

Giới thiệu Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)

Lost Temple (Thất lạc thần miếu), đại hình nào song trong tuyến vòng du, nhân vật chính của chúng ta cũng bắt đầu hành trình kì huyền vào vòng du, gặp gỡ thích khách của Thiên Sứ tộc luôn kiêu kì mà trong thế giới hiện thực là thợ săn tiền thưởng hạng nhất?

Một đường đi chung, cậu vì y cam tâm rửa tay làm cơm canh, y vì cậu không màng tự chặt cánh đọa thiên, từ khi nào thì hữu tình đã biến thành ái tình?

Mà tình yêu trong thế giới hư cấu có khả năng trong thế giới hiện thực không. Truyện mang đến nhiều tình khúc ngôn tình hay đầy xúc động, hứa hẹn để lại nhiều cảm xúc trong lòng bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Năm 2200, dân số thế giới tăng cao, quá nhiều nguồn sinh lực hao phí không thể duy trì tiếp với số dân cư đông đúc như vậy, liên minh thế giới tổ chức liên hợp mười người giỏi nhất về khoa học kinh tế của các cường quốc, sau năm mươi năm cho ra đời một hạng mục làm người người ngạc nhiên —— Lost Temple (Thất lạc thần miếu) một trò chơi quần thể sống vì tính, dung lượng có thể chứa một phần ba dân số thế giới. Đây là một trò chơi tự do rất lớn, căn cứ vào các giai đoạn ngày trước mà xem, thậm chí bảo rằng nó mở ra một đại lục mới cũng không quá đáng. Thử nghĩ xem, trên thế giới nếu có một phần ba dân cư tiến vào kho thóc dinh dưỡng, lấy áp súc dinh dưỡng mà duy trì sự sống, thậm chí nếu tuổi trong trò chơi tới một mức nhất định nào đó sẽ trở thành NPC – nói cách khác là sẽ vĩnh viễn ở lại trong không gian ảo. Chuyện này đã vô hình trung giải quyết tất cả những vấn đề về nguồn sinh lực và cả việc khủng hoảng kinh tế. Đồng thời sức hấp dẫn của cũng cao đến không gì sánh kịp, đạt đến 100% đại bộ phận người trên thế giới khen ngợi.

Tô Diệc mở cái buru kiện to lớn ra, sau khi xem chỉ dẫn của trò chơi xong, trò chơi này tiêu phí cả một phần năm tiền dành dụm của cậu, nhưng khi nhìn thấy toàn diện công năng của cái tên “đáng chết” này mang lại, Tô Diệc không khỏi nhếch môi. Tiền này thật không lãng phí. Tuy nói là vì kế hoạch mở rộng “Lost Temple”, chính phủ phát miễn phí những bản phần phối du hí thương, nhưng thứ kia tuyệt đối không thể so sánh với bản gốc hào hoa này. Trước không nói đến sự xa hoa của nó, chỉ cần một thiết bị công năng tiện lợi là thứ kia đã theo không kịp rồi. Ông dẫn tự động bổ sung dinh dưỡng, Tô Diệc liếc mắt nhìn căn phòng được bày trí đơn giản, chuẩn bị sẵn sàng nằm vào du hí thương.

“Đây là thời đại hỗn loạn của thần quyền cùng vương quyền, tranh đấu giữa các thế lực, hận thù giữa các chủng tộc, khiến cho đại lục lâm vào một mảnh chiến hỏa, người trẻ tuổi, người đã chuẩn bị tốt tâm lý chưa?”

Tô Diệc mỉm cười, xem ra trò chơi này không giống những trò khác, ngay cả lời mở đầu đã có khí thế như vậy. Thật tự nhiên mà lựa chọn “Chấp nhận”, không ngờ, trước mắt không xuất hiện hình ảnh nhân vật và chủng tộc như dự đoán, mà là một bài thi được viết trên một tấm da dê. Nhìn lướt qua như là đang tra vấn tâm lý gì đó, Tô Diệc trầm ngâm, thật sự là một trò chơi tốn nhiều tâm tư. Cũng may bài thi không dài, tổng cộng chỉ có mười câu. Mau chóng đáp xong, giao bài thi, chờ khoảng mười giây, tiếng của hệ thống liền vang lên.

“Ý chí của người kiên định, người trẻ tuổi, có lẽ thế giới sẽ vì người mà thay đổi. Xin hãy thả lỏng tinh thần, nhận kiểm nghiệm của hệ thống.”

Đây thật ra chỉ là hệ thống đang phân hình trạng hướng để thiết lập nhân vật và thuộc tính cơ bản, sau khi một trận ánh sáng ám áp đảo qua người, Tô Diệc liền thấy một người giống y như mình đang đứng trước mặt. Chỉ là tai hơi nhọn, mái tóc dài màu bạc, đôi con ngươi màu tím, làn da màu xám, tất cả đều chứng minh đây là đặc điểm của Ma tộc. Ồ, thì ra hệ thống đã kiểm tra ra chủng tộc thích hợp nhất với mình là Ma tộc.

“Xin hãy đặt tên cho mình.”

“Hắc Diệu Chi Ngân.”

“Xin hãy điều chỉnh ngoại hình của mình. Đây này là bản gốc của người chơi gồm các đặc thù cơ bản, người chơi có thể lựa chọn đổi kiểu tóc cùng màu mắt, ngoại hình nhân vật có thể giảm hoặc tăng 20%, tỉ lệ hạ xuống có thể tăng thêm cho thứ khác.”

“Hạ xuống 10%.” Cậu muốn hạ xuống, nhưng cũng không muốn biến mặt mình thành cậu trai xấu xí ...

“Điều chỉnh xong, bởi người chơi điều chỉnh gương mặt hạ xuống 10% nên có thể điều chỉnh một thuộc tính lên 10%, xin hỏi lựa chọn thuộc tính nào?”

“May mắn.” Thông qua hiểu biết của lúc trước, Tô Diệc biết thuộc tính chia làm các loại: lực lượng, nhanh nhẹn, trí lực, tinh thần, sức chịu đựng, may mắn và sức quyến rũ. Bởi vì thuộc tính của nhân vật là do bản thân phân ra, hơn nữa hiện tại không biết chỉ số, mù quáng mà thêm cũng không phải lựa chọn tốt. Nhưng may mắn lại không giống, đây chính là tỷ lệ quyết định việc kiếm tiền hoặc nhiệm vụ, cho dù có nhiều hơn cũng không ngại a.

“Sửa chữa xong, xin hỏi người chơi có muốn tiến vào trò chơi?”

“Tiến vào.”

Cuối cùng đã hoàn thành quá trình tạo nhân vật rườm rà, Tô Diệc — hiện tại hẳn nên gọi là Hắc Diệu Chi Ngân, đã rất nóng lòng muốn xem nơi mình sinh ra. Không hổ là Ma tộc, hoàn toàn là màu đỏ cùng đen, giữa thân điện rộng rãi là một huyết trì sâu không thấy đáy, xem ra đây là nơi sinh ra những người chơi Ma tộc.

“Sinh linh lưng mang nguyên tội, chúng ta dùng một loại phương pháp khác mà cứu thực, hoan nghênh người ‘Hắc Diệu Chi Ngân’ trở thành một thành viên của Ma tộc.” Một thanh âm già nua vang lên bên tai, cậu quay đầu đánh giá NPC mặc áo choàng đen đứng bên huyết trì, thật phù hợp với thẩm mỹ của mình, xem ra Ma tộc là chủng tộc thích hợp với mình.

Một trận gió lạnh thổi qua, Hắc Diệu Chi Ngân hắt xì một cái, không có cách nào, bản thân hiện tại chỉ là một tiểu Ma tộc mới từ huyết trì ra, ngay cả chức nghiệp còn chưa xác định, đương nhiên không có cách nào lĩnh tân thủ trang, nên cậu hiện tại toàn thân cao thấp đáng thương hễ hễ mà chỉ được bao bọc bởi một cái vỏ ...

Việc trước mắt là nhanh chóng tìm một chức nghiệp cho mình, mau mau đi lĩnh y phục, thoát khỏi loại trạng thái trần như nhộng này, Hắc Diệu Chi Ngân lưu loát nói ra thuộc tính nhân vật, trước nên nhìn thuộc tính mình đã rồi mới quyết định chức nghiệp.

Nếu không xem thì không lo, nhưng vừa mới xem, trông mắt suýt chút rớt ra — đây là ... đây là cái thuộc tính gì a ...

ID: Hắc Diệu Chi Ngân

Đăng cấp: 1

Chủng tộc: Ma tộc.

Chức nghiệp: Không biết

HP: 30

MP: 250

Lực lượng: 10

Nhanh nhẹn: 42

Trí lực: 5

Sức chịu đựng: 2

May mắn: không thể xem

Mị lực: không thể xem

Những trị số thuộc tính này không khỏi quá bất công chứ? Còn nữa vì sao HP của mình chỉ có 30?? Đây không phải là cho dù một con thỏ trong tân thủ thôn đánh hai phát là mình sẽ chết đi sống lại?? Trí lực không cao, xem ra không có hy vọng làm pháp sư, máu ít như vậy, làm chiến sĩ càng không được, duy chỉ có nhanh nhẹn là đủ cao, xem ra mình chỉ có thể lựa chọn những chức nghiệp nhanh nhẹn. (bởi vì nhân vật căn cứ vào bản thân người chơi mà phân, không có căn cứ tham khảo, cho nên Hắc Diệu Chi Ngân cũng không biết trị số của mình trong mắt người khác biến thái cỡ nào.)

Thở dài, cậu đi đến chỗ Chức Nghiệp Trưởng Lão, mở quyển sách Nhậm chức chức nghiệp dài khoảng một mét ra xem.

Mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua, nửa tiếng trôi qua, một tiếng trôi qua ...

Một trận gió lạnh thổi qua ... Một con quạ đen bay qua ...

Hai mắt Hắc Diệu Chi Ngân lúc này đã sắp biến thành hình xoắn ốc ... Đây là, cái gì vậy??? Sao lại có nhiều chức nghiệp đến thế!!! Khó trách lúc trước trong giai đoạn tuyên truyền Lost temple lại bảo lưu tiết mục — nhiều chức nghiệp như vậy, cho dù có bao nhiêu thời gian đi nữa cũng giới thiệu không hết ...

Cũng may, mặc dù chức nghiệp nhiều đến xem không xuể, nhưng miễn cưỡng có thể chia làm bốn loại khác nhau, đó chính là: hệ chiến sĩ, hệ pháp sư, hệ khôi phục cùng với hệ đặc thù.

Cái gọi là hệ chiến sĩ, không cần phải nói chính là lấy một loạt hệ liệt cường chiến sĩ, long kỵ sĩ, thánh điện kỵ sĩ, kiếm sĩ làm đại biểu cho chức nghiệp, thậm chí còn có Amazon Chiến Sĩ cho người chơi nữ nhậm chức và Dã Nam Nhân cho người chơi nam nhậm chức.

Hệ pháp sư phân chia rất rõ ràng, các hạng nguyên tố ma pháp sư, thuật sĩ, tử linh pháp sư, triệu hoán sư đều thuộc vào hệ pháp sư.

Chức nghiệp của hệ khôi phục cũng được phân chia rõ, thông thường là tăng lữ, đức lữ y, mục sư, tế ti này nọ giúp người khác chữa thương và giải trừ trạng thái đều thuộc về phạm vi của hệ khôi phục.

Hệ đặc thù là hệ có nhiều tranh luận nhất, chức nghiệp cũng đủ loại, nhưng bọn họ đều có một đặc điểm riêng, đó là một dạng kỹ năng đặc thù. Ví như nói đạo tặc, thích khách, ninja, ngâm du thi nhân (người ngâm thơ), cung tiễn thủ và vân vân các chức nghiệp khác.

Bởi vì có rất nhiều chức nghiệp, nên trong Lost temple một người chơi có thể nhận hai chức nghiệp, nhưng một người chơi nhận hai chức nghiệp thì kinh nghiệm cần khi lên cấp và học tập kỹ năng chức nghiệp lại gấp hai lần so với người chơi chỉ chuyên tâm vào một chức nghiệp, đây là sự công bằng của trò chơi. Còn nữa, trang bị của người chơi song chức nghiệp lựa chọn theo cách thấp nhất của chuẩn trong chuẩn. Chẳng hạn như, nếu một người chơi có hai chức nghiệp là kiếm sĩ cùng ma pháp sư, vậy người đó chỉ có thể mặc pháp bảo của ma pháp sư, mà không thể mặc trọng khải của kiếm sĩ. — đây chắc hẳn là như vậy, bằng không nếu mặc trọng khải đồng thời lại có công kích khủng khiếp của ma pháp sư chẳng phải là đánh đầu thắng đố, không gì cản nổi sao?

Bởi vì hạn định rất nhiều, song chức nghiệp này còn đặt ra những điều vô bổ, tuy rằng có thể tự do lựa chọn hai chức nghiệp, nhưng song chức nghiệp giả chân chính cũng không nhiều, những người có thể luyện ra thành tích càng hiếm như lông phượng và sừng lân, hơn nữa phần lớn đều là hợp thể của hai chức nghiệp thích khách và đạo tặc.

Nhìn nửa ngày Hắc Diệu Chi Ngân vẫn không lựa chọn được chức nghiệp thích hợp với mình, dù sao với trị số thuộc tính của mình, hẳn là rất nhiều chức nghiệp không thể lựa chọn. Lại hắt xì một cái, cậu ý thức được nếu mình không xác định chức nghiệp ngay bây giờ là sẽ trở thành ngoại gia đầu tiên trong Lost temple vì không có y phục mặc mà bị bệnh. Khẽ cắn môi cuối cùng chọn chức nghiệp tổ hợp của cung tiễn thủ cùng ngâm du thi nhân. Tuy rằng thích khách cũng là chức nghiệp thể hiện ưu thế nhanh nhẹn, nhưng khi nhìn vào lượng máu của mình — vẫn nên đứng ở xa đánh thì an tâm hơn chút ... Bởi vì trong trò chơi ngoại trừ tình huống đặc biệt, không thì nếu chết một lần sẽ bị xử phạt bằng cách hạ 10% cấp bậc so với cấp bậc hiện tại của mình. Nói cách khác cấp mười sẽ bị hạ một cấp, cấp hai mươi chết đi sẽ hạ hai cấp, cứ thế suy ra. Cấp bậc càng cao thì sự xử phạt khi tử vong cũng ngày càng nghiêm trọng.

Nhận tân thủ phục bì giáp trong tay Nhậm Chức Trường Lão, một thanh trường cung một túi đựng mũi tên, cùng với một cỗ thụ cảm ngân bạch sắc, trên lưng là túi đeo của tân thủ mà hệ thống vừa phát cho, có năm đồng tệ, Hắc Diệu Chi Ngân rút cuộc đã bước đầu tiên chân chính bán mình cho Lost temple.

“Trái tim tự do quyết định người không thể trở thành một anh hùng bình thường, nhưng người cũng sẽ ở một nơi nào đó tìm được giá trị của chính mình.”

... Trái tim tự do ư? Chính xác, chuyện luôn làm mình mơ hồ bấy lâu không ngờ lại được thông suốt trong một trò chơi — thì ra cái mình lúc trước luôn liều mạng theo đuổi... chỉ là hai chữ “Tự do”.

+++++

Trò chơi cơ bản đặt ra xóa nạn mù chữ:

1. Phân loại chủng tộc — đại khái chia làm: Nhân tộc, Bán Thú Nhân tộc, Tinh Linh tộc, Ái Nhân tộc (người lùn), Ma tộc cùng Thiên Sứ tộc ... hai chủng tộc sau cùng rất hiếm có.
2. Phân loại chức nghiệp — trên cơ sở chức nghiệp chỉ phân thành: hệ chiến đấu, hệ pháp thuật, hệ trị dữ (chữa trị) cùng hệ đặc thù, theo cấp bậc tăng lên sẽ có từng nhiệm vụ chuyên chức khác nhau.
3. Phân loại vật phẩm — vật phẩm phân chia theo màu từ thấp đến cao là: bạch, lục, lam, tử, chanh (màu cam), theo cấp bậc sẽ là: phổ thông, hoàn mỹ, chất lượng tốt, sử thi, truyền thuyết.
4. Phân loại nhiệm vụ — Nhiệm vụ cấp bậc từ thấp lên cao chia thành: D, C, B, A, S, SS, SSS và SSS+, trong đó SSS+ là nhiệm vụ ẩn tàng, là nhiệm vụ có hệ số nguy hiểm cao
5. Ảnh hưởng của thuộc tính — lực lượng ảnh hưởng đến lực công kích và tình trạng mang vác nặng, nhanh nhẹn ảnh hưởng đến công kích cùng tốc độ di chuyển và tỷ lệ né tránh công kích, trí lực ảnh hưởng đến cường độ công kích ma pháp cùng hạn mức cao nhất của trị số MP, tinh thần ảnh hưởng đến sức chống cự ma pháp cùng tốc độ ngâm xướng ma pháp của nhân vật. May mắn ảnh hưởng đến tỷ lệ bảo vật rơi xuống cùng tỷ lệ do nhân vật phát hiện, hiệu quả của sức quyến rũ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ra khỏi Xuất Sinh Thần Điện của tân thủ, vô mục đích ngắm phong cảnh chung quanh, nghệ nhân trang trí của cực kỳ giỏi, hơn nữa có sự hỗ trợ của công nghệ tiên tiến, trò chơi gần như đạt đến trình độ 100% thật, bên ngoài Tân Thủ Thần Điện là bầu không trung màu đỏ tươi, dưới chân đều là cát vàng, chân dẫm trên cát mang đến một xúc cảm nho nhỏ, thậm chí ngay cả trận gió thổi qua mặt cũng mang theo hương vị của lưu huỳnh, càng tô đậm thêm cho không khí nơi Ma giới. Quan trọng nhất trong trò chơi đương nhiên là cấp bậc và trang bị, lấy được tân thủ trang, việc đầu tiên phải làm lúc này của Hắc Diệu Chi Ngân chính là ra thôn luyện cấp. Trước lấy ra thụ cảm bạch sắc, năm ngón tay đặt trên huyền cầm bắt đầu gảy, một làn nhạc khúc du

đương truyền đến, đây chính là khúc nhạc trực tiếp học được sau khi nhậm chức ngâm du thi nhân. Lại nhìn trên mặt trạng thái nhân vật của mình biểu hiện thêm một chữ BUFF (tăng ma pháp) Dùng Khí Chi Ca, tăng thêm năm điểm lực công kích.

NPC trong chi biết dạy một số kỹ năng cơ bản, kỹ năng chân chính đều dựa vào chính người chơi tự học được khi làm nhiệm vụ hoặc tự bản thân nghĩ ra. So với kỹ năng mà NPC chỉ dạy, về mặt uy lực, độ thực dụng đều là khác nhau một trời một vực, hơn nữa kỹ năng tự lĩnh ngộ ngoại trừ người chơi đó tự mình truyền dạy, nếu không thì người khác không thể sử dụng. Điều này thể hiện tuyên dương tôn chỉ “Thế giới cùng vận mệnh đều cho con người sáng tạo”.

Từ trong túi tên lấy ra một vũ tiễn (mũi tên), Hắc Diệu Chi Ngân neho mắt lại nhắm vào một con dã thú đang cúi đầu ăn cỏ cách đó không xa, để chăm sóc cho những người vừa mới chơi, toàn bộ quái vật của Tân Thủ Thôn đều không chủ động công kích, hạn chế lớn nhất tỷ lệ tử vong của người chơi. Vậy nên Hắc Diệu Chi Ngân lúc này mới không chút lo âu mà nhắm vào con dã thú không may mắn kia. Dây cung run lên, vũ tiễn phá không bay ra, đâm vào người dã thú, nhưng một tiễn này có vẻ như không bắn trúng nhược điểm của nó, dã thú chỉ lao đảo một chút rồi chạy về phía Hắc Diệu Chi Ngân. Thương tổn trong đương nhiên có liên quan đến cấp bậc của người chơi và với cường độ công kích, nhưng quan trọng nhất vẫn là “Nhược điểm thương tổn”. Mỗi loại quái vật đều có nhược điểm của nó, nói cách khác, bạn bắn trúng quái vật mười phát cũng không bằng một phát mà bạn bắn vào nhược điểm của nó. Vì vậy hiện tại Hắc Diệu Chi Ngân vừa tìm nhược điểm của dã thú vừa chạy loạn. Không còn cách nào khác, ai bảo lượng máu của cậu chỉ có 30 chứ? Một con dã thú nhỏ nhỏ đánh ba cái cũng có thể làm cậu chết đi sống lại...

Dựa vào sự nhanh nhẹn bản thân ban tặng, hiện tại tốc độ di chuyển của cậu có thể dùng hai chữ khác thường để hình dung, điều này cũng làm cho lòng Hắc Diệu Chi Ngân được an ủi phần nào — cho dù mình đánh không lại thì còn có thể chạy không phải sao?

Bắn ra ít nhất sáu vũ tiễn, hệ thống cuối cùng cũng thông báo cậu công kích vào nhược điểm của dã thú. Nhìn con thú bị bắn đến sắp biến thành cái sàng kia, Hắc Diệu Chi Ngân không còn gì để nói, ai có thể nói cho cậu biết trình tự thiết kế viên của trò chơi này rốt cuộc suy nghĩ như thế nào vậy, vì sao nhược điểm của con thú không phải đầu, cũng không phải bụng, mà là cái tai chứ!!!

Buồn bực lại buồn bực, nhìn con quái vật đầu tiên mà mình đánh chết trong, Hắc Diệu Chi Ngân có cảm giác thành tựu. Ngồi xổm xuống, rút những vũ tiễn cắm trên người dã thú ra bỏ lại vào trong túi tiễn — không phải cậu keo kiệt, một vũ tiễn cũng là tiền a! Hơn nữa đối với tân thủ một nghèo hai trống như cậu mà nói, chỗ nào tiết kiệm được thì tiết kiệm. Không có vũ khí thích hợp, cậu chỉ có thể dùng vũ tiễn bén nhọn thay thế chùy thủ, từng chút từng chút lột da dã thú của dã thú, tuy rằng bán không được bao nhiêu tiền, nhưng đã từng có một câu nói rất hay, cho dù cái chân nhỏ bé của con muỗi cũng là một khối thịt đúng không? Nếu không có tài phú tích lũy của quá khứ thì làm sao có phát triển của tương lai — bản thân cậu rất tâm đắc và hiểu rõ đạo lý này.

Khó khăn lắm mới lột được da của dã thú ra, vừa muốn ném vào túi đeo của tân thủ thì nghe hệ thống “Đỉnh” một tiếng thông báo “Chúc mừng người chơi Hắc Diệu Chi Ngân đã học được sơ cấp Thu Thập Thuật. Đạt độ thuần thực: 1 điểm”

Đơn giản như vậy là học được một kỹ năng, Hắc Diệu mừng rỡ, xem ra trò chơi thú vị hơn trong tưởng tượng của mình, tuy rằng Thu Thập Thuật không phải kỹ năng chiến đấu, nhưng cũng đều quan trọng trong cuộc chiến đấu sinh tồn trên thế giới này, kỹ năng sống là một kỹ năng phụ trợ mà một người mạo hiểm không thể thiếu. Cậu bị gọi lên hứng thú không những không luyện cấp nữa mà ngược lại bắt đầu cân nhắc việc học một ít kỹ năng sống.

Mình vừa rồi lột da con thú kia học được “Thu Thập Thuật” vậy có thể chứng minh kỹ năng này không chỉ có thể lột da mà còn có thể thu thập đồ vật khác không? Đầu óc luôn linh hoạt của cậu suy đi nghĩ lại, tùy tay nhổ lên một gốc dã thảo, quả nhiên độ thuần thực của Thu Thập Thuật từ 1 điểm tăng lên 2 điểm.

Nhìn lại cây dã thảo mình vừa nhổ lên, thân dài nhỏ, đỉnh như một cái đầu lông xù. “Cẩu Vĩ Ba Thảo.” Hắc Diệu Chi Ngân thì thầm tự nói. Không thể không khâm phục sự giỏi giang của trình tự thiết kế viên trong Lost temple, một gốc dã thảo cũng được bọn họ thiết kế như thật. Lờ mờ vừa dứt liền nghe “Đỉnh” một tiếng, hệ thống thông báo: “Chúc mừng người chơi Hắc Diệu Chi Ngân học được sơ cấp Giám Định Thuật, đạt độ thuần thực 1 điểm”

... Như vậy cũng được ... trên đầu Hắc Diệu hiện ra mấy đường hắc tuyến, xem ra vì cổ vũ tinh thần khai quật thứ mới của người chơi mà thật sự là bắt kẻ thù đoạn nào a ...

Hoàng hôn vừa buông thì cậu đã ở nơi luyện cấp chạy tới chạy lui, túi đeo tân thủ của cậu chứa đầy những thứ tạp nham gì đó, dã thảo dã quả, tảng đá hạt cát, đủ loại đồ vật, hiện tại Thu Thập Thuật cùng Giám Định Thuật của cậu đã đạt hơn phân nửa của sơ cấp, căn cứ vào kinh nghiệm tổng kết được, cùng một loại đồ vật có thể cung cấp 3 điểm thuần thực, nói cách khác cùng một loại cây cỏ sau ba lượt thu thập sẽ không thể đạt được độ thuần thực nữa, muốn tăng thêm độ thuần thực nhất định phải tìm giống khác.

Mất thấy túi đeo đã đầy, bận việc trong thời gian dài như vậy bụng cũng bắt đầu đói, đã đến lúc nên về thôn một chuyến.

Mục tiêu đầu tiên của Hắc Diệu là Tập Hóa Điểm, trước nên bán bộ da rách kia đi là đúng, lực lượng đã thấp như vậy còn thêm cái gánh nặng này thì đừng nói là chạy, chỉ cần có thể di chuyển thôi đã quá tốt rồi ...

Ông chủ Tập Hóa Điểm tròn mắt há mồm nhìn những vật liệu tạp nham trên quầy, cảm thấy nửa roi xuống đất: “Này ... những thứ đồ vật này là người lấy từ đâu?”

“Thu thập được.”

“Thu thập được? Người biết Thu Thập Thuật?” Trong mắt ông chủ Tập Hóa Điểm nhất thời hiện ra tinh quang.

“Đúng vậy.” Hắc Diệu khó hiểu nhún vai, chẳng lẽ không có người chơi nào thu thập đồ vật rồi đem ra cửa hàng bán sao? Quái lạ như vậy sao?

“Vây, mấy thứ này của người ta đều muốn, toàn bộ mười ngân tệ thế nào? Mặt khác, người giúp ta làm một nhiệm vụ, đây, đây là tiền cọc, năm ngân tệ, tổng cộng mười lăm ngân tệ người cầm cho chắc.” Bất chấp tất cả, ông chủ nhanh chóng lấy những thứ trên quầy mang xuống, xuất mười lăm ngân tệ ra đặt vào trong tay cậu.

Phải biết rằng trong tiền rất ít, đầu tiên chỉ có quái hình người mới có thể rơi tiền xuống, tiếp đó người chơi có cấp bậc như bọn họ đừng nói là không tiếp xúc được với quái hình người, cho dù có tiếp xúc được thì rơi xuống cũng chỉ là mấy đồng tệ. (Trong Lost Temple tiền được tính là: 100 đồng tệ = 1 ngân tệ, 100 ngân tệ = 1 kim tệ, mà 1 vạn kim tệ = 1 thủy tinh tệ).

Hiện tại trò chơi vừa mở nửa ngày, mười lăm ngân tệ này đối với phần lớn người chơi mà nói e là một khoản cực kì to lớn.

“Nhiệm vụ gì? Ta tiếp!” Nhìn ngân tệ trong tay, Hắc Diệu không ức chế được hưng phấn trong lòng, đây chính là thùng vàng đầu tiên mà mình đào được trong trò chơi này!

“Giúp ta thu thập một ít vật liệu, đây, đây là danh sách.” Tiếp nhận tấm da dê mà ông chủ Tập Hóa Điểm đưa, thấy trên đó viết: da thỏ mười bộ, nanh sói hai mươi cái, nhánh cây hai mươi cái, lông gà hai mươi cái.

Đều là những vật liệu vụn vặt, không thể tưởng được những thứ này lại trị giá năm ngân tệ! Hắc Diệu vô cùng hưng phấn chạy ra ngoài, kết quả bị ông chủ Tập hóa Điểm gọi lại “Người đến chỗ thợ rèn ở bên cạnh mua một thanh tiểu đao, để khi lột da thỏ không bị rách.”

Liếc mắt nhìn da thỏ bị mũi tên của mình làm rách, Hắc Diệu không khỏi thấy hổ thẹn, chơi hăng say đến nỗi cậu quên đi một vấn đề cơ bản — lột da phải dùng đao a ~

Tập hóa của thợ rèn cũng không xa, không đến mấy phút là tới, hiện tại trò chơi chỉ vừa mở, người chơi phần lớn vì túi tiền không cho phép nên trên cơ bản chỉ dùng trang bị của tân thủ, không ai dư tiền mà đi đổi vũ khí cho mình, nên trong Vũ Khí Điểm rất vắng vẻ. Một lão ái nhân đầy nếp nhăn trên mặt lần đầu tiên phá lệ không phải đang rèn, mà là đang hút thuốc. Thợ rèn đại thúc trước mắt còn chưa được khai trương này không thân thiện lắm với khách hàng.

Hắc Diệu cũng không sót ruột, ngược lại đi qua đi lại đánh giá cách bài trí trong điểm, không gian không lớn treo đủ các loại vũ khí với hình dáng khác nhau, không ít đồ vật đã nhiễm bụi, xem ra làm ăn của thợ rèn này không tốt. Không mục đích dạo quanh trong điểm nhìn nhìn, khi Hắc Diệu trông thấy một thanh đoản cung, ánh mắt bỗng chốc sáng ngời, đi đến với tay cầm lấy đoản cung, giám định nó, một cái tên hiện ra “Tuần Thủ đoản cung, nhanh nhẹn +2, vật phẩm cấp bậc: lam, vật phẩm phẩm chất: chất lượng tốt.”

Phải biết rằng trang bị vật phẩm tân thủ trang đều là bạch sắc, không ngờ cái cung này là lam trang chất lượng tốt! Hắc Diệu tay cầm cung yêu thích đến không nổi buông tay.

“Muốn mua cái gì?” Hút xong thuốc, thợ rèn đại thúc rót cốc cũng mở miệng tiếp đón khách.

“Cái cung này bao nhiêu tiền?”

“Cái kia? Mười lăm ngân tệ.” Thợ rèn đại thúc giương mắt, lại giờ tẩu lên hút, không nhanh không chậm nói giá.

“... Được rồi, mua.” Giao ra ngân tệ còn cầm chưa nóng tay ra, lập tức từ “người có tiền” trở thành “kẻ nghèo nàn cơ cực”. Nhưng dù sao Hắc Diệu Chi Ngân cũng không phải thần giữ cửa, cậu biết rõ cái cung trước mắt này trị giá tuyệt đối hơn xa mười lăm ngân tệ!

“Ừm... ta còn muốn mua thêm một tiểu đao, cần bao nhiêu tiền?” Sờ sờ năm đồng tệ do hệ thống cho khi vừa sinh ra, Hắc Diệu Chi Ngân âm thầm cầu nguyện, hy vọng tiền của mình còn đủ mua một thanh tiểu đao, bằng không nhiệm vụ mà ông chủ Tập Hóa Điểm giao cho e là không hoàn thành được.

“Tiểu đao?” Ái nhân đại thúc ra sau quầy lấy một thanh tiểu đao ra nhìn nhìn rồi đưa cho Hắc Diệu: “Người là người đầu tiên đến mở hàng cho thợ rèn ta, cái này cho người.”

Tiếp nhận tiểu đao, Hắc Diệu hận không thể chạy ngay đến hôn lấy hôn để vào mặt ái nhân kia, may mắn thật! Hiện tại vào thời điểm một đồng tệ hận đến không thể chia làm hai nửa này, vẫn nên tiết kiệm được thì tiết kiệm a ...

Rời đi nơi của thợ rèn, Hắc Diệu đi đến Thực Phẩm Điểm gần đó dùng năm đồng tệ còn lại mua mấy cái hắc diện bao (bánh mì đen) tiện nghi cất vào túi, rồi nhanh chóng chạy ra Tân Thủ Thôn.

Hoang nguyên, ta đến đây! (Hoang nguyên = cánh đồng hoang vu)

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thí nghiệm của lúc trước quả thật rất hiệu quả, biết được nhược điểm của dã thú là cái tai, vì vậy đánh chúng nó trở nên thoải mái rất nhiều. Hơn nữa Tuần Thú đoàn cung này mạnh hơn nhiều so với bạch bản trang mà hệ thống phân phối, hẳn hiện tại có thể một tiền mà bắn chết dã thú.

Có tiểu đao thu thập da cũng đỡ tốn công rất nhiều, rất nhanh danh sách nhiệm vụ của Tập Hóa Điểm lão bản giao cho trừ nanh sói ra còn lại đều đã thu thập được. Tuy nói song chức nghiệp thăng cấp rất chậm nhưng hiện tại kinh nghiệm đánh dã thú đã không còn đủ. Hắc Diệu sửa sang lại túi đeo một chút, bắt đầu hướng địa phương bên ngoài Tân Thủ Thôn đi.

Dã lang quả nhiên không dễ bị ức hiếp như dã thú (đó là đương nhiên =.=). Hơn nữa loại quái vật này đã chủ động công kích, hiện tại Hắc Diệu ngoài việc chuyên tâm đối phó mục tiêu của mình, còn phải chú ý những quái vật khác từ trong bụi cỏ nhảy ra đánh lén. Tuy rằng đã lên được mấy cấp, nhưng lượng máu của hắn vẫn chưa đột phá được đến 100 điểm, chỉ cần một con dã lang, hai trảo liền có thể làm hắn sống lại. May là sự nhanh nhẹn khác thường đã bù lại khuyết điểm ít máu của hắn, mỗi khi thấy mình bị lang tấn công, trên đầu có một chữ “MISS”, thì trong lòng Hắc Diệu cực kì thích thú.

Dùng chủy thủ lấy cái răng nanh cuối cùng trên thi thể của dã lang, vừa lòng nhìn bên cạnh bản nhiệm vụ thu thập tài liệu của Tập Hóa Điểm lão bản giao có thêm chữ “Hoàn thành độ: đã hoàn thành”, liền vui mừng trở về nhận thưởng.

Con người luôn luôn tại thời điểm quá vui mà hóa buồn, khi suy nghĩ của hắn chỉ tràn đầy phần thưởng của nhiệm vụ kia, thỉnh thoảng một con dã lang nhảy ra từ bụi cỏ, mở cái mồm to cắn tới. Lần này vận khí may mắn lại không phát huy tác dụng, Hắc Diệu hoảng sợ nhiều hơn đau đớn nhìn máu của mình đã hạ xuống đất. Không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng lợi dụng ưu thế về tốc độ bỏ ra một khoảng cách so với dã lang, tay phải liền lấy ra một cây vũ tiễn nhắm vào chỗ yếu hại của lang mà bắn. May mắn đoàn cung trong tay cũng lợi hại, hai tiễn liền làm lang ngã trên mặt đất. Hắc Diệu cũng không qua đó thu thập chiến lợi phẩm, lập tức lấy ra thụ cầm của ngấm du thi nhân, một đạo hoàng sắc quang mang hiện ra từ huyền cầm, mạnh mẽ tiến vào nơi bị thương trên tay trái, miệng vết thương dưới tác dụng của hào quang dùng một tốc độ nhanh đến mắt thường có thể thấy được khép lại.

Đã rút bài học vừa rồi, Hắc Diệu cũng không dám tái chủ quan, chạy nhanh qua lang thi trên mặt đất, bỏ vật liệu thu thập được vào túi, xoay người đi về hướng Tập Hóa Điểm lão bản trả nhiệm vụ.

Giờ phút này trong trò chơi đã xế chiều, cảnh sắc chung quanh đều được bao phủ bởi một tầng hồng sắc thần nhiên, tán thưởng phong cảnh trước mắt, bỗng nhiên Hắc Diệu bị một vật thể không rõ hấp dẫn lực chú ý, kinh nghiệm nói cho hắn biết cái kia khẳng định có gì đó cổ quái, hoặc là nhiệm vụ ẩn tàng của NPC.

Vừa đến gần liền thấy, quả nhiên là một người toàn thân đầy máu té trên mặt đất, “Người sao rồi?” Mặc dù có chức năng bảo hộ thị giác, trong trò chơi sẽ không xuất hiện những thứ như là □, hay là những hình ảnh quá mức đậm máu tàn khốc, nhưng mùi máu tươi cùng vết thương đáng sợ trên người kẻ kia vẫn làm cho người khác không khỏi nhũn mày.

“Ta ... là ... thám báo ... phụng mệnh mang một phong ... thư, giao cho trưởng lão Đại Thần Điện ... nửa đường ... bị ma thú công kích ... ta không xong rồi ... Người hãy giúp ... giúp ta đưa tin ... van cầu ...” NPC kia hiển nhiên đã là trạng thái sắp chết, cố gắng đem lời nói ra hết liền ngất đi.

Đây là nhiệm vụ bảo bối (chân chạy) bình thường trong trò chơi, nếu hắn cầm lấy lá thư này trực tiếp đi tìm trưởng lão thì nhiệm vụ liền hoàn thành, nhưng là hiện tại, nhìn cái tên đang hôn mê nằm trên mặt đất này, Hắc Diệu có chút chần chờ, trò chơi này làm ra rất giống thật a, gương mặt tái nhợt cùng miệng vết thương thì thoảng chảy máu của NPC kia quả thật làm người khác không thể cứ như vậy xoay người rời đi, mặc dù biết đây là nhiệm vụ của NPC nhưng chính mắt thấy hắn chết như vậy trong lòng cũng không thoải mái.

Quên đi, coi như là giúp mình cân bằng tâm lý, lấy ra Bỏ Huyết được thủy cho tân thủ từ trong túi, nâng đầu tên kia lên, đem được thủy từ từ quán vào miệng hắn, rót hết một lọ được, sắc mặt tái nhợt kia cũng dần có biến chuyển tốt đẹp, miệng vết thương trên người cũng khép lại một chút, nhưng người vẫn hôn mê như cũ, “Thôi được, làm người tốt thì làm đến cùng.” Hắc Diệu bĩu môi lấy bình Bỏ Huyết được thủy còn sót lại trong túi ra quán hắn.

“Ách ... Là người cứu ta sao?” Được thủy có tác dụng, người bị hôn mê vì trọng thương rốt cuộc tỉnh lại.

“Àn.” Xem ra không giống với những quy định cứng nhắc trong những trò chơi khác, nhiệm vụ của còn có rất nhiều cách hoàn thành khác.

“Hắc! Huynh đệ người thật lợi hại, người là ngọa gia đầu tiên từ lúc bắt đầu cho đến nay cứu sống ta!” NPC vừa nãy còn đang hấp hối nằm trên mặt đất hiện tại đột nhiên vui vẻ đứng lên, vỗ một cái thật mạnh vào vai Hắc Diệu, mặt tươi như hoa nói, còn đầu bộ dáng sắp chết lúc nãy?

“...” Trên đầu hiện ra mấy đường hắc tuyến, một NPC ồn ào như vậy, nếu biết trước lúc nãy mình đã trực tiếp mang hắn bỏ tại sa mạc rồi.

“Hắc, huynh đệ, người cứu sống ta, mở ra nội dung của nhiệm vụ ẩn tàng, theo ta đến Thần Điện để giao nhiệm vụ nào.” NPC kia lại vỗ mạnh vai của Hắc Diệu, xoay người vừa hát vừa nghênh ngang hướng phía thần điện mà đi.

Rõ ràng là NPC thể nhưng lại biết hát, tuy rằng có chút lạc giọng, thể nhưng hắn thân là FANS của ban nhạc kia vừa nghe liền biết: “Người ... thật là NPC?” Cho dù là khoa học kĩ thuật có phát đạt đến đâu, cũng không thể làm ra một NPC trí năng như vậy chứ?

“Ách? ... Bị người phát hiện rồi?” NPC đang dẫn đường phía trước kia đột nhiên xoay lại, gãi gãi đầu: “Kì thật trong trò chơi này không hề ít NPC là thành viên trong tổ chế tác, thứ nhất là có thể tự mình thể hội trò chơi do mình sáng tạo, thứ hai cũng là khai phá hướng đi mới cho trò chơi, bất quá người không nên để lộ ra nga, nếu bị ngọa gia phát hiện ra thân phận thật, chúng ta sẽ bị khấu trừ tiền thưởng ...”

... Quả nhiên là NPC không bình thường, có chút bất đắc dĩ nhìn cái người hai tay thành hình chữ thập, hướng hắn cúi đầu, cảm thấy có chút đau đầu:

“Nếu giả làm NPC thì phải diễn giống một chút a ... Người đã từng gặp qua NPC nào biết hát chưa?”

“Lần đầu tiên có người cứu ta a, những ngoạn gia trước kia đều trực tiếp cầm tín mà đi ... A? Người cũng thích Phi Đầu Sĩ sao ... Nga ha ha không thể tin được sẽ gặp được người cùng sở thích, người thích album nào của bọn họ?” Mắt thấy tình cờ gặp gỡ người cùng sở thích với mình, vị ‘NPC’ này nhất thời đem chuyện phải làm kia quên đến không còn một mảnh, lôi kéo tay áo hắn bắt đầu nói.

Đối với người trước mặt thật sự là không còn gì để nói, Hắc Diệu cau mày, đành cam chịu vừa đi vừa mặc hắn lái nhái đến nỗi nước miếng văng tứ tung, “Đến Thần Điện rồi, người không phải nói là mang ta đến gặp đại trưởng lão sao?”

“A? Đến Thần Điện rồi? Không xong!” Người vừa vui vẻ lúc này giờ đây lại đột nhiên suy yếu vắt lên người mình, dùng thanh âm nhỏ nhất nói bên tai: “Trưởng lão Thần điện là thủ trưởng của ta sắm vai, đừng để hắn biết được ta diễn bị lộ, bằng không tiền thưởng của tháng này xem như xong, xin người a ...”

Tên này ... Thật đúng là nặng a ... Hắc Diệu Chi Ngân bắt đầu đi kéo cái tên NPC “sắp chết” từng bước từng bước vào đại điện. Trước cửa Thần điện là hai con ngựa khuyên hắc nhĩ Bạc Lạc Tư bằng đá, đại trưởng lão mặc trường bào màu đen với chủ văn màu đỏ đứng giữa thần điện, thấy NPC bị hắn kéo trên đất như một con cẩu đi vào, khóe miệng thoáng nhếch: “Hoan nghênh người đến Đại Thần Điện của tộc này, Hắc Diệu Chi Ngân.”

Nhìn người thật kia sắm vai dùng một khẩu khí nghiêm trang nói, trong lòng Hắc Diệu có chút buồn cười, nhưng không biểu hiện ra, chỉ phải nhắm mắt nghiêm túc nói: “Ta ở sa mạc gặp được tên thám báo sắp chết này, hắn nói phải mang một phong tín quan trọng đến Đại Thần Điện, liền bồi hắn cùng đến.”

“Nga?” Tiếp nhận phong thư nhìn qua một lần, đại trưởng lão nhíu mày thờ dãi: “Chúng ta từ thượng cổ đã cùng Thần tộc đoạn tuyệt, đi vào nơi âm u dưới lòng đất này không biết đã bao nhiêu năm, nhưng là Thần ngày càng cao ngạo lại không chấp nhận được sự tồn tại của chúng ta, không ngừng dùng tất cả các loại phương thức đã kích, ý đồ muốn tiêu diệt hoàn toàn bộ tộc ta, bất quá, chúng ta sao lại dễ dàng bị thu phục như vậy? Hải tử, cảm tạ người đã cứu thám báo của ta, cảm tạ người đem phong thư này đến cho ta, bất quá người có nguyện ý thay thám báo truyền tin tức đến cho một vị trưởng lão khác hay không?”

Trước mắt hệ thống nêu lên: “Nhận nhiệm vụ mới ‘Cường lực phản kích’ hay không?”

Xem là một nhiệm vụ bào thối siêu lớn, bất quá nhiệm vụ ẩn tàng sẽ cấp phần thưởng không tồi, đương nhiên không chút do dự chọn “Nhận”

“Được rồi, thỉnh mang phong thư này giao cho trưởng lão Icarus bên cạnh Huyết trì.” Bàn tay gầy lớn của đại trưởng lão đưa thư qua, đột nhiên nháy mắt với Hắc Diệu, nhỏ giọng hỏi: “Tên kia có phải đã bị lộ rồi không?” (Icarus: con trai của thần Daedalus trong thần thoại Hy Lạp, khi cùng Daedalus bay để thoát khỏi đảo Crete, do bay quá cao nên đôi cánh bị ánh mặt trời làm tan chảy, chết được chôn cất trên một hòn đảo. Để kỷ niệm đảo đó được gọi là Ikaria. Nguồn: baike.baidu)

? Sững sốt một chút, ngay lập tức hiểu ý hắn, Hắc Diệu cười cười: “Cũng không tệ lắm, lần sau nhớ đừng cho hắn hát bài của Phi Đầu Sĩ là tốt rồi.”

Đại trưởng lão cũng cười với hắn, nói với NPC đang giả chết trên mặt đất: “Đứng lên đi, đã bị nhìn ra rồi.” Tên kia từ mặt đất đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên người, nụ cười còn chưa nở ra nơi khóe miệng đã bị câu nói sau đó của đại trưởng lão biến thành gương mặt khóc tang “Nếu bị người khác phát hiện, người liền không có tiền thưởng của tháng này.”

“Không cần a ... lão bản ...”

“Không được.”

“Không cần a, tha ta lần này thôi ...”

“Không có khả năng ...”

“Người ta lần đầu được cứu, chỉ là rất hưng phấn ...”

“Không có đường nào cứu vãn ...”

Khi xoay người rời khỏi thần điện, nghe cuộc đối thoại của hai NPC phía sau, Hắc Diệu Chi Ngân mỉm cười, trò chơi này, thật đúng là rất có ý tứ ...

“Bởi vì sự cần thiết của pháp trận nghi thức, thỉnh giúp ta thu thập mười cây Kim Linh Thảo, ba khối Hắc Mã Não, ba khối Lục Mã Não, một bình Nhật Lạc Chi Thủy ...”

Xem ra tất cả NPC đều không phải do người thật giả thành, người trước mặt này mặc kệ hắn có lần qua hỏi lại như thế nào, chỉ biết báo ra một chuỗi dài các tên vật phẩm, muốn người khác thay hắn đi tìm, hơn nữa cũng không cung cấp chút manh mối nào.

Thương lượng cùng NPC ngu ngốc kia nửa ngày cũng không có kết quả, cuối cùng chỉ biết nổi giận dưng dưng xoay người rời đi, nếu có thể công kích NPC thì Hắc Diệu chắc chắn sẽ cho lão gia hỏa kia một tiền.

Rất cuộc làm sao mà tìm những vật phẩm này a! Bão cát thổi lên mặt đến phát đau, một người du đang trong sa mạc không bờ bến, may mắn nơi này không có quái vật chủ động công kích, không cần lo lắng sẽ bị vây, bất quá chung quy cùng những con quái vật mất to trùng mắt nhỏ, cho dù là ai cũng sẽ hỏng mắt.

“Kháo! Đây là nhiệm vụ gì! Một chút gợi ý cũng không cho, này không phải là trêu chọc người khác chứ?” Cầm tức đặt mông ngồi trên tảng đá, thì thảo nguyên rủa cái nhiệm vụ đáng ghét, thuận tiện nhổ lên một cái cây nhỏ sinh trưởng trong khe đá cho hả giận.

“Đinh” một thanh âm qua đi, hệ thống nêu lên: “Chúc mừng ngoại gia Hắc Diệu Chi Ngân, đạt được nhiệm vụ vật phẩm một cây Kim Linh Thảo. Đạt thu thập kỹ năng thuần thực lên 1 điểm”

??? Tiện tay liền lấy được nhiệm vụ vật phẩm? Vậy nửa ngày lòng vòng trong sa mạc chẳng phải đều uống phí sao? Nên nói mình thập phần may mắn hay là thập phần ngu xuẩn?

Ta nhỏ, ta nhỏ, mặc kệ nhìn thấy cây gì cứ lấy trước rồi tính sau, trong sa mạc này đều là Kim Linh Thảo, chỉ trong chốc lát là nhổ được sáu cây.

Ân? Đây là gì? Cây thứ bảy được nhổ lên không có biểu hiện là vật phẩm nhiệm vụ, đem cây kia đưa lên trước mắt nhìn kỹ, quả nhiên không giống cây lúc này nhỏ, lá nhỏ nhỏ, có chút giống thủy tiên, nhưng trên chiếc lá dài nhỏ còn có thể loáng thoáng trong thấy gân lá hồng sắc, lấy tay hướng về phía chất lỏng ở chỗ bị nát sau đó đưa lên ngửi, là một mùi thơm nhàn nhạt.

“Đinh” Hệ thống nêu lên: “Chúc mừng ngoại gia Hắc Diệu Chi Ngân đạt được Giám Định Thuật thêm 1 điểm”

Tải quay đầu nhìn thảo quả trong tay thân nhiên hiện ra “An Thần hoa, thảo dược sơ cấp.”

Nga? Bất đồng với những dã thảo tùy tay nhổ lên, thứ này là thảo dược, ôm tâm tính ném thử, bỏ cây vừa nhổ được này với Kim Linh thảo vào trong cái chai trống dùng để bỏ máu, lắc lắc, bạch quang chột lóe, cây cỏ liền không thấy bóng dáng, thay vào đó thể nhưng là một loại chất lỏng màu đỏ nhạt.

“Đinh” Hệ thống nêu lên: “Đạt được sơ cấp Bỏ Huyết dược tề, chúc mừng ngoại gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ Luyện Kim Thuật sơ cấp.”

... Chi như vậy là thành???? Trùng mắt nhìn cái chai trong tay một lúc, Hắc Diệu chần chờ vẫn là vào trang web của chính phủ tra một chút, dù sao trong tư liệu mà mình sưu tầm lúc trước cũng không nhắc tới kỹ năng có thể dễ dàng lĩnh ngộ như vậy.

Trên mạng tìm kiếm một vòng, bởi vì trò chơi vừa công khai, trừ những tài liệu mà chính phủ cung cấp thì những thứ khác ít đến đáng thương, tìm nửa ngày rốt cuộc cũng tìm được một bài post về sinh hoạt kỹ năng, vừa nhấp vào, Hắc Diệu liền choáng váng.

Vì cái gì? Bởi vì theo cách nói của chính phủ, loại sinh hoạt kỹ năng này so với chiến đấu kỹ năng còn khó hơn, thường thì đều dựa vào một số nhiệm vụ khác thường nào đó hoặc tìm NPC ẩn tàng mà học tập.

... Quả nhiên có vấn đề ... xem ra chuyện mình chỉ đi một vòng dã ngoại mà lĩnh ngộ được ba sinh hoạt kỹ năng là tuyệt đối không bình thường.

Sẽ không là hệ thống BUG chứ? Do dự trong chốc lát Hắc Diệu Chi Ngân vẫn là quyết định về du hí thương trực tiếp hỏi GM. Tuy nói Lost Temple hoàn toàn là hệ thống đầu não chủ quản, nhưng vì ứng đối một số tình huống, cuối cùng vẫn thiết trí GM trong trò chơi. Mở ra thái đàn (menu) của hệ thống ra gọi GM. Chỉ trong chốc lát một thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai: “Người hảo, Hắc Diệu Chi Ngân, ở tuyến BM1480 vì ngài phục vụ, xin hỏi ngài có nghi vấn gì?”

Kể lại đơn giản tình huống của mình cho GM một chút, bên kia trầm mặc trong chốc lát, hồi đáp: “Cảm tạ sự quan tâm của ngài đối với hệ thống, nhưng tình trạng của ngài cũng không phải hệ thống BUG, mà là liên quan đến độ may mắn rất cao của ngài ... Xin hỏi ngài còn nghi vấn gì?”

“... Đã hết, cảm tạ.” Hắc Diệu Chi Ngân luôn luôn không tin vào may mắn lúc này mới cảm nhận được mình đúng là sủng nhi của nữ thần may mắn ...

Này nguyên lai còn có quan hệ với độ may mắn? Xem ra mình đem ngoại hình bù cho may mắn là một lựa chọn sáng suốt ... Biết được không có lợi dụng BUG của hệ thống, hiềm nghi đang treo lơ lửng đã nuốt xuống bụng, Hắc Diệu yên tâm bắt đầu cướp đoạt các loại đồ vật trên sa mạc, từ hoa hoa thảo thảo nhỏ bé, đến thụ mộc thạch đầu to lớn, không bao lâu sau liền sắp hoàn thành nhiệm vụ yêu cầu những thứ thạch đầu cùng hoa thảo, chỉ còn bình Lạc Nhật Chi Thủy không biết nên tìm ở nơi nào. Trong sa mạc tìm nước, NPC này thật là có sức tưởng tượng, sao hẳn không kêu mình đi tìm duyên mộc cầu ngư luôn đi, ít nhất mình còn biết được có loại cá thích trèo trên cây. (duyen mộc cầu ngư là trèo cây tìm cá, ở đây nghĩa bóng là làm những chuyện viển vông vô ích)

Không biết có phải vì chuyện vừa công khai hay không, ngoại gia Ma tộc ít đến đáng thương, Hắc Diệu đã ở trong này đi gần một ngày cũng không thấy đến một ngoại gia nào, rốt cuộc phải đi đâu để tìm Lạc Nhật Chi Thủy a, hẳn hiện tại rơi vào trạng thái không mục đích, cuối cùng vô kế khả thi đành phải lại ra ngoài lên mạng tìm tư liệu.

Xem ra mình là người đầu tiên nhận nhiệm vụ ẩn tàng này, trên mạng vợ vét nửa ngày cuối cùng tìm được một bài post không nói rõ ràng của chính phủ, nguyên lai lúc trước thảo dược cùng thạch đầu này, đều là số lượng mà NPC bán ra, cuối cùng chỉ dẫn cách đi tìm Lạc Nhật Chi Thủy là cái gì mà “Từ phương hướng mặt trời lặn tìm đến nơi có nguồn sống, người sẽ có thu hoạch không tưởng được ...”

Đây là cái chỉ dẫn loạn thấy bát tao gì a! Phía chính phủ đều là mơ hồ như vậy, mạnh mỗi nhiệm vụ mà viết y như thơ tình ... Đóng lại trang, Hắc Diệu thất vọng nhu nhu thái dương, bất quá oán giận thì oán giận, hẳn còn chưa nghĩ đến việc buông tha nhiệm vụ này, dù sao đã tốn nhiều thời gian tìm những đồ vật này như vậy, cuối cùng cũng đã tìm được một manh mối liên quan, lúc này mà buông tha chẳng phải sẽ trở thành tình huống sắp thành lại bại sao?

Phương hướng mặt trời lặn ... hẳn là hướng Tây? Nhìn nhìn bản đồ nhỏ, cất ngang suy nghĩ, cũng không quản đến vị trí địa hình, trực tiếp đi về hướng Tây, đi đến lúc xương sống thắt lưng đều đau, tứ chi vô lực, mắt thấy trị số nguy hiểm của bão thực độ (chỉ số ăn uống), khẽ cắn môi lấy ra Hắc Diệu Bao cần hai miếng, nghỉ ngơi một chút lại đi tiếp, làm Đường Tăng chắc cũng là như thế? Không, Đường Tăng tốt xấu gì cũng còn ba người một ngựa đi

cùng, còn bản thân thì lẻ loi một mình gian khổ hơn so với hân, kéo lê đôi chân sắp gãy, Hắc Diệu an ủi mình tiếp tục bôn ba.

Rốt cuộc ... này ... này không phải tiểu thần điện mà mình xuất sinh sao? Một sống một chết đi về hướng Tây như thế nào lại về đến nơi này? Chẳng lẽ lý giải của mình là sai? Lạc Nhật Chi Thủy, Lạc Nhật Chi Thủy ... thủy ... thủy ... Nhắc đi nhắc lại nhân vật vật phẩm, trong đầu Hắc Diệu Chi Ngân hiện lên tinh quang, bay vọt vào Xuất Sinh Thần Điện, đi đến Huyết Trì của tân thủ, lấy ra một cái bình nhỏ dẫn nước vào, nhìn lại, quả nhiên, trên bình nhỏ có biểu hiện: “Nhiệm vụ vật phẩm Lạc Nhật Chi Thủy.”

Ta XXOO ... Tuy rằng lấy được Lạc Nhật Chi Thủy, nhưng hiện tại trong lòng hân hoàn toàn không có niềm vui sướng khi hoàn thành nhiệm vụ, mà hiện tại hân đang ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời của trưởng lão Icarus và người nêu lên manh mối phía chính phủ, cái gì mà Lạc Nhật Chi Thủy chứ, rõ ràng hân chỉ cần đến Huyết Trì lấy nước là được, còn giả thân giả quý làm hân trên sa mạc du đãng hết cả một ngày!!!

Đem những thứ thiên tân vạn khổ giao cho Icarus, kia NPC khuôn mặt thần thờ bỏ những thứ đó vào một cái túi to, gật gật đầu, lời nói như một công thức: “Cảm tạ cống hiến của ngươi vì Ma tộc, nguyện Lucifer đại nhân phù hộ ngươi.”

“?” Này ... cứ như vậy là xong? Còn tưởng rằng sẽ có phần thưởng hậu đãi nhiệm vụ, không ngờ nói một câu liền đuổi người đi? Hắc Diệu Chi Ngân luôn có trách nhiệm và bình tĩnh giờ đây đang có dực vọng muốn chém người, bắt đết đi NPC đó là một hệ thống nên ngươi có mắng gì hân cũng không hiểu, đánh hân lại đánh không được ...

NPC? Trong đầu linh quang chợt lóe, xoay người chạy vội đến đại thần điện “Đại trưởng lão, nhiệm vụ hậu tục chết tiệt của ngươi ...” Thanh âm phần nộ vang vọng trong đại điện trống trải, làm cho đại trưởng lão đang đứng ở giữa cả kinh run rẩy: “Ngươi nhiệm vụ này rốt cuộc là chuyện gì? Ngay cả thưởng kinh nghiệm giá trị gì cũng không có?” Hắc Diệu Chi Ngân một phen bóp lấy cổ đại trưởng lão lay động tới lui, đem một bụng ức khí phát trên người đại trưởng lão.

“Khụ khụ, đừng kích động.” Đại trưởng lão bị bóp cổ đến khó thở cố gắng ra nói: “Phần thưởng là đến chỗ ta lĩnh, đừng kích động ...”

“Thưởng cái gì?” Bị nhiệm vụ này đùa giỡn suốt một ngày, Hắc Diệu Chi Ngân đến bây giờ vẫn là sắc mặt không tốt, tròng mắt hân, trong tay gắt gao cầm Tuân Thú đoàn cung, rất có tư thế một lời bất hòa liền đao kiếm cùng hướng.

“Khụ, phần thưởng có ba loại,” Đại trưởng lão sợ hãi sửa lại cổ áo của trưởng bào, nhanh chóng nói, tuy rằng trong trò chơi cảm giác đau chỉ bằng 30% so với hiện thực, nhưng vạn nhất đối phương mà bạo phát bắn một tiễn, mình cũng sẽ chịu không nổi ... “Loại thứ nhất là vật phẩm, thưởng cho một kiện khinh giáp hoàn mỹ, loại thứ hai là tiền bạc, thưởng cho một số tiền nhất định, loại thứ ba là giá trị kinh nghiệm, đem phần thưởng của nhiệm vụ đổi thành giá trị kinh nghiệm.”

“Ta muốn giá trị kinh nghiệm.” Nghe hân nói xong, Hắc Diệu Chi Ngân không nghĩ ngợi gì liền nói. Thứ nhất song chức nghiệp giả luyện cấp rất khó khăn, thêm vào giá trị kinh nghiệm có thể nhiều một chút cũng là nhiều; thứ hai hân hiện tại đã học được Thu Thập, Giám Định, Luyện Kim ba sinh hoạt kỹ năng, sau này kiếm tiền tuyệt đối không thành vấn đề; thứ ba nếu còn phải đứng ở Tân Thủ Thôn với cái mặt nhìn là muốn đánh kìa của đại trưởng lão, hân thực sự sợ mình sẽ không nhịn được mà bắn ra một tiễn ...

“Hào.” Nhìn thấy hung quang trong mắt đối phương, đại trưởng lão nhanh chóng đáp ứng, lập tức vung tay, chỉ thấy trên người Hắc Diệu Chi Ngân có một đạo kim quang xoắn ốc hiện ra, hệ thống nêu lên: “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lên đến cấp mười.”

Cấp mười? Xem ra nhiệm vụ này cũng không tồi, thưởng cho mình giá trị kinh nghiệm lên thẳng cấp mười.

“Cái kia ... Có cần ta mở Truyền Tống Trận tổng ngươi đến thôn trang kế tiếp không?”

“? Được, cảm tạ.” Không ngờ hoàn thành nhiệm vụ còn có thêm phúc lợi này, sắc mặt u ám rốt cuộc cũng dịu đi, hướng đại trưởng lão khẽ gật đầu ý tạm biệt, Hắc Diệu Chi Ngân xoay người bước đến Truyền Tống Trận.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Rời đi địa vực u ám của Ma tộc, Hắc Diệu đang rộng hai tay đón lấy dương quang sáng chói. Mộ Sắc Trần là thành trấn đầu tiên hân đến sau khi rời khỏi Tân Thủ Thôn của Ma giới, nơi giáp giới với Nhân tộc, nhưng vẫn là NPC Ma tộc chiếm đa số, thương điểm cũng buôn bán một số đặc sản của Ma tộc, vì vậy sẽ hấp dẫn một số ngoạn gia của chủng tộc khác đến ngắm cảnh, lại bởi vì ngoạn gia Ma tộc phi thường ít, nên không cần lo lắng hiện tượng tranh quá diễn ra, vậy nên cũng sẽ thu hút không hề ít ngoạn gia vì thanh tịnh mà ngàn dặm xa xôi đến luyện cấp.

Vừa bước ra Truyền Tống Trận, Hắc Diệu liền nghe được hệ thống nêu lên, có một người nhấn lại. Minh vừa mới chơi trò này, bằng hữu còn không có đến nửa người, là ai phát tin tức cho mình? Nghi hoặc mở ra, nguyên lai là Táp Hóa Điểm lão bản, dặn dò hân đem những vật liệu như nanh sói da hổ linh tinh giao cho huynh đệ ở thương điểm.

Dọc đường nhìn ngắm phong cảnh của tiểu trấn, Hắc Diệu Chi Ngân chậm chậm tản bộ trên đường, huynh đệ của Táp Hóa Điểm lão bản mở thương

điểm ở một nơi rất dễ thấy, hần rất nhanh tìm được cửa hàng kia, giao những vật liệu thu thập được và cả tấm da dê cho béo lão bán ở quầy hàng. Xem hàng hóa cùng danh sách, béo bán với diện mạo gian thương thế nhưng thực sáng khoái lấy ra năm ngàn tệ đưa cho hần. Nhận lấy phần tiền nhiệm vụ thưởng cho, Hắc Diệu lại đem những vật liệu nhỏ nhỏ lấy được trong sa mạc bán hết cho thương điểm béo bán. Dù sao lực lượng của hần hữu hạn, lưng đeo một túi đồ vật này nọ mà đánh quái chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ. Sờ sờ cái túi đeo đã nhẹ đi rất nhiều, lại lấy tiền mua bổ sung không ít vũ tiễn cùng thực vật. Hắc Diệu Chi Ngân vô cùng cao hứng huyết gió, lưng vác đoản cung ra tiểu trấn đánh quái luyện cấp ~.

Quái vật chung quanh Mộ Sắc Trận đại bộ phận đều như đã lang sẽ chủ động công kích, chặt vật bỏ lại con nhện đang không ngừng đuổi theo phía sau, Hắc Diệu Chi Ngân thờ hồn hèn ngã ngồi ven đường, bắt đầu với nhân vật ít máu thì không nói, nhưng sao toàn những kỹ năng rác rưởi không a!

Kỹ năng của cung tiễn thủ trừ “ngắm trúng” thì cái gì cũng không học được, ngâm du thi nhân trừ một bài “Dùng Khí Chi Ca”, một cái “Sơ Cấp Trì Dữ Thuật”, một cái “Giãn Dị Nguyên Tổ Chương Khổng” thì kỹ năng công kích gì cũng không có, mình hiện tại tuy rằng đã cấp mười, nhưng tất cả các kỹ năng đều dừng lại ở giai đoạn của cấp một ... Không lực công kích, không lực phòng ngự, còn không có HP, trừ bỏ những sinh hoạt kỹ năng do bản thân lĩnh ngộ được thì không còn gì nữa, sau này phải làm thế nào a!

Từ từ, kỹ năng lĩnh ngộ! Hắc Diệu trong đầu linh quang chợt lóe, không có chỗ để học kỹ năng, ta tự mình lĩnh ngộ là được rồi không phải sao? Dựa vào vận khí tốt do lúc trước lĩnh ngộ sinh hoạt kỹ năng, phòng chừng sáng tạo thêm mấy kỹ năng chiến đấu mới cũng không phải việc gì khó.

Mở ra cột kỹ năng, trái nhìn phải xem, kỹ năng có tiềm lực công kích cũng chỉ có “Giãn Dị Nguyên Tổ Chương Khổng” của ngâm du thi nhân, lấy ra cảm ngân bạch sắc, Hắc Diệu cố gắng thử tụ tập ma pháp nguyên tố không khí, tự mình tìm kiếm phí sức hơn so với theo người học tập, tìm khoảng hai tiếng đồng hồ, hần rút cuộc thành công ngưng tụ ở ngón tay một hỏa cầu nhỏ nhỏ, khi hần mừng rỡ muốn thử nghiệm uy lực của hỏa cầu kia một chút, lại thất vọng mà phát hiện thứ mà hần nghiên cứu hơn hai canh giờ chỉ như một cái quẹt diêm.

Hỏa cầu bị hần tung đi rớt xuống cỏ, đột được một khối cỏ sau đó “phốc” một tiếng bay ra một làn khói nhẹ, dập tắt ...

Quả nhiên là “Giãn Dị Nguyên Tổ Chương Khổng” a! Ma pháp này thật có đủ “giãn dị”! Phòng chừng này ngoài đốt đèn cùng nhóm lửa nấu cơm ra, có lẽ không thể sử dụng vào việc khác? Hắc Diệu Chi Ngân không cam lòng thử các hệ ma pháp khác. Đầu giống như tiêu hóa cầu này. Thủy hệ triệu hồi ra là một cột nước nhỏ, nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ có thể rửa tay mà thôi, không còn công dụng gì khác. Phong hệ ma pháp tạo ra một trận gió nhẹ — ừ, cái này có thể thay thế quạt khi thời tiết nóng. ++ địa hệ triệu hồi ra một hòn đá nhỏ, này hoàn toàn là phé sai, đá thì đầy núi đều có, cần gì lãng phí ma lực triệu hồi?

Đem tứ đại hệ liệt ma pháp luân phiên dùng một lần, Hắc Diệu buồn bực phát hiện hoàn toàn không có thu hoạch. Nhìn MP vì vừa nãy làm thí nghiệm đã thấy đáy, hần đơn giản đem thụ cảm đặt trên mặt đất làm gối đầu, thân thể ngã về sau, nằm xuống mặt cỏ. Cứ dễ tâm vào những chuyện vụn vặt cũng vô dụng, còn không bằng thả lỏng một chút. Hần gối thụ cảm nằm trên đất, trong tay thường thức một cây vũ tiễn vừa lấy ra trong túi, híp mắt lười biếng nghỉ ngơi.

Có lẽ thả lỏng tinh thần là cách giải quyết vấn đề tốt nhất, nằm ước chừng khoảng một giờ, một ý tưởng lớn mật chậm rãi hình thành. Từ trên mặt đất nhảy dựng lên, Hắc Diệu cầm vũ tiễn đang thường thức đưa đến trước mặt, lấy thụ cảm bạch sắc tụ tập ma pháp thêm lần nữa, nhờ cố gắng lúc này ban tặng, lần này thời gian hần tụ tập ma pháp ngắn hơn trước rất nhiều. Lần này hần không tụ tập ma pháp trong tay, mà là thông qua tinh thần lực khống chế cho nó bám vào cây vũ tiễn kia. Một đạo hào quang hiện lên, phát hiện trừ bỏ màu sắc biến đổi thì có trọng lượng cũng nặng hơn một chút.

Thành công rồi? Buồng thụ cảm trong tay, hần mang địa hệ ma pháp nguyên tố tiễn khoát lên Tuần Thú đoản cung, nhắm vào một thân cây cách đó không xa mà bắn.

Bên tai vang lên thanh âm của hệ thống: “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ kỹ năng chiến đấu Nguyên Tố Tiễn.”

Thành công! Xem ra suy nghĩ của mình là chính xác! Lại nhìn về phía cái cây bị mình bắn vào cách đó không xa, kinh hi trong lòng liền tăng gấp đôi. Địa hệ nguyên tố tiễn thế nhưng có thể xuyên thủng qua một thân cây! Loại lực sát thương khủng bố này tuyệt đối vũ tiễn bình thường là không làm được! Xúc mình được lý luận của mình đã thành công. Hắc Diệu ngồi xuống, “Rầm” một tiếng đem tất cả vũ tiễn trong túi ra bỏ xuống đất, ôm lấy thụ cảm bắt đầu chuyên tâm chế tạo Nguyên Tố Tiễn.

Thông qua kinh nghiệm cho thấy, trong bốn hệ ma pháp thì hỏa hệ nguyên tố có lực sát thương khủng bố nhất, địa hệ nguyên tố lực xuyên thấu cực mạnh, phong hệ nguyên tố tốc độ nhanh nhất, tốc độ gấp ba lần so với vũ tiễn bình thường, có tiềm lực nhất chính là thủy hệ nguyên tố tiễn, tuy rằng thủy hệ thoát nhìn là vô ích nhất, nhưng từ những hợp chất đơn giản có thể biến thành những hợp chất phức tạp tạo ra băng hệ nguyên tố tiễn, phối với tốc độ di động khủng bố của hần, trừ những tình huống đặc biệt, nếu không hần nắm chắc trước khi những đồ vật gì đó tiếp cận thì hần đã bắn chết nó!

Ha ha ha ! Minh rút cuộc cũng hết khổ rồi! Hắc Diệu Chi Ngân ngẩng mặt lên trời cười dài ba tiếng, nắm lấy Tuần Thú đoản cung, “Nhóm con nhện kia, lão tử đi báo lại mối thù vừa rồi đây!”

“Sưu” một tiếng hỏa hệ nguyên tố tiễn rút cuộc bắn chết con nhện cuối cùng, Hắc Diệu đi đến xem xét chiến lợi phẩm bên cạnh cái thi thể đang chết ngắc mặt lên trời, trên người động vật hệ quái không có tiền, cao lắm cũng là một linh kiện, ví như tơ nhện, trứng nhện lung tung gì đó, cúi người nhặt lên hai cuộn tơ nhện bỏ vào túi, có thể lấy nó để may đồ, nhưng hiện tại hần vẫn chưa có kỹ năng may, tác dụng của thứ này chính là bán cho cửa hàng đổi tiền. Sau khi lấy xong vật phẩm đang định tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, đột nhiên một tiếng giòn vang lên, nguyên lai khi nhặt vật phẩm lúc này, không cẩn thận chạm phải thi thể con nhện, một cái chân bị gãy rớt vào tay hần.

“Hương thủy tri chu thối (chân nhện thối rữa), thực phẩm, phía dưới còn hàng chữ nhỏ ‘hương vị không tệ’”

“Đinh” hệ thống nêu lên “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ kỹ năng nấu nướng, đạt độ thuần thục 1 điểm”

... Cảm lấy chân nhện bị đốt trọi, Hắc Diệu hoàn toàn không còn gì để nói, đây là RPWT (vấn đề nhân phẩm) trong truyền thuyết sao? Kỹ năng mà người khác muốn học cũng không học được lại bị mình lĩnh ngộ, dùng hỏa hệ nguyên tố đánh một con nhện cũng có thể lĩnh ngộ Nấu Nướng Thuật? (ôm, thật ra là Phan Nhẫn Thuật, cơ mà để cái này thấy khó hiểu, ta để là Nấu Nướng Thuật nghe)

Trong Lost temple trị số bão thực độ cũng quan trọng tựa như HP và MP. Bão thực độ tổng lượng là 100, đạt tới 100 lại tiếp tục ăn, động tác nhân vật sẽ không xuất hiện sự cố gì, bão thực độ là 60 thì người sẽ có cảm giác đói khát, nhưng không ảnh hưởng trạng thái thân thể, bão thực độ là 40 người sẽ có hiện tượng vô lực, lực công kích và phòng ngự yếu đi, bão thực độ là 20 người sẽ xuất hiện hiện tượng đi động khó khăn, bão thực độ dưới 10 sẽ mất đi năng lực hành động, nếu bão thực độ về 0 thì — như vậy xin chúc mừng, người chết đói.

Nên khái niệm thực vật trong trò chơi này cũng có địa vị hết sức quan trọng, bất quá những loại thực vật mà NPC bán rất ít, khẩu vị ăn cũng không ngon, tựa như Hắc Diện Bao lúc trước Hắc Diệu Chi Ngân mua ở Tân Thủ Thôn, hương vị chỉ tốt hơn tảng đá một chút. Những món mỹ vị đều có hạn chế số lượng, hơn nữa giá cả phi thường đắt, ngoạn gia bình thường cơ bản là không mua nổi.

Hắc Diệu khi sắp ra trận đã mua hai mươi trái táo trong thương điểm, hương vị của hoa quả cũng không tệ lắm, nhưng là khi ăn chúng bão thực độ lên quá chậm, một trái táo là 2 điểm bão thực độ, bất quá, so với những thực vật tối như mực làm kẻ khác buồn nôn trong những Thực Phẩm Điểm kia, hẳn thà rằng lựa chọn ăn trái táo ...

Mở ra hệ thống tuyến đàn, nhìn bão thực độ đã đến hàng 70, Hắc Diệu do dự trong chốc lát cuối cùng quyết định ném thử chân nhện mình vừa dùng hỏa hệ nguyên tố “nướng” ra, tốt xấu gì hương vị cũng có thể chấp nhận, chính là hình dáng cùng nguyên liệu trông có chút ghê tởm. Vì vậy nhắm mắt tiến hành quá trình tự thôi miên mình “Ta đang ăn miếng thịt bò, ta đang ăn miếng thịt bò, ta đang ăn miếng thịt bò ...” Một bên giờ chân nhện lên miệng, thật cẩn thận cắn một ngụm.

“Đi???” Hương vị không tệ lắm, có chút giống với tôm chiên bên ngoài, tuy rằng không có vị của tôm, nhưng đích xác có thể chấp nhận, mở ra trạng thái lan xem lại bão thực độ của mình đã tăng 4 điểm, hiệu quả gấp đôi so với ăn trái táo, Hắc Diệu âm thầm đắc ý một chút, ăn xong cả cái chân nhện, bão thực độ đã dâng lên 15 điểm. Ý do vị tân sở sở miệng, hẳn cười lớn lấy ra một cây vũ tiễn hỏa hệ nguyên tố khoát lên dây cung, nhanh như sao băng bay hướng con nhện phía xa xa.

Xoay xoay cổ tay có chút đau nhức, mắt thấy mặt trời đã xuống núi, hôm nay vất vả cả ngày thu hoạch tương đối khá, sau khi giết hết con nhện trên núi, đã tăng lên cấp mười lăm, Nấu Nướng Thuật cũng đã đạt tới sơ cấp 70%, túi đeo căng phồng lên nào là thảo dược, khoáng thạch, tơ nhện các loại, cùng với đủ loại vật liệu từ nhện, kiểm tra túi đeo một chút, tâm tình khoái trá huyết gió, Hắc Diệu vỗ vỗ túi tiền rỗng tuếch đi về hướng Mộ Sắc Trán.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đi? Đây là vật gì vậy? Bởi vì buổi tối trời có chút tối, hơn nữa hắc vôi vãi quay về thôn, chân không cẩn thận đá vào thứ gì đó, nhờ độ nhanh nhẹn cao, lao đảo một chút rồi nhanh vọt sang một bên mới tránh khỏi một đợt ngã chổng vó. Xung quanh tối đen, cũng không rõ ràng là trong trạng huống gì, chẳng lẽ là nhiệm vụ ẩn tàng NPC? Hắc Diệu dùng mũi chân đá đá, “vật thể” trên mặt đất động dậy một chút, sau đó không động tĩnh, hiểu kì, hẳn lấy ra thụ cảm nhóm một hóa cầu nho nhỏ trên tay, mượn ánh sáng của lửa để nhìn xem đây rốt cuộc là vật gì.

Cái tai bình thường, bờ vai dày rộng, làn da tiểu mạch, có thể người nằm trên mặt đất này là một Nhân tộc, lại nhìn nhìn người của hắc, máu đã giảm xuống đến mức sắp tử vong, hơn nữa hiện vẫn còn đang thông thả đi xuống, không kịp nghĩ đây là ngoạn gia hay NPC, Hắc Diệu nhanh chóng đọc chú ngữ của Tri Dữ Thuật, vài đạo hoàng quang hiện lên, máu sắp cạn của người nọ rốt cuộc cũng khôi phục nguyên trạng.

“Này, người sao thế?”

“Đói ...” Người trên mặt đất hữu khí vô lực trả lời.

... Thì ra là một tên sắp chết đói, bất đắc dĩ bĩu môi, Hắc Diệu lấy Hương Thủy Tri Chu Thối từ túi ra, dù sao thứ này vẫn còn nhiều, nếu ăn hết mai vẫn có thể làm nữa, thuận tiện tăng thêm điểm của Nấu Nướng Thuật.

“Ngô ...” Trong nháy mắt Hắc Diệu thấy trên người tên kia tỏa ra lục quang, vừa cảm chân nhện lên, hai khẩu liền ăn hết, phải biết rằng chân nhện kia lớn gần bằng một cái đầu người a ... Nhìn dáng vẻ khủng bố khi ăn của người nọ, Hắc Diệu không khỏi hoài nghi mình cứu người hay cứu một con nga lang (sói đói) ...

“Còn không?” Đã ăn hết một tá chân nhện trong túi, lúc này ngồi xếp bằng trên cỏ, lau lau mỡ trên miệng, lại xòe tay ra hướng về phía hắc.

... Âm thầm trở mình xem thường, Hắc Diệu có cảm giác từ lúc vào trò chơi cho đến nay, biểu tình mình thường làm nhất chính là không nói gì hỏi trời xanh, thân thủ lấy một quả táo từ trong túi ra, lau lau vào vạt áo mấy cái, “A ô” một ngụm cắn xuống “Thứ vừa rồi ăn ngon thật, ở đâu mua vậy?”

Nga, xem ra người này không phải NPC, chỉ là một ngoạn gia không mang thực vật và sắp đói chết, nếu không phải NPC và không có nhiệm vụ gì, không có phần thưởng cho nhiệm vụ, trong lòng nhanh chóng tính toán, Hắc Diệu thực quả quyết định không lãng phí thời gian với cái người thoát

nhìn chỉ biết ăn này: “Người không có việc gì rồi, ta đi đây.”

“Từ từ, thực vật lúc này là mua ở đâu? Nói cho ta biết đi.”

“Không phải mua.” Là một người chán ghét ồn ào huyền ảo, nhất là thứ người dây dưa mãi không dứt này, Hắc Diệu có chút khó chịu hất bàn tay đang nắm lấy áo mình ra, cau mày nói.

“Vậy chẳng lẽ tìm được? Phiên người tìm giúp ta một chút được không?” Thật không biết tên này là ngu ngốc hay đang giả vờ ngốc.

Mặc kệ là giả hay thật, Hắc Diệu Chi Ngân lúc này chỉ cảm thấy khuôn mặt hắn thật đáng ghét, “... Người muốn đánh nhau sao? Ta cũng không phải đang cứu tế nạn dân...”

“Thỉnh không cần lên mặt.” Tên kia thật sự như con bạch tuộc bò lên quần lấy “Xem như là bồi thường, sau khi đánh nhau phiên người giúp ta tìm chút thực vật a.”

“Cút ngay cho ta!” Hét lớn một tiếng, Hắc Diệu không thể nhìn được nữa một cước đá văng cái tên da trâu đang bám trên người mình, trước khi đổi phương bò lại thêm lần nữa muốn trườn lên người mình mà dùng một tốc độ tuyệt vô cận hữu, thân hình chợt lóe, biến mất nơi cuối đường.

Mộ Sắc Trần về đêm thập phần im lặng, trong bóng đêm chỉ có đèn ma pháp trước cửa những lầu điểm thấp lên chờ các mạo hiểm giả trở về nghỉ ngơi. “Chi nha” một tiếng đẩy ra cánh cửa gỗ cổ xưa, lầu điểm lầu bản đang ghé vào quầy ngủ lập tức bùng tỉnh. Xoa xoa đôi mắt nhấp nhem, lầu bản không nhanh không chậm đánh giá người đã quấy rối giấc mộng đẹp của mình.

“Một gian phòng sạch sẽ, làm ơn.” Lấy ra một ngân tệ, thành công thấy lầu điểm lầu bản thu hồi biểu tình không kiên nhẫn, rất nhanh từ tủ quầy lấy ra một cái chìa khóa có khắc tên phòng, hơn nữa còn ân cần cầm nến đưa khách lên lầu. Hắc Diệu biết đây đều nhờ sức mạnh ánh sáng của tiền, tuy rằng đối với số tiền dành dụm của hắn mà nói, lấy một ngân tệ trọ là có chút xa xỉ, nhưng hôm nay hắn thật sự quá mệt mỏi.

Sự dừng chân sang quý được đổi với chiếc giường làm người khác vừa lòng, cái nệm mềm mại, đệm chăn sạch sẽ, so với gian phòng hai mươi đồng tệ, ngoài cái giường làm bằng gỗ ra không biết còn bao nhiêu con chuột chạy qua chạy lại mấy trăm lần. Nhanh chóng cởi khinh giáp, Hắc Diệu ôm gối đầu êm ái như lông ngỗng, hạnh phúc tiến nhập mộng đẹp.

Cả một ngày một mỏi cùng đệm chăn thoải mái làm hắn phá lệ ngủ một giấc thật dài, cho đến khi bị đánh thức bởi ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào giường, dụi dụi mắt, hải lòng duỗi duỗi thắt lưng, Hắc Diệu cảm thấy bụng vang lên từng trận tiếng kêu nhỏ, từ trên giường đứng lên, lu loát mặc lại khinh giáp lên người, thân thủ lấy túi đeo trước giường, đưa tay đeo vào.

Giật mình trừng mắt nhìn ba quả táo lê lòi trong túi, Hắc Diệu uể oải nhớ đến, thực vật ngày hôm qua đều bị tên kia ăn hết, tên đầu heo kia ...

Ngồi bên giường ăn táo, Hắc Diệu tính toán hôm nay phải làm gì. Tuy rằng song chức nghiệp giả kinh nghiệm để thăng cấp cần gấp hai lần người thường, nhưng sau khi lĩnh ngộ được Nguyên Tố Tiền, hiệu suất đánh quái của hắn tăng rất nhanh, chỉ một ngày mà giá trị kinh nghiệm đã tăng lên rất nhiều, càng chính yếu hơn là chỉ cần học xong kỹ năng nấu nướng liền có thể thoát khỏi những thực phẩm rác rưởi được bán trong thương điểm. Nhưng là, chỉ ăn chân nhện thôi thì đơn điệu quá, hôm nay mang nhiều vũ tiền một chút, đi xa một chút, tìm những nguyên liệu nấu ăn khác, nhìn xem có thể làm ra những món ăn mới khác hay không.

Trong đầu hiện lên đầy mỹ vị phối hợp với cái kèn kéo quân từ từ đi qua, Hắc Diệu cảm thấy nước miếng của mình sắp chảy xuống, trái với nó, quả táo đã được cắn đến phân nửa trong tay liền có vẻ tẻ nhạt vô vị. Nói làm liên làm! Hắc Diệu đứng lên, cầm lấy túi đeo chạy ra khỏi phòng.

Còn chưa chạy được hai bước, chỉ cảm thấy thắt lưng căng thẳng, vòng eo của mình bị giam giữ bởi tay người bên cạnh, đồng thời sau lưng xuất hiện một con gấu thật to. Một thanh âm quen thuộc mang chút vô lại vang lên.

“U ... thực vật tiểu đệ, rốt cuộc cũng tìm được người rồi ...”

“!” Tâm tình tốt của buổi sáng, sau khi nghe thấy những lời này đều hóa thành hư không, Hắc Diệu không nỡ mặt trầm giọng nói: “Buông ra!”

“Không buông ... Nếu buông ra, thực vật tiểu đệ sẽ như ngày hôm qua mà chạy trốn đến vô tung vô ảnh a ~”

Không chạy chẳng lẽ chờ người đến triền? Hắc Diệu chỉ cảm thấy gân xanh bạo khởi, cố gắng giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc phía sau, nhưng sức mạnh của hắn – một hợp thể của ngâm du thi nhân và cung tiễn thủ Ma tộc so với của chiến sĩ Nhân tộc là chênh lệch khá xa: “Hỗn đản, người mau buông tay cho ta!”

“Không buông ~”

... Sớm biết nếu dính vào phiên toái lớn như vậy, đêm qua để hắn chết đói ở ven đường là tốt rồi. Thật sự là hảo tâm còn bị sét đánh, người tốt bị người khi ...

“Mau buông tay!”

“Không buông ~” Song chương đang ôm vòng eo kia không những không thả lỏng trói buộc, ngược lại cuốn lấy càng chặt, cảm như con đại cầu đặt trên vai hắn làm nũng mà cọt đến cọt đi ...

“Người rót cuộc muốn gì?”

“Muốn theo người nga ...”

Nôn! Nếu muốn giả đáng yêu thì làm ơn nhìn lại hình dáng của mình đi, ác ... một tên lớn như ngựa mà làm nũng thật là nói có bao nhiêu ghê tởm liền có bấy nhiêu ghê tởm ...

“Người buông tay cho ta!” Tay ra sức giãy dụa bị đập vào cửa phòng, cây đinh lộ ra ngoài cắt trúng cánh tay, tuy rằng cảm giác đau chỉ có 30% so với chân thật, nhưng Hắc Diệu vẫn là nhũu mỳ, đồng thời bộc phát ra lửa giận đang cố gắng áp chế.

“Để ta theo người ta liền buông ra.”

“Người nghĩ cũng đừng nghĩ!!!” Hắc Diệu của giờ phút này đã hoàn toàn bị mất đi lý trí, song chương bị giam cầm không thể lấy cung tiễn, hấn tâm niệm vừa động, xuất ra thụ cầm của ngâm du thi nhân, thấp giọng nói: “Tụ tập ngọn lửa!” Một ngọn lửa xuất hiện trên đầu ngón tay, cùng lúc đó một giọt máu trên miệng vết thương chảy xuống, rơi vào huyền cầm bạch sắc, hòa hệ nguyên tố đang tụ tập trên đầu ngón tay bỗng nhiên cháy kịch liệt, hỏa cầu nguyên bản lớn như trái bóng bàn dưới áp lực kịch liệt thiêu hủy, biến thành đậu tằm, mà màu sắc cũng từ đỏ chuyển thành màu ám tử (tím sẫm) quỷ dị.

“Đinh” Ách một tiếng hệ thống vang lên bên tai: “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ kỹ năng chiến đấu mới — Âm Ảnh Liệt Diễm.”

Kỹ năng chiến đấu mới?? Không rõ vì sao chỉ một tiểu hỏa cầu nho nhỏ đột nhiên lại biến thành Âm Ảnh Liệt Diễm, nhưng Hắc Diệu đang vội vàng muốn thoát khỏi khốn cảnh bất chấp lo lắng, nhanh chóng đập hỏa cầu tử sắc vào mặt người phía sau.

Giật mình nhìn máu của người nọ từ đây chỉ còn lại hai phần ba, Hắc Diệu như rơi vào giấc mộng. Sao một tiểu hỏa cầu nho nhỏ nhìn cũng không thấy này lại có lực sát thương khủng khiếp như thế???

Lực công kích của mình thế nào mình rõ ràng nhất, tiểu hỏa cầu của hấn nhiều nhất cũng là đốt trụi tóc đối phương thôi, nhưng là – nhìn nửa người trên đã bị cháy đến đen sì của Nhân tộc chiến sĩ, Hắc Diệu cảm thấy áy náy khi cứ như vậy mà rời đi. Năm ngón tay kích thích huyền cầm, từng đạo ánh sáng ảm áp như đoá hoa nở rộ từ huyền cầm, nhanh chóng hướng nơi bị thương của đối phương bay qua.

Nhìn người bị lửa thiêu kia đã hồi phục được khoảng bảy tám phần, Hắc Diệu lau chút mồ hôi toát ra từ chóp mũi, thu hồi thụ cầm, thừa dịp đối phương còn chưa tỉnh táo lại nhanh chóng chạy đi.

Thân thủ lau đi tro bụi trên mũi rơi xuống từ cánh cửa, nam nhân vừa nãy bị công kích trông có chút chật vật đứng ở cửa lộ ra nụ cười như hồ ly.

“Như vậy được không? Người có thấy bất nạt hấn như vậy hơi quá đáng không? Thương Lăng.” Bóng người chậm rãi hiện ra nơi tối tăm ở chỗ rẽ, một Tinh Linh gầy trong tay là chủy thủ, nhếch khóe miệng nhìn Thương Lăng Nhân tộc chiến sĩ.

“Thật là không nói tình cảm a, Đồng Đồng ... vừa rồi khi ta suýt bị pháp thuật của hấn đánh chết, sao lại không thấy người xuất hiện bên vực kẻ yếu?” Như trước lộ ra nụ cười dễ tiện, Thương Lăng vừa lòng nhìn động tác nôn mửa của Âm Đồng, nhân tiện ngẩng đầu hướng ra cửa sổ, lớn tiếng nói: “Tịch Diệt, người đã thấy qua pháp thuật này chưa?”

Thanh âm nhỏ đến nỗi cơ hồ không nghe rõ vang lên ngoài cửa sổ, một người vận hồi sắc áo choàng chợt hiện bên cửa sổ, người xuất hiện trong nháy mắt này, một mái tóc vàng tung bay dưới mũ của áo choàng.

“Chưa.” Thực rõ ràng tính cách hết như vàng.

“Thực đáng tiếc, rõ ràng có vận khí tốt như vậy trở thành Thiên Sư tộc, lại cực kỳ chán ghét, Tịch Diệt, người biết có bao nhiêu người mong có được tướng mạo hảo như người không?” Đạo tặc tên Âm Đồng nhìn Quy Vu Tịch Diệt vừa rơi xuống đất liền khẩn cấp che lại mái tóc vàng kia, lời nói nửa chế nhạo nửa trêu ghẹo.

Không để ý đến Âm Đồng trêu chọc, Quy Vu Tịch Diệt thân thủ kéo lại áo choàng, càng phủ kín mình hơn, trầm mặc đứng tựa vào khung cửa sổ.

“Pháp thuật của tiểu gia hỏa kia thực sự rất thú vị, không phải sao? Ta nguyên tưởng rằng hấn chỉ có sinh hoạt kỹ năng lợi hại, không ngờ hôm nay còn có thêm thu hoạch a. Ngâm du thi nhân lại có lực công kích lớn đến như vậy ư?” Thương Lăng nhìn dấu vết trên y phục bị Âm Ảnh Liệt Diễm đốt trụi, đối Quy Vu Tịch Diệt dương dương tự đắc cảm: “Người thấy thế nào, Tịch Diệt?”

“Có thể là pháp thuật kỹ năng tự nghĩ ra.” Đến gần cẩn thận nghiên cứu dấu vết do pháp thuật lưu lại, Quy Vu Tịch Diệt nâng cằm nhũu mỳ.

“Pháp thuật tự nghĩ ra? Kia cũng có ý tứ! Thương Lăng, người phải cố gắng đưa hấn trở lại đây nga ...” Âm Đồng rõ ràng đã bắt đầu hưng phấn, chủy thủ nơi tay xoay một vòng đường parabol hoàn mỹ, tiếp theo bóng người chợt lóe, chủy thủ vốn đã bị tung lên lần thứ hai trở về tay hấn.

“Thân thủ của người vẫn nhanh nhẹn như xưa a Đồng Đồng ~” Thương Lăng nhìn Tinh Linh đạo tặc tán thưởng.

“Đa tạ khích lệ ~” Âm Đồng thiêu thiêu mĩ, trên môi hiện ra một mặt cười trêu chọc: “Bất quá lão đại tựa hồ biến nhược nga, thế nhưng lại bị một thực vật tiểu đệ đánh sắp chết ~”

Thương Lăng tựa tiểu phi tiểu trùng mắt nhìn Âm đồng: “Ta không biến nhược, Đồng Đồng người có muốn đến Đấu Kỹ Trường thử nghiệm vài ngày không?” Vừa lòng nhìn thấy chủy thủ đang bay giữa không trung của Âm Đồng leng keng một tiếng rơi xuống đất, hấn quay đầu đối Quy Vu Tịch Diệt

vẫn thờ ơ như trước nói: “Đi tìm tiểu tử Phù Tô một chút, để hắn nghiên cứu lúc này thực vật tiểu đệ sử dụng rốt cuộc là pháp thuật gì. Tốt nhất là để hắn tự lĩnh ngộ ra kỹ năng tương tự.”

Quy Vu Tịch Diệt gật gù đầu, dưới chân phát động, từ cửa sổ bay vút ra ngoài.

“Từ giờ trở đi, tiểu đội của chúng ta tạm thời nghỉ, đội viên tự do hoạt động.” Nhìn nhìn Âm Đồng đang hoan hô, Thương Lăng dừng một chút nói: “Thăng đến khi — thực vật tiểu đệ gia nhập đội ngũ của chúng ta.”

Hắc Diệu Chi Ngân không biết mình đã mạo danh kỳ diệu biến thành con mồi của bang nhân kia, giờ phút này đi ra cửa hàng với đầy một túi vũ tiễn. Có tên đáng ghét kia ở đây, hắn tạm thời không muốn quay về Mộ Sắc Trán, một túi lớn vũ tiễn này cho dù là mười ngày cũng không thành vấn đề. Hắc Diệu tính toán rời khỏi Mộ Sắc Trán, tìm một nơi thanh tịnh, làm ra thêm Nguyên Tố Tiễn. Nhớ đến hỏa cầu từ sắc mạo danh kỳ diệu uy lực tăng cao kia, Hắc Diệu trăm lần không giải thích được. Rõ ràng là hỏa nguyên tố bình thường sao có thể sinh ra dị biến, hóa thành Âm Ảnh Liệt Hỏa chứ?

Tinh tế hồi tưởng từng chi tiết lúc đó, ánh mắt Hắc Diệu đột nhiên mị lên — chẳng lẽ là do máu của mình? Bản thân là Ma tộc nên nghiêng về hắc ám thuộc tính, nếu nguyên nhân là do máu của mình, như vậy muốn một hỏa cầu bình thường biến thành Âm Ảnh Liệt Hỏa cũng không phải không có khả năng ...

Đã rõ ràng đầu đuôi sự việc, Hắc Diệu đương nhiên trước nghiệm chứng ý nghĩ của mình. Lấy tiểu đao của thợ rèn đại thúc tặng ở Tân Thủ Thôn ra, cẩn thận cắt một vết trên ngón tay của mình, vài giọt máu nhất thời chảy ra, Hắc Diệu đưa tay đặt trên thụ cầm, bắt đầu tụ tập hỏa nguyên tố, quả nhiên lúc bắt đầu là hỏa nguyên tố thuần khiết khi tiếp xúc đến máu nơi ngón tay lập tức trở nên cuồng nộ, màu cũng từ đỏ chuyển sang ám tử, xem ra suy luận là đúng, đúng thật là máu của mình ảnh hưởng đến thuộc tính của hỏa nguyên tố. Hắc Diệu khẩn thiết nhìn chăm chăm ngọn lửa nhỏ từ sắc kia, muốn nhìn nó nếu tiến thêm một bước sẽ có biến hóa thế nào, nào ngờ ngọn lửa này không giống tiểu hỏa cầu lúc sáng, mà là nhảy lên vài cái liền tắt mất.

Chẳng lẽ là máu không đủ? Hung hăng rạch ra một vết thương lớn nơi cánh tay, máu theo đó chảy xuống, thừa dịp này, Hắc Diệu ngưng tụ hỏa nguyên tố, ngọn lửa từ sắc nhảy lên vài cái không những không tắt mà còn càng cháy càng lớn, ngọn lửa kia không ngừng hút lấy máu trên miệng vết thương, có lẽ là do bị nó hấp dẫn, máu trên cánh tay thế nhưng lại không có nguyên tắc chảy theo trọng lực, mà là tự động chảy về hướng nó, không ngừng nhập vào ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay ... Hắc Diệu lập tức lấy ra một cây vũ tiễn trong túi, đưa Âm Ảnh Liệt Hỏa trên tay bám vào vũ tiễn. Lần này nguyên tố chế tạo ra bắt đầu quán quanh ánh lên từ sắc quý dị, đồng thời quang mang như có như không vờn quanh thân.

Đem từ sắc tiễn khoát lên dây cung, Hắc Diệu tìm một cái cây ở xa làm mục tiêu thực nghiệm, uy lực của Âm Ảnh Liệt Diễm, hẳn buổi sáng đã lĩnh ngộ, không biết sau khi chế tác thành Nguyên Tố Tiễn sẽ có lực sát thương như thế nào. Vẫn là cách xa một chút tốt hơn, miễn cho không cẩn thận ngộ thương mình.

Hắn chuẩn bị tốt tâm lý, Hắc Diệu vẫn là bị một tiễn uy lực kia dọa sợ, khi vũ tiễn đâm vào thân cây kia, cây lớn nháy mắt bị vây quanh bởi ngọn lửa từ sắc, sau đó nhanh chóng thiêu đốt nó thành một đồng tro tàn ...

Lúc này thanh âm hệ thống vang lên bên tai: “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân phát minh ra kỹ năng tổ hợp chiến đấu mới, thỉnh đặt tên cho kỹ năng này.”

Cái gì? Còn có thể đặt tên cho chiêu thức? Thật sự là quá lớn rồi!!! Hắc Diệu suy tư một chút rồi nói: “Gọi Minh Diệu Tiễn là được rồi.”

“Ngwatan gia đặt tên cho kỹ năng tổ hợp chiến đấu mới thành công.”

Hắc Diệu Chi Ngân không biết “Minh Diệu Tiễn” mà chính miệng hắn đặt tên này sau này sẽ là chiêu bài kỹ năng làm hắn danh dương thiên hạ. Còn trở thành một trong những chiêu thức đại biểu trong Đại Lục Truyền Kỳ Vũ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Kính Từ Sâm Lâm vào tầng sáng yên tĩnh dị thường, những chiếc lá lần lượt rơi xuống từ các đại thụ, các tiểu động vật như sóc các loại lay động cái đuôi to của chúng nhảy đến nhảy đi trên các cành cây, từ cây này sang cây khác. Các loại chim cất tiếng hót thanh thúy, tuyên bố một ngày mới đã bắt đầu. (Kính Từ Sâm Lâm = rừng gương)

Kính Từ Sâm Lâm, là một trong những rừng rậm đẹp nhất ở Đại Lục, sức quyến rũ của nó không kém chút nào so với Thụ Hải mà Tinh Linh tộc vẫn thường kiêu ngạo. Nhưng là, đối với mỗi người mà nói đây là một địa phương cực kì nguy hiểm.

Ông giày da ngắn hắc sắc giẫm nát tầng lá cây thật dày, phát ra tiếng “sàn sạt” nho nhỏ, một thân hình khoát áo choàng hôi sắc không tiếng động thoăn thoắt xuyên qua rừng cây tĩnh lặng, thậm chí ngay cả những tiểu động vật phi thường cảnh giác trên cây cũng không bị kinh động, có thể nói cho dù là con báo săn cũng không gọi bằng hắn.

Là một trong các ngoạn gia thần bí nhất của Đại Lục, hắn có thể đứng cách người khác chỉ vài thước mà không bị phát hiện, nhưng những kỹ thuật này lại không phát huy được gì trong khu rừng này. Quy Vu Tịch Diệt dùng cước bộ, đứng dưới một thân cây, cúi người xem xét ẩn nấp lúc này mình dùng chủy thủ khắc lên, lại quay về nơi này. Hắn đã vòng vo trong rừng mười ngày rồi, thực vật cùng được thủy mang theo đã tiêu hao hết. Hắn bị lạc trong rừng rậm này. Cởi mũ của áo choàng ra, lộ ra mái tóc vàng chói mắt dưới ánh mặt trời, nhưng chủ nhân của mái tóc này mang một vẻ mặt mỗi một không chịu nổi. Khu rừng này nhìn bên ngoài có vẻ vô hại. Nhưng ẩn nấp bên cạnh sự an toàn này chính là những bầy rập thời thời khắc khắc đều muốn cắn nuốt sinh mệnh kẻ khác.

Bên tai xẹt qua một tiếng vang nhỏ, dựa vào thân thủ đầy kinh nghiệm được tích lũy trong từng trận đấu, Quy Vu Tịch Diệt thoăn thoắt nhảy sang chỗ khác, quay đầu lại, nơi lúc này hắn đứng bỗng nhiên xuất hiện một móng vuốt, hiện nay móng vuốt kia thấy không đánh trúng mục tiêu liền giao hoạt muốn lùi về, nhưng lại bị hắn nhanh hơn một bước đâm chủy thủ vào. Kêu lên một tiếng, móng vuốt kia đột nhiên biến mất trong không khí, như sự xuất hiện đột ngột của nó, nếu không có năm đạo trào ngân còn lưu lại trên cây, người khác có lẽ sẽ cảm thấy vừa rồi là ảo giác của mình.

Lại đến! Quy Vu Tịch Diệt gắt gao nhưu chặt này, những đợt đánh bắt ngờ như vậy hắn đã lĩnh giáo vô số lần trong mười ngày nay. Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trực giác mẫn tuệ nhưng hắn vẫn ăn không ít ám khuy. Chính là tên quái vật nấp chỗ tối kia vẫn không ngừng tập kích hắn.

Đã sớm biết trước nhiệm vụ cấp A sẽ không dễ hoàn thành như vậy, hắn chỉ biết đây là nhiệm vụ “Cái nắm trong Kính Từ Sâm Lâm” mình tiếp được ở Mạo Hiểm Giả Công Hội. Chỉ cần thu thập hai mươi Ma Cô Bào Tử rơi từ trên người Ma Cô Quái sao có thể là khó khăn của nhiệm vụ A cấp chứ? Tuy rằng nghi hoặc, chính là sự tự tin của bản thân đã làm hắn tiếp nhận nhiệm vụ này. Hắn nguyên bản nghĩ có lẽ Ma Cô Quái lợi hại, không ngờ trong Kính Từ Sâm Lâm lâu như vậy, không những ngay cả bóng dáng của Ma Cô Quái không thấy đâu, còn gặp phải tập kích của con quái vật không tên. (Ma Cô = nắm)

Thích khách là chức nghiệp ẩn nấp trong tối, nhưng khi bị đổi vị trí thành con mồi trong tay thợ săn, loại tư vị này tuyệt không dễ chịu. Quy Vu Tịch Diệt buồn bực nhìn Hôi Thành quyền trực, thật sự lo lắng mình có nên từ bỏ nhiệm vụ này trực tiếp trở về hay không. Nhưng là, hắn rất không cam lòng, trước không nói nếu từ bỏ nhiệm vụ sẽ làm trị số đánh giá của Dong Bình tiểu đội rơi chập lại, mà với tính cách kiêu ngạo của bản thân, hắn cũng phi thường khó chấp nhận khi mình làm ra hành vi bỏ chạy này. Nhưng là thực vật trên người đã cạn kiệt, đối mặt với địch nhân nhìn không thấy sờ không được, tử vong một lần sẽ bị trừ 10% tổng thể kinh nghiệm, điều này hắn tuyệt đối không thể thừa nhận.

Thích khách đang lâm vào tình cảnh khó xử không lưu ý đến nguy hiểm lại một lần nữa tiếp cận, tinh thần không tập trung làm hắn không cảm nhận được sự uy hiếp xuất hiện gần trong gang tấc, cho đến khi móng vuốt một lần nữa đột nhiên hiện ra trước mặt hắn hung hăng trào xuống trước ngực, trong đầu Quy Vu Tịch Diệt chỉ có ý nghĩ duy nhất chính là —— lần này xong rồi!

Một vũ tiễn ngân sắc dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng phá không bay đến, nhanh chóng cắm vào móng vuốt trên ngực hắn, chỉ nghe một tiếng hét thảm, hiện ra một con quái vật diện mạo xấu xí đầy người đều là vẩy trên người bị cắm một vũ tiễn, ngã xuống bên chân hắn, tựa hồ đã tắt thở.

“?!” Cảnh giác nhìn sang phương hướng vũ tiễn phóng đến, Quy Vu Tịch Diệt cuối cùng thấy được chủ nhân của vũ tiễn đang đứng trên cành cây thông. Một thân hình thon dài tay nắm đoản cung đứng trên ấy, dây cung mở rộng còn có một cây vũ tiễn. Sau khi Quy Vu Tịch Diệt từ ngậy người tỉnh lại, giấy tiếp theo vũ tiễn đã nhanh như chớp bay đến trước mặt mình, đến khi cách khoảng nửa thước thì ngừng lại. Nơi trống rỗng lúc này xuất hiện một thi thể của yêu ma quỷ quái, thân thể xấu xí bị vũ tiễn xuyên qua, thậm chí sức mạnh của vũ tiễn bén nhọn sau khi xuyên qua thân thể kia không những không giảm bớt, ngược lại mượn một lực quán tính cực lớn, mang thân thể quái vật ghim phập trên mặt đất.

Quy Vu Tịch Diệt neho mắt, tốc độ cùng lực lượng của một tiễn này chứng tỏ cung tiễn thủ kia không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Cấp bậc của loại yêu ma quỷ quái này cũng không thấp, có thể dùng một tiễn giết chết chúng nó, đã thuyết minh được lực công kích khủng bố của đối phương.

Trong mắt hắn lóe ra tinh quang, đó là sự hưng phấn muốn ngay lập tức được so tài với đối thủ có lực lượng ngang với mình.

Thân ảnh đứng trên cây chợt lóe, trong không trung lộn một vòng, thân hình với tốc độ nhanh đến cực điểm chạy đến chỗ hắn. Quy Vu Tịch Diệt lúc này mới thấy rõ cách ăn mặc của hắn, thân hình thon dài được gắt gao bao bọc trong khinh giáp, càng thêm thể hiện ra sự nhu hòa của thân thể cùng lực độ, đoản cung tinh xảo được ôm trước ngực, đủ cho thấy chủ nhân này đối với nó cực kì âu yếm chú trọng. Mái tóc màu bạc mềm mại toát ra sự trong trẻo của ánh trăng giữa nơi đương quang loang lổ bóng cây, tung bay trong gió tựa bướm.

Ảnh mắt thường thức khi dừng lại trên mặt đối phương không khỏi sợ run một chút, đôi con ngươi hắn chờ mong được thấy kia bị một cái khăn màu hổ phách che khuất, Quy Vu Tịch Diệt không khỏi nhíu mày —— chẳng lẽ hắn là ...

Cũng không đúng a, là một hệ thống vi tính trò chơi tiên tiến, cho dù là người mù cũng có thể thấy được trong trò chơi này, như vậy sao đối phương lại ...

Một thanh âm êm tai đánh vỡ không khí trầm mặc mà hắn tạo ra: “Ngươi không sao chứ?”

“Ân.” Tuy rằng trong lòng có chút không tự nhiên, nhưng hắn có muốn không thừa nhận cũng không được mình vừa được một cung tiễn thủ cứu khỏi tình thế chết đi sống lại. Không ngờ người luôn tự xưng là cường hãn như mình lại có một ngày được người khác cứu như vậy, Quy Vu Tịch Diệt gọi lên một tia cười nhạt tự giễu.

“Sao ngươi lại đến đây?”

“Làm nhiệm vụ.” Một trận chóng mặt thỉnh linh xảy ra làm thân thể hắn thoáng lung lay, Quy Vu Tịch Diệt lúc này mới nhớ đến, tùy thân vật phẩm mà mình mang theo đã tiêu hao hết, từ ngày hôm qua đến nay đã gần hai mươi bốn tiếng hắn chưa ăn gì, bảo thực độ đã giảm xuống đến giai đoạn nguy hiểm.

“Trước đi theo ta.” Bàn tay mang theo nhiệt độ thấp nắm lấy tay mình, dường như thấy hán đang quần bách, chủ nhân thanh âm kia lại bổ sung thêm: “Khu rừng này có chút cổ quái, nếu không nắm tay người, thì không cách nào dẫn đường cho người được.”

Một chén Ma Cô Sơ Thái Thang (canh nấm và rau cải), đưa những mệt mỏi trên người hán thành hư không. Quy Vu Tịch Diệt còn đang đánh giá hoàn cảnh trước mắt, giờ đây hán đang ngồi trong một túp lều nhỏ nhỏ gần đơn, diện tích tuy nhỏ, nhưng bố trí thoải mái dị thường, có thể thấy được chủ nhân của túp lều này là một người gọn gàng ngăn nắp.

Hiện tại chủ nhân của túp lều đang loay hoay với một bộ dụng cụ làm bếp đơn giản, vài giây sau một cái sandwich thập phần thơm ngon xuất hiện trên tay đối phương: “Đây, ăn nó trước đã.”

Đưa thức ăn đến trước mặt mình, cung tiễn thủ với thân hình thon dài tùy tiện ngồi vào cạnh mình, “Ta gọi là Hắc Diệu Chi Ngân, Ma tộc, còn người?”

“Quy Vu Tịch Diệt.” Cắn một ngụm xuống cái bánh sandwich, miếng thịt được kẹp giữa hai lá rau xanh biếc, làm dạ dày hư không của hán nhanh chóng được thỏa mãn, vì vậy không chút do dự nói ra tên bản thân, thoáng do dự thêm một chút lại bổ sung “Thiên Sứ tộc.”

“Đi? Vậy ư? Lần đầu tiên thấy được ngoại gia Thiên Sứ tộc a!” Thân thủ cời xuống khăn che mặt màu hổ phách, cung tiễn thủ hưng phấn đánh giá chủng tộc xinh đẹp trừ danh trong truyền thuyết.

“!” Đã sớm tưởng tượng ra đôi mắt của Ma tộc có thân hình duyên dáng kia như thế nào, nhưng không ngờ đến khi chính mắt nhìn thấy lại quá sức tương tượng.

Đó là đôi mắt xinh đẹp cỡ nào a! Con người màu tím như hai khóa từ thủy tinh trong suốt lấp lánh, chiết xạ ánh sáng hoặc nhân. “Mắt của người...” Nguyên lai hán không phải người mù a, trong lòng thở dài nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút ảo não, đôi mắt xinh đẹp như vậy, che đi chính là không muốn hán nhìn thấy sao?

“Ồ đây a.” Tùy tiện vớt cái khăn qua một bên, cung tiễn thủ Ma tộc cắn một ngụm sandwich hỏi: “Người không biết sự cổ quái của khu rừng này sao?”

Nhìn biểu tình nghi hoặc của đối phương, Hắc Diệu thờ dãi, kiên nhẫn giải thích: “Kính Từ Sâm Lâm đúng như tên gọi của nó, là một khu rừng tạo ra sự quỷ nhiễu mê huyền thị giác của người khác, tuyệt đối không thể tin tưởng những gì mình thấy trong này, bởi vì hình ảnh phản xạ trong đó là ảo giác. Trách không được bộ dáng người trông rất mạnh, lại bị một tiểu ác ma đánh lén trở nên chật vật như vậy.”

Thì ra là thế, hóa ra là khu rừng mê huyền, vậy thì quái vật đột nhiên xuất hiện rồi tiêu thất này là từ đâu đến. Quy Vu Tịch Diệt xuất thần suy nghĩ, theo bản năng đưa thực vật trên tay lên miệng, lại phát hiện miếng sandwich kia sớm đã bị mình ăn hết. Xấu hổ nhìn thoáng qua người ngồi cạnh mình, Quy Vu Tịch Diệt lần đầu tiên cảm thấy ngượng ngùng khi trông thấy ánh mắt đầy ý cười của người kia.

“Nột, ăn thỏa thích đi, không cần khách khí.” Dường như thi triển ma thuật, một đĩa sandwich lại xuất hiện trước mắt mình “Người làm nhiệm vụ gì? Dù sao ta cũng trong khu rừng này luyện tập mạnh xạ, không bằng cùng làm nhiệm vụ được không?” (mạnh xạ = bắn mà không cần nhìn)

“Được.” Quy Vu Tịch Diệt người luôn không thích cùng người khác đồng hành thế nhưng lại không cự tuyệt lời đề nghị của đối phương, phải biết rằng ngay cả đồng bọn trong Dong Binh đoàn hán cũng bảo trì một khoảng cách nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thân ảnh như quỷ mị lặng yên không một tiếng động hiện lên sau thân cây, chủy thủ sắc bén với hàn quang chọi lóe, như lưỡi hái tử thần dưới sự im lặng nhanh chóng kết thúc một sinh mệnh. Một con yêu ma quỷ quái thậm chí còn chưa kịp gầy dựa thì yết hầu đã bị cắt đứt, ngã xuống chết trên mặt đất.

Hắc Diệu cách hán mấy bước “sách” một tiếng, tỏ vẻ tán thưởng, mấy ngày nay, sức chiến đấu cùng năng lực thích ứng cường đại của nam nhân này hán đã triệt để lĩnh giáo. Trừ ngày đầu tiên Quy Vu Tịch Diệt chưa quen nên hành động hơi chậm chạp, nhưng hiện tại Quy Vu Tịch Diệt đã hoàn toàn thích ứng với phương thức chiến đấu này, phát ra uy lực vốn có của hán.

“Người xác định nhiệm vụ kia muốn mười cái năm?” Cung tiễn thủ có chút buồn bực ôm đoàn cung mà mình âu yếm nhứt chí hỏi. Tuy rằng bị mất lại có thể làm bọn họ thoát khỏi những quỷ nhiễu trong Kính Từ Sâm Lâm này, nhưng người mất đi thị lực tuyệt đối không thể cảm giác được những sự vật tinh, nói cách khác nếu những cái năm này tự sinh trưởng trên mặt đất, thì chuyện thu thập chúng nó là không dễ dàng...

“Ân.” Tâm tình Quy Vu Tịch Diệt cũng thực buồn bực, đã mấy ngày trôi qua, bọn họ vẫn đi qua đi lại tìm kiếm một cách mù quáng trong khu rừng này,

nhưng ngay cả bóng dáng của một cái nắm cũng không thấy. Ngược lại còn phải đối phó với những tiểu ma vật thỉnh thoảng xuất hiện. Tuy rằng kỹ năng chiến đấu tăng rất nhanh, nhưng cũng không có khả năng chỉ vì mười cái nắm mà hao phí cả đời mình trong rừng chứ?

“Cứu ... cứu cứu ta, cứu cứu ta ...” Một tiếng gọi mỏng manh vang lên bên tai, hai người tỉnh cảnh giác rất cao đồng thời dừng cước bộ.

“Làm sao đây?”

“Đại khái chắc là nhiệm vụ? Muốn xem thử hay không?” Dựa vào thính giác mẫn tuệ hai người đi đến nơi phát ra âm thanh.

“Là nó?” Bàn tay chạm vào một mặt phẳng trơn bóng mát lạnh, Quy Vu Tịch Diệt tháo xuống cái khăn màu hồ phách trên mắt — đây là một nửa cái khăn của Hắc Diệu Chi Ngân — biểu tình cổ quái nhìn đồ vật trước mặt.

“Đây là một khối ... kính?” Hắc Diệu cũng tháo khăn che mắt xuống, vẻ mặt không khác gì Quy Vu Tịch Diệt. Trước mắt là một vật thể cao khoảng một con người, ngoại hình như tấm bia nhọn của Ai Cập cổ đại, nhưng thứ duy nhất khác chính là “tấm bia nhọn” này bốn vách không phải đá, mà là những tấm gương thủy ngân sáng bóng.

“Làm ơn ... thỉnh cứu cứu ta.” Dường như giải đáp nghi hoặc trong lòng họ, khối kính kia phát ra âm thanh: “Ta vốn là Kính Linh trong khu rừng này, không cần thận bị ác ma bắt và phong ấn ta vào đây, lực lượng của ta chậm rãi bị ăn mòn, một khi ta chết đi, khu rừng này cũng sẽ hóa thành hư ảo ... nên, thỉnh cứu cứu ta.”

Hắc Diệu cùng Quy Vu Tịch Diệt liếc mắt nhìn nhau, công chúa kêu cứu để thoát khỏi quái vật cũng là một trong những trường hợp thông thường trong trò chơi — tuy rằng vị “công chúa” này là một khối gương ...

“Được rồi, nói cho chúng ta biết nên làm gì để cứu người.” Nếu là nhiệm vụ ẩn tàng thì đương nhiên phải nhận, Hắc Diệu không chút do dự hỏi.

“Là như vậy, trong khu rừng này có bốn con quái vật ở bốn phương vị Đông Tây Nam Bắc chỉ cần lấy một cái chìa khóa trên người mỗi bọn họ, thu thập bốn cái chìa khóa là có thể mở phong ấn trời buộc cho ta. Làm ơn, thỉnh mau một chút.”

Trước mặt hai người đồng thời xuất hiện tiếng vang của hệ thống “Nhiệm vụ ‘giải cứu Kính Linh’ là nhiệm vụ cấp bậc S, nhận hay không nhận?”

Lựa chọn đương nhiên là nhận, Hắc Diệu một lần nữa lấy khăn che lại mắt mình “Đi thôi, trước hoàn thành nhiệm vụ này.”

Vốn nghĩ muốn trong một khu rừng rậm rạp xác định phương hướng là chuyện khó khăn, nhưng nhờ kinh nghiệm sống thập phần phong phú trong rừng của Hắc Diệu, hai người rất nhanh tìm được tên yêu ma quỷ quái ở phương Bắc đang giữ chìa khóa.

Cự, Cự Tượng Binh ... Nhìn quái vật trước mắt lớn gấp mười lần mình, Hắc Diệu không tự chủ nuốt xuống một ngụm nước miếng, này phải đánh như thế nào a? Có lẽ vũ tiễn của mình đối với nó chỉ là một cây kim nho nhỏ, mà đối phương chỉ cần một chưởng liền tuyệt đối làm mình thịt nát xương tan: “Cái kia, không phải chỉ cần lấy được chìa khóa trên đỉnh đầu nó là được rồi sao? Người có thể trộm hay không?” Nhìn thoáng qua Quy Vu Tịch Diệt bên cạnh, Hắc Diệu ôm một tia may mắn hồi.

“Ta là thích khách không phải đạo tặc.” Trợn trắng mắt liếc về phía cung tiễn thủ Ma tộc bên cạnh, Quy Vu Tịch Diệt gất gao cau mày nhìn chằm chằm vào con quái vật to lớn. Tự tin thì tự tin, nhưng hẳn tuyệt đối không phải tên ngốc chỉ biết mù quáng mà tự cao tự đại, đại gia hóa trước mắt này sợ nếu chỉ dựa vào sức của mình cùng cung tiễn thủ kia sẽ rất khó chiến thắng.

“Vậy chỉ có cách liều mạng!” Sờ sờ đoán cung yêu dấu, Hắc Diệu liếc mắt nhìn thích khách có lực công kích đáng sợ bên cạnh, vì dễ dàng hành động, Quy Vu Tịch Diệt bỏ đi chiếc áo choàng hơi sắc thường mặc trên người, lộ ra một thân trang phục nhẹ nhàng. Hai thanh loan đao một đen một trắng bắt động thanh sắc giắt bên hông, làm cho người khác cảm nhận được lực uy hiếp không thể bỏ qua — đó là lợi khí khát máu đã đánh gục không biết bao nhiêu địch nhân.

“Nếu thật sự đánh không lại, chúng ta còn có thể bỏ trốn.” Chức nghiệp của Quy Vu Tịch Diệt cũng là ninja, chính là song chức nghiệp giả kết hợp của thích khách cùng ninja, có thể tùy thời tùy chỗ mà ẩn thân, đây tuyệt đối là kỹ năng cần thiết khi cần chạy trốn, mà tốc độ hiện tại của mình — nhìn trị số nhanh nhẹn trong bảng trạng thái đã đến hàng trăm — nếu mình thi triển toàn lực chạy đi, chắc là không vật nào có thể truy nổi mình?

Hạ quyết tâm, ngay sau đó là một cây vũ tiễn nhanh như chớp tiếp đón về phía Cự Tượng Binh đang đứng sừng sững phía trước, đây là địa hệ nguyên tố tiễn của Nguyên Tổ Tiễn sau khi tiến hóa, gọi là Phá Giáp Tiễn, tên như ý nghĩa đó là chuyên dùng để đối phó với quái có lớp áo giáp dày. Cùng lúc đó bóng dáng của Quy Vu Tịch Diệt cũng đã biến mất trong không khí, trong giây lát một bóng dáng màu đen xuất hiện phía sau Cự Tượng Binh, ánh đao chọt lóe hai thanh loan đao không chút do dự hung hăng thân thiết với lưng của Cự Tượng Binh.

“Các người ... là ai ... vì sao công kích thù họ giả ...” Thanh âm của Cự Tượng Binh bị công kích đứt quãng phát ra, nhưng hai đối thủ tấn công nó đã bất chấp mọi thứ, đương nhiên không ai phân thân lắng nghe một con rối cao gấp mười lần mình đứt quãng nói cái gì đó ...

Cự Tượng Binh không nghe thấy tiếng trả lời liền phát động công kích với hai người, bàn chân thật to hung hăng dẫm xuống, Hắc Diệu Chi Ngân sớm linh hoạt né đi, chính là kinh khí làm cho Quy Vu Tịch Diệt đứng phía sau phải lui về hai bước.

Công kích lúc này của hai người ngoài việc chọc giận cự tượng binh ra thì không còn tác dụng gì khác.

“Như vậy không được!” Một bên linh hoạt tránh né một bên không ngừng bắn vũ tiễn về phía mục tiêu, nhưng là loại tổn hại này đối với một con quái vật to lớn chỉ là nhỏ đến không đáng kể.

“Thứ này hẳn là con rối bị rút linh hồn vào, chúng ta công kích như vậy không thể tạo thành uy hiếp với nó!” Cách cự binh rất gần, Quy Vu Tịch Diệt có thể nghe thấy tiếng bánh răng “kéo kẹt” của máy móc trong cơ thể Cự Tượng Binh, hẳn rất hiếm khi hò câu dài như vậy trong lúc chiến đấu.

“Vậy nên làm sao đây?” Hắc Diệu Chi Ngân lớn tiếng hỏi đối phương, đồng thời lấy ra năm cây vũ tiễn khoát lên dây cung, một lần bắn hết ra ngoài. Phá Giáp Tiễn địa hệ ma pháp bắn vào trên người Cự Tượng Binh, vẫn như trước không tạo thành thương tổn gì với nó. “Phá Giáp Tiễn của ta sắp dùng hết rồi!” Nhìn số lượng tiễn đang cấp tốc đi xuống trong túi, Hắc Diệu có chút lo lắng, vũ tiễn là tiêu hao phẩm, bởi vì không đoán trước được sẽ chiến đấu như vậy, hẳn không dự bị thêm Phá Giáp Tiễn, nhưng ngoài địa hệ nguyên tố ra, những vũ tiễn khác căn bản không thể xuyên thấu qua áo giáp của cự tượng binh, càng đừng nói đến gây thương tổn cho đối phương.

Quy Vu Tịch Diệt cũng khẩn trương nhìn chăm chăm đối thủ trước mắt, song đao của hắn cũng như vũ tiễn của Hắc Diệu không thể gây uy hiếp tới đối phương, ngoài việc tạo ra những vết thương nhọt nhọt trên cơ thể đối phương, hắn cũng hoàn toàn bất lực, đang lo lắng có nên mở miệng nói với Hắc Diệu chuẩn bị chạy hay không, một tiếng vang rất nhỏ truyền vào tai hắn, thính giác mẫn tuệ thực dễ dàng nhận ra tạp âm lẫn trong tiếng bánh răng chuyển động, hắn phát hiện chân trái của kỵ binh không còn linh hoạt như trước, mà nguyên nhân làm nó như vậy chính là một vũ tiễn cắm trên lỗ nhỏ trên đường nối các khớp xương bên chân trái.

“Diệu, ta nghĩ ta có biện pháp.” Thật sâu nói ra một hơi, Quy Vu Tịch Diệt hồi phục thái độ trầm tĩnh của lúc trước.

“Người còn bao nhiêu Phá Giáp Tiễn?”

“Không tới năm mươi, sao vậy?”

“Hảo, vậy ngươi có thể đem năm mươi cây Phá Giáp Tiễn này toàn bộ đều bắn vào chỗ nối các khớp xương không?”

Sửng sốt một chút Hắc Diệu Chi Ngân nở ra một nụ cười: “Không thành vấn đề, xem ta đây!”

Vũ tiễn lợi hại lấy tốc độ nhanh nhất bắn về phía các khớp xương trên người Cự Tượng Binh, lúc bắt đầu quái vật lớn kia đối việc này hết sức khinh thường, nhưng khi nó phát hiện những thứ đáng ghét này toàn bộ đều cắm trên bánh răng các khớp xương của mình, làm mình không thể động đậy, mới phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ. Nó ra sức lắc lư thân thể, muốn thoát khỏi những thứ kia, nhưng động tác này hoàn toàn ngược lại làm cho vũ tiễn cắm trong những đốt bánh răng này càng cắm càng chặt ...

“Phần còn lại giao cho ta!” Khóe miệng Quy Vu Tịch Diệt gọi lên một độ cung thị huyết, hắn không ẩn thân, Hắc Diệu đứng chỗ cũ giờ phút này thấy bóng dáng thoăn thoắt kia như một cây tiễn từ dưới đất bắn lên, dùng lực nhảy lên đỉnh cây thông, tái mượn lực nhảy, nhảy đến vị trí trên lưng Cự Tượng Binh. Song đao trong tay hướng về phía Cự Tượng Binh, bình thân hướng phía trước mà đi. Giờ phút này các khớp xương toàn thân của Cự Tượng Binh đều bị chệch trụ không động đậy được tùy đối thủ nhỏ bé không kiêng nể gì đi trên người mình mà vô lực ngăn cản.

Dựa vào thân thủ nhanh nhẹn cùng tốc độ mau lẹ, Quy Vu Tịch Diệt đã lên đến đỉnh đầu Cự Tượng Binh chỉ trong khoảng mười phút, ở nơi đó hắn vừa lòng phát hiện thứ mà mình tìm kiếm — linh hồn khắc ấn. Là chỗ trí mạng của con rối, một khi linh hồn khắc ấn bị phá hư, như vậy vô luận là con rối cường đại cỡ nào trong nháy mắt cũng sẽ mất đi sinh mệnh động lực.

“Đừng, đừng, các ngươi sẽ hối hận ...” Nhận thấy nguy hiểm gần kề, Cự Tượng Binh theo bản năng rống ra những lời này, chỉ là vẫn chưa kịp nói xong, loan đao của Quy Vu Tịch Diệt đã hung hăng cắm vào linh hồn khắc ấn trên đỉnh đầu nó, cắt đứt câu nói chưa hoàn.

Phía dưới linh hồn khắc ấn là chìa khóa tinh xảo, Quy Vu Tịch Diệt nhặt lên bỏ vào không gian thủ trạc trên cổ tay, lập tức nhảy xuống phía dưới, cả người như một con đại bàng sà xuống. Trong lúc Hắc Diệu còn đang lo lắng mình có nên nhanh chạy ra để phòng ngừa bị trúng không, thì bóng dáng kia đã lẳng không chuyển một tư thế xinh đẹp vững vàng đáp xuống trước mắt mình.

“Lấy được chìa khóa chưa?”

“Ân.”

Còn chưa kịp cao hứng, Hắc Diệu buồn bực nhìn túi tiễn sắp hết của mình, sau đó lộ ra khuôn mặt sầu não: “Hy vọng tiếp theo không phải loại đại gia hỏa này, Phá Giáp Tiễn của ta đều đã dùng hết ...”

Nhìn cung tiễn thủ với mái tóc bạc mang vẻ mặt đau khổ đáng thương hề hề trước mặt, chỉ thiếu thêm hai cái tai cụp xuống của tiểu động vật mà thôi, khóe miệng Quy Vu Tịch Diệt kéo lên một nụ cười thần nhiên: “Đói bụng, đi về trước.”

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Phá Giáp Tiễn của ngươi là tự lĩnh ngộ được sao?” Uống nắm hương nùng thang do Hắc Diệu nấu, Quy Vu Tịch Diệt cảm thấy tứ chi thoải mái không

nói nên lời, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, dạ dày của hắn đã hoàn toàn bị chinh phục.

“Đúng, là ma pháp nguyên tố bám vào vũ tiễn bình thường.” Hắc Diệu từ trong túi rút ra một cây vũ tiễn khác: “Đây là Hòa Diễm Tiễn, đây là Hàn Băng Tiễn, đây là Xuyên Vân Tiễn, còn cái lúc trước ngươi thấy là Phá Giáp Tiễn, đều là vũ tiễn sau khi cho tứ đại nguyên tố bám vào.”

“Nói cách khác là chỉ cần có vũ tiễn bình thường là có thể tạo ra Phá Giáp Tiễn một lần nữa?”

“Không sai, nhưng gần nơi này không có thương điểm, đi đâu mua tiễn?”

Giao cho đối phương một ánh mắt an tâm, Quy Vu Tịch Diệt uống ngụm thang cuối cùng trong chén rồi mở không gian thủ trữ của mình, lấy một nhánh cây nho nhỏ từ bên trong ra, dưới ánh mắt nghi vấn của Hắc Diệu lấy ra một cây chùy thủ, khắc khắc tước tước với nhánh cây trước mắt. Hình dạng của vũ tiễn dưới đôi tay linh hoạt dần dần hiện ra, sau đó hắn lại lấy ra một bó lông chim trắng tuyết, lấy một sợi ra, dùng chùy thủ vẽ vẽ, đem bạch vũ đã chinh tốt đưa vào phần đuôi của vũ tiễn. Một cây vũ tiễn xinh đẹp liền hiện ra trước mắt Hắc Diệu Chi Ngân. Cả quá trình chế tác không dư thừa phần nào.

“Thật đẹp, đây là kỹ năng gì?”

“Điều Khắc, có lần ta cảm một khối gỗ tùy ý khắc khắc ngoan chút, lại nghe được hệ thống nêu lên ta lĩnh ngộ được kỹ năng Điều Khắc.” Quy Vu Tịch Diệt một bên tiếp tục đối phó với sản phẩm sắp xong của mình, một bên kiên nhẫn đáp. Hắn, người luôn trầm mặc ít nói như vàng, không hiểu tại sao lại cùng cung tiễn thủ này nói chuyện mà tuyệt không phản cảm, nếu có Thương Lăng hoặc Âm Đồng ở đây khẳng định sẽ giật mình trước thái độ khác thường này của hắn.

Cầm vũ tiễn mà đối phương chế tác lên xem, Hắc Diệu cẩn thận phát hiện vũ tiễn mà Quy Vu Tịch Diệt chế tạo so với những vũ tiễn bình thường dài hơn một chút, đã vậy còn đẹp hơn và có không khí của động lực thiết kế, tò mò mà giám định thử, thấy một hàng chữ màu xanh biếc hiện ra: “Phi Vũ Tiễn, nâng cao tầm bắn, vật phẩm cấp bậc: lục giai, vật phẩm phẩm chất: hoàn mỹ.”

“Thật là lợi hại ~” Hắc Diệu cảm thán một tiếng “Tùy ý làm mà đã được vật phẩm phẩm chất lục giai! Ta sau này sẽ làm nô dịch của ngươi và sẽ nấu đồ ăn cho ngươi, Tịch Diệt!”

Ngón tay đang chăm chú điều khắc nghe được tiếng xưng hô thân thiết kia thì ngừng trong giây lát, trầm mặc gật đầu như một tiếng trả lời.

Bổ sung thêm đại khái là ba trăm cây Phá Giáp Tiễn, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt tự tin mười phần đi tìm ba người giữ chìa khóa còn lại, không bắt ngờ khi những người còn lại đều là Cự Tượng Bình không lồ, có đầu pháp lúc trước nghĩ ra, hơn nữa nhờ sự phối hợp ăn ý của cả hai, cơ hồ không tới một ngày liền đã lấy được ba cái chìa khóa còn lại.

“Đi thôi ~ đi cứu công chúa gương của chúng ta ~”

Đã sớm quen đường cũ với khu rừng này, ảo ảnh của Kính Tử Sâm Lâm không thể gây phiền toái gì cho bọn họ, rất nhanh đã đến nơi phong ấn Kính Linh — thứ mà bốn phía đều là gương.

“Các ngươi đến sao? Lấy được chìa khóa rồi? Mau, mau đưa ta ra!” Thanh âm Kính Linh vì sắp đạt được tự do mà trở nên hết sức vội vàng, ngay lúc bốn chìa khóa huyền phù ở không trung từ từ sáp nhập vào ổ khóa không lồ dưới cái gương, đột nhiên cả bốn mặt kính đều nhiễm quang mang màu đỏ, như là ai giầy dụa lần cuối, rất nhanh trên mặt kính xuất hiện vết nứt như mạng nhện, ngay sau đó liền bùng bùng vỡ tan.

Mẫn tuệ phát giác có điểm không đúng, Quy Vu Tịch Diệt nhú mày nhìn mảnh gương nhỏ trước mặt, bất động thanh sắc nghiêng người chắn trước mặt Ma tộc cung tiễn thủ. Dưới ánh mắt hai người, mảnh gương nhỏ toát ra từng đợt từng đợt khói đen, sau đó chúng dần dần ngưng tụ cùng một chỗ, chậm rãi huyền hóa thành một thực thể.

“Này không bình thường!” Hắc Diệu thân là Ma tộc rất nhanh nhận thấy năng lượng khuấy động trong không khí có chút quen thuộc, hành động nhanh hơn ngôn ngữ, hắn kéo lấy tay Quy Vu Tịch Diệt về phía sau mình, giấy tiếp theo, hai người hoảng sợ nhìn đám khói đen kia quét qua hướng Quy Vu Tịch Diệt lúc này đã đứng, mà những nơi khói đen kia đi qua, tất cả sinh vật đều nhanh chóng héo rũ trong nháy mắt như bị mất đi sinh mệnh.

“Thật là, tiểu hài tử không ngoan.” Thanh âm đứt quãng lúc trước do được coi bỏ phong ấn mà trở nên rõ ràng, “Nể tình các ngươi cứu ta ra, ta còn tính toán sẽ ăn các ngươi một cách ôn nhu.” Khói đen trên mặt đất đã ngưng tụ ra một thực thể, Hắc Diệu liếc nhìn ngoại hình của “thứ” làm kẻ khác buồn nôn kia nhẹ giọng hỏi: “Đây đúng là ‘Kính Linh’ mà chúng ta cứu ra ư?”

“Bị lừa rồi!” Nhìn thứ trên mặt đất, Quy Vu Tịch Diệt rút ra loan đao của mình chém đi xúc tua bùn của quái vật đang đánh đến mình, thân nhiên nói. Chính là Hắc Diệu rất rõ ràng, thích khách diện vô biểu tình hiện tại đang rất phẫn nộ, hắn cơ hồ có thể thấy được một tòa băng sơn phun ra lửa ...

“Cho ta ăn các ngươi đi, ta đói bụng lắm rồi, thật sự là thức ăn mỹ vị.”

Một cây vũ tiễn “sưu” một tiếng bắn vào vật kia, thanh âm Hắc Diệu lạnh lùng vang lên: “Thực có lỗi, không có thực lực nhất định ăn chúng ta vào sẽ rất khó tiêu hóa.”

“Ngàn vạn lần đừng cho nó tiếp xúc đến thân thể ngươi, công kích này là hấp thụ sinh mệnh!” Lại một lần nữa chém đi xúc tua bùn làm người khác buồn nôn, thanh âm Quy Vu Tịch Diệt vang lên tràn đầy lo lắng, Hắc Diệu Chi Ngân sừng sốt một chút, lập tức hiểu được nỗi lo âu trong lời nói của đối phương là dành cho mình, ngực không khỏi ấm áp: “Đã biết, ngươi cũng nên cẩn thận.”

Đúng vậy, tình cảnh của Quy Vu Tịch Diệt nguy hiểm hơn Hắc Diệu Chi Ngân rất nhiều, dù sao hắn cũng là cận chiến chức nghiệp, hơn nữa không hiểu vì sao, “bùn nhão” kia như có khả năng tự trị thương, giấy trước vừa bị chém giấy sau liền hồi phục như ban đầu. “Nó có thể khôi phục.” Ngươi khí như một câu trần thuật, nhưng đã nói lên tình huống nguy hiểm trước mắt.

Loại tình huống này, Hắc Diệu ở xa quan sát đã lâu “Có thể là không phải nó biết tự khôi phục, mà là công kích này của chúng ta không hiệu quả đối với nó!”

“Ân?”

“Vây đi, lát nữa ta dùng Hàn Băng Tiễn công kích một xúc tua của nó, ngươi dùng đao chém đi nơi bị đông lại!”

“Được.”

Hắc Diệu lấy một cây Hàn Băng Tiễn từ trong túi ra, đặt trên dây cung hít sâu một hơi, nhắm vào xúc tua mà bắn, tuy không có công kích cực đại như pháp sư băng hệ ma pháp, nhưng đã thành công đông được vị trí chủ chốt. Ngay sau đó loan đao của Quy Vu Tịch Diệt tại nơi bị đông lại, “bá” một tiếng bổ xuống chém đứt xúc tua.

“Bùn nhão” phát ra một tiếng thét chói tai, như thiết phiến bén nhọn xẹt qua thủy tinh, tạp âm làm hai người đồng thời nhú mày, bắt quả này cũng cho thấy công kích vừa rồi đã tạo thành thương tổn cho quái vật.

“Các ngươi những con ruồi bọ nhỏ bé, dám tổn thương ta!” “Bùn nhão” bị chém đi một xúc tua rõ ràng đã bạo nộ, những xúc tua còn lại điên cuồng tả hữu vũ động, từng chút từng chút đập xuống mặt đất, những thực vật bị trúng phải toàn bộ đều héo rũ chết đi.

“Nếu ta là băng hệ pháp sư thì tốt rồi.” Tiếc nuối lắm bả một tiếng, Hắc Diệu nhận mệnh lấy thêm một cây Hàn Băng Tiễn ra bắn vào thứ “bùn nhão” kia để đông chúng “Một băng hệ ma pháp đại hình thì hậu quả tuyệt đối sẽ hơn gấp đôi.”

“Xem như tước đá bào là được rồi~”

Đối với sự hài hước khó có được của đối phương, Hắc Diệu thật sự là cười cũng không được, không cười cũng không xong — ngươi có thể tưởng tượng được một tòa núi băng lại có thể nói chuyện cười không? “Đá bào ghê tởm như vậy thì xin miễn cho ta.”

Xúc tua cuối cùng bị Quy Vu Tịch Diệt không chút nương tay chém đứt, “Bùn nhão” lại thét lên một tiếng điếc tai, thân hình kịch liệt thu nhỏ lại, kích thước ba thước ban đầu giờ rút nhỏ lại như một trái bóng, Quy Vu Tịch Diệt đứng cách nó rất gần thấy được có một khối cầu màu đen ở giữa trung tâm nó.

“Cái kia chính là nhược điểm” Hàn Băng Tiễn của Hắc Diệu chỉ có thể đông bên ngoài chứ không cách nào xâm nhập vào bên trong, Phá Giáp Tiễn cũng đã bắn ra và thấm đầy nước, chưa tiếp cận trung tâm đã mất hết lực đạo: “Công kích không được, cái này có chút khó làm a.”

“Chờ ta chém nó một đao, ngươi dùng Phá Giáp Tiễn.” Ý đồ của Quy Vu Tịch Diệt thực rõ ràng, hẳn trước dùng đao làm tăng bên ngoài suy yếu, như vậy Phá Giáp Tiễn của Hắc Diệu có thể dễ dàng tiếp cận hình cầu nơi trung tâm.

“Từ từ! Không cần!” Nhận thấy độ dao động không bình thường trong không khí, Hắc Diệu hét lớn một tiếng chạy như bay qua, chắn trước người Quy Vu Tịch Diệt, hình cầu nơi trung tâm cùng lúc bạo liệt nổ ra, hắc ám lực thật lớn đập vào mặt, làm Hắc Diệu Chi Ngân lao đảo vài bước, nhưng lập tức vững vàng lại, nghiêm nghiêm bảo hộ người phía sau.

“Kháo! Gia hỏa này không chỉ là phần tử nguy hiểm, chết từ tế không chết cự nhiên lại chơi trò tự bạo!” Sau khi hắc quang hình cầu tự bạo xong chậm rãi bình ổn lại, vài món trang bị rơi xuống, Hắc Diệu Chi Ngân không nhìn chiến lợi phẩm, thân thể ngã về phía sau, không như dự tính của mình là thân thiết với mặt đất, mà là rơi vào một cái ôm ấp hữu lực. “Có sao không?” Ánh mắt xanh thăm thẳm tràn ngập lo lắng, cực xứng với mái tóc vàng sáng lạn cùng dung nhan tuấn mỹ, như một vị thần trên trời.

“Không sao, chỉ là thoát lực.”

“Nói vậy!” Chỉ vào bị giáp rách tung tóe cùng Tuần Thú đoàn cung cơ hồ đã hóa thành tro, khẩu khí của Quy Vu Tịch Diệt không không chế được tức giận “Ta không cần ngươi cứu ~!”

“Ta là Ma tộc, công kích của loại thuộc tính hắc ám này có ảnh hưởng rất nhỏ đối với ta, còn ngươi lại là Thiên Sư, nếu trúng công kích vừa rồi khẳng định sẽ chết đi sống lại!” Bị hàn khí từ “núi băng” phát ra làm lạnh cả người, Hắc Diệu Chi Ngân vội ngoan ngoãn giải thích.

“Kia cũng không được!”

“A, xem xem bạo xong rồi có thứ gì?” Kinh nghiệm của con quái vật “bùn nhão” kia ước chừng làm bọn họ thăng ba cấp, xem ra đây là con BOSS có lai lịch không nhỏ, phỏng chừng trang bị rơi xuống hẳn là cực phẩm đi?

Một kiện áo choàng hắc sắc trên mặt đất khiến cho Hắc Diệu chú ý, tuy rằng bề ngoài không thu hút, nhưng lực hấp dẫn mà áo choàng tản ra làm người khác khó có thể kháng cự, hắn nhặt áo choàng lên không ngừng giám định, cuối cùng trên áo choàng xuất hiện một hàng chữ nhỏ màu tím “Ám Ảnh Áo Choàng, kháng tất cả ma pháp nâng lên 30%, có thể ẩn đi thuộc tính cùng chủng tộc của mình, đặc thù kỹ năng “Ứng Bảo Hắc Ám” xem nhẹ trạng thái trước mắt, lệnh người sử dụng tiến nhập trạng thái tiềm hành, ngoài tiềm hành chủ động công kích bất giải trừ, tốc độ hành động nâng 20%, kỹ năng làm lạnh 12 giờ. Vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi. (tên nó là Ám Ảnh Đầu Bông nhưng khó hiểu quá, ta chuyển thành áo choàng, tiềm

hành thì các nàng cứ hiểu là tàng hình đi, kỹ năng làm lạnh là thời gian cách nhau mỗi lần sử dụng)

“Tìm, tìm được rồi! Cứ nhiên lại là trang bị cấp bậc sử thi!” Hắc Diệu Chi Ngân cao hứng ôm áo choàng ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, trước không nói đến thuộc tính khác thường của áo choàng này sau khi mặc vào, chỉ cần là trang bị cấp bậc sử thi thôi thì đã không mấy người trên Đại Lục có được rồi. Thích khách như Quy Vu Tịch Diệt mặc vào tuyệt đối như là hổ thêm cánh. “Nột ~ Tịch Diệt, ngươi nói nếu ta tặng bảo bối này cho ngươi thì ngươi bồi thường ta như thế nào? Không bằng ngươi cả đời đều làm tiền cho ta được không?” Hắc Diệu nhét áo choàng vào tay Quy Vu Tịch Diệt, vừa thật vừa giỡn nói.

Quy Vu Tịch Diệt tiếp nhận Ám Ảnh Áo Choàng, mở ra nhìn nhìn một chút. Ngay sau đó khoát lên người Hắc Diệu đang ghen hống trên trời trước hành động của mình. “Này! Ngu ngốc, áo choàng này là cho ngươi!” Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng cười ra, nhưng khi nghe được hệ thống nêu lên thanh âm nhận chủ, buồn bực buông tay. “Ngươi ngốc à? Vừa này chính là trang bị cực phẩm của thích khách a?”

“Y phục trên người ngươi đều bị rách, dù sao cũng phải mặc một kiện chứ?”

“Chỉ vì nguyên nhân này?!” Mắt Hắc Diệu tròn tròn nhìn hấn như nhìn thấy người ngoài hành tinh “Không phải chỉ là y phục bị rách thôi sao? Trong khu rừng này không ai thấy. Có quan hệ gì?”

“Ta không được!” Ngữ khí không cho phản bác. Ngay sau đó chuyển thành thanh âm trầm thấp để nghe kẻ sát bên tai “Bồi thường là, cả đời làm cơm cho ta.” Nói xong không đợi Hắc Diệu phản bác một tay bẻ hấn lên.

“Này! Ta đã sắp hồi phục rồi, có thể tự đi lại!”

“Không được!”

“... Thình cầu ngươi không cần ôm ta được không?”

“Bác bỏ!”

“... Kia làm ơn đổi tư thế khác đi, không cần dùng tư thế ôm tiểu hài tử mà ôm ta!!!!!!”

>>Hết chương 8Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“Ngươi có dự định gì không?” Thoải mái ngồi trong lều, Quy Vu Tịch Diệt phá lệ mở miệng nói chuyện cùng Hắc Diệu.

“Ách?”

“Ồ Kính Từ Sâm Lâm ngốc cũng đã lâu, có muốn đi ra hay không?”

“Ân? Ngươi không phải còn nhiệm vụ cần làm sao?” Nhớ đến thời điểm khi quen nhau không phải nói là vì nhiệm vụ tìm vật phẩm gì đó mới đến Kính Từ Sâm Lâm này sao?

“Muốn buông tha rồi.” Vẫn không tìm được Ma Cô Bào Tử. Ai có thể nói được nhiệm vụ này sẽ còn bị trì hoãn bao lâu.

“Ân? Ngươi chờ một chút!” Trong đầu Hắc Diệu linh quang chợt lóe, xoay người lấy túi đeo, từ bên trong lấy ra một cái nắm: “Nhìn xem có phải thứ này không.”

Nhìn thấy một núi nắm xếp trước mặt mình, Quy Vu Tịch Diệt bán tín bán nghi cầm lên một cái, nhất thời hệ thống vang lên bên tai: “Đạt được nhiệm vụ vật phẩm Ma Cô Bào Tử của Kính Từ Sâm Lâm.”

“Này ... là ở đâu ra?” Vì sao hấn tìm lâu như vậy mà không tìm được, mà Hắc Diệu còn có thể lấy đến cả bao lớn?

“Này ... chúng ta mỗi ngày đều ăn nó a ... Chính là nguyên liệu làm nắm hương nùng thang ...” ^__^

Đây là truyền thuyết của câu “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu” ...

Khóe mắt Quy Vu Tịch Diệt run rẩy một chút, rốt cuộc cái gì cũng không nói, cầm mười cái nắm nhét vào không gian thủ trạc của mình.

Hắc Diệu và Tịch Diệt cùng nhau sóng vai trên đường lớn của thành trấn phồn hoa, gần hai tháng sống trong rừng làm bọn họ không quá quen thuộc khi

đi trên thành trấn nhón nháo dân cư đông đúc, nhưng vì có rất nhiều vật phẩm phải đi thương điểm mua, bọn họ không thể không đi thành trấn. Hắc Diệu mặc khinh giáp của Tịch Diệt, phủ bên ngoài là Âm Ảnh Áo Choàng, trên mặt mang theo một mặt nạ tạo hình kỳ quái, mặt nạ màu trắng che cả khuôn mặt trừ miệng, nơi đôi mắt có một cơ quan hoạt động, kéo cơ quan xuống sẽ thấy một khối chắn lại mắt, thay thế cho công hiệu của khăn màu hổ phách — đây là thứ Tịch Diệt làm ra sau một ngày nghiên cứu. Lý do là cái khăn màu hổ phách kia đã giống như trạng bị bị rách nát sau lần quyết chiến cuối cùng với con quái vật “bùn nhão”.

Cả mặt nạ dùng Lịch Mộc màu trắng chế thành, mặt trên điêu khắc đồ án tinh mỹ, có thể nói nó là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, mặt nạ của Tịch Diệt cũng có tạo hình giống như vậy chỉ khác ở chỗ nó màu đen vì dùng Ô Mộc tạo ra, cái mặt nạ này hẳn đã có rất lâu trước kia, chức nghiệp thích khách ngoài đồng bọn ra, thì không muốn dùng mặt thật đối diện với người ngoài. Hiện tại hẳn làm thêm một cơ quan trên mặt nạ, thay thế tác dụng khăn hổ phách, lấy mặt nạ của mình làm bản gốc mà chế tạo cho Hắc Diệu thêm một cái mới.

Nhưng là ngoại hình của hai người thật sự rất xuất sắc, thân thể thon dài cao ngất, nhìn bóng dáng thôi đã làm người ngẩn ngơ vô hạn, huống chi mặt nạ trên mặt còn làm người khác sinh thêm dục vọng muốn biết rõ nguồn gốc.

“Người đã điều chỉnh ngoại hình nhân vật ư?” Quy Vu Tịch Diệt cảm thấy ngày càng nhiều người đi theo phía sau mình thì gân xanh trên trán đã bạo khởi.

“Hạ 10%, còn người?” Hắc Diệu buồn bực trả lời, trừng mắt nữ ngoạn gia thứ mười đi ngang qua trước mặt mình với lý do “vô tình đi ngang qua”.

“20%” Lời nói của Quy Vu Tịch Diệt đã hoàn toàn mất kiên nhẫn toát ra từ kẽ răng, sau đó sử xuất kỹ năng tiềm hành, bóng dáng dần biến mất trong không khí.

“Này! Còn ta thì sao?” Hắc Diệu tức giận với hành vi không nghĩa khí chạy trước của đối phương.

“Cùng nhau ăn thân!”

Nhờ đối phương nhắc nhở Hắc Diệu mới nhớ đến Âm Ảnh Áo Choàng của mình có kỹ năng ẩn thân, vội vàng sử xuất kỹ năng “Ứng Bảo Hắc Ám”, bóng người nhoáng lên rồi biến mất trong không khí.

Khi thợ rèn lão bản thấy trước mặt mình thành linh xuất hiện hai quái nhân mang mặt nạ, một thân phi lữ áo choàng, sợ tới mức thiếu chút hết to “có cướp”. Cho đến khi Hắc Diệu hao hết nước miếng để giải thích ý đồ của mình khi đến, mới nom nớp lo sợ ném một trường cung sang cho hắn, chỉ lấy một ngân tệ liền khách khách khí khí như cung tiễn ôn thần mà tiễn hai người ra ngoài thương điểm.

Nhìn nhìn trường cung trong tay, Hắc Diệu Chi Ngân có chút dở khóc dở cười, vũ khí lục giai phẩm chất hoàn mỹ, cho dù có tiện nghi cỡ nào đi nữa cũng không chỉ một ngân tệ thôi chứ? “Ta phát hiện chúng ta rất có tiềm chất làm cường đạo ...”

Những vật phẩm loạn thất bát tao lấy được khi trong Kính Tử Sâm Lâm tràn đầy túi, ở trấn nhỏ lúc này không kịp bán, Quy Vu Tịch Diệt muốn đi đến Dong Bình Công Hội ở Lỗ Bối Đa Thành để giao nhiệm vụ cấp A thu thập Ma Cô Bào Tử, có kinh nghiệm bị người chặn đường ở trấn nhỏ kia, Hắc Diệu kiên quyết không đi đến nơi đông người nữa, nên Tịch Diệt để hắn đi đến nơi ước định trước với mọi người chờ. Quy Vu Tịch Diệt lần này dẫn hắn đến là muốn mời hắn tham gia dong binh tiểu đội. Đồng bọn của tên gia hỏa Tịch Diệt này, thật không biết là dạng người gì. Hắc Diệu có chút chờ mong.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời còn đang trên cao, chờ Tịch Diệt trở về còn nhiều thời gian, mở trạng thái của bản thân nhìn lướt qua, bảo thực độ đã giảm đến sáu mươi lăm, tìm một gốc đại thụ cao lớn ngồi xuống, dựa vào thân cây, Hắc Diệu lấy túi ra sắp xếp lại những thu hoạch mấy ngày nay, bảy tám khối thịt gấu, nửa xác sói, một đồng nấm, mấy thứ rau dưa, thuận tiện dùng Giám Định Thuật cho thảo dược đủ loại kiểu dáng, bổ huyết, lưu lại, này, bổ thận, tạm thời vô ích, này là giải độc, ần ... trước lưu lại, này, Thư Tâm Thảo, làm cho thức ăn càng thêm mỹ vị.” Thứ mới ... chính là nó! Đặt thảo dược lên xác sói, lấy thụ cầm ra tុ tập hỏa nguyên tố, điểm lên một chút lửa trại, hơn hờ ca hát đôi câu, ghim nhánh cây xuyên qua xác sói, tự ngu tự nhạc hưởng thụ BBQ dã ngoại.

Trải qua sự tôi luyện, cấp bậc nấu nướng của Hắc Diệu đã rất cao, BBQ này cũng không làm mất nhiều thời gian. Hô ... xong rồi, chia thức ăn làm hai phần, mấy ngày qua đã thăm dò được khẩu vị của Quy Vu Tịch Diệt, tuy rằng tên kia không kiêng ăn, nhưng khẩu vị của hắn cũng như mình thích ăn những món chay nhẹ, trước thu hồi thịt, dù sao để thức ăn trong không gian thủ trực cũng không lo nó sẽ biến chất.

Ngay lúc hưng trí bùng bùng nhét thức ăn vào túi, Hắc Diệu phát hiện ra một vấn đề cực kì nghiêm trọng, túi của hắn không đủ lớn — túi đeo tân thủ trang của hệ thống cho chỉ có hai mươi ô, hắn không có không gian hệ vật phẩm của mình, nên đành phải sử dụng tân thủ túi đeo — những hoa hoa thảo thảo thuận tay lấy trong rừng, cùng với thạch đầu xinh đẹp đã chiếm hết phân nửa không gian trong túi, càng miễn bàn đến cái gì huyết bình, lam bình, rồi còn một núi lớn thức ăn kia ... Ảo não nhìn những thứ trên đất, Hắc Diệu cuối cùng chỉ có thể đau lòng trơ mắt vứt bỏ một số thứ mà mình yêu thích.

Cầm một khối thạch đầu nhiều màu sắc, giám định lên, Miêu Nhân Thạch, cái gì vậy? Vô ích thì vứt bỏ, khối thứ hai, Yên Thủy Tinh? Màu xám, rất đẹp, luyện tiếu vứt bỏ, trước giữ đi; khối thứ ba, Khổng Tước Thạch, vứt bỏ ... Một bên giám định vật phẩm, một bên lăm bằm thì thầm, thuận tay ném tảng đá không cần thiết vào một bụi rậm gần đó.

“Ai u, là ai ném đồ lung tung thế này? Trúng người thì phải làm sao? Cho dù không trúng người, cũng phá hư hết hoa hoa thảo thảo ...”

... Lời thoại kinh điển của phim ảnh vài năm trước đã từng vang lên bên tai, Hắc Diệu Chi Ngân không khỏi mỉm cười nói: “Này, Đường Tăng sư phụ, thỉnh kinh thì đi hướng Tây đi, không nên ngồi xổm trong bụi cỏ.”

Một người mặc khinh giáp với đôi tai mèo của Tinh Linh chui ra từ bụi cỏ, trên tay là khối thạch đầu mà Hắc Diệu vừa ném đi. “Cho dù bị người phát hiện, cũng không cần phải dùng đá ném người ta a?” Tinh Linh hi hi cười tiến lại “Ai? Ai? Thế nhưng là khối Khổng Tước Thạch lớn như vậy?? Người thật sự là danh tác a!” Liếc mắt nhìn thạch đầu trên tay, ánh mắt của Tinh Linh nhất thời trừng lớn.

“Ai biết thạch đầu kia dùng để làm gì? Túi đeo của ta không đủ không gian, đành phải vứt nó đi thôi ~” Đối với Tinh Linh đậm khí tức của mặt trời này cũng không phản cảm, Hắc Diệu Chi Ngân vừa tiếp tục sửa sang lại đồ vật của mình, vừa nói chuyện phiếm với đối phương.

“A??? Đại nhân, van xin người, xin người dùng nó ném ta đi, ném chết cũng không sao, ta cam tâm tình nguyện!”

Nhìn bộ dáng cảm động nước mắt giàn dụa của đối phương, trên đầu Hắc Diệu Chi Ngân không khỏi hiện lên mấy đường hắc tuyến, “Người là bị ngược đãi cuồng à?” Tinh Linh nhìn qua thật sáng lạn này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề? “Muốn lấy cũng được, ở đây còn một ít, dù sao lưu lại ta cũng không dùng.” Biết sở thích thu thập những khối thạch đầu long lanh của Tinh Linh, kia không phải là sở trường của con quạ sao? Chỉ chỉ những khối thạch đầu xếp thành đôi trước mặt, Hắc Diệu Chi Ngân nói một cách hào phóng.

“Còn nữa sao?” Tinh Linh chạy đến chỗ Hắc Diệu, đứng trước những khối thạch đầu trở mình nhặt nhặt, luôn thường phát ra những tiếng kêu sợ hãi: “Yên Thủy Tinh?! A! Còn có Phi Thủy, Hoàng Thủy Tinh?! Đều đã giám định xong, là cấp bậc hoàn mỹ...” Cảm thán xong lại vọt đến trước mặt Hắc Diệu gắt gao ôm thắt lưng hắn: “Làm ơn nói cho ta biết, người lấy những bảo thạch này từ đâu?”

Ách... chẳng lẽ trong thế giới này có thói quen vừa gặp mặt sẽ ôm thắt lưng người khác sao? “Buông ta ra trước... được không?” Vì sao một Tinh Linh tộc trông gầy yếu lại có khí lực lớn như vậy? Hay là trị số sức lực của mình rất thấp?

“Xin người nói cho ta biết, người lấy những thứ này ở đâu, làm ơn!” Tai của Tinh Linh tộc dài hơn Ma tộc rất nhiều, hiện tại nó đang cụp xuống một cách tội nghiệp, làm tâm tình không vui của Hắc Diệu nhanh chóng tiêu thất vô tung.

“Chính là ở ngoài nhặt được a, về phân cấp bậc vật phẩm là do ta giám định.”

“A??? Người biết Giám Định Thuật?” Con người kim sắc của Tinh Linh tròn tròn như một con mèo.

“Chỉ biết một chút.” Cũng không phải khiêm tốn, Giám Định Thuật của hắn hiện tại cũng chỉ ở bậc trung cấp.

“Này ~ theo ta đi đi, được không ~ chúng ta sẽ không bạc đãi người.” Ôm lấy cánh tay đối phương, đôi mắt Tinh Linh cơ hồ toát hai trái tim hồng.

... Này... Hắn có thể cho đây là một loại hình thức của việc dụ dỗ người khác không? Đang lo lắng làm sao để từ chối thỉnh cầu của đối phương, tai Hắc Diệu bỗng nghe được một thanh âm quen thuộc.

“Đồng Đồng... người đang lừa gạt ai a?” Một bóng dáng cao lớn đi ra làm Hắc Diệu đang ngồi dưới tàng cây không khỏi sững sốt một chút, rồi hai người không cùng hẹn mà la to.

“Người là tên vô lại (thực vật tiểu đệ)??! Người sao lại ở đây??!?”

>>Hết chương 9Đã đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Hắc hắc, thực vật tiểu đệ, thơm quá a ~ có thứ gì ăn ngon ngon không?” Đối với cái đồ vô sỉ vừa gặp mặt đã trơ mặt ra dính sát bên người mình này, Hắc Diệu Chi Ngân đen cả mặt, học theo Quy Vu Tịch Diệt dùng linh khí trên người ép đối phương đuối ra khỏi phạm vi tầm mắt, bất quá phương pháp này tựa hồ không có tác dụng với tên vô lại kia, Hắc Diệu chỉ có thể xem thứ lúc nào cũng che trước mắt mình này là rác rưởi, không nói gì chỉ tiếp tục sửa sang lại vật phẩm.

Khi cùng Hắc Diệu nói chuyện phiếm, tên bên cạnh đã tự động cầm lấy lang nướng và thịt gấu ăn mà hắn chưa kịp bỏ vào túi ăn đến vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Đợi cho đến khi Hắc Diệu phát hiện ra, thực vật đã không còn bao nhiêu nữa. Thực vật của ta, thành quả ta vất vả hết nửa ngày!!! Trong lòng hét lên một tiếng thảm thiết, Hắc Diệu Chi Ngân lao qua ôm túi của mình vào ngực, hoàn hảo rau cải cùng nấm hương thang mình đã bỏ vào túi, chỉ có một ít thịt nướng để bên ngoài bị ăn vụng. Quên đi, dù sao mình cùng Tịch Diệt cũng không quá thích ăn thịt, áp xuống lửa giận nổi lên, Hắc Diệu đàn nhẹ một cái trên thụ cầm, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện trên tay “Cút ngay cho ta, ta sẽ không so đo việc người tùy tiện ăn vụng thực vật của ta!!!”

“Ca” một tiếng, hóa cầu trong tay bị bao vây trong một khối băng hình lục giác, một Tinh Linh đeo kính mắt trong tay cầm pháp trượng đi ra từ Truyền Tống Trận: “Chuyện gì đã xảy ra?”

... Hắc Diệu cảm tức nhìn pháp sư bước ra từ Truyền Tống Trận, xem ra cấp bậc của đối phương không thấp, thế nhưng có thể dùng băng hệ ma pháp đông lạnh hóa cầu của mình...

“Phù Tô, người hiểu lầm rồi ~ là Thương Lăng lão đại ăn vụng thịt nướng của người ta.” Tinh Linh đạo tặc gọi Âm Đồng vội vàng hướng pháp sư giải thích.

“Cái gì? Thịt nướng?” Dư quang khoe mắt của Tinh Linh pháp sư nhìn thấy nửa miếng thịt lang nướng còn trong tay Thương Lăng, cặp mắt kính đặt trên mũi hiện lên hàn quang “Không thể tha thứ ...”

Hắc Diệu Chi Ngân bị sát khí do pháp sư tản ra làm đông lạnh cả người, mắt thấy pháp trượng trong tay đã ngưng tụ ra một nhũ băng thật lớn, mũi nhọn lóe hàn quang bắn thẳng đến gã chiến sĩ còn đang ăn thịt nướng.

“Này, quên đi, bất quá chỉ là miếng thịt nướng.” Bị nhũ băng kia xuyên qua chắc chắn sẽ xảy ra án mạng ... Hắc Diệu hảo tâm khuyên can pháp sư đang nổi giận.

“Tuyệt đối, tuyệt đối, không thể tha thứ!” Pháp sư hét lớn một tiếng, kích thích nhũ băng lớn ra hơn gấp đôi “Có thức ăn ngon như vậy mà chỉ ăn một mình! Nhất định phải giết người!!!”

Hắc Diệu Chi Ngân vừa nghe câu sau của pháp sư thì trên đầu không khỏi hiện ra mấy đường hắc tuyến, “Cái kia ... quên đi, ở đây ta còn, mời các người ăn là được.”

Lời vừa dứt, pháp sư vận một thân pháp bảo xanh thẫm viền hoa vàng lập tức xoay qua ... mỉm cười với hắn, như một cơn xuân phong: “Đa tạ, vậy cung kính không bằng tuân mệnh~”

... Nhìn gương mặt ác ma sắp bạo khôi phục thành thiên sứ nho nhã của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân không thể không khâm phục công lực biến đổi sắc mặt của đối phương, dù sao đi nữa Tịch Diệt cùng đồng đội của hắn đều chờ ở đây, hơn nữa cá tính của đạo tặc cùng pháp sư có chút cổ quái, nhưng không khiến kẻ khác chán ghét.

Nhìn mấy miếng thịt nướng mà Hắc Diệu lấy ra từ trong túi, Thương Lăng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng thật vang, bất quá sợ nhũ băng trên pháp trượng của Phù Tô, chiến sĩ tham ăn chỉ còn cách ngồi xổm dưới tàng cây mà giết kiến ...) _ _ _ (

Cái mũi biến dài ra ngửi ngửi, đột nhiên thân thủ thoăn thoắt không thua gì đạo tặc Âm Đồng chạy nhanh qua đoạt lấy miếng thịt gấu, cắn một ngụm, nheo mắt lại, nhìn thoáng qua bạch sắc thụ cảm được Hắc Diệu đặt một bên, pháp sư tao nhã lấy tay đẩy đẩy cặp mắt kính trên mũi: “Người có lẽ chính là thực vật tiểu đệ mà Thương Lăng từng nhắc đến? Tại hạ Phù Tô, pháp sư Tinh Linh tộc.”

“Nga, ta gọi là Hắc Diệu Chi Ngân, Ma tộc.” Nếu đã mời thì phải mời đến cùng, Hắc Diệu hưng hăng nghĩ, lấy những thức ăn lưu cho Quy Vu Tịch Diệt nhất nhất lấy ra, nhất nhất đặt hết trên mặt đất, một mùi hương theo đó bay ra, thanh âm nuốt nước miếng ở một góc cũng theo đó càng ngày càng vang. Đến khi Hắc Diệu Chi Ngân lấy nắm hương nùng thang – món ăn chiêu bài của mình ra, ba người bên này đồng thời nuốt nước miếng. Hắc Diệu đã ăn qua Hắc Diện Bao cứng như đá của hệ thống đương nhiên biết đây là chuyện thống khổ cỡ nào, này cũng là một trong những nguyên nhân hắn khổ luyện trừ nghệ.

Âm Đồng nhìn chằm chằm nắm hương nùng thang kia, cảm động đến nước mắt lưng tròng “Thực vật tiểu đệ ~ ta yêu người quá, xin người gia nhập đội của chúng ta, nếu người không chịu gia nhập đội của chúng ta, vậy cho đội chúng ta gia nhập người a ...”

Phù Tô với tư thế ưu nhã cảm một cái Hương Thụy Tri Chu Thối cũng vội vàng gật đầu đồng ý, Thương Lăng đang ngồi xổm một bên nhất thời vì mỹ thực mà bị đồng bạn ruồng bỏ ...

“Tên gia hỏa Tịch Diệt kia chắc cũng sắp đến?” Pháp sư Phù Tô đã giải quyết xong Hương Thụy Tri Chu Thối bắt đầu hướng đến hoa quả trước mặt.

Mi tiêm Hắc Diệu “đột” một tiếng ngáy dưng, đây sẽ không phải là đồng bọn của Tịch Diệt trong Dong Bình tiểu đội chứ? Trộm nhìn Nhân tộc chiến sĩ Thương Lăng vì không có thực vật ăn mà đang ngồi xổm dưới tàn cây tàn mác ra oán niệm, miệng của hắn không không chế được run rẩy.

“Hắn là sắp rồi, không phải đã nói rằng chấp tôi sẽ tập hợp sao? Nói không chừng cái tên kỳ quặc kia đang ngồi trên cây nhìn chúng ta.” Tinh Linh đạo tặc Âm Đồng nhanh tay giải quyết đám hoa quả trước mặt, ánh mắt còn dừng tại đám hoa quả trước mặt Phù Tô, xem ra Tinh Linh tộc này cũng hảo đồ chạy. Trong lúc hắn phân thần, Nắm Hương Nùng Thang trước mặt đã biến mất vô tung.

“Tên hỗn đản nào dám trước mặt tổ tông đạo tặc người trộm đồ!” Âm Đồng phát hiện thực vật bị mất nhất thời giận dữ, Nắm Hương Nùng Thang a ~ ngửi mùi thôi đã làm người ta thêm nhỏ dãi rồi, hắn đã cố để dành ăn sau cùng ...

“Là ta.” Ngay cả Hắc Diệu Chi Ngân cũng bị cái bóng hôi sặc đột nhiên xuất hiện này làm hoảng sợ, toàn thân từ trên xuống dưới được bao vây bởi một cái áo choàng hôi sặc, mũ áo choàng thật to che kín cả một mái tóc dài, đến mắt cũng bị che lại, được phụ trợ bởi làn da trắng nõn của cái mũi cao ngất và cái cằm góc cạnh rõ ràng, không giống như loại trắng nõn trong suốt của Tinh Linh tộc, nó như màu của một món đồ sứ thượng đẳng, một màu thuần trắng không tỳ vết, cho dù không nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng chỉ bằng trực giác cũng đủ để biết được đó là một nam nhân thập phần anh tuấn.

“Tịch Diệt!” Bốn thanh âm đồng thời vang lên, Quy Vu Tịch Diệt thân nhiên gật đầu thay cho trả lời, uống một ngụm thang đang cầm trong tay, khoe mắt đảo qua thực vật trước mặt mọi người, đuôi lông mày thoáng thiếu lên “Diệu, tất cả thức ăn của ta người đều chia cho bọn họ?”

Hắc Diệu thờ dãi một hơi, người này tuy lạnh lùng, nhưng nếu đã nhận định cái gì là của hắn rồi thì sẽ trở nên vô cùng bướng bỉnh, lấy món ăn chiêu bài Nắm Hương Nùng Thang của Hắc Diệu ra mà nói, hắn chắc chắn sẽ bảo Hắc Diệu ngoài mình ra không được đưa món này cho người nào khác ăn ...

“Không có, kia là phần của ta, phần của người còn nguyên vẹn trong túi.”

“Không cần quan tâm bọn họ.” Hơi nhíu mi, Quy Vu Tịch Diệt cầm bát canh còn nửa chừng nhét vào tay cung tiễn thủ “Ăn một chút.”

“Ân.” Tiếp nhận uống một ngụm, Hắc Diệu cảm thấy đây hoàn toàn là một hình thức ở chung bình thường mà không chú ý đến những ánh mắt quý dị của người khác.

“Cái kia ... thực vật tiểu đệ, ngươi biết Tịch Diệt?” Thương Lăng bị mọi người lãng quên một bên rồi cuộc hoàn hồn, mượn danh Quy Vu Tịch Diệt mà tiếp cận.

“Thỉnh gọi ta Hắc Diệu Chi Ngân.” Tuy rằng biết đối phương là đồng bọn của Dong Bình chi đoàn, nhưng Hắc Diệu Chi Ngân thù mới hận cũ đương nhiên sẽ không cấp khuôn mặt hòa nhã cho tên vô lại này.

Thương Lăng bị lời lạnh như băng của đối phương đã kích lần thứ hai trở về góc cây giết kiến, không chú ý đến nụ cười sùng nịch trên khóe miệng Quy Vu Tịch Diệt.

“Tịch Diệt, không phải ngươi nói hôm nay sẽ giới thiệu một đồng bọn mới sao, hán khi nào mới đến?” Âm Đồng thành công giành được một phần rau dưa dường như nhớ đến chuyện gì đó mà ngừng đầu lên hỏi thích khách Thiên Sứ tộc.

Nghe Âm Đồng nói xong, Quy Vu Tịch Diệt thân thủ vỗ vỗ bả vai Hắc Diệu Chi Ngân ngồi bên cạnh mình.

“Ai? Ngươi nói người kia là thực vật tiểu đệ???” Âm Đồng cùng Thương Lăng trầm miệng một lời kêu lên, ngay cả Phù Tô đang vui đầu ăn cơm cũng ngừng đầu lên, ánh mắt tràn ngập kinh dị cùng nghi hoặc. Kỳ thật nếu như bình thường, bọn họ cũng sẽ sớm đoán được Hắc Diệu Chi Ngân chính là người mà Quy Vu Tịch Diệt nói đến, nhưng người trong miệng Quy Vu Tịch Diệt miêu tả ra có vẻ rất cường hãn, nên bọn họ thế nào cũng không ngờ rằng tiểu tử Ma tộc gầy mong manh, trừ nghệ tuyệt vời này là người mà Quy Vu Tịch Diệt nói đến.

“Không phải chứ, Tịch Diệt, thực vật tiểu đệ chính là cung tiễn thủ mà ngươi nói có trình độ cường hãn tuyệt không kém người ư?” Âm Đồng vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Hắc Diệu Chi Ngân đang sửa sang lại túi đeo tạp vật của mình.

“Không tin?” Mi tiêm xinh đẹp khoi mào một độ cung nho nhỏ.

“Không, không phải.” Trông thấy đối phương nheo mắt lại, Âm Đồng đánh một cái rùng mình, nói giỡn — hậu quả của việc động vào tên sát thủ mặt lạnh này đạo tặc nhỏ nhỏ như hán tuyệt đối chịu không nổi “Chính là thực vật tiểu đệ không phải ngâm du thi nhân sao?”

“Âm Đồng, chẳng lẽ ngươi đã quên trong còn có những song chức nghiệp giả tồn tại sao.” Tinh Linh pháp sư thật sự chịu không nổi biểu tình ngu ngốc của đối phương mà lạnh lùng nói đánh gãy lời của Âm Đồng.

“Đừng nga ~ ta nghĩ chỉ có Tịch Diệt khác người mới có thể luyện song chức nghiệp ...” Lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy độ ấm nhất thời giảm xuống không ít, Âm Đồng biết bản thân đã nói sai với vàng chứa lửa: “Bất quá Thương Lăng lão đại hào đáng thương nga, bị thực vật tiểu đệ cũng làm thức ăn ngon và cường hãn như Quy Vu Tịch Diệt chán ghét, chỉ sợ những ngày sau này sẽ không được tốt lắm.”

“Ân? Sao lại thế?” Long mi xinh đẹp của Quy Vu Tịch Diệt thiu thiu.

“Ngươi không biết? Hắc Diệu chính là ngâm du thi nhân mà lần trước ở Mộ Sắc Trấn bị lão đại khi dễ a ~” Tinh Linh pháp sư ngồi một bên lạnh lùng bỏ đá xuống giềng.

“Người lần trước nguyên lai là hán, Thương Lăng?” Nhân tộc chiến sĩ ngồi xồm một bên run lên, cố gắng co người mình lại để nó nhỏ một chút, bất quá hán dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không tránh khỏi tầm mắt lạnh băng của Quy Vu Tịch Diệt.

“Tịch Diệt ... người ta không phải có ý ...” Chiến sĩ dùng ai binh chỉ kẻ muốn tránh đi, nhưng vừa bật người dậy đã bị một chủ thủ cùng một thanh loan đao đồng thời đẩy ngã xuống đất “Thật là, các ngươi một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc ...”

Này, người này là biến thái ư? Những đường hắc tuyến trên đầu Hắc Diệu Chi Ngân chỉ có thể dùng câu ‘phi lưu trực há tam thiên xích’ để hình dung. (Câu này lấy trong bài ‘Vọng Lư sơn bộc bố’ của Lý Bạch)

“Ít nói nhảm, không muốn chết thì mau chóng mời Hắc Diệu gia nhập Dong Bình tiểu đội!” Phù Tô không chút lưu tình gõ pháp trượng xuống.

“Đừng, đừng thừa dịp người đang ở đây, mau chóng đem gạo nấu thành cơm ~”

Một hệ thống hiện ra trước mặt “Thương Lăng mời ngài gia nhập cấp S Dong Bình mạo hiểm đoàn, Sơn Miêu tiểu đội, có đồng ý hay không?” Hắc Diệu Chi Ngân hoàn toàn không thích ứng hình thức ở chung với bọn họ theo bản năng ấn xác định, nhìn nhìn những quái nhân trước mắt hán như ần ần xuất hiện cảm giác mình đã lên nhầm thuyền của đạo tặc ...

>>Hết chương 10Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Hay quá ... để chúc mừng cho thành viên của Sơn Miêu tiểu đội đều tề tụ đông đủ, vậy hãy làm cho chúng ta có một bữa cơm no đủ đi!”

“Không được!”

Ám Đồng bị một câu nói đột ngột của Quy Vu Tịch Diệt làm cảm miệng, nhưng ánh mắt vẫn không an phận mà hướng về Hắc Diệu Chi Ngân bên kia. Theo bản năng ôm túi vào ngực, Hắc Diệu cảnh giác nhìn bọn họ, những người này quả thật là cái bao tử không đáy, chỉ cần Ám Đồng và Phù Tô cũng đã ăn sạch thức ăn dùng cho hơn mười ngày của hắn. Những ngày tiếp theo chỉ sợ hắn sẽ phải liều mạng đi thu thập nguyên liệu để nấu ăn.

“555 ... Người ta không phải muốn cướp thực vật của ngươi ~ ta chỉ muốn hỏi ngươi bán những bảo thạch này bao nhiêu tiền.” Ám Đồng với gương mặt suy sụp sau đó dùng ánh mắt ai oán trừng Thương Lăng: “Đều tại ngươi, lão đại, hại ta cũng bị thực vật tiểu đệ ghét, 555 ...”

Hắc Diệu Chi Ngân không nói gì nhìn hai kẻ đang ôm nhau khóc thành một đoàn bên kia, khóe miệng run rẩy lần thứ N: “Ám Đồng, ngươi muốn những thứ này thì cứ việc lấy đi, còn có Thương Lăng lão đại, ta đã gia nhập Sơn Miêu tiểu đội của ngươi, chuyện trước kia thì quên đi, sau này hy vọng chúng ta có thể hảo hảo ở chung.”

“Thật sao ... vậy những miếng thịt nướng lúc này có thể cho ta không?” Thương Lăng vừa nãy đang ở góc sáng sủa phát ra oán khí giả chết giờ đây biến thành “Xác chết vùng dậy”, ôm cô Hắc Diệu Chi Ngân, đôi mắt to tròn đầy hơi nước chớp a chớp. Đáng tiếc vẫn chưa đợi được Hắc Diệu trả lời, đã bị Quy Vu Tịch Diệt không tiếng động tiềm hành đi tới vùng một đạo té xuống đất ...

“Ngươi có biết những bảo thạch này rất đáng giá, nó là những hàng hóa vô giá khan hiếm trong thành hay không?”

Hắc Diệu Chi Ngân cũng không phải con chim ngu lần đầu chơi trò chơi, tuy rằng không biết giá cả xác thực của thị trường, nhưng cũng biết những bảo thạch này đối với bọn họ rất có giá, không khỏi đối vị Tinh Linh thành thật này tăng thêm một chút hảo cảm: “Không sao, dù có đáng giá đến đâu thì ta giữ nó cũng vô dụng, huống hồ, túi đeo của ta cũng có giới hạn khi chứa quá nhiều đồ vật. Nếu nó hữu dụng với ngươi thì ta sẽ cho ngươi.”

Ám Đồng nâng cằm suy tư trong chốc lát nói: “Vậy cũng được, ta đổi thứ này với ngươi.” Nói xong bàn tay lật một cái, như sử dụng ma thuật biến ra một khuôn tai màu đen: “Đây là bảo vật không gian hệ, bên trong có thể chứa ba nghìn vật phẩm, có nó, ngươi có lẽ sẽ không sợ không gian của túi đeo không đủ?”

Một khuôn tai nhỏ nhỏ thế nhưng có thể chứa ba nghìn vật phẩm, đúng là cực phẩm trong không gian hệ, Hắc Diệu lắc đầu, chần chờ không nhận, cho dù bảo thạch thật sự trân quý, nhưng đối với hắn mà nói cũng như một khối đá mà thôi, dùng một vật không quan trọng đi đổi thứ cực phẩm như vậy, ít nhiều gì cũng có chút ngượng ngùng.

“Thôi được rồi, Ám Đồng, thứ kia ngươi giữ lại đi.” Thương Lăng nãy giờ nằm trên mặt đất giả chết đột nhiên đứng lên, “Cái kia đối ngươi cũng rất hữu dụng. Ta đem thứ này cho hắn là được rồi.” Nói xong từ trong túi lấy ra một cái vòng tay nửa trong suốt, nhìn kỹ thì thấy nó thật đặc biệt, bằng gỗ nhưng lại như thạch anh, bên trong là hình một đám mây bị gió cuốn trôi, ngay khi Hắc Diệu ngăn người mà nhìn vòng tay, thì đối phương đã kéo tay hắn qua, cùm cụp một tiếng đã đeo vòng vào tay Hắc Diệu.

“Hư Không Thủ Trắc ...” Ám Đồng nhìn qua với vẻ mặt hâm mộ: “Thương Lăng lão đại, ngươi thật vĩ đại a.”

Nhìn thoáng qua vòng trên cổ tay mình, Hắc Diệu Chi Ngân nhất thời choáng váng: “Hư Không Thủ Trắc, vật phẩm không gian hệ, một vạn ngàn, vật phẩm cấp bậc: từ giai, phẩm chất vật phẩm: sử thi.” Này ... này ... cấp bậc sử thi gì đó mà có thể tùy tiện cho mình ư? Tay chân luồng cuống muốn còi vòng tay ra, kết quả thứ đó lại sống chết bám vào không chịu ra. Nhớ lại lúc trước Quy Vu Tịch Diệt cũng là mất không chớp lấy một cái mà khoát Ám Ảnh Áo Choàng vào cho mình —— chẳng lẽ mọi người trong Dong Bình tiểu đội xem tiền tài như cỏ rác sao?

“Đừng phí sức nữa, cái kia không còi ra được đâu.” Phù Tô ở một bên hào tâm nhắc nhở. “Đó là phần thưởng cuối cùng khi tiểu đội làm nhiệm vụ, tổng cộng có hai cái, hiện tại một cái đang ở trên tay Tịch Diệt, một là của lão đại.”

Hắc Diệu cẩn thận nhìn Hư Không Thủ Trắc qua một lần, kết quả phát hiện một hàng chữ nhỏ ở cuối cùng viết: “Trang bị buộc định” ... Nói cách khác thì thứ này sẽ không bao giờ còi ra được ... đây là cái gì a ... cưỡng mua cưỡng bán? Hắn không muốn khiếm nhân tình của tên kia a ...

“Nhận nó đi.” Quy Vu Tịch Diệt gật đầu nói với hắn.

“Đúng vậy, nhận nó đi. Không nhận cũng không được, nhận thì đã nhận rồi, không nhận thì ai nhận?”

“Hay là như vậy đi, sau này ngươi làm thực vật, những khoáng thạch cùng bảo thạch không dùng thì đưa cho chúng ta là được rồi, vòng tay này xem như tiền đặt cọc của những thứ kia sau này.” Phù Tô biết đối phương không được tự nhiên liền khôn khéo nói ra một lý do, từ trong miệng Quy Vu Tịch Diệt hắn biết được Hắc Diệu là một cung tiền thù lợi hại, lại thấy hắn biết được rất nhiều kỹ năng sinh hoạt, người như vậy đương nhiên phải cột chặt chẽ vào bên người mình, thu về cho mình dùng.

“Được.” Dù sao thì vòng tay cũng đã nhận, cứ nghĩ là dùng năng lực của mình đổi lấy là được, cho dù biết mục đích của đối phương, Hắc Diệu vẫn không chút do dự mà đáp ứng, thoải mái thu thập hảo những thứ rơi trên mặt đất, phân loại rồi bỏ vào Hư Không Thủ Trắc.

Ám Đồng bắt đầu ngồi xổm xuống mặt đất lựa bảo thạch, cuối cùng lấy một cái hộp nhỏ trong túi ra, lại lấy mấy thứ công cụ kỳ quái ra, gõ gõ đập đập vào mấy khối bảo thạch kia. Một đạo bạch quang hiện lên, chỉ thấy trên tay hắn rõ ràng là một cái hung châm (kim cài) được khảm ba khối bảo thạch:

“A Diệu, giám định một chút xem”

Hắc Diệu Chi Ngân tiếp nhận nó, cầm trong tay. Giám định nó: “Tam Sắc Thạch Hung Châm, vật phẩm trang sức, giúp gia tăng 3% các hạng thuộc tính, vật phẩm cấp bậc: lam giai, vật phẩm phẩm chất: chất lượng tốt.”

“Thực xinh đẹp.” Nhiệt tình tán thưởng một tiếng, trả hung châm đã giám định xong cho hắn, Âm Đồng lại lắc đầu không nhận: “Tặng cho ngươi, coi như là đáp lễ cho những khối bảo thạch, máu của ngươi ít đến quái dị, này sẽ có ích cho ngươi.”

... Đứng vậy, đó là bởi vì sức chịu đựng cùng lực lượng của hắn ít đến đáng thương, đây là nhược điểm của hắn a ... Hành động hơi chút cứng nhắc cái hung châm lên cổ áo, lại mở bảng thuộc tính ra xem, cảm tạ trời đất HP rốt cuộc cũng đã hơn ba trăm, ít ra thì hắn hiện tại cũng không sợ bị quái vật chém một nhát đã chết ...

“Cảm tạ ngươi, Âm Đồng, ngươi sao có thể làm được vật phẩm trang sức? Là do chính bản thân linh ngộ được sao?” Bỏ đồ vật vào Hư Không Thủ Trạc, Hắc Diệu Chi Ngân lấy nước trái cây do chính mình sáng chế ra phân cho mọi người, thả lỏng cùng bọn họ trò chuyện, không biết vì cái gì, những người này tuy rằng lúc đầu cho hắn cảm giác phi thường không tốt, nhưng bất tri bất giác trong lúc ở chung, thế nhưng lại có thể làm cho một người không thích cùng người khác giao lưu như hắn sinh ra hảo cảm với bọn họ. Này có lẽ cũng là nguyên nhân làm cho Quy Vu Tịch Diệt luôn cách xa người khác vạn dặm lại trở thành đồng bọn của họ?

“Linh ..., linh ngộ được????” Âm Đồng không cẩn thận bị nước trái cây chạy lên khí quản, đề ngực lại ho một trận kịch liệt, gương mặt trắng nõn bị sặc đến mức đỏ bừng.

“Ha ha, Đồng Đồng rất kích động ...” Thương Lăng tùy tiện cầm lấy lọ nước trái cây rót hết, lau lau miệng không chút nào ngại ngừng hướng tay về phía nước ô mai đặt một bên, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của Hắc Diệu.

“Ngươi không sợ sẽ trở thành ngoạn gia đầu tiên trong bị nọ chết ư?” Hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, Hắc Diệu vẫn là lấy tất cả nước trái cây dự trữ trong túi ra, với tốc độ ăn uống như vậy của hắn, Âm Đồng cùng Phù Tô tuyệt không có cơ hội uống được bình thứ hai, người này thật sự là một cái bao tử di động! “Âm Đồng, ngươi đến tốt cùng là như thế nào có thể học được gia công bảo thạch a? Chẳng lẽ không giống ta và Tịch Diệt tự linh ngộ ra sao?” Nghe nói ngoạn gia tự linh ngộ ra sinh hoạt kỹ năng trong trò chơi phi thường thừa thớt, NPC bình thường sẽ không dạy sinh hoạt kỹ năng.

“Hắc hắc, đó vĩnh viễn là bóng ma trong lòng hắn. Lúc trước Âm Đồng vì học tập kỹ năng này, bị NPC kia tra tấn đến chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi ...” Tinh Linh pháp sư Phù Tô chậm chạp thông thả bước đến, gia nhập hàng ngũ nói chuyện phiếm, cầm lọ nước ô mai uống một ngụm, trong mắt nhất thời toát ra hai hình trái tim màu hồng “Mỹ ... mỹ vị ... ta đến bây giờ mới phát hiện, nguyên lai từ lúc vào trò chơi này, dạ dày của ta đã bị những thực phẩm rác rưởi của NPC ở thương điểm kia ngược đãi, ăn đến bây giờ còn không bị độc chết đã thật sự là kỳ tích!”

“Ách, không khoa trương đến như vậy chứ ~” Hắc Diệu được khen đến nỗi ngượng ngùng lập tức trở nên khiêm tốn, phải biết rằng Quy Vu Tịch Diệt khi ở trong rừng cũng rất thích những món ăn hắn làm, nhưng băng sơn Thiên Sứ tộc lạnh lùng như vàng kia cao lắm cũng chỉ cho hắn một ánh mắt tán thưởng mà thôi.

Trong đầu vừa toát ra bóng dáng của tòa núi băng kia, trước mắt nhoáng lên bóng dáng màu xám, Quy Vu Tịch Diệt đã không biết đi đâu bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Ở đâu ra thế?” Nhìn đồng thi thể động vật xếp thành một ngọn núi nhỏ trước mắt, Hắc Diệu Chi Ngân giật mình há hốc mồm.

“Vừa đánh được.” Lúc trưa thức ăn đã bị tên bao tử vương của Sơn Miêu tiểu đội ăn hết, thức ăn dự trữ ban đầu của bọn họ đã cạn, những ngày tiếp theo phỏng chừng Hắc Diệu sẽ liều mạng giết quái vật để bổ sung nguyên liệu nấu ăn, nên Quy Vu Tịch Diệt mới nhân cơ hội bọn họ nói chuyện phiếm mà ra ngoài thay hắn tìm chút nguyên liệu. Tất nhiên vì hắn không biết Thu Thập Thuật, nên thi thể quái vật hắn đều bỏ vào Hư Không Thủ Trạc mà tải về.

Biết đối phương đang chia sẻ vất vả với mình, Hắc Diệu cảm động nói cảm tạ, bắt đầu cúi xuống thu thập thi thể của những con quái vật.

“Nguyên lai Tịch Diệt ngươi đi tìm nguyên liệu, sao không nói sớm a, chúng ta cùng đi.” Sơn Miêu tiểu đội là một phái hành động, không nói hai lời liền nắm lấy vũ khí trong tay nhảy dựng lên. Không hổ là Dong Bình tiểu đội đạt cấp S, tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng đều là những tên cường hãn đến khác người.

Trước không nói đến Tịch Diệt, Âm Đồng cùng Thương Lăng giờ tay cầm con gấu lớn có cấp bậc tương tự mình chỉ bằng một đao, chỉ cần nhìn Phù Tô thôi, pháp bảo mặc lục sắc tung bay trong gió, bàn tay trắng nõn kia nắm lấy pháp trượng cao quá đầu, trong miệng niệm niệm gì đó, rồi cuối cùng hô to một tiếng: “Bạo phong tuyệt!” Quái vật trong phạm vi năm mươi thước xung quanh đều bị đông thành từng khối băng, kinh nghiệm thì tăng vùn vụt. Trái lại cái tiểu băng cầu trong tay mình — vẫn là để dành làm đá bào khi thời tiết nóng đi ... T__T

Với tốc độ giết quái của những tên này, Hắc Diệu cũng không tham gia công kích, chuyên tâm đi theo phía sau thu dọn chiến trường, thu thập nguyên liệu nấu ăn, rồi ôm thụ cầm đàn mấy khúc tăng BUFF (tăng trạng thái). “Đủ rồi, đủ rồi, nhiều như vậy là đủ rồi.” Hắc Diệu đi theo sau bọn họ đảm nhiệm chức trách lấy thịt, một đến đầu cả vai, lại thống hận mình thể lực kém, đáng tiếc đám người kia đã giết đến nghiện đối với lời nói của hắn hoàn toàn mất điếc tai ngơ, tiếp tục điên cuồng mà tàn sát những quái vật trên sườn núi cùng rừng rậm.

“Không cần đánh quá nhiều đâu, bằng không sẽ chỉ ăn đơn điệu một loại thực vật thôi a!” Trong đầu linh quang chợt lóe, Hắc Diệu hô to về phía bốn người đang liên hợp đuổi giết một con gấu, trở mắt nhìn quái vật trên sườn núi bị bọn họ giết sạch sẽ, quái vật mới hiện ra vừa thấy bọn họ đã lập tức quay đầu bỏ chạy, vì thế liền xuất hiện cảnh tượng bốn người đuổi giết một con gấu đang liều mạng chạy trốn ... Nghe thấy lời Hắc Diệu nói, bốn người kia mới dừng cước bộ đang đuổi theo, con gấu gặp nạn không chết kia, liếc mắt nhìn bên này một cái, nhanh chóng chạy vào rừng cây biến mất vô

tung, Hắc Diệu có thể thề lúc này hẳn đã thấy con gấu này vừa thờ phào nhẹ nhõm, hơn nữa còn hướng hẳn làm ra một biểu tình “tốt cuộc cũng được cứu trợ”.

>>Hết chương 11 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

“A, mấy người các ngươi thật lợi hại!” Hắc Diệu Chi Ngân một bên xử lý nguyên liệu nấu ăn trước mắt, một bên tán thưởng nói, vừa này hẳn đã kiến thức được lực công kích khủng khiếp của họ. Cấp S Dong Bình đoàn cũng không phải chỉ nói cho êm tai.

“Tất nhiên! Đó là thành quả của chúng ta vì nghề nghiệp đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo mà tự bề quan tu luyện một tháng a ~” Thương Lăng mặt không chút đỏ nhận lấy lời ca ngợi của đối phương, thuận tiện trộm một xiên thịt nướng vừa ra lò bỏ vào miệng.

“Đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo?” Hắc Diệu sững sờ.

“Ngươi không biết ư? Chẳng lẽ ngươi không xem trang chủ sao?” Âm Đồng giật mình trừng mắt nhìn “người ngoài hành tinh” này. “Đã tuyên truyền hơn một tháng nay rồi a, các đại thành trấn cũng có dán báo cáo. Bởi vì có sự tồn tại của song chức nghiệp giả, nên ở không có bảng xếp hạng, nhưng cũng có một bảng các cao thủ, mà những cái tên trên bảng cao thủ được quyết định dựa vào đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo.”

“A, lúc trước ta ở trong rừng, nên không biết chuyện này.”

“Àn, không chỉ được xếp thứ tự vào bảng, mà quán quân của đại hội võ đạo còn có thể chọn bốn loại vũ khí làm phần thưởng mà hệ thống cung cấp, nghe nói bốn thứ kia đều là thần khí cấp bậc chanh giai truyền thuyết nga ~”

Trong vì ngăn ngừa việc vật phẩm lan tràn, ngay từ đầu đã hạn định số lượng vật phẩm theo cấp bậc, vật phẩm từ giai cấp sử thi đều phải đánh BOSS phi thường nguy hiểm hoặc làm những nhiệm vụ khó khăn mới có thể có được. Còn thần khí chanh giai truyền thuyết, vật phẩm thần khí truyền thuyết, trong cả trò chơi chỉ có bảy kiện, đều là vũ khí. Một lần mà đã xuất ra bốn kiện làm phần thưởng trận đấu, có thể thấy được độ quan trọng của đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo.

Đối mặt với sức hấp dẫn lớn như vậy cho dù là thần tiên cũng phải động tâm, Hắc Diệu Chi Ngân lập tức không an vị được, phần thưởng chính là chanh giai truyền thuyết thần kì a ~! Cho dù cuối cùng không nhất định phải đoạt giải quán quân, kiểm tra thực lực của mình một chút cũng tốt a! “Còn bao lâu thì bắt đầu thi đấu?”

“Còn ba ngày nữa là bắt đầu.”

“A?” Minh đến bây giờ mới biết, không biết hiện tại đến báo danh còn kịp không?

Nhìn ra Hắc Diệu lo lắng đứng ngồi không yên, Quy Vu Tịch Diệt mặt mang ý cười “Ta đã thay ngươi báo danh rồi.”

“A? Thật sự rất cảm tạ ngươi, Tịch Diệt ~” Nghe xong những lời này thì cục nghẹn trong tâm Hắc Diệu rốt cuộc cũng đã nuốt được xuống bụng, cao hứng xoay người thưởng cho Tịch Diệt một cái ôm thật chặt.

Hương thụ “yêu thương nhưng nhớ” của đối phương, trên mặt Quy Vu Tịch Diệt hiện ra một nụ cười hiếm thấy: “Nên nghỉ ngơi.” Hắc Diệu đáng yêu cũng không để ý, cho dù là đội hữu thân mật khẳng định hẳn cũng không nguyện ý chia sẻ cùng bọn họ.

“Ài? Còn sớm a ...”

“Còn chưa làm xong cơm.” Lời vừa ra khỏi miệng, Âm Đồng cùng Thương Lăng hai tên không thức thời ở bên cạnh làm bóng đèn liền cảm nhận độ âm đã xuống tới 0 độ.

“Một mỗi cả một ngày, cũng nên nghỉ ngơi.” Phù Tô đã sớm hiểu rõ tình huống không chút lưu tình mà cho mỗi người một cái thuật đóng băng, kéo hai tảng băng bị đóng chui vào trường bong tập thể của đội Sơn Miếu.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Tự giác tự tiến đi vào tiểu trường bong của Hắc Diệu, Quy Vu Tịch Diệt nhìn người đang tiếp tục xuất nguyên liệu ra bận rộn làm việc, có chút đau lòng mà khuyên can.

“Không mệt, vẫn nên làm xong hết những thứ này trước, đỡ cho bọn họ ban đêm ngủ không ngon giấc. Hơn nữa mấy ngày còn lại cũng có thể thoải mái.”

Vô luận ngươi làm nhiều hay ít thì bọn họ cũng nhất định sẽ một lần ăn sạch. Trong lòng thầm xem thường một chút, Quy Vu Tịch Diệt cũng không

khuyến trở hần nữa, im lặng ngồi một bên nhìn Hắc Diệu làm đủ loại kiểu dáng với nguyên liệu nấu ăn.

“Phiên người lấy Thư Tâm Thảo trong túi ra cho ta.” Từ khi có Hư Không Thủ Trắc, Hắc Diệu mới dùng nó để chứa các loại vật liệu cùng nguyên liệu nấu ăn.

Mở túi ra, lực chú ý của Quy Vu Tịch Diệt bị một gốc thực vật màu đen hấp dẫn, “Đây là cái gì, sao lại có nó?”

Hắc Diệu cầm lấy liếc mắt một cái rồi nở nụ cười: “Đây là Thất Diệp Mạn Đà La, là thực vật có độc, không thể ăn, này là ta lấy được khi ở trong Kính Từ Sâm Lâm lúc trước, còn đang cân nhắc xem nên trộn với loại thảo dược nào đây.”

“Thử cái này xem” Từ Không Gian Thủ Trắc của mình lấy một gốc thực vật từ thân đến lá đều đỏ như máu, Hắc Diệu vừa tiếp nhận liền thấy — “Nữ Vu Hoa”. Thật là một cái tên có ý nghĩa, lấy một cái bình trong túi ra, thật cẩn thận bỏ cả hai loại thảo dược vào, lắc lắc một chút, một đạo ánh sáng nhạt hiện lên, hệ thống nêu lên: “Chế tạo được Ma Túy Độc Dược, chúc mừng ngài linh ngộ được phương pháp bào chế được tề mới — Ma Túy Độc Dược.”

Nguyên lai là độc dược a ... Hắc Diệu tò mò lắc lắc cái bình, thấy nước thuốc màu tím bên trong nổi lên một ít bọt.

“Ma Túy Độc Dược!!!!!!” Tiếng thét chói tai của Âm Đồng không biết đã đứng trước cửa trưởng bông từ bao giờ mặc dù ở cách khoảng xa cũng ông ông đập vào tai. Đây nhanh cửa trưởng bông ra, Âm Đồng như viên đạn vọt qua chỗ Hắc Diệu, tiếp theo được bình trong tay đã rơi vào tay hắn: “Quả ... nhiên ... A Diệu, ở đâu ra? Ở đâu ra?” Âm Đồng cầm cái bình dùng sức lay động bả vai Hắc Diệu Chi Ngân.

“Là do ta làm ra.” Đây tay hắn ra, ngón tay Hắc Diệu búng một cái, một ngọn lửa xuất hiện trên đầu ngón tay, “Hoặc nói ta một chuyện gì đó, hoặc là trở về trưởng bông của người, còn dám lay động ta, ta liền nướng lỗ tai của người đem đi ăn.”

“Ma Túy Độc Dược a!” Âm Đồng hiển nhiên vẫn còn trong cơn kích động không thoát ra được: “Có thể bồi lên những vũ khí cận chiến, sẽ làm người khác tê liệt một đoạn thời gian a !!!! Đây là bảo bối vô giá a ~ ta lần trước vì mua chỉ một chút thôi đã suýt nữa táng gia bại sản a ~ a ~ a ...” Hắc Diệu thấy Âm Đồng từ trong vòng tay lấy ra một bình thủy tinh nhỏ bằng ngón út. Bên trong quả nhiên còn khoảng hai ba giọt nước thuốc màu tím, giống y như Ma Túy Độc Dược mà hắn vừa chế ra.

Thừa dịp Âm Đồng phân thần, Tịch Diệt nhanh chóng duỗi tay ra, lấy bình độc dược “Không có việc gì thì đi ra đi.” Tên tiểu tử này đã quấy rầy không gian riêng của mình và Hắc Diệu rồi còn muốn lấy đồ ư? Thật đúng là nằm mơ!

“Làm ơn, hãy làm một bình cho ta đi ~” Âm Đồng mở mắt ôm cánh tay Hắc Diệu, một bộ dáng chó con đáng yêu.

“Này ... ta không có nguyên liệu.” Hắc Diệu Chi Ngân có chút khó xử, Thất Diệp Mạn Đà La vốn chỉ là ngẫu nhiên mới hái được.

“VẬY chia nửa bình kia cho ta đi ~” Không chú ý đến ánh mắt hình mũi tên của Quy Vu Tịch Diệt bắn ra nhìn về phía cánh tay của Hắc Diệu mà Âm Đồng đang ôm.

“... Cái kia, nguyên liệu có một nửa là của Tịch Diệt a.” Hắn thật sự không biết mình chỉ tiện tay làm liền có được vật trân quý như vậy.

Âm hòa vừa dấy lên dưới ánh mắt khẩn cầu của đối phương liền nhanh chóng tắt đi, Quy Vu Tịch Diệt trừng mắt liếc nhìn Âm Đồng một cái: “Đưa đây.”

Âm Đồng đang mặc danh kỳ diệu bị một ánh mắt như đao bắn qua làm hết hồn lập tức lấy hai tay nâng thứ đang cầm lên, thần thái thành kính. Mắt thấy đối phương lấy cái bình nhỏ chỉ bằng ngón út kia đưa qua: “Còn không đi?”

“Nga ~ Thương Lãng lão đại muốn ta qua lấy mấy bình nước trái cây.” Liếm liếm môi, Âm Đồng vì cái mạng nhỏ của mình mà âm thầm đồ mồ hôi lạnh, đại kiếm của Thương Lãng lão đại mình địch không nổi, hai thanh loan đao kia của Quy Vu Tịch Diệt cũng là một tồn tại đáng sợ a! Minh hiện tại chính là trước hồ sau lang, tình thế khó xử a.

... Quy Vu Tịch Diệt đã bùng nổ lập tức quăng Âm Đồng lẫn ba bình nước trái cây ra ngoài trưởng bông, tiện tay đặt trạng thái ‘cấm ngoại nhân tiến vào’ ngoài trưởng bông.

“Ha ha, Âm Đồng thật đúng là đáng yêu ~” Người nào đó không hề tự giác vô tình dấy lên lửa giận của tòa núi băng nào đó. Quy Vu Tịch Diệt lạnh mặt đột nhiên lại gần, giây tiếp theo miệng mình đã bị ngăn chặn bởi hai phiến môi mềm mại.

“Ngô ...” Đại não Hắc Diệu Chi Ngân trống rỗng, đợi cho đến khi lí trí của hắn trở lại, thì phát giác đối phương đã buông mình ra, còn mình thì ngồi dựa vào giường thờ phỉ phò. Minh thế nhưng bị tên Tịch Diệt kia hôn!!!! Đó là nụ hôn đầu của hắn a, hơn nữa đối phương lại là một nam nhân!!! Tuy rằng hắn không chán ghét hắn, nhưng là ... nhưng là ... này không phải cũng quá đột ngột sao?

“Không được để ý đến người nào khác ngoài ta!”

“Người muốn gì?” Lí trí bay đến chín tầng mây giờ phút này đã quay trở lại, Hắc Diệu cố gắng hít sâu bình ổn nỗi lòng của mình.

Hai vai bị một đôi tay hữu lực nắm lấy, đôi mắt xanh biển gần trong gang tấc chống lại đôi con ngươi màu tím “Người không chán ghét, đúng không?”

Đôi mắt xanh biển luôn được che bởi một tầng băng mỏng, vĩnh viễn đều như gió êm sóng lặng giờ phút này lại cuộn trào mãnh liệt, Hắc Diệu có thể cảm giác được ẩn sau cái lớp nguy trang trấn định này là nỗi bất an mãnh liệt cùng chờ đợi. Hắc đang sợ hãi ư? Sợ ta ghét hắn ư? Nỗi lòng cuồng loạn của

Hắc Diệu dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt kia dần khôi phục bình tĩnh, hẳn lúc đầu là thật sự lo lắng, ngay từ đầu chỉ có khiếp sợ cùng nghi hoặc, nhưng thật sự vẫn là không chán ghét chút nào ... Hắc Diệu luôn luôn trung thành với cảm giác của bản thân khẳng định mà gặt đầu.

Như tù phạm đang chờ đợi được tuyên án, trong quá trình chờ đợi làm cho một người bình tĩnh phải điên lên, khi hắn trông thấy người mình âu yếm nhủu mi nghiêm túc suy nghĩ, trái tim liền đập rất nhanh, cho đến khi đối phương khẳng định mà vuốt cằm, tâm lập tức từ địa ngục bay lên thiên đường. Một phen ôm lấy người trước mặt, Quy Vu Tịch Diệt phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. Bắt đầu từ lúc trông thấy thiên hạ tuần mỹ này trên cây thông nhảy xuống trước mắt mình, tận sâu trong thâm tâm hắn đã khắc dấu vết mang tên của cung tiễn thủ Ma tộc này.

“Ta sẽ không buông tay!”

Cảm giác đôi tay đang gắt gao ôm lấy mình càng thêm dùng sức, ngay cả cơ thể cũng run rẩy mạnh hơn. Ở chung đã một thời gian, Hắc Diệu Chi Ngân biết đối phương là một người cực độ thiếu cảm giác an toàn, ở mặt này hai người bọn họ thật sự rất giống, cũng như mình dùng nụ cười nguy trang; hẳn cũng là như thế, bởi vì thiếu khuyết cảm giác an toàn nên đóng băng hình tượng bên ngoài của mình, bởi vì thiếu khuyết cảm giác an toàn nên không chịu hiện lộ bộ mặt thật của mình trước mắt người khác, bởi vì thiếu khuyết cảm giác an toàn nên có tính độc chiếm rất mạnh đối với những thứ của mình ...

“Ta biết, nhưng ta không phải đồ vật mà người có thể giấu vào trong ngực, ta là một người độc lập. Có suy nghĩ của chính mình, năng lực cũng tương đương với người.”

“Ta mặc kệ.”

Nghe thấy lời nói tùy hứng, thậm chí là mang tính trẻ con được phát ra từ miệng người kia, Hắc Diệu cơ hồ cười không nổi, “Nghe, ta là người có cảm tình, nếu ta thân thiết với người khác thì đó chỉ là sự thân thiết đơn thuần, còn thân thiết với người thì mới chính là ... thích, người hiểu chưa?” Có chút gian nan nói từ “thích” ra khỏi miệng, mặt Hắc Diệu không tự giác nóng lên, vì để che dấu biểu tình trên mặt mình, hắn xấu hổ nghiêng đầu sang một bên, kết quả bỏ lỡ đi cơ hội được chứng kiến biểu tình mừng như điên trong mắt Tịch Diệt.

Ôm một tâm tình có chết cũng không buông với người đang biểu đạt cảm tình với mình, Quy Vu Tịch Diệt đã chuẩn bị tốt tâm tình sẽ bị đối phương chán ghét hoặc thậm chí là oán hận, nào ngờ thế nhưng lại nghe được lời thổ lộ của đối phương, này đối hắn mà nói là phần thưởng tốt nhất, một tay đặt người trong lòng lên giường, hắn không chút do dự mà hôn lên.

>>Hết chương 12Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

“Này, người nói bọn họ ba ngày nay làm gì?” Âm Đồng đi ra từ trường bông tập thể, duỗi thắt lưng nhìn về phía tiểu trưởng bông của Hắc Diệu “Chẳng lẽ là làm tình?” Lúc trước thấy trong mắt Quy Vu Tịch Diệt hiện ra sự độc chiếm cùng ghen tuông như thế đã làm hắn cảm thấy sự tình không thích hợp. Huống chi lúc sau trưởng bông còn để vào trạng thái cấm vào, muốn hắn không nghĩ đến phương diện kia cũng khó.

“Hôm nay đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo sẽ bắt đầu, bọn họ dù không tham gia cũng phải đưa chút thức ăn chứ ...” Thương Lăng đi ra phơi nắng cũng híp mắt nhìn chăm chăm tiểu trưởng bông kia, phụ họa nói.

“Chẳng lẽ hai người các người không biết, độ hữu hảo mà không vượt qua một vạn là không thể có những tiếp xúc quá mức thân mật sao? Chúng ta cùng một chỗ đã lâu như vậy mà độ hữu hảo chỉ mới hơn hai nghìn!” Phù Tô đi đến ngăn lại tương tượng nhàm chán của hai người.

“Oa ~ tiểu Tô Tô thật lợi hại.”

“Oa ~ tiểu Tô Tô thật cơ trí.” Hai người ăn ý biến thành chó con ...

... “Hai người các người mau đi thu thập đồ vật, sau đó chuẩn bị vào thành!!!” Mũi nhọn nguy hiểm của pháp trượng ngưng tụ thành bông tuyết cùng băng, biết rõ đây là điềm báo trước sự bùng nổ, Âm Đồng cùng Thương Lăng liếc mắt nhau vội vàng chui vào trưởng bông thu thập đồ vật.

Hệ thống quy định tất cả những người dự thi đều phải đến chỗ thành chủ Lí Tiên trong thành báo danh sau đó trải qua vòng loại mới được tiến vào, nhờ vào phúc Sơn Miếu tiểu đội cấp S dong binh đoàn, mọi người cũng bớt đi nỗi khổ cùng người khác chém giết, trực tiếp đến Lỗ Bối Đa Thành tham gia thi đấu. Trận đấu chia làm hai phần, thi đấu đoàn thể cùng thi đấu cá nhân, hôm nay thi đấu đoàn thể trước. Thi đấu đoàn thể quy định số người một đội phải mười hoặc dưới mười, chiến đấu đến khi có một bên nhận thua hoặc là toàn bộ thành viên đều tử vong mới thôi.

Hình thức thi đấu là đội trưởng mỗi đội sẽ rút thăm, Thương Lăng bẻ bẻ tay, khí thế mười phần vói tay vào thùng rút thăm, lấy một tờ giấy mở ra, mặt trên viết “Tô B, mười ba”

... “Hỗn đản!”

“Rác ruồi!”

“Ngươi chết tới nơi rồi!”

Trong nháy mắt đao quang kiếm ảnh, điện thiểm lôi minh, vào thời điểm Hắc Diệu không hiểu gì, đã xảy ra sự kiện đội trưởng Sơn Miêu tiểu đội bị đội viên vây đánh hội đồng, Thương Lăng bị đánh đến mặt mũi bầm dập được kéo đến phòng y tế chữa trị.

“Này, sao thế?” Hắc Diệu thấy cả màn huyết tinh khép lại cái cảm sắp trật khớp, nhẹ giọng hỏi.

“Rút trúng con số như vậy, không giết hẳn đã là tiện nghi cho hẳn lắm rồi.” Lắc lắc tờ giấy trên tay, Âm Đồng cảm giận nói.

“Thế nào? Đối thủ rất mạnh?” Chẳng lẽ ngay từ đầu nhóm bọn họ đã gặp phải cây thiết bản, chạm phải đối thủ không thể chiến thắng?

“Không phải, ngươi xem con số này, mười ba, sách sách ~ điềm xấu đến cỡ nào!”

... Chi là bởi vì có điềm xấu thôi sao? “Cái kia, là mê tín mà?” Hắc Diệu bắt đầu có chút đồng tình với Thương Lăng.

“NO ~ NO ~ NO ~ Dong Binh đoàn mọi cách sinh tồn đều phải là thứ nhất, mê tín là thứ ắt không thể thiếu.” Tinh Linh pháp sư Phù Tô đẩy đẩy chiếc mắt kính, thấp phần nghiêm túc sửa lại lời nói, hôm nay hẳn không cầm trong tay pháp trượng như thường ngày, mà đã trở thành một thất cốt chiết phiến bạch sắc, ngẫu nhiên mở ra quạt quạt, xứng với pháp bảo phiêu dật của hắn, lại có chút phong phạm của cổ hậu thế gia công tử.

“Ài, pháp trượng của Phù Tô đâu? Chẳng lẽ đã chơi đến mất hoặc bị rút rồi sao?” Sau khi đoản cung của mình bị gãy, Hắc Diệu cũng đưa vũ khí này cùng vũ tiên liệt vào danh sách tiêu hao phẩm.

“Không phải, pháp trượng trong tay Phù Tô không phải pháp lực tăng phúc mà là pháp lực áp chế, pháp trượng thông thường thi triển ma pháp là vì phòng thủ mà không phải dùng trong những tình huống ngộ sát.” Âm Đồng hào tâm giải thích nghi hoặc cho Hắc Diệu.

“Kia hiện tại sao lại không cần?”

“Khó có được cơ hội quang minh chính đại giết một người, sao có thể buông tha!” Ánh mắt chợt lóe bạch quang sau đơn phiến, sát khí đập vào mặt mà đến, Hắc Diệu Chi Ngân âm thầm rung mình. Cả người lẫn vật đều tuyệt đối không nên để bị mê hoặc bởi bề ngoài tao nhã vô hại của Tinh Linh pháp sư này, nội tâm của tên đó là một con quỷ a!!!

Trận đấu đoàn thể thực nhảm chán, ít ra thì trong mắt Sơn Miêu tiểu đội là như thế. Âm Đồng nhìn chăm chăm màn hình trực tiếp theo dõi trận đấu, uống một ngụm nước trái cây thật lớn, nhảm chán đến muốn phun nước “Yếu quá, sao lại đánh lâu như vậy ...”

“Thực vô vị, thực vật tiêu đề, còn có gì ăn không? Ta đói bụng ~” Ngáp một cái, Thương Lăng nhìn chén đĩa trống rỗng trước mắt, song nhân lại chuyển về phía Hắc Diệu.

“Không được ăn! Bằng không đến lúc bắt đầu trận đấu ngươi sẽ vì bão thực độ quá cao mà hành động chậm chạp.”

“Ha ha ~ đối thủ trình độ như vậy, một mình Phù Tô là có thể giải quyết rồi ~ sao phải dùng đến ta!”

Lời còn chưa dứt, đầu đã ăn một cây quạt của Phù Tô “Điều thứ hai trong cách sinh tồn của Dong Binh đoàn: tuyệt đối không được xem thường đối thủ!”

Tuy rằng lời nói của Phù Tô rất có đạo lý, nhưng những đối thủ trước của bọn họ thật sự quá yếu, Hắc Diệu, Tịch Diệt cùng Thương Lăng cơ hồ không có cơ hội ra tay, chức nghiệp máu ít của đối phương đều bị quân công ma pháp phạm vi lớn của Phù Tô giết ngay đương trường, những chiến sĩ máu nhiều hơn chút bị vòng ma pháp cuồng oanh lạn tạc, còn chưa kịp thở đã bị chùy thủ của Âm Đồng tống về nơi sống lại ...

Cứ thuận buồn xuôi gió như thái rau vượt qua bốn vòng, Sơn Miêu tiểu đội rốt cuộc cũng đụng vào một đối thủ khiến bọn họ chú ý —— Thí Thần tiểu đội. Cũng giống như Sơn Miêu tiểu đội, là đội ngũ có thành tích khó bại. Đối thủ mạnh mẽ khiến cho chiến ý tiềm tàng sâu trong mạch máu bắt đầu sôi sục, bắt đầu từ bình minh, Âm Đồng luôn an vị lập tức trên nhảy dưới múa, trong mắt tràn đầy hưng phấn, Thương Lăng ngồi một bên không ngừng lau chùi lưỡi kiếm của mình, vũ khí của hắn rất đặc biệt, cả thân kiếm đỏ như máu, không biết được làm ra từ thứ gì, lưỡi kiếm còn loáng thoáng tỏa ra quang mang hắc sắc, vừa thấy đã biết không phải là vật tầm thường, rất có thể là vũ khí cấp bậc sử thi từ giai.

Quy Vu Tịch Diệt lấy Ma Túy Độc Dược mà lúc trước Hắc Diệu chế tạo từ Thất Diệp Mạn Đà La cùng Nữ Vu Hoa ra, thật cẩn thận bôi vào lưỡi đao trên thanh song đao của mình. Phù Tô có vẻ trầm ổn nhất, nhưng với hàn quang không ngừng lóe trên mắt kính của hắn có thể thấy được nội tâm hắn đang cực kì nóng lòng.

“Tốt, chúng ta đến bố trí chiến thuật một chút.” Chiết phiến bạch sắc khép tại tạo ra một tiếng “ba”, Phù Tô đẩy mắt kính xuất ra một xấp tư liệu, phát vào tay bọn họ “Căn cứ theo tư liệu biểu hiện lúc trước, đối phương là một tiểu đội gồm mười người có thực lực không tầm thường, cụ thể gồm: một long thương kỵ sĩ, một kiếm sĩ, hai thích khách, ba pháp sư, một đạo tặc, một triệu hoán sư và một mục sư. Lấy phương diện công kích mà nói, không bài trừ tên long thương kỵ sĩ và tên pháp sư kia là song chức nghiệp già.”

“Thoạt nhìn thật là một đội ngũ hoàn thiện a.” Hắc Diệu nhìn tài liệu trong tay mình tán thưởng nói, chức nghiệp của đối phương được phân phối cực kỳ hợp lý, chiến sĩ hệ có thể thu hút sự chú ý, pháp sư cùng triệu hoán sư thì tấn công từ xa, đạo tặc cùng thích khách sẽ là pháp bảo đánh bất ngờ, cuối cùng cam đoan mục sư trở thành hàng dự trữ trong trận chiến.

“Ân, xét theo nhân số, mười so với năm, bên chúng ta rất bất lợi.” Không hổ là suy nghĩ của Sơn Miêu tiểu đội, lời lẽ phân tích của Phù Tô rất rõ ràng, đánh trúng chỗ yếu hại “Ưu thế của chúng ta ở chỗ đối phương không rõ thực lực của chúng ta lắm, Sơn Miêu tiểu đội tuy thanh danh tại ngoại, nhưng số lượng đội viên trực tiếp ra tay rất ít. Trong những trận đấu trước, ngoài ta cùng Âm Đồng ra, những người còn lại đều không ra tay, ta phỏng chừng bọn họ cũng không rõ ràng lắm chức nghiệp của các người. Chúng ta sẽ thắng ở chỗ đánh bất ngờ.”

Nói đến đây, khoe miệng Phù Tô gọi lên một độ cung thị huyết: “Phỏng chừng bọn họ sẽ dồn tất cả hỏa lực lên người ta, cho nên, Tịch Diệt, người cùng Âm Đồng đảm nhận nhiệm vụ trong mười giây khi vừa bắt đầu phải đem nhân số chênh lệch san bằng. Thương Lăng hãy ngoan ngoãn cuốn lấy hai tên long thương kỵ sĩ và kiếm sĩ, nếu làm không được thì cứ tự giác mà đến điểm sống lại chờ ta.”

“Phù Tô yên tâm” Chiến sĩ đã chịu đủ độc hại một chút cũng không để uy hiếp của Tinh Linh pháp sư trong lòng, vẫn như trước mỉm cười biếng nhác đáp.

“Còn ta thì sao?” Thấy người khác đều tự tuân lệnh, Hắc Diệu ngoan ngoãn giơ tay hỏi.

“Người là vũ khí bí mật của chúng ta ~” Mỉm cười, trên gương mặt Phù Tô nở ra một nụ cười ấm áp như gió xuân, dường như cùng pháp sư bạo lực vừa rồi là hai người khác biệt “Người trước hết cứ lấy thân phận ngâm du thi nhân mà lên sân khấu, chờ thời cơ thích hợp thì giết cái tên long thương kỵ sĩ, về phần lúc nào thì chính người nắm giữ.”

Trong lúc bọn họ đang nghiên cứu về đối thủ. Thi thành viên của Thí Thần tiểu đội cũng mang về mặt nghiêm túc cảm tư liệu ngồi trong trường phòng.

“Lão đại, đối thủ của chúng ta lần này thoát nhìn cũng là một cây thiết bản cứng cáp a ~” Kiếm sĩ Cương Thiết Chi Thành cảm tư liệu trong tay phát phát đến ra tiếng “ba ba”, trên mặt lại không hề lộ vẻ lo lắng, ngược lại tràn đầy hưng phấn.

“Đừng nóng vội, hiểu biết của chúng ta về đối thủ quá ít, nhược điểm về nhân số cho thấy bọn họ có chỗ nào đó hơn người.” Long thương kỵ sĩ Túy Sát Giang Sơn khoát tay, ý bảo tên kiếm sĩ cao lớn kia an phận một chút, lần này gặp phải kỹ phòng địch thủ cũng làm hắn rất hưng phấn, nhưng là đầu lĩnh của đội, Túy Sát Giang Sơn cũng hiểu được phải bình tĩnh phân tích trước khi chiến đấu mới là mấu chốt của chiến thắng.

“Có gì đâu chứ, hai đánh một, chôn cũng chôn chết bọn họ!” Đạo tặc Cực Đoan Phân Tử hoạt động mười đốt ngón tay, tình bơ nói.

“Ân! Nhưng là ta muốn một mình đấu với cái tên pháp sư kia, các người ai cũng không được ra tay!” Luôn tồn tại một thứ gọi là ‘hơn kém’ trong lòng, Hoàn Mỹ Phong Bạo từ lúc bắt đầu đã chú ý đến Tinh Linh pháp sư Phù Tô kia, hiện nay gặp phải đối thủ, loại cơ hội ngàn năm một thuở này, nói sao cũng không thể bỏ qua được.

“Không được, đây là thi đấu đoàn thể, nếu muốn so tài thì đợi đến khi thi đấu cá nhân thì tùy người đánh!” Đổ một gáo nước lạnh lên đầu hắn, Túy Sát Giang Sơn lại lần nữa nhìn tư liệu trong tay, tin tức hữu dụng thực sự quá ít, trước mắt bọn họ còn chưa biết hết chức nghiệp của đối thủ. “Ta lặp lại lần nữa, tuyệt đối không thể khinh địch, ta không hy vọng kỹ lực bất bại của chúng ta bị kết thúc trong tay bọn họ.”

“Lão đại quá cẩn thận rồi ~” Cực Đoan Phân Tử bĩu môi nhỏ giọng oán hận, thích khách Nhất Quý Tha Dao đứng cạnh hắn cũng không tiếng động gật đầu đồng ý.

Túy Sát Giang Sơn bất đắc dĩ nhìn đội hữu của mình, những người này không thể nghi ngờ là tinh anh trong tinh anh, nhưng vì sự bất bại cho tới nay đã làm bọn họ quá mức kiêu ngạo, hắn sợ đội ngũ của mình không phải bại trong tay đối thủ, mà là bại bởi bản thân quá mức tự cao tự đại.

“Ta cảm thấy Giang Sơn lão đại nói có lý.” Lục Đạo Luân Hồi khoanh tay đứng ở góc sáng sủa, yên lặng nghe bọn họ thất chủ bất thiết tranh luận đột nhiên mở miệng nói: “Hiểu biết của chúng ta đối với bọn họ quá ít, chủng tộc, chức nghiệp, kỹ năng cũng không biết. Người xem, chúng ta thậm chí còn không rõ ràng khuôn mặt của hai người trong bọn họ.” Lục Đạo Luân Hồi vươn tay, chỉ chỉ vào tấm ảnh mang mặt nạ của Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân trên tư liệu.

“Oa ~ hai người này thật xứng đôi ~” Đoạt lấy tư liệu trên tay Lục Đạo Luân Hồi, pháp sư Quốc Sĩ Vô Song phát ra cảm thán ~

“Đúng a, đúng a ~ này quả thật chính là tuyệt phối của tổ hợp băng sơn công cùng nữ vương thụ a ~” Trong mắt mục sư Vực-xây Hoa Hồng bốc lên hai trái tim màu hồng. “Lục Đạo, tư liệu có ảnh chụp này cho ta được không?”

“Người không phải cũng có sao?” Lục Đạo Luân Hồi đối hai sinh vật tự xưng là “đồng nghiệp nữ” này hoàn toàn bó tay.

“Tư liệu của người ta là trắng đen, còn của người là in màu ...”

... “Muốn thì lấy đi.” ...

“Đa ~!! Cảm tạ ...”

“Oa ~ tiểu công thật oai a ~ tuyệt đối là lãnh khốc công!! ~”

“Ta xem là cường công! Hai người này rõ ràng là mãnh cường hợp tập!”

“Người không thấy khí chất của tiểu công có hơi giống với Lục Đạo sao?”

“Đi ... đứng vậy đứng vậy ... Thông qua lần thi đấu này rất có thể giữa ba người sẽ xuất hiện đóm lửa ái tình, tạo ra một hồi ngược luyến kinh thiên động địa a ...” Quốc Sĩ Vô Song đã hoàn toàn chìm đắm trong tưởng tượng của mình.

... “Đứng a ~ ba người nhất định sẽ là trước XO sau OX rồi lại XXOO tiếp sẽ là OOXO cuối cùng phát triển thành 3P ngọt ngào ...”

Nghe cuộc đối thoại khùng khiếp của hai người, gân xanh trên đầu Túy Sát Giang Sơn liên tiếp nổi lên, không thể nhịn được nữa bạo rống một tiếng: “Hội nghị chấm dứt.” Đá mọi người ra khỏi trường bông của mình.

Cứ như vậy vốn là một hội nghị thảo luận chiến thuật nghiêm túc đã kết thúc trong cuộc đối thoại YY phao phao phần hồng của hai đồng nghiệp nữ mạo hiểm ...

>>Hết chương 13Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tạo hình thiết kế của loi đài rất phức cổ, kết hợp với cái tên “đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo” này, người khác rất dễ dàng liên tưởng được một trong những thiết kế viên tuyệt đối là FANS thứ thiệt của .

Đội trưởng hai đội là Thương Lăng cùng Túy Sát Giang Sơn trước lên võ đài thay mặt thành viên hành lễ, có thể lấy một chiến tích bất bại đồng thời sát nhập vào bán kết, chỉ có thể nói song phương đều là những cường giả, mà cường giả ngoài cạnh tranh ra, thì còn có một loại cảm tình tình tình tương tích. Sau khi Thương Lăng đặt kiếm trước ngực hành lễ theo kiểu kiếm sĩ, nói ra một câu làm Túy Sát Giang Sơn phải run rẩy “Hữu nghị thứ hai, thi đấu thứ nhất.”

Sau khi pháo hoa bay lên trời biểu thị trận đấu bắt đầu, trên loi đài hình vuông nháy mắt phát ra đầu khí cùng ma pháp cường đại không gì sánh được. Cũng như trong dự tính, hóa lực 80% đều tập trung lên người Phù Tô. Chỉ thấy Tinh Linh pháp sư mặt không đổi sắc “ba” một tiếng khép chiếc phiến lại, đặt quạt lên mỗi niệm một câu chú ngữ, một tảng băng lực giác mọc lên từ trong đất, bao thật kín pháp sư ở giữa, dựa vào nó, Phù Tô có thể kháng tất cả công kích trong ba mươi giây.

Mà trong thời gian ba mươi giây này, bóng dáng Quy Vu Tịch Diệt biến mất trong không khí, giây tiếp theo lấy một tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến về phía sau Vực-xây Hoa Hồng, song đao không chút do dự chém xuống, chỉ trong một giây mực sư năng lực bạc nhược đã bị hấn giết chết. Ngay sau đó thân hình chợt lóe đến phía sau thích khách Nhất Quỷ Tha Đạo, loan đao lóe ra hàn quang huy xuống thẳng tấp, Nhất Quỷ Tha Đạo không hô xuất thân thích khách, trực giác mất tuệ làm hấn theo bản năng né sang bên cạnh một chút, tránh thoát đao thứ nhất của Quy Vu Tịch Diệt, còn chưa kịp phản ứng lại, đao thứ hai cũng nổi gót theo sau, đối với một đao không thể tránh được này, hấn chỉ kịp nghiêng người một chút, tránh cho chém trúng chỗ yếu hại. Đao hung hăng chém lên vai, tuy rằng cảm giác đau trong trò chơi chỉ bằng 30% so với ngoài đời, nhưng sự đau đớn khi cơ thể bị chém trọng thương vẫn làm hấn nhếch khóe miệng, nhào lộn một cái, nhanh chóng ra khỏi phạm vi công kích của đối phương, Nhất Quỷ Tha Đạo lấy một bình Bô Huyết Dược Thủy ra uống. Bởi vì vừa mở màn thì Vực-xây Hoa Hồng đã bị giết, bọn họ đã mất đi quân cứu viện, chỉ có thể dựa vào dược để tăng máu (mực sư là giúp bơm máu á ^^)

Dưới tác dụng của Bô Huyết Dược Thủy trên cơ bản miệng vết thương đã khép lại, ngay khi hấn muốn rút đoàn kiếm ra định phản kích, đột nhiên cảm thấy toàn thân tê rần, tứ chi như có dòng điện chạy qua không nghe sai sử của mình, tuy rằng chỉ không đến mười giây, nhưng là đối mặt với sống chết, mười giây đồng hồ cũng đủ để làm rất nhiều chuyện. Vì thế Nhất Quỷ Tha Đạo một đao còn chưa chém ra, cũng đã uất ức mà bị thanh loan đao của Quy Vu Tịch Diệt chém ngang yếu hấu. Không chuyển động mà đứng yên, cổ tay Quy Vu Tịch Diệt vừa lật, song đao lại thẳng tấp đánh xuống pháp sư Quốc Sĩ Vô Song cách hấn gần nhất.

Lúc này pháp sư Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc cũng đã hóa thành bạch quang bay trở về nơi sống lại dưới chùy thủ của Âm Đồng.

“Tốt lắm, ta chống cự không được nữa rồi” Phù Tô hô to một tiếng trong kênh đội ngũ, khối băng lực giác hóa thành từng mảnh nhỏ, trong nháy mắt tảng băng vỡ vụn kia, Phù Tô nhanh chóng chạy đến chỗ Hắc Diệu Chi Ngân đồng thời sử ra đóng băng thuật, đông bốn con triệu hoán thú do triệu hoán sư Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt thành băng.

Thêm vào hành động của hấn cũng rất nhanh, pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo phóng ra một hỏa cầu thuật hung hăng nện lên người hấn, may mắn Hắc Diệu phản ứng nhanh, cảm huyền vang lên, một đạo ánh sáng ám áp bao phủ quanh Phù Tô, tuy rằng Trì Dữ Thuật của ngấm du thì nhân không thể đánh đồng với chức nghiệp chuyên chữa trị như mực sư hoặc tế ti, nhưng là trên chiến trường, cũng như một cơn mưa kịp thời. Phù Tô dựng thẳng ngón cái với Hắc Diệu Chi Ngân, đồng thời lấy một bình bô huyết từ trong túi ra uống cạn, nâng tay lên, một khối băng thật lớn bay về phía Hoàn Mỹ Phong Bạo.

Thành công cứu một cái mạng nhỏ của Phù Tô, Hắc Diệu tay không rời cầm, từng thủ từng thủ khúc từ bạch sắc huyền cảm trôi chảy phát ra, Dững Khi Chi Ca đề cao lực công kích, Đại Địa Chi Ca đề cao lực phòng ngự, Phong Chi Ni Nam đề cao tốc độ di động, liên tiếp ba BUFF (tăng ma pháp) truyền ra, sức chiến đấu của Sơn Miêu tiểu đội nhất thời tăng lên rất nhiều.

Túy Sát Giang Sơn bị Thương Lăng cuốn lấy, thấy vừa mở màn chỉ ba mươi giây, đã tổn thất hết bốn người, triệu hoán sư lại hoàn toàn bị khống chế,

không thể phát huy tác dụng, trong nháy mắt ưu thế về nhân số của bên bọn họ đã bị đối phương đánh tan. “Không được! Trước tập trung giết ngấm du thi nhân của đối phương!” Tục ngữ có nói cắt năm ngón tay không bằng cắt một ngón tay, quả hồng cũng phải tìm nơi mềm nhất mà bóp, hẳn đã lầm rằng Hắc Diệu Chi Ngân chỉ là một ngấm du thi nhân bình thường, nào ngờ ý nghĩ đó là sai hoàn toàn.

Chỉ thị vừa hạ, ngoài Hoàn Mỹ Phong Bạo đang kiểm chế Phù Tô và Thương Lăng đang bị Túy Sát Giang Sơn kiểm chế, những đội viên khác đều khai toàn bộ hỏa lực, đầu khí ma pháp công kích phô thiên cái địa hướng qua tiếp đón Hắc Diệu Chi Ngân.

“Đánh không được! Tất cả đều là MISS (tránh thoát!)” Đạo tặc Cực Đoan Phân Tử bị trượt liên tiếp ba đao đã sắp phát điên.

“Mẹ nó, đây chính là ngấm du thi nhân sao? Chạy còn nhanh hơn thỏ nữa!” Kiểm sĩ Cương Thiết Chi Thành đuổi đến thờ hồng học, nhưng ngay cả góc áo cũng không chạm được.

Ngay tại phía sau triệu hoán sư Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt bị Âm Đồng đâm một cái bỏ mình trên mặt đất, mà Âm Đồng cũng không cẩn thận bị thích khách Lục Đạo Luân Hồi ở phía sau ám toán, hai người đồng thời hóa thành một đạo bạch quang khôi lỗi dài.

Một hồi hỗn chiến vẫn chưa đến hai phút từ khi bắt đầu, cuộc chiến của song phương đã đến hồi gay cấn, hiện tại Thí Thần còn Túy Sát Giang Sơn, Lục Đạo Luân Hồi, Hoàn Mỹ Phong Bạo, Cực Đoan Phân Tử cùng Cương Thiết Chi Thành ở trên đài. Sơn Miêu bên này bởi vì Âm Đồng vừa bỏ mạng, nên chỉ còn Thương Lăng, Phù Tô, Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân. Ưu thế song phương tựa hồ trở lại thời điểm ban đầu.

“Lão đại, ta sắp chống đỡ không được nữa rồi!” Cương Thiết Chi Thành đã trúng ba đao của Quy Vu Tịch Diệt, hiện tại thờ hồng học, nếu hắn không phải là kiểm sĩ có máu nhiều, cũng đã sớm hóa thành bạch quang bay đi. Lời vừa nói xong, một thuẫn phát băng chủ của Phù Tô đâm xuyên qua tim, trực tiếp tổng hắn ra ngoài.

“Không được, lộ bài đi, bằng không sẽ thua!” Lục Đạo Luân Hồi một bên nhanh chóng chạy đến hỗ trợ Hoàn Mỹ Phong Bạo đối phó Phù Tô, một bên hô to với Túy Sát Giang Sơn trong kênh đội ngũ.

“Được.” Túy Sát Giang Sơn cũng biết không thể che giấu nữa. Hoàn Mỹ Phong Bạo tạo ra một bức tường lửa, thành công ngăn cách Phù Tô ra, chỉ thấy Túy Sát Giang Sơn thu hồi trường thương trên tay, đổi thành song kiếm. Cùng lúc đó, Lục Đạo Luân Hồi cũng lấy ra một trường cung trong Không Gian Đại Lý.

Nhìn về phương hướng mà đối phương nhắm đến, Hắc Diệu Chi Ngân xuất thân cung tiễn thủ tự nhiên biết mục tiêu của hắn “Không tốt! Phù Tô cẩn thận!”, không thể ngồi mặc kệ được, Hắc Diệu thu thụ cảm về Không Gian Thủ Trắc, lấy trường cung ra, Phá Giáp Tiễn khoát lên dây cung, nhưng thứ hắn nhắm vào không phải người, mà là cây vũ tiễn bắn về phía Phù Tô kia.

Lục Đạo luân hồi khẽ cười một chút, tính toán chặn lại vũ tiễn đang bay giữa không trung cũng có thể, nhưng một cung tiễn thủ thiên hướng nhanh nhẹn không có khả năng có đủ lực lượng đánh rơi vũ tiễn đang bay, ngay cả chiến sĩ cũng không có khả năng đánh rơi vũ tiễn với tốc độ của mình. Vô luận như thế nào, mạng Phù Tô là của ta!

Nụ cười nơi môi còn chưa kịp nở ra, giây tiếp theo đã cứng ngắc lại, vũ tiễn mà Hắc Diệu Chi Ngân bắn ra không đánh bay vũ tiễn của hắn, mà là trực tiếp chém thành hai nửa trong không trung!!! Ngay sau đó Hắc Diệu Chi Ngân duỗi tay vào túi lấy ba cây Xuyên Vân Tiễn, cùng lúc khoát lên dây cung, như phi hỏa lưu tinh đánh úp về phía Lục Đạo Luân Hồi, theo bản năng, Lục Đạo Luân Hồi né qua một bên, dư quang nơi khoe mắt thoáng nhìn về phía Hoàn Mỹ Phong Bạo phía sau, âm thầm hô một tiếng “Bị lừa!”

Một cây vũ tiễn sượt qua người, hai cây còn lại thẳng tắp hướng về phía pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo, rất ấn ý, bóng dáng Quy Vu Tịch Diệt như quỷ mị xuất hiện phía sau pháp sư, hai đao đánh nát vòng phòng hộ vờn quanh người pháp sư, hai cây vũ tiễn xảo quyết không hề trở ngại mà chui vào thân thể Hoàn Mỹ Phong Bạo.

Thấy đã tổn thất thêm một người, Túy Sát Giang Sơn lắc đầu thờ dài, xem ra hy vọng thắng rất xa vời, Thí Thần bên này chỉ còn lại mình, Lục Đạo Luân Hồi cùng Cực Đoan Phân Tử đang bí mật ẩn thân nơi nào đó, mà đối phương còn đến bốn! Hơn nữa còn là những tên có sức chiến đấu khủng khiếp. Mặc kệ thế nào cũng phải liều một phen, Túy Sát Giang Sơn dùng song kiếm cắt một nhát vào tay của mình, nhẹ nhàng phun ra hai chữ “Cuồng hóa!”

Trong nháy mắt Phù Tô chỉ thấy một đạo quang mang đỏ tươi hiện lên, sau đó pháp lực hộ thuẫn chung quanh thân thể đồng thời bị khảm thành hai đoạn. “Cẩn thận! Hắn là cuồng chiến sĩ!” Thương Lăng thấy một màn này không kịp cứu Phù Tô, chỉ phải lớn tiếng hét lên cảnh báo Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân. Cuồng chiến sĩ, tên cũng như ý nghĩa là chức nghiệp thiên về công kích, kỹ năng khủng bố nhất của cuồng chiến sĩ chính là “cuồng hóa”, buông ra tất cả lực phòng ngự, mà lực công kích, di động cùng tốc độ công kích lại tăng gấp bốn lần. Hoàn toàn là kỹ năng bác mệnh, không thành công liền xả thân.

“Xem ra chúng ta đã bức bọn họ phải xuất ra chiêu cuối cùng!” Hắc Diệu Chi Ngân lại xuất ra ba cây Hàn Băng Tiễn khoát lên dây cung, hiện tại người có năng lực đuổi kịp tốc độ của Túy Sát Giang Sơn chỉ có một mình hắn, bất quá một tên chỉ hơn ba trăm HP như hắn cũng không dám cùng đối phương cứng đối cứng, vận nhất không cẩn thận, vận mệnh mà hắn gặp phải chính là bị giết.

Đạo tặc Cực Đoan Phân Tử vừa hiện thân định đánh lén bị song đao có Ma Túy Độc Dược của Quy Vu Tịch Diệt chém trúng, cũng bị chết ra lõi dài, nhưng trước khi chết hắn cũng đã làm Thương Lăng trọng thương.

“Hy sinh một chút đi.” Quy Vu Tịch Diệt sử xuất một ánh mắt với Thương Lăng, cũng không tiềm hành, trực tiếp đánh về phía Túy Sát Giang Sơn đang trong trạng thái cuồng hóa, tuy rằng tốc độ hắn không theo kịp lực công kích, tốc độ công kích, tốc độ di động của cuồng chiến sĩ đã tăng gấp bốn lần, chính là chiêu thức tàn nhẫn lúc trước, lực công kích kinh người cùng thân hình xuất quỷ nhập thần đã sớm tạo thành rất nhiều áp lực trong lòng đối phương. Thân hình thoáng tạm dừng một chút, đại kiếm màu đỏ tươi của Thương Lăng cũng đã chém đến. Trong lúc đó Túy Sát Giang Sơn bị tốc độ di

động của Quy Vu Tịch Diệt vây quanh.

“Thừa dịp hiện tại!” Thương Lăng bị một tiền của Lục Đạo Luân Hồi đứng ở nơi xa bắn ngã xuống đất, Quy Vu Tịch Diệt hô to một tiếng, thân hình khom nhanh xuống, Hắc Diệu Chi Ngân khoát năm cây Xuyên Vân Tiễn lên dây cung bắn ra, ghim vào trên người Túy Sát Giang Sơn, cuồng chiến sĩ đã hoàn toàn mất đi lực phòng ngự tất nhiên không chịu được công kích của năm tiền này, ngã xuống đất, nhưng song kiếm trong nháy mắt cũng khảm lên vai Quy Vu Tịch Diệt, cùng thích khách trở mình trên mặt đất.

“Giỏi quá!” Thanh âm Quy Vu Tịch Diệt ở kênh đoàn đội vang lên, trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân không biết là tư vị gì, hẳn biết Thương Lăng cùng Tịch Diệt hy sinh để đổi lấy cơ hội giết chết Túy Sát Giang Sơn, bằng không dựa vào thân thủ của Quy Vu Tịch Diệt, cho dù đánh không lại, thì chạy trốn vẫn là dư dả.

Hiện tại trên đài chỉ còn hẳn cùng Lục Đạo Luân Hồi, một du cung (ngâm du thi nhân cùng cung tiền thù) và một thích cung (thích khách cùng cung tiền thù) một đối một chiến đấu.

Hít sâu một hơi, Hắc Diệu Chi Ngân lấy ba cây Minh Diệu Tiễn trong túi ra khoát lên dây cung, đây là toàn bộ của cải của hắn, bởi vì mỗi khi làm ra Minh Diệu Tiễn sẽ hao phí máu của hắn, nên hắn chỉ làm ba cây.

Lục Đạo Luân Hồi thu trường cung trở lại Không Gian Đại Lý, một lần nữa cầm đoản kiếm trong tay, từ một tiền mà Hắc Diệu Chi Ngân chặn lại khi mình bắn về phía Phù Tô lúc này có thể thấy được, đối phương ở phương diện cung tiền có lực chiến đấu cường hãn hơn mình. Chuyện lấy ngắn đổi dài hắn sẽ không làm. Cũng may hắn còn có chức nghiệp là thích khách, nên chỉ kỳ vọng vào việc đánh lên thành công.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn thân hình đối phương biến mất trong không khí, khoe miệng gọi lên một nụ cười tự tin, hẳn cùng Quy Vu Tịch Diệt hợp tác lâu như vậy, đối với hình thức công kích của thích khách đã là quen đến không thể quen hơn nữa, Hắc Diệu Chi Ngân xuất ra tuyệt kỹ mà mình khổ luyện trong Kính Tử Sâm Lâm —— mãnh xạ.

Tiềm hành, ẩn thân, ảnh động là kỹ năng đơn giản che dấu thân mình của đạo tặc, thích khách và ninja, nhưng nếu là người thì bản thể sẽ không biến mất, điểm này cũng không quá khác so với ảo giác trong Kính Tử Sâm Lâm, Hắc Diệu Chi Ngân hoàn toàn bỏ qua công năng của đôi mắt, sử dụng tai cùng tứ chi để xác định phương vị của đối phương.

Đặt Minh Diệu Tiễn lên trường cung để bên người, Hắc Diệu Chi Ngân nín thở đứng thẳng giữa lồi đài không nhúc nhích, yên lặng cảm nhận vị trí của đối phương, đều là chức nghiệp máu ít phòng thủ cao, đồng dạng là nếu ra tay không thành công sẽ lập tức xả thân.

Trong lòng Lục Đạo Luân Hồi có một cảm giác cổ quái, có vẻ như nhất cử nhất động của mình đều trong dự đoán của đối phương, chẳng lẽ trên cái mặt nạ mà hắn đeo có loại công năng trình trắc ẩn hình nào sao? Không đúng a, phía chính phủ đã hứa hẹn sẽ không có sự xuất hiện của loại vật phẩm không công bằng này a! Một giây trôi qua, khoảng cách của hắn cùng Hắc Diệu Chi Ngân chỉ còn hai mươi mét, đột nhiên tay Hắc Diệu nâng lên, ba cây Minh Diệu Tiễn rời cung mà đi, đích đến là vị trí mà hiện tại Lục Đạo Luân Hồi đang ẩn thân. Đã kiến thức uy lực trong chiêu thức của ba cây tiền, Lục Đạo Luân Hồi cũng không dám trực diện nghênh đón, nhưng hắn không muốn bỏ lỡ một cơ hội công kích tuyệt hảo, hướng thân thể nghiêng sang phải, liều mạng dùng ba vai đỡ lấy một tiền của đối phương, thân hình lao thẳng về trước, đoản kiếm bên tay phải đã muốn nhắm vào yết hầu của đối phương chém xuống.

Đúng lúc này, hắn hoảng sợ phát hiện trên cánh tay mình dấy lên một ngọn lửa từ sắc, hơn nữa ngọn lửa này đang lấy một tốc độ mà kẻ khác không thể tin được lan tràn ra toàn thân, ngọn lửa lan đến đâu da nơi đó liền nhanh chóng khô khét lại, trong nháy mắt cả người Lục Đạo Luân Hồi như một cây gỗ khô bị ngọn lửa nhỏ đốt trụi, “đông” một tiếng ngã trên lồi đài.

>>Hết chương 14Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

“Đây, đây là kỹ năng gì???” Phù Tô đứng bên ngoài theo dõi tình thế chiến đấu thông qua màn hình lớn giật mình mở to hai mắt, lấy kinh nghiệm của hắn mà phán đoán thì vừa nãy Hắc Diệu Chi Ngân là sử xuất kỹ năng ma pháp công kích, nhưng lại là ma pháp hệ hắc ám, nhưng ai có thể giải thích cho hắn vì sao một du cung thủ lại có thể sử dụng ma pháp hệ hắc ám a???

“Có còn nhớ loại ma pháp lúc trước ta bảo ngươi nghiên cứu không?” Thương Lăng vuốt cằm có chút dăm chiêu đột nhiên nói.

“Ngươi nói là cái hỏa cầu từ sắc nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa đã thiêu hủy hết hai phần ba máu của ngươi lần đó ư?” Rất lâu lúc trước đã từng nghe qua chuyện này, nhưng lúc ấy hắn không ở đó, sau cũng không có thêm manh mối gì, chỉ đành liệt hỏa cầu từ sắc kia vào một trong những kỹ năng pháp thuật tự lĩnh ngộ, bắt quả xem ra, hỏa cầu kia không chỉ đơn giản như vậy.

“Các ngươi thật sự rất mạnh, chúc mừng chúc mừng!” Túy Sát Giang Sơn vừa đi ra từ điểm sống lại đúng lúc thấy được một tiền khủng bố của Hắc Diệu Chi Ngân bắn về phía Lục Đạo Luân Hồi. Mắt thấy thắng bại đã phân, hắn cũng không mất phong độ mà chúc mừng đối phương.

“Đầu chứ, chúng ta bắt quá là thắng nhờ đánh bất ngờ thôi ~” Thương Lăng mỉm cười đáp. Lời này của hắn cũng không thể xem như khiêm tốn, nếu không phải lúc trước đối phương có quá ít hiểu biết về bọn họ, thì họ cũng sẽ không giết được bốn người khi vừa bắt đầu trận đấu. Hơn nữa sức chiến đấu kinh khủng của Tủy Sát Giang Sơn sau khi cuồng hóa bọn họ cũng đã thể nghiệm qua, thậm chí phải hy sinh bản thân cùng Quy Vu Tịch Diệt mới có thể đưa hắn xuống lời dài. Còn cái tên thích cung Lục Đạo Luân Hồi kia, có phán đoán rất bình tĩnh và chuẩn xác, lúc này nếu hắn không tiếp Minh Diệu Tiễn của Hắc Diệu, chỉ sợ lúc đó hai người đã lâm vào một hồi chém giết gian khổ.

“Tuy rằng bởi vì không đủ thông tin, nhưng sức chiến đấu của đội các người quả thật rất cường đại, không biết mọi người có hứng thú gia nhập công hội của ta không?” Người lợi hại như vậy mà không thu về cho mình dùng, sau này chắc chắn sẽ trở thành đối thủ cường đại, huống hồ trong trò chơi sẽ có hệ thống kiến thành, đến lúc đó năm người này tuyệt đối là chiến lực mạnh mẽ!

“Chúng ta thích tự do!” Đồng hành là oan gia, Thương Lăng không có cảm tình tốt gì đối với chiến sĩ mạnh đến khác thường này.

“Ách ~ các người là Dong Binh tiểu đội, đương nhiên có thể nghĩ đến phương thức được thuê ...” (dong binh = đánh thuê)

“Chúng ta không khom lưng trước năm thước gạo.”

“Năm thủy tinh tệ.”

“Ta rất có nguyên tắc của nam nhân.”

“Năm thủy tinh tệ, tiền đặt cọc, sau lại thêm năm làm vĩ khoản, thế nào?”

“Người có thể cùng ta đàm.” Một chiêu đóng băng thuật đồng Thương Lăng đang chít chít oai oai thành khối băng, Phù Tô thối thối ngón tay còn đang bốc khói lạnh, quay đầu cười tùm tùm với Tủy Sát Giang Sơn.

Nhìn nhìn lão đại của Sơn Miêu tiểu đội được Ám Đồng tha vào phòng y tế làm tan băng, lại nhìn nhìn nụ cười vô hại với cả người lẫn vật của Tinh Linh pháp sư, Tủy Sát Giang Sơn thầm rùng mình một cái.

“Ai ~ phu cương không thịnh vượng a ~”

“Sao ta nhìn thế nào cũng thấy hắn là một nhược thụ?”

“Ân ~ tên pháp sư kia hắn là phúc hắc công ~!”

“NO ~ NO ~ NO ~ 100% là quý súc công ~”

Không cần nghi ngờ đây là cuộc trò chuyện nho nhỏ của hai hủ là pháp sư cùng mục sư đang ngồi xỏm trong góc.

“Sơn Miêu tiểu đội sẽ là thành viên biên ngoại, chúng ta sẽ đưa huy chương khách quý cho các người, tất cả những phương tiện trong công hội các người có thể vô điều kiện hưởng dụng, chỉ cần sau khi kiến thành ít hôm nữa, giúp công hội của chúng ta kháng lại những lần công thành mỗi tháng một lần là được, thù lao là mười lăm thủy tinh tệ, mỗi khi công hội tổ chức hình thức săn bắn BOSS hoặc tuyển các chức vụ hoạt động thì sẽ thông tri cho các người, Sơn Miêu tiểu đội có quyền lợi được hưởng ngang hàng với thành viên công hội khi phân phối các chiến lợi phẩm, đương nhiên chuyện tham gia hay không là tự do của các người. Như vậy có thể chứ?”

“Ân, điều kiện thật ưu đãi, chúng ta có thể cân nhắc,” Một thủy tinh tệ tương đương một vạn kim tệ, lão đại của Thí Thần thật đúng là hào phóng, ngón tay thon dài của Phù Tô đâm chiêu điểm điểm cầm, “Vậy đi, trở về ta sẽ trung cầu ý kiến của các thành viên khác, chúng ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục sau khi chấm dứt cuộc thi đấu cá nhân.”

“Được!” Tủy Sát Giang Sơn hiểu được ý tứ đối phương, bọn họ đang khảo nghiệm thực lực của thành viên Thí Thần “Chúng ta sẽ chứng minh chúng ta có đủ thực lực để làm minh hữu với Sơn Miêu Tiểu Đội.”

“Hào, chúng ta mỗi mắt mong chờ ~” Thấy tâm tư của mình bị đối phương nói toạc ra, Phù Tô cũng không buồn bực, ngược lại thập phần cao hứng, Tủy Sát Giang Sơn cũng không phải chỉ là một hội trưởng công hội đầu óc đơn giản, xem ra Thí Thần rất có tiềm lực a ...

“Cái gì? Lão đại người thế nhưng mời đám mèo kia gia nhập Thí Thần???” Cương Thiết Chi Thành người cũng như tên, cá tính còn ngạnh hơn tảng đá, cân não còn cứng hơn cây thiết bản.

“Ân, sửa lại cho đúng một chút, không phải mời gia nhập, mà là làm khách quý đặc biệt của công hội.

“Kia còn không phải cũng như vậy sao? Hơn nữa khách quý còn nhiều đặc quyền hơn hội viên nữa?” Đạo tặc Cực Đoan Phân Tử bất mãn nói.

“Năng lực của bọn họ có lẽ các người đều đã biết, không cần ta nhiều lời, hơn nữa một trận thắng của Sơn Miêu tiểu đội hôm nay danh dương thiên hạ, đến lúc đó khẳng định có một đám người muốn mời bọn họ, chúng ta mà không giành trước, chẳng lẽ để bọn họ bị công hội khác cướp đi?”

“Ta thấy lão đại nói có lý.” Nhất Quý Tha Đạo nghiêm túc nói, hắn vừa mở màn đã giao thủ cùng Quy Vu Tịch Diệt, tuy rằng không cam lòng, bắt quá cũng phải thừa nhận rằng đồng dạng là thích khách, nhưng mình cùng đối phương lại không có điểm nào để đánh đồng.

“Ân, Long Chiến Tử Dã công hội đạo gần đây cũng đang thu hút nhân tài, tuy rằng bọn họ trong cuộc thi đoàn thể bị chúng ta đá ra, bất quá cũng phải thừa nhận bọn họ là một đội ngũ không tồi.” Lục Đạo Luân Hồi bình tĩnh phân tích “Thay vì để Sơn Miêu tiểu đội bị Long Chiến Tử Dã thu nạp, không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường.”

“Ta không phản đối, nhưng là có chút không cam lòng.” Triệu hoán sư không thể phát huy tác dụng gì trong trận đất Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt buồn bực nói, cũng khó trách thân là triệu hoán sư, bốn con triệu hoán thú của hắn bị Phù Tô đóng băng từ đầu đến cuối không thoát ra được, còn mình vẫn chưa kịp trả đòn đã bị đánh đến sống lại, việc này cũng khó trách hắn cảm thấy uất ức.

“Chúng ta đồng ý ... chỉ cần có thể nhìn thì thể nào cũng được ...” Vực-xây Hoa Hồng cùng Quốc Sĩ Vô Song cùng kêu lên phụ họa.

“Ta cũng muốn cùng tên pháp sư kia đánh một trận!” Hoàn Mỹ Phong Bạo vì việc vẫn chưa được thống thống khoái khoái quyết đấu một trận cùng Phù Tô mà canh cánh trong lòng.

“Yên tâm, có cơ hội, người ta còn nói sẽ xem biểu hiện của Thí Thần trong đợt thi đấu cá nhân mới quyết định gia nhập hay không ~” Mắt thấy không khí nhiệt liệt, Túy Sát Giang Sơn thừa cơ đổ thêm củi lửa cho liệt hỏa cháy càng mạnh.

“Kháo! Thế nào cũng không thể để bọn họ coi thường!” Nhất Quỷ Tha Dao đập bàn đứng lên.

“Dựa vào thực lực của Sơn Miêu tiểu đội, cho dù là thi đấu cá nhân cũng sẽ là kinh địch, chúng ta đã thua tại cuộc thi đoàn thể vì không quá hiểu biết họ, nhưng đến thi đấu cá nhân sẽ không được tái thua uất ức như vậy.” Lục Đạo Luân Hồi xuất ra ba cây vũ tiền từ Không Gian Thủ Trắc “Phong Bạo, tiểu Tuyết, Vô Song, các ngươi thay ta nhìn xem ba cây tiền này chứa đựng huyền cơ gì.”

Hoàn Mỹ Phong Bạo, Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc, Quốc Sĩ Vô Song mỗi người cầm lấy một cây tiền, nhìn tỉ mỉ một hồi cũng không thấy được gì. “Đây là của tiền du cung thủ kia?” Hoàn Mỹ Phong Bạo giờ Minh Diệu Tiền lên hỏi.

Lục Đạo Luân Hồi sắc mặt không tốt nhìn cây tiền gập đầu, đối với cảm giác khủng bố trong ký ức khi bị bắn trúng làm sinh mệnh nhanh chóng xói mòn lúc này hắn vẫn chưa quên được. “Sau khi sống lại ta cùng Nhất Quỷ Tha Dao trộm lên lời đài nhất. Nhưng lại không cách nào sử dụng nó được.”

“Ân, có quá nhiều manh mối chúng ta không biết được, hiện tại chỉ có thể nói hắn là có loại ma pháp nào đó bám vào nó, phỏng chừng là kỹ năng mà Hắc Diệu Chi Ngân tự mình lĩnh ngộ, người cũng biết kỹ năng này ngoại trừ ngoại gia tự nguyện giáo thụ, nếu không thì người khác chắc chắn không thể sử dụng.” Hoàn Mỹ Phong Bạo cầm cây tiền lên cẩn thận quan sát, hồi tưởng lại vết thương khủng khiếp trên người Lục Đạo Luân Hồi, mày không khỏi nhíu lại.

“Là pháp sư của bọn hắn chế tạo sao?” Nhất Quỷ Tha Dao cũng gia nhập đề tài thảo luận, mới này hắn bởi Lục Đạo Luân Hồi đi trộm ba cây vũ tiền, đối với uy lực của vũ tiền này hắn cũng rất hiếu kỳ.

“Phỏng chừng không phải, Phù Tô là băng hệ pháp sư, ma pháp trên cây vũ tiền này nhìn thể nào cũng không giống băng hệ ma pháp!”

“Ân, Vô Song cũng là băng hệ pháp sư, phán đoán của nàng hắn là đánh tin.” Hoàn Mỹ Phong Bạo gật đầu khẳng định lời nói của Quốc Sĩ Vô Song, buông Minh Diệu Tiền trong tay rồi cầm lên Phá Giáp Tiền cùng Xuyên Vân Tiền cẩn thận nhìn: “Hai cây tiền này hắn cũng là ma pháp bám vào, nhưng tuyệt không cùng một loại, theo ta đoán có lẽ là một cây phong hệ, một cây địa hệ.”

Là pháp sư cấp cao nhất của Thí Thần, phán đoán của hắn tự nhiên không người nghi ngờ, chính là ngay sau đó lại có thêm một nghi vấn lớn xuất hiện “Chẳng lẽ trong số bọn họ còn người là chức nghiệp pháp sư, hơn nữa lại là một phong hệ một địa hệ?” Nhất Quỷ Tha Dao giật mình tròn hai mắt.

“Không bài trừ chuyện này.” Hoàn Mỹ Phong Bạo nghiêm túc nói, còn một khả năng nữa chính là tất cả những ma pháp này đều xuất phát từ tay một người, như vậy người kia chính là pháp sư tứ hệ toàn năng đáng sợ nhất. Trước mắt hiện ra dung mạo của Tinh Linh pháp sư kia, trong bất tri bất giác, hắn đã xem đôi phương là kinh địch lớn nhất của mình.

“Chẳng lẽ tất cả bọn họ đều là song chức nghiệp giả?” Thân là thích cung, Lục Đạo Luân Hồi tất nhiên biết sự gian nan khi lựa chọn song chức nghiệp để luyện cấp, nếu năm người này đều là song chức nghiệp giả, trước không nói đến thực lực của bọn họ, chỉ cần phần nghị lực kia cũng đủ làm người khác bội phục.

“Không phải chứ? Cả Thí Thần tiểu đội chúng ta cũng chỉ có người cùng Giang Sơn lão đại luyện song chức nghiệp, không thể nào có chuyện năm con mèo kia đều luyện song chức nghiệp a?” Nhất Quỷ Tha Dao che mặt than thở.

“Đôi phương rất giỏi che dấu thực lực, tên Hắc Diệu Chi Ngân kia từ lúc bắt đầu chúng ta đều nghĩ hắn chỉ là ngâm du thi nhân, nhưng khi tới cuối cùng, thực lực của hắn các ngươi đã thấy chưa?” Một tiền cuối cùng mà Hắc Diệu bắn vào Lục Đạo Luân Hồi kia để lại ấn tượng quá sâu vào lòng người, khó trách người của Thí Thần tồn tại khúc mắc “Còn cái tên thích khách đeo mặt nạ kia, trực giác của ta cho thấy hắn tuyệt đối cũng không phải đơn giản như vậy, các ngươi có thấy hắn thân là thích khách nhưng lại rất thường xuyên sử dụng kỹ năng ẩn thân?”

Tất cả kỹ năng đã sử dụng đều sẽ có một đoạn CD (kỹ năng làm lạnh theo thời gian) dài hoặc ngắn, nhưng kỹ năng ẩn thân của Quy Vu Tịch Diệt tựa hồ không như đoạn CD đó, mà có thể tùy thời phát động.

“Tốt lắm, không cần tái miên man suy nghĩ, quá căng thẳng cũng không tốt.” Túy Sát Giang Sơn vẫn trầm mặc ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện lên tiếng chặn ngang cuộc thảo luận “Không phải còn một đoạn thời gian sao? Chúng ta có thể chậm rãi nghiên cứu về bọn họ” đối thủ còn cường hãn hơn nhiều so với tưởng tượng, khơi dậy dục vọng chiến đấu ẩn sâu trong lòng hắn, —— Sơn Miêu tiểu đội đúng không? Trận đấu chỉ vừa bắt đầu thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đệ nhất danh của thi đấu đoàn thể thi Sơn Miếu tiểu đội đã nắm chắc phần thắng, đội cùng họ tranh đoạt giải quán quân thực lực còn thua xa Thí Thần, cả quá trình đấu quả thực chỉ có đơn phương Sơn Miếu tiểu đội giết mà thôi, Hắc Diệu Chi Ngân nhằm chán ốm thụ cảm ngẫu nhiên đàn đàn mấy thủ khúc, khi cao hứng thì bỏ huyết cho địch nhân, Quy Vu Tịch Diệt cùng Âm Đồng nhằm chán đến nỗi không thèm ẩn thân đánh lén, trực tiếp quang minh chính đại dùng dao nhỏ giết người! Không đến năm phút đồng hồ đã giải quyết xong trận đấu, trận đấu chung kết thể nhưng lại kém xa tình thế của vòng bán kết.

Thi đấu đoàn thể là trận ai lạc định, cho dù là cấp S Dong Bình đoàn đi nữa cũng không ai có danh khí, chính là kinh qua trận chiến này, Sơn Miếu tiểu đội như một con hắc mã sát nhập vào tầm mắt lão đại của các công hội. Đã không ít công hội có tính toán trong lòng, đợi sau khi thi đấu cá nhân xong sẽ nghĩ biện pháp “chào hàng” với năm con mèo hoang này.

Bỏ qua không nói đến nó nữa, phải nói đến không khí nhiệt liệt của cuộc thi cá nhân trong đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo. Trừ bỏ Âm Đồng cùng Lục Đạo Luân Hồi bị loại ngay từ đầu, thì bốn người còn lại của Sơn Miếu tiểu đội đều không hề trì hoãn mà chen thân vào bát cường. Đồng thời bốn người còn lại trong bát cường là long thương kỵ sĩ Tủy Sát Giang Sơn, pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo, thích cung thủ Lục Đạo Luân Hồi của Thí Thần và lão đại Phi Long Tại Thiên của Long Chiến Tứ Dã. Nói đến công hội Long Chiến Tứ Dã thì đúng là vận khí rất không tốt, phó hội trưởng Tiềm Long Tại Uyên của hán cũng là một tuyến thủ thực lực không tầm thường, đáng tiếc khi tham gia thi đấu liền chạm mặt Quy Vu Tịch Diệt, bị nhỉnh thích xuất quỷ nhập thần này trực tiếp cho sống lại. (anh nó là ninja (nhẫn giả) + thích khách = nhẫn thích)

Vòng rút thăm thứ nhất, Lục Đạo Luân Hồi rất không may mắn là người đầu tiên đánh với cỗ máy móc giết chóc mà mọi người có chút kiêng kỵ — Quy Vu Tịch Diệt. Người của Thí Thần ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng đã âm thầm vì đội hữu bị ai — huynh đệ, hy vọng người làm tốt công tác của đá rải đường, hãy vì chúng ta mà dụ hán xuất ra mấy tuyệt chiêu.

Quy Vu Tịch Diệt đứng giữa lôi đài, trên người là áo choàng hơi sắc, trên mặt đeo cái mặt nạ màu đen đã trở thành dấu hiệu cá nhân của hán, Lục Đạo Luân Hồi đứng đối diện hán, trong tay nắm một thanh trường cung: “Tuy rằng người mà ta muốn giao thủ nhất là du cung thủ Hắc Diệu Chi Ngân, nhưng nếu đối thủ là người thì cũng đủ giá trị.”

“Người không phải là đối thủ.” Quy Vu Tịch Diệt lạnh lùng nói. Một đám pháo hoa làm dấu hiệu bay lên trời, hai người đồng thời nhích người, Quy Vu Tịch Diệt không thích ướt át bẩn thỉu, ngay từ đầu đã sử xuất chiêu thức công kích cực mạnh, lấy thời gian ngắn nhất giết chết đối thủ. Lục Đạo Luân Hồi biết rõ ý nghĩ chiến đấu của đối phương, đương nhiên sẽ không ngốc nghếch mà chịu theo, quyết định sử dụng chiêu thức ẩn thân của thích khách, giấu kín thân hình, chờ đối phương mất kiên nhẫn mới buông tha tiềm hành.

Một đoạn thời gian ngắn trong Kinh Từ Sâm Lâm kia, Quy Vu Tịch Diệt đã sớm cùng Hắc Diệu Chi Ngân học được cách dùng thị giác để phán đoán vị trí cùng tình huống cụ thể của đối thủ — tuy rằng còn chưa luyện được đến độ thân tùy ý như Hắc Diệu Chi Ngân, cảnh giới của thiện xạ, bất quá chỉ cần biết được vị trí của đối thủ là xong. Nhưng hán không muốn sớm bại lợi nhiều thực lực của bản thân, đường sau này còn dài, là thích khách một khi đã bị đối thủ nắm được con bài chưa lật, chuyện đó tương đương với việc đã giao nhược điểm của mình vào tay đối phương.

Nghĩ nghĩ, Quy Vu Tịch Diệt giải trừ trạng thái tiềm hành, tùy tiện đứng trên lôi đài. Lục Đạo Luân Hồi lòng mừng như điên, quả nhiên như trong suy nghĩ của mình, đối phương là một người không kiên nhẫn, thích khách không giống chiến sĩ máu nhiều phòng thủ cao, cũng không có tám chân nguyên tố như pháp sư, thậm chí không có ưu thế tấn công từ xa như cung tiễn thủ, toàn bộ đều dựa vào ẩn thân mà bù đắp những thiếu hụt đó, làm thích khách khi đã mất đi tiền cơ, liền cho thấy hán đã thua một nửa.

Lục Đạo Luân Hồi quyết định thật nhanh, giương cung lên, “Suru, suru, suru” liên tiếp ba tiễn, đây là chiêu thức đặc ý nhất của hán — Liên Hoàn Tiễn, tuy rằng kém hơn chiêu năm tiễn cùng bắn của Hắc Diệu Chi Ngân, nhưng cũng có ưu thế của nó — đó chính là đối thủ không thể đoán trước được hướng đi của mũi tên thứ hai.

Sau khi ba tiễn của hán rời tay, thân hình Quy Vu Tịch Diệt phía trước đột nhiên biến mất. Đồng dạng là thích khách Lục Đạo Luân Hồi rất không hiểu được, kỹ năng tiềm hành mỗi lần sử dụng đều phải cần mấy phút để CD (kỹ năng làm lạnh thời gian), vì sao đối phương không cần CD mà lại có thể nhanh chóng ẩn thân tiềm hành???

Còn chưa tìm được đáp án cho nghi vấn trong đầu, bóng dáng Quy Vu Tịch Diệt trong nháy mắt di động, đã đến sau lưng hán, song đao phiếm hàn quang chém xuống, tuy rằng không yếu ớt như mực sư, nhưng Lục Đạo Luân Hồi đã trúng phải Ma Túy Độc Dược trên dao đối phương chỉ có thể trở mặt nhìn nhất đao thứ ba chém xuống cổ họng mình.

“Sách, Tịch Diệt vẫn độc ác như vậy ~ không hổ là đại diện của Sơn Miếu tiểu đội a ~” Âm Đồng vẫn luôn theo dõi qua màn hình lớn không khỏi phát ra âm thanh “sách sách” tán thưởng.

“Người sẽ không vì bị Lục Đạo chém ra khỏi bát cường, nên ngồi ở đây vui sướng khi người gặp họa chứ?” Cực Đoan Phân Tử bất mãn trừng mắt hán

một cái, sau khi kết thúc trận đấu đoàn thể không hiểu sao giữa hai đạo tặc này đã nảy sinh hữu tình thâm hậu, hiện tại đã phát triển thành tình độ như hình với bóng, cũng đã thương lượng xong khi thì đấu kết thúc sẽ kết bạn cùng đi học kỹ năng Ninh Môn Khiếu Tòa ...

“Thiết ... ta là đạo tặc a đạo tặc có được không? Sao có thể đánh đồng ta với bốn tên sát nhân cuồng kia? Chúng ta ăn là cơm kỹ thuật a! Nếu chỉ đơn thuần là giết người thì làm đạo tặc để làm gì?”

“Đúng! Huynh đệ ngươi nói quá hay!” Cực Đoan Phân Tử với biểu tình tri kỷ khó cầu vồ mạnh vai Ám Đồng, hai người đi đến một góc không biết đang thương lượng cái gì. (chờ, vậy cũng không biết, tất nhiên là vị trí trên dưới =)), nói giỡn thôi, đừng chọi dếp ta)

Kế tiếp là Thương Lăng và Hoàn Mỹ Phong Bạo, chiến sĩ mọi ngày chịu đủ ngược đãi của Phù Tô giờ phút này bày ra lực công kích hoàn mỹ — dám tiếp cận đại hòa cầu của pháp sư, rồi sau đó dùng đại kiếm với đầu khí thiêu đốt khảm đối phương bỏ mình trên mặt đất.

“Này ... tên này là quý sao? Thế nhưng ... không biết đau?” Nhất Quý Tha Dao trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm Thương Lăng đã bị thiêu đến thành than trên lõi đài, lắp bắp nói. Tuy rằng cảm giác đau chỉ có 30% nhưng tư vị bị nướng sống tuyệt đối rất khổ sở.

“Ha ha ~ nếu ngươi mỗi ngày đều như con bướm bị Phù Tô dùng băng trụ đóng xuống đất hơn mười lần, phỏng chừng ngươi cũng sẽ cảm giác được hòa cầu này chỉ là chuyện nhỏ.” Hắc Diệu mỉm cười giải thích.

Nhất Quý Tha Dao thấy đối phương mặt không đổi sắc mà giải thích ra những lời như vậy, không khỏi da gà mọc đầy người, lại nhìn đến răng nanh màu trắng như tuyết hiện trong đôi môi đỏ mọng dưới mặt nạ, nhất thời càng thêm khủng bố, không khỏi âm thầm dấm ngực may mắn — may mắn mình không tiến vào bát cường, không cần đối mặt với cái quần thể ma quỷ này ...

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn Túy Sát Giang Sơn đứng đối diện mình, trường cung trong tay không khỏi nắm càng thêm chặt, sức chiến đấu cường đại của song chức nghiệp giả sau khi cuồng hóa này đối hấn mà nói là một sự tồn tại khủng bố. Sau khi lễ phép hành lễ với nhau, trận đấu bắt đầu.

Túy Sát Giang Sơn vừa lên đã không chút do dự thay song kiếm, quyết định thật nhanh sử dụng kỹ năng cuồng hóa — vũ tiễn xuất sắc của Hắc Diệu Chi Ngân hẳn đã lĩnh giáo qua, dưới tình huống như vậy tuyệt đối không dám khinh địch. Đầu khí sắc sở ngửi sắc nháy mắt vây quanh Túy Sát Giang Sơn, cuồng chiến sĩ như lưu tinh đã giết rất nhiều người, mang theo ánh lửa đạn nhằm về phía cung tiễn thủ.

Hắc Diệu Chi Ngân hít sâu một hơi, rút ra ba cây Xuyên Vân Tiễn khoát lên trường cung, Hàn Băng Tiễn để giảm tốc độ muốn chống lại cuồng chiến sĩ xem ra không ảnh hưởng, nên hắn quyết định buông tha việc kiềm chế đối phương, trực tiếp lấy tốc độ chống đỡ.

“Thật lợi hại, cư nhiên có thể tránh đi một kích của lão đại sau khi cuồng hóa.” Thân là đội hữu, Cương Thiết Chi Thành phi thường rõ ràng lực công kích, tốc độ công kích cùng tốc độ di động đáng sợ sau khi cuồng hóa của lão đại nhà mình.

“Người của Sơn Miêu, đương nhiên không đơn giản, bằng không lão đại cũng không coi trọng như vậy.” Hoàn Mỹ Phong Bạo không biết đang mang tư vị gì, hẳn hiện tại đã hoàn toàn thừa nhận sức chiến đấu của Sơn Miêu tiểu đội, nhưng thua dưới tay Thương Lăng làm hắn không thể có cơ hội đường đường chính chính cùng Phù Tô đấu một hồi.

Xuyên Vân Tiễn thuộc phong hệ ưu thế ở chỗ tốc độ, nhưng lực công kích thấp nhất trong số các Nguyên Tố Tiễn, nên dù Túy Sát Giang Sơn đã hoàn toàn buông tha phòng thủ cũng chỉ giảm đi nửa cây máu. Nhưng Hắc Diệu lại bị đầu khí của hắn đánh trúng, máu hơn ba trăm giờ đây chỉ còn lại hơn mười giọt kinh tâm động phách.

“Chẳng lẽ lực công kích của lão đại lại tăng lên?” Nhất Quý Tha Dao dưới đài run sợ trong lòng, chỉ cần đầu khí thôi đã suýt giết chết cung tiễn thủ kia, không hồ là lão đại a ~!

“Không có khả năng.” Lục Đạo Luân Hồi thường xuyên cùng lão đại nhà mình luận bàn võ nghệ rất rõ thực lực của Túy Sát Giang Sơn.

“Nếu vấn đề là do Hắc Diệu Chi Ngân, kia lượng máu của hắn không phải quá ít sao?” Hoàn Mỹ Phong Bạo thân là pháp sư biết rõ công kích vừa rồi cho dù đánh lên người mình cũng chỉ mất một phần tư máu thôi.

Hắc Diệu Chi Ngân suýt chết phát huy tốc độ cao nhất mà cách ra một khoảng với Túy Sát Giang Sơn, lấy thụ cảm thêm đầy máu, rồi sau đó lại BUFF (tăng ma pháp) mới dám quay đầu đối chiến với đối phương.

Túy Sát Giang Sơn đồng dạng nghi hoặc với công kích vừa rồi sau khi cân nhắc rồi cuộc cũng hiểu được, người mà mình vừa công kích đến suýt nữa chết kia, máu nhất định ít đến kinh người. Chỉ cần mình có cơ hội chém trúng mặt hắn, tuyệt đối sẽ giết được đối phương chỉ trong một kích! Túy Sát Giang Sơn suy nghĩ cẩn thận xong không khỏi tự tin hơn, cước bộ vừa chuyển, phóng đến trước mặt Hắc Diệu Chi Ngân.

Hắc Diệu Chi Ngân bị đuổi đến chạy trốn khắp đài trong lòng dị thường buồn bực, đều do lũy thừa năng lực chết tiệt của mình, nếu không phải máu ít đến nỗi đối phương chỉ cần chém một nhát là chết, hẳn nào có cần phải như một con chuột mà bị người truy đến ngay cả lực trả đũa cũng không có?

Trộm ngấm về chờ đợi trên mặt những người của Thí Thần bên ngoài, từ lúc bắt đầu tới nay vẫn bị Sơn Miêu tiểu đội áp chế, hôm nay rốt cuộc có hy vọng phun ra một ngụm tức giận.

Lại nhìn đội hữu của mình, ngoài biểu tình cho dù bão thổi cũng bất động của Quy Vu Tịch Diệt, trên gương mặt những người khác ít nhiều đều lộ vẻ lo lắng.

Trận quyết đấu lúc trước đã làm hắn mất đi ba cây Minh Diệu Tiễn, bởi vì muốn chế tác nó phải lấy máu của hắn, lo lắng thiếu máu mà ảnh hưởng đến

trạng thái chiến đấu, Hắc Diệu cuối cùng vẫn buông tha cho biện pháp sử Minh Diệu Tiễn, cứ như vậy không thể nghi ngờ là hắn đã bỏ qua một kỹ năng uy lực cực lớn, khó trách bọn họ lại lo lắng như vậy.

Xem ra bắt đầu dĩ phải sử dụng chiêu kia ... bữu bữu môi, hít sâu một hơi Hắc Diệu Chi Ngân hạ quyết tâm. Sờ sờ góc áo của Âm Ảnh Áo Choàng, sử xuất kỹ năng Ủng Bảo Hắc Âm, thân hình Hắc Diệu Chi Ngân nhoáng lên một cái, cả người biến mất vô tung.

Thấy một màn này, ngoài Quy Vu Tịch Diệt ra, cảm của người dưới khán đài đều sắp rớt xuống mặt đất. “Nói đùa ư? Hắn không phải du cung thủ sao? Thế nào lại có kỹ năng ẩn thân chứ? Chẳng lẽ là luyện ba chức nghiệp?” Cương Thiết Chi Thành dễ kích động nhất bắt lấy cổ áo Cực Đoan Phân Tử đứng bên cạnh vừa lay động vừa rống to.

“Người có nghe qua trong trò chơi có người luyện ba chức nghiệp sao?” Giải cứu Cực Đoan Phân Tử đang hít thở không thông trong tay Thú Nhân tộc chiến sĩ, Lục Đạo Luân Hồi lạnh lùng nói. Tuy rằng hắn bình tĩnh giáo huấn Cương Thiết Chi Thành, nhưng trong lòng Lục Đạo Luân Hồi cũng không tự chủ được mà bất ổn, lúc bắt đầu là vũ tiễn thần bí, bây giờ là kỹ năng ẩn thân, rốt cuộc thì cung tiễn thủ gây này ẩn tàng bao nhiêu kỹ năng làm người chấn động đây?”

Túy Sát Giang Sơn trên lôi đài giờ phút này cũng chảy đầy mồ hôi tay, nắm cây vũ tiễn dùng để giết hắn và kỹ năng của nó đã để lại ký ức mới mẻ trong hắn. Trơ mắt nhìn đối thủ bị vây trong trạng thái ẩn thân, nếu như lúc này cho hắn một kỹ năng đồng dạng nữa, kia hắn vẫn như cũ không khỏi bị bắn chết ngay đương trường.

Hắn không cam lòng! Rõ ràng từ đầu mình đã chiếm hết ưu thế, rõ ràng đã sắp tiến đến thắng lợi, vì sao lại trình diễn ra loại tiết mục phản công này? Đấu khí trên người tỏa ra mãnh liệt, biểu lộ tâm tình nôn nóng của chủ nhân nó lúc này.

Hắc Diệu Chi Ngân đứng chỗ tối yên lặng chờ đợi thời cơ, hắn không phải Quy Vu Tịch Diệt có thể tùy thời tùy chỗ mà tiến nhập trạng thái ẩn thân, kỹ năng Ủng Bảo Hắc Âm cũng là nhờ Âm Ảnh Áo Choàng mới thi triển ra được, nếu công kích không trúng mục tiêu, hắn liền mất đi tất cả cơ hội.

Nắm cây Phá Giáp Tiễn đã khoát lên dây cung, Hắc Diệu Chi Ngân chậm rãi di động cước bộ về phía sau Túy Sát Giang Sơn, âm thầm cầu nguyện một tiếng, nắm cây vũ tiễn mang theo duệ mình phá không ra, bắn nhanh mà đi.

Túy Sát Giang Sơn vẫn chăm chú phòng bị đối phương đánh lên lập tức phản ứng lại, không kịp trốn tránh, chỉ phải ngưng tụ đấu khí toàn thân cùng đối phương đánh trực diện, trong nháy mắt đấu khí ngũ sắc rực rỡ cùng nắm cây Phá Giáp Tiễn mãnh liệt va chạm nhau trên lôi đài.

>>Hết chương 16Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Đối mặt với đấu khí đập vào mặt mình, Hắc Diệu Chi Ngân phải kiên trì dùng cung chắn lại, đáng tiếc trường cung lực giai không thể thừa nhận một kích dùng toàn bộ lực lượng do Túy Sát Giang Sơn ngưng tụ, nhất thời gây làm đôi, mất đi sự chống đỡ của vũ khí, Hắc Diệu Chi Ngân cả người đều bị đấu khí đánh bay ra ngoài, thẳng tắp bay xuống lôi đài. Cùng lúc đó nắm cây Phá Giáp Tiễn cũng xuyên thấu đấu khí mà ghim vào người đối phương.

“Này, này chẳng lẽ là thế hòa?” Âm Đồng mở to hai mắt nhìn, không thể tin được nhìn một màn trước mắt.

Quy Vu Tịch Diệt dùng một tốc độ không thể tưởng được vọt đến bên dưới lôi đài, đỡ người trên mặt đất dậy “Thế nào?”

“Hoàn hảo ...” Dưới một kích này, chấn đến xương cốt toàn thân hắn đều muốn gãy, Vực-xây Hoa Hồng tiến đến, giơ thánh kinh trong tay lên yên lặng niệm vài câu chú ngữ, thánh quang hoàng sắc vây quanh toàn thân Hắc Diệu Chi Ngân, nháy mắt chữa khỏi tất cả vết thương trên người hắn.

Quy Vu Tịch Diệt phá lệ hướng ánh mắt cảm kích thoáng nhìn đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân hoạt động tứ chi như cũ một chút, dưới sự trợ giúp của người khác đứng lên, quay đầu đối Vực-xây Hoa Hồng nở nụ cười cảm kích: “Cám ơn người.”

... Nhìn thấy biểu tình nháy mắt hóa đá của nữ mục sư, Hắc Diệu Chi Ngân hoang mang nhìn về phía Quy Vu Tịch Diệt đang đỡ lấy mình, Quy Vu Tịch Diệt sững sờ rốt cuộc hiểu được chỗ trọng yếu của vấn đề, không khỏi phân trần kéo qua Âm Ảnh Áo Choàng che lại dung mạo Hắc Diệu, ôm ngang lấy đối phương đi vào phòng y tế.

Đến khi hai người đi xa, Vực-xây Hoa Hồng mới phục hồi tinh thần, quay đầu ôm lấy Quốc Sĩ Vô Song xuất ra tiếng thét chói tai: “Đại mỹ nhân!!!!!! Ta đã thấy được đại mỹ nhân!!!!!!”

Nửa ngày cũng không thấy chung quanh có phản ứng, ngẩng đầu nhìn, Quốc Sĩ Vô Song cũng đang trong trạng thái hóa đá cánh tay thẳng tắp hướng về phía trước, không nhúc nhích chỉ vào màn hình báo lại tình huống trận đấu. Nguyên lai hệ thống vì phán định người chiến thắng cuối cùng, không thể không quay chậm lại một màn vừa rồi, hiện tại trên màn hình dừng lại đúng vào hình ảnh Hắc Diệu Chi Ngân bị đấu khí của Túy Sát Giang Sơn chấn động bay khỏi lôi đài.

Hắc Diệu Chi Ngân với thân hình nửa bay ra sau, mặt nạ trên gương mặt bị đầu khí đánh gãy, cả mặt nạ trơn tuột xuống, lộ ra khuôn mặt tình mỹ tuyệt luân, thống khổ vì bị đánh trúng, hai hàng mi nhũn lại, răng khể cắn lên đôi môi đỏ mọng, xứng với một đầu ngân phát tung bay trong gió, quả thực chọc người thương yêu.

Người xem dưới đài đều bị dung nhan tuyệt sắc kia hấp dẫn, hận không thể nín thở mà chăm chú nhìn, cho đến khi nghe được hệ thống phát ra: Bởi vì Hắc Diệu Chi Ngân bị rơi xuống đài trước, nên phán định người thắng trận này là Túy Sát Giang Sơn.

Trong nháy mắt tất cả ánh mắt khiển trách đều dừng lại trên người người chiến sĩ vừa đi ra từ nơi sống lại, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, tứ chi vô lực, cơ hồ muốn khoét ra một đại động trên người hắn.

“Sao vậy?” Nhân tộc chiến sĩ không hiểu gì, hoang mang hỏi mấy đội hữu thần sắc khác nhau bên cạnh.

“Lão đại, người nhất định sẽ trở thành anh hùng! Đối mặt với mỹ nhân như vậy mà cũng không chút nương tay nào! Còn chuyện gì không thể làm được chứ? Lão đại, ta rất phục ngươi!” Kiếm sĩ Cương Thiết Chi Thành rống to lên.

“555 ...Lão đại, ngươi thật sự làm chúng ta thất vọng rồi.”

“Đứng, bạo quân, quả thực chính là bạo quân!” Vực-xây Hoa Hồng cùng Quốc Sĩ Vô Song khóc lóc khiển trách càng làm Túy Sát Giang Sơn mặt danh kỳ diệu.

Càng không nói đến người xung quanh bao vây thành vòng tròn chỉ vào hắn, trong miệng thất chủ bất thiết nói nào là “Tàn nhẫn.” “Vô liêm sỉ.” “Mất đi nhân tính.” linh tính gì đó.

“Lão đại, ngươi nhìn nó xem.” Hoàn Mỹ Phong Bạo hảo tâm chỉ chỉ vào màn hình lớn, không chút ngoài ý muốn khi ánh mắt Túy Sát Giang Sơn tiếp xúc đến hình ảnh kia, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

“Kết quả trận đấu thì sao?”

“Ngươi thắng.” Tách khỏi đám người, Phi Long Tại Thiên đứng trước mặt Túy Sát Giang Sơn lạnh lùng nói. Vừa lòng nhìn sắc mặt đối phương càng thêm khó coi: “Thắng chi bất võ!”

... “Ta biết.” Trong lòng Túy Sát Giang Sơn phi thường rõ ràng, nếu không phải trường cung của Hắc Diệu Chi Ngân bị gãy, người thua kia nhất định là hắn.

“Làm đối thủ, hy vọng trong thành chiến, ngươi có thể đáng giá làm ta nghĩ ngươi là đối thủ có thực lực.” Bỏ lại một câu như vậy, Phi Long Tại Thiên mang theo Tiềm Long Tại Uyên phía sau mình không do dự bỏ đi.

“Lão đại, trận chung kết cuối cùng sắp bắt đầu rồi, ngươi nên chuẩn bị một chút.” Triệu hoán sư Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt hảo tâm nhắc nhở.

“Từ bỏ.”

“Cái gì?” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt nghĩ rằng tai mình có vấn đề, lao lực thiên tân vạn khổ đến tận chung kết, chẳng lẽ không chiến đã bại?

“Hiện tại ta không có thực lực đánh nhau giành chức quán quân.” Mặt âm trầm, Túy Sát Giang Sơn bỏ lại những câu này rồi xoay người rời đi.

Quy Vu Tịch Diệt bởi Hắc Diệu Chi Ngân trong phòng nghỉ khi nghe tin Túy Sát Giang Sơn từ bỏ trận đấu và mình sẽ trở thành quán quân thì trầm nặc trong chốc lát, từng chữ từng chữ toát ra từ kẽ răng: “Tiện nghi hắn.”

Ám Đồng đứng bên cạnh bị những lời này dọa đến mồ hôi lạnh ướt cả lưng, tính cách Quy Vu Tịch Diệt hắn rất rõ, nếu Túy Sát Giang Sơn không chủ động từ bỏ, vậy thì trong trận chung kết Nhân tộc chiến sĩ kia khẳng định sẽ bị nhỉnh thích tính cách âm trầm, cực đoan có thù tất báo này chặt thành từng khối từng khối thịt ...

Đại lễ trao giải cho quán quân, á quân, quý quân dưới thái độ cường ngạnh kiên trì mà hủy bỏ, ba người đều tự đến chỗ NPC lĩnh phần thưởng là xong, nhất là Túy Sát Giang Sơn, hấp tấp xuất hiện, rồi mĩa bất đình đề cầm đồ chạy đi. Hắc Diệu Chi Ngân cũng không để ý, ngược lại đối với phần thưởng mà Quy Vu Tịch Diệt chọn tò mò không thôi. Dù sao cũng là thần khí chanh gai truyền kì a. Nói không thích đương nhiên là giả.

Dựa theo giải thưởng mà trận đấu quy định, quán quân có ba thủy tinh tề, một kiện vũ khí chanh gai truyền thuyết, á quân có hai thủy tinh tề, một kiện trang bị từ giai sử thi, mà phần thưởng của huy chương đồng chỉ có một thủy tinh tề, một kiện vật phẩm trang sức từ giai cấp bạc sử thi.

Hắc Diệu với lòng hiếu kì đại thịnh liền quần lấy Quy Vu Tịch Diệt bắt hắn phải lấy kiện chanh gai vật phẩm ra nhìn cho đã mắt, Tịch Diệt chỉ cười thần bí, rồi kéo tay hắn đi về hướng trường bông.

Vừa đi vào, trong trường bông nho nhỏ đã chật ních người, không chỉ có toàn bộ thành viên Sơn Miêu tiểu đội mà còn thêm hai vị khách không mời mà đến – đó là pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo cùng thích cung Lục Đạo Luân Hồi của Thí Thần.

Hắc Diệu Chi Ngân hiền hòa không để ý đến tầm mắt gần như đóng băng của Quy Vu Tịch Diệt, lấy thức ăn trong túi ra chiêu đãi mọi người.

Mỹ thực là phương thức bồi dưỡng tình cảm tốt nhất, Hoàn Mỹ Phong Bạo cùng Lục Đạo Luân Hồi vốn đang còn ngái ngái dưới sự hấp dẫn của thức ăn cuối cùng cũng gia nhập vào hàng ngũ “ác lang”, lang thôn hồ yết không kém gì người của Sơn Miếu tiểu đội.

“Hai người chắc không phải đến chỉ vì ăn ké com chứ?” Mắt thấy thức ăn trong chén đĩa đã gần hết, Hắc Diệu Chi Ngân mạn bất kinh tâm đi vào đề tài.

“Kỳ thật, chúng ta là đến nghe câu trả lời thuyết phục của Sơn Miếu tiểu đội.” Hoàn Mỹ Phong Bạo ăn đến vẻ mặt thỏa mãn uống nước trái cây vui vẻ nói.

“Cái gì thuyết phục?”

“Các ngươi không biết? Chính là về việc nhận huy chương khách quý của Thí Thân, trở thành minh hữu a.”

“Chuyện này ta vẫn chưa nói.” Phù Tô ho nhẹ một tiếng đánh gãy lời nói của Quy Vu Tịch Diệt, liền thuật lại một cách hoàn chỉnh những lời của Túy Sát Giang Sơn đã nói với mình “Ý tứ của ta là đội kết thúc thi đấu cá nhân xong mới trung cầu ý kiến mọi người, vừa lúc người của Thí Thân cũng đến hỏi chuyện này, ý kiến của mọi người ra sao?”

“Thủ một lần thành là mười thủy tinh tệ sao? Một lần này cũng đủ tiền cho ta ăn com nửa năm rồi ~ ta làm!”

“Ngươi là cường đạo sao?” Phù Tô liếc hán một cái.

“Người ta vốn chính là đạo tặc a ...” Âm Đồng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Ta không ý kiến.” Hắc Diệu Chi Ngân nhún nhún vai. Dù sao cũng đã gia nhập Sơn Miếu tiểu đội, theo mọi người là được.

“Ta cũng vậy.” Quy Vu Tịch Diệt đương nhiên là theo đuôi Hắc Diệu Chi Ngân, về phần thù hận cùng Túy Sát Giang Sơn ... có khi là cơ hội! (một tên thù dai ...)

“Vậy cũng tốt, ta không ý kiến! Sự tình liền cứ như vậy đi!” Phù Tô cười tùm tùm nói.

“Cái kia ...” Nhân tộc chiến sĩ cao lớn bị mọi người ngó lơ một cách hoàng tráng ...

“A, kỳ thật chúng ta còn một yêu cầu hơi quá đáng ~” Hoàn Mỹ Phong Bạo hướng mắt về phía Quy Vu Tịch Diệt “Nếu có thể, hãy cho chúng ta xem phần thưởng của quán quân đi.”

Bị câu này của hán nhắc tỉnh, mọi người mới nhớ đến mục đích ban đầu khi tụ tập vào trường bóng của Hắc Diệu Chi Ngân, đều thúc giục Quy Vu Tịch Diệt nhanh lấy nó ra cho mọi người ngắm.

Nhìn ánh mắt trông chờ của Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt nở nụ cười sùng nịch, từ Không Gian Thủ Trạc lấy ra một trường cung ngân sắc.

“Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung!!!” Mọi người trừng lớn mắt. Ngay sau đó liền thấy Quy Vu Tịch Diệt yên lặng kéo tay Hắc Diệu Chi Ngân qua, rút một thanh chủy thủ, đâm xuống tay hán để nó chảy ra một giọt máu, khi hán nhỏ giọt máu kia lên trường cung kia, thì trường cung mọi người đã rút xuống.

Hệ thống nêu lên: “Thần khí truyền thuyết đã nhận chủ.” Một thần khí chanh giai truyền thuyết, lại có thể nhẹ nhàng mà tặng cho một người như vậy??!!

Là vũ khí trong truyền thuyết thần rèn tạo ra ban tặng cho Ái Nhân tộc, nhưng sau khi sự huy hoàng Ái Nhân tộc dần mất đi, chuỗi cung này liền lưu lạc vào lớp lớp hậu thế rồi cuối cùng rơi vào tay Tinh Linh Tộc, mấy ngàn năm sau chur thần tranh đấu, chuỗi cung này liền mất tích — đây là một vụ án lớn cho những người biết lịch sử của . Nào ngờ hôm nay lại có thể chính mắt thấy chuỗi thần khí này.

Hắc Diệu Chi Ngân cũng tròn mắt không dám tin nhìn Quy Vu Tịch Diệt, lại được đối phương tiến lại gần nói nhẹ nhàng bên tai: “Trước nhận lấy.” Gạt bỏ nghi ngờ trong lòng. Lấy cung đến, giám định, giám định đến tay đau rất mới thấy một hàng chữ màu cam xuất hiện “Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung, vũ khí trường thành, tăng 5% sức chịu đựng, tăng 10% lực lượng, tăng 20% nhanh nhẹn, vũ khí kỹ năng đặc thù, có thể: tăng gấp ba lực công kích của vũ tiễn, kỹ năng làm lạnh thời gian: nửa giờ. Tổ hợp vật phẩm thêm vào: Túi Tiễn: tăng 5% độ chính xác, có công năng thu hồi vũ tiễn.”

Mọi người trong chớp mắt đã không còn gì để nói nữa.

Đây ... đây là thứ vũ khí biến thái gì a!!! Quả thực có thể dùng từ đề tiện vô sĩ để hình dung. Trước không nói đến nếu là vũ khí trường thành thì sẽ tăng cấp lũy thừa theo cấp bậc của chủ nhân, chỉ cần nhìn kỹ năng của nó thôi cũng đủ khiến cho tất cả mọi người trên Đại Lục học đi ngang như con cua!

Đề cao lực công kích gấp ba a! Phải biết rằng sau khi Túy Sát Giang Sơn cuồng hóa cũng chỉ tăng lên bốn lần mà thôi, kia còn phải bỏ hết tất cả lực phòng thủ nữa. Tuy rằng kỹ năng này có CD (kỹ năng làm lạnh thời gian) nửa giờ, nhưng là, thử hỏi trên thế giới này ngoài con BOSS ra thì ai có thể cản nổi một kích của tổ hợp cây chuỗi cung này + Minh Diệu Tiễn chứ???

>>Hết chương 17Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

“Thật là lợi hại ~” Lục Đạo Luân Hồi về mặt hăm dọa nhìn Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung trong tay Hắc Diệu Chi Ngân.

Thấy đối phương muốn nói lại thôi, Hắc Diệu bỏ trường cung ngân sắc sang một bên, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Bị đối phương vạch trần tâm tư, mặt Lục Đạo Luân Hồi đỏ hằm thấy, từ Không Gian Đại Lý lấy ra ba cây vũ tiễn — đúng là vũ tiễn mà sau khi kết thúc đoàn thể thi đấu hán cùng Nhất Quý Tha Dao lên lút đi trộm. “Ta ... sau trận đấu lần trước, đã nghiên cứu thật lâu, cũng không hiểu được ... vũ tiễn này ta sử dụng cũng không được, trả lại cho người ...”

Không nói mà lấy là kẻ trộm, huống chi còn mang theo hành vi đáng nghi ngờ, Lục Đạo Luân Hồi càng nói mặt càng đỏ, quả thực sắp chui xuống gầm giường. Đơn giản nói một hơi như đập nồi chìm thuyền, cúi đầu chuẩn bị tốt tâm lý đối phương sẽ cầm cung bắn chết mình.

“Phốc ... ha ha ha ~” Không như trong dự kiến là sự tức giận hoặc dao kiếm, Lục Đạo Luân Hồi ngẩng đầu nhìn gương mặt Hắc Diệu Chi Ngân cười đến khó thở “Đây là kỹ năng ta tự nghĩ ra, người đương nhiên không biết dùng ... Nếu muốn ...” Âm cuối kéo ra thật dài, trước mắt Lục Đạo Luân Hồi hiện ra một khuôn hệ thống đối thoại “Hắc Diệu Chi Ngân muốn truyền thụ kỹ năng cho người, có đồng ý hay không?”

Hồ hồ đồ đồ điểm đồng ý, Lục Đạo Luân Hồi phát hiện hệ thống nêu lên trước mắt mình:

“Chúc mừng người tập được địa hệ Nguyên Tổ Tiễn chi ‘Phá Giáp Tiễn’”

“Chúc mừng người tập được phong hệ Nguyên Tổ Tiễn chi ‘Xuyên Vân Tiễn’”

“Chúc mừng người tập được hỏa hệ Nguyên Tổ Tiễn chi ‘Hỏa Diễm Tiễn’”

“Chúc mừng người tập được thủy hệ Nguyên Tổ Tiễn chi ‘Hàn Băng Tiễn’”

“Chúc mừng người tập được kỹ năng chiến đấu ‘Tam Tiễn Liên Phát’”

“Chúc mừng người tập được kỹ năng chiến đấu ‘Ngũ Tiễn Liên Phát’”

Hắc Diệu Chi Ngân lại lấy một trăm cây vũ tiễn trong túi mình ra giao dịch với Lục Đạo Luân Hồi “Đây là tứ hệ Nguyên Tổ Tiễn mỗi thứ hai mươi lăm cây, người cảm trước đi.”

Tiếp nhận Nguyên Tổ Tiễn mà đối phương giao dịch cho mình, đầu óc Lục Đạo Luân Hồi mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cảm động đến suýt nữa lệ nóng doanh trong, phải biết rằng kỹ năng mà ngoạn gia tự nghĩ ra sẽ không dễ dàng truyền thụ cho kẻ khác, cho dù có cũng chỉ truyền thụ một số kỹ năng rườ rịa, thường thường còn thu học phí kếch xù, bằng không cũng là giáo hội đồ đệ bị sự phò làm chết đói (chỗ này ý nói sự phò thu tiền quá nhiều, đồ đệ hết tiền nên chết đói), vân vân.

Hoàn Mỹ Phong Bạo kéo áo tên Lục Đạo Luân Hồi đang cảm động mà ôm đối phương, trả lại cho Quy Vu Tịch Diệt đang không ngừng bốc lên hàn khí cùng sát khí một nụ cười bồi: “Thực xin lỗi, hán rất kích động, ta sẽ đem hán về để hán bình tĩnh một chút.”

Ném tên cũng tiễn thủ đang vui đến đầu óc choáng váng ra ngoài trường bỗng, Hoàn Mỹ Phong Bạo lấy năm huy chương khách quý ra đặt lên bàn “Các vị dựa vào thứ này thì có thể hưởng thụ tất cả những đãi ngộ của Thí Thân công hội, đúng rồi, mười ngày sau đội ngũ sẽ bắt đầu nhiệm vụ kiến thành cho công hội, các vị nếu có hứng thú tham gia thì đến nói cho ta biết một tiếng, cũng như lúc trước đàm cùng Giang Sơn lão đại, tất cả phần thưởng chia đều.”

Vội vàng công đạo xong mấy câu cuối, Hoàn Mỹ Phong Bạo lập tức chui ra khỏi trường bỗng chuẩn đi, hán cũng không muốn bị tên nhần thích đang nổi giận kia chặn thành từng khúc ...

“Như vậy được không?” Nhìn Hoàn Mỹ Phong Bạo vội vàng rời đi, Phù Tô không khỏi lo lắng hỏi.

Giảo hoạt cười, Hắc Diệu Chi Ngân xuất ra Minh Diệu Tiễn lắc lắc trước mắt mọi người “Miêu sẽ không dạy lão hồ lên cây ...”

“Này!! Các người còn việc gì?” Lời nói tức giận rõ ràng truyền đến từ phía sau, Phù Tô liếc mắt nhìn khuôn mặt âm u của Quy Vu Tịch Diệt, hướng Hắc Diệu nở nụ cười hiểu ý, kéo Thương Lăng cùng Âm Đồng thì thì nhiên nhiên đẩy cửa rời đi.

“Không được tốt với người khác như vậy.”

Thân thể tiến vào lồng ngực ấm áp, thanh âm rầu rĩ của Quy Vu Tịch Diệt truyền đến từ phía sau, Hắc Diệu nhin không được gọi lên một nụ cười: “Người ghen sao?”

“Ân.”

Khăng định trả lời chắc như trăm đĩnh tiết thiết, làm Hắc Diệu cười thành tiếng: “Người không thấy Lục Đạo Luân Hồi và người có khí chất thực giống nhau sao? Huống hồ người cũng không chán ghét hân mà?”

Trước mắt hiện lên ánh mắt trong suốt thấy đáy của thích cung thủ kia, cùng với gương mặt ửng đỏ khi khai ra chuyện đã giấu đi tiền của Hắc Diệu, Quy Vu Tịch Diệt cảm thấy mình thật sự không ghét người kia “Kia không cần đòi hân quá tốt.”

Thấy đối phương cuối cùng cũng khăng định cách làm của mình, Hắc Diệu Chi Ngân gọi khoe miệng, xoay người, sửa tư thế đang bị người ôm từ sau lưng thành đối mặt nhau mà ôm: “Hiện tại mọi người đi rồi, người có lẽ cũng nên cho ta lời giải thích chứ?”

“Cái gì?”

“Người nói đi?” Ánh mắt đã biết hướng về Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung đang được đặt một bên “Vì sao lại muốn ta dùng nó?”

“Thứ này.” Lưu Luyện lấy tay rút một thanh loan đao màu đen giờ lên trước mặt, Hắc Diệu Chi Ngân gần ngay trước mắt đương nhiên thấy rõ dòng chữ màu cam nhỏ trên thân đao:

“Già Lam Phong Bạo, vũ khí trường thành, tăng 50% lực công kích, kỹ năng phụ 1: Nhược Điểm Trinh Trắc: 10% tỷ lệ trực tiếp công kích vào nhược điểm của đối phương, nhất kích tất sát. Kỹ năng phụ 2: Long Quyền Phong: làm địch nhân lâm vào cuồng phong trong một tỷ lệ nhất định nào đó, không thể di động, lực công kích giảm phân nửa, tốc độ công kích giảm phân nửa, lực phòng ngự giảm phân nửa, tốc độ xuất chiêu giảm phân nửa.”

Độ biến thái so với Đào Mã Lý chỉ có hơn chứ không kém a ...

“Đi? Đây cũng thực là kỹ năng biến thái a! Nhưng tại sao kỹ năng thứ hai lại là chữ màu xám thể hiện trạng thái không thể sử dụng?” Hắc Diệu giật mình nói “Thứ này là ở đâu ra?”

“Có được khi làm nhiệm vụ lúc trước.” Một lần đó toàn bộ thành viên Sơn Miêu tiểu đội đều chết, chỉ có hân nhờ vào ưu thế của kỹ năng cùng thân thủ nhanh nhẹn mà tránh thoát được một kiếp, rốt cuộc cũng kiên trì được đến lúc hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn một mình hân được truyền tống đến khu vực an toàn, bên người đặt sẵn thanh Già Lam Phong Bạo đã nhận chủ này ... Nhưng không hiểu sao kỹ năng thứ hai đến bây giờ vẫn không thể sử dụng.

“Đúng rồi, nhiệm vụ kiến thành lệnh của Thí Thần, người có tham gia không?” Biết đó đương nhiên là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, Hắc Diệu cũng không muốn tiếp tục truy vấn, vì thế liền chuyển đề tài.

“Đi xem chút cũng không sao.” Đối phương hỏi câu này, chứng minh hân đã động tâm, nếu Hắc Diệu muốn đi, kia sao hân lại có thể không đi?

“Nếu đi thì phải chuẩn bị vật tư rồi ~ thực phẩm của chúng ta, được phẩm, tiêu hao phẩm ...” Hắc Diệu giờ từng ngón tay lên đếm hồn nhiên không phát hiện mình đang có tự giác làm một “hiên thê”.

Quy Vu Tịch Diệt ở một bên nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của hân, trên mặt chậm rãi hiện lên nụ cười, ngẫu nhiên thừa dịp hân xuất thần, thân thủ vuốt ve mái tóc bạc mềm mại “Không vội, ta giúp người.”

“Trước giám định cái này đã.”

Hắc Diệu tiếp nhận một mảnh gỗ xám không tỳ vết trên tay Tịch Diệt mà giám định, thể nhưng lại không có phản ứng gì. Hắc Diệu có chút giật mình, phải biết rằng Giám Định Thuật của hân đã đạt đến cấp bậc Đại Sư, giám định những vật phẩm bình thường tuyệt đối không có tỷ lệ thất bại. Không dám tin lại giám định thêm mấy lần nữa, đến lần thứ tư, trên mảnh gỗ mới hiện ra dòng chữ màu lam “Tiếp Cốt Mộc, vật liệu, có thể làm ma pháp đạt hiệu quả lớn nhất, vật phẩm cấp bậc: lam giai. Vật phẩm phẩm chất: chất lượng tốt.”

Hắc Diệu Chi Ngân lần đầu nhìn thấy vật liệu lam giai, một mảnh gỗ thoạt nhìn không có gì thu hút này lại là một cực phẩm vật liệu.

“Lại nhìn cái này.” Quy Vu Tịch Diệt đưa qua một vũ mao tuyết bạch. (vũ mao = lông chim)

“Lôi Ưng Chi Vương Địch Vĩ Vũ, vật liệu, có thể tăng 5% tốc độ có thêm một tỷ lệ nhất định của công kích lôi điện và ma túy. Vật phẩm cấp bậc: lam giai, vật phẩm phẩm chất: chất lượng tốt.” Lại là vật liệu lam giai, hơn nữa thuộc tính vật phẩm lại là một thứ biến thái ...

Bị chấn kinh liên tục làm cho tim muốn chết lặng, lần này trên mặt Hắc Diệu cũng không có biểu hiện ra quá nhiều tình tự “Đây là để làm cái gì?”

Quy Vu Tịch Diệt như người quan tòa mà làm ra vẻ thần bí nhún nhún vai với hân, lấy Tiếp Cốt Mộc cùng Lôi Ưng Chi Vương Địch Vĩ Vũ qua, lấy trong túi ra một tiểu đao như ảo thuật mà “xoát xoát” mấy cái. Một cây vũ tiễn thon dài được bao vây bởi hồ quang điện xuất hiện trong tay hân.

Hệ thống nêu lên “Chế tạo thành công, thỉnh ngoạn gia hãy đặt tên cho vũ khí.”

Quy Vu Tịch Diệt biết mình đã thành công, nói như vậy nếu ngoạn gia tự mình tạo ra vật phẩm không phải từ cấp bậc lam giai trở lên sẽ không được đặt tên cho nó.

“Lôi Đình Chi Dực.”

“Lôi Đình Chi Dực, tăng 5% tốc độ bắn, có thể làm ma pháp đạt hiệu quả lớn nhất, có thêm một tỷ lệ nhất định của công kích lôi điện và ma túy, vật phẩm cấp bậc: tứ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

Vũ tiền cấp sử thi ... thật sự là xa xỉ a ... May là Đào Mã Lý của mình có công năng thu hồi vũ tiền (liên hệ chương 17), trừ khi vũ tiền bị hư, bằng không sử dụng vô hạn. Nếu đem tiêu hao phẩm tử giai cấp bậc sử thi này đến dùng, mỗi tiền bắn ra còn không đau đến lấy máu ư ...

“Cực phẩm làm pháp trượng lại bị người tước thành bảy cây vũ tiền, không biết Phù Tô mà thấy được có tức chết hay không.”

“Hắn không cần pháp trượng.” Phù Tô có thể chất đặc thù là toàn hệ pháp sư, nói cách khác có thể đồng thời sử dụng ma pháp của tứ đại nguyên tố. Lí luận này là không thể thực hiện được. Trong tứ đại nguyên tố sẽ tồn tại nguyên lý tương sinh tương khắc với nhau, chẳng hạn như Hoàn Mỹ Phong Bạo chỉ tính thuần là hòa hệ pháp sư, hẳn tất nhiên cũng không thể sử dụng cho dù là thủy hệ ma pháp cấp thấp nhất.

Những pháp sư thi pháp thường thì đều rót ma lực của mình vào pháp trượng, lại nhò vào pháp trượng mà tăng biên độ của ma pháp, bắn ra ma pháp với hiệu quả cực đại. Nhưng vì trong cơ thể Phù Tô có tứ hệ ma pháp cùng tồn tại, nên không có đến một cây pháp trượng nào có thể thích ứng cùng lúc bốn loại ma pháp nguyên tố trong cơ thể lúc giao đấu, tất cả đều không ngoại lệ toàn bộ đều bị gãy. Sau Phù Tô lại tự giữ lại không thi pháp vào pháp trượng. Nhưng lại xuất hiện một vấn đề mới, bởi vì ma pháp lực quá cường thường vừa ra tay đã là thành hủy nhân vong, cuối cùng hẳn không thể không tìm một cây gỗ bình thường, trên đầu khảm một viên Kết Giới Thạch (Kết Giới Thạch, thường được sử dụng trong những trận đấu hoặc thí nghiệm ma pháp, có thể ức chế lực lượng ma pháp ở trình độ nhất định, phòng ngừa gây quá nhiều thương tổn.) đây là lí do tồn tại của cây “pháp trượng” trong tay Phù Tô kia.

“Phù Tô không phải là băng hệ pháp sư sao?” Chưa từng thấy hắn sử dụng những pháp thuật của hệ khác.

“Ha ha, thân là dong binh sao có thể không để lại con bài chưa lật cho mình?”

... Quả nhiên, Hắc Diệu đưa ra kết luận, Sơn Miêu tiểu đội không có một ai có thể gọi là “người” bình thường ...

“Ta phải nâng cấp cho Nguyên Tố Tiền ...” Không nói gì trợn trắng mắt, Hắc Diệu Chi Ngân đặt bảy cây Lôi Đình Chi Dực ra trước mặt, lấy ra thụ cảm trong Không Gian Thủ Trắc. Ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua huyền cầm, một đoàn ma pháp nguyên tố vòn quang nơi đầu ngón tay.

Quy Vu Tịch Diệt lần đầu thấy đối phương chế tạo nguyên tố tiền, tò mò ngồi một bên quan sát.

Hệ thống nêu lên “Chúc mừng địa hệ Nguyên Tố Tiền của ngoại gia thăng cấp — Xuyên Giáp Tiền”

Hệ thống nêu lên “Chúc mừng phong hệ Nguyên Tố Tiền của ngoại gia thăng cấp — Liệt Vân Tiền”

Hệ thống nêu lên “Chúc mừng hỏa hệ Nguyên Tố Tiền của ngoại gia thăng cấp — Liệt Diễm Tiền”

Hệ thống nêu lên “Chúc mừng thủy hệ Nguyên Tố Tiền của ngoại gia thăng cấp — Đông Kết Tiền”

... thật lợi hại ... có lẽ Lôi Đình Chi Dực là lí do làm công hiệu của ma pháp tăng lớn nhất. Ân ~ lưu lại một cây không cải tạo, giữ nó lại làm bản gốc lõi hệ thuộc tính, lại làm một cây thành Minh Diệu Tiền.

Hắc Diệu Chi Ngân bĩu môi không cam lòng xuất ra tiểu đao — vừa muốn lấy máu ...

“Người muốn làm gì?” Bất lấy cổ tay cầm tiểu đao mà Hắc Diệu Chi Ngân sắp cắt xuống chính mình, Quy Vu Tịch Diệt nhủ mảy hỏi.

“Làm tiền a ~” Ai bảo máu là thứ không thể thiếu để làm chứ? Hắc Diệu tránh đi tay của Tịch Diệt, một đao rạch xuống cổ tay bản thân, máu uốn lượn chảy xuống huyền cầm, trên đầu ngón tay của hắn ngưng tụ ra một ngọn lửa ám tử sắc “Minh Diệu Tiền phải cần máu của ta mới chế tạo ra được.”

“Không cho phép!” Thanh âm trầm thấp, làm độ ám quanh người nhanh chóng hạ xuống, giọng nói tuy rằng không phập phồng, nhưng đồng thời cũng đã biểu lộ chủ nhân của nó đã nổi giận, Quy Vu Tịch Diệt đoạt cây vũ tiền giả như bẻ gãy nó, sợ tới mức Hắc Diệu Chi Ngân phải lao qua, mới giải cứu được Lôi Đình Chi Dực trần quý kia từ trong tay hắn.

“Máu của ta cũng chảy rồi, người bẻ gãy nó chẳng lẽ muốn ta hy sinh không công, kiểm củi ba năm thiêu một giờ?!”

“Không cho phép tự tổn thương mình!” Song nhãn xanh biển như trước vẫn thiêu đốt ngọn lửa lam sắc, nghĩ nghĩ một chút Quy Vu Tịch Diệt lại bỏ sung nói: “Bằng không ta liền bẻ gãy hết tất cả tiền còn lại.”

... Trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân trợn trắng một đôi mắt thật to, vội vàng đưa tay lên thể làm chứng: “Đây là lần cuối cùng, không phải có Đào Mã Lý rồi sao? Tất cả vũ tiền đều có thể sử dụng tuần hoàn, không cần lại chế tạo nữa ~”

“Lần cuối cùng?”

“Lần cuối cùng! Ta cam đoan!” Thật cẩn thận dẹp cây Minh Diệu Tiền đã nâng cấp xong vào túi tiền, ánh mắt Hắc Diệu Chi Ngân hướng về cây Lôi Đình Chi Dực chưa được cải tạo, nguyên bản hẳn cũng định sẽ chế tác nó thành Minh Diệu Tiền luôn, nhưng là — nhìn gương mặt vẫn còn u ám của Quy Vu Tịch Diệt — hay là thôi đi ...

Để xem bảm ma pháp loại nào vào nó thì được? Ma pháp ... ma pháp ...

Đúng rồi! Cái kia! Trước mắt Hắc Diệu Chi Ngân sáng ngời, ôm thụ cảm lên tụ tập quang mang hoàng sắc lên đầu ngón tay, chậm rãi hóa thành làn khói

có từng chấm ánh sáng, ngưng tụ trên vũ tiễn.

“Đi! Tịch Diệt, đi thử phát minh mới của ta nào...” Một bên ôm Đào Mã Lý một bên giữ chặt Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu kích động chạy ra ngoài trường bông khoát cây Lôi Đình Chi Dực lên Đào Mã Lý nhắm lên một thân cây gần đó mà bắn. Thực thần kỳ, cây Lôi Đình Chi Dực kia cũng không trúng mục tiêu, ngược lại dừng dưới gốc cây, rồi tại nơi nó rơi xuống thiết lập nên một vách phòng hộ.

Hệ thống nêu lên “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ kỹ năng mới Quang Chi Tiễn.”

Duy trì khoảng mười giây, vách phòng hộ mới dần biến mất, tiếp nhận cây Lôi Đình Chi Dực kia “suru” một tiếng quay trở về túi tiễn của Đào Mã Lý.

“Đây, đây là hệ phòng ngự!” Hắc Diệu Chi Ngân kích động ôm Quy Vu Tịch Diệt cho hắn hai cái hôn thật to ở hai bên má, nói năng loạn cả lên. Phải biết rằng trong trò chơi, tuy rằng pháp sư hoặc kỵ sĩ có thể lợi dụng ma pháp vách che chắn hoặc tẩm chắn để tự bảo hộ mình, nhưng không có thứ cho dù là giản dị nào có thể sử dụng làm ma pháp hộ thuẫn lên người khác — chỉ có loại đòi hỏi cần rất nhiều kết giới thạch như mực sư, tế ti mới có thể tạo ra một cái lồng phòng hộ cho mười người. — nhưng điều kiện tiên quyết của thứ này là phải có thời gian đủ một tiếng cho bọn họ thi pháp...

“Rất không sai...” Quy Vu Tịch Diệt cũng là mặt đầy ý cười, nếu mỗi ngày đều có thể hưởng thụ loại chủ động ôm ấp yêu thương này, hắn đều sẽ rất thích ý duy trì đối phương nghiên cứu những kỹ năng mới... “Phần thưởng của ngươi là gì?” Vừa nãy lực chú ý đều đặt trên Đào Mã Lý cùng Lôi Đình Chi Dực, quên hỏi phần thưởng thi đấu cá nhân cho người đứng thứ ba của Hắc Diệu là gì.

“Này.” Hắc Diệu vươn tay phải, trên ngón trỏ là một chiếc nhẫn ngân sắc bình thường phai trên có điêu khắc hoa văn bụi gai màu đen, “Triệu Hoán Chi Giới, có thể tùy cơ triệu hồi ra một ác ma từ Ngục Thâm Uyên và cùng nó kí kết chủ tòng khế ước, vật phẩm cấp bậc: tứ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

“Triệu hồi ra thứ gì?” Vật phẩm tứ giai hắn là không sai, nhưng chữ “tùy cơ” kia mang tính chất không xác định, thuyết minh thứ ngươi gọi ra có thể là thú linh ác ma cường đại cũng có thể là một con tiểu quỷ bình thường...

“Chưa, ta căn bản còn không biết cách triệu hoán như thế nào, thử qua rất nhiều phương pháp đều không được.”

“Vậy sao? Vậy thuận theo tự nhiên là được rồi” Quy Vu Tịch Diệt không hề để ý, năng lực của Hắc Diệu cũng không yếu, hơn nữa ở bên cạnh mình cũng sẽ không xảy ra chuyện nguy hiểm gì, nhẫn kia đối bọn họ có cũng được mà không cũng không sao.

>>Hết chương 18Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Nhiệm vụ lần này là phải vượt qua nơi này?” Phù Tô chau mày, đánh giá nơi trước mắt. Ngôi thành chết, nơi u ám sâu tối nhất – Lợi Tát Hưu Tháp – ngoài Địa Ngục Thâm Uyên ra, là nơi có khí tà ác nặng nhất.

“Lão đại, ngươi xác định nhiệm vụ này là muốn chúng ta đến đây ư?” Thích khách Nhất Quý Tha Đao nhức đầu, quay lại nhìn Túy Sát Giang Sơn. Long thương kỵ sĩ không biết chạy đi đâu bề quan mười ngày, giờ phút này còn lợi hại hơn cả lúc trước, cả người như một thanh lợi kiếm rút ra khỏi vỏ, có thể không chút do dự mà chém tất cả những kẻ chặn trước mặt mình.

“Nhất định phải đi, người nào hối hận thì hiện tại còn kịp rồi đi, bằng không sau khi cánh cửa lớn này đóng lại, con đường chúng ta gặp phải cũng chỉ có hai, hoặc sống lại hoặc đấu tranh mở ra một con đường sống!” Túy Sát Giang Sơn nghiêm túc nói.

“Lão đại, ngươi khinh người thái quá, chúng ta đã theo ngươi đến đây, chết cũng phải xông vào một trận, sao lại có thể trở về được?” Nhất Quý Tha Đao bất mãn nhỏ giọng nói thầm.

“A~ lão đại cũng chỉ nói cho mọi người chuẩn bị thôi, dù sao cái giá cho việc chết đi sống lại cũng rất lớn, chúng ta ai cũng không thừa nhận nổi.” Lục Đạo Luân Hồi đứng lúc đi ra giăng hòa.

Mọi người liếc nhau, rất ấn ý lựa chọn trầm mặc, cửa đá thật to phía sau như thái rau mà ầm ầm đóng xuống, chặt đứt tất cả đường lui. Đoàn người vừa thông thả vừa cẩn thận bước trên đường lớn của Lợi Tát Hưu Tháp.

Tiểu đội xếp thành hình tam giác, vòng ngoài áp trận là những người máu nhiều phòng cao như Túy Sát Giang Sơn, Cuồng Thiết Chi Thành cùng Thương Lăng, tầng trung gian là Nhất Quý Tha Đao, Quy Vu Tịch Diệt, Lục Đạo Luân Hồi, còn đứng ở trung tâm của hình tam giác là những người máu ít phòng thấp như Hắc Diệu Chi Ngân và các chức nghiệp hệ pháp thuật.

“Lão quy củ, chúng ta đi dò đường~” Ám Đồng lời kéo Cực Đoan Phân Tử nháy nháy mắt với mọi người, thân hình cùng lúc biến mất trong không khí, đây là ưu điểm đặc thù của chức nghiệp đạo tặc này, vừa có thể thăm dò đầy đủ tình hình quân địch, còn không cần sợ sẽ đá thảo kinh xà. — kỳ thật

thích khách cùng ninja cũng biết tiềm hành, nhưng một khi gặp phải cửa lớn bị khóa hoặc những cơ quan bày rập linh tinh, sẽ không thể nào mở khóa cũng như dỡ bỏ các bày rập đó, vì thế cũng liền thúc thủ vô sách không còn biện pháp.

Đã qua khoảng mười phút, bóng dáng của Âm Đồng cùng Cực Đoan Phân Tử lại xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thế nào?” Túy Sát Giang Sơn hỏi.

Hai đạo tặc liếc mắt nhau, do dự một chút, vẫn là Âm Đồng mở miệng: “Cái gì cũng không có.”

“Sao?” Mọi người hỏi bằng thái độ không thể tin được.

“Âm Đồng nói không sai, cái gì cũng không có.” Cực Đoan Phân Tử nói: “Chúng ta đã đi dọc theo con đường này lâu lắm rồi, nhưng không phát hiện được gì cả, quái vật cơ quan bày rập tất cả đều không có.” Trong Lợi Tát Hư Tháp ngoài sương khói của những vật bị đổ nát sứt vỡ và thực vật bị đốt trụi thì không còn gì khác, rõ ràng là một tòa thành chết.

“Chẳng lẽ là một loại khảo nghiệm của mê cung?” Pháp sư Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc nói.

“Ngươi cho rằng nhiệm vụ cấp bậc SSS có thể cho chúng ta qua cửa dễ dàng như vậy sao?” Liếc đối phương một cái Hắc Diệu Chi Ngân nghiêm túc cảnh cáo nàng, tuy rằng thực lực của Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc không kém, nhưng với tính chủ quan khinh địch thì sẽ liên lụy cả một tiểu đội mất mạng.

Nữ pháp sư như bị đánh một cái, giận tái mặt, quay đầu đi chỗ khác không nói gì.

“Tốt lắm, đạo tặc trở về vị trí, bảo trì đội hình, mọi người cẩn thận.” Túy Sát Giang Sơn mở miệng hạ chỉ lệnh “Phong tử, gọi triệu hoán thú ra, đặt bên ngoài đội ngũ.”

Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt gật gật đầu, bắt đầu niệm một đoạn chú ngữ, trên mặt đất liền xuất hiện một pháp trận triệu hoán lớn, sáu con ma lang uy phong lẫm lẫm xuất hiện trước mặt mọi người. Xem ra đạo gần đây mọi người đều dốc sức tu luyện — trong thi đấu đoàn thể thì Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt triệu hoán bốn con thú, chỉ cần ngủi có nửa tháng mà đã có thể triệu hoán ra sáu con, có thể thấy được hắn đã khổ công như thế nào. Nhìn thoáng qua Phù Tô, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng việc đối phương dùng đóng băng thuật phế đi bốn con triệu hoán thú của mình. Phù Tô trong lòng cười khổ một tiếng, ngoài pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo cố chấp kia ra, có lẽ đã nhiều thêm một tên muốn luận bàn với mình.

Hắc Diệu Chi Ngân lấy thụ cảm ra, đàn mấy khúc thì trên đầu mọi người đều xuất hiện mấy chữ BUFF (tăng ma pháp), chuẩn bị đầy đủ để mọi người thận trọng đi vào nơi sâu trong Lợi Tát Hư Tháp.

Quả nhiên như lời Hắc Diệu Chi Ngân đã nói, nhiệm vụ cấp bậc SSS là không thể nào dễ dàng qua cửa như vậy, đoàn người chỉ vừa tiến lên không đến năm thước, bên tai liền nghe một tiếng tru bên nhọn, như linh hồn đang chịu nỗi thống khổ cực lớn, cho dù Hắc Diệu Chi Ngân có BUFF bảo hộ, đoàn người nghe vào vẫn không tự chủ được mà cảm thấy điếc tai. Đúng lúc này một bóng dáng mơ hồ đi ra từ đồng phệ tích ven đường, công kích hướng về đội ngũ ma lang đứng trước nhất. (đoạn này chém khủng khiếp =))

Ma lang đẳng cấp 80+ sau khi bị đối phương công kích, gào thảm một tiếng, lao đảo về phía sau một bước, máu trên người đã mất hơn phân nửa!!! Không đợi mọi người kịp phản ứng, quái vật kia lại lần nữa đánh về phía ma lang, lần này lợi trảo xuyên qua thân thể ma lang, ma thủ cả thân tuyết trắng bị xò xuyên qua, cả người run rẩy vài cái, thi thể ngã xuống lan tràn thứ màu đen ra cả một con đường đá lớn.

Trong không khí phảng phất một mùi hôi thối thán nhiên, tiếp theo những tòa nhà như thiêu đốt bởi ánh lửa mỏng manh, người trong tiểu đội có thể thấy rõ ràng bộ mặt của thực vật kia, khuôn mặt như bộ xương khô, phía ngoài được bao bọc bởi một tầng da thịt như bị phơi khô, đôi mắt đỏ sậm tối tăm không hề có ánh sáng, chỉ còn lại dục vọng giết chóc, phối hợp với cặp mắt kia, quái vật hơi hé miệng, lộ ra một miệng răng nanh âm trầm, trong ngôi thành chết Lợi Tát Hư Tháp yên tĩnh này có vẻ hết sức khủng bố.

“Thực Thi Quý!” Âm Đồng sợ hãi kêu lên, oán niệm của người thừa nhận thống khổ thật lớn sau khi chết đi bám vào thi thể, biến thành quái vật chỉ còn dục vọng giết chóc, hẳn lúc trước đã từng thấy qua quái vật này trong mộ địa (bãi tha ma, nghĩa địa). Quái vật kia dường như không để ý đến người ở đây, cúi thân xuống, dùng cánh tay với ba ngón tay gãy trơ xương có móng thật dài xé bụng ma lang trên mặt đất ra, đưa đầu gặm lấy gặm để.

“Nôn...” Chiu không nổi tình huống ghê tởm này, Vực-xây Hoa Hồng nôn ra đầu tiên, tiếp theo là Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc, những người còn lại tuy rằng không đến nỗi nôn ra, nhưng sắc mặt cũng không tính là tốt. Nhất là Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt, ma thú của triệu hoán sư bị giết, thì bản thể của chính triệu hoán sư cũng bị thương tổn ở một trình độ nhất định, sắc mặt của hắn dưới ánh lửa thấp thoáng có chút tái nhợt.

Một đạo bóng kiếm lóe hồng quang lẳng không bức ra, đầu của Thực Thi Quý chỉ lo ăn bị bóng kiếm kia bổ xuống, nhanh như chớp văng ra một bên, khóe miệng còn vron lại huyết nhục chưa kịp nuốt xuống bụng.

“Đều phát nổ cái gì?!! Bất quá chỉ là một con Thực Thi Quý mà thôi! Sau này còn không biết sẽ gặp phải cái gì!” Thanh âm của Thương Lăng thành công gọi lực chú ý của mọi người trở về, Hoàn Mỹ Phong Bạo nhẹ nhàng bắn ra, một hỏa cầu rơi xuống thi thể của Thực Thi Quý, thiêu chủng nó thành tro tàn — tuy rằng sau mười phút hệ thống sẽ tự động biến mất, nhưng bọn họ thật sự không muốn thấy hai cỗ thi thể nằm trên mặt đất này thêm một giây nào nữa.

“Ta nghĩ đây là một tòa thành tràn đầy sinh vật bất tử, vừa rồi Âm Đồng cùng Cực Đoan không phát hiện có quái vật, là bởi vì bọn họ thường ngày đều trốn trong đám phệ tích, đợi đến khi phát hiện con mồi mới chạy ra công kích.” Tiếp tục đi về phía trước, Phù Tô không nhanh không chậm nói ra suy đoán của mình.

Có vết xe đổ của vừa rồi, không còn ai đưa ra ý kiến phản đối, bọn họ biết lời nói của Sơn Miêu tiểu đội thân kinh bách chiến có quyền hơn cả. Túy Sát Giang Sơn không còn cho ma thú của Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt đi phía trước dò đường nữa, mà tự mình đi đến ngay trước của đội hình tam giác – một khi toàn bộ triệu hồi thú tử vong, thì tính mạng của triệu hoán sư coi như cũng đã mất đi phân nửa.

“Vẫn là ta mở đường đi.” Ngăn lại Túy Sát Giang Sơn, Thương Lăng từ trong túi lấy ra một cái khiên hình chữ nhật thật lớn, đi ra trước đội hình tam giác. Nhìn ánh mắt nghi hoặc của đội viên Thi Thần, Âm Đồng hắc hắc cười rộ lên “Kỳ thật Thương Lăng lão đại là chiến sĩ phòng ngự a. Lực công kích của hắn còn không bằng một nửa lực phòng ngự ...”

Đội viên Thi Thần không còn gì để nói. Nhất là Hoàn Mỹ Phong Bạo, nhớ đến một nhất kiếm mà đôi phương dùng đầu khí thiếu sót chém mình ngã xuống mặt đất – đây còn gọi là chiến sĩ phòng ngự sao??!!

Chỉ có thể nói thành viên của Sơn Miêu tiểu đội không phải người ...

Thương Lăng giờ cái khiên đi đầu đội ngũ, hai bên một trái một phải là thích khách Nhất Quỷ Tha Dao và Quy Vu Tịch Diệt, có kinh nghiệm bị đánh bắt ngờ của con Thực Thi Quỷ kia, giờ phút này mọi người càng thêm cẩn thận. Đột nhiên Quy Vu Tịch Diệt giơ một tay lên làm ra thủ thế bảo mọi người dừng bước, một đội không biết đã xảy ra chuyện gì, những vẫn ngoan ngoãn mà dừng cước bộ.

Hắc Diệu Chi Ngân đồng dạng miễn cưỡng lấy Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung trong Không Gian Thủ Trạc ra, trường cung lóe hào quang ngân sắc nhu hòa, làm cho lòng mọi người nảy sinh cảm giác an toàn. Nhận thấy một cỗ di động không tầm thường trong không khí, Hắc Diệu Chi Ngân kéo màn chắn mắt trên mặt nạ xuống, dùng cảm giác mà cảm nhận hướng đi của địch nhân. Mũi nhọn của Lôi Đình Chi Dực lóe ra ánh điện từ từ đi theo phương hướng di động của địch nhân, bắt giữ tung tích của địch nhân trong bóng tối.

Đột nhiên một đạo bóng đen nhảy ra từ trong đồng phế tích, cùng lúc đó Lôi Đình Chi Dực đặt trên Đào Mã Lý cũng được bắn ra, Xuyên Giáp Tiễn mãnh mẽ khủng bố không chút do dự đem đạo bóng đen kia như một con bướm đêm một tiếng cắm trên vách tường.

“Thạch Tượng Quỷ cấp 90!!!” (Thạch Tượng Quỷ, là loài dơi có cánh chim thuộc sinh vật hệ vong linh, có thể bay, kỹ năng đặc thù là Thạch hóa, khi sử dụng Thạch hóa, lớp da bên ngoài sẽ hình thành một lớp nhám thạch, miễn dịch tất cả lực công kích, đồng thời khôi phục giá trị sinh mệnh một cách thông thả, là một quái vật phi hành hệ khó giải quyết.) Nhất Quỷ Tha Dao tiến lên xem xét tình huống sợ hãi kêu lên. Trên tên của quái vật còn có viền màu bạc, phải biết rằng, kia chính là dấu hiệu của tinh anh quái vật a!!!

Trong quái vật thông thường đều có chữ màu trắng, trên tên mà có viền màu bạc chính là tinh anh quái vật, lượng máu, lực phòng ngự, lực công kích gấp hai lần so với quái vật thông thường. Có năng lực gần với những con quái vật cấp bậc BOSS.

Cái này không chỉ có Thi Thần tiểu đội, ngay cả người của Sơn Miêu tiểu đội cũng lấy một ánh mắt thấy quái thú mà nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, chỉ riêng Quy Vu Tịch Diệt hiểu rõ tình hình nở một nụ cười phía sau lớp mặt nạ — thần khí cấp bậc truyền thuyết Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung còn có vũ tiền Lôi Đình Chi Dực cấp bậc sử thi, loại quái vật cấp bậc này không bị chết mới là lạ a ...

“Tốt lắm. Sau này có người hộ tống bảo vệ, chúng ta liền an tâm.” Cực Đoan Phân Tử vỗ vỗ vai Hắc Diệu Chi Ngân nói với vẻ mặt hâm mộ.

“Không, đây chỉ là binh dò đường, một đội binh lớn còn ở đằng sau ...” Hắc Diệu Chi Ngân đã cảm nhận được sự xôn xao gắt gao nắm lấy Đào Mã Lý, nghiêm túc nói.

>>>Hết chương 19Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Lùi về phía sau! Mau!!” Quy Vu Tịch Diệt trước hết lớn, loan đao bên hông ra khỏi vỏ, hai mắt gắt gao nhìn về phía trước.

“Vô ích, chúng ta đã bị bao vây ~” Hắc Diệu Chi Ngân vừa dứt lời, mọi người liền trông thấy trong đám phế tích bước ra một biển Khô Lâu. (bộ xương khô)

“Tĩnh hóa!!!” (tĩnh lọc, tĩnh chế, làm sạch) Vực-xây Hoa Hồng quyết định thật nhanh giơ lên pháp trượng, một đạo quang mang hoàng sắc chiếu xạ đến con Khô Lâu binh gần nhất, pháp thuật hệ thần thánh có lực sát thương trí mạng với sinh vật hệ vong linh, trên người Khô Lâu kia bốc lên một đám khói nhẹ, tiếp theo liền tiêu thất.

“Hoa Hồng! Làm tốt lắm ~” Nhất Quỷ Tha Dao tán thưởng một tiếng, ngay sau đó xinh đẹp mà nghiêng người tránh đại đao đang giơ lên của một con Khô Lâu, chủ thủ trong tay linh hoạt chém về phía trước, lưu loát chặt đứt đầu Khô Lâu. Dưới sự cố gắng, đã làm Khô Lâu biến thành khối nhẹ biến mất, nhưng những con quái vật này cũng tựa như kiến ngã xuống, từng con từng con theo sau xông lên, hơn nữa Tĩnh hóa thuật của Vực-xây Hoa Hồng cũng không còn hữu hiệu như trước, một con Khô Lâu binh cư nhiên phải tĩnh hóa đến bốn năm lần mới biến mất, những người cận chiến cũng đã phát

hiện, những con quái vật về sau này không phải chỉ cần chém đầu là đủ tiêu diệt, thậm chí có những con Khô Lâu đầu rơi trên mặt đất, nhưng hai thứ kia lại đi chuyển hợp lại như trước.

“Hoa Hồng đừng tái lãng phí pháp lực của ngươi nữa!” Phù Tô dùng chiêu Bạo Phong Tuyệt đông lạnh Khô Lâu thành một tảng băng lớn, quay đầu ngăn lại Vực-xây Hoa Hồng đang tiếp tục thi triển Tịnh hóa thuật.

“Sao thế?” Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của mọi người, Phù Tô giải thích: “Đây là Khô Lâu Bình cường hóa, hơn nữa những con Khô Lâu Bình này không phải tự nhiên xuất hiện, mà phải có người triệu hồi ra, lấy số lượng mà xem hẳn là chung quanh chúng ta có đến ít nhất năm vong linh pháp sư!”

“Cái gì?!” Vong linh pháp sư, danh như ý nghĩa là người thi pháp của tộc bất tử, bọn họ vứt bỏ thân phận làm người mà đầu nhập vào thể lực hắc ám, đạt được sinh mệnh vĩnh sinh bất tử cùng pháp lực cường đại, những vong linh pháp sư này am hiểu nhất chính là pháp thuật nguyên rủa cùng thuật triệu hồi những sinh vật hệ vong linh có cấp bậc thấp hơn mình, thậm chí những vong linh pháp sư cường đại còn có thể thông qua lời nguyên rủa giết chết đối thủ, trực tiếp chuyển hóa thành con rối cường đại của mình!

“Hệ cận chiến yểm hộ chúng ta, tất cả những người có chức nghiệp công kích ở xa, tập trung lực chú ý tìm kiếm nơi những pháp sư vong linh đang ẩn thân, sau đó tập trung công kích!”

Mất đi sự hỗ trợ của các pháp sư, những người cận chiến nhất thời bị biến Khô Lâu áp không ngừng đến không thở nổi, triệu hoán thú của Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt đã chết hai, làm cho sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, Thương Lăng hét lớn một tiếng, thu trường kiếm không rời tay của mình vào, từ Không Gian Đại Lý xuất ra hai cái khiên lớn, một trái một phải đứng nơi đó, gắt gao bảo vệ một mặt của đội ngũ hình tam giác, vũ khí như mưa của Khô Lâu dùng trên cái khiên, quả thật một chút cũng không ảnh hưởng. Có hắn chắn bên này, áp lực nhất thời giảm bớt “Nhanh lên! Ta nhiều nhất cũng chỉ duy trì được mười phút thôi!”

Phù Tô gật đầu với Thương Lăng một cái, đôi mắt giấu dưới cái mắt kính trở nên lợi hại, chậm rãi quét qua bốn phía, như muốn xuyên thấu qua những bức tường thành bị đổ. Một nhũ băng cực lớn nhảy mắt xuất hiện nơi đầu ngón tay, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đâm vào vách tường đã nửa sụp xuống. Công trình xây dựng đã sắp biến thành phế tích chịu không được loại cường độ này mà ầm ầm sụp xuống, bại lộ ra một bóng dáng được khóa trong chiếc áo choàng màu đen. Không đợi tên vong linh pháp sư kia kịp phản ứng lại, băng lăng gào thét, hóa cầu bạo liệt, vũ tiễn bén nhọn như gió mà tiếp đón qua, thậm chí thân thể của tên vong linh pháp sư kia còn chưa rơi xuống đất đã bị giết chết.

“Vẫn còn, ít nhất là bốn!” Phù Tô một mặt xua tay ý bảo mọi người không nên cao hứng quá sớm, một mặt ngưng thần cảm giác từng chút một sự dao động rất nhỏ của ma pháp trong không khí.

“Nơi đó!” Đào Mã Lý trong tay Hắc Diệu Chi Ngân nghiêng sang phải một lóng, đánh vỡ vòng hộ thuẫn pháp lực vây xung quanh vong linh pháp sư, pháp sư ẩn trong áo choàng nhếch miệng cười – nếu khuôn mặt như Khô Lâu có thể xuất ra loại vẻ mặt mang ý “cười” này – năm ngón tay bạch cốt dữ tợn vươn ra từ trong áo choàng chỉ hướng đối thủ của hắn, đáng tiếc không kịp thi triển lời nguyên, Đông Kết Tiên của Hắc Diệu Chi Ngân đã bắn đến làm cho hắc bào pháp sư đã mất đi sự bảo hộ của pháp lực hộ thuẫn đông lạnh thành khối băng, Lục Đạo Luân Hồi nổi gót theo sau dùng một cây Phá Giáp Tiên bắn bẻ “khối băng hình người”.

“Nhanh thêm chút nữa, ta sắp không chống cự được nữa rồi!” Trên tấm khiên đã xuất hiện vết nứt, trên trán Thương Lăng cũng toát đầy mồ hôi lạnh, nhìn đôi tay cầm khiên của hắn đã hằn lên từng đường gân xanh, cũng biết được hắn đã chống đỡ một cách rất miễn cưỡng. “Phi ... Khô Lâu Bình cường hóa, so với tượng tượng của ta còn khó đánh hơn!”

“Lão đại không xong rồi! Cuồng hóa đi!” Chặt vật dùng kiếm ngăn cản một nhát đao chém xuống, Cương Thiết Chi Thành xoay xoay cánh tay vì đỡ một cú lúc này mà có chút mỏi, lớn giọng hô với Túy Sát Giang Sơn.

“Không được!” Cánh tay ổn định chống đỡ tấm khiên, Thương Lăng nghe vậy rống to về phía long thương kỵ sĩ đã xuất ra song kiếm “Lão tử còn chịu được! Lát nữa xin a Diệu làm thêm chút thức ăn ngon là được rồi, ngươi trước không thể cuồng hóa.”

Kỹ năng cuồng hóa tuy rằng chỉ cần trong thời gian ngắn ngủi có thể làm các hạng của thân thể tăng lên theo cấp lũy thừa, nhưng sau khi cuồng hóa kết thúc thì các hạng lũy thừa sẽ bị giảm phân nửa trong vòng một ngày, loại này là chiêu thức đã thương địch thủ một ngàn mà tự đã thương mình tám trăm, Túy Sát Giang Sơn thông thường cũng không lấy ra dùng, huống chi bọn họ vừa tiến nhập Lợi Sát Hưu Tháp, đường phía trước còn rất dài, hắn không muốn kéo theo thân thể suy yếu, làm gánh nặng một ngày. Liếc mắt nhìn Thương Lăng một cái, ý bảo đối phương không cần miễn cưỡng, Túy Sát Giang Sơn thu hồi song kiếm trở về lấy trường thương, đâm xuyên qua người một con Khô Lâu đang bỏ nhào đến cho hả giận.

Dưới sự trợ giúp của triệu hoán thú của Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt, Hoàn Mỹ Phong Bạo thành công dùng hỏa cầu thiêu thêm một tên vong linh pháp sư thành tro, trong không khí tràn ngập mùi khét của thi thể bị đốt trụi, làm người khác chán ghét mà nhăn mũi. Đã giết được ba vong linh pháp sư ... thể công của Khô Lâu bình nhất thời chậm xuống, những người cận chiến đã có thể thở lại bình thường. Hạ Tuyệt Thiên Địch Hồi Úc mắt sắc thấy một góc hắc sắc trường bào phiêu động ở góc nào đó, nòng nhanh chóng dùng băng chùy đâm đến, vừa lòng thấy một vong linh pháp sư đã bị thương, lão đảo xuất hiện ở góc sáng sủa, che lại miệng vết thương nghiêng ngả lão đảo chạy trốn về sâu trong thành trấn. Đều là băng hệ pháp sư, nhưng lực sát thương cực lớn của Phù Tô làm cho nòng cảm giác giữa đường đi mình đều bị đồng bạn bỏ qua, liền lộ năng cảm lấy pháp trượng đẩy ra Cương Thiết Chi Thành đứng trước mình rồi thất thất đuổi theo. Không chú ý đến khóe miệng vong linh pháp sư kia gợi lên một nụ cười đã thực hiện được mưu kế.

“Hạ Tuyệt, mau trở lại!” Túy Sát Giang Sơn hô to, đáng tiếc thời gian đã quá muộn, bởi vì Hạ Tuyệt Thiên Địch Hồi Úc đã mù quáng mà đuổi theo, trận doanh hình tam giác vốn không thể che vào đâu được giờ đây xuất hiện khe hở thật lớn, một thanh đại đao lóe hàn quang thẳng tắp bổ về phía Vực-xây Hoa Hồng không hề được bảo hộ.

Không giống với những chức nghiệp chiến đấu, mục sư là người chữa bệnh và cũng là sự tồn tại yếu ớt nhất trong cả đội ngũ, người bên ngoài đã không kịp trở lại cứu, Vực-xây Hoa Hồng đối mặt với thứ vũ khí nhắm thẳng mặt mình mà đến này chỉ có thể tuyệt vọng mà nhắm mắt lại ...

Ngay khi mọi người nghĩ mình đành phải trở mắt nhìn Vực-xây Hoa Hồng phải trở về nơi sống lại, thì một cây vũ tiễn đã bay đến rơi ngay trên mặt đất phía trước mặt nàng, một đạo hoàng quang hình chữ nhật hộ thuẫn đem nàng cùng thanh đại đao ngăn cách ra, tuy vòng hộ thuẫn kia chỉ duy trì được mười giây, nhưng cũng đủ để Túy Sát Giang Sơn và Cương Thiết Chi Thành quay về cứu viện một trái một phải chém chết con Khô Lâu Bình đã xâm nhập vào trận hình tam giác.

Thấy kế sách của mình thất bại, vong linh pháp sư giả vội chạy trốn để dụ địch lúc này đột nhiên quay đầu, một đạo hào quang tụ tập trên pháp trượng của hắn, ngay sau đó một đạo ánh sáng xanh biếc như con độc xà bắn về nữ pháp sư đang ở phía sau truy hắn.

Đối mặt với ánh sáng từ vong bản về phía mình, Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc chỉ biết thúc thủ vô sách không còn biện pháp nào, bởi vì nàng quá vội vàng liều lĩnh, thậm chí còn không thêm tạo ra vòng hộ thuẫn quanh người đã lập tức đuổi theo, nàng của giờ phút này không khác gì một con dê con đon độc.

Một bóng dáng mau lẹ xuất hiện từ phía sau, ôm lấy thắt lưng nữ pháp sư, mang theo nàng né sang phải, tránh được một đòn xạ tuyến trí mạng, sau đó mượn lực ném đi, không chút do dự đem nữ pháp sư như bao tải mà quăng trở lại vào chỗ trung ương của đội hình tam giác. Cũng may nàng vừa nãy trong nháy mắt đã nhớ phải tạo vòng pháp lực hộ thuẫn cho mình, nếu không cho dù không bị vong linh pháp sư công kích, thì một cú quăng này nàng cũng không chịu nổi... Nhìn về phía nữ pháp sư bị quăng đến thất điên bát đảo, Quy Vu Tịch Diệt lạnh lùng phun ra một câu: “Còn như vậy, chết!” Thân hình nhoáng lên một cái, lại tránh thoát được một đạo xạ tuyến từ vong, thân thể lao thẳng tới, ánh đao chọt lóe, hắc bào pháp sư giảo hoạt kia đã bị loạn đao chém đứt đầu.

Sau khi tử linh pháp sư bị tiêu diệt, Khô Lâu Bình vẫn cuộn cuộn như biển bỗng như bị chặn lại, không tiếp tục tăng thêm, những con còn lại cũng bị đoàn người tiêu diệt sạch sẽ, thánh quang thuật của Vực-xây Hoa Hồng sáng lên liên tiếp không ngừng trên người mọi người, miệng vết thương do Khô Lâu lưu lại trong nháy mắt liền khỏi hẳn. Hắc Diệu Chi Ngân trộm thu hồi thụ cảm bạch sắc về Hư Không Thủ Trạc, một lần nữa lấy Đào Mã Lý ra nắm trong tay – cùng lúc khi Vực-xây Hoa Hồng xuất ra thánh quang thuật, thì tri thức thuật của hắn nhìn có vẻ như không đủ, dù sao thuật nghiệp cũng là chuyên về tấn công, người ta chỉ một lần sử dụng thánh quang thuật mà có thể so được với ba lần sử dụng tri thức thuật của hắn ~ loại thời điểm này nên giao cho người chuyên nghiệp xử lý mới là tốt nhất, hắn liền tạm thời cứ đóng vai là một cung tiễn thủ là được rồi...

“Một chết người rồi, chuyện như vậy mà thêm vài lần nữa đúng là ăn không tiêu a...” Cực Đoan Phân Tử uống một ngụm nước trái cây của Hắc Diệu đưa qua để nhuận nhuận yết hầu, trộm oán giận với Âm Đồng.

“Ha ha a... Vũ hội cuồng hoan chỉ vừa mới bắt đầu...” Một thanh âm ngọt ngào mang theo mùi hoặc vang lên trong thành trấn trống trải. Mọi người ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm, nguyên lai trên một nóc nhà còn hoàn hảo đang có một nữ nhân đang đứng, nàng mặc áo da màu đỏ bó sát người, những vật liệu kim loại trang trí trên đó dưới sự phụ trợ của ánh lửa càng làm đáng người thêm nóng bỏng, làm mấy người không có ý chí kiên định phải âm thầm nuốt nước miếng: “A... hoan nghênh nhóm các người bước vào Lợi Sát Hư Tháp, đương nhiên, cũng hoan nghênh hai tiểu mỹ nữ...”

>>Hết chương 20Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Nếu loại bỏ bối cảnh khủng bố chung quanh, cử chỉ của nữ nhân này hoàn toàn có thể xứng một vị phu nhân tận chức tận trách chiêu đãi khách nhân của mình – đáng tiếc Lợi Sát Hư Tháp khủng bố này không thích hợp với nàng. Hướng hồ với gương mặt tái nhợt cùng đôi môi đỏ tươi cũng cho thấy nàng tuyệt đối không phải là một “người” bình thường.

“Nữ yêu~” Sắc mặt Phù Tô vốn không tốt giờ đây càng thêm âm trầm. Nữ yêu, khi còn sống là tể ti hoặc mục sư pháp lực cường đại, vì vậy sau khi các nàng sa đọa cũng không như những sinh vật hệ vong linh bình thường e ngại pháp thuật thần thánh, nhưng đây không phải là chỗ khủng bố của các nàng, nữ yêu pháp lực cường đại có thể nhìn chăm chú con mồi thông qua ánh mắt mê hoặc để khống chế đối phương, một khi đã bị khống chế, người bị khống chế sẽ nghe hết thấy lệnh của nữ yêu, sẽ không chút do dự mà rút đao giết chết đồng bạn mình hoặc tự sát – còn linh hoạt nhu thuận hơn con rối của vong linh pháp sư.

“Không được nhìn vào mắt nàng!!!” Lúc này mới cảnh báo thì đã muộn, Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc ánh mắt đại lộ lên pháp trượng, một khối băng chủ đâm về phía Nhất Quý Tha Đao chắn trước mặt nàng...

Máu chảy ra từ trong thân thể, Nhất Quý Tha Đao che phần eo bị thương giương ánh mắt khó hiểu nhìn về phía đồng bạn của mình, nữ yêu đứng trên nóc nhà lại càng cười êm tai hơn, nàng hướng nữ pháp sư đứng trên đất vươn ra song chương “Đến, đến, người đến đây nào, tiểu muội muội, Phù La Lạp tỷ tỷ thực thích người.”

“Nữ nhân phiền toái!” Quy Vu Tịch Diệt cúi đầu chửi một tiếng, loạn đao nhoáng lên bỏ xuống đầu Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc, Vực-xây Hoa Hồng còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, đao phong lạnh lẽo kia đã chuyển, chuôi đao hung hăng chém vào bên gáy nữ pháp sư, làm nàng hôn mê bất tỉnh.

“Ai ~ sao lại thô lỗ với nữ nhân như vậy chứ...” Phù La Lạp đứng trên cao ra vẻ tiếu nuối nhún nhún vai, đầu ngón tay điểm một chút, một đạo bạch

quang roi thẳng lên người Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc, như kí sinh trùng chui vào thân thể nàng, nữ pháp sư vốn đã té xỉu giờ đây mở to mắt, âm trầm cười, pháp trượng vung lên, lưỡi dao bằng băng hướng mọi người bay qua.

Mạnh chấn trước mặt mọi người, tấm khiên đã có vết nứt của Thương Lăng không thể chống được công kích mà bắt đầu bị tổn hại, dao băng thật nhỏ chui qua khe hở để lại mấy vết thương lên người Nhân tộc chiến sĩ. Công kích của Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc không những không có dấu hiệu đình chỉ, ngược lại càng tăng mạnh thêm.

“Ai da ... đồng bạn của ngày xưa lại nâng đao hướng về nhau, này nên làm gì bây giờ?” Ngự khí vô tội của Phù La Lạp vang lên, có tác dụng đồ thêm dầu vào lửa.

“Tiểu Tuyết, nguoi tỉnh tỉnh a!” Vực-xây Hoa Hồng cơ hồ vừa không ngừng chữa miệng vết thương bị dao băng tàn phá trên người Thương Lăng, vừa khóc hô đến khản cả giọng về phía nữ pháp sư đang giờ cao pháp trượng.

“Vô ích thôi!” Hắc Diệu Chi Ngân đi đến bên người Vực-xây Hoa Hồng, dùng lực đạo ôn nhu nhưng cường thế áp chế pháp trượng của nữ mục sư “Nàng đã bị khống chế rồi, không thể cứu được.”

“Nhưng tiểu Tuyết chính là đồng bạn của ta a ...”

“Thương Lăng cũng là đồng bạn của ta! Ta không thể cứ trở mặt mà nhìn cái nữ nhân điên kia dùng từng đao từng đao chém hấn chết!” Một tiếng bạo rống phát ra từ trong miệng Phù Tô người xưa nay luôn ôn hòa, làm cho Vực-xây Hoa Hồng chấn động đến hoảng hốt. Vũ tiễn của Hắc Diệu Chi Ngân thay thế lời hấn nói bay về phía Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc. Đồng thời song đao của Quy Vu Tịch Diệt cũng chọt lóe đánh đến. Ngoài Thương Lăng đang bị trọng thương ra, tất cả thành viên của Sơn Miêu tiểu đội đều gia nhập hàng ngũ vây công nữ pháp sư, mà người của Thí Thần thì đứng một bên trợn mắt há mồm, trợ giúp không được, mà ngăn cản cũng không xong.

“Đây là quan hệ mà các nguoi tự cho là bằng hữu sao? Một khi thấy đồng bạn có uy hiếp đến mình thì không do dự mà nâng đao hướng về nhau sao? Con người a ~ thật là một sinh vật ích kỷ vĩnh viễn cũng không thay đổi!!” Phù La Lạp vẫn như trước nở nụ cười sắc nhọn, tiếng cười của nàng thực trống rỗng, nghe không ra được là cảm tình vui sướng hay bị ai, giống như chỉ đơn giản vì muốn cười nên cười ...

“Đương nhiên! Đây là tình bằng hữu của chúng ta!” Lượng máu của Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Úc đã đến trạng thái sắp chết, thanh âm của Vực-xây Hoa Hồng vang lên thật rõ ràng “Tĩnh hóa thuật!” Ánh sáng màu vàng nhu hòa bao vây cả người Thương Lăng và nữ pháp sư, bức ép đuổi bạch quang lẫn trong thân thể kia ra, pháp trượng trong tay nữ pháp sư buông lỏng, thoát lực ngã xuống đất. Cực Đoan Phân Tử nhanh chóng ôm lấy nữ pháp sư giao cho mục sư đang rung rung nước mắt.

“Ha ha ... thực thông minh a ~ biết được con rồi khi sắp chết là lực khống chế yếu nhất, sau đó lại dùng phương pháp cùng công kích mà chỉ phối làm ta thả lỏng cảnh giác, hiểu lầm các nguoi thật sự muốn giết chết đồng bạn của mình, sau đó mục sư tiểu muội lại rút lực lượng tĩnh hóa vào trong cơ thể nàng, thật sự, rất thông minh ...” Thân thủ vuốt vuốt tóc trên trán mình, thanh âm Phù La Lạp đột nhiên trở nên sắc nhọn: “Đáng tiếc, loại hữu tình buồn cười này cũng không hữu dụng! Các nguoi cuối cùng cũng phải chết trong Lợi Tất Hưu Tháp!!!!!!”

Trên người Phù La Lạp đột nhiên phát ra quang mang màu tím, như ngọn lửa bùng cháy của tuyệt vọng. Mọi người đã có tâm lý chuẩn bị đồng thời lấy tay che kín hai mắt mình.

“Vậy sao?” Loạn đao của thích khách băng lãnh còn nhanh hơn người của hấn một bước, ngay sau đó là vũ tiễn của cung thủ. Phù La Lạp khi còn sống bất quá chỉ là một mục sư giỏi, tuy rằng nàng hiện tại là nữ yêu có pháp lực cường đại, nhưng là ngoài những công kích thần thánh hệ và năng lực khống chế tinh thần ra, sức chiến đấu của nàng thậm chí còn không bằng một gã vong linh pháp sư bình thường.

“Không, không có khả năng, tinh thần của các nguoi sao có thể không bị lực khống chế của ta ảnh hưởng?” Chật vật tránh thoát loạn đao của thích khách, lại bị vũ tiễn đâm thật sâu vào vai trái. Hơn nữa vũ tiễn xảo quyết khi tiếp xúc đến da lại dấy lên ngọn lửa mãnh liệt. Làm sinh vật hệ vong linh e ngại ánh sáng cùng ngọn lửa đã trở thành bản năng, mặc dù cây Liệt Diễm Tiên này không tạo thành thương tổn trí mạng đến nàng, Phù La Lạp vẫn là theo bản năng phát ra một tiếng thét chói tai.

“Bởi vì nguoi không có sức quyền rũ a, đại tỷ ...” Hắc Diệu Chi Ngân khó có được mà nổi lên tâm tính muốn trêu đùa, vũ tiễn trên tay cũng không chút do dự mà từng cây từng cây bắn ra ngoài.

“A ~” Gương mặt được che dấu sau lớp mặt nạ của Quy Vu Tịch Diệt cũng lộ ra ý cười rõ ràng, song đao chọt lóe hung hăng bỏ về phía cổ của nữ yêu.

“Đủ rồi, Phù La Lạp, trở về đi.” Một thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên, làm mọi người sững sốt cả kinh, dưới ảnh hưởng của ma pháp khống chế tinh thần của nữ yêu, ngoài hai người tác chiến mà không cần dựa vào mắt là Hắc Diệu cùng Quy Vu Tịch Diệt ra, những người còn lại cũng không giúp được gì, chủ nhân của thanh âm này lai lịch cũng không nhỏ, hơn nữa rất có thể là BOSS cuối, nếu lúc này hấn ra tay, chỉ dựa vào hai người thích khách cùng cung tiễn thủ thì nhất định không địch lại được.

Hoàn hảo chuyện mà mọi người lo lắng cũng không phát sinh, nữ yêu sau khi nghe được thanh âm kia sắc mặt liền trở nên vui vẻ, lập tức cung kính hỏi đáp “Tuân mệnh, đại nhân.” Tiếp theo dưới chân liền xuất hiện một pháp trận di dời, hào quang chọt lóe, bóng dáng nữ yêu đã biến mất vô tung.

“Chạy rồi?” Hắc Diệu Chi Ngân không còn cảm giác được sự tồn tại của địch nhân liền xốc lên hai miếng che mắt trên mặt nạ, lộ ra đôi mắt màu tím.

“Ta nghĩ tạm thời là đúng vậy.” Phù Tô nhún nhún vai, dưới sự trợ giúp của Túy Sát Giang Sơn, dù Thương Lăng tới ven đường, để hấn dựa vào tường “Hy vọng vòng công kích thứ ba sẽ không lập tức bắt đầu, bằng không chúng ta thực sự là ăn không tiêu.”

Vệ-xây Hoa Hồng vội vàng chiếu cố Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc đang hôn mê, không muốn quấy rầy nàng, Âm Đồng lấy một lọ dược thủy trị thương cho Thương Lăng uống, Hắc Diệu Chi Ngân lấy ra thụ cầm, nắm khúc đàn ra, quang mang tri đũ thuật chậm rãi rót vào vết thương trên người chiến sĩ đang mê mẫn.

“Ta ... thật có lỗi, kinh nghiệm của tiểu Tuyết còn quá ít, chúng ta lần này cho nàng theo công hội cũng vì để rèn luyện nàng một chút.” Chần chờ một chút, Túy Sát Giang Sơn vẫn là thành khẩn tỏ ra áy náy với thành viên của Sơn Miêu tiểu đội, dù sao nhìn đến bộ dáng bị thương thành như vậy của Thương Lăng, Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc không thể nào trốn tránh trách nhiệm.

“Ách, không sao ...”

“Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy không phải dùng để rèn luyện kinh nghiệm của người mới! Nếu người có một khối tơ lụa trên quý, người có đem nó đến cho đứa trẻ ba tuổi học may hay không? Sẽ không, đúng không? Nếu cứ tự làm theo ý mình như vậy, thì thử chết là người!” Ngừ khí của Phù Tô lạnh lùng, lời nói ra như một con dao nhỏ bén nhọn. “Có lẽ người nguyện dùng mạng của người cho nàng chơi, nhưng là chúng ta không muốn!”

Túy Sát Giang Sơn vẻ mặt xấu hổ nhìn Phù Tô cơ hồ muốn phun ra lửa, không thể tin được pháp sư ôn hòa lại có mặt bén nhọn đến nỗi người khác khó có thể thừa nhận như vậy.

“Người không nên để ý, nhìn Thương Lăng lão đại bị thương thành như vậy nên Phù Tô mới đau lòng, vậy nên mới nói mà không lựa lời.” Âm Đồng thấy Túy Sát Giang Sơn xấu hổ, vội vàng đi lên hòa giải.

“Ách ... này đích thật là lỗi của chúng ta ...” Sờ sờ cái mũi, Túy Sát Giang Sơn xấu hổ khụ một tiếng, lưng ta lúng túng giải thích.

Hắc Diệu Chi Ngân trông thấy cũng không đánh, muốn lên khuyên can, lại bị Quy Vu Tịch Diệt giữ chặt: “Không cần đi, tính tình của Phù Tô khi bùng nổ là cả cự long cũng phải nhượng bộ mà lui binh, người qua đó mà không cẩn thận bị bão thổi đến, sẽ mất mạng.”

Tuy rằng lời là nói cho Hắc Diệu nghe, nhưng là thanh âm cũng không nhỏ, ít nhất mỗi người ở đây đều có thể nghe rõ ràng rành mạch, nghe thấy Quy Vu Tịch Diệt nghiêm trang nói ra những lời như vậy, Âm Đồng buồn cười: “Hình như trong Sơn Miêu tiểu đội, nhìn qua người đáng sợ nhất chính là người a, Tịch Diệt.”

“Nhìn qua đáng sợ không tương đương với sự thật cũng đáng sợ, trên thực tế – ta rất thiện lương.” Quy Vu Tịch Diệt vô tội nhún nhún vai, một bộ dáng các người oan uổng ta.

Cái này làm Phù Tô có muốn xụ mặt cũng xụ không được, “phỉ” một tiếng cười lên “Được rồi, ta là ác nhân.”

“Ách ~ a Diệu ... người đáp ứng làm thức ăn cho ta không được đổi ý nga ... hãy nhìn xem ta bị thương nghiêm trọng như vậy ...” Người Thương Lăng cũng đã tốt được bảy tám phần, một phen mặt dày mày dạn lao qua bên Hắc Diệu làm nũng.

“Này ~ Người hẳn là nên giải thích một chút hành vi lỗ nhăng của mình? Thương ~ Lăng ~ lão ~ đại ~” Pháp tượng như mọc côn của Phù Tô hôn lên mũi Thương Lăng nói ra từng chữ.

“5555 ... A Diệu, Phù Tô hảo hung ...” Thương Lăng mượn cơ hội càng không buông đôi tay đang ở trên người Hắc Diệu, không những thế còn thêm trầm trọng mà vùi đầu vào giả khóc ...

“Người ...!!!” Tinh Linh pháp sư tức giận đến sắc mặt không tốt giờ cao pháp tượng lên, nhìn áo giáp rách nát trên người Thương Lăng rốt cuộc cũng không nỡ nện xuống, vẻ mặt thất bại nói: “Quên đi, dù sao ta cũng công nhận mình chính là ác nhân ...”

Thương Lăng nghi hoặc nhìn Túy Sát Giang Sơn không tiếng động giao khối giáp từ giai vào tay mình, trong mắt tràn ngập nghi hoặc, này không phải là phần thưởng dành cho á quân của cuộc thi đấu cá nhân sao? Đối phương lại khinh miêu đạm tả nói: “Áo giáp của người đã bị phá rồi, không phải sao?”

“Ha ha ~ cảm ơn ~” Trên mặt Thương Lăng hiện ra tươi cười, nhưng ở thời điểm không ai chú ý nắm tay của hai chiến sĩ nhẹ nhàng chạm vào nhau.

>>Hết chương 21

Khuynh Nguyệt: “Xin giải thích: khúc cuối cái nắm tay của Thương Lăng với Túy Sát là biểu hiện chiến thắng hoặc làm hòa của tụi con trai hay làm, thay vì con gái tụi mình là đập lòng bàn tay vào nhau, thì con trai là chạm nắm tay, chứ không phải là nắm tay. Ta thì trung thành với cặp Phù Tô x Thương Lăng, nên phải giải thích để các nàng không hiểu lầm hêhê.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Trải qua trận ác chiến luân phiên, đoàn người đã mệt mỏi đến không chịu nổi, bảo thực độ cũng sắp cạn đến đây, hoàn hảo còn có trù sư (đầu bếp) Hắc Diệu Chi Ngân cấp đại sư ở đây, nếu không thì sau khi trải qua một phen tra tấn về cả thể xác lẫn tinh thần mà còn phải chịu ăn thực phẩm mà hệ thống bán, kia quả thật là sự ngược đãi cùng cực a ...

So với người của Thí Thần, Sơn Miêu tiểu đội xuất thân từ Dong Binh đoàn, có kinh nghiệm phong phú hơn trong những hoàn cảnh hiểm ác.

“Ồ đây đi, Phù Tô.” Âm Đồng điều tra một phen trước sau, rốt cuộc xác định tòa nhà này là tốt nhất trong ngoài đều không có cơ quan gì, quay đầu làm một cái thủ thế OK với Phù Tô. “Hạ Tuyết, ta đến bên tường tụ tập thủy hệ nguyên tố, ngươi dùng đóng băng thuật làm bức tường kiên cố thêm một chút.” Phù Tô vươn tay chỉ vách tường, quay đầu nói với Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc.

“Tại sao phải làm vậy?” Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc ngồi bên cạnh Vực-xây Hoa Hồng, cái miệng nhỏ uống nước trái cây của Hắc Diệu Chi Ngân lấy từ trong Không Gian Thủ Trạc, chán ghét thời gian nghỉ ngơi của mình bị kẻ khác quấy rầy, hiển nhiên cũng vì canh cánh trong lòng chuyện lúc này hẳn đã không chút lưu tình nào công kích mình.

“Dùng băng làm tường kiên cố thêm, cẩn thận một chút cũng không mất gì.” Mặt nhăn mày nhu, Phù Tô vẫn kiên nhẫn giải thích với đối phương – dù sao đợt thám hiểm này chỉ vừa mới bắt đầu, đường phía sau còn dài, nếu hiện tại xuất hiện mâu thuẫn nội bộ, khẳng định sẽ tạo ảnh hưởng với sự phối hợp của sau này.

“Thật có lỗi, ta không thoải mái, không phải ngươi rất mạnh sao? Chính mình tự làm không được sao?” Giọng của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc mang theo châm chọc.

“Này!!!” Âm Đồng là người đầu tiên bắt mắt, tuy rằng hẳn là một tên đạo tặc, nhưng không đại biểu hẳn không rõ chức nghiệp của pháp sư, vừa này cùng nữ yêu Phù La Lạp ác đấu một phen, Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc thật là bị thương, nhưng là sớm đã được Vực-xây Hoa Hồng dùng thánh quang thuật chữa khỏi – cũng không phải chết đi sống lại, sau khi sống lại thân thể sẽ không khỏe trong thời gian ngắn – làm sao mà không thoải mái chứ? Nữ nhân này đúng là không có việc làm mà đi sinh sự.

... Mặt Phù Tô càng nhăn hơn, nếu là người khác, giờ phút này hẳn đã cho một cái nhủ bằng phóng qua, nhưng đối phương là nữ nhân, hẳn vẫn không nên làm nàng bị thương đúng không? Dựa vào năng lực của bản thân không phải là không làm được, nhưng hẳn chỉ là ngoạn gia bình thường chứ không phải thần, làm thì sức lực sẽ cạn kiệt – nếu cả hai cùng hợp tác sẽ tốt hơn, đối thành một người thì tổng phải cố hết sức.

“Bỏ đi, Phù Tô, ta giúp ngươi.” Hắc Diệu Chi Ngân đánh gãy cục diện xấu hổ, từ túi tiền lấy ra ba cây Đông Kết Tiền, khoát lên Đào Mã Lý, ba cây vũ tiền dính một tiếng cắm vào vách tường, nhất thời mặt tường hình thành một tầng băng bảo hộ. Đông Kết Tiền của hắn trước đó mặc dù đã được chế tác lại, nhưng tất nhiên hiệu quả so ra kém hơn đóng băng thuật của băng hệ pháp sư chân chính, nhưng ưu điểm là không cần tiêu phí ma lực.

Hắc Diệu Chi Ngân cùng Phù Tô liên thủ đóng băng vách tường bốn phía cho nó thêm kiên cố, cả phòng nhỏ nhất thời mát mẻ hơn, Lợi Tát Hưu Tháp mặc dù đã bị chìm vào sâu trong lòng đất, nhưng ảnh hưởng của đại hỏa hủy diệt năm đó cũng không biến mất – lúc này ngay cả trong thành cũng thấy được đồng phệ tích còn bị thiêu đốt, hoặc thực vật đã bị nướng khô bốc khói nhẹ bên những vách tường đổ.

“Hừ, rõ ràng là chuyện mình có thể tự làm, đã vậy vừa rồi còn lôi kéo bảo ta làm làm gì? Cố ý à?” Rõ ràng muốn Phù Tô ngã ngựa, nhưng không đạt được mục đích, Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc nói với giọng điệu khiêu khích cùng không cam lòng.

“Ngươi là băng hệ pháp sư, công tác hỗ trợ này vốn không gì khó khăn, lại nói nhiệm vụ lần này cũng là nhiệm vụ kiến thành của Thí Thần, bảo ngươi ra một phần sức thì có gì là không đúng?” Thanh âm của Phù Tô rõ ràng đang tức giận, vốn ấn tượng của hắn đối với Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc đã không tốt rồi, bây giờ lại như té xuống đáy cốc.

“Hừ! Những con mèo hoang các ngươi còn không phải thành viên của Thí Thần sao?”

“Tiểu thư, ta thấy chắc ngươi hiểu lầm rồi, Sơn Miêu chỉ là dưới sự ủy thác mà trợ giúp Thí Thần các ngươi hoàn thành nhiệm vụ này thôi.” Thanh âm của Thương Lăng vang lên từ góc tường, đã không còn như giọng điệu của ngày thường, hiện tại là thái độ phi thường nghiêm túc.

“Nói nghe thật hay a, cái gì ủy thác chứ, Sơn Miêu bắt quá chỉ là muốn dựa vào khóa đại thụ Thí Thần này mà thôi.” Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc nói mà không suy nghĩ, thành viên của Sơn Miêu tiểu đội nghe được đều trầm mặc. Túy Sát Giang Sơn cũng nhíu mày, phòng không lớn, cuộc đối thoại vừa rồi hẳn nghe đến thật rõ ràng, nhưng là thủ lĩnh của đội, hẳn không thể tham gia vào khắc khẩu – một bên là thành viên nghiệp đoàn của mình, một bên là khách quý mà mình khuyên can mãi mới có thể mời được, thiên về ai cũng không được – nhưng hiện tại đã đến nước này, nếu hẳn không ra mặt, chỉ e tiểu đội này sẽ phải giải tán.

“Tiểu Tuyết! Ngươi cầm miệng! Nếu không khỏe thì hảo hảo mà nghỉ ngơi, Sơn Miêu là khách quý mà ta mời được, ngươi đừng nói hươu nói vượn.” Túy Sát Giang Sơn gật đầu xin lỗi với Sơn Miêu tiểu đội: “Ta thay nàng giải thích, tiểu Tuyết có chút tùy hứng, mọi người không cần so đo với nữ hài tử.”

Túy Sát Giang Sơn là hội trưởng của Thí Thần, lời giải thích này cũng đủ phân lượng, Sơn Miêu tiểu đội cũng không so đo. Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc oán hận trừng mắt Túy Sát Giang Sơn, đẩy ra thức ăn mà Vực-xây Hoa Hồng đưa qua, đi đến một góc ngồi xuống.

Qua con nháo của nàng, thêm nữa là không khí âm trầm áp lực của Lợi Tát Hưu Tháp, cho dù thức ăn của Hắc Diệu Chi Ngân có nếm vị thế nào đi nữa, mọi người cũng không còn tâm trạng ăn, những món ăn đưa vào miệng chỉ để bổ sung cho bảo thực độ, nhai đi nhai lại như bào đèn cày.

“Ta phân công một chút, mọi người hãy nghỉ ngơi trong chốc lát, Hắc Diệu cùng Tịch Diệt một tổ, Âm Đồng cùng Cực Đoan một tổ, Nhất Quý Tha Đạo cùng Lục Đạo Luân Hồi một tổ, lên nóc nhà làm công tác canh gác, cứ hai giờ thì đổi ca cho nhau.” Phù Tô vỗ vỗ tay, phân công xong, quét mắt nhìn khắp phòng.

“Chúng ta làm gì?” Cương Thiết Chi Thành thấy mình không được phân công nhiệm vụ, lên tiếng hỏi.

“Chúng ta cứ yên tâm nghỉ ngơi, công tác canh gác thì cứ giao cho những người có chức nghiệp ẩn thân như bọn họ thì tốt hơn.” Phù Tô mỉm cười giải thích với đối phương, tuy rằng tính tình của người chiến sĩ này hơi thẳng thắn, cân não cũng đơn giản, nhưng vẫn làm người thích.

“Ai, thật nhàm chán a.” Trốn vào trong áo choàng, Hắc Diệu Chi Ngân nép nhỏ một cái, không chút khách khí tựa lên vai Quy Vu Tịch Diệt – dù sao cũng đang trên nóc nhà, không ai thấy, để hấn lên làm chút đi. Quy Vu Tịch Diệt cũng ngồi xuống, hai người tựa lưng vào nhau mà ngồi, như vậy vừa có thể nghỉ ngơi vừa có thể nhìn trạng huống xung quanh trong phạm vi 360 độ.

“Kết thúc nhiệm vụ này chúng ta đi chơi nha.” Rất thần kỳ lấy ra một ấm trà cùng hai cái chén trong Hư Không Thủ Trạc ra, Hắc Diệu Chi Ngân dưới ánh mắt kinh ngạc của Quy Vu Tịch Diệt, lấy bình ra đổ đầy hai chén cà phê – đây là thành quả trong một lần thu thập của hấn, mang theo hương khí của cà phê, ôm tâm tình thử thí nghiệm, quả nhiên đồ uống khi chế tạo xong giống cà phê như đúc.

“Đi đâu?” Tiếp nhận cà phê, nhấp một ngụm nhỏ, nhiệt khí xông lên đẩy một mội ra khỏi cơ thể.

“Rất nhiều nơi, muốn lên núi, muốn xuống biển, cũng muốn đi xem sa mạc, ta thích những nơi lữ hành mạo hiểm.”

“Đợi khi nào chúng ta có tiền rồi sẽ đi bộ đến.”

“Phốc ...” Một ngụm cà phê nghẹn trong cổ họng, Hắc Diệu ho thật lây mới có thể bình phục “Tịch Diệt ...”

“Cái gì?”

“Cầu ngươì, đừng nói ra những lời này với khuôn mặt nghiêm trang như thế, sẽ làm ta thấy bản chất của ngươì thật độc ác ...”

“Được, lần sau ta sẽ tận lực che dấu.”

“Phốc ... khụ khụ ... khụ khụ khụ ...” Hắc Diệu không hề chuẩn bị tâm lý lại lần nữa bị sặc ...

Mặc dù đang trò chuyện, nhưng tinh thần của hai người vẫn không thả lỏng, cũng may chung quanh không có động tĩnh gì, thẳng đến khi Âm Đồng cùng Cực Đoan Phân Tử đi lên tiếp ca của hai người, Hắc Diệu cùng Tịch Diệt vừa trở vào phòng lập tức phủ áo choàng lên người dựa vào nhau mà ngủ – mặc dù trong trò chơi sự mệt mỏi và đói khát có thể được giải quyết thông qua một ít vật phẩm hoặc pháp thuật, nhưng sự khản trương của tinh thần phải thông qua giấc ngủ đầy đủ mới có thể giảm bớt.

Hắc Diệu Chi Ngân cảm thấy không bao lâu sau đã bị Nhất Quỷ Tha Dao lớn giọng đánh thức.

“Một đám Tăng Ác Quỷ, đã bao vây chúng ta rồi!” Như để xác minh thêm tính chân thật trong lời nói của hấn, vách tường của phòng nhỏ bị đánh một chút, khí lực rất lớn, người trong phòng đều cảm thấy một trận run lên, nếu vách tường không có sự gia cố của bằng hệ pháp thuật, chỉ sợ lúc này bọn họ đã bị chôn sống trong đồng gạch dưới sự sụp đổ của ngôi nhà này. (Tăng Ác Quỷ, là con rối quái vật duy nhất thuộc hệ vong linh, là tổ hợp của rất nhiều rất nhiều thi thể hư thối cùng phần đã đứt của tay và chân chôn chặt lên người quái vật, hình thể cồng kềnh khổng lồ, lực công kích và lực phòng ngự rất cao, bởi vì là con rối bị khống chế, nên trí lực rất thấp.)

“Trước tiên nên đi ra ngoài, bằng không chúng ta sẽ bị chôn sống trong này!” Tùy Sát Giang Sơn quyết định thật nhanh rút trường thương, cùng với hai chiến sĩ xung phong chạy ra khỏi căn phòng nhỏ. Lục Đạo Luân Hồi đứng trên nóc nhà, dây cung không ngừng phát ra những tiếng vang nhỏ, mỗi một tiếng đều bắn lên trên người Tăng Ác Quỷ một cách chuẩn xác, lúc trước tuy rằng Hắc Diệu có cho hấn một trăm cây Nguyên Tổ Tiên, nhưng túi tiền của hấn cũng không như Đào Mã Lí của Hắc Diệu có công năng thu tiền về, Nguyên Tổ Tiên một khi bắn ra là sẽ ít đi từng cây từng cây một, hấn sẽ không dễ dàng lấy ra sử dụng như vậy, chỉ dùng tiền bình thường công kích, nhưng về điểm công kích này đối với Tăng Ác Quỷ da thịt dày béo mà nói, thật sự là như muối bỏ biển.

“Dừng đi! Không cần tiết kiệm!” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, thấy đối phương đưa qua cho mình một bó Liệt Diễm Tiên thật to, Lục Đạo Luân Hồi cảm kích gật đầu. Từ khi có Đào Mã Lí, Hắc Diệu Chi Ngân không bao giờ hao phí tinh lực vào việc chế tạo Nguyên Tổ Tiên, một đồng Nguyên Tổ Tiên ban đầu chế tạo đều đã giao dịch hết cho Lục Đạo Luân Hồi, nhìn Nguyên Tổ Tiên chiếm hơn phân nửa Không Gian tiền của mình, Lục Đạo Luân Hồi thiếu chút nữa là đã mừng đến nhảy cao ba thước – bây giờ thì không cần bận tâm đến vấn đề tiền nữa! Năm cây Liệt Diễm Tiên mang theo hồng quang “sru sru sru” bay về đám Tăng Ác Quỷ tản ra mùi hôi thối cách đó không xa.

Hắc Diệu Chi Ngân trông thấy Lục Đạo Luân Hồi đại phát thần uy, bất đắc dĩ bĩu môi, nhìn cái người gương mặt lúc nào cũng lạnh giống như Quy Vu Tịch Diệt này vậy thôi, nhưng thật ra bên trong là một phần tử hiếu chiến. Liệt Diễm Tiên mang theo hồng quang bay về phía quái vật, Phù Tô cùng lúc dùng đồng băng thuật đông cứng lại, hình nhân khổng lồ Tăng Ác Quỷ lập tức biến thành cái bia ngắm lý tưởng.

Những thành viên thuộc cận chiến chức nghiệp cũng không cam yếu thế, trường thương của Tùy Sát Giang Sơn, trường kiếm của Cương Thiết Chi Thành, cùng cự kiếm huyết hồng của Thương Lăng không chút lưu tình chém vào trên người tên đại gia hỏa, Âm Đồng, Nhất Quỷ Tha Dao cùng Cực Đoan Phân Tử nhàm chán bỏ luôn kỹ năng tiềm hành, trực tiếp quang minh chính đại dùng dao nhỏ đâm người ...

Tuy số lượng không ít, nhưng trong nháy mắt Tăng Ác Quỷ đã bị đội ngũ có lực công kích mạnh đến biến thái này tiêu diệt sạch sẽ.

“Da! Một bữa ăn sáng!” Lục Đạo Luân Hồi cầm tiền phóng lên như phóng pháo hoa, hai tay nắm lại, đưa lên đưa xuống trước mặt, biểu tình kích động như tiểu hài tử.

Dời mắt khỏi thích cung thủ đang kích động kia, tầm mắt của Hắc Diệu cùng Tịch Diệt chạm nhau, trong mắt hai người đều xuất hiện một tia nghi hoặc, “Ta cảm thấy ... rất không đúng ...” Thấy đối phương thu hồi loan đao đi về phía mình, Hắc Diệu Chi Ngân thì thảo tự nói.

>>Hết chương 22Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Hắc Diệu Chi Ngân lời còn chưa dứt, những phần tay chân còn lại của con rối Tăng Ác đột nhiên hình thành một đoàn sương khói màu xanh biếc, “Mau trở lại” Phù Tô cũng nhân thấy có chút không thích hợp hét to một tiếng, đáng tiếc ngoài Quy Vu Tịch Diệt đã trước một bước trở lại ra, những người thuộc chức nghiệp cận chiến khác đều bị hút vào đoàn sương khói xanh đó.

Thân thể của Cương Thiết Chi Thành cách thi thể quái vật gần nhất đột nhiên lay động, sắc mặt tái nhợt che ngực, máu vùn vụt tụt xuống, Vực-xây Hoa Hồng nhanh tay lẹ mắt dùng một thánh quang thuật, tuy rằng bổ sung không ít máu, nhưng tình huống cạn máu vẫn không chấm dứt. Cùng lúc đó, máu Túy Sát Giang Sơn, Thương Lăng, Âm Đồng, Nhất Quý Tha Đao, Cực Đoan Phân Tử đều nhanh chóng giảm xuống.

Vực-xây Hoa Hồng lập tức sử dụng quần thể hồi phục, nhưng ma pháp của nàng cũng có hạn, sử dụng không ngừng sẽ làm tiêu hao ma lực cho quần thể tri đủ thuật, giá trị pháp lực của nàng rất nhanh đã thấy đáy.

“Hãy thử ... Tĩnh hóa thuật.” Tình trạng của Túy Sát Giang Sơn so với mọi người thì tương đối tốt hơn một chút, nhưng máu thì cứ mỗi giây sẽ giảm đi 50 giọt, một khi pháp lực của Vực-xây Hoa Hồng tiêu hao hết, bọn họ cũng sẽ cách cái chết không xa.

“Vô dụng, đó là độc.” Từ trên nóc nhà nhảy xuống, Hắc Diệu Chi Ngân từ Không Gian Thủ Trạc lấy ra một lọ dược thủy màu trắng, mở nắp rồi nhanh chóng đổ vào miệng Túy Sát Giang Sơn, “Thử cái này xem, ta không kịp làm dược chuyên môn giải độc.”

Uống hết một lọ dược thủy, sắc mặt Túy Sát Giang Sơn dịu xuống được một chút, tốc độ cạn máu cũng từ 50 xuống 10 trong một giây. Thấy dược có hiệu quả, Hắc Diệu Chi Ngân cũng không trì hoãn, cho mỗi người trúng độc uống một lọ.

“Đọa chết lão tử.” Cương Thiết Chi Thành sắc mặt xám trắng vỗ ngực mình, vừa nãy máu cứ một giây là giảm xuống 300, nếu Hoa Hồng không phản ứng nhanh, hiện tại có lẽ hắn đã chết rồi.

“Không thể giải trừ hoàn toàn sao?” Bệnh trạng trúng độc đã giảm bớt, mỗi giây mất đi 10 giọt cũng không gây nguy hiểm chết người, nhưng ảnh hưởng vẫn không nhỏ.

“Độc này còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của ta.” Hắc Diệu một tay nâng cằm, nhíu mày nhìn sáu người trúng độc, giải dược của hắn cơ bản có thể giải hết đại bộ phận độc, nào ngờ thì độc của Tăng Ác Quái lại lợi hại như thế. “Cho ta chút thời gian, Hoa Hồng người ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi, cứ năm phút thì dùng một lần quần thể tri đủ thuật, Lục Đạo người lên nóc nhà canh gác.”

Dặn dò ngắn gọn, Hắc Diệu Chi Ngân ngồi xuống không ngừng lấy ra đủ loại thảo dược với mọi kiểu dáng từ trong Không Gian Thủ Trạc. “Người là thảo dược Luyện Kim Sư?” Túy Sát Giang Sơn do dự một chút, hỏi.

“Ân.” Không ngừng đầu lên mà trả lời, Hắc Diệu tiếp tục tìm kiếm trong đồng cỏ thảo dược, lúc trước không dự đoán được sẽ xảy ra tình huống này, hắn cứ nghĩ dược thủy mình mang cũng đủ ứng phó rồi, nào ngờ ...

Vừa nhanh chóng tìm kiếm thứ gì đó trong những hàng tích trữ, Hắc Diệu Chi Ngân vừa âm thầm cầu nguyện, hy vọng lúc này không có quái vật đến đáng lén, bằng không bọn họ đã mất đi một nửa sức chiến đấu ngay cả một chút năng lực cũng không có sẽ bị đánh quay về nơi sống lại. Thời gian cứ thế trôi qua, Vực-xây Hoa Hồng đã lần thứ sáu đứng lên dùng quần thể tri đủ thuật. Dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, trên tay Hắc Diệu Chi Ngân là một cái bình nhỏ toát ra ánh sáng trắng.

“Được rồi, uống thử xem.” Bình nhỏ tiến đến bên miệng Túy Sát Giang Sơn, giải độc dược với mùi vị chua chua tiến vào yết hầu, tình trạng không ngừng mất máu quả nhiên biến mất. Mọi người dùng ánh mắt như nhìn cứu thế chủ mà nhìn chăm chăm Hắc Diệu.

“Trạng thái trúng độc vẫn không biến mất.” Âm Đồng uể oải nhìn bảng trạng thái của mình, trên đó viết một hàng chữ DEBUFF (giảm ích ma pháp) “Hư thối thi độc” trông thật chói mắt, tuy rằng trạng thái liên tục mất máu đã biến mất, nhưng trong bảng trạng thái các hạng thuộc tính giảm 50% vẫn còn.

Sáu con ma lang của triệu hoán sư Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt cũng đều là cận chiến hệ, hiện tại đã trúng độc mà chết toàn bộ, vì vậy bản thân người triệu hoán cũng bị xử phạt của hệ thống.

“Thật có lỗi, nguyên liệu không đủ, ta chỉ có thể làm được đến như vậy.” Buồn bã gục đầu, Hắc Diệu bắt đầu dĩ vãng. Quy Vu Tịch Diệt đứng bên cạnh thân thủ vỗ vỗ vai hắn, không tiếng động an ủi.

“Vậy bây giờ làm sao đây?” Lục Đạo Luân Hồi nhìn về phía Túy Sát Giang Sơn, tất cả thuộc tính giảm 50% đối với bọn họ là đã kích trí mạng, Túy Sát Giang Sơn thân là chiến sĩ bị giảm đi hàng rào kiên cố hiện tại còn yếu hơn pháp sư, đường thì mới chỉ đi được một nửa, phía sau còn rất nhiều nguy hiểm, cứ tiếp tục tình trạng như vậy, cả đoàn bị diệt cũng là đương nhiên ...

“Đáng giận!” Cương Thiết Chi Thành một quyền đánh xuống đất, hắn không cam lòng.

Liếc mắt nhìn đội hữu của mình, mặc dù bên ngoài Túy Sát Giang Sơn thật bình tĩnh, kỳ thật trong lòng cũng ảo não vạn phần, hiện tại là tiến thoái lưỡng nan, đường đã đi được một nửa, lúc này mà buông tha quả thật rất không cam lòng, nhưng tình trạng hiện tại ... “Đã đến tình trạng này, chỉ có thể nói là chúng ta vận khí không tốt,” trầm mặc trong chốc lát Túy Sát Giang Sơn bình tĩnh mở miệng, “Nhiệm vụ đã tiến hành đến đây, tuyệt đối không cam lòng buông tha, nhưng với trạng thái này đừng nói đánh thắng BOSS cuối, có đi được đến cuối hay không đã là cả một vấn đề, cho nên – ta cho mọi người lựa chọn, hiện giờ ai muốn rời khỏi, có thể buông tha nhiệm vụ, hệ thống sẽ trực tiếp đưa người quay lại chủ thành, ai không sợ chết, thì tiếp tục theo ta xông pha, đi đến đâu tính đến đó, cho dù không hoàn thành nhiệm vụ, thì cũng không có lỗi với bản thân mình.”

“Ai chà ... chúng ta rất sợ chết a!” Thương Lăng gãi đầu nói.

“Kháo!” Cương Thiết Chi Thành chửi bậy, thành viên của Thí Thần cũng biểu lộ thần sắc phẫn nộ trên mặt.

“Ân, Sơn Miêu tiểu đội vốn là khách nhân mà chúng ta mời đến, đương nhiên không có lý do nào để bồi người của Thí Thần chịu chết, các người hiện tại có thể rời khỏi!” Nâng tay ngăn lại Cương Thiết Chi Thành, Túy Sát Giang Sơn gật đầu với Thương Lăng, ý bảo bọn họ hiện tại có thể đi.

“Ai nói chúng ta muốn đi?” Phù Tô nhún nhún vai, đánh gãy lời nói của hắn.

“Đúng vậy, ý của Thương Lăng lão đại là chúng ta rất sợ chết, cho nên muốn sống sót mà hoàn thành nhiệm vụ a ~” Âm Đồng giải thích.

Túy Sát Giang Sơn mạnh mẽ gật đầu nhìn về phía Thương Lăng, quả nhiên thấy biểu tình trên khuôn mặt của Nhân tộc chiến sĩ là nụ cười đã thực hiện thành công một trò đùa dai.

“Nhiệm vụ mà Sơn Miêu tiểu đội làm chưa từng thất bại.” Lời của Quy Vu Tịch Diệt tuy rằng ngắn gọn, nhưng đã lấy lại sự tự tin cho mọi người.

“Nhưng là ai sẽ đánh quái đây?” Lục Đạo Luân Hồi vẫn lo lắng như cũ, tự tin là chuyện tốt, nhưng tình huống này thật sự là không thể nào lạc quan nổi.

“Đương nhiên là chúng ta rồi ...” Hắc Diệu Chi Ngân cười ôm vai hắn, lại nhanh chóng rút tay về dưới ánh mắt như lợi kiếm của Quy Vu Tịch Diệt.

“Người? Máu của người có bao nhiêu?” Tuy rằng không thể trực tiếp xem tư liệu của đối phương, nhưng Lục Đạo Luân Hồi cũng không quên trong cuộc thi cá nhân, sau khi Hắc Diệu không cẩn thận bị đầu khí sau khi cuồng hóa của Túy Sát Giang Sơn quét qua, máu đã lập tức thấy đầy, Vực-xây Hoa Hồng còn có thể miễn cưỡng chịu nổi những đợt công kích của quái vật, Hắc Diệu Chi Ngân với lượng máu ít đến đáng thương này phỏng chừng chịu không nổi ba lần công kích của quái vật ...

“Hơn bốn trăm, đã tính luôn điểm cộng của trang bị.” Đối phương cười tủm tỉm nói ra con số khủng khiếp.

... Ầm ầm ầm ... Cầm của mọi người đều nện thẳng xuống đất, bốn ... hơn bốn trăm ... còn không bằng một phần mười của mình ... Người này sao có thể sống đến bây giờ chứ? Nếu lúc trước Hắc Diệu Chi Ngân trong mắt Lục Đạo Luân Hồi là quái thai, thì hiện tại hắn đã được thăng cấp lên làm quái thú ...

“Hơn bốn trăm??! Người chỉ có thể chịu được một lần công kích mà thôi ...” Túy Sát Giang Sơn đứng đầu đoàn đánh quái buồn bực nói, hắn đã không còn ôm hy vọng đối với nhiệm vụ lần này, để một người máu hơn bốn trăm đi đánh quái ... có khác gì tự sát chứ?

“Người hắn là có biện pháp gì đó đúng không?” Tuy rằng ban đầu cũng có chút giật mình, nhưng Phù Tô không hổ là “đầu não” của Sơn Miêu rất nhanh đã nghĩ đến điểm mấu chốt của vấn đề – nếu Hắc Diệu có thể bình an sống đến bây giờ, hắn tất nhiên có bản lĩnh tự bảo vệ mình.

“Cũng không có gì, nhanh nhẹn của ta chỉ hơi cao thôi ~”

“Nhanh nhẹn cao? Cao bao nhiêu?” Nhất Quỷ Tha Dao nghi ngờ hỏi, luận về nhanh nhẹn trong tất cả chức nghiệp thì thích khách cùng đạo tặc đứng đầu, một du cung thủ cho dù nhanh nhẹn có biến thái cỡ nào đi nữa, thì năng lực được bao nhiêu?

“Đề ta xem xem” Hắc Diệu Chi Ngân vừa nói vừa mở bảng thuộc tính nhiệm vụ trạng thái của mình, kỳ thật hắn cũng không biết giá trị các hạng thuộc tính của mình. Không xem thì không biết, nhưng vừa nhìn thấy, ngay cả Hắc Diệu Chi Ngân cũng bị trị số của mình làm hoảng sợ.

ID: Hắc Diệu Chi Ngân

Cấp bậc: 80

Chủng tộc: Ma tộc

Chức nghiệp: Ngâm du thi nhân + cung tiễn thủ

HP: 450

MP: 3000

Lực lượng: 99

Nhanh nhẹn: 216

Trí lực: 88

Tinh thần: 107

Sức chịu đựng: 82

May mắn: không thể xem

Mị lực: không thể xem

Trang bị hiện tại: (chỉ biểu hiện những vật phẩm cấp bậc từ lam giai trở lên)

Ám Ảnh Áo Choàng, kháng tất cả ma pháp tăng 30%, nhanh nhẹn tăng 10%, có thể ẩn đi thuộc tính cùng chủng tộc của mình, đặc thù kỹ năng “Ứng Bảo Hắc Ám” xem nhẹ trạng thái trước mắt, lệnh người sử dụng tiến nhập trạng thái tiềm hành, ngoài chủ động công kích ra thì tiềm hành sẽ không giải trừ, tốc độ hành động tăng 20%, kỹ năng làm lạnh thời gian 24 giờ. Vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi. (sao đột này nó không giống như chương trước viết nhỉ? Các nàng xem lại chương 8 nha, hai số nó hơi khác >”

Hư Không Thủ Trạc, vật phẩm không gian hệ, một vạn ngăn, vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.

Tam Sắc Thạch Hung Châm, vật phẩm trang sức, các hạng thuộc tính tăng 3%, vật phẩm cấp bậc: lam giai, vật phẩm phẩm chất: chất lượng tốt.

Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung, vũ khí trường thành, tăng 5% sức chịu đựng, tăng 10% lực lượng, tăng 20% nhanh nhẹn, vũ khí có kỹ năng đặc thù, có thể: tăng gấp ba lực công kích của vũ tiễn, kỹ năng làm lạnh thời gian: nửa giờ. Tổ hợp vật phẩm thêm vào: Túi Tiễn: tăng 5% độ chính xác, có công năng thu hồi vũ tiễn.

Lôi Đình Chi Dực, tăng 5% tốc độ bắn, có thể làm ma pháp đạt hiệu quả lớn nhất, có thêm một tỷ lệ nhất định của công kích lôi điện và ma túy, vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.

Triệu Hoán Chi Giới, có thể tùy cơ triệu hồi ra một ác ma từ Ngục Thâm Uyên và cùng nó kí kết chủ tòng khế ước, vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.

Trị số nhanh nhẹn của mình thế nhưng lên đến hai trăm mười sáu!!!

Những thuộc tính của ngoại gia trong trò chơi đều căn cứ vào số liệu thực thể của ngoại gia đó mà phân ra, cho nên dù cấp bậc có tăng, thì cũng chỉ tăng 1 điểm cho các hạng trị số sau mỗi lần thăng cấp, để duy trì tỉ lệ không thay đổi (đương nhiên thuộc tính trang bị là nói riêng)

Vốn giá trị nhanh nhẹn của mình đã rất cao rồi, hơn nữa còn có thêm trang bị vào, nói như vậy thì nếu chỉ dùng ngón tay sơ lược mà tính, giá trị nhanh nhẹn này cao như vậy thật là ngoài dự đoán. Huống hồ, không thể tưởng được những trang bị tốt trên người mình cũng không ít a ... Ngoài một thân khinh giáp có chút bình thường ra, những thứ khác đều là cực phẩm! ... Hắc Diệu Chi Ngân âm thầm đắc ý.

“Thuộc tính của ngoại rất cuộc là bao nhiêu a?” Trông thấy Hắc Diệu Chi Ngân đầu tiên là vội vàng xem xét trạng thái của mình, rồi sau đó lại mặc danh kỳ diệu cười ngây ngô, Cương Thiết Chi Thành không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, mở miệng thúc giục.

“A? Nga ... Nhanh nhẹn hiện tại của ta là 216.”

Những lời này không khác gì ném quả bom lên đầu mọi người, Nhất Quỷ Tha Dao vừa định nói chuyện, liền bị con số này dọa nghẹn giữa yết hầu. Sững sốt trong chốc lát, sau khi khẳng định lỗi tai của mình không có vấn đề gì, hắn thật hận không thể tiến lên bóp cổ tên cung tiễn thủ gây kia, lác qua lác lại, lớn tiếng chất vấn đối phương có phải nói xạo hay không ...

“Hiện tại ta tuyệt đối tin tưởng ngoại có thực lực đánh quái ...” Thanh âm buồn bã của Lục Đạo Luân Hồi có chút sầu muộn, một thích cung như hắn nhanh nhẹn bất quá cũng chỉ mới một trăm, đối phương thế nhưng lại gấp hắn hai lần có thừa ... Cái này nghĩa là những quái vật có cấp bậc ngang bằng với hắn khi công kích căn bản luôn là MISS (tránh thoát) ... Hắn hoàn toàn không còn gì để nói.

>>Hết chương 23Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Cho dù sĩ khí tăng vọt, nhưng dưới tình huống đã có sáu người suy yếu, bước đường về sau cũng trở nên khó khăn hơn, áo choàng hôi hắc của Quy Vu Tịch Diệt đã trở nên cực thảm hại, Lục Đạo Luân Hồi thì chật vật, kinh giáp đã rách đến không thể rách hơn, bộ giáp ở trước ngực cũng bởi vì bị Thực Thi Quỷ dùng móng vuốt cào xé mà lung lay sắp rớt. So ra thì thân thanh khí sáng nhất nên là Hắc Diệu Chi Ngân, chỉ thấy hắt đứng giữa đám quái, Đào Mã Lí kéo răng như trăng tròn, trái phải một phát, quái vật bên cạnh cơ hồ như mặt cỏ bị cắt, ngã xuống thành đàn.

Lần này không biết bọn họ đã được sự chiếu cố của nữ thần may mắn thứ mấy rồi, hay là BOSS cuối của Lợi Tắt Hưu Tháp đang chuẩn bị toàn lực cho cú tập kích cuối cùng, mà trên đường lại cực bình an tiêu sái, ngoài một số quái vật tạp nư ra, còn chưa đụng đến đại gia hỏa nào có khả năng uy hiếp đến tính mạng của họ.

Cuối đường của Lợi Tắt Hưu Tháp cư nhiên là một căn phòng hình tròn thật lớn như đầu thú trường của người La Mã cổ xưa, giữa căn phòng trống trải là một thủy trì rộng lớn, mặt nước kết thành một tầng băng thật dày.

“Đây chẳng lẽ là một cái sân trượt băng?” Âm Đồng đi đến dùng chuỗi đao gỗ lên mặt băng bị đông lạnh đến còn cứng hơn cả đá, nửa thật nửa giỡn nói.

“Có cơ quan gì không?” Tổng kết tất cả kinh nghiệm một đường đến đây, tuyệt không cần bị lừa bởi vẻ bề ngoài của nó.

“Không phát hiện.”

“Các người xem!” Đột nhiên Hoa Hồng chỉ vào mặt băng quát to một tiếng. Nhìn theo tay của nữ mục sư đang hoảng sợ, mọi người rút cuộc cũng đã phát hiện ra vấn đề – dưới mặt băng đông lạnh cứng như đá tựa hồ là một di hài của con quái thú thật lớn, hầu như có thể thấy rõ tất cả xương sườn trên tấm thân to lớn đó.

“Lùi lại, rời khỏi mặt băng đó!” Lục Đạo Luân Hồi quyết đoán mở miệng, dọc đường đi hắn đã học được sự thận trọng của Sơn Miêu tiểu đội, tính cẩn thận được dùng đến triệt để.

Tuy không biết hài cốt của con quái thú bị đóng băng trong ao này sẽ tạo ra thương tổn gì với mình, nhưng mọi người vẫn nghe theo đề nghị của Lục Đạo Luân Hồi, ngoan ngoãn lui ra khỏi ao. Chân bọn họ vừa đứng vững ra ngoài mặt đất, chợt nghe những tiếng giòn vang rất nhỏ do băng nứt trong ao phát ra, mọi người trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ – đã biết là không dễ qua cửa như vậy.

Vết nứt trên tầng băng không ngừng lớn lên, Thương Lăng như nhớ đến cái gì đó hướng mọi người hét to, “Lùi về sau! Lùi về sau!” Ngay sau đó tiếng hô của hắn đã bị bao phủ hoàn toàn bởi tiếng vang vỡ vụn. Hài cốt của quái thú chậm rãi nổi lên trên mặt nước, trong chốc lát lấy ao làm trung tâm, trong đầu ki trường hình tròn nổi lên một trận lốc xoáy.

Ba chiến sĩ theo bản năng đứng chắn trước mặt mọi người, tiếng gió gào thét, mảnh băng sắc bén như lưỡi dao hỗn loạn, đập vào người mọi người, Hắc Diệu Chi Ngân đã không ít lần lấy thụ cảm ra thi triển trí dũng thuật – cho dù nhanh nhẹn của hắn có cao đến đâu đi chăng nữa đứng trước ma pháp với phạm vi công kích lớn thế này cũng là thúc thủ vô sách, chỉ có thể dựa vào Âm Ảnh Áo Choàng với thuộc tính kháng 30% tất cả ma pháp cùng với trí dũng thuật không ngừng sử dụng mới miễn cưỡng chống cự lại công kích.

Đây là tử huyết của hắn, sợ hãi những ma pháp quần công có phạm vi lớn, nhất là trong cái không gian nhỏ hẹp này, chỉ có thể chống đỡ chứ không thể phản công, hoàn toàn dựa vào kỹ năng của ngâm du thi nhân mà kéo dài hơi tàn. Từ vong, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lốc xoáy với mảnh băng tuyết hỗn loạn đột nhiên biến mất, người bị trọng thương còn chưa kịp ổn định lại thân mình, đã bị một tiếng gầm đinh tai nhức óc của rồng làm cho trợn mắt há mồm.

Quái thú trong ao cư nhiên lại là – Băng Sương Cự Long!

Thân phận cự long là cao nhất trong Đại Lục, có thể ví nó với sự tồn tại cường đại của chư thần trên bầu trời, trong truyền thuyết chỉ cần một con cự long cũng có thể hủy diệt cả một tòa thành trì kiên cố, lực công kích nghiền nát tất cả, lại càng đừng nói đến ma pháp long ngữ mà chúng thần kiêng kỵ...

Mọi người bị cự long phát ra tiếng áp bách cơ hồ đều ngã hết xuống đất, khi nhìn đến bộ xương cự long từ trên xuống dưới đều lộ vẻ trong sạch, lại ảm đạm mát ra quang mang u lam, trong lòng không khỏi toát ra một ý niệm – lần này chết chắc rồi.

Cho dù tính cả những người đã mất phân nửa sức chiến đấu, cũng bất quá chỉ mười mấy người, nếu hơn một ngàn thì còn nói có thể hợp sức lại liều mạng, nhưng nhìn tình huống hiện tại, vài người bọn họ còn không đủ nhét răng cho cự long nữa.

Đôi cánh xương của Băng Sương Cự Long mang theo lốc xoáy, không chút lưu tình nào đánh về phía mọi người, trong căn phòng hình tròn này, căn bản không thể tránh được những công kích có phạm vi lớn, ngay khi mọi người mở to mắt chờ đợi từ vong, thì năm cây vũ tiễn đã cắm trên mặt đất, một đạo hào quang bắn ra bốn góc tạo thành vách chắn chắn lại một kích kia. Tay cầm trường cung của Lục Đạo Luân Hồi kích động đến phát run, đánh cược thế nhưng lại thành công, vừa rồi trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông ấy, hắn đã bắn hết cả năm cây Quang Chi Tiễn mà Hắc Diệu Chi Ngân cho hắn...

Hắc Diệu Chi Ngân bởi vì thể chất Ma tộc của mình nên pháp thuật quang minh hệ có chút áp chế, vì vậy khi Quang Chi Tiễn hình thành nên vách chắn chỉ có thể duy trì ngắn ngủi trong mười giây, nhưng bởi vì sự bất đồng của chủng tộc, vách chắn mà Lục Đạo Luân Hồi bắn ra duy trì lâu hơn nhiều so với hắn. Nhưng đây cũng là kế hoãn binh mà thôi, một khi vách chắn biến mất, bọn họ không thể tránh khỏi cái chết.

“Triệu hồi ta.” Một thanh âm trầm trầm đột nhiên truyền vào trong đầu.

Hắc Diệu Chi Ngân nghi hoặc liếc nhìn bốn phía, xác định thanh âm này không phải phát ra từ những người bên ngoài “Ngươi là ai?”

“Triệu hồi ta, hoặc là chết.”

“Làm sao để triệu hồi ngươi?” Hắc Diệu Chi Ngân vội hỏi, hiện tại đã đến tình trạng như vậy, hắn còn hận không thể đổi lấy tất cả để cứu mạng mọi người – sợ gì đối phương là một cây rom rạ.

“Ngươi biết.” Thanh âm vẫn lạnh băng và bình tĩnh như trước, lại mang theo uy nghiêm không thể phản kháng.

... Một đoạn chú ngữ không hề báo trước mạnh truyền vào trong não, hắn theo bản năng mở miệng niệm ra chú ngữ này.

“Thanh âm tĩnh mặc

Hãy mượn tay ta mà giải phóng

Phá vỡ bức họa tối đen

Cuồng long bị đóng băng

Trục xuất nơi hoang dã

Quang mang hắc sắc nghìn vạn năm

Thức tỉnh đi

Nguyên tội ngủ say trong Vô Đê Khanh (địa ngục không đáy)

Abaddon!”

Chú ngữ đổ ra từ miệng hắn, chiếc nhẫn khắc hoa ngân màu đen trên ngón trỏ đột nhiên rời tay bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất, phóng xạ ra quang mang từ sắc mãnh liệt, tiếp đó chiếc nhẫn biến mất, thay vào đó là một pháp trận triệu hồi hình ngôi sao sáu cánh. Một mũi thương lợi hại bay ra từ pháp trận, tiếp đó là một dung nhan tuấn mỹ với đầu tóc dài nửa che mặt, tay nắm trường thương, vòng eo gầy mảnh nhưng sung mãn, hai chân thon dài ...

Bốn cánh chim màu đen trên vai mở ra, theo lông chim màu đen bay xuống, là “Ác ma” đi ra từ pháp trận triệu hồi khiến kẻ khác hít thở không thông. Mọi người cơ hồ đã quên sự uy hiếp của cự long, ngược lại nhìn không chuyển mắt vào vị khách đến từ Địa Ngục Thâm Uyên này.

“Ta là đạo thiên sứ đến từ Vô Đê Khanh, Abaddon.” Hào quang của pháp trận triệu hồi biến mất, vị khách cầm trường thương trong tay tao nhã đi đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân “Đồng bào Ma tộc, ngươi triệu hoán ta, ta liền hồi ứng.”

“Ta, đạo thiên sứ Abaddon, lấy danh nghĩa của hắc ám vô tận, cùng với con dân Ma tộc Hắc Diệu Chi Ngân lập khế ước, trở thành lưỡi dao chém giết sắc bén của hắn – ma ước bất đầu.”

Một đạo khắc ấn đồng thời xuất hiện ở vị trí mi tâm của hai người, phát ra ánh sáng chói lóa, sau đó lại biến mất, cái trán trơn bóng cũng khôi phục lại như ban đầu.

“Rất đau sao? Bá Luân Tư?” Đạo thiên sứ hắc dục (cánh đen, để từ này nghe hay hơn) xoay người, đối mặt với Băng Sương Cự Long đang rít gào, giọng nói nhỏ như đang thờ dài.

Hốc mắt trống rỗng của Băng Sương Cự Long nhìn về phía đạo thiên sứ đang cầm trường thương trong tay, như đang nghĩ cái gì, nhưng rất nhanh sau đó, nó buông tha cho việc tự hỏi, đôi cánh xương hữu lực đánh đến.

Dễ dàng dùng trường thương ngăn lại một kích của cự long, khoe miệng của đạo thiên sứ vẫn giữ ý cười không đổi, “Ngươi yếu đi rồi đó ~ Bá Luân Tư, nếu còn sống thì còn có cơ hội đánh ngang nhau chứ.”

Cự long tựa hồ bị lời nói khiêu khích chọc giận, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, trong miệng lóe lam quang, một mảnh băng dưới sự phụ trợ của con lốc, đánh úp về phía đạo thiên sứ.

Mọi người nhanh chóng lùi ra xa, vừa xuất ra các kỹ năng tự bảo vệ mình, vừa quan sát tình hình chiến đấu trong sân, đó là trận quyết đấu lợi hại, một trong bọn họ nếu tùy tiện tiến lên, kết cục chỉ có thể làm vật hy sinh.

Abaddon nhìn quả cầu năng lượng màu lam kia, chỉ nhẹ nhàng mà phát phát tay, trên không đột nhiên xuất hiện một cái hắc động lớn bằng quả cầu, hút tất cả ma pháp của cự long vào. Sau đó như chán ghét trận đấu này, đạo thiên sứ mạnh mẽ trường thương, tiến công đến, chỉ một thương đã chặt đứt phần xương cổ của cự long.

Băng Sương Cự Long tru lên một tiếng, khung xương ầm ầm sụp xuống đất. Đạo thiên sứ ngồi xổm xuống, thật ôn nhu thu hồi cốt của cự long ôm vào

trong ngực “Người lập kế ước với người đã bỏ rơi người rồi, vậy theo ta đi nào.”

Pháp trận sao sáu cánh của lúc này lần thứ hai xuất hiện trên mặt đất, Abaddon ôm hài cốt của cự long không coi ai ra gì mà bước lên pháp trận, thân hình chậm rãi chìm xuống lòng đất, sau khi quang mang màu tím kia biến mất, pháp trận triệu hồi liền biến trở về hình thái của chiếc nhẫn, tự động bay trở đến trên ngón tay của Hắc Diệu Chi Ngân.

Trong điện quang hóa thạch, ánh mắt phong hồi lộ chuyển, liễu ám minh hoa, có thể nói là tuyệt xử phùng sinh của mọi người nhìn về phía Hắc Diệu Chi Ngân càng thêm phần bội phục. Sau khi Băng Sương Cự Long biến mất, căn phòng hình tròn dần sụp xuống, lộ ra một cánh cửa lớn tối tăm đằng sau.

“Chẳng lẽ con rồng kia không phải là BOSS cuối sao?” Âm Đồng không thể tin mà lên tiếng, thành viên của tổ chế tác trò chơi đều quái vật như vậy sao? Nhiệm vụ đặt ra khó khăn đến như vậy, gây sức ép làm người ta chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi ...

Theo lời dọa thiên sứ vừa này thì con rồng kia hình như có chủ nhân, như vậy ở phía sau cánh cửa này chính là người kia sao? Không biết người có thể thu phục được cự long mạnh đến trình độ nào, nhưng đã đi đến bước này, không thể lùi nữa.

“Còn có thể triệu hồi ra dọa thiên sứ kia nữa không?” Túy Sát Giang Sơn đứng lên, nhìn về phía Hắc Diệu Chi Ngân.

“Không thể, kỹ năng làm lạnh thời gian là ba ngày.” Cười khổ một tiếng, Abaddon kia tuy cường hãn đến chảy nước, nhưng quá kiêu ngạo, từ đầu đến cuối chưa từng trung cầu ý kiến của “người lập ước” là hắn đây.

“Đi thôi.” Nguyên bản còn nghĩ nếu có dọa thiên sứ thì có thêm một phần thắng, nào ngờ kỹ năng làm lạnh thời gian lại lâu như vậy, cũng cười khổ một tiếng, Túy Sát Giang Sơn đi về phía cánh cửa lớn.

>>Hết chương 24Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Phòng này còn lớn hơn phòng lúc này, một nam nhân với thân hình cao lớn ngồi trên ghế, cúi đầu chơi đùa thứ gì đó trong tay. Không cần nói cũng biết nam nhân chính là BOSS cuối của chuyến lữ trình này, chủ nhân của Băng Sương Cự Long, lãnh chúa Tử Vong của Lợi Sát Hư Tháp.

Nam nhân cũng không có ý muốn công kích, như không thấy được những người khách không mời mà đến, bất động ngồi ở đó. Không khí áp lực giăng co nhau. Làm sao đây? Mọi người trao đổi nhau những ánh mắt nghi vấn.

“Không quản nữa, đánh liền đánh đi!” Không chịu được loại không khí khẩn trương này, Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc phiến táo hồ to một tiếng, băng chùy được tạo ra trên băng chùy, trực hướng nam nhân đang ngồi trên ghế.

“Hạ Tuyết!”

“Tiểu Tuyết!”

“À nữ nhân này!”

Mọi người bị hành động của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc làm hoảng sợ đến mất nửa cái mạng không hên mà cùng la to. Nhưng lãnh chúa Tử Vong vẫn chỉ ngồi trên ghế mặc cho băng chùy đâm đến mình, đừng nói là trốn tránh, ngay cả biểu tình trên mặt cũng không biến hóa đến một chút, dường như công kích đó không phải nhắm vào mình.

Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc lộ ra một ánh mắt đắc ý, một băng chùy lại bay qua.

“Làm sao đây? Lão đại?” Cự Đoan Phân Tử nhìn về phía Túy Sát Giang Sơn hỏi ý kiến.

“Cận chiến chức nghiệp không cần đến gần, để viễn trình chức nghiệp chúng ta công kích thăm dò trước đã.” Phù Tô nói xong thu pháp trượng vào túi không gian, lấy chiết phiến đã từng dùng trong trận đấu ra, một băng chùy thật lớn gào thét đánh về phía lãnh chúa Tử Vong. Lần này hắc y kỵ sĩ kia chỉ hơi nhíu mày, vẫn như cũ không trốn tránh, mặc cho băng chùy đâm vào cơ thể mình, miệng vết thương toát ra sương đen, nhanh chóng ăn mòn băng chùy, rồi miệng vết thương cũng biến mất vô tung.

Thấy đối phương không có phản ứng gì, đánh thử của lúc này giờ đây biến thành mãnh liệt công kích với toàn bộ lực lượng, mà pháp của hai pháp sư, vũ tiễn của hai cung tiễn thủ đều hướng đến đón tiếp hắc y kỵ sĩ, ngay cả Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt cũng triệu hồi ra mà lang, công kích địch nhân.

Hắc y kỵ sĩ dưới lực công kích như vậy làm vết thương cũng trở nên mệt mỏi, sương đen không như lúc trước nhanh chóng chữa khỏi miệng vết thương, nhưng nam nhân vẫn thờ ơ ngồi đó như cũ, một cái băng chùy của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc hướng về phía chiếc bình mà nam nhân ôm trong ngực,

hắc y kỵ sĩ đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi bắn ra quang mang huyết hồng, một thanh cự kiếm nháy mắt xuất hiện trong tay, đầu khí mạnh mẽ làm băng chũy nát thành bột phấn.

Thấy đối phương rốt cuộc cũng có phản ứng, mọi người nhanh chóng kết thành trận hình phòng ngự, Lục Đạo Luân Hồi lấy Quang Chi Tiễn đặt lên trường cung, tùy thời chống đỡ công kích của đối phương. Nhưng dưới ánh mắt chăm chú cùng khản trương của mọi người, hắc y kỵ sĩ cầm cự kiếm lên mặt đất, một tay bảo vệ chiếc bình trong ngực, cúi đầu không nhúc nhích.

“Thật sự là tà môn, chẳng lẽ chiếc bình trong tay hắn có cái gì đó?” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt lầm bầm một tiếng, chỉ huy triệu hoán thú của mình thử tiếp tục công kích.

Răng nhọn của ma lang còn chưa kịp chạm đến góc áo của hắc y kỵ sĩ, đã bị một bóng dáng màu hồng đột nhiên xuất hiện đánh bay ra ngoài.

“La Nghiêm Tháp Nhĩ đại nhân!” Ngự khí cung kính khi nhìn thấy vết thương trên người của hắc y kỵ sĩ, lại toát ra lo lắng cùng bi thương không thể che giấu.

Hắc y kỵ sĩ chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người tới, sau một lúc trầm mặc lại buồn bã nói: “Là người a, Phù La Lạp.”

Thì ra bóng dáng hồng sắc này đúng là nữ yêu Phù La Lạp mà đoàn người bọn họ gặp được khi vừa tiến vào Lợi Tát Hư Tháp.

“Các người, các người một đám côn trùng! Dám thương tổn La Nghiêm Tháp Nhĩ đại nhân!” Xoay người, Phù La Lạp rút gào đám người Túy Sát Giang Sơn, dung nhan xinh đẹp vì phần nộ mà trở nên vặn vẹo đến dữ tợn, “Ta phải cắt thịt các người ra từng mảnh từng mảnh, rồi đập vỡ linh hồn của các người mang đi cho chó ăn!” Trên người nữ yêu phiếm hào quang, vì đề phòng tinh thần lại bị nằng không chế, mọi người trước đều nhắm hai mắt lại.

“Chúng ta đến chỉ muốn tìm Kiến Thành Lệnh mà thôi!”

“Kiến Thành?” Thanh âm nữ yêu tạm dừng một chút, lập tức mang theo nồng đậm châm chọc: “Kiến Thành ư? Các người những người không biết tự lượng sức mà còn muốn kiến thành thế nào chứ? Hãy xem tuyệt vọng mà chúng ta đã từng trải đi!”

Thanh âm vừa dứt, một vài cảnh tái hiện trong đầu mọi người, đó là Lợi Tát Hư Tháp khi bị đốt thành biển lửa địa ngục.

Ban đầu Lợi Tát Hư Tháp vốn là một thành thị phồn hoa, bởi vì xung quanh thành thị đất đai dồi dào, hơn nữa giao thông trong thành thích hợp với việc kinh thương, nên nhóm dân cư sống rất giàu có yên ổn. Lợi Tát Hư Tháp giàu có như thế, nhưng vẫn chưa từng bị cường đạo bóc lột, là bởi vì trong thành có sự tồn tại của hai nhân vật lợi hại – lãnh chúa của Lợi Tát Hư Tháp, long kỵ sĩ La Nghiêm Tháp Nhĩ cùng cự long Bá Luân Tư của hắn, và bạn thân của hắn, đại ma đạo sư nổi tiếng khắp đại lục Lộ Đức Duy Hi.

Cuộc sống sinh hoạt yên ả hòa bình cứ thế trôi qua, chính là một tai họa ngoài ý muốn đã đánh vỡ mộng đẹp của Lợi Tát Hư Tháp, mấy ngày liền mưa lửa cùng lôi điện thi nhau rơi xuống, bạo tuyết cùng con lốc đồng thời tàn sát bữa bãi, các vị thần trên trời đang chém giết lẫn nhau, bọn họ đặt chiến trường ngay tại tòa thành Lợi Tát Hư Tháp bất hạnh này.

Đại ma đạo sư Lộ Đức Duy Hi vì trợ giúp La Nghiêm Tháp Nhĩ bảo vệ tòa thành này, tự nguyện ký khế ước với ác ma ở Ngục Thâm Uyên, trở thành phù thủy, dùng chính lực lượng của mình mà khởi động vách phòng hộ trên không của Lợi Tát Hư Tháp, đáng tiếc sức mạnh của người phạm sai có thể sánh với các vị thần, mệnh chú mà Lộ Đức Duy Hi hy sinh để dựng nên như xác trứng mà vỡ vụn trước phép thuật của các vị thần. Cư dân vô tội anh dũng bảo vệ phủ đệ của lãnh chúa, long kỵ sĩ La Nghiêm Tháp Nhĩ không còn cách nào chạy tới tháp pháp sư tìm hảo hữu của mình thương lượng đối sách, lại tuyệt vọng phát hiện Lộ Đức Duy Hi sau khi cử hành nghi thức hóa thân xong chỉ còn lưu lại tro cốt bởi vì toàn bộ lực lượng bị tiêu hao hết nên linh hồn bị kết tinh mà lâm vào hôn mê.

Long thương kỵ sĩ nháy mắt mất đi thân hữu và thành thị bị đã kích nặng mà ôm tro cốt của bằng hữu khóc ròng, chiến tranh thật vất vả mới chấm dứt, đối mặt với Lợi Tát Hư Tháp cơ hồ đã thành một mảnh phế tích, La Nghiêm Tháp Nhĩ cực kỳ tuyệt vọng, dưới sự trợ giúp của thành nữ Phù La Lạp, gượng dậy tinh thần một cách khó khăn, chỉ huy dân chúng vượt qua gian nan xây dựng lại, nhưng các vị thần vì che dấu hành vi phạm tội của mình, lại hợp lực nhấn chìm Lợi Tát Hư Tháp xuống dưới lòng đất, thấy thành thị bị kẻ nứt thật lớn cắn nuốt, chậm rãi chìm vào trong lòng đất, binh dân bốn phía tuyệt vọng gào thét, La Nghiêm Tháp Nhĩ cũng ký khế ước với ác ma xuất hiện trước mắt mình, trở thành lãnh chúa Từ Vong, ở nơi này bảo hộ cư dân đã biến thành vong linh sinh vật, hơn nữa cô độc mà làm bạn với tro cốt của thân hữu, chờ đến khi linh hồn của hắn thức tỉnh. Khi thành trấn hủy diệt thì Phù La Lạp cũng đi theo lãnh chúa mà mình yêu say đắm, hóa thành nữ yêu, theo thành trấn chìm vào lòng đất, làm bạn với La Nghiêm Tháp Nhĩ cô đơn trong tòa thành từ vong này ...

Huyền tường trong đầu biến mất, nhưng những tiếng khóc thét giã vụn trong tuyệt vọng của cư dân và lãnh chúa Từ Vong tựa hồ vẫn còn quanh quẩn bên tai, mọi người khi biết được chân tướng không hề giấu diếm mà toát ra biểu tình ngưng trọng, Vực-xây Hoa Hồng dễ xúc động nhất sớm đã lệ rơi đầy mặt.

“Cảm nhận được sự tuyệt vọng của chúng ta không?” Thanh âm lạnh như băng của nữ yêu vang lên truyền vào tai mọi người “Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho kẻ nào đã thương tổn La Nghiêm Tháp Nhĩ đại nhân!”

Thân thể của Phù La Lạp tản mát ra quang mang mãnh liệt trước giờ chưa từng có, như một ngôi sao sắp mất hết năng lượng, không kiên nhẫn gì dùng hết sinh mệnh của mình. Những nguyên tố xung quanh điên cuồng xoay vòng, sinh ra áp suất mãnh liệt.

Hắc Diệu Chi Ngân quen thuộc với loại tình huống này nhanh chóng rút ra Lôi Đình Chi Dực và hai cây Quang Chi Tiễn khoát lên Đào Mã Lị, hô lớn: “Tịch Diệt!!”

Thân ảnh của Quy Vu Tịch Diệt nhanh nhẹn xuất hiện bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân, lấy chủy thủ từ trong giày ra đâm lên cổ tay của bản thân, đồng thời một hàng chữ ngữ dài được đọc ra

“Mở đi nào, cánh cửa của Thiên quốc

Chúa tể thế gian vinh quang của vạn vật

Thỉnh cầu ngài ban cho con dân ngài tâm hồn lấp lánh của lửa

Tất cả hắc ám đều bị tiêu diệt dưới lưỡi dao sắc bén

Lời nói tà ác không thể niệm ra

Bóng ma từ vong đều tan thành mây khói

Mở ra cánh chim che chở chúng ta

Tâm khiên ánh sáng!”

Máu tươi chảy ra trên cổ tay Quy Vu Tịch Diệt theo từng lời chú ngữ, như có sinh mệnh mà hội tụ thành một dòng chảy có hướng, di chuyển đến tụ tập trên ba cây vũ tiễn được khoát lên Đào Mã Lí. Máu đỏ tươi cuộn cuộn chảy không ngừng, đến khi bao vây toàn bộ ba cây vũ tiễn. Thấy thời cơ không sai biệt lắm, Hắc Diệu Chi Ngân giờ Đào Mã Lí, giương cung cài tiễn, ba cây vũ tiễn thẩm ướt máu của Quy Vu Tịch Diệt nhanh chóng bắn ra, rơi xuống đất, một vách tường phòng hộ dạng nửa quả trứng như kỳ tích xuất hiện trên đỉnh đầu mọi người, thân thể của nữ yêu Phù La Lạp bạo liệt nổ, năng lượng thật lớn đánh đến, mặc dù mọi người đã được tâm khiên ánh sáng bảo hộ nhưng vẫn không thể ức chế được mà run rẩy.

Pháp thuật ngưng tụ tất cả sinh mệnh để đồng quy vu tận quả nhiên không thể khinh thường, cho dù có là tâm khiên ánh sáng tràn đầy năng lượng đi nữa vẫn xuất hiện những vết rách như mạng nhện. Tự bạo đánh sâu vào, Quy Vu Tịch Diệt vì mất quá nhiều máu và Hắc Diệu Chi Ngân vì hấp thụ quá nhiều lực lượng thần thánh mà hư thoát đồng thời ngã quỵ trên mặt đất.

Thánh quang của Vực-xây Hoa Hồng cùng lúc sáng lên trên người cả hai, trạng huống của Quy Vu Tịch Diệt thoáng đã giảm bớt, nhưng hơi thở của Hắc Diệu Chi Ngân lại càng thêm mỏng manh, khóe miệng bắt đầu chảy xuống một đường máu, hiện tại du cung thủ Ma tộc sắc mặt hờn ám, thâm hại như một tờ giấy nát.

“Dừng tay đi, cứ tiếp tục trị liệu chỉ làm hấn thêm gần với tử vong mà thôi.” Thanh âm nhu hòa vang lên bên tai, bóng dáng nửa trong suốt xuất hiện trước mắt mọi người, hấn vuron tay ra, như xé một tờ báo, dễ dàng xé rách vách ánh sáng, dưới ánh mắt đề phòng của mọi người đi đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân. Ba cây vũ tiễn như cây đinh rơi ngã nằm xuống, hóa thành từng mảnh nhỏ.

Đó là một tinh linh pháp sư với dung nhan tuấn mỹ, với tạo hình có chiếc mắt kính đặt trên mũi thế nhưng lại trông hơi giống Phù Tô.

“Lộ Đức Duy Hi?” Từ vong kỳ sĩ giọng khàn khàn, lại mang theo kinh hi khó tin được vang lên từ phía sau, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người vị tinh linh tuấn mỹ này – đây là đại ma đạo sư Lộ Đức Duy Hi vì cứu Lợi Tát Hưu Tháp mà không tiếc hóa thành phù thủy sao??!

Tinh linh quay đầu nở nụ cười trấn an với Từ Vong kỳ sĩ, lại xoay người đặt ngón tay nửa trong suốt của mình lên trán Hắc Diệu Chi Ngân, một cỗ năng lượng như khối đen mạnh mẽ tiến vào cơ thể cung tiễn thủ Ma tộc.

“Ngươi đang làm gì?” Âm Đồng thấy thế lớn tiếng chất vấn, lại bị Tịch Diệt cùng Lục Đạo Luân Hồi đồng thời ngăn lại.

Lộ Đức Duy Hi đặt tay lên trán Hắc Diệu Chi Ngân chừng năm phút mới buông tay, thở dài nói: “Các ngươi cũng thật xằng bậy, thể chất của Ma tộc sao có thể ngay cả phòng hộ cũng không làm, trực tiếp tiếp xúc với pháp thuật hệ thần thánh? Lần này xem như hấn vận khí tốt, còn biết dùng vũ tiễn làm môi giới, nếu không phải, thì đã sớm không chịu được mà hồi phi yên diệt.”

“Lộ Đức, ngươi tỉnh lại bằng cách nào?” Từ Vong kỳ sĩ vận hắc y bước đến, một tay kéo tinh linh pháp sư gắt gao ôm vào lòng, kinh hi hỏi.

“Là Phù La Lạp, ta hấp thụ năng lượng tự bạo của nàng.” Tinh Linh rũ mắt xuống, như có chút thẹn thùng, rồi nhìn về phía đám người Quy Vu Tịch Diệt “Bằng không, cho dù tâm khiên ánh sáng của bọn họ có lợi hại hơn đi nữa cũng không thể chống đỡ pháp thuật đồng quy vu tận của Phù La Lạp.”

“Vậy sao? Thật tốt, ngươi rốt cuộc cũng tỉnh lại, ta đã ở tòa thành này đợi mấy ngàn năm rồi...” La Nghiêm Tháp Nhĩ ôm chặt người vào lòng quý trọng như thứ trân bảo vừa tìm được sau bao ngày mất đi, quay đầu nhìn về phía đám người Túy Sát Giang Sơn “Nếu là các ngươi, có lẽ sẽ có thể bảo vệ tốt con dân của mình – cầm đi, đừng để bị kịch của Lợi Tát Hưu Tháp tái diễn thêm một lần nữa trên người các ngươi.” Một khối lệnh bài đen tuyền từ trong tay Từ Vong kỳ sĩ tạo thành một đường cong xinh đẹp, rơi xuống tay Túy Sát Giang Sơn.

“Đợi đã,” Lộ Đức Duy Hi thoát ra cái ôm của Từ Vong kỳ sĩ, đi đến trước mặt Hắc Diệu Chi Ngân, cổ tay lật một cái, xuất ra một cái bao tay trắng toát. “Đây là đồ vật của ta, nhưng hiện tại đã không còn cần nó nữa, ngươi lấy đi, đeo nó vào, ngươi có thể tiếp xúc với pháp thuật hệ thần thánh, bắt quá ngàn vạn lần phải cẩn thận, dù sao ngươi cũng là Ma tộc.”

“Này cũng cho ngươi.” La Nghiêm Tháp Nhĩ cầm một bộ khinh giáp giao vào tay Quy Vu Tịch Diệt, nói ngắn gọn: “Dùng năng lực của chính bản thân, để bảo vệ người quan trọng của mình.”

Quy Vu Tịch Diệt tiếp nhận khinh giáp, ánh mắt lóe lóe nói “Cảm tạ.”

“Đi đi, Lợi Tắt Hưu Thập chung quy vẫn là nơi ở của tử vong, không cần đến quấy rầy sự yên bình của chúng ta.” Ngón tay của Lộ Đức Duy Hi vừa bung ra, trên mặt đất xuất hiện một truyền tống pháp trận thật lớn, trong nháy mắt, mọi người liền bị đưa ra khỏi thành thị của tử vong, Lợi Tắt Hưu Thập.

>>Hết chương 25Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Kết thúc rồi?” Ngồi trong phòng của Thí Thần công hội, Cực Đoan Phân Tử dùng sức vỗ vỗ đầu của mình, tựa hồ không thể tin hành trình tử vong cứ như vậy mà kết thúc.

“Kết thúc.” Nếu không có cái lệnh bài đen tuyền trong tay, Túy Sát Giang Sơn cũng không dám tin rằng nhiệm vụ kiến thành cấp SSS đã kết thúc.

“Ta muốn về.” Đặt tay nhu nhu huyết thái dương ần ần đau, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn còn đang trong trạng thái suy yếu nói, xem ra để Ma tộc tiếp xúc với pháp thuật thần thánh như vậy vẫn có chút miễn cưỡng.

“Tốt, lần này thật sự rất cảm tạ các người.” Túy Sát Giang Sơn thành khẩn nói lời cảm tạ với đối phương, nếu không có Sơn Miếu tiểu đội, e rằng bọn họ ngay từ đầu khi gặp phải nữ yêu Phù La Lạp thì đã vong mạng. “Tất cả các lợi ích của Thí Thần công đoàn các người đều có phần, cứ nghỉ ngơi trước, mọi người có thể tự do rời đi.”

“Phòng ở đâu?”

“Ở phía sau.”

Quy vu Tịch Diệt gật gật đầu, kéo Hắc Diệu rời đi.

“Sắp chết rồi...” Ngã vào giường nệm êm ái, sau đó dựa vào ngực Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu chôn mặt vào lòng đối phương cọ cọ, hoàn toàn không nhận ra động tác của mình có thể lấy hai chữ “làm nũng” để hình dung.

“Nghỉ ngơi một ngày, chúng ta sẽ đi.” Tuy rằng không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng hắn cũng đã mệt chết rồi, nhiệm vụ lần này không hổ là cấp bậc SSS, làm bọn họ sắp lột mất một tầng da. Quy Vu Tịch Diệt đặt ngón tay lên trán Hắc Diệu Chi Ngân sùng nịch giúp đối phương nhu nhu huyết thái dương.

“Nhìn phần thưởng mà chúng ta liều chết mới có được xem.” Hắc Diệu Chi Ngân lấy cái bao tay mà Lộ Đức Duy Hi cho hắn ra, giám định mấy cái “Sách ghi chép kỹ năng của ngăm du thi nhân.”

“Cách Tuyệt Thủ Sáo, nâng trí lực lên 3%, miễn dịch với ma pháp, vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

Miễn dịch với ma pháp? Có cái bao tay này không chỉ không sợ pháp thuật hệ thần thánh, nếu đeo nó vào thì cho dù có chạm vào điện cao thế cũng không thành vấn đề – đương nhiên điều kiện tiên quyết là trong trò chơi có những thứ điện cao thế gì đó ...

“Thật không sai ~” tay Quy Vu Tịch Diệt lướt nhẹ qua mái tóc màu bạc của người trong lòng, một bên tán thưởng, một bên ăn thêm đậu hũ, về phần hắn là tán thưởng cái gì, chỉ sợ cũng chỉ có chính bản thân vị nhần thích này rõ ràng.

“Phần thưởng của người đâu? Lấy ra ta xem~” Trêu tức lại hắn, duỗi tay đưa lên trước mắt Quy Vu Tịch Diệt, đột nhiên chống lại đôi con ngươi màu lam, mặt Hắc Diệu Chi Ngân không khỏi đỏ lên, dòi tằm mắt đi che dấu sự xấu hổ của mình, thúc giục: “Giao ra đây! Bằng không ta sẽ cướp!”

Sùng nịch cúi đầu hôn lên đôi mắt tím lam mình mê muội, Quy Vu Tịch Diệt mở Không Gian Thủ Trạc lấy khinh giáp mà La Nghiêm Thập Nhị đã đưa mình, giao cho Hắc Diệu.

Thực mạnh a~ tiếp nhận khinh giáp, trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân thầm tán thưởng, khinh giáp được chế tạo từ da của loại thú nào đó còn nhẹ hơn cả các khinh giáp khác, điểm tô trên sắc màu đen như mực là hoa văn đỏ sẫm của hỏa diễm và màu vàng của bụi gai. Liên tiếp giám định nó, khinh giáp rốt cuộc cũng hiện lên dòng chữ màu tím “Thủ hộ của Bifrons, tăng 5% sức chịu đựng, tăng 10% lực lượng, giảm tỷ lệ công kích của địch nhân xuống phân nửa, kỹ năng đặc thù: miễn tử vong, có thể ngăn cản một lần công kích tử vong, kỹ năng làm lạnh thời gian: hai mươi bốn giờ. Vật phẩm cấp bậc: tử giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.” (Bifrons: là ma thần xếp thứ 46 trong 72 ma thần vua Solomon, ngôi vị bá tước, thống lĩnh 6 quân đoàn. Hình dạng như quái thú, có thể tồn tại dưới dạng con người. Dạy người cách chiêm tinh, nghệ thuật, cách phân biệt bảo thạch, dược thảo. Có sở thích di chuyển thi thể hoặc thấp sáng những ngọn nến trong mộ. Nguồn: baike.baidu.)

“Thật không sai~ xem như lần mạo hiểm này cũng có thu hoạch.” Lật xem bảng ghi chép của ngâm du thi nhân mà Lộ Đức Duy Hi cho mình, Hắc Diệu Chi Ngân không khỏi bội phục vị tinh linh pháp sư đã hóa thành yêu nhân kia – nói đây là quyền nhạc phổ, còn không bằng nói đây là quyền võ ghi chép, sau khi học hết mấy nhạc khúc được ghi lại ở phía trước, Hắc Diệu Chi Ngân lại ngạc nhiên phát hiện ra mặt sau của sách có viết cách chế tạo của đủ loại vật phẩm với muôn trùng kiểu dáng và phương pháp bào chế thuốc của Luyện Kim Thuật.

“Tịch Diệt, người xem này ~” Ngón tay chỉ vào một phối phương luyện kim, Hắc Diệu kinh hô “Hỗn Loạn được tề, phối liệu: Minh Hà Chi Thủy, Cuồng Loạn Chi Hoa, Mạn Đà La Thảo. Hiệu quả: làm người sử dụng nó lâm vào hỗn loạn. Bị liên tục trong vòng mười phút.”

Vừa lật vừa cảm thán, hần thiếu rất nhiều nguyên liệu để phối được, bây giờ không thể nào phối ra được, làm hần một phen tiếc nuối.

Lật ra trang cuối cùng, trên viết rất rõ một vật phẩm thiết kế “Yên Diệt Sinh Mệnh, vũ tiễn, tài liệu chế tạo: Vĩ Vũ của Hỏa Phượng Hoàng, Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ, Răng Nanh của Địa Ngục Khuyển. Vật phẩm cấp bậc: không biết.”

“Tài liệu này thật biến thái...” Trước đừng nói làm sao mà bút được Vĩ Vũ của Hỏa Phượng Hoàng, riêng cái con chó gác cửa địa ngục Khắc Nhĩ Bạc Lạc Tư thôi đã không phải là một vai diễn nhỏ rồi, người nào muốn đánh thắng được nó phải tốn thật nhiều công phu, huống chi còn phải lấy Răng Nanh của con chó ba đầu này nữa... Còn Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ, Thế Giới Chi Thụ là thứ gì?

“Vĩ Vũ của Hỏa Phượng Hoàng?” Nhìn phối phương trong tay Hắc Diệu Chi Ngân, Tịch Diệt quay đầu đi, ngón trỏ tay trái gõ nhẹ lâm vào trầm tư, thứ này nghe có chút quen tai... Suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên mắt hần sáng ngời, từ trong Không Gian Thủ Trạc lấy ra một lông chim đỏ tươi. Lông chim đỏ trông thật xinh đẹp, nhan sắc tiên diễm, xung quang tựa hồ còn có lửa lượn lờ. Hắc Diệu Chi Ngân vừa tiếp nhận liền nhìn thấy trên lông chim có một hàng chữ nhỏ màu tím “Vĩ Vũ của Hỏa Phượng Hoàng”

“... Làm sao có được?” Thấy Quy Vu Tịch Diệt từ trong túi lấy ra thứ làm người ta chấn động, Hắc Diệu Chi Ngân bắt đầu hoài nghi hần có quan hệ thân duyên gì đó với con mèo có tên Doraemon.

“Nhiệm vụ lúc trước.” Tịch Diệt cúi đầu suy tư nói: “Còn nhớ Già Lam Phong Bạo của ta không? Chính là ở nhiệm vụ đó mà có được, lông chim này là tìm được bên cây ngô đồng trên đỉnh núi, lúc ấy không biết nó có ích lợi gì, lại thấy là vật phẩm từ giai, nên để vào Không Gian Thủ Trạc.”

“... Người tìm nữa thử xem, nói không chừng ở góc sáng sủa nào đó trong Không Gian Thủ Trạc sẽ tìm được Răng Nanh của Địa Ngục Khuyển và Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ...”

“Hai cái ấy thì không có, ta xác định mình chưa từng đi qua Địa Ngục Thâm Uyên.” Tịch Diệt lắc đầu, “Về cái Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ cũng không có.” Thế Giới Chi Thụ là chỉ bảo của Tinh Linh tộc, là căn nguyên sinh mệnh của Tinh Linh tộc, thậm chí nói là mẫu thân của họ cũng không sai – muốn chặt một nhánh cây ư? Được rồi, xin hãy chuẩn bị sẵn tinh thần để bị tất cả các Tinh Linh trên thế giới đuổi giết đi...

Nguyên liệu thật biến thái... xem ra cho dù có trong tay Vĩ Vũ của Hỏa Phượng Hoàng, vũ tiễn tên là Yên Diệt Sinh Mệnh kia đối hần mà nói vẫn là... mây bay trên trời a...

“Thụ Chi thì không vội, bất quá, chúng ta có thể đến Địa Ngục Thâm Uyên đi dạo.” Nhìn ra người trong lòng ảm ảm biểu tình thất vọng, Tịch Diệt đề nghị “Dù sao cũng tính ra ngoài chơi, không bằng đi đến những nơi chưa đi qua cũng tốt.”

“Được.” Tuy rằng là Ma tộc, nhưng sau cấp mười đã bị đại trưởng lão truyền tông ra khỏi Ma giới, về cái Địa Ngục Thâm Uyên nơi được xem là thế giới hắc ám ta ác nhất trên thế giới, hần cũng chưa đi qua “Ta đi thông tri cho bọn họ một tiếng, nếu bọn họ không muốn đi, vậy chúng ta hai người đi.”

Son Miêu tiểu đội là một Dong Binh Đoàn đương nhiên không thiếu tinh thần mạo hiểm, đề nghị mà hai người đưa ra đương nhiên sẽ được toàn bộ thành viên thông qua, lập tức năm người không chịu ngồi yên đi thu thập hành lý, chuẩn bị khiêu chiến Địa Ngục Thâm Uyên.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Túy Sát Giang Sơn đẩy cửa đi vào khách phòng của Thí Thần, liền phát hiện người bên trong đã sớm rời đi – nhà trống, chỉ có Thương Lăng đạo đức để lại tờ giấy được viết với chữ rồng bay phượng múa “Chúng ta đến Địa Ngục Thâm Uyên chơi đây~ sẽ nhớ mang đặc sản về cho các người~”

... Đọc xong tờ giấy này, khóe miệng Túy Sát Giang Sơn không thể không chế mà run rẩy – đó là Địa Ngục Thâm Uyên a!!! Tiểu quỷ cấp thấp nhất cũng đã hơn 90!!! Đám người này sao có thể nhẹ nhàng băng qua nói là đi chơi? Còn muốn mang đặc sản về?

Nhất Quỷ Tha Dao đi theo phía sau cũng thấy tờ giấy đó, lập tức nói với về mặt ai oán: “Lão đại~ người ta cũng muốn đi chơi...”

“Chơi cái gì mà chơi?!! Người cũng không phải năm con mèo kia, có đến chín cái mạng? Coi chừng chơi đến cái mạng nhỏ của mình cũng xong luôn!” Vò tờ giấy thành một cục ném vào đầu thích khách, Túy Sát Giang Sơn khó chịu quát “Chuyên tâm làm việc đi!”

Cùng lúc đó thì bọn người của Son Miêu tiểu đội đang khoái hoạt bốn ba trên đường. “Oa! Thứ này được thiết kế thật không sai a~ nhờ nó ta có thể làm gia công vật phẩm trang sức của ta đến cấp đại sư~” Sau khi vui vẻ xem xong bản vẽ trên quyền ghi chép của ngâm du thi nhân từ tay Hắc Diệu Chi Ngân, Âm Đồng cao hứng kêu to. Kỹ năng sinh hoạt của hần là theo NPC ẩn tàng học được, đương nhiên không giống như Hắc Diệu và Tịch Diệt là năng lực tự lĩnh ngộ.

Từ sau khi điêu khắc ra mấy cây Lô Đình Chi Dực kia, thì Quy Vu Tịch Diệt đã lên đến cấp tông sư, mà trù sư của Hắc Diệu Chi Ngân sớm đã hơn phân nửa cấp bậc tông sư, Luyện Kim Thuật thì đột phá cấp đại sư sau khi thay bọn Túy Sát Giang Sơn giải độc. Lần này hành trình đến Địa Ngục Thâm Uyên nếu có thể tìm được nguyên liệu hay gì đó, muốn đến cấp tông sư cũng không phải không có khả năng.

Vị trí của Địa Ngục Thâm Uyên cũng không phải là thần bí, trên bản đồ của Đại Lục có chỉ dẫn rõ ràng, cách vào Địa Ngục Thâm Uyên cũng rất đơn giản, một là thông qua tam đầu khuyển Khắc Nhĩ Bạc Lạc Tư canh giữ Địa Ngục Chi Môn, hai là tìm người đưa đồ sang sông Minh Hà tên Táp Long, bảo hấn chở các người sang sông – bất quá ngoạn gia nào muốn vào Địa Ngục Thâm Uyên đều bị vùi thân vào bụng chó hoặc bị người đưa đồ tính tình cổ quái đẩy xuống làm mồi cho thủy quái, nên những ngoạn gia trên web còn gọi con đường vào Địa Ngục Thâm Uyên là Con Đường Của Tử Vong.

Cách nói này đương nhiên không dọa được Sơn Miêu tiểu đội, những người này thậm chí còn thấy rằng chỗ nào càng nguy hiểm, thì càng có hứng.

Tiểu đội đi theo hướng biên giới của Địa Ngục, Âm Đồng một đường lúu rúu với Hắc Diệu nghiên cứu ghi chép của ngâm du thi nhân, đột nhiên bất động thanh sắc đến bên cạnh Phù Tô, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đề lại một cánh tay: “Tiểu tử, tổ tông đạo tặc của ngươi ở trước mặt này, kiêu ngạo quá nhỉ?”

Đạo tặc bị bắt gặp thấy hành tung đã bại lộ, hoặc là không làm, mà đã làm thì phải làm đến cùng, chúi thủ thẳng tấp đâm vào ngực Âm Đồng, Âm Đồng nhanh nhẹn phát hiện đối phương muốn tập kích, chúi thủ bên tay phải nhanh chóng xẹt qua cổ họng đối phương. “Kháo! Vốn nể tình các tân tân khổ khổ một đường theo chúng ta mà thủ hạ lưu tình, đây chính là người tự tìm tử lộ!”

>>Hết chương 26Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Nghe Âm Đồng nói thế, một bóng dáng ẩn trong những bụi cây nói qua kên đội ngũ: “Không xong, hành tung của chúng ta đã bị lộ, làm sao đây?”

“Đáng chết! Đầu đã nói các người không nên xem thường năm tên này! Không còn cách nào khác, cứ hành động trước đã!” Ra lệnh một tiếng, những đạo tặc ẩn mình xung quanh đều hiện thân, lưỡi dao sắc bén chói mắt không nói lời nào đánh về phía người của Sơn Miêu tiểu đội.

“Cho dù là ăn cướp cũng phải nói tiếng ‘núi này là ta mở, cây này là ta trồng’ gì gì đó chứ ... Thật không biết ý thức về chức nghiệp của mình...” Lâm bầm một tiếng Âm Đồng rút chúi thủ đâm vào ngực tên thích khách gần nhất “Sách sách~ còn ngu hơn Thương Lăng lão đại, vậy mà dám làm thích khách, ít nhất cũng nên theo Tịch Diệt học tập đi...”

“Đừng khinh địch, Âm Đồng, bọn họ có không ít người!” Trục giác mẫn tuệ mạch bảo có không ít người ở gần bọn họ, Hắc Diệu Chi Ngân nắm Đào Mã Lý trong tay, ba tiễn bay ra, xuyên qua người tên chiến sĩ đã vọt đến bên cạnh Phù Tô khiến hắn trở thành bạch quang bay về nơi sống lại.

“Đáng ghét! Rốt cuộc là có bao nhiêu người?” Muốn cắn chết cả voi, tuy rằng ma pháp không ngừng thi triển, nhưng Phù Tô vẫn không cẩn thận bị một tên cung tiễn thủ bắn trúng lưng.

“Cẩn thận!” Thương Lăng nhanh chóng đưa đại kiếm lên ngăn cản vũ tiễn, nhờ vũ tiễn cắm sau lưng hấn xuống, từ Không Gian Đại Lý lấy được thủy cho Phù Tô uống.

“Mụ nó! Ít nhất có ngàn người! Xem chúng ta là BOSS mà đánh à?” Oán hận chửi một tiếng, Âm Đồng dùng chúi thủ nghênh diện trường kiếm đang chém xuống, bên cạnh chột lóe, lưỡi dao sắc bén nghiêng qua, nhanh nhẹn tránh đi cú tập kích của kỵ sĩ toàn thân là khinh giáp nghiêm trang, cắm vào cái cổ không được phòng hộ của đối phương.

Lại nhìn Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt hai người tựa lưng vào nhau, loan đao Già Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt đánh cho tất cả những địch nhân cách bọn họ trong vòng một thước ngã xuống đất, còn Đào Mã Lý Xuyên Tâm Cung của Hắc Diệu Chi Ngân đang nhắm đến cung tiễn thủ cùng pháp sư đứng phía xa, hai người cơ hồ ra tay liền giết, thi thể vây quanh bọn họ như miếng thịt bị cắt thành lát mà thi nhau rơi xuống không ngừng, linh hồn bạch quang từng cụm từng cụm nối tiếp nhau bay lên trời.

Sự giết chóc điên cuồng đã làm những kẻ tập kích kinh sợ, nhân số vây xung quanh hai người bọn họ đã giảm đi rõ ràng, nhưng đồng thời bọn người bên Âm Đồng Phù Tô lại tăng thêm, Thương Lăng minh đồng da sắt trong thời gian ngắn không thể công phá, kẻ tập kích liên tục trung hòa lực lên người đạo tặc với lực công kích yếu và pháp sư với lực phòng ngự yếu.

Kẻ tập kích thi nhau nằm xuống, nhưng đối phương tựa hồ quyết tâm phải đẩy họ vào chỗ chết, chiến thuật biến người, người trước ngã xuống, đám sau lại như nước mà ba ba đè ép lên. Được thủy trị thương mang trên người hầu như đã dùng hết, vết thương trên họ giáp cũng dần nhiều hơn, cuối cùng Sơn Miêu tiểu đội cũng đã đến lúc son cùng thủy tận – ngã xuống trước là Âm Đồng, hấn bị mười mấy đại hóa cầu cùng lúc nện lên người, thi thể bị đốt trụi ngã xuống dưới chân Phù Tô, một đạo linh quang bay ra ngoài. Ngay sau đó là Thương Lăng, tuy rằng lực phòng ngự của hắn là cao nhất, nhưng dưới tình huống thiếu khuyết trị liệu như vậy, tử vong bất quá chỉ là vấn đề thời gian. Ngay lúc hai đội hữu ngã xuống bên chân mình, lửa giận của Quy Vu Tịch Diệt rốt cuộc đã bạo phát, bóng dáng của thích khách dung nhập vào không khí, giây tiếp theo thì bóng dáng muốn tiếp cận Phù Tô đã thét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Trong Sơn Miêu tiểu đội, lực công kích của Quy Vu Tịch Diệt là cực mạnh, thích khách đã như phát điên của lúc này, hoàn toàn bỏ đi ẩn thân ám sát, trực tiếp một đao kết liễu tất cả những địch nhân gần mình, nhưng hấn chung quy vẫn không phải Thương Lăng, bỏ đi ẩn thân vẫn không thể chống lại

công kích của vũ tiễn hoặc của các hệ ma pháp từ xa bắn tới.

Phù Tô dùng vách tường hàn băng lục giác bảo hộ mình ở giữa, mắt lạnh nhìn những kẻ tập kích như mưa không dừng mà công kích vách tường hàn băng của mình, chậm rãi nâng tay tháo xuống cái kính đặt trên mũi, bỏ nó vào túi, rồi giờ cao hai tay bắt đầu niệm một đoạn chú ngữ thật dài

“Khắc ấn bị chiếm đoạt

Cái kèn mà phê hồn giả đã thổi lên nhân ngày tận thế

Ngục Thâm Uyên ngủ say

Bài ca ngâm xương của sự hủy diệt

Lấy sự khởi đầu của nguyên tội làm khởi đầu

Lấy thứ cuối cùng của Huyết tộc làm cuối cùng

Mở ra di sản của ác ma cuối cùng nhất

Tàn âm của tiếng rít hắc sắc

Lạc ấn được nhận trong yên tĩnh

Cởi ra lời nguyên đôi mắt của thế giới

Chịu đựng sự phản nộ của vong hồn thượng cổ

Tai tình vô tận hư không buông xuống không ngừng

Chôn vùi toàn bộ vạn vật sinh linh thân hồn thể gian

—— Từ Vong Điều Linh”

Pháp bào xanh thẫm không gió mà động, như tinh kỳ mà pháp phối tung bay, trong nháy mắt quang mạng từ sắc lấy pháp sư làm trung tâm mà khuếch tán ra bên ngoài, mang theo tuyệt vọng vô thanh vô tức, làm tắt cả những hoa cỏ lá cây có sinh mệnh đều nhanh chóng héo tàn, từng đạo từng đạo ánh sáng chói mắt của những linh hồn, như bọt nước tan vỡ trong dòng nham thạch, vậy khắp bốn phía ...

Dưới sự ngăn cản của Quang Chi Tiễn, thụ cảm bạch sắc không ngừng thi triển tri đủ thuật cho bản thân, rốt cuộc cũng chống đỡ được cho đến khi quang mạng từ sắc hoàn toàn biến mất, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn khinh giáp đã rách tung tóe của mình, bĩu môi: “Tên điên Phù Tô này! Thế nhưng phút cuối lại không phân biệt được địch ta, dùng chiêu thức đồng quy vu tận~ may mắn ta chạy đủ xa, may mắn ta là Ma tộc, may mắn ta biết sử dụng tri đủ thuật ...”

“Người đâu?” Thanh âm không biết của ai vang lên trong kênh đoàn đội.

“Người của chúng ta tất cả đều chết, pháp sư kia cũng tự bạo ... cung tiễn thủ hình như đã chạy ...”

“Ngu ngốc! Nhiều người như vậy mà còn giết không được năm người!”

“Chúng ta thật sự đã cố gắng hết sức! Ai mà ngờ những người đó mạnh đến vậy!”

“Bỏ đi, các ngươi nhanh chóng tính toán ở nơi sống lại, đừng để gặp lại bọn họ ở nơi đó.”

Sắc mặt tái nhợt choáng váng đi ra từ địa điểm sống lại, Âm Đồng nhìn đội hữu cũng suy yếu như mình “Mụ nó! Những người này có thâm cừ đại hận gì với chúng ta sao? Ác tuyệt như vậy! Nếu biết được hấn là ai, lão tử nhất định giết hấn mười lần!”

“Diệu đâu?” Nhu nhu thái dương, cố gắng thoát khỏi trạng thái chóng mặt, Quy Vu Tịch Diệt nhìn quanh hỏi. Vừa rồi lúc Phù Tô thi triển pháp thuật hấn hầu như thấy hết cả quá trình, Hắc Diệu không có khả năng ở phạm vi khác nhau mà sống sót được sau đợt công kích.

“Không biết.” Thương Lăng sắc mặt âm trầm nói, “Có lẽ hấn không có việc gì, có lẽ hấn không chết đi sống lại như chúng ta.”

“Ai? Ý của lão đại là a Diệu có thể không chết?” Âm Đồng không dám tin nhìn về phía Thương Lăng, trạng huống vừa nãy, thật sự không thể nghĩ ra được là còn lối thoát nào a.

“Ta đi tìm hấn.” Trong lòng Quy Vu Tịch Diệt hiện lên một tia lo lắng, uy lực pháp thuật của Phù Tô hấn rất hiểu, nếu Hắc Diệu không chết, nhất định cũng là trọng thương đến không thể động, nếu đã chết, kia càng không ổn ... Ở nơi sống lại, vạn nhất gặp lại đám người lúc nãy đã công kích họ, chỉ có một mình hấn e rằng sẽ bị bọn chúng giết đến không còn cấp nào.

“Đừng xúc động, Tịch Diệt.” Đánh gãy trầm tư của thích khách, Thương Lăng bình tĩnh mở hệ thống trạng thái, xác nhận tọa độ của mình. Suy nghĩ đối

cách.

“Nếu hán không có việc gì thì nhất định sẽ liên lạc với chúng ta, nếu hán có việc mà không cầu cứu chúng ta, kia chứng minh hán không hy vọng chúng ta gặp nguy hiểm.” Phù Tô bình tĩnh nói.

Ánh mắt của Tịch Diệt nhẹ nhàng đảo qua người Phù Tô, hơi lạnh thấu xương làm nụ cười trên gương mặt của Tinh Linh pháp sư cơ hồ không thể duy trì được nữa, trong nháy mắt phát ra cảm giác áp bách cực lớn, làm ba người đều chảy đầy mồ hôi tay.

“Ta đi cùng ngươi!” Âm Đồng cũng ngồi không yên, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, nói với Tịch Diệt.

“Đừng xúc động!” Phù Tô sau khi sử dụng Tử Vong Điều Linh hơn nửa còn sống lại đã suy yếu đến mức ngay cả mí mắt cũng không nhấc nổi “Ngươi không cảm thấy rằng có gì đó không thích hợp sao?”

Thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Phù Tô không khỏi trầm ngâm một tiếng “Các ngươi nhìn xem, chúng ta đều không nhận được sự trừng phạt của tử vong!” Trong trò chơi vì mục đích muốn ngoạn gia biết quý trọng sinh mệnh của mình, sự trừng phạt của tử vong được đặt ra là cực kỳ nghiêm khắc. Trừ những tình huống đặc thù, còn lại thì nếu tử vong một lần sẽ bị phạt rút xuống 10% so với cấp bậc hiện tại. Nói cách khác cấp mười tử vong rút một cấp, cấp hai mươi tử vong rút hai cấp, cứ thế mà suy ra. Cấp càng cao thì sự trừng phạt của tử vong sẽ càng nghiêm trọng.

“Nếu nói như vậy, quả thật không bị rút cấp!” Âm Đồng nghe đối phương nói xong vội vàng mở bảng trạng thái của mình, vừa thấy liền đúng như lời nói “Chẳng lẽ là hệ thống BUG?”

Phù Tô hữu khí vô lực trợn mắt xem thường mắng: “Các ngươi đã chết một lần, não bị biến thành não heo hết rồi ư? Sao có thể là do hệ thống BUG chứ? Đây tám phần đều là công lao của Hắc Diệu!” Ngừ khí hơi dịu xuống, pháp sư tiếp tục giải thích “Ta đoán rằng sau khi hán trở về từ Lợi Tát Hưu Tháp đã học được kỹ năng mới, Tử Vong Điều Linh của ta là do Lộ Đức Duy Hi truyền dạy khi bước vào truyền tông trận, cũng không ngoài khả năng hán dạy cho Hắc Diệu kỹ năng miễn trừ sự trừng phạt của tử vong.”

Suy nghĩ thấy cũng có lý, Thương Lăng gật đầu đồng ý nói: “Ta cũng cảm thấy Hắc Diệu hiện tại hán không có nguy hiểm.”

“Ta đi tìm hán.” Tịch Diệt bỏ lại một câu như cũ, cố chấp xoay người rời đi. Đạo lý này không cần nói hán cũng biết, nhưng đôi khi lý trí không thể khống chế tình cảm, cho dù thế nào đi nữa hán cũng phải đi tìm, phải chính mắt xác định đối phương lông tóc vô thương.

Âm Đồng muốn đuổi theo liền bị Thương Lăng ngăn lại “Một mình Tịch Diệt đi tìm xem ra tiện hơn, nếu gặp nguy hiểm thì cũng dễ dàng chạy trốn.” Chưa từng thấy qua Tịch Diệt lo lắng cho ai đến như vậy, cho dù là sự nóng giận vì bọn họ lúc này, cũng tuyệt đối không bao giờ mạo hiểm một cách mù quáng đến thế – Hắc Diệu, đối với Tịch Diệt hán là một sự tồn tại đặc biệt...

Lúc này Hắc Diệu Chi Ngân hữu khí vô lực tựa vào một thân cây, trên tay là thụ cảm bạch sắc, phỏng đoán của Phù Tô cũng không sai, hán lúc này thấy Sơn Miêu tiểu đội nhất định sẽ bị chiến thuật biến người của địch nhân chôn vùi, vì vậy đã trốn đi trước để đàn An Hồn Khúc – đây là khúc nhạc trong cuốn sách của ngâm du thi nhân mà Lộ Đức Duy Hi đã tặng cho hán, có thể lắng nghe sự an bình trong tâm hồn, miễn đi sự trừng phạt của tử vong, nhưng cái giá đại giới là người diễn tấu sẽ tổn thất phân nửa điểm thuộc tính, kéo dài trong một ngày. “Tịch Diệt tên hỗn đản này, cũng không trở lại tìm ta, muốn ta trong tình trạng suy yếu như vậy mà bỏ về thành sao?”

“Đương nhiên không.” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, trên mặt Hắc Diệu Chi Ngân hiện ra một nụ cười, vươn cánh tay về phía Thiên Sứ tộc đang đứng trước mặt mình “Cổng ta, Tịch Diệt.”

“Tuân mệnh~” Hai bàn tay gặt gao nắm cùng một chỗ, Quy Vu Tịch Diệt thuận thế ôm Hắc Diệu Chi Ngân vào trong lòng, bế lên “Đây là lần thứ hai~”

Hắc Diệu sùng sốt một chút, lập tức nhớ lại lần mà sau khi đánh xong BOSS trong Kính Tử Sâm Lâm tựa hồ hán cũng mất mặt như thế bị đối phương ôm như tiểu hài tử trở về trường bông...

Ngay lúc hai người nhìn nhau cười, thanh âm của hệ thống vang lên đánh gãy bầu không khí ấm áp, là thiên lý truyền âm, phía trên viết một câu ngắn gọn, làm Hắc Diệu Chi Ngân sau khi xem xong sắc mặt lập tức biến đổi: “Kiến Thành Lệnh bị trộm – Lục Đạo Luân Hồi.”

>>Hết chương 27Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

“Các ngươi sao lại đến đây?” Hoàn Mỹ Phong Bạo nhíu mày, lúc này mà hai người còn đến chỉ làm sự tình thêm khó giải quyết.

“Nếu không đến, chẳng lẽ trở mặt nhìn các ngươi giết Lục Đạo xuống đến cấp không sao?” Ánh mắt Hắc Diệu Chi Ngân đảo qua mặt Hoàn Mỹ Phong Bạo.

“Các ngươi còn dám tới?” Cương Thiết Chi Thành phần nộ trùng mắt, đại kiếm bỏ về phía Hắc Diệu Chi Ngân.

“Keng~” Tiếng kim loại chạm nhau vang lên, loan đao Già Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt vững vàng chặn lại đại kiếm của Thú Nhân tộc chiến sĩ, “Thêm lần nữa thì chết!”

Hắc Diệu Chi Ngân đi đến trước mặt Nhất Quỷ Tha Dao, nhìn thoáng qua thi thể của Lục Đạo Luân Hồi, không chút hoang mang ngồi lên chiếu, lấy thụ cầm, năm ngón tay xòe ra, một khúc nhạc cầm êm tai vang lên, quanh quẩn trong đại sảnh, theo thanh âm của nhạc khúc, phiến tảo trong lòng mọi người như kỳ tích mà dần biến mất, không khí cũng không còn khẩn trương căng thẳng như lúc đầu, khoảng năm phút sau thì tiếng đàn dần biến mất, mọi người vẫn còn chìm trong tiếng đàn êm ái mà chưa dứt ra được.

“Đây, đây là chuyện gì xảy ra?” Thanh âm của Lục Đạo Luân Hồi mặc dù có chút suy yếu, nhưng cũng không thể che dấu sự kinh ngạc trong nó, hẳn đi đến từ nơi sống lại, phát hiện mình không nhận sự trừng phạt của tử vong.

“Ha ha~” Cười cười ra vẻ thần bí, Hắc Diệu Chi Ngân thuận thế tựa lên người Quy Vu Tịch Diệt, tấu An Hồn Khúc một lần nữa, làm thuộc tính vốn đã mất phân nửa của hắn thêm tuột xuống, hẳn hiện tại suy yếu đến nỗi bước đi cũng khó khăn.

“Vừa lúc, Sơn Miêu tiểu đội cũng đến đây, hãy cho mọi người một cái công đạo đi.” Hoàn Mỹ Phong Bạo thăm thò dài, thấy ánh mắt của thành viên công hội nhìn về phía Sơn Miêu tiểu đội, chỉ sợ bọn họ sẽ khó mà ra khỏi cánh cửa này.

“Phong Bạo, chúng ta không phải là Lục Đạo.” Hắc Diệu Chi Ngân tựa vào ngực Quy Vu Tịch Diệt lạnh lùng mở miệng, Lục Đạo Luân Hồi sau khi hy sinh cái chết của mình có thể làm bình ổn tâm tình phần nộ của mọi người sao? Đáng tiếc chúng ta không phải loại người hy sinh vì nghĩa, giết những người thân thiết của mình.

“Ngươi cho là các ngươi có thể đi ra khỏi đại bản doanh Thí Thần này sao?” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt giờ hai tay lên, sáu con ma lang nhất tề nhe răng về phía Hắc Diệu.

Hừ lạnh một tiếng, Quy Vu Tịch Diệt cực kỳ không tình nguyện mà đặt Hắc Diệu lên ghế, thân hình nhoáng lên một cái, không đầy mười giây sau đầu của sáu con ma lang đã tiếp đất trong nháy mắt, thi thể không đầu bị máu tươi nhuộm đỏ thi nhau ầm ầm ngã xuống đất, Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt che ngực, vô lực ngã trên đất, tất cả triệu hoán thú nháy mắt bị giết, thân thể hắn cũng sẽ nhận sự phản phệ thật lớn. Đại kiếm của Cương Thiết Chi Thành từ một nơi bí mật mang theo tiếng gió gào thét hướng tới, Quy Vu Tịch Diệt mất lạnh nhìn lưỡi đao gần thân thể mình, không chút cử động đứng tại chỗ. Mũi kiếm sắc bén chém đến vùng cổ yếu ớt, người ở đây đồng thời nheo mắt, không muốn nhìn cảnh tượng máu tươi văng đầy. Nhưng thứ làm mọi người giật mình chính là, ý nghĩ trong đầu bọn họ vẫn không xuất hiện, cổ của Quy Vu Tịch Diệt ngay cả một giọt máu của vết thương cũng không có, ngược lại sau khi mũi kiếm rời đi, thì nó nhanh chóng khép lại, nháy mắt đã hoàn hảo như ban đầu – đây là bộ khinh giáp Thủ Hộ Của Bifrons có kỹ năng phụ trợ: miễn tử vong.

Người của Thí Thần công hội không hiểu gì, chỉ biết rằng người đáng lẽ phải bị một kích biến thành bạch quang bay ra ngoài giờ đây không hao tổn gì vẫn đứng trước mặt, hơn nữa Quy Vu Tịch Diệt thanh danh tại ngoại, ngay cả Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Lục Đạo, dịu ta một chút!” Hắc Diệu vươn tay về phía Lục Đạo Luân Hồi, người phía sau do dự một chút vẫn tiến lên, nửa dịu nửa ôm cung tiến thủ đang suy yếu đứng dậy khỏi ghế – tuy rằng không biết vì sao đối phương lại biến thành như vậy, nhưng trực giác của Lục Đạo Luân Hồi cho hắn biết điều này có liên quan với chuyện hắn được miễn sự trừng phạt của tử vong.

Toàn thân vô lực tựa lên người Lục Đạo Luân Hồi, Hắc Diệu Chi Ngân nở nụ cười trấn an với Quy Vu Tịch Diệt đang bắt đầu hạ nhiệt độ, “Chuyện Kiến Thành Lệnh bị trộm, chúng ta sẽ điều tra rõ ràng.” Ánh mắt thông thả nhưng sắc bén đảo qua mỗi người có mặt ở đây, Hắc Diệu dừng một chút rồi gần từng chữ “Còn nữa, Sơn Miêu không dễ ức hiếp, chuyện bị vây công lần này, chúng ta sẽ đòi lại gấp bội!”

Người khác còn đang mơ màng, thì những lời này như quả bom nổ tung trong lòng Lục Đạo Luân Hồi cùng Hoàn Mỹ Phong Bạo – Sơn Miêu bị vây công??? Ý nghĩa của chuyện này tuyệt đối không dễ dàng như mất đi một cái Kiến Thành Lệnh, đó là một âm mưu! Hiện tại Tủy Sát Giang Sơn không ở đây, một khi bọn họ không giữ được bình tĩnh mà xung đột với Sơn Miêu tiểu đội... hậu quả thật khó tưởng tượng...

“Vậy ta đây tin rằng Sơn Miêu tiểu đội sẽ bắt được tên trộm chân chính ấy.” Hoàn Mỹ Phong Bạo lui từng bước về sau, bắt tri bắt giác để lại một con đường cho bọn họ. Lục Đạo Luân Hồi nhìn hắn thật sâu, ôm Hắc Diệu Chi Ngân đi về phía cửa, Nhất Quỷ Tha Dao cùng Cực Đoan Phân Tử do dự một chút, cũng theo sát mà đi, lưu lại Quy Vu Tịch Diệt phía sau nhìn lướt qua những người còn lại, xác định bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, Già Lam Phong Bạo trong tay trở về bên hông, cũng xoay người nghiêng ngàng rời đi.

“Cứ để như thế sao?” Nhìn năm người kia đi xa, Quốc Sĩ Vô Song nhìn về phía Hoàn Mỹ Phong Bạo.

“Không thì sao? Chẳng lẽ làm cho Thí Thần tứ phân ngũ liệt rồi sau đó cùng Sơn Miêu tiểu đội đánh một trận người chết ta sống à?” Trùng mắt nữ pháp sư, Hoàn Mỹ Phong Bạo dùng lực bóp chặt chủy thủ trong tay như muốn làm nó nứt ra – quản lý việc nội bộ không tốt a, cũng may Túy Sát Giang Sơn ngày mai sẽ trở lại, điều hấn có thể làm hiện tại là duy trì tình thế để nó không có chuyển biến xấu, tất cả đợi đến khi hội trưởng đại nhân về rồi nói sau. . .

Nhường trưởng bối của mình cho ba người Lục Đạo Luân Hồi, Hắc Diệu như nhũn ra ngồi phịch trên giường nói với Quy Vu Tịch Diệt: “Ta muốn logout, sáng mai sẽ lên.”

Ngắn gọn đáp ứng, Quy Vu Tịch Diệt nhìn bóng dáng kia dần biến mất, con người xanh lam có chút đăm chiêu, quay đầu nói với Lục Đạo Luân Hồi: “Đừng đi đâu.” Cũng logout rồi khỏi trò chơi.

Tô Diệc đi ra từ du hí thương, hoạt động tứ chi đã cứng ngắc, tuy rằng du hí thương xa hoa có công năng mát xa, nhưng cho dù thế nào đi nữa cũng không thoải mái bằng tự thân vận động. Nhìn nhìn ống dẫn chất dinh dưỡng còn lại trong du hí thương, Tô Diệc lắc lắc đầu, đi đến một cái máy rồi nhấn nút khởi động.

Lúc đầu đặt ra sự ngủ say của trí não là một năm, chờ đến khi thời gian hôn mê chấm dứt, trí não sẽ tự động mở ra đưa hấn tỉnh lại từ trong trò chơi – nhưng vì để điều tra chuyện Kiến Thành Lệnh bị trộm hấn không thể nào không tỉnh lại trước thời hạn.

“Đánh thức ta có chuyện gì sao, chủ nhân?” Một “Tô Diệc” khác cũng đứng trước mặt hấn, đánh ngáp, mặc một thân áo ngủ sọc ca rô xanh, trên đầu còn có một cái nón với tạo hình buồn cười.

“Lam Diệc, cho dù người cố chấp muốn sử dụng vẻ ngoài của ta, nhưng người làm ơn đừng mặc bộ áo ngủ buồn cười như vậy được không.” Đau đầu nhu nhu thái dương, Tô Diệc thật sự không có biện pháp với trí não nhả hấn, sớm biết vậy lúc trước khi chế tạo nó hấn đã không đặt cho trí não hệ thống tự phát triển nhân cách, theo phát triển này thì kết quả chính là, trí não nhả hấn hiện tại bị phát triển thành một tính tình cổ quái.

“Thôi được~ như sở nguyện của người, chủ nhân của ta.” Lam Diệc biến hóa nhanh chóng, áo ngủ đáng yêu liền biến thành trang phục gấu bảo bảo với bộ lông xù, khuôn mặt giống mình như đúc còn có thêm hai cái tay gấu với lông xù xù tạo thành hình chữ thập, đáng điệu ngây thơ khả ái.

“Lam Diệc! Còn đùa thế nữa ta sẽ quy cách hóa người!”

“Bị chủ nhân bỏ lâu như vậy, vừa gặp mặt còn hung dữ như thế~ ta thật đáng thương...” Trí não lấy “tay gấu” đặt lên hai mắt làm ra bộ dáng ai oán.

...Cái tên gia hỏa này thật sự là do mình chế tạo ra sao? Tô Diệc vô cùng buồn bực chỉ có thể lắc đầu thờ dài, không để ý đến vấn đề quần áo nữa, nói với trí não của mình “Lam Diệc, giúp ta tìm chút thứ.”

“Được, thù lao là một tháng không được quản cách ăn mặc của ta.”

... “Ta quy cách hóa người nha!” Ai biết tên này trong một tháng sẽ mặc những bộ quần áo cổ quái nào, hấn sử dụng là khuôn mặt của mình a...

“55555~ chủ nhân khi dễ người ta, người ta không muốn sống nữa, hãy quy cách hóa ta đi... 55555”

“Thôi được rồi... tùy người đấy...” Chiến tranh giữa chủ nhân VS trí não, đương nhiên là Tô Diệc hoàn toàn thất bại...

“Tìm cái gì?” Tuy rằng có suy nghĩ riêng, nhưng hiệu suất công tác của Lam Diệc là nhất đẳng.

“Bản ghi chép về cuộc bán đấu giá ở vùng trung du trong, tìm xem người bán nặc danh kia là ai.” Nếu không thể thông qua trò chơi dùng những cách thức tuần tra bình thường, thì chỉ còn cách phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt.

Không đến năm phút, trí não “hư” một tiếng huyêt gió “Tuồng phòng hỏa của trò chơi này thật lợi hại a, thế nhưng làm ta mất nhiều thời gian như vậy~”

“Đừng có kiện cáo nữa, rốt cuộc là ai, nói cho ta biết.”

“Tư liệu ở đây, người tự xem.” Tay như vẽ ra, bảng số liệu bỗng xuất hiện, Tô Diệc nheo mắt lại nhìn bản ghi chép thật dài, phía dưới phát hiện cái tên mà bản thân muốn tìm – nguyên lai là người!

“Lam Diệc, giúp ta xem bản ghi chép chuyển khoản từ trò chơi sang hiện thực của người này, phải thông qua thủ tục của nhà nước, sau khi tra được làm lại một bản khác, đưa vào trò chơi của ta.” Người nghĩ rằng bản thân đã làm thật cẩn thận rồi sao, không lưu lại vết tích gì ư? Một trăm tính tệ tương đương với một trăm vạn đồng liên bang tệ (1 kim tệ = 1 đồng liên bang, 1 thủy tính tệ = 10000 kim tệ) là có thể giấu bản ghi chép sao? Bản ghi chép về việc đòi tiền ở phía nhà nước là có thể xem, đến lúc đó bằng chứng rành rành, xem người còn động tác võ thuật nào đẹp mắt không!

“Nhất định phải thông qua phía chính phủ mà tra thủ tục sao?” Lam Diệc nhảm chán biến ra một bộ bàn ghế công tác, ngón tay gõ cùm cụp lên mặt bàn, tỏ vẻ hấn đã không kiên nhẫn “Thủ tục bên phía chính phủ còn cần xin xét duyệt, chậm như rùa!”

Tô Diệc nén cười, không đề cập đến chuyện đối phương mặc trang phục gấu bảo bảo ngồi trước bàn công tác làm ra bộ dáng nghiêm túc có bao nhiêu quý dị. “Phải đợi trong bao lâu?”

“Bởi vì không phải người chuyển khoản xin xem xét bản ghi chép, nên thủ tục hơi phiền toái một chút, đại khái có lẽ là một tiếng~” Ngáp to một cái, Lam

Địch lo lắng có nên biến bộ bàn ghế công tác thành giường sofa hay không.

“Đừng rồi, người cũng giúp ta thêm một việc nữa, giúp ta tìm bản ghi chép của đám người đã phục kích chúng ta ở vùng núi vực cách Địa Ngục Thâm Uyên không xa, tốt nhất là có thêm hình ảnh thật và danh sách những kẻ tập kích.”

“Cái gì? Là ai ăn gan hùm mật gấu dám tập kích chủ nhân ngài? Ta phải chém hân!” Trí não lòng đầy căm phẫn, quần áo trên người biến thành trang phục võ sĩ, trên tay còn có một cây Đại Khảm Dao chói lọi ...

“Cái kia, Lam Địch, người đừng kích động như thế, những người đó chỉ là những con cá nhỏ thôi, ta thực ra là muốn tìm tên chủ mưu đứng phía sau họ.” Nhìn Lam Địch đang kích động, trên đầu Tô Diệc treo đầy hắc tuyến.

“Chủ nhân hảo, người cứ yên tâm! Toàn bộ cứ giao cho ta!” Vô vô ngực, bóng dáng của Lam Địch “suru” một tiếng lập tức chui vào máy móc, có thể thấy được, hân thật liều mạng – ngoại hình của trí não là phải tránh đi trong không gian, Lam Địch lại mang theo thân thể kia không kiêng nể gì chui vào không gian để tuần tra manh mối, có thể thấy hân đề ý chuyện này đến cỡ nào.

Nhìn bộ dáng liều mạng của Lam Địch, Tô Diệc có chút cảm động – trí não nhà mình có chút cổ quái, nhưng gặp chuyện gì có liên quan đến mình thì sẽ liều mạng~ đột nhiên nhớ đến người có đôi mắt xanh biển ... vừa định để Lam Địch tuần tra hân, nhưng lời vừa đến bên miệng lại bị nuốt trở vào, hân không muốn dùng phương pháp này để hiểu đối phương – tuy rằng việc tuần tra tư liệu của ngoại gia trong thế giới võng du là một chuyện nhỏ đối với Lam Địch.

“Tra được rồi, chủ nhân!” Lam Địch chui ra từ trong máy móc, trên tay cầm một cái hòm nhỏ “Đều ở bên trong này, chủ nhân hiện tại muốn xem không?”

“Bỏ đi, người làm những tư liệu này thành khối kí ức thủy tinh đưa vào trong võng du cho ta, ta vào trò chơi lấy, thế nào? Có khó không?”

Lam Địch bữu môi, lộ ra biểu tình xem thường “Chỉ đơn giản là sửa lại một chút số liệu trong trò chơi thôi mà, đầu não của tuyệt đối sẽ không phát hiện!”

“Ân, hết thầy nhờ người.”

>>Hết chương 29Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Một lần nữa đăng nhập vào võng du, Hắc Diệu Chi Ngân từ trên giường đứng lên, lập tức bỏ một xấp tài liệu thật dày vào tay Lục Đạo Luân Hồi: “Nhìn đi~”

“Đây là? Bản ghi chép đối tiền của trò chơi?”

Tiếp nhận tư liệu rồi suy tư một lược, Lục Đạo Luân Hồi lập tức hiểu được mục đích của Hắc Diệu Chi Ngân, chậm rãi lật sang trang khác, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên cái tên quen thuộc, ngẩng đầu, mang theo biểu tình không dám tin nhìn về phía Hắc Diệu Chi Ngân “Sao có thể là hân?”

“Bằng chứng rành rành, không phải thì là ai? Đây chính là tư liệu chuyển khoản của nhà nước, không phải ta bịa đặt!”

“Nhưng ...” Gian nan nuốt nước miếng, Lục Đạo Luân Hồi vội vàng biện giải: “Ý tứ của ta là, hân có thể là bị người hãm hại hay không? Giống như hình ảnh của ta trong kí ức thủy tinh vậy?”

“Lục Đạo, người thật ngốc, vẫn không chịu đối mặt với sự thật sao?” Cười lạnh một tiếng, Hắc Diệu Chi Ngân cầm lại xấp tư liệu, “Vốn đây là chuyện nhà của Thí Thần, chúng ta không tiện can dự, bất quá bọn họ đã tính kế trên đầu Sơn Miêu tiểu đội, thì phải chuẩn bị tâm lý trả giá đại giới!”

Lời nói không chút lưu tình, làm Lục Đạo Luân Hồi cúi đầu, hân không phải đứa ngốc, nhưng về phương diện tình cảm vẫn không thể chấp nhận được sự phản bội của huynh đệ đã từng cùng mình xuất sinh nhập tử.

Thấy cung tiễn thủ buồn bã cúi đầu, Hắc Diệu Chi Ngân biết lời nói lúc này của mình hơi nặng, thờ dài, giọng điệu dịu đi: “Chúng ta phải tẩy sạch tội danh, cho dù là bằng hữu, cũng không tất yếu phải thay đổi phương gánh tiếng xấu.”

Bằng hữu sao? Lục Đạo Luân Hồi âm thầm nở nụ cười, kể từ khi mình hóa thành bạch quang dưới tay bằng hữu, thì đã thất vọng rồi, hiện tại biết tình cảnh của mình lại là do chính “bằng hữu” hãm hại, tâm của hân, đã rét lạnh.

“Những người khác đâu?” Nhìn thấy đối phương đau lòng, Hắc Diệu vội vàng tìm đề tài, phân tán lực chú ý của hân.

“Người còn lại của Sơn Miêu ở trong trường bỗng chờ tin tức, Tịch Diệt cũng đã xuống sau khi ngơoi logout, Nhất Quỷ cùng Cực Đoan, ta để lại cách liên lạc với Túy Sát Giang Sơn trong hiện thực cho bọn họ, để bọn họ đi tìm lão đại rồi.” Dừng một chút, Lục Đạo Luân Hồi chưa xót nhìn vai “Lấy thân phận hiện tại của ta, xuất hiện ở trước mặt lão đại không phải sẽ rất xấu hổ sao?”

“Có gì xấu hổ chứ?” Thanh âm từ bên ngoài truyền vào, một người với bóng dáng cao lớn xuất hiện ngoài cửa, đúng là Túy Sát Giang Sơn vừa biết tin đã chạy về.

“Lão đại.” Hô một tiếng, Lục Đạo Luân Hồi muốn nói nhưng không nên lời.

Nâng tay ngăn lại lời đối phương còn chưa ra khỏi miệng, Túy Sát Giang Sơn ngồi xuống bên cạnh cung tiễn thủ “Nhất Quỷ và Cực Đoan đã nói hết cho ta nghe rồi, ta cũng không tin là do ngơoi làm, yên tâm đi dựa vào năng lực của Thí Thần chúng ta sự tình nhất định sẽ rõ ràng, nhưng, hy vọng ngơoi đừng trách Phong Bạo, hẳn là bất đắc dĩ.”

“Đừng vậy~ Lục Đạo, lão đại sẽ trả lại sự trong sạch cho ngơoi~” Nghe lão đại nói thế, tâm của Nhất Quỷ Tha Dao cùng Cực Đoan Phân Tử cũng nhẹ xuống một nửa. “Chúng ta hiện tại có nên đến chỗ Long Chiến Tử Dã hỏi sự tình không?”

“Đương nhiên phải đi!” Một đạo hàn quang hiện lên, Quy Vu Tịch Diệt cũng đã vào trò chơi, nhần thích sắc mặt không tốt đặt một khối kí ức thủy tinh và một xấp tư liệu vào tay Hắc Diệu Chi Ngân: “Ta đi thông tri cho những người khác, đi gặp Long Chiến Tử Dã.” Nói xong đẩy cửa ra khỏi trường bóng.

Nhìn khối kí ức thủy tinh trong tay, Hắc Diệu Chi Ngân có chút khiếp sợ, đây chính là bản ghi chép lại toàn bộ hình ảnh bọn họ bị người vây công, còn xấp tư liệu kia thì không cần phải nói, đương nhiên là danh sách của những người đó, không thể tưởng tượng được Quy Vu Tịch Diệt logout là để làm việc này. Minh phải nhờ sự trợ giúp của trí não Lam Dịch mới có thể xâm nhập vào đầu não của , lấy được bản ghi chép của hệ thống, Tịch Diệt hẳn thế nào lại có những thứ này? – phải biết rằng trí năng của Lam Dịch có thể xưng là đứng đầu thế giới, dù sao đó cũng là tâm huyết hai đời nhà hắn mới có thể tạo ra một trí não có lối suy nghĩ độc lập tự chủ a! Đối với thân phận của Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu càng thêm phần tò mò.

Kí ức thủy tinh trên tay đang tái hiện lại cảnh giết hại kia, Hắc Diệu Chi Ngân là đương sự, đối với thứ này hoàn toàn không hứng thú, bọn họ lấy bản ghi chép này chủ yếu để nó trở thành một chứng cứ, nhưng trong mắt người của Thí Thần công hội lại mang một ý nghĩa khác.

Trước không nói đến sự phối hợp hoàn mỹ ngay từ đầu của Hắc Diệu và Tịch Diệt, dựa trên năng lực nhận thức của họ đối với Sơn Miêu tiểu đội thì đây cũng là chuyện thường, cho đến khi Quy Vu Tịch Diệt lửa giận bùng nổ, ánh mắt của Túy Sát Giang Sơn bắt đầu ngưng trọng – trước ranh giới sự sống và cái chết thì không ai nhớ rằng cần phải bảo tồn thực lực, nguyên lai vị nhần thích lực lượng toàn diện kia khi bùng nổ lại khủng bố đến như vậy, bạch quang của linh hồn một đạo tiếp một đạo như pháo hoa cứ thế mà bay lên, Túy Sát Giang Sơn biết sau khi mình cuồng hóa cũng không thể đạt đến loại trình độ này, như cảm thấy cảnh tượng trước mắt còn chưa đủ rung động hẳn, hình ảnh kế tiếp ngoài Hắc Diệu ra thì đều làm cho những người có mặt phải nghẹn họng nhìn trân trối, xem đến trọn mắt há mồm.

Tinh Linh pháp sư vẫn như còi mắt kính xuống với tư thế ngậm tụng chú ngữ như một vị tử thần thu gặt sinh mệnh, Từ Vong Điều Linh tạo ra sự tàn phá cực lớn làm lòng người run sợ. Tính sơ qua, sau một hồi chém giết, năm người bọn họ đã giết ước chừng hơn hai ngàn người – đó là hai ngàn ngoạn gia a! Tuy rằng cấp bậc, trang bị, lực công kích không bằng Sơn Miêu tiểu đội, nhưng đó rõ ràng là ngoạn gia a! Không phải thỏ hoang trong Tân Thủ Thôn!

Hệ thống vang lên một thiên lý truyền âm, Hắc Diệu Chi Ngân cúi đầu nhìn thoáng qua, nâng tay bỏ kí ức thủy tinh vào Không Gian Thủ Trạc, nói với ba người còn đang đắm chìm trong khiếp sợ vẫn chưa khôi phục tinh thần “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Long Chiến Tử Dã, các ngơoi đi đòi lại Kiến Thành Lệnh, mà chúng ta ...” Dừng một chút, trong mắt cung tiễn thủ hiện lên một tia tàn khốc: “Đi đòi nợ!”

Trong phòng hội nghị của công hội Long Chiến Tử Dã, Phi Long Tại Thiên ngồi trên chủ tọa, mặt không đổi sắc nhìn thành viên của Thí Thần đang vây quanh mình ở giữa, cùng với người của Sơn Miêu tiểu đội. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc súng căng thẳng.

“Ta hy vọng các ngơoi không có nguyên nhân gì mà trực tiếp đến giết sạch tổng bộ công hội của ta.” Tuy rằng chỉ có một người, nhưng khí thế của Phi Long Tại Thiên tuyệt đối không thua kém đối phương.

“Đương nhiên là Vô sự bất đắc tam bảo điện.” Túy Sát Giang Sơn khoát tay, ý bảo người phía sau không nên hành động thiếu suy nghĩ, bước ra từ trong đoàn người, đối mặt với Phi Long Tại Thiên “Hy vọng Long Chiến Tử Dã từ chuyện Thí Thần bang hội chúng ta mất Kiến Thành Lệnh, mà cho chúng ta một lời giải thích hợp lý.”

“Kiến Thành Lệnh bị mất?” Trong mắt Phi Long Tại Thiên ánh lên tia nghi hoặc, lập tức giãn tái mặt: “Kiến Thành Lệnh của Thí Thần bị mất, có liên quan gì đến Long Chiến Tử Dã chúng ta?”

“Hôm nay có người nhìn thấy Tiềm Long Tại Uyên mang theo một trăm thủy tinh tệ, mua một khối Kiến Thành Lệnh ở cuộc bán đấu giá, ta nghĩ ngơoi cũng hiểu rằng Kiến Thành Lệnh không phải dễ dàng mua được trong cuộc bán đấu giá chứ?” Nhìn thấy thái độ của Phi Long Tại Thiên, Túy Sát Giang Sơn không khỏi có hơi tức giận, ban đầu với đối thủ này hẳn có chút thương thức, nhưng hôm nay Long Chiến Tử Dã trước trộm Kiến Thành Lệnh, sau ám toán Sơn Miêu tiểu đội, nhân phẩm của Phi Long Tại Thiên trong cảm nhận của hắn đã xuống dốc không ít.

Nhìn thoáng qua Túy Sát Giang Sơn, Phi Long Tại Thiên không đáp lại lời nói mang rõ ý châm chọc của đối phương, mà trực tiếp mở ra thiên lý truyền âm. Chỉ một lát sau Tiềm Long Tại Uyên đẩy cửa tiến vào, thấy trong phòng hội nghị đứng đầy người của Thí Thần thì hơi sững sờ, lập tức đi đến bên

cạnh hội trưởng của mình hỏi: “Lão đại, người tìm ta?”

“Ân, người của Thí Thần nói Kiến Thành Lệnh mà bọn họ mất bị người mua được trong cuộc bán đấu giá, có chuyện này sao?”

... Thấy Phi Long Tại Thiên đi thẳng vào vấn đề hỏi chuyện của Thí Thần, Tiềm Long Tại Uyên do dự một chút rồi nói: “Ta là mua một khối công hội lệnh bài, nhưng đó là quang minh chính đại mua trong cuộc bán đấu giá, cũng không phải ta trộm nó!”

Nghe huynh đệ của mình nói như vậy, Phi Long Tại Thiên liền hiểu ra chuyện này cùng hắn không thoát khỏi quan hệ, bất quá làm lão đại thì phải bảo hộ tính mạng của mọi người, trừng mắt nhìn Tiềm Long Tại Uyên, ý bảo lát nữa sẽ tính sổ với hắn, Phi Long Tại Thiên quay đầu nhìn Túy Sát Giang Sơn “Người cũng nghe rồi chứ, Kiến Thành Lệnh thật sự ở trong tay chúng ta, bất quá đó là do Tiềm Long Tại Uyên mua được trong cuộc bán đấu giá, Giang Sơn lão đại lại tìm chúng ta về chuyện đồ vật đó, không bằng hãy truy cứu xem ai trộm khối Kiến Thành Lệnh trước còn hay hơn.”

Một câu, làm cho Túy Sát Giang Sơn á khẩu không trả lời được, chính xác, trong tay bọn họ bất quá là một phần ghi chép của bản hệ thống, chỉ có thể chứng minh nội gian ở bên trong Thí Thần, cũng không có căn cứ chứng minh Long Chiến Tứ Dã đã tham gia vào vụ trộm Kiến Thành Lệnh.

“Vậy sao? Vậy thì thỉnh Phi Long lão đại hãy cho Sơn Miêu tiểu đội chúng ta một cái công đạo đi.” Cười lạnh một tiếng, Phù Tô đặt một khối kí ức thủy tinh lên bàn, nhìn vào khối kí ức thủy tinh kia, sắc mặt Tiềm Long Tại Uyên lập tức đại biến, hắn thật không ngờ đối phương còn có thể xuất ra chiêu này, bởi vì kí ức thủy tinh dưới trạng thái chiến đấu là không thể sử dụng, chẳng lẽ thông thường bọn họ có thói quen đi đường mà vẫn mở kí ức thủy tinh ư? Hắn đương nhiên không biết khối kí ức thủy tinh này là do Quy Vu Tịch Diệt xâm nhập vào bản ghi chép chiến đấu của hệ thống đầu não mà lấy ra, rồi chuyển hóa số liệu thành hình ảnh và sau đó sang vào kí ức thủy tinh.

Trước không đề cập đến khối kí ức thủy tinh này là từ đâu tới, dù sao thì nó cũng đã phát huy tác dụng, Phi Long Tại Thiên nhìn hình ảnh phát sinh trong kí ức thủy tinh, biểu tình trên mặt nhất thời cứng lại, cho dù đã ẩn tên, nhưng thân là lão đại của công hội, sao lại không biết thành viên trong công hội của mình chứ? Bản ghi chép của khối thủy tinh kia hiện rõ ràng trong số những kẻ tập kích có một nửa là thành viên của Long Chiến Tứ Dã!

“Phi Long lão đại không cảm thấy có một số người nhìn rất quen mắt à?” Phù Tô đổ dầu vào lửa, ném một xấp danh sách lên bàn “Đây là chúng ta đối chiếu với hình ảnh, làm ra bản danh sách này, Phi Long lão đại nhìn xem có người nào mà mình biết hay không?”

Xấp danh sách dày kia đã xé cái mặt nạ trấn tĩnh của Phi Long Tại Thiên xuống, hắn cố nén dục vọng muốn chém Tiềm Long Tại Uyên một kiếm, cầm danh sách trên bàn lên đưa vào tay Tiềm Long Tại Uyên, hỏi “Đây là chuyện gì?”

“Lão đại! Ta ...” Thật không ngờ Sơn Miêu tiểu đội lại có bản lĩnh này, chẳng những có thể lấy bản ghi chép của tình huống lúc đó sang vào kí ức thủy tinh, thậm chí còn lọc ra danh sách những kẻ tập kích, phải hiểu rằng lượng ngoạn gia trong trò chơi là như sông như biển, huống hồ ngoại trừ việc giao dịch hay tự nguyện cho đối phương biết, còn lại sẽ không hiện tên, người của Sơn Miêu tiểu đội thể nhưng chỉ bằng một khối kí ức thủy tinh, mà có thể chỉ chính xác toàn bộ những người trong đó, quả là bất khả tư nghị.

Hắn đương nhiên không biết danh sách này là do Quy Vu Tịch Diệt khi xâm nhập vào đầu não của trò chơi, trực tiếp ghi chép tư liệu về những người này, bằng không sao có thể trong thời gian ngắn như vậy lại có hết tư liệu chứ.

“Lão đại ...” Bằng chứng như núi, căn bản không có đường chối cãi.

“Chuyện này là chúng ta sai, tên những người trên danh sách đều sẽ bị loại khỏi công hội, về phần người – Tiềm Long, người giết người ta một lần, cũng phải để người ta giết người một lần.” Mắt của Phi Long Tại Thiên nhìn về phía Phù Tô “Cách giải quyết như vậy, Sơn Miêu có hài lòng không?”

“Lão đại!!” Tâm của Tiềm Long Tại Uyên “đông” một tiếng trầm xuống, hơn một ngàn người a, đều là chủ lực của Long Chiến Tứ Dã, một khi bị loại khỏi công hội, Long Chiến Tứ Dã cũng kết thúc. “Lão đại, người cứ để bọn họ tẩy trắng ta là tốt rồi! Dù sao chuyện là ta làm! Những người đó chỉ tuân lệnh mà thôi, lại nói Sơn Miêu cũng đã giết bọn họ một lần xem như hòa nhau, không thể loại những người đó ra khỏi công hội a!”

“Phi Long lão đại, chi đề cho một phó hội trưởng gánh vác thì có phải hơi ít không?” Phù Tô lạnh lùng nhìn Phi Long Tại Thiên, Tiềm Long Tại Uyên xem như là một người dám làm dám chịu, thể nhưng lại tự nhận hết tội danh về phía mình, bất quá hắn cũng không tin, thân là hội trưởng công hội, thù hata có động tác như vậy hắn sẽ không phản ứng chút nào sao.

“Đừng có ở đây nói hươu nói vượn! Chuyện này không liên quan gì đến lão đại!” Tiềm Long Tại Uyên hét lớn một tiếng, cảm tức trừng mắt Phù Tô.

“Chuyện này ta thực sự không biết, bất quá Tiềm Long Tại Uyên dù sao đi nữa cũng là huynh đệ của ta, hắn phạm lỗi cũng chính là ta sai. Các người có yêu cầu gì thì cứ nói.” Phất phất tay, Phi Long Tại Thiên nghiêm túc nói.

“Nếu chúng ta muốn tẩy trắng người thì sao?” Một câu của Phù Tô, nhất thời làm bốn phía kinh hô.

>>Hết chương 30Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Cái gì?”

“Ta nói nếu ngươi đồng ý để bọn ta tẩy trắng ngươi, thì chuyện cũ sẽ được bỏ qua.” Không nhìn thần sắc cùng ánh mắt khác nhau của mọi người, Phù Tô dù bận nhưng vẫn ung dung nói.

... “Được.” Câu trả lời của Phi Long Tại Thiên làm cho người khác giật mình, tẩy trắng a! Đó nghĩa là cấp bậc xuống không, phải bắt đầu lại từ đầu, những cố gắng trước đây đều là phê thải... Không nhìn đôi mắt đỏ lên của Tiềm Long Tại Uyên, nam nhân trước mặt cúi từng kiện từng kiện khinh giáp trên người mình, hướng mắt về phía Phù Tô “Đến đây đi!”

Một băng trụ mãnh liệt bay qua, đâm thành một cái đại động trên người chiến sĩ không mặc gì, Phi Long Tại Thiên lập tức hóa thành bạch quang bay ra ngoài.

“Lão đại!” Nước mắt cuối cùng nhịn không được rơi xuống, Tiềm Long Tại Uyên lao đến, ôm thi thể hội trưởng của mình, quay đầu nhìn Phù Tô “Lão đại thật sự không biết gì về chuyện này, lúc trước hấn một mực làm nhiệm vụ đặc thù, không liên lạc với người khác, chuyện trong công hội tất cả đều do ta quản, chuyện kia là ta làm, các ngươi cứ tẩy trắng ta đi, không liên quan đến lão đại!”

“Có rất nhiều chuyện, không thể chỉ đơn thuần một người là có thể gánh vác.” Phù Tô bất vi sở động, lạnh lùng nhìn Tiềm Long Tại Uyên.

“Ta biết, chuyện này hoàn toàn là ta sai, cầu xin các ngươi đừng liên lụy đến Phi Long lão đại.” Cúi khinh giáp trên người xuống, Tiềm Long Tại Uyên đứng trước mặt Tinh Linh pháp sư Phù Tô “Van cầu ngươi, giết ta đi.”

Không nói gì, Phù Tô hơi nghiêng mặt đi, trao đổi ánh mắt với Hắc Diệu Chi Ngân, Hắc Diệu Chi Ngân hiểu được ý tứ của đối phương thầm thở dài một tiếng, tên kia lại đưa micro cho mình a, muốn tạo âm nhạc hay không tạo âm nhạc a? Nhìn trạng thái suy yếu đã vắt trên đầu mình suốt một ngày... Oán giận thì oán giận, những vẫn làm, lấy thụ cầm bạch sắc ra, Hắc Diệu Chi Ngân ngồi xuống đất diễn tấu An Hồn Khúc.

Ngoài những người biết được nội tình ra, người còn lại đều nghi hoặc nhìn Hắc Diệu đang ngồi dưới đất đàn. Phi Long Tại Thiên từ điểm sống lại đi đến, bởi vì sự suy yếu sau tử vong, nên sắc mặt tái nhợt, bất quá hấn vẫn kiên trì đi đến trước mặt Phù Tô, chờ đợt công kích thứ hai lên người mình.

Phù Tô quét mắt nhìn chiến sĩ, giờ pháp trượng lại một đạo băng trụ bay ra, Túy Sát Giang Sơn cúi thấp đầu – hấn cảm thấy Phù Tô trả thù như vậy có hơi quá... , xét theo tình hình lúc này, thật sự là Phi Long Tại Thiên không biết gì về chuyện này, nhưng hấn vẫn gánh hết tất cả trách nhiệm, chỉ bằng điểm ấy, thì người này cũng đáng giá để người khác phải bật ngón tay cái.

Bên tai truyền đến một tiếng hô nhỏ, Túy Sát Giang Sơn ngẩng đầu, thấy băng trụ trên pháp trượng Phù Tô tránh đi Phi Long Tại Thiên ở phía trước, thẳng bay đến trên người Tiềm Long Tại Uyên. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Phi Long Tại Thiên, trên mặt Phù Tô hiện ra nụ cười: “Chuyện này dù sao cũng là do hấn làm, không giết một lần thì không công bằng.”

Nhìn Phi Long Tại Thiên còn chưa hiểu ra, Hắc Diệu Chi Ngân miễn cưỡng đứng dậy, ngồi lên ghế, hảo tâm nhắc nhở đối phương “Kia... Phi Long lão đại, ngươi có thể mặc y phục vào.”

“Đúng, tuy rằng dáng người của ngươi không tồi, bất quá chúng ta không thích nhìn ngươi lỏa thể~” Khi dễ một cách khôn khéo, kì thực thì thấy chiến sĩ đang ngốc đầu ngốc não, cảm giác rất có thành tựu. (^o^)/

Rốt cuộc hiểu được ý tứ của đối phương, Phi Long Tại Thiên nhặt trang bị trên mặt đất mặc trở vào, sau đó theo thói quen mở băng trạng thái, kinh ngạc phát hiện mình không bị giáng cấp! Đào mắt qua Hắc Diệu Chi Ngân không để ý hình tượng ngồi trên ghế ngã lên bàn, trong lòng Phi Long Tại Thiên mơ hồ cũng đoán ra được là chuyện gì. Cảm kích gật đầu với Thương Lăng “Cảm tạ Sơn Miêu tiểu đội đã khoan hồng độ lượng.”

“Nói hay lắm~ nói hay lắm~”

“Khách khí~ khách khí~”

Tiềm Long Tại Uyên từ điểm sống lại đi đến liền thấy một trường hợp không khí quý dị như vậy. Chiến sĩ mới này còn đang mặt quan tài đang vỗ vai lão đại nhà mình cười như xuân phong ấm áp...

“Cái kia, ta muốn hỏi, Kiến Thành Lệnh có thể trả cho chúng ta không?” Mắt thấy mâu thuẫn đã tiêu tan, nhớ đến vấn đề bị đề qua một bên còn chưa được giải quyết, Túy Sát Giang Sơn đánh gãy sự trao đổi tình cảm của Thương Lăng cùng Phi Long Tại Thiên.

Tiềm Long Tại Uyên không chút ngại ngùng lấy một khối lệnh bài nhỏ nhỏ trong túi ra. Vừa định trả lại cho đối phương, nào ngờ Kiến Thành Lệnh vừa sắp đến tay Túy Sát Giang Sơn thì Phi Long Tại Thiên đã trước một bước cầm lấy: “Một mã đổi một mã, Giang Sơn lão đại, ta thừa nhận chuyện này là Long Chiến Tử Dã có trách nhiệm, nhưng rõ ràng Thí Thần các ngươi cũng có sai lầm, lệnh bài này dù sao đi nữa cũng là Tiềm Long Tại Uyên dùng một trăm thùy tinh tệ mua được, nếu cứ như vậy mà trả ngươi thì ta biết giải thích thế nào với huynh đệ trong công hội chứ.”

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Nghiến răng nghiến lợi nhìn Phi Long Tại Thiên cười đến phi thường gian ác, Túy Sát Giang Sơn trong lòng hận đến hói tiếc cũng đã muộn màng, vừa rồi sao hấn lại còn thấy hành động của Phù Tô khi đã thương người này là bất công chứ? Bại hoại như vậy hấn phải tha ra ngoài ngủ mà phan thấy mấy trăm lần mấy ngàn lần a!

“Đơn giản thôi, khỏi lệnh bài này, chúng ta không biết dùng. Giang Sơn lão đại chỉ cần trả lại một trăm thủy tinh tệ cho chúng ta, Kiến Thành Lệnh tự nhiên cũng sẽ trở lại trong tay ngươi.” Phi Long Tại Thiên hai tay vừa lật, liền đá phiến nào về lại cho Túy Sát Giang Sơn. Trong nhất thời hai lão đại của hai công hội đứng nhất nhì Đại Lục, tại đây, trong cái căn phòng nho nhỏ này, nhân đao bay tứ tung, hỏa hoa văng ngập trời. . .

“Tiền của các ngươi, hẳn các ngươi phải tự mình đuổi theo tra chứ?” Hoàn Mỹ Phong Bạo đột nhiên mở miệng, đánh gãy ánh mắt đang “thân mật trao đổi” của hai lão đại.

“Về chuyện tiền bạc này, người trong công hội các ngươi hẳn trong lòng rất rõ ràng, đây là vấn đề nội bộ của các ngươi, sao lại bảo chúng ta đi giải quyết?”

“Nếu không phải do lòng tham của Tiềm Long Tại Uyên, thì vì sao các ngươi sao lại phải bồi thường khoản tiền ấy chứ?” Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc đánh gãy lời nói của Phi Long Tại Thiên, phụ họa theo.

“Nếu đã nói đến nước này, cũng không sợ việc xấu trong nhà đồn ra ngoài, đơn giản nói rõ ràng chuyện này đi.” Túy Sát Giang Sơn thở dài, hẳn bị đồng bọn mà mình tin nhiệm nhất phản bội, nhưng việc đã đến nước này, không còn cách nào để cứu vãn nữa, lấy ra bản ghi chép mà Hắc Diệu Chi Ngân đã sao chép từ hệ thống ra, ánh mắt của long thương kỵ sĩ đảo qua từng người bên cạnh “Đây là bản ghi chép mà ta vừa lấy được ở phía nhà nước, có người hôm nay đã dùng một trăm thủy tinh tệ để đổi lấy một trăm vạn đồng liên bang, ta hy vọng ngươi có thể giải thích cho ta nghe một chút một trăm thủy tinh tệ này là ngươi lấy từ đâu không – Cương Thiết Chi Thành.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngoài mấy người đã biết từ trước, thì những người còn lại đều sững sờ ngay đương trường. Cương Thiết Chi Thành? Sao lại có thể là Bán Thú Nhân chiến sĩ thành thật hàm hậu, thậm chí còn có chút ngốc, Cương Thiết Chi Thành?!!

“Mẹ nó! Ngươi tên khốn khiếp! Không thể ngờ được là ngươi? Lúc ấy ngươi thế nhưng còn lấy kiếm chém Lục Đạo?!! Lương tâm của ngươi đi đâu rồi hả?” Cực Đoan Phân Tử đầu tiên là chửi ầm lên, “tạch” một tiếng, rút chủy thủ bên hông ra vọt tới. Một bàn tay bắt lấy cánh tay hắn, Cực Đoan Phân Tử vừa ngừng đầu, người nọ dĩ nhiên là Nhất Quỷ Tha Dao.

“Nhất Quỷ, ngươi đừng can ta! Ngươi lúc trước không phải đã từng thề sẽ tẩy trắng người đã hãm hại Lục Đạo hay sao?” Oán hận mắng, Cực Đoan Phân Tử trừng mắt với Cương Thiết Chi Thành, nhân đao hận không thể đâm ra mấy cái động trên người hắn.

Dư quang khoe mắt của Nhất Quỷ Tha Dao đảo đến trên người Tiềm Long Tại Uyên, trong mắt người này hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng không nói gì, hẳn là người của Long Chiến Tứ Dã, không có tư cách giải quyết giúp chuyện nội bộ của Thí Thần – huống hồ hắn cùng những người này có mâu thuẫn, người ta có tin hắn không cũng là một vấn đề cần bàn luận.

“Cương Thiết, ngươi có muốn giải thích gì không?” Túy Sát Giang Sơn phát phát xấp tư liệu trên tay, nhìn về phía Bán Thú Nhân chiến sĩ, nhưng Cương Thiết Chi Thành ngoài trăm mặc ra thì vẫn là trăm mặc.

“Cương Thiết, trả lại tiền cho người ta, có chuyện gì thì trở lại Thí Thần rồi nói sau.”

Cương Thiết Chi Thành vẫn trăm mặc như trước.

“Cương Thiết~!!!” Ngực khí của Túy Sát Giang Sơn đã trở nên nghiêm khắc.

“Nếu đã tìm được người lấy tiền rồi, thì đó là vấn đề của Cương Thiết Chi Thành cùng Long Chiến Tứ Dã, không quan hệ gì đến Thí Thần, mau trả Kiến Thành Lệnh về cho chúng ta.” Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc không kiên nhẫn nói.

Nghe vậy Cương Thiết Chi Thành mạnh ngẩng đầu, mấp máy môi, nhưng vẫn không nói gì, nhưng một màn này xem vào trong mắt mọi người, nghi hoặc trong lòng càng thêm sâu.

“Thiết~ ta xem không nổi nữa rồi!” Khinh thường xì một tiếng, Tiềm Long Tại Uyên lấy ra một khối kí ức thủy tinh “Đây là hình ảnh ghi chép được lúc đó, từ lúc ta trả giả cho tên trộm Kiến Thành Lệnh, cho đến lúc vu oan cho Sơn Miêu tiểu đội, tất cả đều ở bên trong.” Nói xong, ánh mắt của Tiềm Long đảo qua người của Sơn Miêu, mắt lóe lóe nói: “Dù sao lão tử cũng đã chuẩn bị tâm lý bị tẩy trắng, không sợ bị thêm một tội danh.”

Kí ức thủy tinh rơi xuống bàn “cô lỗ lỗ” lăn mấy vòng, lăn đến trước mặt Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc, nữ pháp sư như bị phong, sắc mặt xanh mét nhìn khối thủy tinh kia, Túy Sát Giang Sơn đi qua nhìn hình ảnh được ghi chép trong kí ức thủy tinh – rõ ràng là cuộc đối thoại giữa Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc với Tiềm Long Tại Uyên.

Theo như lời hắn nói, chân tướng sự thật đều ở trong đó, sự thật đã được vạch trần – vì dù loại sự tình đã phát sinh trong Lợi Sát Hưu Tháp, sau khi nhiệm vụ chấm dứt Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc bắt đầu thống hận người của Thí Thần công hội cùng Sơn Miêu tiểu đội, mới nghĩ ra một biện pháp để đã kích công hội cũng như trả thù Sơn Miêu tiểu đội – trộm Kiến Thành Lệnh bán cho Long Chiến Tứ Dã. Sau đó lợi dụng Cương Thiết Chi Thành đã thăm mền mình từ lâu, để hắn mang Kiến Thành Lệnh đi bán đấu giá, sau đó đổi thành tiền liên bang rồi chuyển vào tài khoản của mình. Vốn nằng đã tính toán chu toàn, cho dù có ai hoài nghi đến đâu cũng không có chứng cứ có thể xác minh, nào ngờ Tiềm Long Tại Uyên sợ mắc bẫy, âm thầm dùng kí ức thủy tinh ghi chép lại cuộc đối thoại của hai người.

“Hạ Tuyết, chuyện này không phải là nhỏ, mặc dù đang ở trò chơi, nhưng cũng xem như phạm tội, trả lại tiền cho Phi Long Tại Thiên đi.”

Sắc mặt của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc lúc đỏ lúc trắng, oán độc nhìn từng người ở đây, cuối cùng dậm chân nói: “Ta đi làm thủ tục chuyển khoản.”

Ước chừng khoảng mười phút, Tiềm Long Tại Uyên kiểm tra tài khoản ngân hàng, phát hiện tiền đã trở lại, hướng Phi Long Tại Thiên gật đầu, người sau

liền đưa Kiến Thành Lệnh ra.

Tiếp nhận Kiến Thành Lệnh, Túy Sát Giang Sơn nhìn khối lệnh bài nho nhỏ với vẻ mặt hết sức trầm trọng “Đi về trước.”

“Chậm đã...” Ngay khi đối phương xoay người, Phi Long Tại Thiên đột nhiên gọi hắn lại “Chuyện này, Long Chiến Tứ Dã cũng có sai, đến khi các người bắt đầu công thành chiến lần đầu tiên của nhiệm vụ kiến thành thì chúng ta sẽ đến hỗ trợ.”

Khi kiến thành lần công kích của quái vật là gian nan nhất, vượt qua quái vật công thành, hệ thống mới có thể chính thức thừa nhận kiến thành đã xong. Xoay người lại, nhìn thẳng vào mặt đối phương, Túy Sát Giang Sơn trầm mặc thật lâu rồi mới nói: “Cảm tạ.”

“Không cần phải cảm tạ, ta chỉ không thích thiếu nhân tình của người khác mà thôi!” Phi Long Tại Thiên khoanh hai tay lại trước ngực, hừ một tiếng. Vì thế ánh mắt của hai lão đại ở không trung lại bắt đầu giao hòa...

>>Hết chương 31 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Các người cũng nên đi, trong Thí Thần đã không còn chỗ cho các người.” Mở ra danh sách Thí Thần công hội, tuyền tên của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc và Cuồng Thiết Chi Thành, ấn nút khai trừ, Túy Sát Giang Sơn không quay đầu lại bóp nát quyền trục hồi thành, trở về tổng bộ của Thí Thần công hội.

Thương Lăng liếc mắt nhìn Phù Tô, thấy đối phương mỉm cười, cảm kích gật gật đầu, cũng lấy ra quyền trục hồi thành, đi theo Túy Sát Giang Sơn về công hội. Tuy rằng manh mối chân tướng đã được điều tra rõ ràng, nhưng chuyện bị đồng bạn phản bội là thật, nó như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng mọi người. Tất cả liếc nhìn nhau, vẻ mặt trầm trọng tự giải tán về.

Hoàn Mỹ Phong Bạo buồn hé ra mặt, không nói lời nào đi theo phía sau Hắc Diệu Chi Ngân trở về tiểu trưởng phòng của hắn, hắn không biết nên làm thế nào để đối mặt với Lục Đạo Luân Hồi, không biết phải giải thích thế nào – cho dù có người cố ý hãm hại, nhưng cái chết của Lục Đạo Luân Hồi cũng có phần ngẫm đồng ý của hắn.

“Đã trở lại? Sự tình đều đã giải quyết hết chưa?” Thấy mọi người trở về, Lục Đạo Luân Hồi vội vàng ra đón hỏi.

Gật gật đầu, Quy Vu Tịch Diệt bước vào phòng trước, phía sau là Hắc Diệu Chi Ngân, phía sau nữa – là Hoàn Mỹ Phong Bạo. Hai người xấu hổ nhìn nhau, Lục Đạo Luân Hồi không nói gì, yên lặng nhường chỗ cho đối phương, sau đó an vị ở một bên.

Không khí trong phòng áp lực đến cực điểm, Quy Vu Tịch Diệt vốn là tên tiết kiệm chữ như tiết kiệm tiền, Hoàn Mỹ Phong Bạo cùng Lục Đạo Luân Hồi đều trầm mặc không nói, Hắc Diệu Chi Ngân đau đầu đau đầu như nhu nhu thái dương, vấn đề sau khi đã vất vả điều tra ra chân tướng, hắn còn phải đứng ra làm hòa hay sao, đây là mâu thuẫn của hai người này – hắn còn đang trong trạng thái suy yếu có được không a? Vừa rồi vì cứu Phi Long Tại Thiên, đã tấu An Hồn Khúc, làm hắn cả người vô lực.

“Này! Các người có muốn đi Địa Ngục Thâm Uyên chơi với chúng ta không?”

“?” Thấy hắn không đầu không đuôi nói ra một câu như vậy, hai người đều ngẩn đầu, khó hiểu nhìn hắn.

“Thương Lăng lão đại nhất định sẽ giúp Túy Sát Giang Sơn kiến thành, nếu vậy thì hẳn tất nhiên sẽ kéo Phù Tô cùng Âm Đồng lưu lại, ta muốn đến Địa Ngục Thâm Uyên để tìm đồ vật, thiếu trợ giúp, các người có muốn cùng đi không?”

“Được a, ta sẽ đi.” Đột nhiên hiểu được ý tứ của đối phương, Hoàn Mỹ Phong Bạo cảm kích nhìn đối phương. Hắn đã tạo cơ hội cho hắn. Tất cả những lời giải thích, cùng lời tha thứ đều có thể dễ dàng nói ra miệng, nhưng muốn thêm một lần nữa tạo lòng tin lẫn nhau thì cần có thời gian – đây cũng là nguyên nhân vì sao đến bây giờ hắn vẫn trầm mặc. Hắn không muốn Lục Đạo Luân Hồi bên ngoài tha thứ hắn, nhưng bên trong vẫn còn nhiều khúc mắc.

“Àn, ta cũng đi.” Chuyện Hoàn Mỹ Phong Bạo có thể nghĩ đến, hắn đương nhiên cũng có thể nghĩ được, hắn không nỡ cự tuyệt dụng tâm lương khổ của Hắc Diệu Chi Ngân.

“A lap~ muốn đi chơi có thể cho chúng ta theo được không?” Nhất Quý Tha Dao cùng Cực Đoan Phân Tử đẩy cửa vào, cười hi hi nói với hai người.

“Ai? Chúng ta không muốn có thêm gánh nặng a~” Chóp chóp mắt, Hắc Diệu cố ý đùa giỡn.

“Thực quá đáng! Dám nói chúng ta là gánh nặng...” Cực Đoan Phân Tử cùng Nhất Quý Tha Dao hai người dón thành một đoàn, ngồi xổm vào góc tường mà xướng “Tâm của ta, thực thụ thương, thực thụ thương, thực thụ thương...”

“Ha ha~ ta cũng không mạnh bằng Phù Tô, đến lúc đó ta cũng là gánh nặng của các người rồi a~” Hoàn Mỹ Phong Bạo trêu ghẹo.

“Người là hòa pháp sư, sẽ có công dụng.”

“A? Xin chỉ giáo?” Thấy Quy Vu Tịch Diệt đang trầm mặc đột nhiên nói lên một câu như thế, cân não của Hoàn Mỹ Phong Bạo nhất thời không theo kịp.

“Ha ha a... ý tứ của Tịch Diệt là, dọc đường việc nhóm lửa sưởi ấm, đốt lửa làm cơm, tuyệt đối sẽ không thiếu người hỗ trợ a...” Hắc Diệu Chi Ngân thật vất vả để nhìn cười trông thấy khuôn mặt tuần tú vẫn không có chút biểu tình nào của Quy Vu Tịch Diệt, trong lòng thầm than, Tịch Diệt, câu nói của người đủ nham hiểm a...

“Phốc...” Lần này ngay cả Lục Đạo Luân Hồi cũng nhịn không được cùng Nhất Quý Tha Dao và Cực Đoan Phân Tử ba người cười thành một đoàn.

Hoàn Mỹ Phong Bạo biết mình bị cười nhạo như không có chuyện gì mà nhún nhún vai – không có biện pháp, xem như giải trí đại chúng, ai bảo hắn đuổi lý trước chứ...

“Đúng rồi, Hắc Diệu, người muốn đến biên giới của Địa Ngục Thâm Uyên để làm gì?” Từ lúc bắt đầu đã thắc mắc, Sơn Miêu vì sao lại muốn đến nơi nguy hiểm như thế.

“A, a, ta cần tìm một cái răng nanh của chó ba đầu địa ngục.” Lấy ra bản ghi chép ngâm du thi nhân của Lộ Đức Duy Hi cho hắn, lật trang cuối cùng, cho mọi người nhìn tài liệu để chế tạo Yên Diệt Sinh Mệnh.

Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ sao? Lục Đạo Luân Hồi cúi đầu suy tư, từ Không Gian Đại Lý lấy ra một nhánh cây thoát nhìn rất không thu hút “Hắc Diệu, người xem có phải nó không?”

Hắc Diệu Chi Ngân tiếp nhận rồi giám định, trên nhánh cây quả nhiên hiện ra hàng chữ màu tím “Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ.”

“Ai? Ai? Người lấy được ở đâu thế? Thứ này nghe nói là rất khó tìm không phải sao?”

Thấy đối phương vì kinh ngạc mà đôi mắt trong suốt màu tím trũng thật lớn, Lục Đạo Luân Hồi không khỏi cười ra tiếng: “Ta là Tinh Linh tộc a.” Trước đây hắn đã làm một nhiệm vụ là tinh lọc nguồn nước đã làm ô nhiễm Thế Giới Chi Thụ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành, đại trưởng lão của Tinh Linh tộc liền đưa hắn cái này, tuy rằng là vật phẩm từ giai, nhưng nó không ghi rõ cách sử dụng, bởi vì để hoàn thành nhiệm vụ kia rất gian khổ, Lục Đạo Luân Hồi cũng tiếc khi vứt đi phần thưởng của nhiệm vụ, liền cho nó thành một vật kỷ niệm mà đẹp vào Không Gian Đại Lý.

“Thứ này trong tay ta chỉ là một vật kỷ niệm, nếu nó hữu dụng với người thì người cứ giữ đi.”

“Cảm tạ Lục Đạo.” Không giả vờ khách sáo gì với đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân ngắn gọn nói cảm tạ, bỏ nhánh cây vào Không Gian Thủ Trạc “A~ như vậy tính ra chỉ còn răng nanh của chó ba đầu địa ngục thôi~”

“Chúng ta trở về thu thập hành lý, ngày mai liền xuất phát.” Đứng lên hoạt động chút tứ chi, Hoàn Mỹ Phong Bạo cười tủm tỉm nói, không biết vì sao, ở cùng với người của Sơn Miêu tiểu đội, trong lòng hắn phi thường thoải mái, có lẽ trên người bọn họ có loại hơi thở làm người khác thả lỏng tinh thần.

Quy Vu Tịch Diệt đương nhiên muốn mấy cái bóng đèn này rời đi, Hắc Diệu Chi Ngân cũng nhớ đến những tiêu hao phẩm cần không ít khi đi trên lộ trình mạo hiểm, muốn có thêm thời gian chuẩn bị, nên cũng không giữ họ lại, bốn người Thí Thần nói tạm biệt với bọn hắn xong cũng đi ra khỏi tiểu trường bông.

“Các người vừa nãy đi đâu làm gì thế?” Ánh mắt sắc bén rơi xuống trên người Cực Đoan Phân Tử cùng Nhất Quý Tha Dao, Lục Đạo Luân Hồi dừng cước bộ, nhìn thẳng vào hai người. Nguyên bản sau khi chấm dứt mọi chuyện thì nên trở về trước, nhưng hai người này còn đến trễ hơn Hoàn Mỹ Phong Bạo, trong khoảng thời gian đó nhất định đã xảy ra chuyện.

“Chúng ta đi tìm Cương Thiết Chi Thành và Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc.”

“Tìm bọn họ?”

“Lúc ấy ta đã từng thề, phải để cho người đã hãm hại người trả cái giá đại giới.” Có lẽ những ngoạn gia chọn chức nghiệp thích khách đều có một tâm tư tàn nhẫn quyết tuyệt, biểu tình của Nhất Quý Tha Dao khi ôm Lục Đạo Luân Hồi mà phát thệ làm cho Cực Đoan Phân Tử giờ nhớ lại cũng không rét mà run.

“Bọn họ hiện tại thế nào?” Thở dài, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh hiện tại của hai người họ, làm loại chuyện này, bị công hội đoàn điều tra được, chỉ sợ cũng không thể nào chơi được trong trò chơi này nữa.

“Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc bị chúng ta tẩy trắng” Nhất Quý Tha Dao mặt không đổi sắc nói “Cương Thiết Chi Thành tự sát.”

Cực Đoan Phân Tử đã chính mắt trông thấy hắn giờ tay chém xuống, chém đứt cổ Hạ Tuyết Thiên Đích Hồi Ưc, sau đó đi đến điểm sống lại một lần lại một lần mặt không đổi sắc chém chết nữ pháp sư... máu tươi ướt đầm cả người, ngay cả hắn nhìn cũng không đành lòng, nhưng Nhất Quý Tha Dao mặt không đổi sắc, kiên trì chém đối phương xuống còn cấp không mới dừng tay. Cũng như khi trông thấy bộ dáng của Quy Vu Tịch Diệt điên cuồng chém giết ở trong kí ức thủy tinh, một hình ảnh Tu La đầm máu... Cực Đoan Phân Tử không khỏi rung mình – quả nhiên những người chọn chức nghiệp thích khách đều là những tên đáng sợ...

Lại thở dài, Lục Đạo Luân Hồi không nói gì, hẳn không phải thánh nhân, không có khả năng dễ dàng tha thứ cho người đã dùng thủ đoạn nham hiểm để hãm hại mình, nếu không có Nhất Quỷ Tha Đạo cùng Cực Đoan Phân Tử đã đi trước hẳn một bước, hẳn cũng không dám cam đoan mình sẽ không dùng thủ đoạn huyết tinh như thế để đối phó với hai người kia.

>>Hết chương 32Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

“A! Đợi ta!”

“Người chậm quá! Nhìn người xem, thế nhưng còn không bằng pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo!”

“Hắn là phong hỏa hệ pháp sư a~, căn bản không cần đi, mà là bay a!”

“Người ghen tị sao, người cũng bay đi!”

Đầu đầu xoay người nhìn thoáng qua mấy người đang ồn ào nhốn nháo, Hắc Diệu Chi Ngân thật sự lo lắng, vì sự hòa bình của thế giới, vì sự đoàn kết của đoàn đội, vì sự thanh tịnh của lỗ tai, hẳn có nên đá cái tên tân đội viên không hèn mà gặp này xuống sườn núi hay không. Ba người còn lại của Sơn Miếu tiểu đội đều ở lại công hội của Thí Thần, trợ giúp công việc kiến thành của Túy Sát Giang Sơn, vậy nên liền hẹn Hoàn Mỹ Phong Bạo, Lục Đạo Luân Hồi, Nhất Quỷ Tha Đạo, Cực Đoan Phân Tử hợp lại thành một đội ngũ mạo hiểm lâm thời, đi đến Địa Ngục Thâm Uyên, nào ngờ nửa đường lại gặp phải tên âm hồn bất tán – Tiềm Long Tại Uyên.

Nguyên lai Tiềm Long Tại Uyên đã từng bị Phù Tô giết một lần, cấp bậc giáng xuống chỉ còn trên 80, bị Phi Long Tại Thiên một cước đá vào thâm sơn, theo mỹ ki danh là bế quan tu luyện, kì thực hẳn bị phạt vì cái tội làm theo ý mình, nếu không đột phá được cấp 100 thì đừng mơ tưởng quay về công hội. Tiềm Long Tại Uyên đáng thương trong núi ngây người hết một tuần, cả người từ trên xuống dưới đều sắp biến thành rêu hết rồi. Thật vất vả nhìn thấy một đội người, loại cảm xúc kích động này không thua gì cứu hạn phùng cam lộ, tha hương ngộ cố tri. Hắn ở trong thâm sơn ngốc đủ rồi, mặt dày mày dạn quần lấy Hắc Diệu Chi Ngân, Hắc Diệu chịu không nổi công phu quần người lợi hại của hắn rút cuộc cũng đồng ý cho hắn gia nhập đội ngũ mạo hiểm đến Địa Ngục Thâm Uyên.

“Qua ngọn núi này chúng ta sẽ đến biên giới giữa Đại Lục và Địa Ngục Thâm Uyên.” Nhìn thoáng qua bản đồ, Hắc Diệu Chi Ngân nâng tay che mắt, ngăn lại ánh mặt trời gay gắt, nhìn ra xa, đã đi gần mười ngày, tuy rằng những quái vật dọc đường đi không tạo ra uy hiếp gì lớn đối với đội ngũ của bọn họ, nhưng ngọn núi như vậy đi mãi mà vẫn không xuống được a. Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi. Chạy suốt đêm trong trò chơi cũng không phải là một ý kiến hay, bó đuốc chiếu sáng sẽ dẫn đến quái vật vây công, nhưng nếu mò mẫm trong bóng tối sẽ rất dễ đụng vào thân cây gì đó hoặc bị động vật săn đêm đánh lén – đương nhiên chuyện này đối với những ninja, thích khách, đạo tặc đã quen với hắc ám và có mắt tuệ sâu sắc cũng không phải chuyện lớn gì, bất quá Hoàn Mỹ Phong Bạo là một pháp sư tuyệt đối không theo kịp cước bộ của bọn họ.

“Nghỉ ngơi một chút.” Quy Vu Tịch Diệt nói với những người đi phía sau trong kênh đoàn đội. Ở cùng Hắc Diệu Chi Ngân lâu như vậy, hai người sớm đã tâm ý tương thông, chỉ cần một biểu tình, một ánh mắt, cũng đủ hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Bọn họ cả đội bảy người, chỉ có ba trưởng bối, không cần phải nói, trưởng bối của Hắc Diệu Chi Ngân là ném vào Không Gian Thủ Trắc lúc nào cũng mang theo, Lục Đạo Luân Hồi đã trải qua một hồi làm tử du hiệp, thường qua đêm bên ngoài, cũng có trưởng bối. Tiềm Long Tại Uyên bị lão đại nhà hắn đuổi khỏi nhà, ném vào nơi thâm sơn, cũng có trưởng bối, bất quá đó là trưởng bối mà Tiềm Long Tại Uyên tìm trong kho của công hội mà ra, nó không chỉ cũ, mà còn có nhiều mảnh vụn.

Cực Đoan Phân Tử và Nhất Quỷ Tha Đạo cùng với vị ninja vừa gia nhập này cực kỳ bất hòa, cơ hồ là bất hòa ra mặt, bất hòa ngay trong đội ngũ, bọn họ dùng Thiên Lý Truyền Âm mà cãi nhau ầm ĩ, người nào không biết còn tưởng rằng ba người bọn họ có mối thù giết cha, mối hận đoạt thê, huyết hải thâm thù từ lúc còn mặc khó cho đến bây giờ. Vì sự thanh tịnh của lỗ tai, đương nhiên không thể cho bọn họ ở chung một trưởng bối.

Cũng may hai người kia tự xem là tiểu đệ một lòng trung thành với Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo đi đến đâu, bọn họ đi đến đó, Hắc Diệu Chi Ngân đơn giản cho bọn họ ba người một cái trưởng bối, ném Hoàn Mỹ Phong Bạo cho Tiềm Long Tại Uyên. Có lẽ là do sau khi bị Phù Tô chinh xong, tinh thần đã có vết thương không thể nào xóa bỏ được. Tiềm Long Tại Uyên miễn cảm với tất cả các pháp sư, lúc nào cũng cách Hoàn Mỹ Phong Bạo năm thước có hơn, không có chuyện gì thì tuyệt không tiếp cận.

Vừa nghe thấy mình bị phân cùng trưởng bối với pháp sư kia, gương mặt của Tiềm Long Tại Uyên lập tức suy sụp, bắt đầu từ lúc ăn cơm đã dùng một loại ánh mắt khổ đại thâm cừu mà nhìn chằm chằm Hắc Diệu Chi Ngân, chỉ kém nhào lên thi triển ai binh chi kế. Bị tên kia nhìn đến cả người không được tự nhiên, lại nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của hắn, con mềm lòng của Hắc Diệu Chi Ngân lại nổi lên “Hay là để Tiềm Long Tại Uyên ở cùng người được không.”

“Không được!” Quy Vu Tịch Diệt trầm giọng nói. Đùa à, ban ngày tha thứ cho mấy người này xuất hiện trước mắt đã là khoan hồng độ lượng, buổi tối

còn dám tới giành địa bàn ư? Thật sự là gan lớn quá không muốn sống nữa sao.

Nguyên bản khi Tiềm Long Tại Uyên thấy Hắc Diệu Chi Ngân thương lượng với Quy Vu Tịch Diệt, nghĩ sự tình có hy vọng, còn chưa kịp cao hứng, đã thấy ánh mắt như đao của Quy Vu Tịch Diệt bắn đến. Uy danh (ác danh?) của Quy Vu Tịch Diệt bên ngoài, sau khi kết thúc đại hội Đệ Nhất Vô Lâm đã danh dương thiên hạ, hơn nữa hấn hành tung bắt định, xuất quỷ nhập thần, mọi người nói về truyền kì của vị sát nhân mặt lạnh này vô cùng kỳ diệu. Trong truyền thuyết chỉ cần lấy tên bốn chữ của ngoại gia này khắc lên cây cũng đủ để người khác phải đi đường vòng.

Tiềm Long Tại Uyên đương nhiên không dám làm vị đại gia này mất hứng, không muốn làm oan hồn dưới loan đao Già Lam Phong Bạo, phải cùng ở với vị đại ca này ư? Đùa à! Hấn thà ngủ trên cây...

Dọc đường đi giết không ít quái vật, cũng thu thập được không ít nguyên liệu nấu ăn, bởi vì có Hắc Diệu Chi Ngân nên mọi người không mang quá nhiều thức ăn – có một khách sạn năm sao di động ở đây, ai mà thèm ăn những thứ thực phẩm rác rưởi mà thương điểm bán chứ? Dưới những đôi mắt cực kỳ trông mong của mọi người, Hắc Diệu Chi Ngân lấy ra toàn bộ thức ăn, hiện tại hấn một bên dùng bộ đồ bếp giản dị của mình để nấu cơm, một bên câu được câu không nói chuyện phiếm với Quy Vu Tịch Diệt.

“Diệu, trong hiện thực ngươi làm nghề gì?” Quy Vu Tịch Diệt đột ngột đặt câu hỏi. Hắc Diệu Chi Ngân không hề chuẩn bị tâm lý với vấn đề này nghe vậy tay run lên một cái, hơn nữa bình tiêu đều đổ cả vào bát canh, thậm chí ký hiệu trên bát, nhắc nhở mình lát nữa khi ăn cơm không cần nêm thêm gia vị vào, Hắc Diệu Chi Ngân bình ổn lại tinh thần nói: “Sao đột nhiên lại hỏi như vậy.”

Bọn họ quen biết nhau trong trò chơi lâu như thế, quan hệ cũng phát triển đến tương đối thân mật, nhưng rất ăn ý mà không hỏi cuộc sống hiện thực của đối phương, hấn còn đang suy nghĩ nên như thế nào để mở miệng hỏi Quy Vu Tịch Diệt, nào ngờ đối phương lại đánh vỡ sự ăn ý này, nói ra.

“Chi là muốn biết mà thôi.” Sau chuyện Kiến Thành Lệnh bị trộm, hấn liền cảm thấy hứng thú với thân phận thật của Hắc Diệu Chi Ngân, tìm kiếm những vấn đề mấu chốt, làm việc cấp tốc với hiệu suất cao, thậm chí suy nghĩ manh mối cũng tình cờ trùng hợp với mình, tất cả những thứ này làm hấn ý thức được đối phương ở hiện thực tuyệt không đơn giản.

“Ta chỉ làm nghề trong căn nhà có bốn bức tường mà thôi, không có gì gửi ngân hàng, không có tiền để nuôi dưỡng phần việc mà mình tìm được, kiếm được chút tiền liền đóng cửa ở nhà mà ăn không ngồi rồi. . .” Hấn thật sự không nói dối, chẳng qua nó chỉ là một khái niệm mơ hồ mà thôi. Hiện thực thì trong nhà hấn ngoại trừ trí não Lam Dịch thì cũng chỉ có cái trò chơi xa hoa mà hấn mới mua này, hấn với loại cá tính kim triêu hữu tửu kim triêu túy này đương nhiên sẽ không vất vả tốn tâm tư để kiếm tiền, nên tất nhiên cũng sẽ không có việc làm rồi~ nói chung bắt đầu từ đời cha hấn thì đã không làm việc nữa. (Cũng bắt đầu từ đó mà nghiên cứu về trí não có lối suy nghĩ như con người, cũng chính là Lam Dịch, đương nhiên sẽ không tìm việc làm.)

“Tình trạng của ta cũng giống ngươi.” Nghe ra lời nói của đối phương là tránh nặng tìm nhẹ, Quy Vu Tịch Diệt cũng không để ý “Ta là thợ săn tiền thưởng, trong hiện thực tên là Hoắc Thành Chi.”

!!! Hoắc Thành Chi? “Chẳng lẽ ngươi là ‘ác diệu’ Hoắc Thành Chi nổi tiếng bốn năm liền đứng đầu trong bảng xếp hạng những tay thợ săn tiền thưởng nổi danh thế giới?” Không thể tin được, trái đất này quả thật rất nhỏ, thế nhưng trong trò chơi này lại gặp đồng nghiệp, hơn nữa còn là đồng nghiệp NO 1 của ngành nữa chứ!

“Ta thật sự không thích cái biệt hiệu kia.” Quy Vu Tịch Diệt cong miệng bất mãn kháng nghị “Bất quá phải nói lại, không có việc làm mà lại hiểu biết rõ ràng cái nghề thần bí nhất của thế giới đến như vậy. Chẳng lẽ ta nổi tiếng đến nỗi người hay trốn trong nhà cũng biết ư?”

Nghe ra chế nhạo trong lời nói của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân thầm mắng trong lòng, cái tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi? Không phải chi là không nói rõ với ngươi thôi sao? Có cần phải tính toán chi li tới vậy không?

“Ta tên là Tô Diệc.” Người ta đã công bằng rồi, nói thêm là không có hiền từ như vậy nữa đâu.

“Ngà? ‘thiên biến’ Tô Diệc nhiều năm đứng thứ hai của bảng ư?” Ánh mắt của Quy Vu Tịch Diệt tựa tiểu phi tiểu, cố ý nhấn mạnh hai chữ “thứ hai”.

Tên vô liêm sĩ này... không phải chi là trong trò chơi hay ngoài trò chơi cũng không giống ngươi thôi đó sao, có cần vui sướng khi người gặp họa đến thế không? Liếc mắt xem thường đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân nổi lên ý xấu đi chuyển bát canh về phía người trước mặt – một khi đã như vậy, thì đừng trách ta, bát canh đã quá nhiều tiêu này sẽ thuộc về ngươi... (‘-_-’)#

“Nột, có thể gặp mặt trong hiện thực được không.” Cố ý không nhìn động tác nhỏ của đối phương, vì hành động có chút trẻ con kia mà bật cười.

“Vì sao?”

“Ta cảm thấy nếu chỉ có được ngươi trong trò chơi thôi thì chưa đủ.”

“Ách... hảo...” Người này ngày thường trầm mặc ít lời, không lên tiếng thì thôi, mà đã lên tiếng thì đều làm người kinh ngạc. Bị lời nói của đối phương làm cho hai má phồng hồng, Hắc Diệu Chi Ngân quay mặt đi chỗ khác giả vờ nhìn xâu thịt nướng bên cạnh.

Một bóng đen vụt qua, xâu thịt nướng thế nhưng ở trước mặt bao nhiêu người, liền như thể không cánh mà bay, Hắc Diệu Chi Ngân sững sốt một chút, trái phải nhìn quanh, không phát hiện được xung quanh có gì dị thường, đang trong lúc buồn bực, Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên dè tay hấn lại, ý bảo không cần hành động thiếu suy nghĩ, rồi sau đó rút loan đao, vào trạng thái tiềm hành, đi về phía đám cây cối rậm rạp.

Biết đối phương sẽ không vô duyên vô cớ làm như vậy, Hắc Diệu Chi Ngân lập tức lấy Đào Mã Lý ra, ngắm về hướng Quy Vu Tịch Diệt đang tra xét, nếu có chuyện đột ngột gì xảy ra có thể trợ giúp đối phương.

Những người cách bọn họ không xa, cũng lập tức cầm binh khí của mình lên ở vào trạng thái đề phòng – tuy rằng kém hơn hai người kia, nhưng bọn họ ở ngoài cũng xem như là những người đứng hàng trên, đương nhiên không phải là những tên bất tài chỉ có cái danh.

Ngay lúc thân kinh của mọi người đều buộc chặt, bóng đen kia thế nhưng lại vụt đến, mọi người vẫn còn trong trạng thái đề phòng cao độ lập tức bày ra tư thế phòng ngự. Nào ngờ, phóng đen kia tuy rằng phóng lại đây, nhưng không để ý đến mọi người, mà trực tiếp đánh về phía cái giá chứa những xâu thịt nướng.

Lần này Hắc Diệu Chi Ngân đã có tâm đề phòng dùng tốc độ như sét đánh không rõ bóng dáng, lên đến cái giá bên cạnh, một tay chụp lấy cái bóng đen kia gắt gao ấn xuống mặt đất.

>>Hết chương 33Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Thấy bóng đen kia bị bắt, mọi người thoáng thờ nhẹ ra, đều tiến lại, nhìn xem cái kẻ to gan kia rốt cuộc là ai.

Hắc Diệu Chi Ngân thấy vật nhỏ trong tay mình thì thoáng sùng sốt một chút, đó là bộ da lông bóng loáng mềm mại, như một dải tơ lụa, thân mình nhỏ xinh hoạt bát, chỉ lớn hơn mèo trưởng thành một chút, đôi mắt to tròn dưới ánh lửa nổi bật hồng quang yếu ớt, hai lỗ tai cụp xuống, một biểu tình đáng thương hề hề. Nếu không phải còn có “vật chứng” nó đang ngậm trong miệng, thì cho dù là ai đi nữa cũng không thể còn sức chống cự nào với “tên trộm” đáng yêu như thế.

Quy Vu Tịch Diệt thu hồi loan đao đi đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân ngồi xuống bắt đầu quan sát con động vật này, chẳng qua ở nơi mà mọi người không chú ý, hai người đã nhanh chóng trao đổi một ánh mắt ý vị thâm trường. “Chính là nó?”

“Đáng giận! Dám ăn vụng! Nhất định phải làm thịt nó!” Cực Đoan Phân Tử vốn đã bị xâu thịt nướng làm cho chảy nước miếng ròng ròng, mắt thấy mỹ vị bị tiểu súc sinh kia nuốt vào bụng, đương nhiên không thể nén giận.

“Không nên, xem nó đáng yêu như vậy, không phải chỉ là một xâu thịt thôi sao? Người muốn ăn thì ta lại làm cho người~” Một tay ôm tiểu động vật lên, ngăn trở dao nhỏ của Cực Đoan Phân Tử, Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng nói. Vật nhỏ kia tựa hồ nhìn ra Hắc Diệu Chi Ngân đang che chở nó, càng làm ra bộ đáng đáng thương hề hề, bộ lông xù nhăm thẳng vào ngực hấn mà dụi.

Trong mắt Quy Vu Tịch Diệt hiện lên quang mang mũi nhọn. (tên tiểu súc sinh, dám ăn đậu hủ của Hắc Diệu, lát nữa phải lột da nó, rút gân nó, cắt thịt nó, băm vụn xương nó ra đem cho gà ăn!)

Cảm nhận được sát khí không ngừng truyền ra từ một hướng, động vật kia không tự giác run lên một chút, càng thêm chôn sâu vào lòng Hắc Diệu Chi Ngân.

“Muốn thứ này làm gì? Đen thui, có gì đáng yêu chứ?” Nhất Quỷ Tha Đao dùng ngón tay đâm đâm, khinh thường nói.

“Vứt đi!” Người nào đó dám chưa đủ để đổ đầy một chai không kiên nhẫn nói.

“Không nên, ta muốn thu nó làm sủng vật.” Hắc Diệu Chi Ngân vuốt vuốt bộ lông của động vật trong lòng, lưu luyến nói.

“Vô ích, vứt bỏ!” Quy Vu Tịch Diệt vẫn không bỏ cuộc.

Nghe thấy những lời này, lỗ tai tiểu động vật trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân dựng thẳng lên, miệng phát ra tiếng “ô ô, ô ô”. Như đang kháng nghị.

“Nhưng, Hắc Diệu a, người nhìn thứ này làm thịt cũng không đủ một mâm thức ăn, thu làm sủng vật có lợi ích gì? Người muốn sủng vật lợi hại hơn, đáng yêu hơn còn không có hay sao? Thu tên trộm này làm gì?”

“Ách...” Bọn hấn người một lời, ta một ngữ nói ra thật đã làm Hắc Diệu Chi Ngân có chút dao động, đôi tay đang gắt gao ôm cũng thả lỏng không ít.

“Đừng, Hắc Diệu, hãy giao tiểu tặc này cho ta xử lý, dám ăn thịt nướng của ông nội người à! Hừ, xem ta không nướng người thành thịt!” Cực Đoan Phân Tử làm động tác như muốn chém giết động vật trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân. Nào ngờ Quy Vu Tịch Diệt đã đi trước hấn một bước, lấy thứ trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân ra, bóp lấy cổ nó, xoay người bước đi.

“Ai, người muốn bắt nó làm gì?” Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng hỏi.

“Giết chết.”

...Một trận gió lạnh cuốn theo lá vàng thổi qua, tất cả mọi người không tự chủ được mà rụt cổ.

“Này! Uy! Uy! Mau buông tay! Mấy con kiến các ngươi, dám động đến bồn đại gia à?!” Một trận tiếng quát từ trong miệng của con động vật trong tay Quy Vu Tịch Diệt truyền đến, nếu xem nhẹ tiếng nói tức giận đó, thì lời nói sẽ có thêm phần uy nghiêm, bất quá sau sự ngạc nhiên ngắn ngủi của mọi người thì đổi lại là những tiếng cười khê.

Động vật kia giãy giụa ngẩng đầu, thấy nụ cười đã thực hiện được gian kế của mọi người, không khỏi cảm thấy ảo não – nó bị lừa!

“Nói! Ngươi rốt cuộc là thứ gì?” Không chút lưu tình quảng đi, làm tiểu động vật sợ đến nổi về ra một đường cong khoa trương trong không trung. Đã sớm biết được nó không có gì tốt, có ma thú nào lại sở hữu tốc độ biến thái như thế? Ngay cả ma thú, vua của phi hành tốc độ, Lôi Ưng Vương so ra cũng kém nó, nếu không có Hắc Diệu Chi Ngân trị số nhanh nhẹn cao đến biến thái, muốn bắt nó căn bản là không có khả năng.

“Ngươi ta chỉ là ma thú bình thường thôi mà ~” Mắt to lóe lóe thủy quang, người bình thường nhìn một lát chắc chắn sẽ sinh ra thương cảm, nhưng nó đã quên – đứng ở nơi này, không ai là người bình thường.

“Ma thú bình thường có thể nói ư?” Hắc Diệu Chi Ngân cố ý nhấn mạnh hai chữ “bình thường”, cười meo meo nói.

“Ách...” Xem ra mình thật là thất sách, không nên nhất thời muốn ăn vụng xâu thịt kia mà hành động, lại càng không nên chủ quan bại lộ thân phận – lần này nó xong đời!

“Ngươi là NPC đặc thù?” Hắc Diệu Chi Ngân kẻ sát mặt mình vào nó, học Phù Tô cười đến như xuân phong ấm áp, bất quá ý cười kia cất giấu sự giả dối, làm nó không tự chủ được mà dựng thẳng lỗ tai lên. “Khuyên ngươi tốt nhất nên nói thật với chúng ta nga~ thật không dám giấu diếm, những bằng hữu này của ta kiên nhẫn rất có hạn.”

Phối hợp với lời hắt nói, Quy Vu Tịch Diệt “bá” một tiếng rút ra loan đao Già Lam Phong Bạo bên hông, lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo, dưới ánh lửa lay động tán ra quang mang thị huyết. Động vật kia trông thấy Già Lam Phong Bạo, mắt sáng lên một chút, nguyên bản là bộ dáng khí thế mui phần nhất thời xiu xuống. Thấy ánh mắt của nó vẫn không động mà nhìn chăm chăm vào bả đao, Hắc Diệu Chi Ngân có chút đâm chiêu chớp chớp mắt, như lơ đãng mà lấy Đào Mã Lý ôm vào ngực, quả nhiên, vừa thấy Đào Mã Lý, ánh mắt của động vật kia càng thêm quý dị. Một bước này càng thêm xác định phỏng đoán của bọn họ – tiểu gia hỏa này khẳng định đến đây là có mục đích.

“Được rồi ~ được rồi, ta nói là được.” Mắt thấy thoát cũng chẳng được, động vật kia cúi đầu không nê hà mà nói: “Ngươi ta bất quá chỉ là con chó nhỏ mà thôi...”

Trong mắt Quy Vu Tịch Diệt hàn quang chợt lóe, Già Lam Phong Bạo giờ cao khỏi đầu chém mạnh xuống, sợ tới mức thứ tự xưng là “con chó nhỏ” kia vội vàng kêu to: “Đừng!! Đừng! Mau dừng tay, ta nói... kỳ thật người ta thực sự chỉ là một con chó mà... Bất quá là do nhiệm vụ canh giữ cửa nên đặc biệt hơn chút mà thôi...”

Canh giữ cửa nên đặc biệt hơn chút? Nào Hắc Diệu Chi Ngân vòng vo vài vòng, bưng tỉnh đại ngộ “Nguyên lai ngươi là chó Cerberus trông coi cửa địa ngục.” (Cerberus là chó ba đầu của Hades, với cái đuôi rắn, là con vật canh giữ ở cổng địa ngục. Nguồn: vns.)

“Đúng a~” Bị người bắt được, thân phận lại bị vạch trần, Cerberus cúi đầu.

“Nói đùa ư? Chó địa ngục ba đầu nổi danh sao lại chạy đến đây? Huống hồ gì nó cũng sẽ không nhỏ như thế?” Tiềm Long Tại Uyên nói với biểu tình không tin.

“Bởi vậy người ta mới nói người ta chỉ là ‘con chó nhỏ’ mà thôi! Nếu không phải bồn đại gia còn đang trong giai đoạn chưa trưởng thành, sao lại có thể khinh địch như vậy mà bị bắt chứ!” Bị đâm vào chỗ đau, “con chó nhỏ” kia không cam lòng căm giận nói.

“Ngươi là chó canh giữ cửa địa ngục, vì sao lại chạy đến đây?” Hắc Diệu Chi Ngân nghi hoặc hỏi. Không phải người trông cửa một tắc cũng không thể rời khỏi nơi canh giữ hay sao? Nó làm vậy có tính là lơ là nhiệm vụ không?

“Còn không phải bởi vì thức ăn mà hệ thống phân phối bán trong trò chơi rất ghê tởm sao!!!!” Thông thường nếu không đói nó cũng tuyệt không chịu đựng vào một chút, hôm nay đột nhiên ngửi được hương vị thức ăn thơm ngào ngạt, không chịu được sự hấp dẫn mà chạy ra, nào ngờ đồ thì ăn không được mấy miếng, mà bản thân lại biến thành tù nhân.

Nhắc tới thức ăn của hệ thống, mọi người không khỏi nhớ đến diện bao cứng như đá, liền sinh ra một cảm giác gọi là đồng bệnh tương liên với con chó nhỏ này – nguyên lai không chỉ có dạ dày của ngoạn gia là chịu đựng thức ăn độc hại của hệ thống a...

“Thức ăn của hệ thống thật sự rất khó ăn a...” Hồi tưởng lại diện bao mà mình đã ăn ở Tân Thủ Thôn, lòng mi Hắc Diệu Chi Ngân không khỏi nhú lại.

“Đúng vậy ~ ngay cả một phần ngàn thức ăn do mỹ nhân ngươi làm ra cũng không bằng!” Chó ba đầu địa ngục lập tức gật đầu phụ họa.

Khóe miệng của Hắc Diệu Chi Ngân nhẹ nhàng gợi lên, trong mắt hiện ra tia giả hoạt: “Kia không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch nào.”

“Giao dịch gì?”

“Ta dùng mười xâu thịt nướng đổi lại một khóa răng nanh của ngươi có được không?”

“Hai mươi sáu” Lập tức theo phản xạ có điều kiện mà trả giá.

“Thành giao!” Không chút do dự trả lời!

Dưới tình huống trọn mắt há mồm của mọi người, Hắc Diệu Chi Ngân cười tủm tỉm dùng hai mươi sáu thịt nướng, đổi lại một khóa răng nanh của chó địa ngục...

Gian thương a... tuyệt đối là gian thương a... mọi người trừng mắt nhìn khóa răng nanh trắng tinh, không hèn mà cùng nghĩ.

“Đúng rồi, người không có răng nanh thì phải làm sao?” Tiêm Long Tại Uyên tò mò hỏi, dù sao thì động vật không có răng nanh cũng như nhân loại không có vũ khí, nếu vậy thì mất răng không phải rất bất tiện hay sao?

“Người ta đang ở thời kì thay răng a... Khóa răng kia sớm muộn gì cũng phải rụng thôi.” Bỏ sáu thịt vào miệng, Cerberus chẳng hề để ý mà trả lời “Này~ tiểu mỹ nhân, có còn không? Thử người làm ăn thật ngon a!” Trong nháy mắt giải quyết hết hai mươi sáu thịt nướng, chó ba đầu địa ngục không hề có hình tượng mà cọ cọ lên người Hắc Diệu Chi Ngân – làm nũng.

“Còn muốn ăn?”

“Muốn.”

Con chó ngu này vừa bị tính kế... trông thấy mắt Hắc Diệu hiện lên tinh quang, mọi người đều đồng tình với nó.

Quả nhiên, Hắc Diệu Chi Ngân xuất ra một tá thịt nướng phóng tới trước mặt nó rồi nói: “Cho người thì không thành vấn đề, bắt quá người lấy gì đổi với ta?”

“Ta chỉ là một con chó mà thôi~ lại là NPC đặc thù không giống BOSS có nhiều trang bị tốt trên người. Hay là ta dùng răng nanh đổi nha~”

“Răng nanh ta cần một khóa là đủ rồi.” Thấy đối phương thất vọng cụp lỗ tai xuống, Hắc Diệu Chi Ngân người nói: “Bắt quá, nếu người trông coi cánh cửa địa ngục, cho chúng ta giấy thông hành hẳn là không thành vấn đề chứ.”

Con chó nhỏ nguyên bản còn đang thấp phần ừ ừ, lập tức ngẩng đầu lên “Kia không phải quá dễ hay sao? Cầm đi.”

Đây... đây là cái gì? Mọi người nhìn mấy sáu thịt chất thành đống, trên đầu không khỏi hiện ra mấy đường hắc tuyến – nếu không phải phía trên có đề tên phân biệt, chỉ sợ tất cả đều nghĩ rằng đây là bổ sung thực vật của mình cho đủ...

“A~ nguy rồi! Rồi đi lâu như vậy, Lucifer đại nhân chắc sắp nổi bão rồi...” Ngậm mấy sáu thịt nướng còn chưa ăn xong, Cerberus hướng Hắc Diệu Chi Ngân lắc lắc đuôi “Tiểu mỹ nhân~ hoan nghênh người mọi lúc đến Địa Ngục Thâm Uyên chơi nga~ đừng quên mang mấy món ăn ngon cho ta nữa ~” Nói xong như một trận gió chạy vào đám rừng cây không thấy bóng dáng.

Mọi người nhìn giấy thông hành đến đại vực và khóa răng nanh của chó địa ngục, nhất thời trầm mặc không nói gì...

>>Hết chương 34Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Tiếng hệ thống nêu lên đánh vỡ trầm mặc của mọi người, nguyên lai là một Thiên Lý Truyền Âm “Đã kiến thành xong, cấp tốc trở về, chuẩn bị cho quái vật công thành trạm – Tùy Sát Giang Sơn.”

Tuy rằng rất muốn đi đến hết Địa Ngục Thâm Uyên, nhưng mọi chuyện đều phải lấy đại cục làm trọng, mọi người tiếc nuối nhún nhún vai, lấy ra quyền trục hồi thành – cũng may mắn vì đã có giấy thông hành, sau này không phải đi lại sẽ rất dễ dàng sao?

Về đến tổng bộ của Thí Thần công hội, Hắc Diệu Chi Ngân chào mọi người một cái, liền khẩn cấp kéo Quy Vu Tịch Diệt về phòng – hẳn thật sự rất muốn xem thứ được chế tạo ra từ ba kiện từ giai sẽ có bộ dáng gì.

Biết tâm tình bức thiết của ái nhân, Quy Vu Tịch Diệt cười sùng nịch, trở về phòng, lấy chủy thủ bắt đầu điêu khắc.

Hắc Diệu Chi Ngân ngồi bên cạnh nhìn không chuyển mắt, chủy thủ trên Thụ Chi của Thế Giới Chi Thụ điêu khắc ra hoa văn phiền phức, lại chỉnh chỉnh Vĩ Vũ của Hóa Phượng Hoàng, đưa vào đuôi của vũ tiễn, cuối cùng mới lấy ra Răng Nanh của Địa Ngục Khuyển, thật cẩn thận đưa vào đầu vũ tiễn. Cả quá trình thoạt nhìn rất đơn giản, lại tốn suốt một ngày công phu của hai người, khi vũ tiễn hiện lên một đạo bạch quang, bên tai đột nhiên vang lên thanh

âm của hệ thống: “Chúc mừng ngoạn gia Quy Vu Tịch Diệt chế tạo thành công thần khí truyền thuyết – Yên Diệt Sinh Mệnh, hệ thống sẽ thông cáo cho toàn thể giới, xin hỏi có muốn ăn tính danh hay không?”

“Ăn.” Ăn đầu là cách sinh tồn của thích khách.

Hệ thống thông cáo: “Chúc mừng ngoạn gia nào đó đã chế tạo ra thần khí truyền thuyết, hy vọng chư vị ngoạn gia cố gắng nhiều hơn nữa, truyền kỳ lịch sử nằm trong tay các vị!”

Thật là lợi hại! Cự nhiên là thần khí truyền thuyết! Hắc Diệu Chi Ngân tiếp nhận vũ tiễn, giám định nó, thấy có dòng chữ màu cam nhỏ hiện lên “Yên Diệt Sinh Mệnh, kỹ năng phụ trợ: Xuyên thấu, không cần biết là lực phòng ngự gì. Vật phẩm cấp bậc: chanh gai. Vật phẩm phẩm chất: Thần khí truyền thuyết.”

Nhìn thuộc tính của Yên Diệt Sinh Mệnh, cho dù là Hắc Diệu Chi Ngân đã nhìn quen những thuộc tính quái vật cũng không khỏi cảm thán một tiếng – quả nhiên tất cả những thần khí đều là biến thái mà...

Cùng lúc đó, trong phòng họp của Thí Thần công hội, tất cả những thành viên của Thí Thần, Sơn Miêu, Long Chiến Tứ Dã đều tè tụ đầy đủ, đông đảo.

“Ngươi không phải bị điên rồi chứ! Thế nhưng lại định vị cấp bậc Thành Bang??? Ngươi có biết quái vật công thành sẽ thay đổi theo cấp bậc hay không!” Hoàn Mỹ Phong Bạo vừa chạy về tổng bộ đã nghe Túy Sát Giang Sơn nói rằng sẽ kiến Thành Bang, suýt chút tức giận đến hôn mê.

Trong , cấp bậc kiến thành chia làm ba là: Thành Trấn, Thành Thị, Thành Bang, Thành Bang chính là tồn tại cao nhất trong ba cấp, công hội nào lập Thành Bang thì hội trưởng công hội sẽ được tôn là “Vương” – nói cách khác nếu lập Thành Bang thì tương đương với kiến quốc.

Quái vật công thành của trò chơi cũng sẽ theo cấp bậc của từng thành mà điều chỉnh, ý là, những quái vật công thành mà Thí Thần gặp phải, sẽ có số lượng nhiều nhất, gặp khó khăn nhất, và thời gian dài nhất... Một khi thành trì đã bị quái vật công phá, thì sẽ biến mất, tất cả những cố gắng trước khi kiến thành đều đổ sông đổ bể, muốn kiến lại thành, phải đi tìm Lệnh Kiến Thành thêm một lần nữa. — nên một khi thủ thành thất bại, tổn thất là không thể nào tưởng tượng nổi...

“Phong Bạo, Thí Thần chúng ta, có thêm Sơn Miêu và Phi Long Tại Thiên vào có thể nói là tập hợp những cường giả của Đại Lục này, ngươi nên tự tin với bản thân chút đi.” Khẩu khí của Túy Sát Giang Sơn thực bình thản, khí phách ngập trời.

“Nhưng chúng ta đa số đều đang ở cấp 85, thật sự có thể kháng lại những quái vật công thành hay sao?” Tự tin và mù quáng là hai chuyện khác nhau, con đường trong Lợi Sát Hư Tháp hẳn tuyệt đối không muốn đi thêm lần nữa.

“Trò chơi không phải là một thứ kích thích hay sao? Cùng lắm thì đi đến Lợi Sát Hư Tháp thêm một lần nữa! Huống hồ chưa chắc chúng ta sẽ thất bại.”

Hoàn Mỹ Phong Bạo xoay đầu, hẳn không dám tin, những lời ấy lại xuất ra từ người luôn luôn bình tĩnh cẩn thận Lục Đạo Luân Hồi, chẳng lẽ ngốc với bọn Sơn Miêu tiểu đội lâu quá nên trở nên điên luôn rồi sao?

“Ha ha ha~ sớm biết thì đã cùng các ngươi đến Lợi Sát Hư Tháp rồi, chuyện thú vị như thế mà bị bỏ qua, thật đáng tiếc...” Phi Long Tại Thiên cười cảm thán một tiếng. Nét mặt nóng lòng muốn thử...

“Các ngươi đều thật thích những thứ kích thích a...” Phù Tô đẩy đẩy cặp kính đơn độc trên mũi, buồn rầu nói.

“Ách...” Mọi người giống như bị đổ một thùng nước lên đầu, lập tức không lên tiếng, có thể thấy được trong mấy ngày qua tất cả đã thấy được âm uy của vị Tinh Linh pháp sư này.

“Nếu mọi người đều đã có lòng nhiệt tình như thế, vậy chúng ta xem tư liệu.” Lấy ra một xấp giấy, Phù Tô giải thích: “Bởi vì chúng ta là công hội đầu tiên kiến thành, nên không có sẵn kinh nghiệm của người khác để tham khảo, ta đã sưu tập một ít tư liệu, đại bộ phận đều là những chuyện mà phía nhà nước để lộ, còn một ít là ta căn cứ theo kinh nghiệm cùng quan sát mà đưa ra kết luận, mọi người cứ xem trước, để có chuẩn bị trước.”

Không hổ là đầu não của Sơn Miêu, tư liệu của Phù Tô rất có trật tự, tóm tắt rõ ràng đơn giản, nói lên trọng điểm, hai lão đại của công hội nhìn thấy nhãn thần không hèn mà cùng lóe sáng. Nhân tài quản lý a, ngàn năm có một a.

“Theo tư liệu của nhà nước thì hình thức quái vật công thành cũng không có gì mới, chỉ đơn giản là BOSS dẫn dắt tập binh mà thôi, cấp bậc của quái vật sẽ cao lên theo thời gian, vị trí kiến thành của chúng ta không ven biển, phòng chừng sẽ không lo về chuyện quái vật biến đột ngột công kích, chỉ có hai loại dưới đất và trên không, bởi vì chúng ta kiến Thành Bang, nên chắc chắn quái vật thấp nhất cũng là cấp năm mươi, quái vật hẳn là có ba mươi tốp, hơn nữa cấp bậc AI (trí năng tấn công người) cũng sẽ cao theo, rất có thể BOSS cuối sẽ là những con AI có trí năng như ngoạn gia.”

Nghe ra thì ngoài BOSS AI khiến người khác phải đau đầu, thì những thứ khác tựa hồ bình thường, những người đang ngồi đây đều là những tay già đời, đương nhiên hiểu được đầu não hệ thống sẽ không cho họ có thể dễ dàng qua cửa, tư liệu càng ít, chuyện xấu cũng càng nhiều.

“Tình hình cơ bản là vậy, tiếp theo, phân tổ cụ thể.” Lại lấy thêm một xấp giấy đưa cho mọi người, Phù Tô không nhanh không chậm nói: “Mọi người xem trước, thấy có gì không ổn hay không vừa lòng thì cứ nói.”

Ở trên ấy có viết rõ ràng, danh sách phân tổ, tình huống cụ thể như sau:

1. Trinh sát đoàn: chủ yếu là đạo tặc và ninja, phụ trách điều tra sự nhiễu loạn của trận hình, thông báo về cấp bậc, số lượng, chủng loại và vị trí của

BOSS cũng như quái. Khi cần thiết thì phụ trợ công kích.

Đoàn trưởng: Âm Đồng; phó đoàn trưởng: Cực Đoan Phân Tử.

2. Xe tăng đoàn: chủ yếu là chiến sĩ, kỵ sĩ, tri thuần binh (đại khái là những người cầm khiên ấy) giỏi về mặt phòng ngự, phụ trách hấp dẫn hỏa lực, bảo hộ những người có chức nghiệp hỗ trợ trị liệu và DPS (công kích). Ngăn cản quái vật tiến công. (nói trắng ra là vật hy sinh... -_-|||)

Đoàn trưởng: Thương Lăng; phó đoàn trưởng: Phi Long Tại Thiên.

3. Công kích đoàn: chủ yếu là thích khách, cuồng chiến sĩ, đại kiếm sĩ, phát huy chiến lực công kích, ưu thế cao về tính cơ động, cận chiến đánh chết quái vật, tập trung hỏa lực giết BOSS.

Đoàn trưởng: Túy Sát Giang Sơn; phó đoàn trưởng: Nhất Quỷ Tha Dao.

4. Viễn trình đoàn: chủ yếu là cung tiễn thủ, thợ săn, liệp đầu thủ (hình như cũng tựa tựa thợ săn ấy ? _?), phát huy ưu thế về công kích từ xa, khống chế số lượng quái vật tấn công vào trận doanh, đồng thời phụ trợ giết BOSS, tập kích những quái đối kháng trên không.

Đoàn trưởng: Lục Đạo Luân Hồi; phó đoàn trưởng: Sa Mạc Chi Ưng.

5. Pháp sư đoàn: tất cả những chức nghiệp có ma pháp công kích, phụ trách về những công kích mở rộng phạm vi và rửa sạch tạp binh, phối hợp với chức nghiệp cận chiến giết BOSS, tập kích những quái đối kháng trên không.

Đoàn trưởng: Phù Tô; phó đoàn trưởng: Hoàn Mỹ Phong Bạo.

6. Phụ trợ đoàn: chủ yếu là mục sư, tế ti, ngâm du thi nhân, tăng lữ, phụ trách về BUFF (tăng ma pháp), trị liệu vết thương, giảm bớt nhân số tử vong do chiến đấu.

Đoàn trưởng: Quân Sát Bất Quân Mai (chỉ giết chứ không chôn); phó đoàn trưởng: Vực-xây Hoa Hồng.

Mọi người nhìn danh sách trên tay – không nói gì. Lại thêm lần nữa sợ hãi năng lực của Phù Tô. Trong khoảng thời gian ngắn đã có thể biết được năng lực của từng người, không phải là một chuyện dễ. Lại đừng nói đến chuyện đặt người vào những vị trí thích hợp.

Chẳng hạn như, phó đoàn trưởng của Viễn trình đoàn Sa Mạc Chi Ưng và đội trưởng của Phụ trợ đoàn Quân Sát Bất Quân Mai đều là người của Long Chiến Tứ Dã. Sa Mạc Chi Ưng là liệp đầu thủ thuộc Thú Nhân tộc, để người kia làm phó đoàn trưởng thực khiến cho nhóm cung tiễn thủ một phen buồn bực, nhưng khi nhìn thấy Sa Mạc Chi Ưng “bá” một tiếng xuất ra cây thương dài, đem sáu con quái vật xuyên thành mứt quả thì mọi người đã không còn ý kiến gì đối với phân phó của Phù Tô. Quân Sát Bất Quân Mai là người của tộc tế ti. Không nói đến khả năng trị liệu lớn hơn Vực-xây Hoa Hồng, mà ngay cả kỹ năng cũng phong phú hơn nữ mục sư, đương nhiên là hoàn toàn xứng đáng với chức vị đoàn trưởng Phụ trợ đoàn.

“Tốt, không hổ là Phù Tô, trong thời gian ngắn như vậy mà đã nhìn thấu hết người của công hội ta.” Phi Long Tại Thiên cầm danh sách không khỏi cảm thán một tiếng, ánh mắt chuyển hướng Túy Sát Giang Sơn: “Những người tài của công hội ta đều mang ra, nếu người còn không thủ được thành, thì Thì Thần nên giải tán đi là vừa.”

“Yên tâm, ta sẽ làm cho thành viên Long Chiến Tứ Dã ở đây tựa như cá gặp nước, tận dụng hết khả năng của họ.” Túy Sát Giang Sơn tự tin mui phần, chỉ còn kém huy chương quân lệnh trên ngực.

“Đội đã, Phù Tô, vì sao đội trưởng Viễn trình đoàn lại không phải Hắc Diệu Chi Ngân mà là ta?” Thấy trên danh sách không xuất hiện cái tên quen thuộc, Lục Đạo Luân Hồi nhíu mày đặt câu hỏi.

“Đúng thế, Công kích đoàn sao lại không có Quy Vu Tịch Diệt?” Được Lục Đạo Luân Hồi nhắc tỉnh, mọi người mới nhớ tới cái người cường đến chảy nước này, đều thất chủ bất thiết hỏi.

“Bọn họ có công dụng thần kỳ khác ~” Mặt Phù Tô đầy ý cười, lấy chiết phiếu mở ra, thần thần bí bí nói. “Còn lại, nếu mọi người đã xác định được nhiệm vụ của mình, hãy mau chuẩn bị đi, còn đoàn trưởng của những công kích vật lý thì phân nhiệm vụ cho đoàn viên mình.”

Khi mọi người nhận lấy bình nhỏ thì đầu tiên là thấy khó hiểu, đến khi nhìn thấy dòng chữ nhỏ trên bình, mắt trừng đến muốn rớt tròng – độc được! Độc được đủ loại kiểu dáng! Trước không nói đến thuộc tính biến thái của nó, chỉ riêng độ quý hiếm của nó thôi, thậm chí có đủ kim tệ để mua cả một tòa thành... Những người này trong trò chơi đều có kiến thức rộng rãi, đương nhiên hiểu được giá trị của nó.

“Đây chính là thứ Sơn Miêu tiểu đội tự ra tiền mua, nếu các người không thủ được thành, lúc đó phiền mọi người móc tiền túi trả lại cho bọn ta.” Mọi người nghe thấy thế, tất cả đều không nói gì – hảo ngoạn độc a~ một bình độc được nhỏ này cũng đủ để bọn họ táng gia bại sản, bán thân bán con bán quần lót... Uy hiếp như thế tuyệt đối nghiêm trọng.

Bọn họ đương nhiên không biết đây là do Hắc Diệu Chi Ngân lúc nhầm chán đi hái thảo được lung tung rồi làm ra, vì thế từ đó về sau, Sơn Miêu tiểu đội ngoài tập hợp nhiều cường giả ra thì còn là những người phú khả địch quốc...

>>Hết chương 35Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Khi nhóm thợ săn đã bố trí xong những cái bẫy thì trở về thành, gia nhập Viễn trình đoàn đội lệnh, cách Quái Vật Công Thành Chiến chỉ còn năm phút. Mọi người đều khẩn trương đợi đến thời điểm tòa thành đầu tiên được kiến tạo, là Thành Bang đầu tiên được lập, nó sẽ tạo ra “kính hi” gì đây? Kênh đoàn đội im lặng đến nỗi ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng, tất cả như ngưng thở, chờ đợi nhóm quái vật đầu tiên tiến đến.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây từng giây, đột nhiên thanh âm của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội: “Chú ý, nhóm quái đầu tiên xuất hiện, ở hướng Tây Nam.” Ngừng một chút, thanh âm mang theo chút khẩn trương “Là Ma Lang, cấp sáu mươi, có khoảng hơn một ngàn con, trước mắt vẫn chưa rõ vị trí của BOSS.” Sau khi nghe xong, mọi người không nhận được mà hít một hơi lãnh khí – cấp sáu mươi a! Tuy đối với bọn họ cho dù là cấp tám mươi cũng không tính là cao, nhưng người chớ quên, đây chỉ là nhóm đầu tiên thôi, còn hai mươi chín nhóm đang đợi phía sau. . . Vừa bắt đầu mà đã như thế, quả nhiên hệ thống đầu não muốn thị uy với bang bọn họ mà!

“Trình sát đoàn tiếp tục tìm kiếm BOSS, tìm được thì trực tiếp giết chết, BOSS trình độ này các người dư sức đối phó. Tiểu đội một của Pháp sư đoàn bắt đầu công kích, phối hợp giết tập binh, những đoàn còn lại đứng tại chỗ đợi lệnh.” Thái độ trấn định và lời chỉ huy của Phù Tô làm dịu đi tâm trạng khẩn trương của mọi người khiến mọi người nhanh chóng ổn định lại, rất nhanh kênh đoàn đội lại truyền đến thanh âm của Âm Đồng, báo cáo BOSS đã bị đánh chết, những tập binh mất đi lão đại thì chỉ là một đám ô hợp, rất nhanh sẽ bị giết hoặc chạy trốn.

Nhóm quái thứ hai là Hùng Sư cấp bảy mươi, cũng bị Âm Đồng và Cực Đoan Phân Tử của Trình sát đoàn tiêu diệt. Đạo tặc không phải là một chức nghiệp chủ lực về công kích, người của Trình sát đoàn cũng không ngờ rằng họ thế nhưng lại có thể giết được hai nhóm quái, không khỏi có chút hưng phấn. Bắt đầu xoa xoa tay đắc ý.

“Nhóm thứ ba rất nhanh sẽ đến, đừng chủ quan, lúc nào cũng phải chú ý!” Lời của Phù Tô còn chưa dứt, thì một đạo tặc do hưng phấn đến nỗi quên ăn thân đã bị một cái hùng chưởng chụp xuống làm hôn mê, cũng may có Phụ trợ đoàn trị liệu kịp lúc, mới giúp cho vị lão huynh này thoát khỏi việc bị chết oan uổng dưới hùng chưởng.

“Thương Lăng, Xe tăng đoàn phái ra một đội nhỏ, đi trợ giúp Trình sát đoàn. Tiểu đội một của Pháp sư đoàn vẫn như cũ diệt tập binh, những đoàn khác đứng tại chỗ đợi lệnh!” Cực Hùng cấp tám mươi da dày thịt béo, còn có kỹ năng gây mê, đối với Trình sát đoàn máu ít công thấp thì khó có thể tiêu diệt, bất quá dưới sự trợ giúp của tiểu đội thuộc Xe tăng đoàn do Thương Lăng phái ra đã kết liễu xong con BOSS đáng ghét này.

“Là Hắc Quả Phụ Tri Chu (nhện quả phụ đen), cấp chín mươi lăm, hướng Đông Nam, BOSS ở tọa độ 170;49.” Năng lực của Cực Đoan Phân Tử trong nhóm đạo tặc có thể nói là đứng hàng nhất nhì, công tác phó đoàn trưởng hẳn đảm nhiệm đến tận chức tận trách.

“Vẫn là tiểu đội của Xe tăng đoàn, phối hợp Trình sát đoàn, nếu có khó khăn thì Công kích đoàn chỉ huy một tiểu đội lên đi.” Phù Tô tiếp tục bình tĩnh chỉ huy, tạm ngừng một chút lại bổ sung: “Mọi người cẩn thận độc!”

Có thể nói đối phó với nhện tốt hơn với gấu nhiều, tuy rằng biết phun độc, nhưng mọi người đã sớm có tâm đề phòng, chuẩn bị được giải độc trong Không Gian Khẩu Đại Lí, đương nhiên cũng không thể nói chơi. Dưới sự phối hợp của những chiến sĩ Xe tăng, bắt đầu tập trung hỏa lực giết BOSS.

BOSS kia thấy mọi người đều xúm về phía mình, liền chà xát bộ lông xù ở chi trước, phát ra thanh âm “soạt soạt soạt soạt.” Nghe thanh âm này, trong nháy mắt tất cả những con nhện đều dừng công kích. Mọi người còn đang nghi hoặc chúng nó đang muốn làm gì, lại thấy tất cả con nhện đều phun ra những tơ nhện màu trắng, lập tức vây trói toàn bộ những chức nghiệp cận chiến, khiến họ không thể động.

Tiếp đó những con nhện dưới sự chỉ huy của BOSS, trói lấy người của Xe tăng đoàn, bắt đầu tập trung công kích đạo tặc và thích khách. Những người này lực công kích cao, nhưng máu ít phòng thấp, thêm nữa lại bị trói không thể động, mất đi thân thủ linh hoạt giúp mình sinh tồn, mặc dù thành viên Phụ trợ đoàn liều mạng trị liệu, nhưng dưới quần thể vây công của nhện, chốc lát sau lại có vài đạo bạch quang bay lên. Mọi người lúc này mới hiểu được tin tức mà trang web chủ đưa lên, nói rằng có BOSS cao về trí năng, không khỏi kinh hãi trong lòng.

Phù Tô vội phân phó tất cả những hòa hệ pháp sư của Pháp sư đoàn tập trung hỏa lực thiêu hủy mạng nhện, giải cứu đội hữu bị trói, nhưng khi đã hủy xong một tầng mạng nhện, thì chúng lại phun thêm tiếp một tầng, nên hiệu quả không tốt lắm. BOSS Hắc Quả Phụ Tri Chu tránh phía sau đội nhân mã của nó, an tâm chỉ huy thủ hạ mình vây công trói buộc đối thủ, đột nhiên từ trên tường thành bay ra ba cây vũ tiễn, đâm thẳng vào giữa tám đôi mắt trên đầu của BOSS, con nhện không lồ ngã chổng vó, ngửa mình nằm trên mặt đất.

Lục Đạo Luân Hồi đứng trên tường thành hơi nheo mắt, BOSS cấp hơn chín mươi, bị ba cây vũ tiễn của mình một kích sát, xem ra những khắc khổ tu luyện lúc trước đã có thành quả.

Tầm mắt không tự giác chuyển đến bóng dáng quen thuộc kia, hần hiện tại đã ở cảnh giới nào rồi? – lần trước trở về sau chuyến thám hiểm, hần đã có đủ tất cả tư liệu và chế tạo ra thần tiễn “Yên Diệt Sinh Mệnh”, không biết là lúc này mình đã rút ngắn khoảng cách của mình với hần, hay là, mình lại bị cách xa hơn. . . (p/s thêm, Lục Đạo không thích Hắc Diệu nha, chỉ là ngưỡng mộ tài năng thôi! Ta thích Lục Đạo với Túy Sát (hoặc Phong Bạo hoặc Nhất Quỷ), mặc dù trong truyện này không nhắc tới!)

Thời điểm Lục Đạo Luân Hồi đang đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, trong kênh đoàn đội đột ngột vang lên một thanh âm bồi rối: “Không tốt, lão đại,

chúng ta không thể sống lại!”

Mọi người nghe vậy trong lòng không khỏi “lộp bộp” mấy tiếng, đã thử đoán trước rất nhiều tình huống có thể xảy ra, nhưng ngàn tính vạn tính cũng không thể dự đoán được hệ thống đầu não lại xuất ra ám chiêu như vậy. Trong trạng thái thành chiến thì không thể sống lại đồng nghĩa với việc chết đi một người thì sẽ ít đi một người. Đối với ngoại gia thủ thành mà nói là một bất lợi to lớn.

“Đừng hoảng hốt, nếu bọn họ không cho chúng ta sinh, vậy thì chúng ta tận lực bắt tù!” Đối mặt với tình huống bất ngờ xảy ra này, Phù Tô nhanh chóng tỉnh táo lại, bắt đầu cân nhắc đối sách thêm một lần nữa “Phụ trợ đoàn chú ý trị liệu, cận chiến chức nghiệp hãy ưu tiên việc tự bảo vệ mình, đánh không lại thì bỏ chạy, giao quái cho Viễn trình đoàn.” Nếu thế thì sẽ gia tăng áp lực cho Viễn trình đoàn và Pháp sư đoàn – bất quá vẫn tốt hơn việc bị giảm quân số do chiến đấu, đến cuối cùng thì không người thủ thành...

“Tốt, đã đến lúc chúng ta phát uy rồi, mọi người đừng tiếc vũ tiễn!” Lục Đạo Luân Hồi bắn đồng loạt năm cây vũ tiễn ra, thổi lên tiếng kèn báo hiệu Viễn trình đoàn chính thức tham chiến. Đồng thời cũng khiến Pháp sư đoàn buồn bực không thôi – ai bảo tất cả những kỹ năng của bọn họ đều dựa vào ma pháp chứ? Chỉ cần một đòn quần công ma pháp thôi cũng đủ làm giá trị ma pháp của mình xuống tới đáy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Pháp sư đoàn cũng có ưu thế của Pháp sư đoàn. Cung tiễn thủ một lần bắn ra năm cây vũ tiễn, nhưng nếu pháp sư ra tay, một quần công ma pháp tương đương với một trăm cây vũ tiễn!

Vì vậy các pháp sư thi đua nhau, một người tiếp một người thay phiên nhau dùng quần công ma pháp, Bạo Phong Tuyết (bão tuyết) của băng hệ, Hỏa Hải (biên lửa) của hỏa hệ, Long Quyền Phong (lốc xoáy) của phong hệ, Lưu Sa Hãm Tịnh (bẫy cát) của thổ hệ, trong nháy mắt các hệ ma pháp ở khắp nơi mọc lên như nấm, thậm chí còn có pháp sư thổ hệ và phong hệ hợp tác tạo ra “Sa Trần Bạo” (con lốc cát hung bạo) làm rất nhiều quái vật ngạt thở ngã xuống...

Viễn trình đoàn tham chiến, sức chiến đấu trong nháy mắt tăng hơn gấp đôi. Lưu loát giết chết một con quái vật trước mặt, Cực Đoan Phân Tử thu hồi chùy thủ tiếp tục công tác trinh sát của mình, bất quá khi tầm mắt hần rơi xuống “quả cầu” ở xa xa kia, không khỏi hoài nghi, thân hình bán trong suốt, hình cầu, quái vật này rõ ràng là tiểu quái vật cấp thấp mà mình từng giết vô số lần ở Tân Thủ Thôn – Sư Lai Mỗ!

“Không đúng, đó là Âm Hắc Sư Lai Mỗ!” Âm Đồng kéo kéo Cực Đoan Phân Tử đang ngây người bên cạnh mình, lớn tiếng báo cáo tình huống vào kênh đoàn đội “Đang định vị phương hướng, Âm Hắc Sư Lai Mỗ, cấp bậc: 150, khoảng hai ngàn con, cái hình cầu thật lớn đội vương miện bị chúng nó vây quanh chính là Sư Lai Mỗ Vương!”

Cái gì?? Sư Lai Mỗ cấp 150?! Mọi người nghe xong có chút giật mình, lập tức cảm thán, quang minh trận doanh thật xuống dốc mà, ngay cả loài quái nhỏ như Sư Lai Mỗ cũng được thêm hai chữ “Âm Hắc”, cứ thế mà vuron lên, trực tiếp từ cấp 1 vuron đến cấp 150...

Phù Tô kinh ngạc đến thất sắc “Cận chiến chức nghiệp nhanh rút lui, có thể ẩn thân thì tận lực ẩn thân để không bị phát hiện, người của Pháp sư đoàn đình chỉ công kích! Viễn trình đoàn, tất cả những người trong nhóm đều phải công kích không cho bọn nó tới gần!”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người mơ hồ, thất chùy bất thiết hỏi này hỏi nọ, thậm chí có người cho rằng hần thiên vị Viễn trình đoàn, đã bắt đầu bắt mẫn.

“Các ngươi nhìn cho rõ!” Phù Tô cười lạnh một tiếng, mảnh băng nho nhỏ hiện ra trên tay, vọt tới con Sư Lai Mỗ gần nhất, nào ngờ con Sư Lai Mỗ kia không những không né tránh, mà còn nghênh hống khối băng mà vọt tới, há mồm nuốt xuống, trong nháy mắt mảnh băng làm thân mình Sư Lai Mỗ lớn hơn gấp đôi. Người chưa từng thấy qua tình huống này nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Ma pháp không thể công kích, vậy vì sao cận chiến chúng ta phải rút lui?”

“Nếu ngươi muốn mình bị thứ đó nuốt vào bụng, sau đó chúng nó sẽ tiết ra dịch chậm rãi ăn mòn hòa tan cơ thể ngươi, thì ngươi không cần rút lui!” Thanh âm tức giận của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội, nghe lời nói của hần, mọi người đều trầm mặc, Sơn Miêu tiểu đội là tiểu đội Dong Bình Đoàn cấp S, kiến thức rộng rãi trình độ vượt bậc hơn tưởng tượng của mọi người, cho dù có người không quá tin tưởng, nhưng cũng không ai muốn mình bị trở thành con chuột bạch để làm thí nghiệm chứng minh, dùng thân thể mình để thử nghiệm phương thức công kích biến thái của con Sư Lai Mỗ kia...

“Hắc Diệu, Lục Đạo, Sa Mạc Chi Ứng, phải nhờ vào các ngươi rồi, nhất định phải giết được con Sư Lai Mỗ Vương đội vương miện trước khi nó tiến đến! Nhớ rõ ngàn vạn lần không được sử dụng ma pháp tiễn!”

Nắm chặt Đào Mã Lí trong tay, ánh mắt của Hắc Diệu Chi Ngân khóa chặt trên người Sư Lai Mỗ Vương, tìm những vũ tiễn bình thường của Lục Đạo Luân Hồi, túi tiễn của hần tất cả đều là Nguyên Tố Tiễn, vũ tiễn duy nhất không bị bám ma pháp chính là Lôi Đình Chi Dực – có lỗi hệ ma pháp trời sinh. Nhắm lại một mắt, xác định khoảng cách, những con BOSS của hệ thống đều rất giáo hoạt, vị trí của con Sư Lai Mỗ Vương này ở ngoài tầm bắn của cung tiễn thủ bình thường, phòng chừng ngoài hần và Lục Đạo Luân Hồi ra những người khác khó có khả năng công kích được con BOSS này “Sa Mạc, tiêu thương (cây giáo) của ngươi có thể công kích nó không?” Quay đầu nhìn thoáng qua Sa Mạc Chi Ứng, tên Bán Thủ Nhân kia cũng không nói gì, chỉ xuất ra hai cây tiêu thương một trái một phải nắm trong tay – thật ra đáng nam nhi mà ~ Hắc Diệu Chi Ngân cười thâm, lấy năm cây vũ tiễn bình thường ra khoát lên Đào Mã Lí.

>>Hết chương 36Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 37

Mười cây vũ tiễn, hai cây tiêu thương đồng thời bay ra ngoài, hung hăng đâm lên người Sứ Lai Mỗ ở phía xa, BOSS kia hiển nhiên không ngờ ở khoảng cách xa như vậy mà còn có thể bắn trúng nó, thân mình tròn vo của nó run lên một chút, như lật đặt mà nghiêng trái nghiêng phải, cây máu đầy trong nháy mắt đã thấy đầy. Sa Mạc Chi Ứng thấy công kích có hiệu quả liền xuất ra một cây tiêu thương tính đuổi BOSS về nhà. Nhưng sau đó con Sứ Lai Mỗ Vương lắc lư thân mình một chút, đột nhiên mở miệng nuốt mấy con tạp binh xung quanh, cây máu nguyên bản thấy đầy giờ lại được thêm đầy.

“SHIT!” Hung hăng mắng một tiếng, Sa Mạc Chi Ứng nện một quyền lên tường thành, cùng lúc đó Sứ Lai Mỗ Vương đột nhiên chuyển động thân thể, dùng một tốc độ cực kỳ nhanh đi về phía tường thành.

“Điều, ta sẽ qua đó.” Kênh tư tán gẫu bỗng vang lên thanh âm của Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn chung quanh, quả nhiên bóng dáng của Tịch Diệt đã ở trên tường thành “Trở về! Người không nghe thấy Âm Đồng nói thứ đó biết ăn người hay sao?”

“Ta đã từng đối phó qua nó.” Tạm ngừng một chút, như muốn giải thích thêm với Hắc Diệu mà bổ sung, “Người đã quên ta có Già Lam Phong Bạo hay sao?”

Đúng rồi, Già Lam Phong Bạo! Song đao đó không phải là có kỹ năng được miễn một lần bị công kích tử vong hay sao? Từng chút thả lỏng, Hắc Diệu Chi Ngân lại nói: “Vậy người trở về bằng cách nào?” Cho dù có thể thành công giết Sứ Lai Mỗ Vương trong giây lát, nhưng dưới tình thế vây quanh của tạp binh vẫn rất khó có thể rời đi an toàn.

“Ha ha~ đường lui của ta sẽ giao cho người!” Tiếng cười khó có được từ trong kênh truyền ra, không khó để tưởng tượng biểu tình hiện giờ của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân khó chịu “hừ” một tiếng, đồng thời cũng vì đối phương yên tâm phó thác đường lui cho mình mà cảm thấy âm thầm cao hứng – việc này cho thấy sự tín nhiệm tuyệt đối.

Quy Vu Tịch Diệt chậm rãi tiềm hành, từng bước một cẩn thận lại gần Sứ Lai Mỗ Vương, dù sao cũng là BOSS cấp 150, hấn mặc dù tự tin, nhưng cũng tuyệt không dám tự đại. Hắc Diệu Chi Ngân nắm chặt Đào Mã Li trong tay giờ lên, mắt không chớp lấy một cái, hấn lúc này tuy mặt ngoài một mảnh bình tĩnh nhưng thực chất trong lòng đang khẩn trương đến run rẩy. Một khi Quy Vu Tịch Diệt đắc thủ, hấn nhất định phải cùng lúc đó ra tay giết chết những tạp binh xung quanh con BOSS, tạo ra một đường lui cho Quy Vu Tịch Diệt. Thời cơ này rất khó nắm chắc, ra tay sớm sẽ khiến quái cảnh giác, ra tay chậm càng không xong – lúc đó chỉ sợ Quy Vu Tịch Diệt sẽ bị đàn quái “như kẹo đường” này nuốt vào bụng, biến thành một món ăn thật to để bọn nó tiêu hóa.

Quy Vu Tịch Diệt cuối cùng cũng tìm được một cơ hội tiềm hành đi đến chỗ BOSS, Già Lam Phong Bạo trong tay không tiếng động ra khỏi vỏ, chém về phía Sứ Lai Mỗ Vương. Đáng tiếc lần này hấn không lọt vào mắt xanh của nữ thần may mắn, một kích nguyên bản phải gây ra tỷ lệ tử vong cao thế nhưng lại không xuất hiện, ý thức được mình bị đánh lén, Sứ Lai Mỗ Vương tức giận nhảy dựng lên tại chỗ, thân mình thật lớn đè mạnh về phía thích khách.

“Tịch Diệt!” Năm cây vũ tiễn trong tay Hắc Diệu rời cung mà đi, cắm lên người BOSS, đáng tiếc vũ tiễn bình thường không thể trở thành lực sát thương hiệu quả, người trên tường chỉ có thể trở mắt nhìn Sứ Lai Mỗ Vương đè Quy Vu Tịch Diệt thành thịt vụn.

“Tịch Diệt ~!!” Không chỉ Hắc Diệu Chi Ngân, mà những người thấy một màn này đều quá sợ hãi, Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân là hai người siêu cường về lực công kích mà bọn họ trông cậy, không ngờ Quái Vật Công Thành Chiến chỉ vừa tiến hành được một nửa mà đã tổn thất một viên đại tướng.

Vào lúc người trên tường nắm chặt tay ngừng hô hấp, thi tình hình chiến đấu dưới thành đột nhiên thay đổi bất ngờ, một đạo ngân quang xỏ xuyên qua người Sứ Lai Mỗ Vương. “Quả đông lạnh” thật lớn kia lắc lư hai cái, rốt cuộc hóa thành một bãi nước trên mặt đất. Nơi Sứ Lai Mỗ Vương biến mất xuất hiện một bóng dáng mang mặt nạ màu đen, chính là Quy Vu Tịch Diệt!

“Nhanh!” Kênh tư tán gẫu truyền đến thanh âm của Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên phục hồi lại tinh thần, thân thủ đoạt đi túi tiền của một cung tiễn thủ đứng bên cạnh, lấy tất cả những vũ tiễn bên trong ra, một lúc bắn hết ra ngoài. Hơn một trăm cây vũ tiễn, tạo ra một lỗ hổng trong trận hình đông nghẹt như nêm cối, Quy Vu Tịch Diệt lấy một tốc độ khiến kẻ khác phải sợ hãi chỉ vài bước đã về đến mảnh đất an toàn.

Trông thấy Quy Vu Tịch Diệt bình an vô sự trở về, Hắc Diệu Chi Ngân thở ra một hơi liền nghe thấy thanh âm của hệ thống nêu lên bên tai: “Chúc mừng ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân lĩnh ngộ kỹ năng mới, đang chờ lệnh danh.”

“Bạo Vũ Lê Hoa.” Xem ra mình dưới tình thế cấp bách đã lĩnh ngộ được kỹ năng mới, không biết này có được xem là nhân họa đắc phúc hay không.

“Tịch Diệt, người thật sự không có việc gì chứ?” Hỏi qua kênh tư tán gẫu, vừa rồi khi thấy hấn sắp bị đè thành thịt vụn, rồi lại không biết làm thế nào mà lông tóc vô thương, tâm Hắc Diệu không khỏi có chút tò mò.

“Miễn Tử Vong.”

..... Đúng nga, sao lại quên kỹ năng của khinh giáp mà Quy Vu Tịch Diệt đang mặc chứ. Bất quá nếu sử dụng Miễn Tử Vong vậy thì lúc nảy sinh mệnh của hấn thật sự gặp nguy hiểm? (Kỹ năng này có trong bộ khinh giáp mà ở Lợi Tát Hư Tháp bạn Diệt nhận được từ La Nghiêm Tháp Nhỉ trong

“Tịch Diệt, thực xin lỗi.” Không bảo vệ tốt người.

“Hắc Diệu, thực xin lỗi.” Đã làm người lo lắng.

Lời nói giống nhau, đồng thời thốt ra, kên tư tán gẫu lặng im trong giây lát, Hắc Diệu Chi Ngân không kiềm được mà cười lớn, qua một lúc lâu, tiếng cười dừng lại, chỉ nghe thấy giọng điệu vui vẻ của Hắc Diệu: “Ồ trên tường thành thật nhàm chán! Tịch Diệt người chờ ta xuống cùng người đồng sinh cộng tử!”

Bốn chữ cuối cùng kia nghe vào tai Tịch Diệt tạo thành một chấn động nho nhỏ, hấn hạ mi trầm mặc một lúc mới nhẹ giọng trả lời: “Được.”

“Bất quá, chờ ta giải quyết xong chuyện này.” Hắc Diệu nói xong đi đến bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi mở ra kỹ năng giáo thụ, trước mắt Lục Đạo Luân Hồi bắn ra một khuôn đối thoại “Hắc Diệu Chi Ngân muốn truyền thụ kỹ năng cho người, có đồng ý hay không?” Không biết lúc này đối phương muốn truyền kỹ năng gì, Lục Đạo Luân Hồi có chút nghi hoặc chọn “Xác định”.

“Chúc mừng người học được kỹ năng chiến đấu ‘Bạo Vũ Lê Hoa’”.

“Truyền kỹ năng này cho tất cả những cung tiền thủ trên tường thành, nơi này giao cho Lục Đạo người!” Hắc Diệu Chi Ngân nói xong liền thả người một cái, từ trên tường thành nhảy xuống, như một con chim ưng đang giương cánh, bay đến chỗ của Quy Vu Tịch Diệt, giữa không trung làm một tư thế xinh đẹp, vững vàng đáp xuống bên cạnh Quy Vu Tịch Diệt. Hai người đứng dưới thành nhìn nhau mà cười. Cảnh tượng này bị những người có mặt ở đây cất ra, đăng lên web, khiến cho một mảnh oanh động.

Đương nhiên đó là chuyện của sau này, hiện tại tạm thời không đề cập đến, Sa Mạc Chi Ứng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lục Đạo Luân Hồi vừa giáo mọi người học xong kỹ năng “Bạo Vũ Lê Hoa”, trở lại bên cạnh mình, nhin không được hỏi: “Đó là kỹ năng của hấn?”

“Đúng vậy!” Biết “hấn” trong miệng đối phương là chỉ ai, Lục Đạo Luân Hồi khẳng định gật đầu.

“Người tùy tiện đem kỹ năng đặc biệt mà hấn sáng tạo ra dạy người khác?”

“Là hấn bảo ta làm thế.” Lục Đạo Luân Hồi thần nhiên trả lời, mắt thủy chung vẫn dừng trên hai bóng dáng đứng dưới thành – hai người kia, chỉ sợ hấn có thúc ngra cũng đuổi không kịp.

Sa Mạc Chi Ứng á khẩu không nói nên lời, xem ra người của Sơn Miêu có lối suy nghĩ khác với người thường: “Hấn thân là một cung tiền thủ thế nhưng lại bỏ qua ưu thế của Viễn trình đoàn mà chạy xuống dưới thành đánh cận chiến với quái, thật sự là điên rồi...”

“Ha hã ~ tin ta đi, nếu cận chiến, cho dù Hắc Diệu không thể thủ thắng thì cũng vẫn không bị giết...”

“Vì sao?”

Nếu người biết giá trị nhanh nhẹn có thể dùng từ khủng bố để hình dung của hấn. Đương nhiên sẽ không nói ra những lời này, Lục Đạo Luân Hồi nắm chặt Phượng Hoàng Cung trong tay, mắt quét về phía những đội viên đứng bên cạnh mình. “Các huynh đệ, thời đại dành cho những cung tiền thủ đã đến rồi, đừng để Hắc Diệu thất vọng, hãy cho bọn họ nhìn xem thế nào gọi là Viễn Trình Chi Vương!”

“Viễn Trình Chi Vương!” Thanh âm đáp lại vang vọng trời đất, một mảng lớn vũ tiễn bay ra ngoài, tuy rằng viễn trình đoàn không tới ngàn người, nhưng thanh thế họ tạo thành đủ để địch lại thiên quân vạn mã, làm cho những thành viên của Pháp sư đoàn cũng thuộc loại viễn trình công kích chức nghiệp giả như quả cà chua bị bằm dập – nát rồi. Vũ tiễn đầy trời tạo thành cảm giác rung động cả trời đất, Pháp sư đoàn bị cướp đi phong độ, sĩ khí nhất thời xuống dốc.

“Thiết ~” Phù Tô nhẹ xùy một tiếng, không thể không nói khi bọn họ hô lên khẩu hiệu “Viễn Trình Chi Vương” làm hấn có chút khó chịu, mọi người đều có tâm tranh cường lẫn hấu thắng, khoe miệng gọi lên nụ cười vui vẻ, Phù Tô mở hệ thống thực đơn rồi hướng Hoàn Mỹ Phong Bạo vẫy vẫy tay – không phải chỉ là tranh đấu thôi sao? Phải biết rằng kỹ năng của pháp sư là hoa lệ nhất, mạnh mẽ nhất!

Hoàn Mỹ Phong Bạo nghe thấy thanh âm hệ thống nêu lên thì lập tức ghen hợm, một lúc lâu cũng không phun ra được một chữ nào:

“Chúc mừng người học được ma pháp phạm vi công kích hỏa hệ cao cấp ‘Luyện Ngục Hỏa Hải’”(Ma pháp phạm vi công kích = ma pháp công kích với phạm vi có giới hạn)

“Chúc mừng người học được ma pháp phạm vi công kích băng hệ cao cấp ‘Băng Hà Thế Kỳ’”

“Chúc mừng người học được ma pháp phạm vi công kích thổ hệ cao cấp ‘Tinh Trầm Địa Chấn’”

“Chúc mừng người học được ma pháp phạm vi công kích phong hệ cao cấp ‘Vô Tẩn Phong Bạo’”

Bởi vì mình là phong hỏa hệ pháp sư, mặc dù học được địa thủy hệ kỹ năng, nhưng cũng là màu xám biểu thị không thể sử dụng, ngẩng đầu nhìn Tinh Linh pháp sư, những kỹ năng mà người này mới truyền thụ chắc chắn là do hấn tự nghĩ ra, vậy chứng minh – hấn là toàn hệ pháp sư!!!

Nghĩ mình bất quá chỉ là phong hỏa song hệ, cũng đã lên đến ngai vàng của pháp sư trong Thí Thần, hiểu câu ‘Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu

thiên' hẳn đương nhiên cũng sẽ không ếch ngồi đáy giếng mà tự cho mình là thiên hạ đệ nhất, nhưng, nhưng thật sự không ngờ mình và đối phương thế nhưng lại có sự chênh lệch lớn như thế, đã vậy mình còn có ý đồ muốn khiêu chiến với đối phương – hiện tại xem ra đúng là không biết tự lượng sức mình mà.....

Gọi Quốc Sĩ Vô Song qua, giáo cho nàng “Băng Hà Thế Kỳ”, cũng không quan tâm đến thần sắc kinh nghi bất định trong mắt đối phương (dù sao hẳn cũng là phong hỏa hệ pháp sư, có chiêu thức ma pháp của băng hệ là tuyệt đối không bình thường) cúi đầu không nói lời nào đi đến chỗ những người khác tiếp tục sứ mệnh thần thánh “giáo thụ dục nhân” của mình.....

Ai nha..... Xem ra lại có người bị đá kích nghiêm trọng sau Lục Đạo Luân Hồi rồi..... Nhìn bộ dáng buồn bã ủ rũ của đối phương, Phù Tô bỗng cảm thấy vui sướng.

>>Hết chương 37Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

“Lão đại, băng quái vật này là Minh Diễm Tiểu Quý, cấp 300, hướng Đông Nam, BOSS là Thâm Uyên Linh Chủ, tọa độ 50;36.”

“Tốt, Trinh sát đoàn chú ý ẩn thân, Phụ trợ đoàn chú ý an toàn của Xe tăng đoàn, những hỏa hệ pháp sư của Pháp sư đoàn lui xuống nghỉ ngơi, tất cả băng hệ tiến ra ứng chiến, những người còn lại tự do công kích.” Cấp bậc của quái ngày càng cao, cấp 300, cho dù là tạp binh thì người thường cũng phải đánh ba năm lần mới giải quyết xong một con, hiện tại Trinh sát đoàn đã hoàn toàn không có cơ hội công kích, chỉ đảm nhận nhiệm vụ điều tra, còn vất vả và nguy hiểm nhất vẫn là Xe tăng đoàn và Phụ trợ đoàn.

Quản Sát Bất Quản Mai chia Phụ trợ đoàn thành hai đội, thay phiên nhau nghỉ ngơi, ngay cả ngâm du thi nhân với năng lực trị liệu bạc nhược cũng không thể không ôm cầm, thêm máu đến tay cũng đau.

Phi Long Tại Thiên vào hàng tiên phong, thừa nhận công kích của những quái thuộc hệ hắc ám là Tử Vong Kỵ Sĩ và Ác Ma Đồng Chúc nên đã bị trọng thương. Thuận Phát Hỏa Cầu Thuật của Minh Diễm Tiểu Quý như mưa rơi không ngừng lên người Phi Long Tại Thiên, cảm giác bóng nặng cơ hồ làm thần kinh hắn chết lặng. Quản Sát Bất Quản Mai ở phía sau nhìn thông khổ chống đỡ của lão đại nhà mình, không khỏi lo lắng. Nhưng hắn chỉ là đại tể ti không chút lực công kích, chỉ có thể đứng phía sau liều mạng giờ pháp trượng, đối phương dù sao cũng là quái 300 cấp, chỉ cấp bậc thôi cũng đã đủ làm bọn họ đau đầu, huống chi đừng nói đến BOSS Thâm Uyên Linh Chủ đang như hồ rình mồi phía sau.

Dần dần đã có người chống đỡ không nổi, Phụ trợ đoàn chỉ cần không cẩn thận một chút, lập tức có bốn năm người của Xe tăng đoàn biến thành bạch quang, từ đó một đội hình nguyên bản không chút sút mẻ giờ lại xuất hiện nhiều lỗ hổng, làm lâu sẽ chú ý, Thâm Uyên Linh Chủ giáo hoát phát hiện điều này, lập tức chỉ huy bọn tạp binh Minh Diễm Tiểu Quý tập trung công kích lấp bảo hộ nghiêm mật của Phụ trợ đoàn.

“Ca ngợi sự vinh quang của Thánh Đường

Nghe những lời ngâm xướng từ xưa

Lời chúc của thần rơi xuống thế gian,

Phá hủy bóng tối ngu muội

Đánh thức bài thánh văn chương

—— Chiếc ô luân hồi!”

Một tấm chắn hình tròn từ mặt đất dâng lên, chắn lại lỗ hổng kia, bảo vệ cho Phụ trợ đoàn, Quản Sát Bất Quản Mai ngã xuống mặt đất, “Chiếc ô luân hồi” là kỹ năng cuối cùng của hắn, lúc trước không muốn sử dụng, bởi vì kỹ năng này cực kỳ tiêu hao năng lượng, nhìn cây ma pháp trống rỗng, đại tể ti Nhân tộc không khỏi cười khổ, hậu quả so với trong tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn...

Mất đi bảo hộ của đại tể ti, Phụ trợ đoàn càng thêm cố sức, tuy rằng Chiếc ô luân hồi có thể chống đỡ một lúc, nhưng nó cũng chỉ giúp kéo dài hơi tàn mà thôi.

Một trận tiếng đàn dễ nghe tựa như tiếng trời, vang lên bên tai mọi người, Quản Sát Bất Quản Mai cảm thấy mình như đang ngâm trong ôn tuyền, thoải mái đến nói không nên lời, những mệt mỏi lúc trước trở thành hư không, nhìn lại cây ma pháp của mình thế nhưng đã đầy lại. Mờ bảng trạng thái ra, trên đó bỗng xuất hiện mấy chữ BUFF (tăng ma pháp).

Tán Ca Của Athena: hồi phục trị số ma lực đến trạng thái cao nhất, tăng 10% trí lực, liên tục trong năm phút.

Thái Bình Tụng Ca: hồi phục trị số sinh mệnh đến trạng thái cao nhất, tăng 10% sức chịu đựng, liên tục trong năm phút.

Chiến Thần Gào Thét: tăng 50% lực công kích, liên tục trong năm phút.

Ifrit Địch Bảo Hộ: tăng 100% hỏa hệ ma pháp, liên tục trong năm phút. (Ifrit là thần lửa)

Tiếng đàn bao trùm làm lòng người rung động, những BUFF này đối với họ mà nói chính là đưa thân sưởi ấm trong ngày tuyết rơi a! Hỏa cầu làm người sút đầu mẻ trán bỗng nhiên không còn đáng sợ nữa, những chức nghiệp công kích giả không khỏi sử dụng đại chấn, đánh về phía quân đội Minh Diễm Tiểu Quý, mà người của Phụ trợ đoàn đều nhìn về phía người đánh đàn, hâm mộ có, ghen tỵ có, kính nể có, ngũ vị tạp trần.

Hắc Diệu Chi Ngân bị nhìn đến không được tự nhiên, hơn nữa ánh mắt của ngăm du thi nhân trong Phụ trợ đoàn khi nhìn về phía mình, tỏa ra lực quang tựa như sói, làm hắn không tự chủ được mà sợ hãi, ho nhẹ một tiếng, giảm bớt không khí xấu hổ, Hắc Diệu thu hồi thụ cầm sau đó lấy Đào Mã Lí ra, lần này lại làm mọi người hít sâu một hơi – bởi vì đã có thông báo của chính phủ, nên bảy đại thần khí trên Đại Lục này hầu hết mọi người đều biết, nhưng biết thì biết, chính mắt nhìn thấy vẫn là lần đầu tiên, lần này không chỉ Phụ trợ đoàn, mà cả người của Công kích đoàn cũng nhìn hắn với ánh mắt xam ngắt...

Bất đắc dĩ thở dài, không còn biện pháp, ai bảo Đào Mã Lí của hắn nổi quá chứ, Già Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt cũng là thần khí, nhưng người ta cũng chỉ giống một thanh kiếm bình thường được đặt trong áo choàng, không ai nhìn thấy, không như trường cung của mình, trừ phi thu vào Không Gian Thủ Trạc, nếu không thì phải đeo trên lưng...

Nhìn ánh mắt ai oán của đối phương, Quy Vu Tịch Diệt sao lại không biết hắn đang suy nghĩ cái gì chứ? Nhún nhún vai, khoe miệng gọi lên một nụ cười trấn an.

Thâm Uyên Linh Chủ thấy ưu thế áp đảo ban đầu mà mình tạo ra giờ phút này biến thành hư ảo, nhất thời rít gào một tiếng, đại đao trong tay nhô cao hướng về phía Phi Long Tại Thiên, từ trên đầu bổ xuống, công kích như lời đĩnh vạn quân, một tiểu kỵ sĩ chỉ hơn chín mươi cấp như hắn đương nhiên không thể ngăn trở, nhưng phía sau lại là Phụ trợ đoàn và Công kích đoàn máu ít, hắn tuyệt không thể né tránh, thở dài, Phi Long Tại Thiên giờ khiên lên chắn ở đỉnh đầu mình, nhắm chặt mắt chờ chết.

Đau đớn trong tưởng tượng vẫn chưa rơi lên người mình, Phi Long Tại Thiên tò mò mở mắt hé thử một khe nhỏ ra nhìn, trên tấm khiên trước mắt mình là một cây vũ tiễn, vũ tiễn tỏa ra ánh sáng vàng vây mình bên trong, đại đao của Thâm Uyên Linh Chủ chém vào vòng phòng hộ đó, làm lửa bay tứ tung.

“Ai, cũng đã đến lúc dùng chiêu kia rồi...” Một bóng dáng mang mặt nạ trắng làm từ Lich mộc đi đến bên cạnh mình, Phi Long Tại Thiên sừng sốt đôi chút, nhìn thân hình quen thuộc kia liền đoán ra đây chính là cung tiễn thủ của Sơn Miêu tiểu đội – Hắc Diệu Chi Ngân.

Không rõ vì sao cung tiễn thủ này lại bỏ qua ưu thế về viễn trình, chạy đến gia nhập chức nghiệp cận chiến đánh quái, nhưng thực lực của Sơn Miêu tiểu đội Phi Long Tại Thiên hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút hiểu biết, hắn xuất hiện ở đây, tất nhiên có lý do riêng của hắn.

“Thanh âm tĩnh mặc

Hãy mượn tay ta mà giải phóng

Phá vỡ bức họa tối đen

Cuồng long bị đóng băng

Trục xuất nơi hoang dã

Quang mang hắc sắc nghìn vạn năm

Thức tỉnh đi

Nguyên tội ngủ say trong Vô Đê Khanh

Abaddon!”

Theo dòng ngăm xướng của chú ngữ, mặt đất xuất hiện một pháp trận sao sáu cánh, quang mang chói đến nỗi người xem phải lấy tay che mắt, sợ bị nó làm tổn thương.

Thâm Uyên Linh Chủ khinh thường liếc mắt pháp trận triệu hồi kia, nhưng khi pháp trận đã thành hình, trong đôi mắt tàn bạo giả hoạt động bỗng hiện lên một tia sợ hãi khó có được, bóng dáng của hắn nhoáng lên một cái, đã đứng đầu hàng ngũ của Tử Vong Kỵ Sĩ, đi đến trước mặt Hắc Diệu Chi Ngân, chém xuống đại đao trong tay, Hắc Diệu Chi Ngân còn đang ngăm xướng không thể di chuyển, chỉ đành trơ mắt nhìn thanh đại đao ngày càng gần mình.

Tất cả mọi người vì cung tiễn thủ gây yếu kia đổ mồ hôi lạnh, những nữ tử của Phụ trợ đoàn đều che kín mắt, không đành lòng nhìn cảnh tượng bị chém dưới lưỡi dao sắc bén kia... tiếng “leng keng” của kim loại rơi xuống đất, đại đao bị một cây ngân thương vững vàng đánh bay đi, dọa thiên sứ bốn cánh nhú mây, trên dung nhan tuấn mỹ vô song lộ ra một nụ cười mỉa mỉ: “Chính tên nhãi nguoi đã quấy rầy chuyện tốt của ta sao?” Phải biết rằng hắn đang cùng Bá Luân Tư “trao đổi tình cảm”, đột nhiên bị chú ngữ kéo từ Địa Ngục Thâm Uyên lên cái bãi chiến trường này. (Còn nhớ con Băng Sương Cự Long Bá Luân Tư trong Lợi Tắt Hưu Tháp không?)

Những nam nhân khi bị quấy rầy “chuyện tốt” đều phi thường đáng sợ, dọa thiên sứ lại cuồng ngạo này đem hai chữ “đáng sợ” phát huy đến tối đa, trên chiến trường nhất thời gió nổi mưa phun, mây đen như sóng biển kéo tới không ngớt, dưới áp lực làm kẻ khác hít thở không thông, vô luận là ngoại gia hay Minh Diễm Tiểu Quỷ cũng đều không tự giác mà thối lui về phía sau, tạo ra một khoảng trống lấy hấn làm trung tâm.

“Vì sao, vì sao lại công kích ta?” Thâm Uyên Linh Chủ giờ đao, hỏi với vẻ mặt không dám tin.

“Chỉ vì... nhìn ngươi chướng mắt!” Một câu nói nhẹ nhàng, được phun ra từ cánh môi mỏng, lại làm Thâm Uyên Linh Chủ nổi giận gầm một tiếng, thân hình đột nhiên biến lớn, cơ hồ như một tòa núi nhỏ, đại đao trong tay chém về phía dọa thiên sứ đứng trên mặt đất.

“Chẳng trách ngươi vĩnh viễn chỉ có thể là một linh chủ nhỏ!” Abaddon cười nhạo một tiếng rồi bay lên không trung, bốn cánh chim màu đen mở rộng, thân hình cũng biến lớn, “Kết thúc rồi, ngươi ngay cả tư cách chơi trò chơi với ta cũng không có!”

Từ trên cao lao xuống, ngàn thương thật dài đâm thẳng qua, dưới tiếng gào thét tuyệt vọng, xuyên thẳng người của Thâm Uyên Linh Chủ đang cầm đại đao. Một ngọn lửa phụt ra từ trong người Thâm Uyên Linh Chủ, sau đó hóa thành mảnh tro tàn, ngay cả Hắc Diệu Chi Ngân cũng không khỏi có chút ngần ngại – xem ra khi ở Lợi Sát Hư Tháp hấn đã thủ hạ lưu tình không ít với Bá Luân Tư a...

“Này, tiểu tử, ngươi thực không biết chọn thời gian.” Abaddon biến nhỏ trở lại đi đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân, nói một cách bất mãn, hiển nhiên vẫn còn canh cánh chuyện mình bị quấy rầy.

“A~ thật có lỗi, nếu ngươi bận thì tùy thời đều có thể trở về.” Hắc Diệu Chi Ngân lấy lại tinh thần vội vàng nói.

“Ha ha ~~ bỏ đi, khó được một chuyến ra khỏi Địa Ngục Thâm Uyên, xem như cùng Bá Hi (tên thân mật của Bá Luân Tư) giải sầu.”

“Bá Luân Tư cũng đến đây sao?” Hắc Diệu Chi Ngân nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng của Băng Sương Cự Long, theo lý thì hấn phải lớn lắm chứ a...

“Bá Hi không muốn lộ diện, có thể là do vết thương bị bỏ rơi chưa hoàn toàn khép lại...” Nhớ đến điều này, hàng lông mày xinh đẹp của Abaddon không khỏi nhíu lại.

“La Nghiêm Tháp Nhĩ cũng có nỗi khổ riêng...” Hiện tại hấn ở cùng với Lộ Đức Duy Hi có lẽ cũng thực hạnh phúc. Bất quá những nỗi khổ mà linh chủ này gặp phải khi còn trẻ cũng thật làm người khác không thể tưởng tượng...

“Ta biết, bằng không ta đã nghiền nát xương cốt của tên đó và ả nữ vụ yêu kia thành bột rồi!” Dọa thiên sứ oán hận.

Hắc Diệu Chi Ngân mỉm cười, ấn tượng với dọa thiên sứ này không khỏi tốt hơn – xem ra chỉ là một người ngoài miệng chua ngoa nhưng lại có tâm đầu hủ...

>>Hết chương 38Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

“Lão đại, vẫn chưa phát hiện tung tích của quái tiếp theo.” Thanh âm của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội, hấn thống lĩnh cả tiểu đội Trinh thám đoàn đi xem xét trong phạm vi một trăm dặm rất nhiều lần, nhưng vẫn không phát hiện gì. Chẳng lẽ Quái Vật Công Thành Chiến đã hoàn tất rồi sao? Không có khả năng, nếu chấm dứt thì hệ thống sẽ nêu lên – huống hồ hấn cũng không tin hệ thống sẽ tốt như thể buông tha cho bọn hấn.

“Ngươi tất nhiên không phát hiện bởi vì chúng ở trên trời!” Năm cây Lô Đình Chi Dực bay thẳng lên trời, một con ưng bị rút xuống, nhìn thoáng qua thi thể của quái, bên trên có hàng chữ “Quang Ứng Chi Vương, BOSS thủ lĩnh cấp 450.”

Chẳng lẽ mình bắn bầy bắn bọ lại bắn trúng BOSS ư? Hắc Diệu Chi Ngân hoang mang ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện cả đàn quái trên đó cũng không tán đi, mà tiếp tục lượn quanh, thừa cơ công kích ngoại gia trên mặt đất và tường thành. Ngoại Viên trình đoàn và Pháp sư đoàn, tất cả những cận chiến giả đều chỉ có thể giương mắt nhìn, một thân khí lực không chỗ sử dụng.

Tuy rằng lực công kích của quái thuộc phi hành hệ không mạnh bằng địa hệ, nhưng quái cấp 450 tuyệt đối không dễ đối phó, huống hồ Hắc Diệu Chi Ngân phát hiện trên trời không chỉ có một loại quái, mà là đủ chủng loại, hơn nữa trên thi thể của mỗi con quái đều biểu hiện là BOSS thủ lĩnh – chẳng lẽ đoàn quái này là tập hợp tất cả những BOSS của đủ chủng loại?

Ngoại gia trên mặt đất gặp tổn thất từ trước đến nay chưa từng có, dưới công kích của đám BOSS trên bầu trời, bạch quang trên mặt đất bay lên liên tục như pháo hoa, tương phản với công kích của đoàn BOSS, phản kích của Pháp sư đoàn cùng Viễn trình đoàn là cực kỳ bé nhỏ.

“Lão đại, Trinh sát đoàn của chúng ta cơ hồ toàn quân bị diệt.” Thanh âm không cam lòng của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội.

Ngay sau đó là Thương Lăng: “Xe tăng đoàn thương vong hơn phân nửa.”

“Phụ trợ đoàn thương vong hơn phân nửa.” Đây là thanh âm của Quân Sát Bất Quân Mai.

“Tiểu đội thứ nhất của Viễn trình đoàn toàn quân bị diệt.”

Báo cáo về thương vong vang lên không ngừng trong kênh đoàn đội, làm sĩ khí hạ xuống thấp chưa từng có, có thể chống đỡ được đã là kỳ tích, rõ ràng chỉ cần kiên trì thêm hai nhóm quái công kích nữa thôi, thì Quái Vật Công Thành Chiến sẽ kết thúc, nhưng dựa vào tình huống trước mắt, bọn họ tuyệt đối không qua nổi vòng công kích này! – Chẳng lẽ mình đã quá mức tự đại sao? Chẳng lẽ lấy thực lực như thế để kiến tạo Thành Bang là miễn cưỡng quá ư? Đối mặt với tổn thất quá lớn chưa từng có từ trước đến nay, Phù Tô không khỏi hoài nghi quyết định của mình.

“Trước tiên phải tìm được đầu lĩnh của chúng, đánh chết con BOSS kia, chúng ta mới có hy vọng.”

“Ta đã thấy rồi.” Lục Đạo Luân Hồi dùng tay chỉ lên không trung, theo ngón tay hắn, mọi người trông thấy các loài BOSS đều bay xung quanh một bóng dáng hòa hồng, chẳng lẽ lần này BOSS đầu lĩnh là nó – Hỏa Phượng Hoàng?!! Trên Đại Lục, Hỏa Phượng Hoàng và Hoàng Kim Long được xem như hai thần thú, là sự tôn vinh của Đại Lục, là vương của tất cả các loài thú. Ngay cả chư thần cũng không dám trêu chọc, không ngờ lần này hệ thống đầu não lại cho Hỏa Phượng Hoàng đến công thành, xem ra đã có quyết tâm muốn tiêu diệt đám người bọn họ...

Độ cao này thì ngay cả tiêu thương của Sa Mạc Chi Ứng cũng bất lực, có thể công kích đến Hỏa Phượng Hoàng e chỉ có thể là Hắc Diệu Chi Ngân. Bất quá hắn không cuồng ngạo tự đại đến nỗi chỉ bằng lực lượng của hai người mà có thể giết một thần BOSS.

Ánh mắt chằm chằm của Hắc Diệu Chi Ngân nhìn về phía Abaddon, người bị nhìn cũng lực bất tòng tâm nhún nhún vai, “Nếu là Hỏa Phượng Hoàng, thì chỉ có Lộ Tây Pháp đại nhân mới có thể đã bại nó.” Ngụ ý chính là dọa thiên sứ này bất lực.

Hắc Diệu Chi Ngân thất vọng xụ vai, xem ra lần này bọn họ không thể kiến được thành rồi... Lộ Tây Pháp đại nhân... Hắn chạy đi đâu mà tìm vị thần của Ma tộc a...

“Không, nó không phải Hỏa Phượng Hoàng.”

?!?! Hắc Diệu Chi Ngân vẻ mặt kinh dị nhìn vị mỹ nam tử với mái tóc xanh biển vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh mình, ngay cả Quy Vu Tịch Diệt khi tiềm hành đến gần thì mình cũng sẽ phát hiện, nam nhân này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Nam tử cảm giác được ánh mắt của đối phương, thần nhiên cười, hướng hắn gật đầu nói: “Chào ngươi, du cung thù Ma tộc ~”

!!! Lần đầu gặp mặt đã nhìn ra chủng tộc cùng chức nghiệp của mình, người này tuyệt đối không phải ngoạn gia, lại nhìn một đầu tóc màu xanh biển kia, Hắc Diệu Chi Ngân hét lớn: “Ngươi... Ngươi chẳng lẽ là Bá Luân Tư?!”

“Là ta.” Thấy đối phương nhận ra mình, Bá Luân Tư vui vẻ gật đầu, động tác giờ tay nhắc chân đều mang theo sự tao nhã như Phù Tô. Hắc Diệu Chi Ngân không thể tin nhìn chằm chằm người kia, có lẽ là do lần đầu gặp mặt ấn tượng quá sâu, tuy rằng đã xác nhận, nhưng về mặt cảm tình không thể nào tưởng tượng được nam tử xinh đẹp này chính là con Bể Sương Cự Long cả người tàn ra hơi thở bị thương tuyệt vọng kia.

Quy Vu Tịch Diệt nhìn bộ dáng trợn mắt há mồm của đối phương, thậm chí kéo tay hắn, lúc này Hắc Diệu Chi Ngân mới phục hồi tinh thần, “Thật có lỗi, chỉ là ta có hơi giật mình.”

“Ha ha ~ hơn một ngàn năm, ta cũng đã quên hình dạng của mình, nếu Abaddon không...” Ánh mắt của Bá Luân Tư chuyển sang nhìn dọa thiên sứ đứng bên kia, tràn đầy ôn nhu, người nọ cũng nở một nụ cười sùng nịnh với hắn. Hắc Diệu và Tịch Diệt xem như cũng miễn cảm về phương diện này thậm chí trao đổi một ánh nhìn ý vị thâm trường với nhau – giữa hai người này... có gian tình a... có gian tình...

“Ách, Bá Luân Tư. Thực có lỗi khi đã quấy rầy các ngươi, nhưng ngươi có thể giải thích một chút về những lời lúc nãy hay không?” Đây chính là chiến trường a! Bạch quang trên mặt đất cứ không ngừng bay lên, hai người các ngươi nếu muốn trao đổi tình cảm cũng không thể để lúc khác sao...

“Nga, không sao, ta chỉ muốn nói nó không phải Hỏa Phượng Hoàng thôi.”

“Vậy nó là gì?”

“Long tộc, ta cảm nhận được hơi thở của Long tộc trên người nó.”

Long tộc... Cũng không yếu hơn Hỏa Phượng Hoàng... tâm tình vừa mới phấn chấn của Hắc Diệu Chi Ngân nháy mắt lại ngã xuống thung lũng.

“Nhưng năng lực của nó rất yếu, không hiểu sao một con Á Long mà lại không có năng lực cường đại như Á Long.” Bá Luân Tư hoang mang ngẩng đầu lên nhìn Hỏa Phượng Hoàng trên bầu trời, nhờ cộng hưởng của Long tộc nên trên phương diện huyết thống hắn có thể cảm giác đây tuyệt đối là Long tộc cường đại, nhưng sao năng lực của nó lại kém xa chủng tộc của nó chứ? Rõ ràng là một con rồng, vì sao phải đổi thành bộ dáng của Hỏa Phượng Hoàng?

Không cường đại như Á Long? Vậy chứng minh mình có cơ hội, mắt Hắc Diệu Chi Ngân sáng ngời, thông qua kênh tư tán giấu nói với Lục Đạo Luân Hồi: “Lục Đạo, lát nữa ta sẽ thử công kích Hỏa Phượng Hoàng, một khi ta thành công, những con BOSS trên không trung sẽ bạo động, lúc đó ngươi hãy chỉ huy người của Viễn trình đoàn chống cự một lát, nếu thật sự không được thì buông tha cho tòa thành này đi, đừng để mọi người hy sinh vô ích.”

“Ngươi muốn đọan đầu với Hòa Phượng Hoàng??!!” Nếu người nói những lời này không phải Hắc Diệu, hẳn khẳng định sẽ tắt kênh đi – loại này thật giống như lời của người đang nói mở. Bất quá cho dù người nói lời này chính là Hắc Diệu mà hẳn luôn bội phục, Lục Đạo Luân Hồi cũng nhận không được muốn nhảy xuống tường thành nhéo nhéo Ma tộc này xem hẳn có phải thật sự bị điên rồi không. . .

“Chỉ là muốn thử xem. Dù sao cũng không còn biện pháp đúng không?” Hắc Diệu Chi Ngân nhẹ nhàng trả lời một câu, liền đóng lại tư tán gẫu. Nếu con Hòa Phượng Hoàng kia thật sự giống như lời Bá Luân Tư, từ một con rồng không có năng lực gì biến thành, vậy thì hẳn vẫn có cơ hội vẫn hồi thể cục.

Lấy ra “Yên Diệt Sinh Mệnh” từ trong túi tiền, Hắc Diệu Chi Ngân lấy tay mon trón cây thần tiền này, âm thầm cầu nguyện “Đây chính là trận đầu tiên của ngươi, hãy phù hộ ta mà đáo thành công.”

Khoát thần tiền lên Đào Mã Lí, Hắc Diệu Chi Ngân giờ cung lên một góc 75 độ, vũ tiền Yên Diệt Sinh Mệnh được bao phủ bởi một ngọn lửa hỏa hồng sắc.

“Phạm nhân, ta cảm giác được hơi thở quen thuộc trên người ngươi.” Đột nhiên vang lên một câu nói, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn xung quanh, trên mặt những người khác không ai có biểu tình gì – ngoài Quy Vu Tịch Diệt. Hẳn dường như cũng nghe được thanh âm này, chỉ hơi nhíu mày nhìn về phía mình, ánh mắt hai người gặp nhau, trực giác cho thấy chuyện này rất không đơn giản, vì thế đều án binh bất động, tình quan kỳ biến.

“Phạm nhân, hai người các ngươi một có “chìa khóa”, một có phân nửa của ta, rốt cuộc là lấy được từ đâu?” Thanh âm kia lại vang lên sau một trận trầm mặc, hai người hoang mang liếc nhau, Hắc Diệu Chi Ngân cẩn thận mở miệng: “Xin hỏi, ngươi rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

“Vĩ Vũ Phượng Hoàng trong tay ngươi chính là chìa khóa để linh hồn của ta sống lại, mà một nửa thân thể sắp sống lại của ta ngay ở trên người hẳn.”

Hắc Diệu Chi Ngân đánh giá Quy Vu Tịch Diệt bên cạnh mình, một trong những thứ trên người người này có thể xứng đôi với thân phận của đại BOSS chỉ có loan đao thần khí trong truyền thuyết – Già Lam Phong Bạo.

“Chẳng lẽ nửa người của ngươi chính là Già Lam Phong Bạo?” Quy Vu Tịch Diệt nghi hoặc mở miệng.

“Không sai, chẳng lẽ ngươi không phát hiện Già Lam Phong Bạo của ngươi không đầy đủ sao?” Bị đối phương nhắc tỉnh, Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên nhớ tới kỹ năng cuối cùng mà mình không thể sử dụng. Nguyên bản còn tưởng rằng phải giải trừ phong ấn hoặc đạt tới cấp bậc gì đó mới có thể sử dụng, không ngờ là do Già Lam Phong Bạo không đầy đủ.

“Làm thế nào mới có thể sử dụng nó đầy đủ?”

“Rất đơn giản, ngươi làm thân thể ta sống lại, chỉ cần sử dụng Vĩ Vũ Phượng Hoàng trong tay người kia thì linh hồn của ta có thể sống lại.”

“Ta phải làm thế nào?” Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng hỏi. Có thể bổ sung đầy đủ cho thần khí truyền thuyết, tuyệt đối là một cơ hội khó cầu a.

“Ngươi chỉ cần bắn vũ tiền được chế tạo từ Vĩ Vũ Phượng Hoàng kia về phía ta là được.”

??! Con rồng này thật sự quá cường đại hay là đầu nó có vấn đề thế? Phải biết rằng Yên Diệt Sinh Mệnh và Đào Mã Lí đều là hai thần khí, lực sát thương kia tuyệt đối không phải giỡn a... Nó của hiện tại chỉ còn một nửa lực lượng, có thể chịu đựng được sao?

Dường như hiểu được ý nghĩ của Hắc Diệu, Hòa Phượng Hoàng kia ở không trung xoay một vòng, trùng mắt liếc hẳn, khinh thường nói: “Ta hiện tại ở dạng linh hồn, thứ hiện ra trước mắt các ngươi chỉ là ảo ảnh mà thôi, tiền của ngươi không có khả năng sẽ bắn trúng ảo ảnh!”

Ách... Hắc Diệu Chi Ngân ngưng ngưng nghiêng đầu, cười gượng một tiếng, lập tức không chút do dự, giương cung khoát tiễn, thần tiền Yên Diệt Sinh Mệnh như phi hỏa lưu tinh bắn về phía “Hòa Phượng Hoàng” trong không trung. Ánh mắt của mọi người gắt gao nhìn về phía cây tiền kia, tim cũng theo đó bay lên, bọn họ không biết cuộc trao đổi lúc này của ba người, ở trong mắt những người khác, giờ phút này chỉ đơn thuần là Hắc Diệu Chi Ngân khiêu chiến Hòa Phượng Hoàng, thắng bại được quyết định ở giây phút.

Liệt diễm thuần kim sắc phát ra từ Yên Diệt Sinh Mệnh, xoay quanh bóng dáng hỏa hồng sắc kia, bao vây nó thành một cái trứng, sau đó lập tức nở ra, quang mang hoàng sắc cùng hồng sắc bao trùm tất cả, quang mang mãnh liệt chiếu xuống như muốn làm mù mắt mọi người, nhưng mọi người vẫn mở to mắt, hiện giờ không trung đã trở về trạng thái ngàn dặm không mây, ngay cả một con chim cũng không còn. Mà bên hông Quy Vu Tịch Diệt lại lặng lẽ có thêm một thanh loan đao.

>>Hết chương 39Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Quy Vu Tịch Diệt nắm song đao trong tay, thật chặt, gương mặt ít biểu tình của ngài thường hiện lên thần sắc kích động, gương mặt nhìn song đao hiện lên một hàng chữ nhỏ:

“Già Lam Phong Bao (thể đầy đủ), vũ khí trưởng thành, tăng 50% lực công kích, kỹ năng phụ 1: Nhược Điểm Trinh Trắc: tăng 10% tỷ lệ trực tiếp công kích vào nhược điểm của đối phương, nhất kích tất sát. Kỹ năng phụ 2: Long Quyền Phong: làm địch nhân lâm vào cuồng phong trong một tỷ lệ nhất định nào đó, không thể di động, lực công kích giảm phân nửa, tốc độ công kích giảm phân nửa, lực phòng ngự giảm phân nửa, tốc độ xuất chiêu giảm phân nửa. Kỹ năng phụ 3: Nhất Thiểm: tăng 25% tỷ lệ được thêm 2 lần công kích.” (Trong thể không đầy đủ, Già Lam Phong Bao chỉ có 2 kỹ năng phụ đầu và bị xam kỹ năng 2, các nàng có thể xem lại ở chương 18)

Già Lam Phong Bao ở thể đầy đủ không chỉ giải trừ kỹ năng phụ hai “Long Quyền Phong”, còn có một kỹ năng mới “Nhất Thiểm”. Được thêm 2 lần công kích, nói cách khác có 25% hấn chém một đao, đối phương sẽ nhận ba đao... Hơn nữa với lực công kích biến thái của người này... Ách, thực không thể tưởng tượng...

“Không công bằng... đều là thần khí truyền thuyết, vì sao đao của ngươi có ba kỹ năng, còn Đao Mã Li của ta chỉ có một kỹ năng...” Hắc Diệu Chi Ngần nửa là hăm dọa, nửa là ghen tỵ bủn xỉn mỗi bất mãn kháng nghị.

“Bởi vì Già Lam Phong Bao là thần khí đặc biệt nhất trong tất cả các thần khí truyền thuyết, cũng không thể giao dịch.” Bá Luân Tư không biết từ khi nào đi đến bên cạnh hai người, nhẹ giọng nói: “Huống chi Già Lam Phong Bao là vũ khí duy nhất có linh hồn, ta nói có đúng không, Phong Long ca ca?”

“Ngươi... ngươi là Thủy Long Bá Luân Tư?” Song đao phát ra thanh âm rất nhỏ, sau đó một đạo bạch quang bay ra, hình thành bóng dáng giống với Bá Luân Tư, tuấn mỹ nam tử với một mái tóc bạc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thủy Long đã sa đoạ thành sinh vật vong linh vào mấy ngàn năm trước rồi, hiện tại ta là Băng Sương Cự Long Bá Luân Tư.”

“A, đã thành vong linh rồi sao? Bất quá... ta cũng không tốt hơn ngươi. Bị người xé đôi thân thể và linh hồn, dùng phong ấn phân liệt chúng, nếu không nhờ Hòa Phượng Hoàng cho ta một nửa sinh mệnh lực, chỉ sợ ta đã không còn nhìn thấy ánh mặt trời. Ta nghĩ ngươi cũng là vật hy sinh cho âm mưu kia, đúng không Bá Luân Tư?” Phong Long cúi đầu cười tự giễu, đáng tiếc mái tóc bạc quá dài đã che khuất gương mặt, không ai có thể thấy biểu tình lúc này của hắn.

“Âm mưu gì?” Abaddon vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng. Hắn luôn cảm thấy chuyện của Bá Luân Tư thực kỳ quái, nhưng lại không có gì chứng minh, hôm nay Phong Long nói ra, không khỏi mở miệng truy vấn.

“Đọa thiên sứ ư? Xem ra ngươi cũng không thể chịu được cái gọi là Thần Minh a~” Nhìn thoáng qua bốn cánh chim màu đen sau lưng Abaddon, nam tử tóc bạc lộ ra nụ cười thâm sâu.

“Long tộc, ta chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra?” Đọa thiên sứ hiển nhiên là một người có tính tình nóng nảy.

“Ta tên Già Lam, Phong Long Già Lam.” Long tộc hiển nhiên là chủng tộc kiêu ngạo đến tận xương tủy, Phong Long thập phần bất mãn với giọng điệu không kiên nhẫn của Abaddon. Trong nháy mắt nam tử tóc bạc đứng thẳng người, toàn thân tản mát ra khí thế uy áp.

“Già Lam ca ca, ta cũng muốn biết.” Đè lại tay đang nắm lấy trường thương của đọa thiên sứ. Bá Luân Tư thành khẩn nhìn về phía huynh trưởng của mình. “Sau khi ngươi mất tích, Hoàng Kim Long cũng biến mất, sau đó Địa Long cùng Hòa Long bắt đầu giết chết những sinh vật khác, Long tộc cũng bắt đầu từ lúc đó tàn sát những sinh vật vô tội, ta bị mặc danh kỳ diệu phong ấn lực lượng, bị đẩy đến một địa phương không biết tên, rồi được long kỵ sĩ La Nghiêm Tháp Nhữ cứu, trở thành đồng bọn của hắn, sau đó Lợi Sát Hưu Tháp bị phá hủy, ta cũng dần chìm xuống lòng đất và sa đoạ trở thành vong linh sinh vật...”

“Ha hã, sự tham lam của Thần tộc, sự ngu muội của Long tộc, sự giả hoạt của Ma tộc...” Phong Long Già Lam lắc đầu thờ dài: “Bá Luân Tư, những thứ ngươi trải qua cũng chỉ là một bước nhỏ trong cái âm mưu này mà thôi, nhưng khi bị phong ấn thì linh hồn của ta đã được khắc ấn, một khi ta tiết lộ bí mật này, sự trừng phạt của ta chính là linh hồn bị xé rách.”

“Vậy phải làm sao đây?”

“Chúng ta không hẳn là không còn cơ hội.” Lắc lắc đầu, Phong Long chuyển hướng sang Hắc Diệu Chi Ngần và Quy Vu Tịch Diệt đang đứng một bên: “Phàm nhân, ta lựa chọn các ngươi, cũng mang hy vọng mà phó thác nhiệm vụ cho các ngươi. Chỉ có các ngươi mới có thể ổn định lại trật tự của thế giới hỗn loạn này.”

Lúc này trước mặt hai người xuất hiện một khuôn khổ đối thoại của hệ thống “Nhiệm vụ: Sự Giao Phó Của Long Tộc, nhiệm vụ cấp bậc SSS+, thời gian hoàn thành: vô hạn, nhận hay không nhận.”

Lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ cấp bậc SSS+ a, xem ra những phát triển trong trò chơi này đều có quan hệ với nhau, trình độ khó khăn của loại nhiệm vụ này không cần nói cũng biết, giá trị cũng thực rõ ràng, chuyện tình khả ngộ bất khả cầu này, nếu không nhận thì tuyệt đối là đồ ngu.

Hai người không chút do dự chọn nhận, Phong Long Già Lam nhắm mắt lại, trầm tư trong chốc lát rồi nói: “Quái công thành tiếp theo sẽ là Địa Long và Hòa Long, các ngươi hãy cẩn thận.”

... Xem ra hệ thống đầu não không chính chết chúng ta thì không cam lòng... Chỉ cần một con cự long cũng đủ làm họ chịu không nổi rồi, đừng nói đến hai con? Ngại ngạo gia bọn họ mệnh dài quá à?

“Đừng sợ, chúng ta sẽ giúp người.” Nhìn ra vẻ chán nản của Hắc Diệu, Bá Luân Tư lấy tay vỗ vỗ vai hắn.

“Cám ơn...” Trả lại cho đối phương một ánh mắt cảm kích, Hắc Diệu Chi Ngân mở kênh đoàn đội muốn thông báo cho mọi người biết tình huống của quái vật công thành thuận tiện hỏi chút về những tổn thất, nào ngờ vừa mới mở ra liền bị một đồng tin nhắn đè đầu.

“Hắc Diệu? Người thế nào rồi? Lúc này sao không liên lạc được với người? Người đang ở không gian đặc thù sao?” Là thanh âm của Lục Đạo Luân Hồi, có thể nhìn ra được hắn đang cực kỳ lo lắng.

“Ta không sao, không cần lo lắng, Lục Đạo.” Xem ra lúc này nhóm Cự Long đã ngăn cách bọn họ với bên ngoài, có lẽ do không muốn quá nhiều người biết chuyện này. “Tình hình cụ thể sau khi xong việc này sẽ giải thích với người, trước hãy nói sơ một chút tổn thất của công hội đã.”

“À, vẫn nên để Phù Tô nói với người.”

“Viễn trình đoàn tổn thất một phần ba. Pháp sư đoàn tổn thất một nửa, Công kích đoàn tổn thất hơn nửa, Xe tăng đoàn cơ hồ toàn quân bị diệt, Trinh sát đoàn toàn quân bị diệt, Phụ trợ đoàn còn lại không đến một phần ba...” Thanh âm của Phù Tô vang lên trong kênh, vẫn bình tĩnh như trước, bất quá trong giọng nói chứa sự buồn bực và mất mát không thể che dấu, với lực lượng và sức chiến đấu như vậy, thì có thể chống cự đến lần công thành cuối cùng sao? Quyết định của lúc trước... là rất tự đại hay sao?

“Phù Tô, chỉ huy bọn họ rút vào nơi an toàn trong thành đợi lệnh, người của Viễn trình đoàn cùng Pháp sư đoàn lên tường thành trợ giúp, tất cả những đoàn trưởng cùng phó đoàn trưởng chỉ cần còn sống thì đến chỗ ta tập hợp.”

“Hảo.” Tuy rằng không hiểu ý đồ của Hắc Diệu, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm vô điều kiện với đồng bạn, Phù Tô vẫn tuyên bố một mệnh lệnh ngắn gọn, giao quyền chỉ huy Pháp sư đoàn cho Quốc Sĩ Vô Song, sau đó chạy tới chỗ bọn họ với tốc độ nhanh nhất.

Nhìn nhìn người đứng bên cạnh mình – so với mình tưởng tượng còn ít hơn a, Âm Đồng, Cục Đoan Phân Tử, Thương Lăng, Vực-xây Hoa Hồng đã chết trong những công kích kia, hiện tại chỉ còn lại những thành viên có sức chiến đấu tinh nhuệ là Phù Tô, Hoàn Mỹ Phong Bạo, Lục Đạo Luân Hồi, Sa Mạc Chi Ứng, Phi Long Tại Thiên, Tiềm Long Tại Uyên, Túy Sát Giang Sơn, Nhất Quý Tha Dao, Quân Sát Bất Quân Mai, mình và Quy Vu Tịch Diệt.

Ho nhẹ một tiếng, Hắc Diệu Chi Ngân mở miệng dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người: “Ta đã được thông báo, đám quái công thành cuối cùng chỉ có hai, bọn họ là hai trong tứ đại Cự Long là Địa Long An Tháp Thụy Tư cùng Hỏa Long Ba Lạp Tập Tư.” (Để hai diễn viên này xuất hiện một chút, ta biết đại nhân của hai con Cự Long này sẽ tức giận a...)

“Tứ đại Cự Long?!!” Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý nhưng mọi người vẫn lắp bắp kinh hãi. Long tộc quản lý tứ đại nguyên tố, cũng như thủ lĩnh của phi điều là Hỏa Phượng Hoàng thì thủ lĩnh của tứ đại Cự Long chính là Hoàng Kim Long. Là thần BOSS cấp bậc 1000...

“Sợ cái gì? Vừa này Hỏa Phượng Hoàng không phải còn bị một tiền của Hắc Diệu đuổi về nhà sao ~” Nhất Quý Tha Dao tùy tiện nói.

“Ách... thật ra chuyện này không giống như các người nghĩ...” Nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Phong Long Già Lam, Hắc Diệu không khỏi thảm vì Nhất Quý Tha Dao mà chảy một thân mồ hôi. “Tóm lại, con vừa này không phải là Hỏa Phượng Hoàng, chuyện tình cụ thể chờ sau khi kết thúc Công Thành Chiến sẽ giải thích với mọi người, hiện tại chủ yếu là cách đối phó với hai con Cự Long cuối cùng này...”

“An Tháp Thụy Tư cứ giao cho ta cùng Abaddon, Ba Lạp Tập Tư giao cho các người cùng Già Lam ca ca, được chứ?” Bá Luân Tư nói.

Mọi người luôn một mực chú ý đến Hắc Diệu Chi Ngân giờ phút này mới phát hiện còn ba người ở đây, người chưa thấy qua họ đều dùng thần sắc nghi hoặc mà nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, người thấy qua Abaddon thì lại bắt đầu phỏng đoán lai lịch của hai người còn lại. “Ách... chuyện về bọn họ, sau khi kết thúc ta cũng sẽ giải thích với mọi người...” Hắc Diệu oán hận trừng mắt Quy Vu Tịch Diệt, rõ ràng người cũng có một nửa trách nhiệm, vì sao lại đổ hết lên đầu ta? Hắn cũng không muốn mình sẽ bị chết đuối dưới biển nước miếng của mọi người a...

Quy Vu Tịch Diệt vẫn giữ gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, bất quá thứ hiện lên trong mắt kia – rõ ràng là ý cười a...

“Hừ, không được cũng phải được, hai tên ngu ngốc kia đã đến.” Hừ lạnh một tiếng, lãnh khí tỏa ra từ Phong Long Già Lam làm mọi người rùng mình. Hắc Diệu trộm liếc mắt nhìn qua nhìn lại – không hổ là chủ nào đó nấy a... bộ dáng khi Già Lam tức giận, nhìn thế nào cũng giống với Tịch Diệt...

>>Hết chương 40Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41

Thanh âm của Già Lam vừa dứt, thì có hai nam tử từ nơi hoang vu đi đến, một người tóc như liệt hỏa tùy ý tung bay, người còn lại thì tóc ngắn màu nâu gắt gao dán vào da đầu, bọn họ tư thái thanh thản, tựa như không phải đang đi trên chiến trường, mà là trong một hoa viên tuyệt đẹp.

Khí thể sắc bén đánh vào mặt, tựa như có một cánh tay vô hình, đặt sau lưng họ, làm họ không thể hít thở. Hắc Diệu gắt gao nắm chặt Đào Mã Lí, hẳn biết hai nam tử đang đi đến là ai, bởi vì loại cảm giác áp bách này không phải tự nhiên mà tới, đây là một trong số các kỹ năng của Cự Long – Uy Áp. Gây áp lực với những sinh mệnh yếu hơn mình, để bọn chúng thần phục.

Lúc trước khi nhìn thấy hai cốt hình rỗng của Thủy Long Bá Luân Tư, sau đó lại nhìn thấy linh hồn rỗng của Phong Long Già Lam, hai người này đều bị suy giảm thực lực, nhưng hiện tại hẳn đã cảm nhận được uy lực thật sự của Cự Long. Quay đầu qua, Quy Vu Tịch Diệt cũng nắm chặt Già Lam Phong Bạo trong tay, có lẽ do vũ khí trong tay hẳn có thuộc tính chống cự được năng lực Uy Áp của Cự Long, nhưng vẫn có thể thấy những đường gân của cơ thể do căng thẳng mà tạo ra, hẳn cũng không thoải mái. Hai người có trong tay thần khí truyền thuyết đã như vậy, thì càng đừng nói đến những người còn lại, Phi Long Tại Thiên cùng Túy Sát Giang Sơn đã được bao phủ bởi một tầng đầu khí, Hoàn Mỹ Phong Bạo và Phù Tô mở ra ma pháp hộ thuẫn, Quân Sát Bất Quân Mai cũng biến ra một quang thuẫn cực nhật trước người mình, tuy rằng kém “Chiếc ô luân hồi” nhưng cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó. Lục Đạo Luân Hồi dùng hết tiền của mình khởi động một vách tường phòng hộ giản dị – tổng thể mà nói, mọi người đều có chút chật vật, không ai không bị Cự Long uy áp.

“Ca, gần đây hao nhảm chán, rốt cuộc cũng đến phiên chúng ta vận động.” Nam tử tóc đỏ lấy tay che miệng, ngáp một cái thật dài. Những lời này rơi vào trong tai mọi người, không khỏi trở mình xem thường hẳn – vận động... Thật muốn giết người bằng cách tập thể hình mà...

“Nhìn xem, nhìn xem ~ ta thế nhưng lại phát giác ra hơi thở của tiểu Thủy và tiểu Phong a... Lần này thật đúng là bọn họ đã quay về rồi...” Địa Long cười ha ha, trong lòng Hắc Diệu thầm cầu nguyện bọn họ có thể trình diễn tiết mục huynh đệ thân cận, cốt nhục đoàn viên, tránh để bọn hắn phải động thủ với hai tên cường đến khủng khiếp này. Nhưng câu tiếp theo của Địa Long đã đánh tan ảo tưởng của hắn “Nếu tiểu Thủy và tiểu Phong tham gia thì trận đấu sẽ càng thêm náo nhiệt... Đến đến đến, chúng ta có cần phân tổ rút thăm hay không?”

... Bọn họ có thật là đã xa nhau mấy ngàn năm rồi không? Chẳng lẽ không cùng ngồi xuống ôn chuyện à? Vì sao lại trở thành một cục diện quỷ dị như thế? Ánh mắt tìm kiếm hướng về phía Phong Long Già Lam, người phía sau cũng dùng ánh mắt không vui trừng hai tên huynh đệ kia “Đừng tưởng Long tộc đều có bộ dáng ngốc nghếch như vậy, ít nhất thì ta và Bá Luân Tư không phải thế.” Già Lam nhặt nhều nói.

“Ca, tiểu Thủy và cái tên người đầy lông chim kia giao cho người đó ~ ta sẽ đi tiếp đón tiểu Phong...” Hỏa Long tùy tiện chỉ chỉ Bá Luân Tư và Abaddon đang đứng một bên, nghiêng ngang đi về phía Phong Long Già Lam.

Người... người đầy lông chim... sau khi mọi người thấy dọa thiên sứ nghe được những lời này, gân xanh trên trán liền hiện ra, trường thương trong tay không nói lời nào đâm về phía nam tử tóc đỏ Ba Lạp Tập Tư: “Cái con thần lẩn lông đỏ chết tiệt! Mấy ngàn năm không gặp nên ngứa à?”

“Chặc... Chặc... khó trách ta không nhận ra người, nguyên lai là người đã đi nhuộm cánh rồi, người ~ đầy ~ lông ~ chim ~” Những lời này của Địa Long An Tháp Thụy Tư đã thành công làm dọa thiên sứ nổi giận, chuyển mục tiêu sang hẳn “Hôm nay ta phải lột da người! Con tê tê kia!”

“Ai ~ ai ~ đừng nói ra biệt danh của nhau ở trước mặt ngoại nhân chứ...” Trên đầu của Bá Luân Tư nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Ngu ngốc!” Phong Long Già Lam nhìn “trò cười” trước mắt, hàm răng cắn chặt phun ra hai chữ.

“Này! Già Lam, sao người vẫn luôn là bộ dáng người chết thế?” Thấy huynh trưởng của mình và dọa thiên sứ đang nói cười vui vẻ, Hỏa Long không cam lòng chịu tịch mịch, ném một cái hỏa cầu qua cho Phong Long.

Thấy hỏa cầu bay đến, ngoài Già Lam ra, thì tim của những người còn lại đã sắp lên đến cổ họng – đùa ư, đó chính là ma pháp hỏa hệ Cự Long a! Phải biết rằng sinh vật Cự Long là sự tồn tại đáng sợ đến cỡ nào, có thể miễn dịch với tất cả ma pháp. Xem nhẹ tất cả các công kích vật lý, có thể sử dụng cầm chú trong nháy mắt – càng đừng nói đến lực công kích vật lý khủng bố khi họ biến trở về bản thể thật, cùng với ma pháp long ngữ thần bí khó lường.

Già Lam vươn tay, bỗng nhiên xuất hiện một cơn gió xoáy lớn, làm hỏa cầu kia lệch khỏi quỹ đạo, bắt quá, cho dù không đánh lên người mình, nhưng nhiệt độ lúc hỏa cầu kia nổ mạnh vẫn làm bọn họ cảm giác như mình đang chìm trong biển lửa, Cự Long, quả là danh bất hư truyền. Khó trách bọn họ cuồng ngạo như vậy, người ta xác thực có lý do để cuồng ngạo mà.

“Ha ha ha ~ tiểu Phong, người yếu đi nga ~” Thấy đối phương vạch ra nhược điểm của mình chỉ với một câu nói, sắc mặt Phong Long Già Lam thập phần nhục nhã, hẳn bị phong ấn ngàn năm, linh hồn và thân thể chỉ mới được hợp làm một, thực lực tự thân suy giảm lớn, nếu đơn đả độc đấu với con Hỏa Long đã nghỉ ngơi đến tinh lực dư thừa này thì hẳn tuyệt đối không phải đối thủ của nó.

Thanh âm của Ba Lạp Tập Tư vừa dứt, thì sự uy áp của Cự Long lại càng thêm trầm trọng, đầu tiên là Quang Chi Tiễn của Lục Đạo Luân Hồi không chống cự nổi, gãy làm đôi, tiếp theo là ma pháp hộ thuẫn của Hoàn Mỹ Phong Bạo, Phù Tô và Quân Sát Bất Quân Mai còn có thể nỗ lực ngăn cản, nhưng mồ hôi đầy trán đã chứng minh hiện tại bọn họ đang rất vất vả chống cự. Đầu khí trên người Phi Long Tại Thiên và Túy Sát Giang Sơn đã đạt đến hạn độ cao nhất, nhìn từ xa giống như hai thân thể đang tự bốc cháy.

Đột nhiên một đạo hàn quang xuất hiện, Hỏa Long phát hiện, tránh sang một bên, nhưng trên người vẫn xuất hiện ba đạo vết thương. Hắc Diệu Chi Ngân cách đó không xa thấy rõ, vết thương này, chính là kỹ năng đặc thù của Già Lam Phong Bạo – Nhất Thiêm.

“Ha ha ha... thật thú vị, thế nhưng có thể chống lại Cự Long Uy Áp, còn dư lực để công kích ta, thú vị!” Mái tóc đỏ của Ba Lạp Tập Tư không gió thổi mà tự động bay lên, phiêu tán trong không trung tựa như một ngọn lửa “Nếu đã vậy, để đáp lại hảo ý của người, ta sẽ thật sự chiến đấu!” Dứt lời vang lên một tiếng rống ngăm, bóng dáng của nam tử tóc đỏ biến mất, thế chỗ nó là một con Cự Long không lồ với thân hình hỏa hồng sắc.

Sự uy áp cũng biến mất trong nháy mắt biến thân kia, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Lục Đạo Luân Hồi phản ứng nhanh nhẹn đồng thời “xoát xoát xoát” bắn sáu cây Xuyên Giáp Tiễn qua đó. Cự Long vẫn đứng đó không để ý đến những cây vũ tiễn kia, bất động đón nhận công kích. Nhưng tựa hồ nó đã xem nhẹ đối phương, vũ tiễn nhỏ tí kia thế nhưng lại như một mũi nhọn sắc bén xuyên qua lớp vảy rồng, đâm thẳng vào thịt. Cự Long rít gào một tiếng, phun

một hỏa cầu qua.

Phù Tô nhanh chóng đứng trước mặt mọi người tạo ra một bức tường băng, hỏa cầu chạm vào bức tường băng, lập tức hòa tan nó thành hơi nước, nhưng cho dù đã trải qua quá trình ngăn cản này, thì hỏa cầu kia vẫn tạo thành một ít thương tổn cho mọi người. Thừa dịp khoảng cách này, bóng dáng của Quy Vu Tịch Diệt biến mất, rồi sau đó lại xuất hiện trên đỉnh đầu Cự Long, song đao trong tay lóe sáng chém vào cái mũi nơi có vẻ là yếu nhất của Cự Long.

Có người sẽ hỏi, nếu đã lên được đến vị trí kia thì sao lại không chém vào mắt nó? – Theo cuộc đối thoại vừa rồi của Cự Long bọn họ có thể thấy, chúng không phải từ địch, ngược lại còn là bằng hữu có quan hệ phi thường thân mật, chỉ là phương thức biểu đạt tình cảm có chút quá khích... Có kỳ tăng quan hệ này, tâm của Quy Vu Tịch Diệt cũng không phải rất tuyệt tình, huống chi con Hỏa Long này tựa hồ cũng không có ý muốn lấy đi sinh mệnh của họ, bằng không thì ngay từ long ngữ ma pháp lúc này đã giết hết rồi, đừng nói mấy người họ, cho dù là cả một tòa thành đối với nó cũng là chuyện nhỏ.

Hỏa Long đã bị công kích, nâng tay che mũi, sau một lúc lâu, đột nhiên ngửa đầu hét: “Dám hủy dung nhan lão tử!!!! Lão tử giết hết các ngươi!!!” Hỏa Long tức giận, lực công kích tăng thêm một bậc, móng vuốt đánh đến Tiềm Long Tại Uyên cách nó gần nhất, ngay sau đó là một hỏa cầu bay về phía Túy Sát Giang Sơn. Thân thể nho nhỏ của ninja sao có thể chịu được một kích này, vì vậy máu của Tiềm Long Tại Uyên rất nhanh đã thấy chảy, cũng may Quân Sát Bất Quân Mai phản ứng nhanh, từng đạo hàn quang sáng lên, khó khăn cứu về một cái mạng nhỏ của ninja. Túy Sát Giang Sơn lại không có vận khí tốt như thế, thứ nhất hắn không như Thương Lăng là một chiến sĩ thiên về phòng ngự, thứ hai nếu bị vây trong trạng thái cuồng hóa hắn sẽ bỏ hết tất cả lực phòng ngự, nên một cái hỏa cầu kia đã trực tiếp biến hắn thành một đạo bạch quang.

“Ba Lạp Tạt Tư!” Bị Phong Long Già Lam gầm một tiếng, Hỏa Long cũng phát giác mình có chút quá tay..., nhưng tính cách kiêu ngạo của Cự Long không cho phép nó trực tiếp nhận sai “Không phải chỉ là một phạm nhân thôi sao? Ta đâu có ngờ hắn yếu đến vậy, lại nói cho dù các ngươi chết cũng có thể sống lại mà không phải sao?”

“Đương nhiên có thể sống lại, chẳng lẽ NPC các ngươi chết đi sẽ không được tạo mới lại sao?” Thanh âm của Phù Tô không lớn, cũng thực bình thản, nhưng người hiểu tính cách của hắn đều biết – Tinh Linh pháp sư này đã nổi giận rồi...

Tuy rằng sau khi từ vong hệ thống sẽ nảy sinh NPC mới, nhưng người mới này có thể là hắn, cũng có thể không phải là hắn, hệ thống chỉ giữ lại số liệu nguyên thủy, về phần những suy nghĩ tiến hóa trong trò chơi, hoặc những trí nhớ tích lũy được sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn, nên nói theo một nghĩa nào đó, nếu NPC chết đi, thì đó chính là thật sự chết.

Nhìn Tinh Linh pháp sư với cái mắt kính trên mũi, từng bước từng bước lại gần, Ba Lạp Tạt Tư không khỏi lui về sau mấy bước, trực giác của dã thú báo cho nó biết người trước mắt mình cực kỳ nguy hiểm. Tinh Linh pháp sư đi đến trước mặt nó, vươn tay trái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua chỉ trước của Cự Long, nó một nụ cười âm lãnh: “Có muốn – thử chết một lần không?”

“Khắc ấn bị chiếm đoạt

Cái kèn mà phê hồn giả đã thổi lên nhân ngày tận thế

Ngục Thâm Uyên ngủ say

Bài ca ngâm xương của sự hủy diệt

Lấy sự khởi đầu của nguyên tội làm khởi đầu

Lấy thứ cuối cùng của Huyết tộc làm cuối cùng

Mở ra di sản của ác ma tối hậu...” Chú ngữ liên tiếp được tuôn ra từ miệng Tinh Linh pháp sư.

Abaddon đang ác chiến cùng Địa Long nghe thấy đoạn chú ngữ này, toàn thân chấn động, rút trường thương về, tránh khỏi một công kích của An Tháp Thụy Tư, chỉ vào Phù Tô hét lớn: “Mau! Mau ngăn cản tên điên kia!”

Thấy những người khác còn chưa rõ, địa thiên sứ bất chấp đối thủ bên cạnh mình, dang rộng cánh bay đến bên cạnh Tinh Linh pháp sư, ngón tay trắng bệch chạm lên cổ của pháp sư, một đồ án màu đen hiện lên trên cái cổ gầy nhỏ của pháp sư. Thanh âm ngâm xương chú ngữ của Phù Tô ngay lập tức dừng lại. Mọi người bị tình huống bất chợt này làm choáng váng, sững sờ đứng đó, trầm mặc trong chốc lát, Hoàn Mỹ Phong Bạo nhìn ra vấn đề, tiến lên tóm lấy Abaddon “Ngươi đã làm gì hắn? Vì sao tất cả những khí tức ma pháp của hắn đều bị biến mất?”

“Chỉ là ma pháp cấm chế cao cấp.” Đây tay của Hoàn Mỹ Phong Bạo, địa thiên sứ lạnh lùng nói: “Đây là cấm chú cuối cùng của ‘Từ Vong Điều Linh’ một khi đã phát động thành công thì tất cả những sinh mệnh chung quanh nó đều sẽ biến mất, tuy rằng hắn vẫn chưa đạt được đến pháp lực như Lộ Đức Duy Hi, cũng có lẽ cấm chú này không hoàn toàn giết chết được Cự Long, nhưng cũng đủ để các ngươi trở về ô, tu dưỡng mấy trăm năm!” (Từ Vong Điều Linh đã từng được Phù Tô sử dụng một lần lúc bị người của Long Chiến Tử Dã công kích, các nàng có thể xem lại ở chương 27)

>>Hết chương 41Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Nhớ đến chiêu thức ma pháp này đã từng giết chết một ngàn ngoạn gia vây công Sơn Miêu tiểu đội, trong lòng mọi người cũng thầm đổ mồ hôi lạnh – xem ra đạo lý về Phù Tô “Một khi tức giận, thì ngay cả Cự Long cũng phải e ngại” là rất đúng.

“Được rồi, các người đã chơi đủ chưa?” Thanh âm của Phong Long Già Lam đột nhiên vang lên, đối tượng là Địa Long và Hỏa Long “Ta còn chuyện quan trọng hơn muốn nói. Biểu hiện của bọn họ, cũng nên làm các người vừa lòng rồi chứ?”

Thân ảnh Hỏa Long nhoáng lên, biến trở về bộ dáng nam tử lúc đầu, chỉ là trên mũi còn một đường đao, đó chính là dấu vết Quy Vu Tịch Diệt vừa lưu lại “Đúng vậy đúng vậy, người mà Già Lam ca chọn thật mạnh!” Sau đó lại không cam lòng lắm bản: “Biến thái giống như người vậy!”

Trước mắt mọi người đột nhiên hiện ra một khung đối thoại “Chúc mừng ngoạn gia đạt được sự tán thành của Tứ Đại Nguyên Tố Cự Long, nhận được nhiệm vụ ‘Tìm kiếm Hoàng Kim Long’ nhiệm vụ cấp bậc SSS+, thời gian nhiệm vụ: vô hạn.”

Còn có thể làm thế nào? Đương nhiên chọn nhận. Vừa nhận xong nhiệm vụ, hệ thống lại nêu lên “Quái Vật Công Thành Chiến đã chấm dứt, chúc mừng Thí Thần công hội, Long Chiến Tứ Dã công hội, Sơn Miêu Dong Binh Đoàn đã liên hợp kiến thành thành công.”

Sau đó hệ thống thông báo với thế giới: “Chúc mừng Thí Thần công hội, Long Chiến Tứ Dã công hội, Sơn Miêu Dong Binh Đoàn đã liên hợp lập Thành Bang thành công. Hy vọng những ngoạn gia khác hãy cố gắng hơn, lịch sử của Đại Lục là do các người tạo ra.”

... Vì sao lại là ba nhà liên hợp kiến thành... rõ ràng lúc đầu viết danh sách chỉ có Thí Thần công hội thôi a... người của Thí Thần có chút buồn bực.

... Không công lại được một đại tiện nghi... lão đại đúng là anh minh thần võ a!... Người của Long Chiến Tứ Dã cười trộm.

... Vì sao còn muốn treo chúng ta lên nữa a? Có biết chúng ta sợ nhất là nổi danh hay không?... Năm con mèo rừng thực bất đắc dĩ.

“Này! Nhiệm vụ kế tiếp rất gian khổ, mà cấp bậc của các người thật làm người ta khó chịu!” Địa Long nói ra những lời đáng ghét.

Còn không phải do các người ban tặng à? Lần này công thành, những người chết đi cấp bậc sẽ bị hạ 10%... Mọi người giận mà không dám nói gì.

“Hắc hắc ~ để bốn đại gia giúp các người chút nào ~” Hỏa Long Ba Lạp Tạt Tư búng tay một cái, một đạo kim quang sáng lên trên thân mọi người, hệ thống lại nêu lên “Chúc mừng ngoạn gia đột phá cấp bậc đại quan: cấp một trăm, học được kỹ năng chủng tộc.”

Được... được rồi rồi!!! Nhìn con số hoa lệ trên bảng trạng thái của mình, ý tưởng thứ nhất của mọi người chính là xông lên nào, hãy mãnh liệt ôm hôn con Hỏa Long thối thí kia – không chỉ cấp bậc đột phá một trăm, mà còn học được kỹ năng chủng tộc, lần này bọn họ thật sự đã bị cơ hội từ trên trời rớt xuống này đập trúng đầu hôn mê bất tỉnh rồi.

“Kỹ năng của ta là ‘Tự Nhiên Câu Thông’.” Phù Tô là Tinh Linh tộc, đạt được năng lực có thể trò chuyện với thực vật.

“Kỹ năng của ta là ‘Tổ Tiên Chi Hồn’ có thể thỉnh linh hồn tổ tiên của Bán Thú Nhân tộc đến, chọn một trong những kỹ năng bậc nhất của dã thú như: sự nhanh nhẹn của báo, sự dũng mãnh của hổ, sự phần nộ của gấu.” Sa Mạc Chi Ưng xuất thân lập đầu giả, thật tự nhiên mà lựa chọn ưu thế về tốc độ: sự nhanh nhẹn của báo.

“Kỹ năng của ta là ‘Đại Sư Thân Thiện’ sức quyến rũ tăng 10%... Tùy Sát Giang Sơn khó hiểu nói... kỹ năng của Nhân tộc thật kỳ quái... ”

“Của ta là ‘Phi Tường’.” (Bay lượn)

“Của ta cũng vậy.” Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt liếc nhìn nhau, sao lại là bay? Chẳng lẽ muốn bọn họ giống những kiếm tiên cổ đại có thể cười kiếm xuyên gió, hay là giống một con khỉ đứng trên cái Cây Đầu Ván?

“Ngu ngốc! Người là thiên sứ, thiên sứ a!” Nhìn ra những ý niệm kỳ quái trong đầu hai người, Abaddon thật sự nhìn không được, vỗ vỗ bốn cái cánh phía sau lưng mình, rồi nhìn Hắc Diệu Chi Ngân: “Còn người là Ma tộc a! Các người nói xem nên làm sao để bay?”

“Dùng cánh?” Hắc Diệu nhỏ giọng hỏi.

“Đúng!”

“Nhưng... cánh ở đâu?”

Đọa thiên sứ không thể chịu được nữa, trợn trắng mắt: “Thực ta chưa gặp qua ai tiếp thu chậm như người, các người cứ nhắm mắt lại tưởng tượng có đôi cánh phía sau mình là được.”

Hai người theo lời nhắm mắt, trong lòng thầm niệm: cánh, cánh, cánh, bỗng thấy sau lưng có cảm giác kỳ quái, như được phủ thêm một kiện khinh giáp nhẹ nhàng, lại mở to mắt, chỉ thấy sau lưng Hắc Diệu là một đôi cánh da như cánh dơi, còn Quy Vu Tịch Diệt là đôi cánh thiên sứ thật lớn thật trắng.

Làm thế nào để bay được? Đang trầm suy nghĩ vấn đề này, đôi cánh sau lưng tựa như được đại não điều khiển mà tự hành động, vỗ cánh tạo ra một trận gió, nháy mắt hai người đã bay lên không trung, dưới sự trợ giúp của đôi cánh mà bay lên cao. Ngoài hiện thực cũng có thể bay, nhưng hoàn toàn khác với cảm giác mà nó mang đến, gió trực tiếp thổi vào mặt, như bàn tay ôn nhu của mẫu thân, ngẫu nhiên có một con chim bay qua, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn bọn hắn, nhìn một lát phát hiện hai người không có ác ý, mới thả lỏng cảnh giác kéo gần khoảng cách, thậm chí còn có hai con chim sơn ca cất tiếng hót líu lo như đang chào hỏi họ, có lẽ bọn nó cho rằng hai người là đồng loại, chỉ là hình thể lớn hơn chút mà thôi...

Cảm giác được thoát khỏi xiềng xích, hoàn toàn tự do tự tại sung sướng đến nỗi không nên lời, Quy Vu Tịch Diệt nắm lấy tay Hắc Diệu, đồng thời vỗ mạnh cánh để tăng tốc độ, tựa như tát hoa mà bay vòng vòng trên không trung, không muốn trở lại mặt đất.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn bóng dáng đang cùng mình tự do bay lượn trên bầu trời, khóe miệng không tự giác gợi lên một độ cung nhỏ nhỏ, người luôn lạnh lùng xa cách nhân thế lại có một mặt hoạt bát như vậy, tuy rằng mặt nạ đã che đi biểu tình hiện tại của hắn, nhưng hiện tại hắn nhất định đã cười đến cực kỳ vui vẻ, ngày thường Tịch Diệt chỉ mang biểu tình lạnh như băng và nghiêm túc, cơ hồ đạt được đến trình độ tê liệt cơ mặt, nụ cười thật sự rất hiếm xuất hiện trên mặt hắn, bất quá, khi hắn cười lên trông rất đẹp, tuy ngăn ngui nhưng nó lại giống đóa hoa quỳnh nở vào ban đêm, đẹp đến nỗi làm người kìa mắt. Vậy ngoài hiện thực bộ dáng hắn trông thế nào đây? Tuy rằng khi sáng tạo nhân vật đã có sửa chữa đôi chút, nhưng vẫn căn cứ theo diện mạo thật của nhân vật, đột nhiên, đáy lòng Hắc Diệu sinh ra cảm giác tò mò, ngoài hiện thực nụ cười của Tịch Diệt trông thế nào? Thật muốn nhìn một chút a...

“A Diệu, hiện tại ngươi đang ở trên trời, ta cũng không cần lo lắng diện tích kỹ năng không đủ lớn, vậy chuyện kia đành nhờ ngươi!” Thanh âm của Phù Tô thành công kéo tâm tình của Hắc Diệu xuống đất. Lên tiếng đáp lời, không cam lòng lấy thụ cảm – hắn thật sự thống hận kỹ năng này, mỗi lần dùng tới đều làm mình suy yếu cả ngày, thật phiền muộn chết...

Oán giận thì oán giận, khó chịu thì khó chịu, nhưng việc thì vẫn phải làm, dù sao chỉ cần đàn một lần An Hồn Khúc, đã có thể cứu lấy cấp bậc của những chiến sĩ đã chết – cũng xem như siêu đáng giá. Cứ coi đây là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp đi.

Tiếng nhạc nhu hòa êm tai vang lên trên khoảng không chiến trường, Hắc Diệu Chi Ngân cảm giác rất rõ ràng thể lực của mình đang không ngừng bị huyền cảm bạch sắc hấp thụ – hai lần trước đều là ngồi dưới đất đàn, không cảm giác rõ như đang ở giữa không trung, hoàn toàn không có chỗ dựa, hiện tại loại thoát lực này càng thêm biểu hiện rõ ràng.

Cố gắng vỗ cánh để tạo cân bằng, tay đang gảy cầm bắt tri bắt giác run lên, ngay khi hắn nghĩ mình sẽ mất hết sức mà rơi xuống, trở thành ngoạn gia mất mặt đầu tiên, trước mặt mọi người rơi xuống đất mà chết, thì thân thể bỗng rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Đừng sợ, có ta.” Bên tai là lời nói ngắn gọn, nhưng lại mang theo ma lực làm người khác yên tâm, Hắc Diệu gật đầu thu cánh lại, dựa vào lòng Quy Vu Tịch Diệt, tiếp tục tấu An Hồn Khúc.

Gió thổi đi những đám mây che kín mặt trời, từng tia nắng rơi xuống người họ tạo thành những vầng sáng rực rỡ, nghe thủ khúc duyên dáng, nhìn hình ảnh tuyệt mỹ, người đứng trên mặt đất trong nháy mắt quên cả hô hấp.

“Thiên a!! Vô Song, ngươi có mang máy chụp hình không?!!” Thanh âm của Vực-xây Hoa Hồng vang lên trong kênh: “Nhanh chụp một tấm nào, ta đang trong trạng thái từ vong nên không thể chụp được!”

“Ân! Ân! Ta đang chụp.” Quốc Sĩ Vô Song nhanh tay ấn nút, một tấm ảnh rơi ra “Đam Mỹ đại thần a! Ngài thật sự rất chiều cổ ta, để lúc sinh thời ta có thể nhìn thấy một đôi cực phẩm như thế!!! A a... giờ có chết ta cũng không còn gì tiếc nuối nữa!”

“Ân, ân, ân, thật sự là Đam Mỹ đại thần đã hiển linh a! Ta muốn treo ảnh của bọn họ trong phòng ngủ của ta!!!!”

“A a... một cặp nữ cường a...”

Lại có thêm mấy thanh âm xa lạ vang lên trong kênh. Quốc Sĩ Vô Song chau mày, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà ác: “Chẳng lẽ là đồng chí sao? Uyên uyên lại đây ôm nhau nào...”

“Ưong ở một bên xem nào nhiệt!” Mấy người bọn họ trầm miệng một lời. (Chỗ này cũng dễ hiểu, uyên là con đực, mấy con đực ôm nhau, ưng là con cái, mấy con cái chỉ đứng xem thôi >”

“A! Thân nhân a! Ta tìm được thân nhân a!”

“Đến đến đến, chúng ta thêm hảo hữu...”

“Tốt tốt, chúng ta là người của Long Chiến Tứ Dã!”

“Dù sao thì đều ở cùng một thành, sau này mọi người đều là củ cải của cùng một hồ rồi!”

... “Bên chỗ các ngươi cũng có loại nữ nhân này sao?” Túy Sát Giang Sơn nhìn thoáng qua Phi Long Tại Thiên, người nọ bắt đầu đi gạt đầu, hai người đồng thời thở dài một hơi, trên mặt là biểu tình đồng bệnh tương liên.

>>Hết chương 42Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

“Oa! Ở bên kia, ở bên kia!”

Đám người vừa thoát khỏi một đám “truy binh” phía sau thì thở một hơi nhẹ nhõm, nhưng khi nghe tiếng họ thì sắc mặt lại trở nên khó coi, Quy Vu Tịch Diệt bắt đầu không khống chế được mà nắm chặt Già Lam Phong Bạo bên hông.

“Bình tĩnh, phải bình tĩnh...” Một bàn tay đặt lên bàn tay đang muốn rút đao của hắn, Hắc Diệu Chi Ngân thấp giọng khuyên can. Nếu không nhanh chóng giải quyết cái đám điên cuồng kia, hắn thực sự sợ Quy Vu Tịch Diệt sẽ không thể áp chế tức giận được nữa, trực tiếp dùng Già Lam Phong Bạo chém bọn họ thành từng miếng thịt nhỏ.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, từ sau khi chấm dứt Công Thành Chiến thì Sơn Miêu tiểu đội lại càng nổi danh. Phía trang web của chính phủ cố ý dành ra một mục, chuyên môn đưa tin tức và toàn bộ quá trình mà Thi Thần công hội đánh quái. Bài viết được đặt lên đầu nhất là bài khi Quái Vật Công Thành Chiến chấm dứt, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt song song giương cánh bay lên trời ban phúc cho chúng sinh. Lần này bọn họ muốn không làm người nổi tiếng cũng không được.

Hai chiếc mặt nạ trắng đen mà Quy Vu Tịch Diệt chế tạo cũng rất được hoan nghênh. Trải qua sự tuyên truyền của chính phủ và sự truy đuổi nhiệt liệt trong thâm lặng của các ngoại gia, hai cái mặt nạ đã trở thành dấu hiệu đặc biệt của họ. Hơn nữa còn chiếm hơn phân nửa số phiếu bầu trở thành đồ án đại diện cho Thành Bang.

Tên mới của Thành Bang dưới sự cường bức dụ dỗ của vô số nữ ngoại gia mà có tên là ‘Quang Ảnh Thành’, đồ án của Thành Bang là một cái khiên hình vuông, phía trên là một con Cự Long nhỏ đang giương cánh, trung gian là hình mặt nạ, nửa bên đen nửa bên trắng, là tổ hợp mặt nạ của Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt, dưới cùng là hai thanh lợi kiếm bắt chéo nhau.

Quá trình thiết kế tất nhiên là do Sơn Miêu tiểu đội phụ trách, cho đến khi chúng được treo trên cửa Quang Ảnh Thành, mọi người Sơn Miêu tiểu đội mới biết, đồ án này đã được hệ thống đầu não tán thành, nói đúng hơn thì chính là gạo sống đã nấu thành cơm, bọn họ cũng vô lực xoay tròn chuyển đất nữa.

Tránh xuất môn vào ban ngày, cả ngày bị khóa trong chiếc khinh giáp lữ hành, Sơn Miêu tiểu đội đi trên đường cái của Quang Ảnh Thành vẫn không ngừng bị người theo đuổi với một số lượng dọa người. Nên đã xuất hiện một màn kia – ngàn FANS rảnh rỗi điên cuồng truy đuổi.

“Trốn không thoát...” Năm người chỉ có thể tro mắt bị dồn vào một cái ngõ cụt. Âm Đồng tuyệt vọng nhìn Thương Lăng đang nhắm mắt: “Lão đại, ta xin lỗi người.” Nói xong thân hình nhoáng lên, biến mất.

Phù Tô lập tức nhe răng cười, pháp trượng vung lên, một pháp trận hình tròn xuất hiện dưới chân, biến thành một đạo bạch quang rồi mất tích. Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân đương nhiên không ngờ đến nỗi tiếp tục ở lại chỗ này làm động vật quý hiếm, liếc mắt nhìn nhau, song song ẩn thân chạy đi. Rất không nghĩa khí lưu lại một mình Thương Lăng, bị một đám người điên cuồng vây quanh.

“Không thể ngờ nổi ở Quang Ảnh Thành nữa, hẹn gặp mọi người ở tù quán của Lỗ Bối Đa Thành.” Lưu lại một câu như vậy, mọi người rất có ấn ý tất hết từ tán gẫu, chỉ còn lại một mình Thương Lăng kêu rên trong kênh.

Khi mọi người đến tù quán ở Lỗ Bối Đa Thành tề tụ thì đã là tối hôm sau, đầu tiên là Phù Tô, điểm tiện lợi của pháp sư cao cấp là, hắn có thể tùy ý dùng pháp trận truyền tống của pháp sư để đến những đại thành trấn mà mình muốn, đương nhiên trừ những thành trấn của địch, nói cách khác thì hắn có thể tùy thời tùy lúc đi những nơi hắn muốn.

Thứ hai là Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt, kỹ năng chủng tộc Phi Tường của họ không phải để chưng cho đẹp.

Thương Lăng đương nhiên sẽ là người đến cuối cùng, quăng mũ cỡi giáp, trên mặt còn có những vết cào đồ tươi và đậm những dấu môi son – có thể thấy được đó là hậu quả để lại sau khi tham gia “tiết mục chơi đùa”.

Nhìn bộ dáng chật vật của lão đại nhà mình, Âm Đồng là người đầu tiên nhìn không được mà phụt một tiếng cười ha hả, lập tức dưới sự uy hiếp của thanh kiếm màu đỏ mà ngoan ngoãn ngậm miệng lại ngồi xôm vào một góc tường chột kiến – không có biện pháp, ai bảo hắn là người có năng lực yếu nhất trong Sơn Miêu tiểu đội này chứ? Nhân thiện bị người khi, nhân thiện bị người cười a...

“Lên lầu thôi.” Nhìn thấy bộ dáng của Âm Đồng, Phù Tô bật cười. Đại Hội Thiên Hạ Độ Nhất Vô Đạo lần thứ hai đã bắt đầu, rất nhiều ngoại gia đều đang di chuyển về hướng Lỗ Bối Đa Thành, cho dù nơi đây không phải Quang Ảnh Thành, nhưng thanh danh của Sơn Miêu tiểu đội bọn họ đã truyền ra ngoài, khó bảo toàn việc không bị người nhận ra, đến lúc đó chắc sẽ lại bắt đầu trận “đại đào sát”... Khi hắn bước bước đầu tiên vào tù quán, đã có dự định sẽ lên lầu cao nhất, tuy rằng tốn không ít kim tệ, nhưng sau khi bóc lột tài sản của Túy Sát Giang Sơn thì đối với Sơn Miêu tiểu đội mà nói đây chỉ là chuyện không đáng kể.

Sự thật chứng minh “Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn năng bất năng” những lời này là chân lý vĩnh hằng không thể phủ nhận, ngồi trên cái ghế mềm mại, hưởng thụ loại tửu tốt nhất của tù quán, đối với thành viên của Sơn Miêu tiểu đội sau một phen chạy trốn chết chỉ có thể ra rừng ở

trường bóng mà nói là một phen hưởng thụ.

“Đây là tư liệu về Đại Hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo lần thứ hai mà ta tìm được trên diễn đàn của chính phủ, hình thức có hơi khác với năm trước.” Xuất ra tư liệu, Phù Tô phân phát cho mỗi người một tờ. Lần này chính phủ phá lệ phúc hậu mà tiết lộ quá trình thi đấu và hình dạng sân đấu.

Hình thức trận đấu năm nay hoàn toàn khác với năm ngoái, đưa tất cả các thành viên dự thi vào một cái sân. Căn cứ theo hình ảnh mà chính phủ đưa ra, nơi gọi là “Thông Thiên Tháp” này có kiến trúc hoàn toàn giống với Kim Tự Tháp Ai Cập ngoài hiện thực, với những tư liệu được lộ ra, thì không gian của tòa Thông Thiên Tháp này cực lớn, chia làm nhiều tầng, mỗi tầng sẽ có từng loại quái với thực lực khác nhau. Mà một khi người dự thi đã bước vào Thông Thiên Tháp thì sẽ bước vào một loại hình thức đặc biệt, trừ phi tử vong hoặc chịu thua thì những trường hợp còn lại không thể rời khỏi Thông Thiên Tháp. Những ngoại gia đã tiến vào Thông Thiên Tháp đồng nghĩa với việc đã tiến vào trạng thái tự động PVP, nghĩa là có thể công kích bất luận kẻ nào trừ đội hữu của mình. Đến lúc đó tất cả ngoại gia sẽ không chỉ đối mặt với những uy hiếp của quái, mà còn phải đề phòng những uy hiếp của đối thủ mình mang lại – nói cách khác là hình thức hỗn chiến trước nay chưa từng có, là một “đại đào sát” thật sự. (Đào là trốn, sát là giết; PVP là trạng thái các ngoại gia đánh nhau)

Xem tư liệu mà Phù Tô cung cấp, mọi người nhất thời không nói được gì, sau một lúc lâu Thương Lăng mới mở miệng phun ra một chữ: “Kháo...”

“Vậy mà họ cũng nghĩ ra được...” Âm Đồng gãi đầu buồn bực nói, có thể đoán được trận đấu này sẽ tàn khốc cỡ nào, đặt ra trận đấu này chẳng phải là tạo cơ hội cho ngoại gia chém giết lẫn nhau hay sao? Thật sự không hiểu phía chính phủ rốt cuộc nghĩ thế nào nữa.

“Ta cảm giác trận đấu lần này không chỉ đơn giản như vậy.” Phù Tô theo thói quen đẩy đẩy mắt kính. Phía chính phủ thường rất ít tiết lộ tin tức, nếu có cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, nhưng lần này lại phá lệ tiết lộ rất nhiều, chứng tỏ nó tuyệt không tầm thường. “Hơn nữa theo truyền thuyết ‘Thông Thiên Tháp’ là kiến trúc mà phẩm nhân liên hợp với thiên thần xây dựng nên, ta cảm thấy trận đấu này có liên quan với nhiệm vụ mà chúng ta nhận được trong Công Thành Chiến.”

“Hoàn toàn có khả năng.” Suy tư một lát, Hắc Diệu Chi Ngân không thể không khám phục năng lực phân tích của Phù Tô: “Người đã thông tri cho những người khác chưa?” Nếu thật sự có quan hệ với nhiệm vụ trước, thì hành trình lần này tuyệt đối sẽ rất gian khổ, đương nhiên càng nhiều minh hữu càng tốt.

“Ta đã thông tri Tủy Sát Giang Sơn cùng Phi Long Tại Thiên.” Phù Tô mỉm cười, hai người kia dù sao cũng không phải rất ngu ngốc, có lẽ sẽ hiểu ý của hắn. Nếu không hiểu – thì một đội hữu ngu như heo thế này, cũng không cần.

“Còn nữa, những gì có thể chuẩn bị thì hãy làm cho thật tốt, để hết tất cả vào túi không gian đi.” Rút kinh nghiệm từ Lợi Tắt Hư Tháp lần trước, lần này đi Thông Thiên Tháp không biết sẽ gặp phải quái BOSS gì, đương nhiên càng nhiều vật tiếp tế, thực phẩm và dược phẩm càng tốt. Những lời này chủ yếu là nói với Hắc Diệu Chi Ngân, dù sao hắn cũng đảm nhiệm hai chức vụ song trọng (song song quan trọng) là Trù Sư và Dược Tề Sư, các loại thực phẩm và dược phẩm đều phải nhờ hắn.

“Không thành vấn đề.” Hắc Diệu Chi Ngân gật đầu, hắn và Quy Vu Tịch Diệt mỗi người có một Hư Không Thủ Trạc, đây là túi không gian có hai vạn ngăn, nếu để đầy nó, cho dù mang cả Sơn Miêu tiểu đội đến sa mạc Xahara cũng có thể sống nhân nhả, nhưng là, kinh phí để mua thực phẩm mới là vấn đề quan trọng.

Phù Tô đương nhiên biết điều này, lấy năm thủy tinh tệ ra đưa hắn: “Tiền không thành vấn đề, không đủ thì cứ đến tìm ta.” Dù sao tiền này cũng là kinh phí chi trả mà Thí Thần công hội đã đưa – xài tiền của người khác đúng là thần thanh khí爽, không chút đau lòng a!

“OK, giao cho ta.” Hắc Diệu Chi Ngân ngẫm hiểu, tiếp nhận năm thủy tinh tệ rồi bỏ vào túi. Các loại thực phẩm dược phẩm đều nhờ kỹ năng Thu Thập Thuật của hắn mà lấy được, Tủy Sát Giang Sơn cho hắn nhiều tiền như vậy, phòng chừng ngay cả thù lao cũng ở bên trong. Bất quá cẩn thận ngẫm lại, đội viên dự thi của Thí Thần và Long Chiến Tứ Dã cộng lại thế nào cũng hơn mười mấy người, số lượng nhiều như vậy mà chỉ nhờ một mình hắn chuẩn bị, thật đúng là cả một công trình. Chút “tiền bo” ấy hắn cũng thoải mái tiếp nhận.

Vì vậy đêm trước khi thi đấu, mọi người bẻ quan tu luyện, chuẩn bị dụng cụ, tóm lại ai nấy cũng đều xoa xoa tay, chuẩn bị nghênh đón Đại Hội Đệ Nhất Võ Đạo lần thứ hai.

>>Hết chương 43Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Bạch quang hiện lên, người của Sơn Miêu tiểu đội được truyền tống vào một căn thạch thất của Thông Thiên Tháp, bốn phía đều là những hòn đá to lớn, ở giữa tường là một ngọn đuốc, ánh lửa hôn ám phiêu diêu không gây chút cảm giác thoải mái nào, ngược lại còn gia tăng không khí khủng bố.

Nhưng những thứ này đương nhiên sẽ không dọa được Sơn Miêu tiểu đội, dù sao cũng là một kim bài Dong Bình đoàn, hơn nữa trải qua một lần ở Lợi Tắt Hư Tháp, tình trạng như vậy tuyệt đối không gây ảnh hưởng gì đến họ.

Phù Tô mở bản đồ nhìn, quả nhiên hệ thống nêu lên đã bị vây trong tình trạng đặc thù, không thể biểu hiện, bất quá công năng tọa độ vẫn chưa bị hủy, xem như vạn hạnh trong bất hạnh. Mở hệ thống trực tiếp liên hệ với Túy Sát Giang Sơn và Phi Long Tại Thiên, ba đám người bọn họ đều ở chung một tầng, vị trí của Túy Sát Giang Sơn là ở giữa.

“Người của Thí Thần đứng yên tại chỗ, chúng ta và Long Chiến Tứ Dã sẽ đến chỗ các người tập hợp, vậy đi, các người không cần tắt kênh, đội viên nếu bàn chuyện riêng tư thì dùng tư tán gẫu, có chuyện gì thì hét to lên trên kênh đoàn đội. Nếu có thêm ý kiến gì thì nói.”

“Không thành vấn đề.”

“Hoàn toàn không thành vấn đề.”

Trong Công Thành Chiến lần trước, họ đã hoàn toàn lĩnh hội năng lực lãnh đạo cùng phối hợp của Phù Tô, lời chỉ huy của hắn không ai không phục. Cũng may sau trận chiến đó thì Sơn Miêu, Thí Thần cùng Long Chiến Tứ Dã đã được hệ thống nhận định là quan hệ đồng minh, có thể trao đổi với nhau trong kênh, bằng không dựa vào bản đồ đặc thù này, bọn họ có muốn liên hệ cũng là một vấn đề lớn.

“Được, vậy gặp nhau ở điểm tập hợp.” Quyết đoán cắt đứt, Phù Tô làm một thủ thế với đội hữu. Âm Đồng gật đầu tiến vào trạng thái tiềm hành, là người đầu tiên ra khỏi phòng, theo sát hắn là Thương Lăng đang cầm kiếm trong tay, tiếp đó là Phù Tô cùng Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt phụ trách cảnh phía sau.

“Thực yên tĩnh, tạm thời không phát hiện những ngoại gia khác hoặc quái.” Âm Đồng đi trước thăm dò truyền lại tin tức, Thương Lăng gật đầu, dẫn dắt mọi người đi nhanh đến tọa độ của bọn Túy Sát Giang Sơn.

Dừng đạo hẹp dài im lặng dị thường, chỉ có những tiếng bước chân vang vọng, vì tránh cho tiếng động quá lớn trở thành mục tiêu đánh lén của ngoại gia và quái, Sơn Miêu không sử dụng ma pháp chiếu sáng, không có ánh sáng đối với những người có năng lực siêu cường như Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt mà nói hoàn toàn không ảnh hưởng gì, Thương Lăng cùng Phù Tô mặc dù không tiện, nhưng dù sao cũng xuất thân từ Dong Bình Đoàn, có gian khổ thể nào cũng phải thích ứng, hướng chỉ phía trước còn có Âm Đồng lúc nào cũng báo cáo lại tình huống.

“Lão đại, có quái, Thánh Giáp Trùng, quái cấp sáu mươi ba.” Thanh âm của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội. (Thánh Giáp Trùng = Thánh Bộ Cảnh Cứng)

“Người cứ chờ chúng ta, đừng mù quáng công kích.” Theo tôn chỉ cẩn thận là vàng, Thương Lăng dẫn đầu đến chỗ Âm Đồng. Hắc Diệu Chi Ngân cực kỳ ấn ý lấy thụ cầm ra BUFF, theo những quang mang kim sắc hiện lên, mọi người cuối cùng cũng thấy được hình dáng của những con quái này, lớn bằng khoảng một con chó con, còn trùng toàn thân ánh lên thể vàng óng ánh.

Hắc Diệu Chi Ngân càng nhìn càng thấy con quái này thực quen mắt, suy tư một lát thì vỡ đầu – ngoài kim sắc hoa hoa lệ lệ kia, thì ngoại hình con quái này không phải giống với con bọ hung bên ngoài hay sao? Thánh Giáp Trùng? Thật sự là bội phục trí tưởng tượng của thiết kế viên...

“Đánh đi, dù sao cũng phải có chút hiểu biết về những quái trong Thông Thiên Tháp này.” Phù Tô nói xong thì quăng một cái băng chùy qua đó. Con quái kia ngoài ý muốn không hề phản kháng mà chỉ duỗi chân – chết.

Xong rồi? Thương Lăng không tin đi lên trước mấy bước, dùng kiếm đâm đâm con trùng kia – thật sự đã chết.

“Lần này hệ thống từ bi?” Âm Đồng không dám tin.

“Khụ... ta nghĩ chuyện đó là không có khả năng...” Hắc Diệu Chi Ngân khụ một tiếng, nắm Đào Mã Lí trong tay, quyết đoán nói vọng về phía hành lang hắc ám “Vũ tiền!”

Một tầng lớn vũ tiền bay sượt qua đầu Âm Đồng, phát ra tiếng “phốc phốc” cắm lên những vật thể, sau đó là tiếng “sàn sạt” của những cái chân động vật mà sạt trên mặt đất. Phù Tô bắn ra một đại hỏa cầu để chiếu sáng, ánh lửa chiếu sáng đỏ rực một mảng, cảnh tượng đó làm da đầu của Sơn Miêu tiêu đội run lên – Thánh Giáp Trùng dày đặc, bao trùm cả mặt đất và vách tường, ngay cả một chút khe hở cũng không thể nhìn thấy.

“Bạo Phong Tuyết!” Phù Tô dùng băng hệ pháp thuật với phạm vi lớn đông lạnh tất cả những con ở hàng đầu, Thương Lăng thức thời chạy trước – đùa à, nhiều như vậy sao mà đánh chết hết được?

“Vũ tiền!”

“Bạo Phong Tuyết!”

“Không được rồi, lão đại, quá nhiều!” Âm Đồng ghé tòm đá văng một con Thánh Giáp Trùng dưới chân đã bị Bạo Phong Tuyết của Phù Tô đông cứng.

“Âm Đồng, nơi này cách tọa độ của Túy Sát Giang Sơn còn bao xa?”

“Không xa, chỉ cần đi tiếp qua hai hành lang nữa.”

“Được, Âm Đồng, Thương Lăng các người lui ra sau, đứng bên cạnh Tịch Diệt, a Diệu lại đây.”

Âm Đồng cùng Thương Lăng ngoan ngoãn lui về bên cạnh Quy Vu Tịch Diệt, không còn cách nào, ai bảo bọn họ không có chiêu thức quần thể công

kích chứ? Gặp tình huống như thế tốt nhất nên ngoan ngoãn đứng phía sau là tốt rồi.

“A Diệu, người dùng vũ tiễn mở đường trước, để cho ta thời gian năm giây chuẩn bị.”

“Không thành vấn đề!” Hắc Diệu Chi Ngân ôm Đào Mã Li hạ người xuống, quỳ một gối lên mặt đất, tay kéo cung ra thành hình trăng tròn, một cây vũ tiễn được tăng mạnh lực trực tiếp bay ra ngoài – đây là kỹ năng cường hóa sau khi hấn lên đến cấp một trăm, công kích có thêm hiệu quả đẩy lùi, nhưng đòi lại người bắn không thể di động.

Phù Tô thu hồi pháp trượng, trực tiếp đưa hai tay về trước, nắm bắm trong miệng, dần dần, một quang mang lam sắc từ trên người hấn hiện lên: “Băng Hà Thế Kỳ!”

Theo tiếng hô to của Phù Tô, quang mang lam sắc nhanh chóng lan tràn ra ngoài, nơi nó đi đến, vô luận là vách tường hay mặt đất, tất cả quái vật đều phát ra thanh âm đồng băng “ca ca”: “Chạy mau, tiến lên!”

Hắc Diệu Chi Ngân nhanh chóng thu hồi Đào Mã Li chạy tiến về phía hành lang sâu hun hút, trị số nhanh nhẹn của hấn là cao nhất, hơn nữa hấn còn sử dụng tốc độ nhanh nhất, quả thật tựa như đang bay. Theo sát hấn chính là Phù Tô, pháp sư có thể điều khiển gió, chân chỉ cần “bay” không cần đi. Sau nữa là Quy Vu Tịch Diệt và Âm Đồng, còn kiếm sĩ giá trị nhanh nhẹn thấp và không có kỹ năng phụ trợ rất bất hạnh được để lại phía sau.

Vì thế, người của Long Chiến Tứ Dã cùng Thí Thần cực kỳ hoảng sợ khi thấy một bóng đen nhanh như u hồn “bá” một tiếng vọt vào thạch thất, chưa chờ họ phản ứng lại, đã có thêm bốn cái bóng vọt vào.

Nhưng dường như ông trời sợ những thứ đó chưa đủ kích thích với bọn họ, đoàn người lập tức thấy được biển Thánh Giáp Trùng óng ánh sắc vàng theo phía sau Sơn Miêu tiểu đội...

Cầm Tiềm Long Tại Uyên suýt nữa rớt thẳng xuống đất, nửa ngày mới mở miệng phun ra một chữ: “Cường...”

May mắn thạch thất họ đang đứng được hệ thống xác định là khu vực an toàn, quái không thể vào được, nói cách khác, mọi người sẽ không bị vùi lấp trong biển trùng này.

Cực Đoan Phân Tử tiến lên đỡ lấy Âm Đồng vì chạy nhanh quá mà đứng không vững, khoe miệng run rẩy, nói: “Vững, sao các người vừa xuất mã mà đã có thanh thế lớn như vậy?”

“Chúng ta cũng không muốn a...” Âm Đồng bĩu môi, Sơn Miêu tiểu đội bọn họ đúng là mạng đủ trăm tuổi, ở ngoài bị đuổi đến lên trời xuống đất không có nơi trú, vào trong Thông Thiên Tháp rồi lại bị Thánh Giáp Trùng kim sắc đuổi theo...

“Được rồi, mặc kệ thế nào đi nữa thì cũng đã tập hợp đầy đủ rồi, dù sao đây cũng là khu vực an toàn, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi chút trước, rồi mới thảo luận xem nên đối phó biển trùng ở bên ngoài này thế nào.” Túy Sát Giang Sơn là một trong những lão đại, đương nhiên có khí độ hơn những người khác.

“Đúng rồi, ta sẽ phân phối những thứ này trước.” Hắc Diệu Chi Ngân vừa nói vừa mở Không Gian Thủ Trạc lấy một số thứ ra. Những chuẩn bị lúc trước không phải để bỏ không, đủ loại dược thủy cùng thực phẩm hấn đã để đầy hết không gian một vụn ngần này.

Có kinh nghiệm lần trước, hấn có thể làm ra bất cứ thứ gì, nhét hết chúng vào túi, nên khi mọi người thấy hấn chia đầy đủ các loại dược thủy và thực phẩm thành từng nhóm nhỏ, miệng đều biến thành hình chữ O.

“Này... này, thật nhiều...” Nhất Quý Tha Dao nhìn những thứ tự động chạy vào trong túi của mình, lắp bắp nói, bỏ máu, bỏ năng lượng, giải độc... Chỉ là dược thủy thôi đã chiếm hết một phần năm không gian của túi hấn.

“Cứ phát hết những thứ này đã, đề phòng mọi người khi bị lạc hoặc phát sinh những tình huống bất ngờ còn có thể ứng đối được.” Hắc Diệu Chi Ngân cười, tiếp tục giao dịch với những người khác.

Phát xong hết, nhìn Không Gian Thủ Trạc đã có hơn phân nửa khoảng không, Hắc Diệu Chi Ngân nhẹ nhàng thở ra, vẫy vẫy tay với Lục Đạo Luân Hồi, người bị gọi lập tức tiến đến, không chút ngoài ý muốn, cảm động nhìn Hắc Diệu Chi Ngân giao dịch sang cho mình mỗi loại Nguyên Tố Tiễn một vụn cây.

Dù sao đi nữa không phải tất cả đều may mắn như hấn có thần khí mang công năng thu hồi vũ tiễn, vũ tiễn đối với Lục Đạo Luân Hồi mà nói là tiêu hao phẩm. Hấn học được cách bán Nguyên Tố Tiễn từ Hắc Diệu Chi Ngân không có nghĩa là hấn có thể chế tạo ra Nguyên Tố Tiễn, biết mấy vụn cây vũ tiễn này là người nọ tự mình làm cho mình, nói không cảm động là gạt người, “Cảm tạ.”

“Không có gì.”

Nhìn hai người nói chuyện ăn ý, Quy Vu Tịch Diệt khó chịu, thân mình nhoáng lên một cái đã khoanh tay đứng giữa hai người. Biết đối phương bắt đầu ghen, Hắc Diệu Chi Ngân cảm thấy buồn cười, may mà hai người bọn họ đều đeo mặt nạ, nói cách khác nếu không thì mọi người sẽ thấy biểu tình đen thối trên mặt Quy Vu Tịch Diệt cùng biểu tình nhin cười đến run rẩy của Hắc Diệu Chi Ngân.

“Chúng ta hãy nghĩ xem nên làm thế nào để giải quyết đám trùng bên ngoài.” Phi Long Tại Thiên chỉ chỉ đàn trùng vẫn còn bò qua bò lại ngoài cửa không chịu đi.

“Đàn trùng này tuy nhiều, nhưng nhất định sẽ có số lượng nhất định, trò chơi Lost temple này tuy BT nhưng tuyệt đối sẽ không để những trạng huống này xảy ra.” Ánh mắt Phù Tô đảo qua từng người. Thí Thần tiểu đội trong lần đi này vẫn giữ nguyên những nhân tài trung tâm. Cuồng kỵ binh Tủy Sát Giang Sơn, thích khách Nhất Quý Tha Dao, thích cung Lục Đạo Luân Hồi, phong hỏa pháp sư Hoàn Mỹ Phong Bạo, băng hệ pháp sư Quốc Sĩ Vô Song, mục sư Vực-xây Hoa Hồng, triệu hoán sư Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt, đạo tặc Cực Đoan Phân Tử. Thành viên của Long Chiến Tứ Dã thì có từ vong kỵ sĩ Phi Long Tại Thiên, ninja Tiềm Long Tại Uyên, liệt đầu thủ Sa Mạc Chi Ứng, đại tể ti Quân Sát Bất Quân Mai, thổ hệ pháp sư Phong Tiểu Sa.

Có thể nhìn được, những người đứng đây đều là tinh anh, cũng vâng theo nguyên tắc thà chịu thiệt chứ không làm ầu, cũng không cố ý tìm đủ người để đạt đến số lượng mười người – số lượng cao nhất. Biểu hiện của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc lần trước đã để lại sự giáo huấn lâu dài cho họ.

>>Hết chương 44Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Nhiều người dễ xử lý hơn, có người của Thí Thần và Long Chiến cùng gia nhập, những con bọ bên ngoài nhất thời không đủ gây sợ hãi, Hắc Diệu Chi Ngân quỹ một gói xuống đất, một loạt vũ tiễn bay ra ngoài, đẩy đàn bọ lui về sau hơn năm mét, Phù Tô bước lên đầu, vung chiết phiến, Bạo Phong Tuyết thổi a thổi a thổi a... Độ ẩm của hành lang lập tức giảm xuống còn mười độ, ba pháp sư còn lại cũng không cam yếu thế, nhất thời phong, hỏa, thủy, thổ bốn hệ công kích ma pháp chiếu sáng cả hành lang hắc ám. Toàn bộ những hệ cận chiến đều thoái mái tránh ở phía sau áo bảo rộng thùng thình của pháp sư, ai bảo trước những tình huống như vậy họ luôn không hữu dụng chứ?

Lục Đạo Luân Hồi cũng lặng yên không tiếng động đứng phía sau đội ngũ của Sơn Miêu tiểu đội, thành thành thật thật làm một thích khách. Túi tiền của hắn không có công năng thu hồi vũ tiễn, cũng không biết trong Thông Thiên Tháp này có NPC bổ sung vật tư hay thương điểm không, nên những vũ tiễn trong bao có thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm.

Dưới uy lực cường đại của quân công ma pháp của các pháp sư, những con bọ trên hành lang cuối cùng đã bị giết sạch, một tiếng “Đỉnh” vang lên, trước mắt mọi người hiện ra âm thanh của hệ thống “Ngọa gia tiêu diệt 10000 con Thánh Giáp Trùng, dẫn xuất Thánh Giáp Trùng Vương biến dị.”

... Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại nhìn con số 10000 hoa hoa lệ lệ kia... cảm thấy, gió bắc thổi a thổi, bông tuyết bay a bay...

“Làm sao đây?” Nếu những tầng kia cũng giống như tầng thứ nhất này, bọn hắn đại khái còn 90000 con quái để giết, 90000 a! Nghĩ đến là đau đầu.

“Đi một bước tính một bước, chúng ta rời khỏi đây đã rồi tính sau.” Phù Tô nói.

Mọi người không có dị nghị gì, dù sao vai trò chỉ huy ở đây cũng luôn thuộc về vị Tinh Linh pháp sư này.

“Chờ một chút.” Đại tể ti Quân Sát Bất Quân Mai giương tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, thì thầm: “Quang Minh Chi Thần, thỉnh cầu ngài ban phát ánh sáng chiếu rọi con đường phía trước – Mũi Tên Ánh Sáng.” Một mũi tên phát ra bạch quang xuất hiện trên đỉnh pháp trượng của Quân Sát Bất Quân Mai, đầu mũi chỉ về phía hành lang sâu hun hút: “Đây là kỹ năng ta vừa học được, có thể chỉ đường trong mê cung.”

Thuận tiện còn có thể chiếu sáng. Hắc Diệu Chi Ngân nhìn mũi tên phát ra ánh sáng không thua gì hỏa cầu kia, thầm bổ sung một câu. Bất quá bọn họ nhiều người như thế, người có chút trí tuệ cũng phải đi vòng quanh một lúc mới ra được, huống chi những thành viên mới gia nhập này đại bộ phận đều không thể như người của Sơn Miêu tiểu đội hành tẩu trong bóng tối.

“A, tốt quá, kỹ năng này sẽ giúp chúng ta không ít.” Phù Tô cười, tán thưởng nhìn Quân Sát Bất Quân Mai, hắn ban đầu còn dự tính sẽ dùng phương pháp ngu ngốc nhất, chậm rãi mò mẫm trong mê cung, hiện tại có mũi tên này, không cần nghi ngờ rằng bọn hắn rất nhanh sẽ tìm được đường lên tầng hai của Thông Thiên Tháp. Quả nhiên là người nhiều sức lớn.

Một đường an ổn đi đến cầu thang, mọi người hắc hắc cười, chân còn chưa kịp bước lên bậc thang, liền cảm thấy một trận rung chuyển dữ dội, Thương Lăng cùng Phi Long Tại Thiên dẫn đầu liếc nhìn nhau, đồng thời thở dài – biết là hệ thống sẽ không đơn giản cho họ quan cửa như vậy mà.

Hai người nhanh chóng rút khiên, bày ra tư thế phòng ngự, là ngâm du thí nhân của đội, Hắc Diệu Chi Ngân lấy thụ cảm cao cấp không chút tiếc rẻ BUFF cho từng người. Tiếng đàn vừa dứt, dưới mặt đất liền nứt ra khe hở, một con bọ hung với bốn chữ “Thánh Giáp Trùng Vương” to tướng hiện trên đỉnh đầu, uy phong lẫm lẫm bước lên sân khấu. Hiệu quả gây ra là thị giác của mọi người bị một trận rung động. Đáng tiếc cho dù là con bọ hung hoa lệ thế nào đi nữa thì cũng chỉ là bọ hung, mọi người vừa giết hết 10000 con bọ lúc này vừa nhìn thấy nó thì đã muốn nôn.

Trường kiếm trong tay Phi Long Tại Thiên vung lên, thành công để lại một dấu vết sâu trên đỉnh đầu Thánh Giáp Trùng Vương, bởi vì từ vong kỵ sĩ sẽ mang theo những công kích hắc ám, nên miệng vết thương nhanh chóng có một vết màu đen ăn mòn sang tứ phía. Con bọ màu vàng đập đập cánh, phần nộ húc đầu về phía Phi Long Tại Thiên, từ vong kỵ sĩ sớm đã chuẩn bị tâm lý, giờ khiên lên phòng ngự, nhưng vẫn bị đợt công kích này làm máu giảm xuống một phần ba.

Quân Sát Bất Quân Mai nhanh chóng giúp lão đại nhà mình thêm máu, Phù Tô thổi một cái Bạo Phong Tuyết qua, tuy rằng không đông BOSS thành

bằng nhưng cũng làm động tác của nó chậm lại, “Đây là Thánh Giáp Trùng Vương biến dị, đừng chủ quan. Còn nữa, Âm Đồng và Cực Đoan không được tham gia công kích, ẩn thân cảnh giới xung quanh trong vòng 30 mét, nếu có người đến gần thì lập tức thông báo trong kênh đoàn, rõ chưa?”

“Rõ.” Âm Đồng cùng Cực Đoan đều là đạo tặc trong đoàn, đối phó với con bọ này chắc chắn sẽ lãng phí sức lực, huống chi hiện tại bọn hắn đang ở Thông Thiên Tháp, không chỉ có đủ loại quái mà còn có những ngoạn gia đều ở trong tháp này, toàn những người nhìn qua có vẻ rất cường đại, nếu lúc đánh BOSS mà bị ngoạn gia khác đánh lên thì không có gì là hảo ngoạn.

Cái tên Thánh Giáp Trùng Vương đúng là không ngoa, lực phòng ngự cao đến biến thái, hơn nữa đã trải qua biến dị, lực công kích không thể dùng từ tầm thường để hình dung. Để bảo vệ, Thương Lăng cùng Phi Long Tại Thiên luân phiên nhau làm xe tăng kháng trụ công kích của BOSS, Nhất Quỷ Thạ Dao, Quy Vu Tịch Diệt cùng Tiềm Long Tại Uyên thực ẩn ý tiềm hành đến phía sau BOSS, song đao chém xuống.

Cho dù là Thánh Giáp Trùng Vương cũng không thể chống đỡ được liên thủ công kích của những tên có công lực biến thái này, không đến ba phút đã xoay người tử vong, thi thể rớt ra nhiều đồ vật, Phù Tô tiến đến nhặt lên không thèm nhìn đã bỏ vào bao.

Mọi người đều xuất thân từ đại công hội, đương nhiên sẽ không để ý đến những món trang bị này, chỉ có những lúc được phân phối trực tiếp của cấp trên nên mới nhận mà thôi. Nhưng bọn hắn đã quên, người mơ ước được trang bị trong trò chơi có đến khối người, huống chi thứ mà Thánh Giáp Trùng Vương kia rớt ra đều mang theo hào quang chứng minh nó là thứ tốt.

Có người tham quá hóa liều, Phù Tô xoay người vừa định nói chuyện với mọi người, lại thấy ba mũi nhọn đồng thời hiện lên, lúc này trên người hắn không có pháp lực hộ thuẫn, nếu trúng đòn khẳng định sẽ không hề trì hoãn mà quay về điểm sống lại. Phù Tô là một pháp sư thân kinh bách chiến, lúc trúng đao thứ nhất thì đã kịp phản ứng lại, không nhanh không chậm niệm chú ngữ, một vòng hộ thuẫn trực tiếp bao bọc quanh người ngăn cản đợt công kích thứ hai, đáng tiếc qua một kích này thì vòng hộ thuẫn đã bị biến mất, mở ra không gian ngăn cách giữa pháp sư với tên đánh lên. Vực-xây Hoa Hồng nhanh chóng sử dụng Thần Quang Thuật lên người Phù Tô, thêm đầy máu cho hắn.

Phù Tô cảm kích nhìn thoáng qua pháp sư thổ hệ Phong Tiểu Sa còn đang giơ pháp trượng, lập tức cho một cái Đổng Băng Thuật ra ngoài, đông cứng người đánh lên tại chỗ. Quy Vu Tịch Diệt tiến đến, giơ tay chém chết người nọ. Người thứ nhất đã bị Đào Mã Li cầm lên người hóa thành bạch quang bay đi, người thứ hai nhanh nhẹn, biết giết không được Phù Tô liền xoay người chạy về phía hành lang, sau khi dùng CD kỹ năng ẩn thân thì lập tức tiến vào trạng thái tiềm hành rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Âm Đồng cùng Cực Đoan Phân Tử phát giác bên đó có động tĩnh liền nhanh chóng trở về thì thấy một màn cuối cùng này, “Phù Tô, thực xin lỗi.” Để ba người này tiến vào tuyệt đối là trách nhiệm của hai người bọn hắn.

“Quên đi, bọn họ chắc chắn ngay từ đầu đã sử dụng tiềm hành đi vào, không phải lỗi của các ngươi.” Trong trò chơi vì để công bằng, tuyệt đối không có đạo cụ giúp ẩn thân, muốn nhìn thấy tiềm hành một là tựa như Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt dựa vào năng lực của bản thân để cảm giác, hai là phóng ra ma pháp có phạm vi rộng để buộc bọn họ hiện thân.

Bất quá lúc này đánh BOSS Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt hai người không có khả năng chú ý đến xung quanh sẽ có người tiềm hành. Tổng thể mà nói Thông Thiên Tháp này là một khu vực nhỏ hẹp, nếu phóng ra ma pháp với phạm vi rộng thì không khác gì tự sát, nên bọn họ không phát hiện ra người tiềm hành cũng là chuyện thường.

Trần an mọi người vài câu, việc này cứ vậy mà qua đi, bản thể Thông Thiên Tháp chính là sân đấu của trận Đại Hội Võ Đạo, tất cả những PK đều là hợp lý và hợp pháp, nếu bị đánh lên mà chết thì cũng chỉ có thể tự oán bản thân mình kỹ năng không bằng người khác.

Mọi người đã được huấn luyện liền khôi phục lại đội hình tam giác chiến sĩ, càng thêm cẩn thận thẳng tiến lên tầng hai của Thông Thiên Tháp.

Chỉ có Phù Tô cùng Quy Vu Tịch Diệt lặng lẽ quay đầu nhìn về phía hành lang tối om – những người đó tuyệt đối không đơn giản như vậy, còn cái người đã chạy thoát lúc này, tuy nói là bất ngờ, nhưng có thể chỉ cần một chiêu mà phá vỡ vòng hộ thuẫn của Phù Tô, thì tuyệt đối không phải tầm thường, huống chi còn biết xem xét thời thế, nắm chắc cơ hội để chạy?

Hai người thầm tính toán trong lòng, có lẽ trong trận đấu này, bọn họ sẽ có thể phát hiện ra thêm nhiều đối thủ thú vị.

>>Hết chương 45Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

“Lão đại, thế nào?” Có mấy bóng đen phóng đến bên chỗ rẽ, thân thiết vây quanh lấy một người đặt câu hỏi.

“Còn có thể thế nào? Ngươi không thấy hai tên kia đã biến mất rồi sao? Rất rõ ràng bọn hắn đã bị giết ra ngoài!” Đây là thanh âm của một nữ tử, bất quá vì người này đều mặc trang bị thuần một màu, nên không thể phân biệt được người đang nói chuyện kia là nữ tử.

“Ha ha, thật không hổ là tập hợp ba đội ngũ đứng đầu của Thiên Hạ Đệ Nhất Vô Đạo năm trước, quả là lợi hại.” Nâng tay kéo khăn che miệng, hé ra một gương mặt với góc cạnh rõ ràng, nếu có ánh sáng chiếu vào, mọi người sẽ phát hiện ra đó là khuôn mặt anh tuấn đến nỗi làm người khác không thể mở mắt.

“Kia đúng thật là vinh dự, vậy chúng ta có nên tiếp tục không?” Đã tổn hại mắt hai người, tiểu đội nguyên bản bảy thành viên, hiện tại chỉ còn năm.

“Tiếp tục, vì sao lại không tiếp chứ?” Khóe miệng gợi lên ý cười, người đã quen với tính cách của lão đại nhà mình không khỏi rùng mình, đó là nụ cười khát máu chỉ lộ ra khi đã xác định được con mồi của mình.

Mà lúc này mọi người lên được tầng hai của Thông Thiên Tháp rất nhanh đã nhận được lễ gặp mặt của nhóm hệ thống đại thần – Tháp Chi Vong Linh. Truyền thuyết kể rằng những linh hồn khi chết còn nhiều chấp niệm sẽ không thể đến được Thiên Quốc, chỉ có thể phiêu du nơi trần thế, quên đi tình cảm thuộc về nhân loại, chỉ còn lại oán hận của sinh vật.

Người đầu tiên bị tập kích là Phi Long Tại Thiên đang dẫn đầu, các loại quỷ hồn này có thân thể bán trong suốt, ẩn trong căn phòng mập mờ, không quan sát kỹ sẽ không thể nhìn thấy, cũng may chức nghiệp của Phi Long Tại Thiên là tử vong kỳ sĩ, dù lý luận thế nào đi nữa cũng thuộc loại Vong Linh hệ, bị thương rất ít, nói cách khác bản thân hắn là tử vong kỳ sĩ và quái vật thuộc Vong Linh hệ khi đánh nhau, thương tổn tạo thành với đối phương là không quá lớn.

Cho dù không quá bị thương tổn, nhưng Phi Long Tại Thiên bị những thứ đột nhiên xuất hiện này làm hoảng sợ. Những vật trong trò chơi này đều được làm đến giống y như thật, thử hỏi một người đang đi đường bình thường đột nhiên lại thấy một bộ mặt quỷ dữ hiện lên trước mắt thì ai mà không bị dọa?

Hắc Diệu Chi Ngân nhanh tay lẹ mắt bắn một cây Hỏa Diễm Tiễn ra ngoài, cắm vào tim của quỷ hồn, quái vật thuộc Vong Linh hệ rất sợ những ngọn lửa cùng công kích Quang Minh hệ, hơn nữa cây tiễn này lại trúng vào nhược điểm của quái, Tháp Chi Vong Linh phát ra một tiếng rít, bóng dáng dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng hóa thành một đám khói đen biến mất tại không trung. Còn chưa kịp thở ra, thì Quy Vu Tịch Diệt vẫn luôn đứng ở phía sau cách hắn khoảng ba mét đột nhiên tiềm hành chạy đi, tiến sát đến bên cạnh Tiềm Long Tại Uyên, Già Lam Phong Bạo vừa quét qua, thì có thêm một con quỷ hồn thét chói tai biến thành khói đen.

Tiềm Long Tại Uyên buồn bực liếc nhìn đối phương, đều thuộc chức nghiệp cận chiến và nhanh nhẹn, một ninja như hắn thế nhưng lại kém đối phương quá xa, bị quái tiến đến gần như vậy mà cũng không phát hiện, ngược lại còn được Quy Vu Tịch Diệt đứng ở xa xa kia cứu. Lòng tự tin của Tiềm Long Tại Uyên chịu đã kích lớn...

“Mọi người cẩn thận, quỷ hồn này quá mức xuất thần nhập hóa, nhất là những chức nghiệp máu ít phòng thấp, nhất định phải chú ý.”

Phù Tô tạo ra ma pháp hộ thuẫn xung quanh mình, đồng thời treo một đại hỏa cầu ở giữa không trung, chiếu sáng cả một phạm vi rộng của không gian. “Phong Ma triệu hoán thú ra, chỉ huy chúng đứng ở ngoài nhất.”

“Không thành vấn đề.” Thành quả của việc bế quan tu luyện thể hiện rất rõ, Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt giờ pháp trượng lấp lăm lấp, mười con ma lang cấp một trăm uy phong lấp lăm xuất hiện trước mặt mọi người, Thiên Hạ Đại Hội Vô Đạo lần trước hắn chỉ có thể triệu hoán ra bốn con ma lang, hiện tại số lượng còn hơn cả hai lần.

Dưới pháp thuật chiếu sáng của Phù Tô, mọi người rút cuộc cũng đã thấy tình huống hiện tại của mình, đám đám quỷ hồn đứng đầy trong phòng, dùng đôi mắt xám ngầu gắt gao nhìn đội bọn hắn, tuy là vì có nhiệt độ của lửa nên chúng còn vài phần kiêng kỵ, nhưng rất nhanh dục vọng giết chóc đã chiến thắng bản năng sợ hãi, có rất nhiều vong linh đã thả mình bay đến chỗ bọn hắn.

Tháp Chi Vong Linh không giống với Thánh Giáp Trùng ở tầng một, những công kích ma pháp phạm vi lớn tuyệt đối không thể giết chết chúng trong thời gian ngắn, ngược lại càng hấp dẫn những vong linh khác đến chỗ bọn hắn. Huống hồ lực công kích của nhóm quái vật này không thấp, tuy rằng biểu hiện ra là quái cấp tám mươi, nhưng lực công kích thì tuyệt không tầm thường. Cự Đoan Phân Tử nguyên bản còn có chút khinh địch sau khi bị trúng một móng vuốt của quỷ hồn máu giẫm xuống còn hai phần ba thì lập tức kêu to cầu cứu đội phụ trợ.

Vệ-xây Hoa Hồng giao toàn bộ công tác thêm máu cho Quân Sát Bất Quân Mai, nàng thân là mục sư thuộc hệ Thần Thánh nên công kích ma pháp của nàng có lực sát thương rất lớn đối với quỷ hồn, trên cơ bản có thể một chiêu giết chết một con, chuyện này đối với một người chưa bao giờ thử nghiệm qua khoái cảm khi giết quái mà nói tuyệt đối là thời điểm thích ý đến không thể thích ý hơn.

Tĩnh Hóa Thuật liên tiếp được phóng ra đến bất diệt nhạc hồ. Thực lực của quỷ hồn tuy không tầm thường, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của đám người bọn hắn, chỉ chớp lát sau quái đã bị thanh trừ sạch sẽ. Vệ-xây Hoa Hồng giết quái giết đến nghiện, dần dần thoát khỏi vị trí trung tâm, đứng bên cạnh Tiềm Long Tại Uyên.

Tiềm Long Tại Uyên không khỏi tròn mắt xem thường: “Đại tỷ, ngươi giành sinh ý của ta ư!”

Vệ-xây Hoa Hồng lè lưỡi nói: “Chờ một chút, giết thêm một con nữa sẽ trở về.” Nói xong lại phóng ra một chiêu Tĩnh Hóa Thuật đến con quỷ hồn đứng ở xa. Đúng lúc này, tình huống lại đột biến, một bóng người hiện thân ra từ chỗ tối, chui thủi trong tay trực tiếp đánh về phía Vệ-xây Hoa Hồng đang không chút phòng bị. Tiềm Long Tại Uyên cũng không phải tên ngu ngốc, lúc này thân hình lui về phía sau, đoan kiếm trong tay đánh úp về chui thủi trong tay đối phương, ngay khi hắn đặt hết lực chú ý ở bên này, thì lại có thêm một bóng người xuất hiện sau lưng Vệ-xây Hoa Hồng, song đao chém xuống, giết nữ mục sư chết tại chỗ. Thấy đã đắc thủ, hai người đánh lên cũng không tham chiến, lập tức tiềm hành biến mất trong không khí.

“Hỗn đản!” Túy Sát Giang Sơn tức giận mắng một câu. Người thêm máu trong đội của bọn hắn chỉ có Vệ-xây Hoa Hồng cùng Quân Sát Bất Quân Mai. Hắc Diệu Chi Ngân chỉ là một ngâm du thi nhân, để hắn ôm cầm thêm máu thì thật đúng là phí của trời. Quái vật của Thông Thiên Tháp này lại có thực lực biến thái, càng lên cao, chắc chắn sẽ càng cần thêm chức nghiệp phụ trợ, không ngờ vừa đến đây mà đã mất đi nữ mục sư quan trọng của đội.

Đồng thời cũng không thể không thừa nhận nhân lực của đối phương, ra tay cực nhanh. Biết nắm bắt thời cơ, nhanh chóng đánh chết mục sư rồi lại không tham chiến, lập tức bỏ trốn mất dạng. Nhưng quan trọng là hiện tại bọn hắn ở ngoài sáng đối phương ở trong tối, lại là chức nghiệp có thể ẩn thân, quả thực khiến người khác khó lòng phòng bị.

“Mọi người tốc chiến tốc thắng, có đại chiêu thì sử dụng đại chiêu đi. Chú ý bảo trì đội hình, cận chiến chức nghiệp bảo vệ viễn trình chức nghiệp, a Diệu người đến bên cạnh Tịch Diệt đi, hai người các người phụ trách cảnh giác.” Phù Tô nói xong liền vung tay phải lên, một pháp thuật băng hệ Băng Hà Thể Kỳ bay thẳng ra ngoài. Quái vật bị đóng băng hoặc bị làm giảm tốc độ, thừa cơ hội này “Tinh Trầm Địa Chấn” của Phong Tiểu Sa cùng “Luyện Ngục Hỏa Hải” của Hoàn Mỹ Phong Bạo đồng thời ném ra ngoài. Đại chiêu quần công của ba hệ ma pháp, một đám lớn quỷ hồn lập tức hóa thành khối đen rồi biến mất.

“Lát nữa a Diệu cùng Lục Đạo dùng vũ tiễn mang hiệu quả đầy lùi để công kích những con quỷ hồn này, mặc kệ có giết chết được hay không, chỉ cần bức lui bọn chúng là có thể, thừa dịp đó mọi người rống một tiếng để tinh thần chiến đấu hăng hái hơn rồi sau đó chạy đi.”

“A? Không đánh ư?” Cực Đoan Phân Tử có chút nghi hoặc. Túy Sát Giang Sơn cùng Phi Long Tại Thiên trao đổi với nhau một ánh mắt ngầm hiểu.

“Chúng ta dù sao cũng phải để lại chút lễ vật cho đám người phía sau chứ đúng không? Bằng không bọn chúng cứ một đường theo sau chúng ta không phải sẽ rất cô đơn hay sao?” Pháp sư tươi cười, nhưng cái nụ cười này dưới ánh lửa mập mờ này, nhìn thế nào cũng khiến người phát lạnh.

“Hiểu rồi.” Hắc Diệu Chi Ngân cùng Lục Đạo Luân Hồi lấy trường cung, một trái một phải quỳ xuống đất, vào tư thế, hai cây vũ tiễn như bay mà vọt ra ngoài, mang theo hiệu quả đầy lùi, đẩy đám quái về sau khoảng năm mét, thậm chí còn xuất hiện tình huống mê muội. Trong nháy mắt trên hành lang xuất hiện một thông đạo không vật ngăn trở. Thừa cơ hội này, mọi người thi triển sở trường liều mạng của mình chạy vội qua.

Cho đến khi bọn họ thuận lợi đến khu vực kế tiếp, thì quái vật cũng bắt đầy đền cuồng đánh về phía hai cung tiễn thủ đã công kích chúng, Hắc Diệu Chi Ngân dùng ba vũ tiễn thành công giết được con quỷ hồn bên phải, sau đó cực kỳ ăn ý cùng Lục Đạo Luân Hồi ẩn thân, đi lượn qua những khoảng trống hướng về phía hành lang bên phải.

Trò chơi phán định lúc ẩn thân thì sẽ mất mục tiêu công kích, quỷ hồn sau khi bị vũ tiễn không kích lại còn tìm không thấy hai người kia nên càng thêm điên cuồng, nhảy rầm lên. Bất quá trong trò chơi, ẩn thân tuy rằng sẽ làm người công kích mất đi mục tiêu, nhưng không chứng tỏ bản thân nhân vật đó sẽ biến mất, nói cách khác trạng thái tiềm hành như một loại pháp thuật che giấu thị giác, và người tiềm hành cũng không thể xuyên qua quái vật, hoặc những kiến trúc mà ngoạn gia xây dựng nên.

Quỷ hồn trong phòng tuy bị bọn họ giết hơn phân nửa, nhưng cũng còn lại khoảng hơn trăm con, tiếp nữa sau khi bị cú công kích kia liên tiếp vào trạng thái cuồng bạo, những người đánh lén theo phía sau muốn đuổi theo họ thì phải giết sạch tất cả quái vật còn lại, nếu không tỷ lệ bị những con quỷ hồn đang chạy tán loạn này đụng vào là rất cao.

Hắc Diệu Chi Ngân cùng Lục Đạo Luân Hồi bên này đã giải trừ ẩn thân, quay đầu nhìn căn phòng đã sắp bạo động kia, khóe miệng gọi lên một tia cười lạnh – muốn đối địch với bọn hắn? Trước xem cân lượng của chính mình đi đã!

>>Hết chương 46Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Tạm thời bỏ qua “cái đuôi” đáng ghét trước, mọi người bắt đầu tập trung tinh lực đối phó với con quái trước mắt. Thông Thiên Tháp lên tầng càng cao thì quái càng mạnh, năng lực cùng AI sẽ tăng theo. Có lẽ những người lên được đến tầng này chỉ có thể là những cao thủ mạnh biến thái kết thành đồng minh như bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng là cẩn thận đến nỗi không động không đi. Dù sao thì cái chết lúc này của Vực-xây Hoa Hồng đã để lại bài học cho họ. Trước tình huống khan hiếm trị liệu giả này, việc đối phó với quái càng thêm khó khăn.

Chém chết con tạp binh cuối cùng trước mặt, đến khi mọi người thấy một cỗ quan tài thật lớn trước mắt, đều lộ ra một biểu tình quả nhiên là vậy. Quy luật phân chia của những quái ở Thông Thiên Tháp rất đơn giản, mỗi tầng đều lấy một loại quái chính, mà nếu muốn lên tầng tiếp theo thì phải giết chết một con BOSS ở cầu thang.

Những quái vật ở tầng này đều là xác ướp, cho nên sự xuất hiện của một cỗ quan tài thật lớn được trang trí theo kiểu Trung Quốc ở trước mặt cũng là lẽ đương nhiên.

Ám Đồng tiến lên cẩn thận sử dụng kỹ năng tra xét, xác nhận không có cơ quan bẫy rập gì đó mới lui trở về vị trí của mình, Phi Long Tại Thiên tiến lên mở nắp quan tài. Trên lý luận thì xác ướp là sinh vật thuộc hệ bất tử, nên Phi Long Tại Thiên thân là Tử Vong kỵ sĩ, đến xem là thích hợp nhất.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, khi cái nắp quan tài nặng trĩu kia “ầm ầm” rơi xuống, thì một cái bóng đột nhiên nhảy ra khỏi quan tài, cái bóng đó dùng một tốc độ nhanh đến khiến người khác không thể bắt kịp mà vọt qua người Phi Long Tại Thiên, nhanh chóng bỏ nhào về phía Cực Đoan Phân Tử đang đứng phía sau.

Tuy rằng đạo tặc cũng thuộc loại máu ít như pháp sư, nhưng nó chỉ một nhát đã trực tiếp giết chết Cực Đoan Phân Tử, đủ thấy lực công kích của quái này rất cao. Lúc này mọi người mới thấy rõ, thì ra đó là một con đại miêu toàn thân đen tuyền. Đôi mắt như ngọc ruby đảo qua từng người ở đây, buông thi thể của Cực Đoan Phân Tử, đánh nhanh về phía Quốc Sĩ Vô Song.

Nữ pháp sư hoảng hốt tạo ra ma lực hộ thuẫn cho mình, cấp tốc lui về phía sau, đại kiếm của Thương Lăng đã bảo hộ trước người nàng, khi móng vuốt của đại miêu va chạm với đại kiếm màu đỏ thì phát ra một tiếng giòn vang, Thương Lăng bị ép lui về sau vài bước, bị chấn đến cơ hồ cảm không nổi kiếm nữa.

Biết lực công kích cùng tốc độ biến thái của con đại miêu này, Thương Lăng quyết đoán rút đại kiếm về, tạo ra một cái khiên phòng hộ cao như bức tường. Thấy khiên phòng hộ của Thương Lăng xuất hiện, Phù Tô cũng âm thầm nhíu mày, khiến cho lão đại nhà mình phải dừng khiên, chứng tỏ trình độ của con quái này vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Khóe miệng Phù Tô nhếch lên, thấp giọng niệm chú ngữ, một đạo lam quang với tốc độ sét đánh bắn về phía thân thể của đại miêu.

Nào ngờ con vật kia chỉ đứng im chờ công kích của Phù Tô, nhìn thấy ma pháp bay về phía mình cũng không thèm trốn, trong mắt là khinh miệt cùng xem thường. Đến khi lam quang dừng trên bộ lông đen tuyền của nó, tựa như một hòn đá nhỏ ném vào đại dương bao la, ngay cả sóng cũng không gợn được một chút.

“Ma... ma pháp miễn dịch!!!!” Mọi người trợn mắt há mồm nhìn con vật trước mắt, thậm chí sâu một hơi. Trong lòng bắt đầu tính toán. Đoàn bọn họ có bốn pháp sư, đều là những người cường về lực công kích, nhưng con quái này có ma pháp miễn dịch nên tạm thời bỏ qua họ, mà những người khác còn phải bảo vệ họ không bị đại miêu giết chết.

Đây nhất định sẽ là một hồi chiến đấu đầy gian khổ.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, một cây vũ tiễn “suru” một tiếng bay đến, con đại miêu nhanh nhẹn trốn sang một bên, tránh đi khuyết điểm, nhưng cũng bị cây vũ tiễn kia bắn trúng lưng.

“Cũng may lực phòng ngự của nó không cao.” Lại lấy thêm một cây vũ tiễn khoát lên dây cung, thanh âm của Lục Đạo Luân Hồi mang theo chút may mắn – cũng đúng, nó đã có lực công kích cùng tốc độ biến thái, còn thêm ma pháp miễn dịch, nếu phòng ngự cũng cực kỳ cao, thì bọn họ cũng không cần đánh nữa, trực tiếp rời khỏi trận đấu thì tốt hơn. Nhưng ngay lúc tìm họ chưa kịp đáp xuống mặt đất, thì cây máu vừa giảm đi được một ít đã tạo ra điều kỳ tích mà đây lại – đây là tốc độ hồi máu biến thái cỡ nào a~

“Sao thế?” Quy Vu Tịch Diệt nhìn Hắc Diệu Chi Ngân đang đứng ngơ ngác bên cạnh, nhẹ giọng hỏi. Dưới tình huống này mà đối phương lại chậm chạp không ra tay, thì nhất định có vấn đề.

“Ta đang suy nghĩ, có lẽ chúng ta không nhất định phải đánh với con đại miêu này.” Vô số kinh nghiệm lúc trước đã nói cho hắn biết, trong , rất nhiều nhiệm vụ không phải chỉ cần đơn thuần dựa vào vũ lực để giải quyết vấn đề. Ví như khi bọn họ gặp Cự Bình trong Kinh Từ Sâm Lâm, ví như khi bọn họ gặp phải Băng Sương Cự Long cùng Từ Vong Linh Chủ trong Lợi Tắt Hưu Tháp, còn có Hỏa Phượng Hoàng cùng Tứ Đại Cự Long lúc Công Thành Chiến.

“Hệ thống sẽ không thiết kế ra những nhiệm vụ không thể hoàn thành.” Lấy thực lực của con đại miêu này mà nói thì rất khó để giết chết nó. “Trong thần thoại Ai Cập và một số tư liệu lịch sử có nhắc đến, hắc miêu chính là thần bảo hộ của lăng mộ, là loại động vật mang sự tồn tại như một vị thần, nhưng người xem mắt của nó đã biến thành màu đỏ.”

Quy Vu Tịch Diệt nghe theo lời đối phương, nhìn đôi con ngươi mang màu đỏ quý dị – song nhãn hồng sắc, là dấu hiệu bị nguyên rủa, xuất hiện trên người một con đại miêu bảo hộ lăng mộ, chuyện này rất không bình thường.

Ngay lúc bọn họ đang suy tư đối sách, thì con đại miêu kia đã thông minh đánh về tư liệu giả trong đội – Quân Sát Bất Quân Mai. Sa Mạc Chi Ưng nhanh nhẹn đứng ra chắn trước người đại tể ti, bị móng vuốt của hắc miêu xuyên thủng ngực, hóa thành bạch quang bay ra ngoài.

Trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân đã bắt đầu loạn cả lên, vương bài của hắn là triệu hồi Abaddon, nhưng bây giờ có nên sử dụng không? Phía sau còn chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì, hiện tại triệu hồi thì có vẻ quá sớm, nhưng, cứ trông nhìn hai người hy sinh, kéo dài thêm chỉ càng khiến nhiều người tử vong.

“Diệu, thử một lần cũng không tội.”

Hắc Diệu Chi Ngân nghe vậy ngẩng đầu, không hẹn mà gặp phải đôi mắt màu lam, bên trong ngập tràn cỗ vũ cùng tín nhiệm, sự bao dung trước sau như một, mệnh mông tựa biển. Quy Vu Tịch Diệt dứt lời, phi thân tiến lên, đến vị trí của Nhất Quỷ Tha Dao cùng Tiềm Long Tại Uyên. Lúc này hai người nhờ cung tiễn của Lục Đạo Luân Hồi kiềm chế, nên miễn cưỡng an toàn, nhưng vẫn có thể nhìn ra hai người họ đang lực bất tòng tâm.

Sự gia nhập của Quy Vu Tịch Diệt khiến mọi người thở ra một hơi, nhanh nhẹn gần bằng Hắc Diệu Chi Ngân, lực công kích siêu cao, làm tinh thần dường như sắp lâm vào tuyệt vọng của mọi người rung lên. Thấy hắn gia nhập chiến cuộc, mọi người không hẹn mà cùng nghĩ đến Hắc Diệu Chi Ngân. Quay đầu nhìn, tên kia thế nhưng lại thu hồi Đào Mã Lí, không chút hoang mang lấy thụ cảm bạch sắc ra.

Tuy hiện tại đã không còn Vực-xây Hoa Hồng, chỉ có một mình Quân Sát Bất Quân Mai ứng phó, nhưng dưới tình huống này có lấy thụ cảm ra cũng

không thêm tác dụng gì.

Không hiểu Hắc Diệu Chi Ngân đang suy nghĩ cái gì, bọn hắn đã bị con đại miêu kia bức đến đường cùng lúc này không còn dư công phu tự hỏi nữa, chỉ âm thầm cầu nguyện sẽ có kỳ tích xảy ra.

Ôm thụ cảm trong lòng nhưng lại không có động tác tiếp theo, ngược lại chỉ khép hờ mắt, đôi cánh màu đen sau lưng đột nhiên mở ra, vỗ vỗ mấy cái, hai chân rời khỏi mặt đất, miệng khẽ mở, không ngừng niệm chú ngữ – đó là chú ngữ đặc biệt của Ma tộc – Thôn Phệ Ma Pháp. Có thể thi pháp chuyển tất cả những trạng thái trên người đối thủ lên người mình, bao gồm cả tăng ma pháp hoặc giảm ma pháp. Hiện tại việc mà Hắc Diệu Chi Ngân đang làm chính là chuyển những lời nguyện của đối phương đến trên người mình. (Thôn Phệ = cắn nuốt)

Theo sự thi triển của chú ngữ, động tác của đại miêu dần trở nên chậm chạp, huyết quang trong mắt dần nhạt đi, khôi phục lại con người màu hổ phách. Cùng lúc đó hai mắt đang nhắm chặt của Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên mở ra, con người màu tím trong suốt như thủy tinh ban đầu giờ đã biến mất, thay vào đó là một mảnh màu đỏ trống rỗng, chỉ có dục vọng giết chóc.

Huyền cảm trong tay vang lên, một hỏa cầu nho nhỏ bay thẳng về phía Phong Tiểu Sa.

Biến cố xảy ra liên tiếp, mọi người không kịp phản ứng. Dưới những cái nhìn vừa chăm chú vừa kinh hoàng, hỏa cầu kia rơi xuống người Phong Tiểu Sa, làm mất đi một phần năm cây máu. May mà trước đó Hắc Diệu Chi Ngân đã thu hồi Đào Mã Lí, nói cách khác nếu không thì hiện tại thứ nằm trên mặt đất chính là thi thể của Phong Tiểu Sa.

“A Diệu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Âm Đồng rống to.

“Lời nguyện.” Một câu trả lời ngắn gọn. Thích khách Thiên Sứ tộc nói một cách lạnh lùng, Già Lam Phong Bạo trong tay xoay vòng, vẽ ra trên không trung một đường cong xinh đẹp. Lóe hàn quang, tựa như một ngôi sao chổi xẹt qua mảnh trời hắc ám dày đặc, không chút lưu tình đánh lên ngực của cung tiễn thủ.

Đến bây giờ vẫn không thể đột phá đến cửa ải một ngàn giọt máu, một đao đã định đoạt vận mệnh của hắn, khi Già Lam Phong Bạo thẳng tắp đâm xuyên qua ngực, thân thể hắn tựa như đứt dây, trực tiếp ngã quỵ về sau.

>>Hết chương 47Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tất cả những biến cố này đều phát sinh trong tình trạng điện quang hỏa thạch.

Trong mắt mọi người, Hắc Diệu Chi Ngân không biết vì sao lại bắt đầu công kích đội hữu, mà Quy Vu Tịch Diệt không biết vì sao lại giết chết đối phương ngay tại đường trường.

Lục Đạo Luân Hồi nhanh chân bước lên, muốn tiếp lấy thi thể của Ma cung thủ, nhưng đã có người nhanh hơn hắn một bước, tiếp được Hắc Diệu Chi Ngân, không hề lung hấn tiếp xúc với mặt đất, không cần phải nói, trong đội ngũ người sở hữu tốc độ như thế chỉ có thể là Quy Vu Tịch Diệt.

“Không có việc gì chứ?” Hoạt động tứ chi một chút, Hắc Diệu Chi Ngân mở to mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, hỏi.

“Ân.” Trả lời ngắn gọn, hiển nhiên là bởi vì đối phương quan tâm con đại miêu kia mà thấy khó chịu: “Người có sao không?”

“Không sao.”

Đối thoại không coi ai ra gì của hai người này, khiến những người còn lại đều tiến vào trạng thái hóa đá. “Nột... a... a Diệu, người không sao chứ?” Nhất Quỷ Tha Dao cứng họng, lực công kích của Quy Vu Tịch Diệt rất khủng bố, huống chi đó lại là một kích đâm trúng ngực, không thể nào còn sống được.

“Thủ Hộ Của Bifrons?” Phù Tô đã nhận ra mấu chốt của vấn đề, bộ khinh giáp hắc sắc bó sát người của Hắc Diệu Chi Ngân nhìn thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, lại nhìn thấy chỉ có một cái áo sơ mi sau áo choàng của Quy Vu Tịch Diệt, liền hiểu ra. (Thủ Hộ Của Bifrons là bộ khinh giáp mà La Nghiêm Tháp Nhỉ cho Tịch Diệt sau khi hoàn thành nhiệm vụ trong Lợi Sát Hưu Tháp, đã từng xuất hiện trong chương 26)

“Miễn tử vong.” Đây là kỹ năng của “Tất Phát Long đích thủ hộ”, vừa rồi Quy Vu Tịch Diệt đã đổi nó cho Hắc Diệu, bất quá ngoài Hắc Diệu ra, hắn sẽ không kiên nhẫn đi giải thích với những người khác.

“A? Nga...” Ngoài người của Sơn Miêu tiểu đội, những người khác có chút không hiểu lắm, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của người ta, có lẽ nó có kỹ năng che dấu gì đó, bọn họ cũng không tiện hỏi nhiều.

“Tiểu tử, ngươi là... Ma tộc?” BOSS hắc miêu sau khi được giải trừ lời nguyền, thì tên trên đầu biến thành màu xanh lá, cũng chính là trạng thái của NPC. Mắt thấy đại miêu đi đến trước mặt Hắc Diệu Chi Ngân, còn mở miệng hỏi, trong đầu mọi người không hẹn mà cùng hiện lên bốn chữ “nhiệm vụ ẩn tàng”.

“Đúng thế, là ta.” Biết trò chơi này luôn bất ngờ xuất hiện những nhiệm vụ cổ quái, Hắc Diệu Chi Ngân thành thật trả lời.

“Ha ha ha ha! Thứ gọi là vận mệnh thật buồn cười, đều là Thần tộc nhưng lại hạ lời nguyền lên người ta, phong ấn ta, không ngờ lại được một tiểu tử Ma tộc cứu...”

“Đúng vậy, thứ gọi là vận mệnh thực kỳ lạ.” Già Lam Phong Bạo bên hông Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên phát ra bạch quang, tiếp đó bóng người lóe lên, một nam tử với mái tóc màu bạc xuất hiện.

“Phong Long Già Lam?” Giọng nói của hắc miêu ngạc nhiên cùng khó tin, đồng thời có chút xem thường “Không thể tin được một Long tộc kiêu ngạo lại trở thành vũ khí của nhân loại!”

“Kiêu ngạo không có nghĩa là ngạo mạn, một tên kiêu ngạo như ngươi không phải cũng bị đồng bạn phản bội đó sao?”

“Hừ!” Hắc miêu hừ lạnh một tiếng, phi thường khó chịu với lời nói của Già Lam, nhưng lại không tìm được lý do để phản bác.

“Tin ta, bọn họ không giống người thường, chỉ có bọn họ mới có thể làm thay đổi thế giới này.”

“Đừng dài dòng nữa, ta không có nói là ta không chọn bọn họ mà?” Vẫn là giọng điệu khó chịu như trước, nhưng hắc miêu lại phản nộ quay đầu về phía Hắc Diệu Chi Ngân: “Này, cớ y phục ra.”

“A?” Lời này khiến Hắc Diệu Chi Ngân không rõ lắm tình huống hiện tại, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Quy Vu Tịch Diệt, mặt người nọ mây đen đầy đặc, toàn thân toát ra áp suất thấp đến có thể đánh bay tất cả những đồ vật trong phạm vi ba thước quanh mình.

“Cứ nghe hần là được.” Ngữ khí của Phong Long Già Lam vẫn chắc chắn như trước.

Hắc Diệu Chi Ngân nửa tin nửa ngờ cởi bỏ khinh giáp, mặc áo sơ mi đứng tại chỗ, đại miêu màu đen không chút do dự liền nhảy vào thân thể hần.

Một trận hào quang lóe ra, lời kinh hô còn chưa vượt khỏi miệng, đã biến thành một trận hít sâu. Trên thân thể của Hắc Diệu Chi Ngân giờ phút này xuất hiện một bộ khinh giáp tỏa ra hào quang tử sắc, tựa như đôi con ngươi màu tím của hần, ánh sáng hôn ám đẹp đến nỗi không ai có thể dời tầm nhìn.

Có ngốc đến đâu cũng biết đây là phần thưởng của nhiệm vụ. Hắc Diệu Chi Ngân phục hồi tinh thần liền mở bảng trạng thái ra xem, đã thấy trên đó viết. “Quan Hải Pháp Chi Giáp (chào mọi người!!!) tăng 5% lực lượng, tăng 15% nhanh nhẹn, tăng tốc độ di động, kỹ năng đặc thù: Sản Báo Hình Thái, biến thân thành Hắc Báo, tăng 100% tốc độ di động, có thể tiềm hành. Kỹ năng làm lạnh thời gian: hai mươi bốn giờ. Vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.” (Ta chỉ biết Quan Hải Pháp là một con thú sở hữu tốc độ nhanh nhất trong trò chơi Thế Giới Hoàn Mỹ, hình dáng thì giống con hắc miêu đó)

Nhìn thấy thuộc tính của vật phẩm này, Hắc Diệu Chi Ngân không còn gì để nói, mọi người cũng không thể nói được lời nào. Hiện tại tốc độ của hần đã đủ biến thái rồi, còn thêm vào khinh giáp sử thi nữa – lúc này chỉ có thể dùng từ siêu cấp biến thái để hình dung. Tốc độ lúc đầu đã có thể ví như thuận di rồi, hiện tại nên gọi là gì đây? Thuận thần?

“Ta kháo!!! Không công bằng a!!! Người ta cũng muốn!!!” Âm Đồng ôm cổ Hắc Diệu Chi Ngân, nói đúng hơn là ôm lấy bộ khinh giáp trên người của hần, khóc lóc kể lể. Loại thuộc tính biến thái này, đều là ước mơ tha thiết của tất cả những chức nghiệp dựa vào nhanh nhẹn để kiếm ăn! Lại nhìn những người khác trong đội, tuy rằng chưa phản ứng kịch liệt như Âm Đồng, nhưng cũng đã dùng ánh mắt như nhìn tình nhân với Hắc Diệu Chi Ngân – bộ khinh giáp trên người hần. Đùa ư. Bên cạnh còn có tên sát thủ sở hữu nhiệt độ đông lạnh chết người, cho bọn hần nưòi lá gan cũng không dám có tâm tư ước mơ gì với Hắc Diệu Chi Ngân...

“Tiểu tử, mau rút tay ngươi ra!” Thanh âm lạnh lùng của đại miêu vang lên, tay Âm Đồng cứng lại một chút, cuối cùng mới ngưng ngừng dùng tay vuốt ve bộ khinh giáp một cách lưu luyến.

Hắc Diệu Chi Ngân đã có chút dở khóc dở cười – có thể nói là, bộ khinh giáp có suy nghĩ riêng, còn được mặc trên người mình, cho dù là ai đi nữa cũng cảm thấy kỳ lạ nha.

Ánh mắt của Quy Vu Tịch Diệt đứng bên kia cũng dấy lên một đoàn ám hỏa, đổ kỵ nhìn bộ khinh giáp kia – ngay cả hần còn không thể cùng Hắc Diệu tiếp xúc thân mật suốt hai mươi bốn giờ (uy!) lại nói nhìn thế nào cũng thấy nó không phải là con mèo bình thường, nói không chừng còn có thể như Phong Long Già Lam biến thành người, nghĩ đến cảnh có một người lúc nào cũng dán bên cạnh người mình âu yếm, lòng Quy Vu Tịch Diệt khó có thể áp chế mà dấy lên một ngọn lửa. Nhưng hần không thể không công nhận rằng, bộ khinh giáp này giống như Tất Phát Long Địch Thủ Hộ, là phần thưởng của nhiệm vụ, không thể mua bán cũng như giao dịch, nhiều lắm là thuê trong một thời gian ngắn, nói cách khác, nếu hần muốn dùng bất kỳ thủ đoạn nào để lột cái bộ khinh giáp kia ra khỏi người Hắc Diệu, thì mục đích đó sao mà xa vời a xa vời.

“Chúng ta có nên tiếp tục đi lên?” Lời nói của Phi Long Tại Thiên thành công gọi lực chú ý của mọi người trở về.

Tuy thu hoạch không nhỏ, nhưng một trận này cũng đã khiến bọn họ tổn thất Cực Đoan Phân Tử và Sa Mạc Chi Ưng, còn Phi Long Tại Thiên và Thương Lăng bị thương không nhẹ, cho dù được Quân Sát Bất Quân Mai trị liệu, nhưng khi thấy lực công kích của con BOSS này, mọi người không

khỏi lo lắng cho lộ trình phía trước.

“Bảo nhóm các người không cần đi lên nữa.” Quan Hải Pháp, cũng là khinh giáp của Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên nói.

“Sao?” Phù Tô nhìn về phía nó, nhíu mày hỏi. Nó trông coi thông đạo tầng này, có lẽ rất hiểu biết đối với tình hình thực tế của Thông Thiên Tháp.

“Phía trên là tầng cuối cùng, nhưng với thực lực hiện tại của các người mà đi lên thì chỉ có chết.” Những lời này nghe như khinh miêu đậm tả, nhưng vào tai mọi người lại như sét đánh. Nửa ưu nửa hi. Hi chính là bọn hắn còn tưởng Thông Thiên Tháp sẽ có rất nhiều tầng, không ngờ nhanh như vậy đã lên đến, ưu chính là nếu theo lời nói của nó, chẳng lẽ bọn hắn không thể chiến thắng quái vật ở tầng trên sao?

“Năm sau có thể lại đến, dù sao cũng không ảnh hưởng tới thứ tự của Đại Hội Võ Đạo.”

Phù Tô miễn cưỡng nắm bắt ý đồ trong lời nói của đối phương, liếc nhìn Phi Long Tại Thiên cùng Tủy Sát Giang Sơn, quả nhiên trong mắt hai người kia đều lộ ra nghi hoặc – sao có thể giống với sự tình mà bọn họ đoán đến thế, chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ mà Long tộc giao cho?

“Chúng ta...”

“Các người chỉ cần đi qua nó thì có thể thắng lợi ra ngoài.” Vừa dứt lời, liền thấy cái quan tài hoa lệ lúc đầu biến thành một pháp trận truyền tống thật lớn.

“Ý của người là chỉ cần đánh bại người thì có thể thắng?”

“Không nhất định, hệ thống phán định đội ngũ nào lên đến tầng năm trước thì chính là đội thắng.”

“Vậy phía trên...”

“Phía trên có thể nói là nhiệm vụ độc lập.”

Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt nhìn nhau, lộ ra một ánh mắt ‘quả nhiên là vậy’. Sự xuất hiện lúc này của Phong Long Già Lam đã khiến bọn hắn xác định hành trình trong Thông Thiên Tháp này có liên quan rất lớn đến nhiệm vụ lúc trước. Hiện tại xem ra phía trên chính là nhiệm vụ tiếp theo của bọn hắn.

“Đều đã đến đây, không đi xem sao có thể cam tâm?” Người nói những lời này đương nhiên là Thương Lăng.

Phù Tô lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói: “Đúng vậy, dù có chết cũng là cái chết tối cao trong Thông Thiên Tháp này.”

“Đúng nha, có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cũng là Thương Lăng lão đại chết trước.”

“Chúng ta còn chờ gì nữa? Đi thôi!” Mọi đám người thất chủ bát thiết vây quanh Thương Lăng đi lên cầu thang.

Đúng lúc này một thanh âm truyền vào tai bọn hắn: “Đội đã, chúng ta cũng đi.”

>>Hết chương 48Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Nhìn về hướng phát ra tiếng nói, trong một góc ánh sáng mờ nhạt hiện lên ba bóng dáng, chính là tiểu đội đã luôn tiềm hành đi theo đánh lên họ.

“Các người!” Quốc Sĩ Vô Song nhận ra tên thích khách đã đánh lên Vực-xây Hoa Hồng, nhất thời cảnh giác giờ pháp trượng, về mặt đề phòng đầy địch ý.

“Chúng ta không có ý xấu, bằng không cũng sẽ không lấy phương thức này để hiện thân.” Người nói chuyện là Thiên Tuyền, nữ tử duy nhất của tiểu đội này.

Trông thấy đối phương là nữ tử, Quốc Sĩ Vô Song cũng không biết làm thế nào để phát tác, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn sang Hoàn Mỹ Phong Bạo, người nọ cho nàng ánh mắt trấn an, ý bảo nàng tĩnh quan kỳ biến.

“Không biết có gì chỉ giáo?” Phù Tô dường như lơ đãng hỏi, nhưng thành viên của Sơn Miêu tiểu đội biết hắn luôn tập trung tư tưởng, chỉ cần có chỗ nào đó không đúng, thì lập tức phóng một băng tiễn ra.

“Chúng ta muốn lên lầu kiến thức một chút.” Người mở miệng là một nam tử đứng bên cạnh Thiên Tuyền, tuy bề ngoài trang phục của họ là một thể

thống nhất, nhưng kỳ thật chỉ cần tình mất liền nhận ra đó là thủ lĩnh của tiểu đội.

“Hoan nghênh gia nhập.” Thương Lăng đứng phía sau Phù Tô đột nhiên mở miệng, lập tức Túy Sát Giang Sơn cũng rất phối hợp gửi một lời mời gia nhập đội qua cho họ.

Tiêm Long Tại Uyên muốn nói lại thôi liếc nhìn lão đại nhà mình, thấy Phi Long Tại Thiên không có chút ý định ngăn cản nào thì ngoan ngoãn lựa chọn câm miệng. Tuy hắn không có hảo cảm gì với những tên thích khách giết người đoạt lợi, nhưng nếu lão đại nhà mình đã quyết định thì tất nhiên hắn có đạo lý của riêng hắn.

“Ta tên Dao Quang, thích khách Nhân tộc.” Thích khách nhanh chóng gia nhập đoàn đội, sau đó nói trong kênh: “Là đội trưởng của Tiêm Hành Giả tiểu đội, đây là Thiên Cơ, còn đây là Thiên Tuyền.”

“Đừng nói với ta, các ngươi có tất cả bảy người, phân biệt là Thất Tinh Bắc Đẩu a.” Phong Tiểu Sa nói đùa, bọn Phi Long Tại Thiên luôn có kính ý với những cường giả, thân thủ vừa rồi của Dao Quang mặc dù không cần nổi một đao của Quy Vu Tịch Diệt nhưng cũng có thể xưng là một trong những thích khách có trình độ nhất lưu.

“Không sai, chẳng qua bốn người kia đã tử vong, lúc đến được đây chỉ còn ba người chúng ta.” Dao Quang cũng không giấu diếm, thoải mái nói. (Sao Bắc Đẩu gồm bảy ngôi sao chính: Thiên Xu (Tham Lang), Thiên Tuyền (Cự Môn), Thiên Cơ (Lộc Tồn), Thiên Quyền (Văn Khúc), Ngọc Hoành (Liêm Trinh), Khai Dương (Vũ Khúc), Dao Quang (Phá Quân), nhóm này đủ hết =))

Đã gia nhập đội rồi thì chính là đội hữu, mọi người chiếu cố lẫn nhau, phục tùng mệnh lệnh.” Túy Sát Giang Sơn phát tay giải quyết cuộc nói đùa của Dao Quang và Phong Tiểu Sa. Đối với tiểu đội đột ngột gia nhập này, nếu nói tín nhiệm thì không có khả năng, nhưng dù sao người cùng một đội sẽ không thể công kích nhau, để họ vào đội thì không phải lo chuyện đề phòng có người đánh lén.

“Đây là đương nhiên, xin hỏi tổng chỉ huy là ai?” Thanh âm của Dao Quang vẫn mang ý cười như trước, nhưng không thể nhìn thấy biểu tình chân thật của khuôn mặt sau lớp vải che.

“Là tại hạ.”

“Nga? Nguyên lai là Phù Tô của Sơn Miêu tiểu đội, kính đã lâu, ta còn nghĩ là...” Thanh âm dừng một chút, ánh mắt đảo qua Túy Sát Giang Sơn cùng Phi Long Tại Thiên.

“Phù Tô là nhân vật linh hồn của đội chúng ta.” Túy Sát Giang Sơn mở miệng, Phi Long Tại Thiên mặc dù chưa nói nhưng cũng tỏ ra đồng ý mà gật đầu.

“Đi thôi.” Phù Tô không nói gì nữa, đơn giản phân phối lại vị trí đội ngũ, ba người mới gia nhập, Thiên Cơ, Thiên Tuyền được phân ở hai bên trái phải của đội, Dao Quang được phái đến chỗ của Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân, vẫn là đội ngũ hình tam giác, an bài của Phù Tô là có thâm ý, hẳn tất nhiên không hoàn toàn tin tưởng người mới gia nhập, nhưng nếu để bọn họ làm thám báo, thì rõ ràng mình có ý tứ lợi dụng đối phương, phân ở phía sau thì yên tâm hơn, hai bên trái phải lần lượt có Tiêm Long Tại Uyên, Âm Đồng, Nhất Quỷ Tha Dao cùng Lục Đạo Luân Hồi theo sát chắc sẽ không gây ra vấn đề gì lớn, Dao Quang khó giải quyết nhất thì ném cho Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt, vậy hẳn sẽ không làm ra động tác gì nữa.

Tầng cao nhất của Thông Thiên Tháp, nguy hiểm tràn đầy, Phù Tô không phái Âm Đồng đi trước dò đường nữa, dù sao cũng đã biết được trình độ cường hãn của quái, không cần để Âm Đồng đi chịu chết.

Ba chiến sĩ đi đầu chân vừa bước lên bậc thang, đã cảm thấy một cái bóng thật lớn đang lao xuống, ý thức sâu sắc nguy hiểm đang đến gần, nhưng ba chiến sĩ vẫn không thể nào trong nháy mắt tránh khỏi công kích của đối phương, đành phải kiên trì chống đỡ, cầu nguyện mình không bị giết chết.

“Cẩn thận!” Bỗng nghe thấy một tiếng thét kinh hãi sau đó mấy cái bóng trắng dùng tốc độ sét đánh vọt tới trước mặt bọn hắn. Ba người lông tóc vô thương lúc này mới rõ ràng thì ra tình huống vừa nãy là chỉ mảnh treo chuông, Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt nhanh chóng triệu hoán mười con ma lang ra chắn trước mặt bọn hắn, thay họ đỡ lấy đòn công kích cường hãn kia.

Nhất thời hệ thống nêu lên triệu hoán thú tử vong toàn bộ, triệu hoán sư lâm vào trạng thái suy yếu, thể lực cùng ma lực xuống tới hạn mức thấp nhất. Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt sắc mặt tái nhợt té ngã trên mặt đất. Túy Sát Giang Sơn nhíu mày, không thể không thừa nhận nếu lúc nãy không có một chắn kia, thì e là mình đã hóa thành bạch quang bay ra khỏi đây, nhưng nhìn thấy đội hữu của mình suy yếu đến nỗi quỳ rạp trên mặt đất, lòng hắn vẫn cảm thấy không thoải mái: “Có sao không?”

“Không sao, lão đại, ta không thể nào không phát huy một chút tác dụng nào a!” Miễn cưỡng nở một nụ cười, Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt hừu khí vô lực nói. Quân Sát Bất Quân Mai nhanh chóng bổ đầy máu cho đối phương, hắn bắt lực với chuyện xử phạt của hệ thống.

“Cẩn thận!” Thương Lăng hét lớn một tiếng, chắn trước mặt Túy Sát Giang Sơn, tuy đã thấy qua đợt công kích lúc này, nhưng trong nháy mắt cái khiến bị phá, máu cũng giảm xuống còn không đến một phần ba. Phải biết rằng người có lực phòng ngự cực mạnh như Thương Lăng mà còn bị như vậy, huống chi là những người khác ngay cả một công kích cũng đỡ không được.

Mọi người ngẩng đầu nhìn con quái đang đứng chắn trước mặt mình – thân hình rất lớn, cao khoảng năm người hợp lại, mặc phục sức của người Ai Cập cổ, làn da tối đen, ở trên cùng là một cái đầu sói.

“Anubis!” Nhất Quỷ Tha Dao kêu lên. Thân người đầu sói, tạo dáng này chính là từ thần Anubis của người Ai Cập cổ đại.

Trường kiếm trong tay Phi Long Tại Thiên bổ tới, lại phát hiện đối phương hoàn toàn không có thương tổn gì, đang trong cơn kinh ngạc, thì vang lên

thanh âm lạnh lùng của Quan Hải Pháp: “Vô dụng thôi, hấn miễn dịch với công kích vật lý.”

!!! Miễn dịch công kích vật lý? Mọi người bị đá kích mạnh đến sắp hôn mê.

“Lão đại, lúc này ngươi vô dụng rồi, mau tránh ra đi!” Một hỏa cầu nhanh chóng bay về phía quái vật, Hoàn Mỹ Phong Bạo giờ pháp trượng phát phát tay với ba chiến sĩ trước mặt.

Vô dụng... Thương Lăng, Túy Sát Giang Sơn cùng Phi Long Tại Thiên rõ ràng đã bị từ này đá kích, nhất thời hóa đá, sau đó ba tráng nam dắt tay nhau ngồi xồm xuống góc tường ngược đầu nhìn các hệ ma pháp bay đầy trời, rồi lại cúi đầu giết kiến.

Một cây vũ tiễn lấp lánh ánh lửa cắm lên đầu quái vật, Hắc Diệu Chi Ngân chưa bao giờ cảm thán như lúc này về việc lĩnh ngộ được kỹ năng Nguyên Tổ Tiễn nhờ chỉ số may mắn của mình, bằng không lúc này mình cũng sẽ phải cùng đất tay với ba người kia ngồi ở góc tường giết kiến.

Theo lý thuyết, người thuần về vật lý công kích như Quy Vu Tịch Diệt cũng phải tránh đi, nhưng các chùy thủ và đoản đao trong tay hấn đều được Hắc Diệu Chi Ngân xử lý, tất cả đã được quét vào những loại độc được trí mạng, quái vật kia tuy miễn dịch vật lý nhưng lại không miễn dịch với độc, cứ một tầng một tầng độc được chồng chất lên nhau, lượng máu hao tổn không thể khiến người khinh thường!

Hơn nữa nhanh nhẹn của bọn hấn cũng rất cao, có bọn hấn, đám người Phù Tô ở phía sau cũng có thể an tâm mà phóng ma pháp.

Khoảng hơn mười phút, thân thể cao lớn của Anubis “ầm” một tiếng ngã xuống trước những ma pháp công kích không ngừng của đám người Phù Tô. Bọn họ không giống Hắc Diệu cùng Lục Đạo, các Nguyên Tổ Tiễn phải được chuẩn bị từ trước.

“Bọn họ thật sự rất mạnh.” Thiên Cơ liếc mắt nhìn Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt rồi nói với Dao Quang.

“Đúng vậy, bằng không sẽ không còn ý nghĩa gì nữa không phải hay sao?” Dao Quang vẫn mang thanh âm bất cần như trước, nhưng ánh mắt hấn lại dừng ở bóng dáng cường hấn đang đứng bên cạnh thi thể của Anubis – đối thủ càng mạnh thì mới càng làm cho người ta nổi lên dục vọng khiêu chiến.

“Phạm nhân, vì sao các ngươi dám xâm nhập vào lãnh địa của thần linh?” Thanh âm hùng hậu vang lên trong không gian trống trải. Mọi người liếc nhìn nhau, thầm thông báo với nhau – Anubis vừa rồi chỉ là bữa khai vị thôi, hiện tại mới chính thức là bữa ăn chính.

Theo lời nói chấm dứt, hai bóng dáng một trước một sau chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người, đó là một nam một nữ, đều mặc phục sức của người Ai Cập cổ, trên đầu là trang sức hoa lệ, nam tử mặc áo choàng thuần trắng, trên đầu là cái vương miện khảm đồng frang màu hoàng kim, tay phải cầm quyền trượng, thứ đại diện cho vua chúa, tay trái là cây roi dùng ngọc bích và bảo vật làm thành – một quyền trượng cong cong. Khoanh hai tay ở trước ngực.

Nữ nhân bên cạnh tuy không cầm quyền trượng, nhưng nhìn cách ăn mặc đẹp đẽ cao quý của nàng, có lẽ đây là vương hậu.

Không thể không bội phục trình độ cẩn thận cùng thực tế của trò chơi này, hai vị quân chủ đã lên sân khấu, cơ hồ làm lóa mắt tất cả mọi người.

“Phạm nhân, vì sao dám xâm nhập lãnh địa của thần linh?” Nam tử lặp lại câu hỏi lúc nãy, thanh âm lộ rõ sự không kiên nhẫn.

“Không thể nào? Muốn chúng ta đánh hai người này?” Thanh âm của Âm Đồng vang lên trong kênh đoàn đội. Chính xác, cả đội bọn họ tính luôn ba người Dao Quang mới gia nhập và Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt mất hết sức lực chỉ có thể đứng bên ngoài xem chiến thì chỉ có mười ba thành viên mà thôi, nhưng hai người này lại là hai con BOSS nhìn qua đã biết là dạng cực kỳ khó đối phó – này quả thực không khác gì chịu chết.

“Không có lý do gì sao? Phạm nhân, ta đã cho các ngươi cơ hội để giải thích. Hiện tại...”

“Xin... xin hỏi... đây là đâu?” Nhất Quý Tha Đạo lúc nguy cấp chợt nảy ra sáng kiến lập tức thốt ra câu hỏi, nhưng sau đó lại hối hận – vấn đề ngu xuẩn này thực muốn làm hấn tự cho mình một bạt tay...

“Nơi này gọi là Thông Thiên Tháp.” Tay vừa nâng lên lại buông xuống, tuy rằng rất không kiên nhẫn, nhưng nam nhân kia lại trả lời vấn đề của Nhất Quý Tha Đạo.

Có hy vọng! Phù Tô nhanh chóng hỏi: “Vậy xin hỏi ngươi là ai?”

“Ta là Minh Vương Osiris!”

>>Hết chương 49Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

... Osiris, vị thần cai quản những linh hồn của người chết trong thần thoại, cũng là vị thần được tín ngưỡng nhất của Ai Cập cổ. Nữ nhân bên cạnh hắn thì không cần nói, tất nhiên là nữ thần Isis đại danh đình đình. Đây thật có ý tứ, đúng phải Minh Vương. ... trách không được lúc này tiểu BOSS chính là Anubis!

“Cai quản thiện ác và công chính...” Phù Tô nhủ mảy, cố gắng kéo dài thời gian, trong đầu nhanh chóng tìm kế sách đối phó.

“Phàm nhân, các ngươi vì sao dám xâm nhập lãnh địa của thần linh?” Hai vị này rõ ràng không để ý đến những từ ngữ nịnh nọt.

“Ách, chúng ta muốn gặp thần linh.”

“Gặp thần linh?” Osiris nhủ mảy, “Muốn gặp thần linh phải vượt qua đợt khảo nghiệm của ta, các ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng?”

Mọi người trợn trắng mắt, nói đến nói đi vẫn không thể tránh được một trận đánh. ... Bất quá đánh thì đánh, dù sao cũng đã tới đây, bọn hắn không có lựa chọn nào khác.

Điêu Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt đã mất đi sức chiến đấu sang một bên, Hắc Diệu Chi Ngân lấy thụ cầm, nhanh chóng BUFF cho mọi người. Sau đó tất cả bắt đầu bày ra thế trận đánh BOSS, ba chiến sĩ đứng trước nhất, phía sau là Quy Vu Tịch Diệt cầm đầu các chức nghiệp cận chiến đánh BOSS, ở giữa là Phù Tô và các pháp sư, đứng cuối cùng là hai cung tiễn thủ và người đảm nhận chức nghiệp trị liệu duy nhất của đội Quân Sát Bất Quân Mai.

“Chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng!”

Osiris gật đầu với vương hậu Isis rồi vọt lên trước, Tủy Sát Giang Sơn quyền đoán thu hồi cây thương của mình, thay bằng một thanh kiếm sau đó khẽ quát: “Cuồng hóa!” Nuôi binh nghìn ngày nhưng dùng binh chỉ trong một giờ, loại kỹ năng liều mạng này vừa lúc dùng trong thời điểm sinh tồn.

Thương Lăng cùng Phi Long Tại Thiên một trái một phải đứng trước hai con BOSS, Phá Giáp Tiễn của Hắc Diệu Chi Ngân và Lục Đạo Luân Hồi lập tức bay vút lên, Dao Quang, Thiên Tuyền, Thiên Cơ cùng Âm Đồng tiềm hành ra sau lưng Osiris sau đó bỏ đao xuống, mà Nhất Quỷ Tha Dao cùng Quy Vu Tịch Diệt đứng bên kia cũng đang điên cuồng công kích Isis.

Trước tình hình như vậy thì cùng giết chết hết hai con BOSS mới là phương pháp tốt nhất, bằng không nếu giết chết một con thì con còn lại nhất định sẽ tiến vào trạng thái cuồng hóa, lúc đó bọn họ chắc chắn ít nhất cũng bị giết hết một phần ba số thành viên.

Quân Sát Bất Quân Mai đứng sau cùng giờ pháp trượng, pháp thuật chữa thương chưa từng dừng lại, thân là trị liệu giả duy nhất, hắn hiện tại có thể coi là hy vọng duy nhất của đội.

Cuối cùng cũng lấy được một phần năm máu của Osiris, nào ngờ Isis đứng bên kia thét lên một cái, trên tay hiện ra một chùm ánh sáng trị liệu rồi đẩy qua, lượng máu thật vất vả mới đánh được giờ lại quay trở về, trong lòng mọi người đều ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hai con BOSS này...

Osiris ngừng công kích lùi về phía sau rồi bắt đầu niệm chú ngữ, Phi Long Tại Thiên hét to trong kênh đoàn đội: “Quân Sát Bất Quân Mai, mau dùng Chiếu ô luân hồi!”

Đại tể ti nghe thế lập tức niệm chú ngữ, còn Hắc Diệu Chi Ngân cũng thừa dịp này mà triệu hồi Abaddon.

Ba đoạn chú ngữ không giống nhau vang vọng trong không gian trống rỗng, khi màu vàng nhạt của Chiếu ô luân hồi bao trùm tất cả, thì Thần Phạt của Osiris cũng đánh xuống, từng trận hỏa vũ đánh lên vách phòng hộ, khiến vách tường dần suy yếu.

Cảm kích nhìn về phía Quân Sát Bất Quân Mai đang dần kiệt sức, không có kỹ năng này của hắn e là bây giờ cả bọn đều chết trong những trận hỏa vũ rồi.

Hắc Diệu Chi Ngân lấy thụ cầm liên tục đàn khúc “Athena đích tán ca” cùng “Thái Bình Tụng Ca”, giá trị thể lực cùng ma lực đã thấy đáy của mọi người trong nháy mắt được bổ đầy. Đã đến nước này thì không thể vì tiếc mà không dùng những chiêu thức đó.

Abaddon bước ra từ pháp trận, phía sau là Thủy Long Bá Luân Tư luôn theo hắn như hình với bóng: “Osiris?” Đạo thiên sứ nhủ mảy khinh thường rồi nói ra cái tên này: “Các ngươi cũng nhanh thật đấy, đã chạy lên tới đây rồi à?”

“Hắn nói đây là khảo nghiệm của chúng ta nếu muốn gặp thần linh, Abaddon giúp hỗ trợ!” Thu hồi thụ cầm rồi lại lấy Đao Mã Lí ra, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn đạo thiên sứ, đây là vương bài cuối cùng của hắn.

“Chỉ là hai con chó giữ cửa mà thôi.” Abaddon khinh thường hừ một tiếng: “Bất quá đây là khảo nghiệm của các ngươi, theo quy tắc thì chúng ta không thể ra tay với Osiris.”

... Choáng, người của hệ thống đang đùa chúng ta phải không? Sao còn tạo ra cái quy tắc này... thật muốn gây khó dễ.

“Chiếu theo quy tắc, chúng ta đúng là không thể ra tay với Osiris, nhưng...” Thủy Long Bá Luân Tư nhấn thật mạnh ba chữ ‘Osiris’, sau đó lại trao đổi một ánh mắt ý vị thâm trường với đạo thiên sứ.

“Cảm tạ!” Đầu là người thông minh, tất cả rất nhanh hiểu được ý tứ của đối phương, cười gian. Thần Phạt qua đi, Chiếu ô luân hồi cũng biến mất. Abaddon cho Bá Luân Tư một ánh mắt, hai người nhanh chóng bay về phía Isis đang đứng cách đó không xa.

Yên tâm giao Isis cho hai người kia đối phó, mọi người dồn hết toàn bộ lực chú ý vào Osiris, công kích trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, đao quang kiếm ảnh, ma pháp gào thét đều tiếp đón trên người Osiris, hơn nữa Isis lại không có thời gian thêm máu cho hắn, máu của Osiris rất nhanh chỉ còn một phần ba. Còn Isis bên kia dưới hợp lực công kích của Abaddon và Bá Luân Tư cũng sắp tiến vào trạng thái tử vong.

“Không!” Osiris hét to một tiếng, ngăn lại trường thương của Abaddon đang hướng tới ngực Isis: “Các ngươi thông qua khảo nghiệm!”

Thở ra một hơi, mọi người lần nữa nhìn Osiris đã biến trở về trạng thái NPC, sau đó một mối phát phát tay, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, căn phòng nhỏ biến mất, thay vào đó chính là một bậc thang thật dài thật cao được khảm bằng cẩm thạch. Đây mới là Thông Thiên Tháp chân chính, là nơi thông đến chỗ ở của thần linh.

“Đi thôi, mặc dù không biết cuối cùng sẽ ra sao, nhưng đây chính là con đường mà các ngươi đã chọn.” Osiris nói xong thì ôm Isis đang trọng thương biến mất.

“Chúng ta sẽ không đi đến nơi đó.” Chán ghét nhìn những bậc thang lên trời kia, Abaddon nắm tay Bá Luân Tư bước vào pháp trận. Cũng biến mất vô tung. Mọi người vốn muốn nhờ họ thêm lần nữa không khỏi thất vọng, nhưng nếu cẩn thận mà suy nghĩ cũng sẽ thấy có đạo lý, hai người kia tuy cường, nhưng một người là đạo thiên sứ, một người là Băng Sương Cự Long thuộc Vong Linh hệ, sao có thể tiến vào lãnh địa của thần linh chứ?

“Đi thôi.” Vẫn là câu nói đó, mặc kệ có chạy đến chỗ nào đi nữa, bọn hắn không có lý do để giậm chân tại chỗ.

Một mối... Hắc Diệu Chi Ngân hiện tại chỉ có ý nghĩ này, bậc thang làm bằng đá cẩm thạch dưới chân tựa như nam châm đang hấp thu thể lực của hắn, khiến hắn kiệt sức, trầm trọng đến nỗi không thể nào bước đi được nữa. Những người chung quanh ngoài Quy Vu Tịch Diệt không ảnh hưởng gì, thì còn lại hoặc ít hoặc nhiều đều toát ra thần sắc mệt mỏi, Phi Long Tại Thiên cũng như hắn, ngay cả tay cũng không còn nâng được thanh kiếm của mình.

Quả nhiên là lãnh địa của thần linh, bọn hắn một thuộc Ma tộc một thuộc Vong Linh chức nghiệp, chịu ảnh hưởng lớn nhất.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Phù Tô nén xuống nhịp thở của mình, khoát tay với mọi người, Tinh Linh tộc ít chịu ảnh hưởng nhất, mà hắn còn không chịu được nữa. Mọi người sau khi nghe thấy như nhận được đại xá, vội hết mũ giáp nằm lên mặt đất.

Từ Hư Không Thủ Trạc lấy ra một lọ nước trái cây, Quy Vu Tịch Diệt đặt bên miệng Hắc Diệu Chi Ngân nói: “Uống một chút.” Nhìn sắc mặt tái nhợt của đối phương, hắn đương nhiên đau lòng, nhưng hắn biết rằng hiện tại phải quật cường, lúc này mà từ bỏ nhiệm vụ là không có khả năng, điều mà hiện tại hắn có thể làm chỉ có thể là bồi hắn.

“Cảm ơn.” Tiếp nhận nước trái cây rồi uống một ngụm, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn hữu khí vô lực như trước, hắn không phải vì bảo thực độ mà cả người vô lực, nhưng khi nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt màu xanh biển kia, hắn không đành lòng từ chối lòng tốt của đối phương.

“Không biết con đường này còn dài cỡ nào nữa...” Thêm đá màu trắng trông rất đẹp, nhưng đối với mọi người nó như một loại tra tấn, ai cũng biết rằng nếu ở lâu trong cái thế giới toàn là màu trắng này thì chắc chắn mình cũng biến thành màu trắng luôn, huống chi bọn hắn còn phải vừa chịu ảnh hưởng, vừa đi lên cầu thang?

“Vi sao Tịch Diệt không bị ảnh hưởng?” Tiềm Long Tại Uyên đứng một bên thở dốc rồi trừng mắt nhìn Quy Vu Tịch Diệt không hề có chút mệt mỏi nào.

“Ta là Thiên Sứ tộc.” Quy Vu Tịch Diệt nhú mày, đau lòng nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, nếu có thể hắn tình nguyện trao đổi với đối phương.

“A a a!” Lúc này Tiềm Long Tại Uyên mới nhớ đến đối phương là chủng tộc ẩn tàng, như phát điên mà quỳ trên mặt đất hô to, còn thiếu căn gối, căn nệm nữa thôi.

“Thế giới này rất không công bằng...” Nhất Quỷ Tha Dao đứng một bên tổng kết.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn ba người Dao Quang, hắt hắt cảm với Quy Vu Tịch Diệt. Hắn thật sự không còn khí lực nói chuyện, bất quá hai người ở chung với nhau đã lâu tất nhiên sẽ có loại ẩn ý mà không cần dựa vào ngôn ngữ để trao đổi. Quy Vu Tịch Diệt càng thêm nhũn nhũn, không cam lòng tạm thời buông người đang nằm trong lòng mình ra rồi mở Hư Không Thủ Trạc lấy chút thực phẩm đưa cho ba người kia.

Dao Quang mở to mắt nhìn thích khách Thiên Sứ tộc đi đến trước mặt mình, trong mắt toát ra cảm xúc kịch liệt không thể che giấu, Quy Vu Tịch Diệt một lòng đặt trên người Hắc Diệu Chi Ngân, không chú ý đến điểm khác thường của đối phương, cho đến khi thực phẩm trong tay đã gần một phút mà vẫn chưa có ai lấy đi mới phát hiện ra có gì đó không đúng.

Ngẩng đầu lên đối diện với đôi con ngươi đầy phẫn hận, Quy Vu Tịch Diệt không khỏi sùng sột, dừng một chút rồi hỏi với một khẩu khí phi thường không xác định: “Là ngươi?” Không thể thấy rõ biểu tình của gương mặt dưới lớp mặt nạ, nhưng trong thanh âm là sự kinh ngạc.

“Là ta!” Nghiến răng nghiến lợi trả lời, Dao Quang trừng mắt hắn, nào ngờ đối phương không hề để ý chỉ lắc lắc đầu, rồi đặt thứ trong tay xuống đất, xoay người trở lại bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân. Khiêu khích của Dao Quang như bị đập vào cây bông, nhẹ nhàng đến không có chút sức lực nào, nhất thời ngánh tại yết hầu, lên không được, mà xuống cũng không xong.

Thiên Cơ ngồi gần lão đại nhà mình thậm chí còn nghe thấy thanh âm cọt két của hai hàm răng đang nghiến vào nhau, lo lắng đụng đụng vào tay hắn. Dao Quang tựa như oán hận nhặt một lọ nước trái cây trên mặt đất quăng lên người Thiên Cơ, chock lát lại như chưa hết giận mà đoạt lại, mở nắp uống “ừng ực ừng ực” cho đến khi hết sạch sẽ.

Tất cả đều được Quy Vu Tịch Diệt ngồi cách đó không xa thu vào trong mắt, đối với hành động ngây thơ này, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

>>Hết chương 50Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Sau khi nghỉ ngơi một chút, mọi người lại tiếp tục lên đường, sao dù cũng sẽ chịu ảnh hưởng, có nghỉ ngơi cũng vô ích.

Không muốn nhìn thấy Hắc Diệu Chi Ngân vất vả và bước lên từng bậc thang, Quy Vu Tịch Diệt bỏ qua kháng nghị của đối phương, một tay ôm hân vào lòng. Nhưng khi nhìn thấy hai tinh linh Lục Đạo Luân Hồi cùng Âm Đồng chịu ảnh hưởng ít, một trái một phải đỡ lấy Phi Long Tại Thiên, hân cũng không còn cự tuyệt ý tốt của Quy Vu Tịch Diệt nữa.

Như con đà điểu vui đầu vào vai đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân chỉ đành âm thầm cảm thấy may mắn, may là đối phương không dùng tư thế ôm công chúa mà ôm mình, nếu không hân ngay cả việc chết trên bậc thang cũng có...

“Các ngươi là nhóm phạm nhân đầu tiên vào được thánh vực của ta, thật không đơn giản.” Ảnh hưởng trên người bỗng biến mất vô tung, mọi người tựa như những người sắp chết khát lại gặp được nguồn nước, như tê liệt mà ngã xuống mặt đất.

Thở dốc trong chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn. Chỉ thấy một vương tọa ở bậc thang cao nhất lớn nhất, hai bên là hai hàng thiên sứ, còn chỗ vương tọa có một lão nhân mặc trường bào bạch sắc đang ngồi, tay cầm quyền trượng tia chớp.

“Vì sự chấp nhất và dũng cảm của các ngươi, ta sẽ ban thưởng cho các ngươi.”

Xú lão đầu, thường thì thường đi còn nói nói gì nữa, cố ý muốn làm cho bọn ta sống lại hay sao? Mọi người gặt gao tròng mắt vị thiên sứ đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa, trong lòng không hẹn thắm mắng.

“Chỉ cần các ngươi đắm mình trong thánh quang này, thì các ngươi sẽ trở thành người đại diện cho thần linh dưới trần gian...” Vung lên quyền trượng hình tia chớp, một quang mang hoàng sắc bao phủ xuống dưới, mọi người lập tức cảm thấy một môi lúc này biến thành hư không. Chỉ về phía Quy Vu Tịch Diệt đứng trong đội ngũ: “Mà ngươi, hải tử của ta, sẽ nhận được vinh quang lớn hơn nữa.”

Quy Vu Tịch Diệt lo lắng nhìn người trong lòng, một khắc ảnh hưởng được giải trừ kia hân đã thở ra một hơi, nhưng lúc này khi mũi nhọn quang mang bắn xuống, tình huống của người trong lòng lại không xong. Đột nhiên nhớ đến lời mà Lộ Đức Duy Hi đã từng nói, Hắc Diệu Chi Ngân là Ma tộc, pháp thuật hệ quang minh đối với hân như độc dược. Ngẩng đầu nhìn Phi Long Tại Thiên, quả nhiên sắc mặt của hân càng thêm đau đớn, nếu không có Lục Đạo Luân Hồi và Âm Đồng giúp đỡ thì e rằng lúc này thích khách hân đã ngã xuống đất.

Người trên vương tọa cũng thấy được thần sắc của Quy Vu Tịch Diệt, mắt dời đến người trong lòng hân, tạm dừng một chút, lập tức mở miệng tức giận nói: “Hải tử của ta sao ngươi lại làm bạn với loại Ma tộc thấp hèn này?”

Lời vừa nói ra, mọi người đang đứng xung quanh Quy Vu Tịch Diệt lập tức tránh ra, độ ẩm trong bán kính ba mét bắt đầu giảm xuống.

“Tẩy sạch dơ bẩn trong thuần khiết, diệt trừ tà ác trong thâm tâm, ta sẽ cho các ngươi vinh quang lớn hơn nữa!”

“Ta phải đi.” Quy Vu Tịch Diệt gạt đầu với Phù Tô, ôm Hắc Diệu Chi Ngân xoay người rời khỏi, lúc này hân đã thử, hồi thành trực không có hiệu quả khi ở đây, bằng không hân đã sớm bóp nát nó để hồi thành.

“Đừng lại! Ngươi đã sa đoạ rồi sao? Hay nên nói do Ma tộc này đã khiến ngươi sa đoạ?” Một đạo thánh quang đánh xuống, Quy Vu Tịch Diệt dùng thân mình bảo vệ thật tốt cho người trong lòng, miễn cưỡng tiếp nhận một kích kia. Tuy rằng công kích này thuộc quang minh hệ, nên sẽ có suy yếu, nhưng nó vẫn khiến hân cơ hồ sắp hóa thành bạch quang. Quân Sát Bất Quân Mai nhanh nhẹn giúp hân thêm đầy cây máu đã sắp cạn, rồi bắt lực nhìn thoáng qua Phi Long Tại Thiên, tình hình lúc này của lão đại nhà mình cũng không tốt hơn Hắc Diệu Chi Ngân được bao nhiêu, hân cùng Tiềm Long Tại Uyên liếc mắt nhìn nhau đều thấy trong mắt đối phương có chút do dự – loại phản thưởng dùng mạng của đồng bạn mình để đổi lấy này, bọn hân không cần!

“Nếu mang hân rời đi thì ngươi sẽ sa đoạ.” Nhận lấy một kích trầm trọng kia, cho dù đã được thêm đầy máu, nhưng thân thể vẫn có chút suy yếu, đôi mắt màu lam của Quy Vu Tịch Diệt khinh thường nhìn lướt qua thần mình đang ngồi trên vương tọa, cười lạnh: “Sa đoạ thì sao chứ?”

“Nếu đây là lựa chọn của ngươi, thì ta cũng không thủ hạ lưu tình nữa.” Khoảng cách quá xa, không thể nhìn rõ biểu tình của thần mình, nhưng thanh âm đã lạnh đến tận xương, quyền trượng thật lớn chỉ về phía hai người Hắc Diệu và Phi Long Tại Thiên: “Chặt bỏ đầu của hai tên vong linh này, hoặc lựa chọn phản bội thần mình?”

“Chặt đầu của ngươi thì có!” Tiềm Long Tại Uyên cắn giận nói, đồng thời Phong Tiểu Sa cũng tiến lên đỡ lấy người lão đại nhà mình, đi xuống dưới các bậc thang.

“Nếu đã như thế, ta sẽ thành toàn cho các ngươi.”

“Ngươi! Ngươi có biết thiên sứ sa đọa sẽ chịu hình phạt thế nào không?” Thiên sứ đứng bên cạnh vương tọa lo lắng nói: “Trảm sí!!!” (Chặt cánh)

Trảm sí!!! Trảm sí!!! Trảm sí!!!

Tiếng tim đập mạnh của mọi người quanh quần trong không gian, câu nói đó như một cây búa, từng chút từng chút bổ lên tim bọn hắn.

Ra lệnh một tiếng, hai thiên sứ bước xuống bậc thang, một người trong đó cầm một lưỡi đao thật lớn, thật lạnh lẽo, lóe ra quang mang khiến tim kẻ khác phải đập nhanh.

Một cây vũ tiễn cắm trước mặt Quy Vu Tịch Diệt cùng Hắc Diệu Chi Ngân, khởi động lên một vách tường phòng hộ nhỏ nhỏ. Trường cung trên tay Lục Đạo Luân Hồi vẫn chưa được thu hồi, hắn lấy thêm một cây vũ tiễn nữa nhắm vào hai thiên sứ đang đi về phía bọn hắn.

“Nhằm chán!” Liếc mắt nhìn hai thiên sứ đang bay về phía bọn hắn, Quy Vu Tịch Diệt hừ một tiếng, đôi cánh màu trắng sau lưng đang rộng, giấy tiếp theo rút ra Già Lam Phong Bao, tạo một đường cong trong không trung, lấy một tốc độ khó có thể nhìn kịp, dưới những ánh mắt chăm chú đến mờ mắt của mọi người, chặt xuống đôi cánh trên lưng mình.

Cho dù đau đớn trong trò chơi đã được giảm xuống 30% nhưng loại đau đớn tựa như bị chặt tứ chi này không phải một người bình thường có thể chịu được. Chỉ thấy một mảnh màu đỏ mạnh phun ra, nhiễm thấu cả cái áo choàng màu xám, chảy dọc theo khinh giáp màu đen rồi nhỏ từng giọt lên bậc thang cẩm thạch màu trắng.

“Tịch Diệt...” Hắc Diệu Chi Ngân mấp máy môi, trong nháy mắt cảm thấy mờ mịt, gần như quên mất cả nói chuyện, đây là một trò chơi không sai, nhưng phần tình cảm này lại là thật.

Hắn, là vì mình nên làm như thế sao? Không chút do dự, nâng tay chặt đứt đôi cánh tượng trưng cho thân phận thiên sứ của mình?

Chiếc nhẫn trên tay đột nhiên bay ra ngoài, giấy tiếp theo Abaddon phóng người khỏi pháp trận, trường thương sắc bén đâm xuyên qua người của một tên thiên sứ. Mũi thương nhỏ máu chỉ về phía thân mình đang ngồi phía xa xa: “Hắn đã trảm sí, không còn là thần dân của ngươi nữa, mà những phạm nhân còn lại, ý chí của họ quyết định họ sẽ thuộc về phe nào!”

“A... Abaddon...” Hắc Diệu Chi Ngân không dám tin nhìn đọa thiên sứ xuất hiện lần thứ hai, nhẫn triệu hồi kia không phải cần có thời gian làm lạnh hay sao? Thế nào lại có thể dùng nhanh như vậy?

“Ngươi có thể xem đây là việc cần thiết của nhiệm vụ này.” Thân thể kiệt sức được một đôi tay hữu lực đỡ lấy, tiếng nói ôn nhu vang lên bên tai, y phục màu thủy lam xuất hiện trước mặt – không phải Bá Luân Tư thì là ai?

“Hắn đã đọa thiên, ta phụng mệnh của Lucifer đại nhân đến đón thần dân của ngài.” Bốn đôi cánh màu đen hình thành thế đối lập với cả không gian tràn ngập màu trắng, cùng với vũng máu màu đỏ nổi bật trên mặt đất, làm người khác không thể nhìn gần. Abaddon một tay ôm Quy Vu Tịch Diệt vì mất quá nhiều máu mà mệt mỏi ngồi trên mặt đất, mũi thương trên tay chỉ xuống, khắc ra một pháp trận truyền tống hình sao sáu cánh trên mặt đất.

Hào quang hiện lên, bọn họ đã đứng bên ngoài Thông Thiên Tháp, Hắc Diệu Chi Ngân lập tức thoát khỏi tay Bá Luân Tư, chạy đến bên cạnh Quy Vu Tịch Diệt, việc đầu tiên là lấy được thủy ra không chút do dự rót hết cho đối phương, sau đó lại lần lượt sử dụng trì dấu thuật.

Lo lắng hết nửa ngày, sắc mặt trắng bệch của Quy Vu Tịch Diệt mới dịu được đôi chút, Hắc Diệu Chi Ngân còn chưa kịp thở ra, thì đã nghe thấy thanh âm của hệ thống nêu lên: “Ngọa gia Thiên Sứ tộc Quy Vu Tịch Diệt đọa thiên, mở ra một nội dung mới ‘Địa Ngục Thâm Uyên’, hệ thống phải tiến hành đổi mới, thỉnh các ngọa gia trong vòng mười phút logout, dự tính đổi mới trong vòng ba ngày.”

“Đây chẳng lẽ là nhiệm vụ bắt buộc?” Cầm lấy tấm áo choàng loang lổ máu của Quy Vu Tịch Diệt. Hắc Diệu Chi Ngân phẫn nộ nhìn Abaddon – nếu đây là do trò chơi an bài, vậy cũng thật quá gây sức ép cho người khác!

“Chính xác mà nói đây là lựa chọn của hắn.” Người mở miệng là Bá Luân Tư: “Nhiệm vụ này nghiêm khắc mà nói có ba hướng phát triển, nếu trong đội ngũ không có bộ tộc hắc ám, vậy cả đoàn sẽ nhận được sự chúc phúc của thần minh rồi trở thành người đại diện dưới trần gian, mở ra một nội dung mới. Nếu bọn họ lựa chọn việc giết chết thành viên vong linh kia, sẽ nhận được sự tha thứ của thần minh, nhiệm vụ cũng có thể chấm dứt. Mà hắn lại tự nguyện lựa chọn đọa thiên, cuối cùng mở ra nội dung ‘Địa Ngục Thâm Uyên’.”

“Được rồi, các ngươi cũng nên logout?” Abaddon không nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, ngược lại tiến về phía Quy Vu Tịch Diệt, “Tiểu tử, ngươi rất không tồi, lúc ta muốn đọa thiên cũng không dứt khoát như ngươi, ta cùng Lucifer đại nhân chờ ngươi ở Địa Ngục Thâm Uyên.”

Quy Vu Tịch Diệt gật đầu với Abaddon, rồi lại ôm Hắc Diệu Chi Ngân vào lòng, nhỏ giọng nói câu gì đó bên tai hắn, chỉ thấy bóng dáng Hắc Diệu Chi Ngân lập tức mờ đi, trực tiếp logout. Khóe miệng Quy Vu Tịch Diệt gọi lên rồi cũng theo đó mà logout.

>>Hết chương 51Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Hắc Diệu Chi Ngân – cũng chính là Tô Diệc trong hiện thực đầy nấp của du hí thương, xoay người ngồi dậy. Lời nói lúc nãy của Tịch Diệt, vẫn còn vang vọng bên tai. Tô Diệc sờ sờ khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, mờ mắt nhìn chung quanh.

“Ta đi tìm người, trong hiện thực.”

Tô Diệc cũng không ngạc nhiên khi đối phương biết địa chỉ nhà trong hiện thực của mình, là một thợ săn tiền thưởng đứng đầu thế giới, muốn điều tra địa chỉ của một người, quả thực còn dễ hơn so với ăn cơm uống nước, huống chi hắn cũng không có ý định che dấu địa chỉ nhà mình.

Nhưng... nhà mình bây giờ...

“Lam Diệc!” Bước ra từ du hí thương, Tô Diệc đánh mạnh lên cái máy tính được đặt trên cái bàn thật lớn.

“Chuyện gì vậy? Chủ nhân?” Một người có ngoại hình giống y như Tô Diệc xuất hiện trên màn hình, mặc bộ áo ngủ đáng yêu, che miệng ngáp một cái “Lại gặp chuyện phiền phức gì sao?”

“Mau! Mau! Lam Diệc, giúp ta gọi mấy món ăn.” Tô Diệc cũng không chú ý tới bộ áo ngủ buồn cười của trí não nhà mình, liều mạng vỗ bàn máy tính.

“Này, chủ nhân, người muốn đánh hư ta hay sao?” Theo con chấn động kịch liệt, hình ảnh trên màn hình nhoáng lên rồi xuất hiện trước máy tính, Lam Diệc bất mãn trừng mắt chủ nhân nhà mình.

“A, xin lỗi, Lam Diệc, là do ta khẩn trương.” Ý thức được mình luống cuống, Tô Diệc trấn an sờ sờ người máy với thân thể lạnh như băng trước mặt, cười xin lỗi Lam Diệc.

“Hừ! Biết ngay mỗi lần người đối xử khách sáo với ta là không có chuyện gì tốt cả!” Lam Diệc tuy oán giận nhưng vẫn lấy một cái laptop nhỏ trong túi ra: “Chỉ cần thức ăn thôi sao? Không còn gì khác?”

“Lam Diệc là tốt nhất, ta yêu người!” Hôn cái “chụt” lên mặt người máy, Tô Diệc vừa đếm ngón tay vừa đi tới đi lui trong phòng: “Cần thêm đồ uống nữa là xong, đúng rồi, còn phải có nguyên liệu nấu ăn – ách... Quên đi, mua là được rồi.” Ở nhà không như trong trò chơi, nhà hắn quả thực phải gọi là vườn không nhà trống, ngay cả đồ làm bếp cũng không có, dù mua nguyên liệu nấu ăn cũng không thể nấu được. “Cà phê và trà thì cần một chút, còn điểm tâm nữa, cũng đặt một phần, tiền thì cứ trực tiếp lấy từ tài khoản ngân hàng của ta.”

“OK, đã gửi đơn đặt hàng.” ‘Ba’ một tiếng khép lại máy laptop trong tay, Lam Diệc nhìn Tô Diệc còn đang đi vòng vòng trong nhà, hỏi: “Ách, chủ nhân, nếu là vị khách quan trọng, vậy người có muốn dọn phòng ngủ một chút hay không?”

“A! Đúng!” Buồn bực vỗ vỗ trán, Tô Diệc vọt như bay vào kho, lấy ra các dụng cụ dọn dẹp đã lâu không đụng tới – hiện tại hắn cực kỳ hối hận sao lúc trước mình lại quyết đoán đến như vậy, bởi vậy nên bây giờ trong nhà ngoài Lam Diệc ra thì không có vật gì hết. Ngay cả các người máy dọn vệ sinh cũng bị hắn đem đi bán...

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, Tô Diệc nghĩ có lẽ là người giao hàng, nên không ngần đầu mà hô một tiếng: “Lam Diệc, giúp ta mở cửa.”

Quy Vu Tịch Diệt đứng trước cửa, sừng sốt hết mấy giây. Diện mạo của Tô Diệc trong trò chơi không có điều chỉnh nhiều, nên rất nhanh đã có thể nhận ra. Nhưng... người trước mặt này, nhìn thế nào, cũng khiến cho người ta cảm thấy hết sức quái dị. Hắn đã tưởng tượng vô số lần đầu tiên gặp mặt Tô Diệc trong hiện thực, nhưng không ngờ tình huống lại là như vậy.

Lam Diệc còn chưa kịp thay bộ áo ngủ hình gấu nhỏ, vẫn còn như một người giả dạng gấu trong đoàn xiếc thú, chân không đứng ở cửa hỏi: “Xin hỏi người tìm ai?”

“Ách... Diệu?” Tuy rằng trong trò chơi mình đã hạ diện mạo xuống 20%, nhưng người sớm chiều ở chung lại không nhận ra mình, điều này khiến Quy Vu Tịch Diệt rất không vui.

“A! Là Tịch Diệt? Mời vào!” Tô Diệc thò đầu ra, đầu đội một cái mũ, mặt đeo một cái khăn chống bụi, tay cầm một cây chổi. Người đứng trước cửa thân hình cao lớn, mặc một cái quần bò màu nâu, trên người là áo thun màu xám, gương mặt của Tịch Diệt ngoài hiện thực còn anh tuấn hơn trong trò chơi đang đeo một cái kính râm thật to. So sánh với bộ dạng tiêu sái ung dung của đối phương, Tô Diệc bỗng cảm thấy mình thật nhỏ bé. “Ách, ta đang dọn vệ sinh, người có thể trước...” Vốn muốn nói người có thể trước ngồi chờ một lát, nhưng mắt quét qua bài trí khắp phòng, lời nói chưa ra khỏi miệng đã bị nuốt lại vào trong bụng – hắn dù thế nào cũng không thể kêu Tịch Diệt ngồi trên du hí thương hoặc ngồi trên máy tính Lam Diệc!

Tịch Diệt đột nhiên mỉm cười – đây mới là Diệu của hắn, ở chung lâu như vậy, cho dù ngoài hiện thực có khác biệt cỡ nào đi nữa, khí chất và tính cách cũng sẽ không thay đổi, lại liếc mắt nhìn Lam Diệc, Tịch Diệt với mắt tuệ sâu sắc phát hiện đối phương căn bản không phải là con người, nói đúng hơn là không có thực thể, lúc này hắn bị dọa, chỉ là bởi vì gương mặt giống Tô Diệc như đúc kia, nên xem nhẹ những thứ khác: “Có cần ta giúp không?”

“A... A?” Cây chổi trong tay bị cướp đi, Tô Diệc sừng sốt muốn giành lại, nào ngờ đối phương đã nhanh hơn hắn một bước, thân hình chọt lóe, đã tránh

đi chỗ khác. Thân thù thật nhanh nhẹn! Tô Diệc hơi nheo mắt, nâng tay nắm một nắm về phía đối phương. Chỉ thấy thân thể Tịch Diệt nghiêng qua, nâng tay phải lên, thuận thế nắm lấy cổ tay hắn. Tô Diệc hơi nhú mảy, rút dao, chém lên cánh tay đang nắm tay mình, Tịch Diệt nhanh chóng buông tay đối phương, lùi nhanh về phía sau, lập tức nhấc chân đá thẳng lên mặt Tô Diệc.

Tô Diệc không di chuyển, ngửa người ra sau, né qua một kích này, ngay sau đó chân liền mượn lực, nhảy lên cửa sổ, sau một đường “loan đao hình mặt trăng”, đôi chân thon dài vẽ nên hình quạt xinh đẹp giữa không trung, hung hăng hướng lên ngực của Tịch Diệt.

Khóe miệng Tịch Diệt vẽ lên một độ cung, nhưng hắn cũng không lùi về sau, ngược lại hay tay bảo vệ ngực, mạnh mẽ tiếp lấy một kích của đối phương. Tô Diệc co rút khóe miệng, lòng cực kỳ không phục, trò chơi thì thôi đi, ngay cả hiện thực cũng lợi hại như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy bất bình, chẳng lẽ mình ở đâu cũng sẽ bị người này áp sao?

“A! Lam Diệc, thức ăn đã tới rồi à?” Tô Diệc kinh hô một tiếng, thừa dịp Tịch Diệt quay đầu lại thì biến đổi công kích, khom người xuống, hai tay chống đất, chân quét về phía mắt cá chân của Tịch Diệt – loại ám chiêu này mặc dù không quang minh chính đại, nhưng vì sự nghiệp vĩ đại làm xấu mặt Tịch Diệt, hắn nhận! Tịch Diệt nhất thời sơ ý, bị quét mất cá chân ngã xuống đất, nhưng lúc thân thể ngã xuống, đồng thời kéo Tô Diệc còn chưa kịp đứng lên, thế nên hai người lấy một tư thế cực kỳ không tao nhã mà ngã trên mặt đất đầy bụi.

Tiếp xúc gần gũi như thế, trong hiện thực cũng là lần đầu tiên, Tô Diệc không được tự nhiên đẩy người đối phương ra, nào ngờ cái người thoát nhìn thon gầy này, thể trọng lại rất nặng, đẩy thế nào cũng không ra. Tịch Diệt cười thầm, thật ra hắn cố ý dùng sức đè đối phương xuống, sao có thể buông tha loại hành động quang minh chính đại ăn đậu hũ này chứ.

“A... Lam Diệc...” Thanh âm Tô Diệc mang chút xấu hổ.

“Một chiêu không thể sử dụng hai lần.” Quy Vu Tịch Diệt không thêm động. Đúng lúc này, một dòng điện nhẹ truyền tới, Tịch Diệt nhanh chóng né sang bên phải, tránh đi một cái công kích này – cho dù cường độ của dòng điện kia chưa tới mức trí mạng, nhưng chạy lên người cũng đủ đau đến chết.

Tịch Diệt còn chưa kịp đứng lên, thanh âm của Lam Diệc đã truyền đến từ phía sau: “Chủ nhân, thức ăn người gọi đã được mang tới.”

... Tịch Diệt không biết phải nói gì, có chút chật vật đứng lên, nhìn Lam Diệc đang phấn nộ và Tô Diệc đang xấu hổ, lại nhìn thoáng qua, thức ăn đặt trên bàn, hai hộp sữa lớn, ba ổ bánh mì thật dài, còn có một ly cà phê và một ly trà.

“Điểm tâm lát nữa mới có.” Lam Diệc nhặt nheo nói một câu, sau đó lại phát hiện ra không khí xấu hổ trong phòng, hừ một tiếng, xoay người chui vào trong máy tính.

“Người chỉ ăn thứ này?” Một người thiếu báng quan (tuy rằng Lam Diệc không được xem là người), Tịch Diệt khẽ thở dài, cầm lên thức ăn được đặt trên mặt đất – phòng của Tô Diệc đơn giản đến không thể đơn giản hơn, ngay cả cái bàn cũng không có, chỉ có cái tên là ngôi nhà thôi chứ thực ra chỉ có bốn bức tường bao quanh.

“Àn.” Kỳ thật hắn cũng không còn gì để nói, nếu Tịch Diệt mà không đến thì hắn căn bản sẽ luôn ngấm mình trong du hí thương, ngay cả cơm cũng không ăn.

“Những món này không phải quá đơn điệu hay sao?” Tịch Diệt nhú mảy, xét như trong trò chơi, cuộc sống cho dù không phải ăn mỹ thực nhưng yêu cầu có lẽ cũng sẽ không thấp hơn là bao, nào ngờ, hắn lại sống tùy tiện đến vậy...

“Đủ dinh dưỡng là được rồi, dù sao cũng có ống dinh dưỡng mà.” Thật ra bánh mì chấm sữa cũng làm dạ dày người khác cảm thấy phong phú, thời đại hiện nay, nguyên liệu nấu ăn gồm hoa quả củ rau thịt các loại đều hoàn toàn là hàng xa xỉ, hàng hóa khan hiếm không nói, ngay cả chất lượng còn không dám bảo đảm, đơn giản là nhân công hợp thành mà thôi, các loại thực phẩm sinh trưởng tự nhiên rất thưa thớt thậm chí có thể so sánh với bạch kim.

Lông mày Tịch Diệt nhíu đến càng thêm gần nhau, một hồi sau mới mở miệng: “Đến nhà của ta đi.”

“Ai?” Tô Diệc nhất thời không theo kịp đề tài.

“Đi.” Tịch Diệt vừa nói xong đã tự động ngồi xổm xuống nâng cái du hí thương lên. “Người cầm cái kia.” Nói xong hất cầm về phía cái máy tính Lam Diệc, nếu không phải không am hiểu về nó, sẽ tạo thành tổn hại với máy tính, hắn đã sớm tự động thủ rồi.

“Ý của ngươi là...” Không phải là muốn mình dọn qua nhà hắn ở chứ?

“Nhanh lên a!”

Tô Diệc bị hành động của đối phương khiến cho mờ mịt, nhưng vẫn nghe lời rút dây điện máy tính Lam Diệc ra. Vừa nhìn lên đã thấy Tịch Diệt ôm cái du hí thương, nên Tô Diệc cũng ôm Lam Diệc theo sau ra ngoài.

“Chúng ta đi đâu?” Hít thở không khí đầy bụi bẩn, Tô Diệc có chút ngỡ ngàng, đã lâu rồi không ra khỏi nhà, ánh mặt trời chói mắt bên ngoài khiến hắn không quá quen. Tịch Diệt tháo xuống cặp kính râm của mình đeo lên cho hắn, mở miệng nói ngắn gọn: “Theo ta.”

Hai người đi khoảng bốn căn nhà nữa, rẽ vào một khu vực nhà cao cấp, chỉ thấy Tịch Diệt đứng trước một căn biệt thự hai tầng lầu, hắn lên tiếng: “Mở cửa.”

>>>Hết chương 52Đăng bởi: admin

Chương 53

Một Tịch Diệt khác xuất hiện trên màn hình, trên mặt rõ ràng là chiếc mặt nạ mà trong trò chơi Tịch Diệt luôn đeo không cởi ra: “Phát hiện vật thể lạ, công kích hay không công kích?”

“Là bằng hữu của ta.” Tịch Diệt thần nhiên nói.

Người trong màn hình giật mình, không nói một lời giờ hai tay, mắt trống rỗng, duy trì khoảng mười lăm phút rồi mở miệng: “Đã kiểm tra bên ngoài và không phát hiện siêu vi, đang tiến hành kiểm tra vào trong!”

... “Người không cần kiểm tra siêu vi... là ta dẫn bằng hữu trở về...” Tịch Diệt không biết phải nói gì, chẳng lẽ cuộc sống của mình quá khép kín sao, thế nên trí não của hắn vừa nghe tin hắn dẫn bằng hữu về nhà đã kiểm tra xem hắn có nhiễm siêu vi hay không?

Nhà của Tịch Diệt lớn hơn nhà của Tô Diệc rất nhiều, cũng sạch hơn rất nhiều, tối thiểu cũng giống như nơi có người ở, nhưng thứ khiến Tô Diệc ngạc nhiên nhất chính là trí não của nhà Tịch Diệt. Tuy có chút khô khan, về phương diện tình cảm cũng không phong phú bằng Lam Địch, hơn nữa không thể tạo ra hình thể ngoài không trung, nhưng nó đã có được một trí tuệ độc lập – trí não như vậy, trình độ tiên tiến như thế không chút thua kém cấp bậc của Lam Địch. Khó trách lần trước khi Sơn Miêu tiểu đội bị tập kích, Tịch Diệt chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có thể tiến vào hệ thống máy tính đầu não, lấy được bản ghi chép số liệu, thì ra là có trí não trợ giúp.

“Sao thế?” Quy Vu Tịch Diệt đẩy cửa vào nhà, quay đầu nhìn Tô Diệc còn đang sững sờ trước cửa, thần nhiên hỏi.

“Nga, không có gì, trí não nhà ngươi thật lợi hại.” Tân thưởng một câu, Tô Diệc cũng theo sau hắn đi vào.

Nhà hắn cũng thuộc dạng đơn giản, đơn giản chính là một người, một trí não, một du hí thương, nhưng rất nhanh đã thấy tất cả các loại dụng cụ được sắp xếp đầy trên tầng hai, trí não của Tịch Diệt đột nhiên nói: “Chủ nhân, đầu não của hệ thống trò chơi Lost temple thỉnh cầu được nói chuyện với người.”

Nói chuyện? Tịch Diệt cùng Tô Diệc liếc nhau, thần sắc có hơi khó hiểu, chính phủ của Lost temple đã từng nói sẽ không can thiệp vào trò chơi ngoài hiện thực của các ngoạn gia, vì sao bây giờ lại chủ động liên lạc với bọn hắn?

“Tiếp nhận.” Tịch Diệt vẫn thuộc phong cách thần bí, không mở màn hình, chỉ để khung đối thoại, thì ra vì để tạo manh mối đầu tiên nhằm thúc đẩy việc hoàn thành nhiệm vụ, chính phủ Lost temple đang tạo không gian mới cho trò chơi muốn sử dụng những bức ảnh trong quá trình họ làm nhiệm vụ để tuyên truyền.

Theo phương pháp có thể giảm chú ý thì cứ giảm, Tô Diệc đương nhiên từ chối, nhưng khi nghe đến điều kiện ưu đãi thêm của hệ thống, thì đáp ứng.

Chuyện Tô Diệc đồng ý Tịch Diệt đương nhiên không phản đối, nhưng luôn cảm thấy kỳ quái vì sao Tô Diệc xưa nay luôn ghét phải xuất đầu lộ diện lần này lại tỏ ra thái độ khác thường như thế.

“Dù sao thì chúng ta đã quá nổi danh trong trò chơi rồi, cho dù chính phủ không dùng, thì tần số xuất hiện những bức ảnh của chúng ta trên diễn đàn cũng đã cao đến trời, không bằng cứ để chính phủ dùng chúng, chúng ta cũng được lợi.” Số tiền hiện có của hai người hiện tại là hơn mười vạn – tuy số tiền này không là gì đối với một thợ săn tiền thưởng mỗi lần làm nhiệm vụ được trả số tiền kék xù, nhưng không phải có câu châm ngôn “Chân con muỗi cho dù nhỏ thế nào cũng là một khối thịt” sao? Huống chi căn cứ theo lời của họ, sẽ không công khai gương mặt sau lớp mặt nạ của hai người, nên việc này không ảnh hưởng gì tới bọn hắn.

“Được rồi, đáp ứng thì đáp ứng, không cần suy nghĩ nữa.” Tịch Diệt đi tới, hiển nhiên rất không thích việc đầu não trò chơi quấy rầy không gian của hai người “Dù sao bây giờ cũng không lên được trò chơi, tìm chút việc làm nào.”

Nghe thấy lời nói mang tính ám chỉ mạnh của đối phương, mặt Tô Diệc không khỏi đỏ lên, trò chơi quy định ngoạn gia với nhau phải đạt đến một vạn điểm hảo hữu mới có thể làm những chuyện tiếp xúc thân mật, hai người bọn hắn sớm chiều ở chung, độ hảo hữu tuy cao đến kinh người, nhưng vẫn chưa đạt tiêu chuẩn, nhưng hiện thực không giống trò chơi, không có quy định cứng nhắc này trói buộc, phương hướng phát triển không cần nghĩ cũng biết. “A... Đúng vậy, hay là chúng ta tìm chút gì ăn đi được không? Trong du hí thương đã nửa năm, bụng cũng trống rỗng.”

Tô Diệc vội nói, đi về phía cửa, vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Tịch Diệt, mặt nhất thời nóng như lửa thiêu, nói hắn đang dùng chiến thuật kéo dài thời gian cũng được, nói hắn mang tâm tính đa điều cũng không sao, trong nhà hiện tại chỉ có hai người là hắn và Tịch Diệt (không tính hai trí não), hắn thật sự không thể tự nhiên.

Không ngờ Tịch Diệt thế nhưng lại sáng khoái đáp ứng, chuyện này khiến Tô Diệc ngạc nhiên, phải biết rằng đối phương là loại người không bao giờ chần chờ việc gì.

Thật ra trong lòng Tịch Diệt đã tính toán xong rồi, tuy hiện tại rất muốn đẩy ngã hắn, nhưng ngắm bộ dáng đối phương đồ mặt không được tự nhiên cũng là một loại hưởng thụ, lại nói một bữa tiệc lớn phải cần công sức nấu nướng, đạo lý này gọi là quá nóng lòng sẽ không thể ăn được đậu hủ thơm. Nhân vật chính đáng thương của chúng ta hiện tại vẫn còn trong cơn ngạc nhiên, không biết mình đã sắp thành món thịt trên thớt kia, chỉ còn chờ đối phương chiên xào hấp nướng, sau đó để lên đĩa, ăn sạch sẽ.

Tạm thời không đề cập đến việc hai người ra ngoài mua đồ, lúc này bên phía trang web chính phủ đã náo nhiệt như lễ mừng năm mới, hiệu suất khai phá của trò chơi mau đến khiến người khác phải lưu luyến, bên này vừa liên lạc với hai người, bên kia đã thiết kế xong một sân khấu trắng lộng lẫy, sau một giờ đồng hồ, số khách ghé thăm đã lên đến hàng trăm vạn. Chỉ cần tiêu đề trên đầu trang cũng đủ hấp dẫn tầm mắt của người khác.

“Trò chơi đã biết được tin tức vị ngoạ gia thuộc Thiên Sư tộc duy nhất đã dọa thiên, Lost temple có phải đã sắp bước vào thời đại hắc ám hay không?”

“Tình huynh đệ? Nghĩa bằng hữu? Sự lựa chọn như vậy có đáng giá hay không?” Nhất thời diễn đàn thảo luận đến pho thiên cái địa về chuyện giữa hai người bọn hắn. Có người nói bọn hắn trọng tình trọng nghĩa, có người nói bọn hắn quá ngu ngốc, phần thưởng như thế mà không lấy, còn có người suy nghĩ bay xa hơn, thậm chí có người công khai đoán quan hệ giữa hai người bọn hắn. Tóm lại cực kỳ huyền ảo, độ “náo nhiệt” cao đến không thể cao hơn!

Ngoài một bài viết mang tên “Rốt cuộc thì độ chênh lệch thực lực có cao lắm hay không”. Những bài viết chiếm tần số được ghé thăm cao nhất, chính là hình ảnh chiến đấu, từ lúc tham gia đại hội Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo lần thứ nhất, Sơn Miêu tiêu diệt đã nổi danh thiên hạ, hơn nữa là cuộc Công Thành Chiến kiến dựng Quang Ảnh Thành, không ít các ngoạ gia vừa mới gia nhập cũng biết đến. Đỉnh điểm là biểu hiện của bọn hắn trong Thông Thiên Tháp, càng khiến cho các ngoạ gia phải ồ lên.

Mọi người đã từng trải qua đương nhiên biết độ cường hãn của quái trong Thông Thiên Tháp, không nói đến các tiểu quái đông như hải triều, chỉ cần BOSS xuất hiện dưới mỗi cầu thang cũng đủ khiến người phải mang hận. Nhưng bọn hắn không những thuận lợi giết quái lên tới đỉnh cao nhất, mà còn qua được khảo nghiệm của thần Osiris, thành công bước lên bậc thang thông thiên, việc này không thể không khiến người khác phải bội phục.

Vì thế có người đã ác ý suy đoán, bọn họ có phải đã chơi tài khoản đặc thù hay chính là ngoạ gia GM vân vân. Nhưng rất nhanh đã được phía chính phủ của Lost temple trả lời thực thuyết phục, rằng chỉ số của từng ngoạ gia đều được phân ra theo giá trị cơ bản của mỗi người, nói cách khác người đó mạnh thế nào, đều chính là thực lực tự thân của người đó, tất cả các nhiệm vụ của trò chơi đều được đầu não quản lý, tồn tại của GM chỉ là phương tiện để ngoạ gia thông suốt những nghi vấn và nhận những trách cứ, hoàn toàn không tồn tại thứ gọi là ngoạ gia GM mà ngoạ gia vừa nói.

Những lời nói thanh minh này vừa ra đã ngăn chặn tất cả những suy đoán ác ý của mọi người, sau đó họ càng thêm hâm mộ cuồng nhiệt, Quy Vu Tịch Diệt và Hắc Diệu Chi Ngân chỉ trong khoảng thời gian một ngày ngắn ngủi đã bay lên thành danh nhân của trò chơi này...

“Chủ nhân, mau đến xem, mau đến xem!” Còn chưa bước vào nhà, Tô Diệt đã nghe thấy thanh âm của Lam Dịch, năng lực thích ứng của nó thực mạnh, nhanh như vậy đã xem đây là nhà mình, xấu hổ liếc nhìn Tịch Diệt, người nọ cũng không lộ biểu tình khó chịu, ngược lại còn mỉm cười, không khỏi thấy yên lòng.

Còn chưa kịp cởi giày, Lam Dịch đã vọt tới huyền quan, “Chủ nhân, người mau nhìn!” Mở tay ra, đó chính là đoạn hình ảnh trên web trò chơi, Hắc Diệu Chi Ngân vô lực ngã sang một bên, Tịch Diệt thì tự rút song đao chém xuống đôi cánh màu trắng của mình – xem ra, hình ảnh này đúng là rất kinh tâm động phách. Nói không cảm động là nói dối.

Tính cách của Lam Dịch rất đơn thuần, người đối xử tốt với Tô Diệt nó đều tán thành một trăm phần trăm, lập tức tất cả những ấn tượng xấu đối với Tịch Diệt trước khi hóa thành không khí, xông lên hôn một cái thật kêu lên mặt Tịch Diệt. Hình ảnh lập thể hôn mình đương nhiên không có cảm giác gì, nhưng ngoại hình giống Tô Diệt như đúc kia vẫn khiến cho tim Tịch Diệt đập mạnh.

Tô Diệt cũng đồ mặt tía tai, nhìn trí não giống mình và Tịch Diệt làm ra hành động thân mật như thế... rất ngượng... lại xen lẫn một tia khó chịu...

Hoàng sợ phát hiện mình đang ghen, mặt Tô Diệt đỏ đến nỗi sắp lan xuống cổ – bất tri bất giác tình cảm của hắn đối với Tịch Diệt đã đạt đến loại trình độ này rồi sao!

Dung nhan tuấn mỹ như bị nhiễm son, ửng đỏ mang chút ngượng ngùng, những sợi tóc rũ xuống trên trán che khuất hơn nửa khuôn mặt, cảnh tượng trước mắt quá mức hoạt sắc sinh hương, khiến cho Tịch Diệt từ trước đến nay luôn kiêu ngạo về sự tự chủ của mình cũng lập tức không thể khống chế, trong đầu còn đang tìm cách nên tiếp cận thế nào, thì thân thể đã phản ứng, đợi đến khi hắn lấy lại lý trí, thì phát hiện mình từ khi nào đã áp đối phương lên tường, hung hăng hôn lên môi đối phương.

Đôi môi ấm áp mềm mại, hô hấp ẩn chút vị ngọt, làm người ta nhớ tới một loại thức ăn mang tên “rau câu trái cây”, nhưng mỹ vị trước mắt này còn hơn thế nữa, nó khiến người nếm qua muốn dừng mà không thể, cứ thế mà chiếm lấy, mút lấy, càng thêm xâm nhập, khao khát đến vô tận...

Không như nụ hôn trong trò chơi lúc ấy, nụ hôn lần này mang xúc cảm rất chân thật, cảm giác thỏa mãn khi ôm chặt người mà mình yêu thương trong tay, khiến lòng hắn như ngập tràn, nụ hôn ngày càng cuồng nhiệt, phảng phất sóng biển đang bào mòn đá ngầm, từng đợt từng đợt nối đuôi nhau, triền miên không bao giờ dứt...

>>Hết chương 53 Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 54

Lúc đăng nhập vào trò chơi đã là ba ngày sau, khi vào trò chơi Hắc Diệu Chi Ngân phát hiện mình đang đứng trong phòng khách của Quang Ảnh Thành, thì ra trong lúc đổi mới, hệ thống đã tự động truyền tổng bọn họ từ cửa Thông Thiên Tháp trở về Quang Ảnh Thành.

Một đạo hào quang hiện lên trước mắt, Tịch Diệt cũng đã đăng nhập. “Tịch Diệt, có chỗ nào khó chịu không?” Ai có thể biết sau khi trăm sí sẽ có chuyện gì xảy ra không chứ, tuy không ảnh hưởng tới thân thể ngoài hiện thực, nhưng không có nghĩa nó không ảnh hưởng tới nhân vật trong trò chơi.

Tịch Diệt hoạt động tứ chi, không cảm thấy gì lạ, lập tức thành thật lắc đầu. Trong khi hai người họ nói chuyện, những thành viên khác cũng lần lượt đăng nhập vào trò chơi.

Lần đổi mới này của Lost temple có thể nói là một sự kiện quan trọng, căn cứ theo tư liệu mà phía chính phủ công bố, không chỉ mở ra bản đồ tới Địa Ngục Thâm Uyên, mà còn tăng thêm một số chức nghiệp ẩn tàng. Ngoạn gia nếu đóng đủ một số tiền nhất định thì có thể mở thương điểm, tăng thêm chút sinh ý cho trò chơi. Hơn nữa vì thỏa mãn nhu cầu của ngoạn gia, trò chơi đã tăng thêm một số tiện nghi cho các trang bị, nói cách khác, mỗi người sẽ có hai bộ trang bị, một bộ là trang bị chiến đấu, chính là trang bị mà ngoạn gia đã mặc trước đây, còn bộ kia là trang bị trong sinh hoạt thường, không có thuộc tính chiến đấu gì cả, nhưng độ thoải mái cùng hình thức vượt xa trang bị chiến đấu.

“A Diệu, Tịch Diệt!!! Ta thật sự rất rất rất rất cảm động!!!” Một bóng đen nhào qua, hai người vội vàng quay đầu, lập tức theo bản năng né sang một bên, chỉ thấy nữ mục sư Nhân tộc không chút tạo nhả ngã nhào lên mặt đất. Vực-xây Hoa Hồng cũng không thèm để ý, nhanh chóng đứng dậy, nắm chặt tay của Quy Vu Tịch Diệt, kích động nói: “Tịch Diệt! Ta thật sự rất sùng bái ngươi! Ta đã xem những bài viết của chính phủ rồi! Thật sự quá tuyệt vời! Ngươi tuyệt đối là tiểu công hạm nhất! Quá cảm động! Vì sao lúc đó ta không ở hiện trường chứ! 555...”

Khóe mắt Quy Vu Tịch Diệt rút gân tại chỗ, tay phải nắm chặt chuôi đao Già Lam Phong Bạo, liễu mạng khắc chế xúc động trong lòng dù hiện tại mặt hắn lúc này không có biểu hiện gì.

“Oa! Hoa Hồng chơi ăn gian! Dám chạy tới trước!”

“Đứng đứng! Dám không gọi mọi người cùng tới!” Thanh âm huyền ảo dần lại gần, trong nháy mắt phòng khách đã đầy người, tạp âm thất chũy bát thiết vang lên không dứt. Sắc mặt Quy Vu Tịch Diệt càng ngày càng thối, lập tức bùng nổ, cũng may khi hắn vừa tới giới hạn thì Túy Sát Giang Sơn bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt, mở băng không chế, ngoài những thành viên trung tâm của công hội ra thì người khác không được vào, trong nháy mắt, phòng khách đầy người đã bị đuổi hết ra ngoài, mới tránh khỏi một trận huyết án phát sinh.

“Đề tiện!”

“Đứng, ta nguyện rửa ngươi!”

Lập tức Túy Sát Giang Sơn trở thành chỗ bùng nổ của mọi người, Nhất Quỷ Tha Dao đứng gần cửa nhất trước những ánh mắt như đao của các đồng nghiệp nữ mà sợ hãi đóng cửa lại. Mọi người đã ngồi xuống lúc này mới liếc nhìn nhau, thở ra một hơi thật dài – thế giới này cuối cùng đã thanh tĩnh...

“Xem ra mọi người đều biết những đổi mới của lần này.” Túy Sát Giang Sơn trừng mắt với Vực-xây Hoa Hồng cùng Quốc Sĩ Vô Song đang ghé vào nhau nói khể gí đó, thanh thanh giọng tiếp tục nói: “Mọi người có ý gì không?”

“Đương nhiên là phải xông vào Địa Ngục Thâm Uyên rồi!” Phù Tô cười nhạt, “Lần đổi mới này tăng thêm rất nhiều thứ, những nhiệm vụ ẩn tàng có lẽ cũng tăng không ít, thực đáng đi xem”

“Đi thì chắc chắn đi, ta đoán ý của Giang Sơn chính là hỏi mọi người có muốn gia tăng thực lực của mình rồi mới lên đường hay không.” Phi Long Tại Thiên nói.

“Quả thật, lần đi Thông Thiên Tháp này khiến mọi người rất chật vật.” Thương Lăng cũng gật đầu, ở cùng một đoạn thời gian đã bồi dưỡng ra một loại ăn ý đặc biệt giữa hắn, Túy Sát Giang Sơn và còn có cả Phi Long Tại Thiên, ba người cơ hồ đều có cùng suy nghĩ và hiểu ý của nhau.

“A!!!” Một tiếng hét thảm đánh gãy cuộc nói chuyện của mọi người, Âm Đồng sắc mặt tái nhợt chỉ vào bảng thuộc tính của mình, lắp bắp: “Kỹ... kỹ năng của ta đều bị xám hết...”

Kỹ năng biến thành màu xám, chính là biểu hiện không thể sử dụng, trước đây khi Già Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt chưa khôi phục hình thái hoàn toàn, kỹ năng thứ hai cũng là màu xám không thể sử dụng. Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, mở bảng thuộc tính của mình ra xem, vừa thấy thì ai cũng thở dài, không chỉ mình Âm Đồng, tất cả kỹ năng của mọi người đều biến thành màu xám.

“Ta lại không có biến hóa gì.” Phi Long Tại Thiên nhìn bảng thuộc tính của mình, tất cả đều bình thường.

“Ta cũng vậy.” Hắc Diệu Chi Ngân tiếp lời.

“Của ta cũng thế.” Kỹ năng của Vực-xây Hoa Hồng cùng Cực Đoan Phân Tử cũng không có biến hóa, Sa Mạc Chi Ứng không nói gì, nhưng cũng theo đó mà gật đầu.

“Nói cách khác –” Hoàn Mỹ Phong Bạo sờ cằm, nhú mày nói: “Ngoài Phi Long và A Diệu sở hữu thuộc tính hắc ám cùng những người đã chết trước khi lên tầng cao nhất của Thông Thiên Tháp ra, thì kỹ năng của người còn lại đều bị phong ấn?”

“Chúng tộc và chức nghiệp của ta đều bị bỏ trống.” Quy Vu Tịch Diệt lại nhìn bảng thuộc tính của mình, hai hàng ban đầu viết chủng tộc và chức nghiệp đều trở thành khoảng trắng.

“Xem ra hành trình đến Địa Ngục Thâm Uyên lần này, chúng ta muốn không đi cũng phải đi.” Nhìn chằm chằm bảng kỹ năng màu xám của mình, Lục Đạo Luân Hồi cười khổ nói. Ban đầu Túy Sát Giang Sơn còn lo lắng bọn hắn không đủ thực lực để xông vào Địa Ngục Thâm Uyên, hiện tại đa số đều bị phong ấn kỹ năng, các chiêu thức biến thành vật làm cảnh. Độ khó của nhiệm vụ lại tăng cao! Mạnh mỗi chính của nhiệm vụ trong Lost temple sao biến thái thế này? Bấy giờ bọn hắn sao có thể bình tĩnh mà đối phó đây?

“Đi thì đi.” Túy Sát Giang Sơn gật đầu, độ khó của nhiệm vụ trong trò chơi có tỷ lệ với phần thưởng, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu mà họ chịu đựng đủ loại ngược mà hệ thống ban cho “A Diệu, phải nhờ người chuẩn bị vật liệu rồi. Tiền thì cứ lấy của công hội.”

“Không thành vấn đề.”

Túy Sát Giang Sơn gật đầu, lại nhìn về phía Cực Đoan Phân Tử cùng Vực-xây Hoa Hồng, “Nhiệm vụ lần này hai người các ngươi không được tham gia.”

“Cái gì?”

“Vi sao chứ lão đại?” Hai người trừng to mắt.

“Trước không nói các ngươi không bị gì, đi cũng phí công, hướng chi hệ thống vừa đổi mới, chúng ta là công hội duy nhất kiến tạo được thành thị, có rất nhiều chuyện cần phải làm, nên cần có người ở lại chủ trì đại cục.”

“Đáng giận! Ta rất muốn đi!” Cực Đoan Phân Tử đấm một đấm lên bàn, không cam lòng nói.

“Ngươi cũng không cần đi.” Phi Long Tại Thiên phát phát tay với Sa Mạc Chi Ưng, đôi phương không tiếng động gật đầu.

“Phù Tô, ngươi hãy bàn với Sa Mạc một chút, hoặc ba ngày này ngươi cũng nên nghiên cứu hệ thống thương điểm mà đầu não vừa đổi mới ra?” Túy Sát Giang Sơn nhìn Phù Tô, rồi quay sang nói với Sa Mạc Chi Ưng: “Hệ thống thương điểm trong thành giao cho ngươi, Hoa Hồng và Cực Đoan không đủ cẩn thận, ngươi hãy giúp họ chú ý.”

Sa Mạc Chi Ưng sừng sốt một chút, chưa phản ứng kịp. Chuyện quan trọng thế mà lại dễ dàng giao cho mình như vậy? Mặc dù giữa Long Chiến Tứ Dã và Thi Thần có quan hệ minh hữu, nhưng vẫn không phải là một chính thể, giao tài chính vào tay một ngoại nhân, Túy Sát Giang Sơn thật sự tin tưởng hay chỉ để thử mình?

“Ngươi học hỏi Phù Tô nhiều một chút, hiện tại kinh tế trong thành đều do Phù Tô quản lý, hắn không có ở đây ngươi cũng đừng làm phức tạp lên, nếu không mấy vạn người trong thành chúng ta sẽ phải ăn không khí.” Phi Long Tại Thiên chớp chớp mắt với Sa Mạc Chi Ưng, ý bảo đôi phương đừng suy nghĩ nhiều nữa, từ lúc sơ kiến Quang Ảnh Thành, bọn hắn đã giao toàn bộ tài sản công hội cho Phù Tô quản lý, mà Phù Tô cũng không làm bọn hắn thất vọng.

Thế giới trong Lost temple không quá khác biệt với thế giới hiện thực, người có thể ở trong thế giới này thành lập một thế lực hùng mạnh thuộc về mình đương nhiên không phải là người đơn giản, nghi nhân bất dụng dụng nhân bất nghi, đạo lý này bọn hắn ai cũng đều rõ ràng.

“Đúng rồi, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, chúng ta đi Địa Ngục Thâm Uyên bằng cách nào.” Thương Lăng trầm mặc nửa ngày đưa ra một vấn đề thiết thực. Nếu thực lực của nhóm người bọn hắn cường hãn thì không nói, nhưng hiện tại kỹ năng đều bị phong ấn, biến thành những con gà trụi lông trời gà cũng không chặt, không cần nói sau khi vào được Địa Ngục Thâm Uyên sẽ thế nào, chỉ cần những quái vật gặp trên đường đi thôi cũng rất khó đối phó rồi.

“Để hội viên của công hội hộ tống một đoạn?” Quốc Sĩ Vô Song đưa chủ ý.

“Không ổn, hiện tại vừa đổi mới, trong thành cần nhiều nhân thủ, người cấp bậc thấp không thể trợ giúp, người cấp bậc cao lại không thể ra thành.” Lục Đạo Luân Hồi lắc đầu thờ dài, từ nãy đến giờ hắn luôn lo lắng về vấn đề này, “Hơn nữa chúng ta làm thế sẽ rất phô trương, không phải ý chính là muốn cho người khác biết, mọi người đã mất đi sức chiến đấu hay sao, tin tức này mà truyền ra, chắc chắn sẽ khiến các hội viên của thành hoang mang.”

“Làm vậy đúng là không ổn.” Phù Tô vẫn luôn ngồi nghe mọi người thảo luận lúc này lộ ra nụ cười hăng ngày của mình: “Ta có một ý, chúng ta hãy phân tán ra, hai ba người một tổ, sẽ gặp lại nhau dưới chân núi.”

“Nhưng chúng ta đều không có lực công kích!” Nhất Quỷ Tha Dao gấp gấp nói.

“Mặc dù kỹ năng của chúng ta bị phong ấn. Nhưng công kích thông thường lại không có vấn đề.” Phù Tô chà xát ngón tay, rút mạnh pháp trượng ra đâm về phía Nhất Quỷ Tha Dao, người đứng bên kia không hề phòng bị đâm một cái, trên đầu hiện lên hàng chữ HP -100. “Chính là vậy, ngoài những người thuộc chức nghiệp pháp sư như chúng ta hơi bất lợi ra, những chức nghiệp cận chiến khác khi đối phó với các quái bậc thấp cũng không thành vấn đề, hơn nữa lực công kích thấp có thể giả dạng thành các ngoại gia cấp thấp, không khiến người khác chú ý.”

Mọi người nghe xong lời của Phù Tô, thương hại nhìn qua đầu của Nhất Quỷ Tha Dao. Lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ.

“Người khác thì không sao, nhưng còn hai người bọn họ thật sự rất bất mắt, muốn giấu cũng không giấu được đúng không?” Âm Đồng chỉ chỉ Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt, với tần số tuyên truyền bên phía chính phủ, hai người kia đã đạt đến trình độ nổi tiếng.

Phù Tô nhú mày, hẳn tất nhiên đã nghĩ đến chuyện này, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết.

“Thật ra cũng không khó.” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt vẫn luôn im lặng nói “Hiện tại không phải có thêm trang bị sinh hoạt hay sao? Hai người họ chỉ cần thay trang bị sinh hoạt, tháo mặt nạ thì có lẽ sẽ không ai nhận ra đúng chứ?”

Ý kiến này rất đơn giản, cũng rất hiệu quả, nhưng điều khiến mọi người nghĩ đến đầu tiên chính là, mặt nạ như thứ sinh trưởng trên người cả hai vậy, rất ít người thấy qua gương mặt thật của bọn hắn, cho nên ngay cả Phù Tô người nhiều mưu trí cũng chưa từng nghĩ đến việc đơn giản như thế.

“Vậy, OK, mọi người chuẩn bị, ba ngày sau xuất phát rồi gặp lại dưới chân núi.”

>>Hết chương 54Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

“Chú ý này thật không tồi.” Hắc Diệu Chi Ngân dùng kênh tư tán gẫu nói với Quy Vu Tịch Diệt.

Hiện tại trên người hắn là một bộ trang phục sinh hoạt giá mười kim tệ vừa mua ở thương điểm, kiện y phục này có chút giống với trang phục kimono mà các đại quý tộc cổ đại ở Nhật Bản mặc, nền màu đen cao quý trang nhã được tô điểm bằng những đường hoa văn màu tối, chất liệu mềm mại, quả nhiên thoải mái hơn trang phục chiến đấu rất nhiều. Tịch Diệt bên cạnh thì mặc bộ trang phục trông lão luyện hơn, ống quần màu xanh biếc dài rộng, phần dưới được nhét vào giày, trên thân là áo vận động không tay bó sát người, nếu không có một đầu tóc dài màu vàng kia, nhìn qua thực giống với đội đặc chủng đi nghĩa vụ quân sự.

Y phục như thế ở hệ thống thương điểm nào cũng có thể mua được, giá cả vừa phải, là trang phục sinh hoạt mà đại bộ phận ngoạn gia trong trò chơi mặc, tuy rằng bỏ đi mặt nạ sẽ dễ lộ dung mạo anh tuấn tạo chút phiền toái cho bọn hắn, nhưng đối với việc bị các FANS điên cuồng truy đuổi mà nói, tình huống hiện tại đã thoải mái không ít.

Thuận thực đánh lạc hướng người xa lạ có ý đồ làm quen, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt tiêu sái ra khỏi tiểu trấn này, may mắn người trong trấn không nhiều, bọn hắn có thể an tâm tới khu vực luyện cấp, nơi đây là chỗ luyện cấp của những ngoạn gia khoảng bốn mươi năm mươi cấp, hai người tuy rằng rất nổi tiếng trong trò chơi, nhưng đối với phần đông ngoạn gia chưa từng thấy qua gương mặt thật của bọn họ thì sẽ không ai ngờ tới hai người mặc trang bị hạ đẳng đứng trước mặt mình này lại là hai nhân vật truyền kỳ kia.

“Này! Đừng đi tới phía trước nữa, phía trước là khu vực có quái cấp trên 70!” Phía sau truyền đến một giọng nói, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn thấy một tiểu đội ba người, người nói chuyện với họ là một chiến sĩ vác đại kiếm trên lưng.

Quy Vu Tịch Diệt không nói gì, kéo Hắc Diệu Chi Ngân đi về phía trước, cho dù hiện tại kỹ năng của hắn đã hoàn toàn bị phong ấn, nhưng dựa vào lực công kích cường hãn của Già Lam Phong Bạo thì tiểu quái hơn cấp bảy mươi cũng là một đao miểu sát. Hắn không muốn có người quấy rầy thời gian ở chung của mình và Hắc Diệu.

Hắc Diệu kéo kéo tay hắn, nhắc nhở chúng ta đang giả làm mấy con gà cấp bốn mươi, không thể bại lộ thân phận trước mặt những ngoạn gia xa lạ khác. Già Lam Phong Bạo của Tịch Diệt và Đào Mã Lí của mình là hai thần khí truyền thuyết trong trò chơi, giống như hai cái mặt nạ hắc bạch kia, trở thành biểu tượng cho bọn hắn.

“Vậy sao? Chúng ta chỉ là muốn làm nhiệm vụ.” Thân mật phát phát tay với chiến sĩ, Hắc Diệu Chi Ngân mỉm cười.

“A...” Chiến sĩ sững sốt trước nụ cười của Hắc Diệu Chi Ngân trong chốc lát, phục hồi tinh thần, ngại ngần nói: “Kia ít nhất cũng phải thay trang phục chiến đấu, quái bên đó rất lợi hại, lần trước chúng ta không cẩn thận đi nhầm sang, suýt chút bị giết chết!”

“Nga, vậy ư?” Hắc Diệu Chi Ngân nhú mày, tận tình biểu hiện mình là con gà vừa chơi: “Cảm ơn lời nhắc nhở của người.” May mắn Phù Tô đã tính trước mà chuẩn bị cho bọn hắn trang phục chiến đấu cấp thấp, bọn hắn liền thay trang bị bình thường, gật đầu với ba người kia, tiếp tục đi sâu vào trong rừng.

“Thật nhàm chán!” Quy Vu Tịch Diệt lạnh lùng nói, mặc dù tự hạ thấp mình là chuyện phải làm, nhưng hắn vẫn rất khó chịu với hành vi như vậy.

“Ha ha, cũng không còn cách nào khác.” Nhiệm vụ của họ không thể tùy tiện để lộ, nếu việc đại bộ phận thành viên đã mất đi sức chiến đấu bị truyền ra ngoài, sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào cho công hội thậm chí cả Quang Ảnh Thành đây, bọn hắn không ai dám tưởng tượng.

“Này! Đợi chút!” Một thanh âm xa lạ vọng tới, Hắc Diệu Chi Ngân quay đầu, phát hiện đó là cung tiễn thủ của tiểu đội ba người kia, hắn chạy đến trước mặt hai người, thở hổn hển, có thể nhìn ra vừa rồi đã chạy một khoảng không ngắn: “Chúng ta đi cùng các người, nơi đó thật sự rất nguy hiểm, năm người sẽ an toàn hơn một chút.”

Hắc Diệu Chi Ngân có chút khó xử, bọn hắn không thể để lộ thân phận, nhưng nếu cự tuyệt lòng tốt của người khác, hắn cũng không đành lòng.

“Cùng đi nào, ít nhất đội chúng ta có một ‘nãi ba’ và một chiến sĩ.” Kiếm sĩ lúc này nhìn trang phục chiến đấu của Tịch Diệt và Hắc Diệu rồi mở miệng nói. Hiện tại hai người đều mặc khinh giáp, một người lưng đeo đoản cung, một người tay cầm chủy thủ, thoạt nhìn như tiểu cung thủ và tiểu thích khách cấp bậc khoảng bốn mươi. (nãi ba = vú nuôi)

“Ách, được. Chỉ là hiện tại chúng ta không thể tổ đội cùng người khác.” Đối mặt với những người nhiệt tình như thế, nói dối sẽ rất gian nan, Hắc Diệu do dự một chút, lựa chọn câu trả lời vừa chấp nhận vừa từ chối.

“Không sao, không sao, chúng ta chỉ là muốn đến đó chơi, lần trước bị chết, thật sự không cam lòng!” Người được xưng là ‘nãi ba’ của đội cười trả lời. “Ta là Bích Hải Lam Thiên, Tinh Linh tộc Druid, đây là Nhân tộc kiếm sĩ Thiên Không Chi Chiến. Bên cạnh là Tinh Linh tộc cung tiễn thủ Bất Ái Thường Nga.”

“Chào các người, ta là a Diệu, đây là Tịch Diệt.”

“Đi thôi, nếu trời tối, quái sẽ càng mạnh!” Kiếm sĩ Thiên Không Chi Chiến hươu hươu đại đao, hắn đã cấp sáu mươi mấy, là người cấp cao nhất trong đội, lại là chiến sĩ, theo lý thường hắn phải đi tiên phong.

Bản đồ trong thế giới Lost temple phi thường khổng lồ, Hắc Diệu Chi Ngân lúc trước chỉ ở trong nơi thâm sơn lão lâm luyện công, chưa từng đi qua những địa phương như vậy, đợi đến khi vào rừng cây, trông thấy rõ ràng quái ở đây, sắc mặt lập tức tái nhợt, trong lòng vạn phần hối hận vì mình đã lựa chọn con đường này...

Quái trong khu rừng này chỉ có một, tuyệt đại bộ phận đều vậy cánh bay trên trời, đó là những con quái thật lớn – Nga Từ!!! (Nga Từ = Thiêu thân)

Đề nén xúc động muốn quay đầu bỏ chạy đang mãnh liệt dâng lên, Hắc Diệu Chi Ngân mặc cho da mình đang nổi lên tầng tầng trợn trợn da gà, bắt buộc mình không cần nhìn những con quái này. Quy Vu Tịch Diệt đứng bên cạnh nhìn thấy biểu tình này của đối phương, khóe miệng gợi lên nụ cười khó phát hiện – biểu tình hiện tại của Hắc Diệu, thật sự rất đáng yêu a!

“Sao thế?” Nhận thấy sự dị thường của hai người, Bích Hải Lam Thiên quan tâm hỏi.

“Kia...” Có chút ngưng ngừng ngẩng đầu, Hắc Diệu Chi Ngân ngập ngừng một lúc lâu, sắp xếp lại tâm trạng rối loạn của mình: “Ta ghét Nga Từ!” Tường tượng cảnh cả đàn con còn trùn đó rào rào rắc phấn xuống, tóc gáy trên người hắn dựng hẳn cả lên. Độ chân thật của trò chơi này cao như thế, có muốn bỏ qua cũng không được...

Tinh Linh Tộc Druid nghe thế cũng không lộ ra thần thái cười nhạo, ngược lại còn như trút được gánh nặng mà thở ra, biểu tình đồng bệnh tương lân: “Ta còn nghĩ chỉ mình ta ghét thôi...” Cũng là một đại nam nhân sợ bị bằng hữu cười nhạo mình sợ Nga Sĩ, lúc trước Bích Hải Lam Thiên liều mạng nhìn xuống. Chỉ thấy hắn lấy một khối đá từ trong ba lô ra, sau đó niệm: “Lấy danh nghĩa của phong cùng thủy trong tự nhiên – khế!”

Một kết giới hình vuông trong suốt bao phủ xung quanh hai người bọn hắn, thực thần kỳ mà ngăn cách phần của đám Nga Từ kia, không cho nó lọt vào trong, thần kỳ hơn chính là kết giới này sẽ di động theo Bích Hải Lam Thiên.

“Đây là kỹ năng gì?” Cho dù là Quy Vu Tịch Diệt kiến thức rộng cũng không khỏi ngạc nhiên.

“Ha ha, đây là Cách Tuyệt Kết Giới, có thể ngăn cản một ít ảnh hưởng bên ngoài, là một trong những kỹ năng của Druid, bởi vì không thể ngăn cản công kích trực tiếp, nên bị mọi người cho là kỹ năng vô dụng.” Bích Hải Lam Thiên cười giải thích.

“Không... không phải là vô dụng...” Hắc Diệu Chi Ngân có chút dăm chiêu, Lost Temple sẽ không tạo ra kỹ năng bỏ đi, chỉ là ngoạn gia không thể lĩnh ngộ được và dùng nó trong những tình huống cần dùng mà thôi, tựa như khi hắn nắm giữ những kỹ năng nguyên tố lúc trước, rõ ràng là rác rưởi đến không thể rác rưởi hơn, nhưng nó sẽ phát huy đầy đủ sức mạnh nếu biết cách sử dụng.

Kết giới này có thể ngăn cách tất cả các ảnh hưởng bên ngoài trừ kỹ năng công kích trực tiếp... Nhanh chóng liên tưởng tới kỹ năng khống chế tinh thần đã từng khiến bọn hắn chật vật của nữ yêu Phù La Lạp trong Lợi Tất Hưu Tháp – lúc ấy nếu có kết giới ngăn cách này thì... Mấy người này cấp bậc không cao, nhưng nhân phẩm tốt, ngay cả kỹ năng cũng không tồi, nếu gia nhập Quang Ảnh Thành, tuyệt đối sẽ là một trợ lực không nhỏ. Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt liếc nhìn nhau, hai người đều nổi lên lòng muốn mời bọn họ gia nhập.

“Cẩn thận!” Thiên Không Chi Chiến hét lên kinh hãi, khiến hai người đang lâm vào trầm tư bừng tỉnh, Quy Vu Tịch Diệt nhanh nhẹn kéo Bích Hải Lam Thiên sang bên trái, Hắc Diệu Chi Ngân theo bản năng rút vũ tiễn khoát lên đoản cung, bắn về phía quái vật.

Cho dù đó chỉ là đoản cung lực giai bình thường không có kỹ năng gì mua trong thương điểm, nhưng Hắc Diệu dù sao cũng là ngoạn gia cấp một trăm mấy, con Nga Từ chỉ bảy mươi lăm cấp kia tất nhiên không thể né tránh, nháy mắt bị vũ tiễn giết chết.

“Cường...” Ánh mắt của Bất Ái Thường Nga nhìn Hắc Diệu Chi Ngân lập tức bùng lên ngọn lửa, đều thuộc chức nghiệp cung tiễn thủ, hắn có thể thấy được tiền kỳ khi đối phương bắn trúng đầu của Nga Từ kia, tuyệt đối là bất phạm.

Hắc Diệu có chút đau đầu, vẻ mặt của Bất Ái Thường Nga cực kỳ giống với Lục Đạo Luân Hồi khi lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Tổ Tiên – ấn tượng của hắn đối với cung tiền thủ này rất không sai, nếu là bình thường chắc chắn sẽ không chút tiếc nuối nào giáo thụ kỹ năng cho đối phương, nhưng hiện tại...

Giả vờ không thấy biểu tình của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân quay đầu nhìn Bích Hải Lam Thiên “Ngươi không sao chứ?”

“Không sao, cảm tạ.” Nở nụ cười cảm kích với Hắc Diệu cùng Tịch Diệt, Tinh Linh Druid cảm thấy thực may mắn, nếu không có hai người bọn họ, hắn khẳng định chắc chắn vừa rồi mình đã bị con Nga Tử kia đánh cho về điểm sống lại.

Mọi người cẩn thận một chút.” Thiên Không Chi Chiến quay đầu ý vị thâm trường đánh giá Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt, sau đó tập trung lực chú ý tới một con Nga Tử khổng lồ trên trời. Loại Nga Tử này lực công kích không tính cao, nhưng những hạt phấn mà chúng rắc xuống thực sự rất đáng ghét, nó sẽ khiến lực công kích, lực phòng ngự, độ chính xác khi công kích mục tiêu và độ né tránh của ngoại gia bị giảm phân nửa.

Cho dù không cùng một đội, năm người vẫn phối hợp rất ăn ý, tốc độ tuy chậm, nhưng vẫn có thể bình an vào giữa khu rừng.

Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu nhìn thoáng qua Hắc Diệu Chi Ngân, đối phương cũng lộ ra biểu tình ngưng trọng, hai người với mắt tuệ sâu sắc đã nhận ra có một mối nguy hiểm đang đến gần.

>>>Hết chương 55Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56

“Đã khuya rồi, hay là các ngươi cứ về trước đi.” Hắc Diệu Chi Ngân vỗ vỗ vai Bất Ái Thường Nga đứng bên cạnh mình.

“Vậy còn các ngươi?” Bất Ái Thường Nga lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Chúng ta ngủ trong trường bông, tôi có thể trú trong rừng, sáng mai lại tiếp tục.”

“Nhưng, nơi này nguy hiểm như thế...” Hiện tại đã tiếp cận được quái cấp tám mươi, hắn phải hợp lực với Thiên Không Chi Chiến và nhờ Bích Hải Lam Thiên thêm máu mới có thể giết được quái, hai người kia thoát nhìn rất mạnh, nhưng đều là chức nghiệp máu ít phòng thấp, hơn nữa không có phụ trợ của chức nghiệp trị liệu, một mình ở đây chỉ có con đường chết.

“Đi!” Quy Vu Tịch Diệt khó chịu khẽ quát một tiếng, hắn đã nhận thấy rõ sự tiếp cận của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân bảo họ rời đi là vì muốn bảo họ, thế mà tên cung tiền thủ này còn không biết sống chết đứng bên cạnh chít chít oai oai.

“Không còn kịp rồi!” Hắc Diệu Chi Ngân thở dài, hào quang trên thân chợt lóe, bộ trang bị nguy trang tiến vào Hư Không Thủ Trắc, nháy mắt được thay thế bằng Quan Hải Pháp Chi Giáp màu đen, đoạn cung không chút thu hút trong tay cũng biến thành Đào Mã Li Xuyên Tâm Cung với quang hoa lưu chuyển.

Quỳ một gối xuống đất, lấy một cây vũ tiễn ra khoát lên dây cung, khẽ quát một tiếng: “Hỏa Diễm tiễn vũ!” Hàng trăm ngọn lửa tựa như pháo hoa bắn ra khắp bốn phía đốt sáng khu rừng hờn ám, xung quanh còn phát ra tiếng phập phập của một thứ gì đó cắm vào da thịt.

Cùng lúc đó Quy Vu Tịch Diệt cũng thay Tắt Phất Long Địch Thủ Hộ, cầm Giã Lam Phong Bạo trong tay, cảnh giác đứng bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân. Hắn hiện tại không thể sử dụng kỹ năng gì, đứng ở đây dọa người, hiệu quả cũng không sai.

“Ngươi... các ngươi...” Bất Ái Thường Nga đã hoàn toàn lâm vào trạng thái khiếp sợ không nói nên lời.

“Thừa dịp còn chưa tiến vào trạng thái chiến đấu, mau trở về thành!” Hắc Diệu Chi Ngân nhanh chóng rút một cây vũ tiễn trong túi, khoát lên dây cung, đồng thời thúc giục ba người đang phát ngốc. Tuy rằng số lượng địch nhân rất đông, nhưng với thực lực của hắn cùng Tịch Diệt muốn thoát khỏi là không thành vấn đề, nhưng nếu mang theo cả ba người này thì chuyện lại không đơn giản như vậy.

“Vô dụng, ta đã tiến vào trạng thái chiến đấu...” Bích Hải Lam Thiên nhỏ xuống cây vũ tiễn không biết khi nào đã cắm trên người mình, tự dùng pháp thuật chữa khỏi – vừa nãy có một cây vũ tiễn trong bóng tối bay đến cắm lên người hắn, khiến hắn suýt nữa đã trở về điểm sống lại.

“SHIT! Vậy đánh phải giết!” Hắc Diệu Chi Ngân cắn giận mắng một câu, xem ra lần này kẻ tập kích có đến hai trăm người, cho dù cấp bậc không tính cao, nhưng nếu muốn giết sạch thì có chút khó khăn, hơn nữa lần tập kích này thật mạo danh kỳ diệu, số lượng địch nhân rất ít, nếu không phải không biết thực lực của bọn hắn, thì đó chính là đã có người tiết lộ ra ngoài bí mật bọn hắn đã mất đi sức chiến đấu, nên chỉ phải hai trăm mấy người tới tập kích.

“Cố gắng chạy vào sâu trong rừng!” Hai cây Hỏa Diễm vũ tiễn lúc này đã giết sạch quái trong rừng, Bích Hải Lam Thiên bọn họ chỉ cần cố gắng chạy vào sâu trong rừng, tránh đi các vũ tiễn cùng pháp thuật mà cung tiễn thủ và pháp sư của địch nhân bắn ra thì cam đoan họ sẽ an toàn – đối phương lúc này đã thử nghiệm lực công kích đáng sợ của Hắc Diệu Chi Ngân, hơn nữa bên cạnh còn có Quy Vu Tịch Diệt đang vận sức chờ phát động, các chức nghiệp cận chiến hệ không một ai dám xung phong.

Bất Ái Thường Nga còn muốn phản kích, đã bị Thiên Không Chi Chiến giữ chặt cánh tay, kéo hẳn chạy như bay vào sâu trong rừng, Bích Hải Lam Thiên do dự một chút, quay đầu vung pháp trượng với hai người Hắc Diệu cùng Tịch Diệt, BUFF đầy cho hai người, Hắc Diệu Chi Ngân cảm kích nhìn đối phương, gạt đầu, vũ tiễn trên tay tiếp tục bay ra ngoài.

“Mẹ nó, sao vũ tiễn của hắn dùng hoài không hết?”

“Không phải bọn họ đã bị rút xuống cấp không rồi hay sao? Thế nào mà lực công kích lại biến thái như vậy? Chẳng lẽ tình báo sai?”

“Chúng ta đã tổn thất phân nửa nhân số, có muốn tiếp tục hay không?”

“Không được rồi, rút!”

Trong bóng đêm vang lên đoạn đối thoại ngắn gọn, sau đó một đám vũ tiễn cùng ma pháp từ phía khác của khu rừng bay qua, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn quỳ vững trên mặt đất bất động, lại một đám vũ tiễn bay qua.

“Bọn họ đi rồi.” Thanh âm của Quy Vu Tịch Diệt vang lên trong kênh, căn cứ theo phán đoán của hắn, đám người tập kích kia thấy đã bị tổn thất hơn nửa nhân số đã nhanh chóng rút lui, loại thủ pháp này dường như không đơn thuần chỉ là muốn mạng của bọn hắn, ngược lại có chút giống bọn cường đạo đi cướp bóc.

“Trước đi xem ba người kia.” Hắc Diệu Chi Ngân nhanh chóng đổi trang phục chiến đấu dành cho cấp bốn mươi ban đầu, không phải vì hắn muốn tiếp tục lừa dối, mà là Đào Mã Lí sẽ phát ra ánh sáng trong bóng đêm, từ xa nhìn lại quả thực là một cái bia ngắm...

Quy Vu Tịch Diệt cũng thay đổi trang bị, hai người đi theo hướng mà lúc này bọn Thiên Không Chi Chiến đã chạy. Lừa gạt ba người đã có chút thân với bọn hắn, Hắc Diệu Chi Ngân cảm thấy vô cùng bất an, nếu họ vì mình mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn sẽ càng cảm thấy áy náy.

“Các người còn chưa trở về thành?” Nhìn thấy ba người Thiên Không Chi Chiến đang bình an đứng dưới một tán cây, tâm Hắc Diệu Chi Ngân cuối cùng cũng thả xuống, lập tức nảy sinh nghi hoặc.

“Chúng ta lo lắng.” Bất Ái Thường Nga trái phải đánh giá Hắc Diệu cùng Tịch Diệt, nhìn thấy hai người trang phục sạch sẽ ngay cả một vết máu cũng không có, mới yên lòng “Các người thật sự rất mạnh, nhưng Lam Thiên vẫn không yên tâm, nói muốn ở đây chờ.”

“Àn, ta có một kỹ năng sống lại, tuy cái giá phải trả để dùng nó tương đương với một viên hắc mã não, nhưng có thể vẫn hồi một nửa tổn thất của tử vong...” Tinh Linh Druid có chút ngượng ngùng nói “Ta không phải nói các người đánh không lại bọn họ, ta chỉ là...”

Hắc mã não có thể gọi là bảo thạch cao cấp, ngoài thị trường là một ngàn kim tệ một viên, thiện ý của Bích Hải Lam Thiên khiến bọn hắn càng thêm cảm động.

“Đi nhanh đi.” Quy Vu Tịch Diệt đứng một bên lạnh lùng thúc giục. Đồng thời đi qua chỗ Bích Hải Lam Thiên. Mở bảng giao dịch, đặt một đồng hắc mã não vào, sau khi Tinh Linh Druid gật đầu đồng ý mới phát hiện thứ mà đối phương giao dịch cho mình – một trăm khóa hắc mã não!!!

Trương đương với mười vạn kim tệ đó! Bích Hải Lam Thiên hôm nay bị kim tệ đè đến hôn mê, nhất thời bị vây trong trạng thái hóa đá.

“Khoan đã,” Hắc Diệu Chi Ngân gọi lại Bất Ái Thường Nga đang chuẩn bị bóp quyền trục về thành, từ trong túi lấy ra một cây vũ tiễn giao cho Tinh Linh tộc cung tiễn thủ: “Chuyện đêm này xin đừng nói với bất luận kẻ nào, sau khi về thành các người hãy trực tiếp đến Quang Ảnh Thành, cảm ơn nó đi tìm Cực Đoan Phân Tử, Vực-xây Hoa Hồng hoặc là Sa Mạc Chi Ứng, lần này chúng ta làm phiền các người thật có lỗi, chờ chúng ta xong nhiệm vụ trở về, sẽ gặp lại mọi người ở Quang Ảnh Thành.”

Giao đãi ngắn gọn vài câu, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt nhanh chóng ly khai. Bọn hắn thực lo lắng những người còn lại, không biết họ có gặp công kích như vậy không, phải biết rằng những người đó không có sức chiến đấu khủng bố như vậy, nhất là pháp sư, mất đi kỹ năng không biết khả năng sống sót của họ còn bao nhiêu, hiện tại chỉ còn cách dùng tốc độ nhanh nhất tới điểm tập hợp dưới chân núi, mọi người gặp mặt rồi mới tiếp tục thương nghị.

Thân ảnh nhanh nhẹn chạy như bay, nhánh cây xẹt qua người bọn họ vang lên tiếng sần sật, Hắc Diệu Chi Ngân lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức đến Phân Giới Sơn, nhìn sang Quy Vu Tịch Diệt, đối phương bởi vì đã không còn kỹ năng, giờ phút này là toàn lực mà chạy, cho dù nhanh nhẹn rất cao, nhưng nếu muốn vượt qua hắn thì đó là chuyện phi thường cố sức.

Đôi cánh màu đen trên lưng Hắc Diệu Chi Ngân mở ra, sau đó ngân phát Ma tộc đột nhiên xoay người ôm lấy Tịch Diệt đang ra sức chạy, hai chân rời khỏi mặt đất, bay lên trời, dùng một tốc độ khủng bố, như chim yến mà bay vút qua khu rừng.

Bất Ái Thường Nga nhìn cây vũ tiễn phát ra ánh hào quang kia, sững sờ trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Thiên Không Chi Chiến đang trầm mặc đứng dưới tán cây: “Lão đại... này...” Vừa nói vừa cúi đầu nhìn thoáng qua cây tiễn trong tay, không xem không sao, nhưng vừa xem, thì Tinh Linh cung tiễn thủ còn hóa đá cứng hơn Tinh Linh Druid bên cạnh. Chỉ thấy trên vũ tiễn rõ ràng là một hàng chữ màu cam nhỏ: “Yên Diệt Sinh Mệnh, kỹ năng phụ trợ: Xuyên thấu, không cần biết là lực phòng ngự gì. Vật phẩm cấp bậc: chanh gai. Vật phẩm phẩm chất: Thần khí truyền thuyết.”

Bất Ái Thường Nga cảm thấy tim mình kích động đến sắp rơi xuống, vũ tiễn cấp bậc thần khí truyền thuyết a! May mà mình kiểm tra, hân hạnh phúc đến sắp ngất đi: “Lão đại... họ... rốt cuộc là ai...”

“Người cho là có bao nhiêu người sử dụng Đào Mã Lĩ?” Thiên Không Chi Chiến cười khổ, tự giễu nói. Không ngờ đối phương lại là du cung thủ đại danh鼎鼎 lầy trong Lost temple.

Cũng đúng, “A Diệu cùng Tịch Diệt” – “Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt.” Khi mình nghe thấy tên đối phương sao lại không nghĩ tới tên của hai nhân vật kia chứ?

Nụ cười thần nhiên của đối phương đã tiến sâu vào và chiếm giữ nơi đáy lòng, đáng tiếc chưa bắt đầu mà đã có kết thúc...

“A Diệu là...” là Hắc Diệu Chi Ngân? Là thần tượng của tất cả cung tiễn thủ? Bất Ái Thường Nga cảm thấy mình như đang nằm mơ, không chỉ may mắn thấy được thần khí truyền thuyết, mà còn kết bằng hữu với thần tượng của mình, “Vậy chúng ta?”

“Đi thôi, tới Quang Ảnh Thành.” Thiên Không Chi Chiến thở dài một tiếng, kéo hai ‘tượng đá’ bên cạnh, bóp nát quyền trục hồi thành – có lẽ ý nghĩ này, quá mức hèn mọn, nhưng ta đã hăm rất sâu rồi, chỉ muốn đứng bên cạnh người...

>>Hết chương 56Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57

Thân ảnh như rơi xuyên qua bầu trời, cũng may ban đêm những ngoạn gia bên ngoài đã ngoại không có nhiều, nên cảnh tượng quỷ dị này không tạo thành nhiều xôn xao.

Khoảng nửa giờ sau, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt đã đến Phân Giới Sơn tập hợp theo ước định với mọi người. Đương nhiên nơi này không một bóng người, những người kia có nhanh thế nào đi nữa cũng không thể bằng tốc độ bay được.

Cẩn thận tra xét bốn phía, xác định nơi đây không có ai mai phục, mới nhẹ nhàng thở ra, mở kênh đội, Hắc Diệu Chi Ngân dùng Thiên Lý Truyền Âm liên hệ với những người còn lại. Quy Vu Tịch Diệt đứng bên cạnh hắn, nhìn biểu tình đối phương ngày càng ác liệt, hẳn biết sự tình đã không xong rồi.

Mười phút sau, Hắc Diệu đóng kênh, nhìn Quy Vu Tịch Diệt, sắc mặt không tốt nói: “Ngoài Phù Tô, Túy Sát Giang Sơn cùng Thương Lăng ra, những người còn lại đều bị giết.”

Quy Vu Tịch Diệt đã phỏng đoán được khoảng bảy tám phần khi nghe thấy tin tức này vẫn có chút sùng sốt – mười mấy người, tất cả đều là tinh anh, cho dù mất đi kỹ năng chiến đấu nhưng kết cục gần như bị diệt sạch vẫn khiến người khác bất ngờ.

“Sao lại như thế?”

“Cũng là nửa đường bị tập kích, mấy trăm người giết hai ba người, có mấy người thoát được đã là kỳ tích.” Thanh âm Hắc Diệu Chi Ngân ngày càng trầm trầm, không thể che dấu sát ý cùng phẫn nộ “Hơn nữa những người khác sau khi tử vong, phong ấn kỹ năng đều biến mất.”

Mày Quy Vu Tịch Diệt cũng theo đó mà nhướng lên – khôi phục kỹ năng? Đây không phải là một tin tốt, bởi vì điều đó chứng minh nhiệm vụ của họ đã thất bại...

“Những người mất đi tư cách làm nhiệm vụ đã trở về Quang Ảnh Thành điều tra, còn ba người Thương Lăng đang đến đây.” Hắc Diệu Chi Ngân một tay nâng cằm, biểu tình ngưng trọng “Tịch Diệt, người chờ ở đây, ta đi đón họ.”

“Được.” Quy Vu Tịch Diệt không chút do dự gật đầu, lúc này, phán đoán của Hắc Diệu là chính xác, ba người Thương Lăng đều đã mất đi kỹ năng chiến đấu, vạn nhất trên đường bị tập kích, tuyệt đối chỉ có thể khoanh tay chờ chết. Mà Hắc Diệu là sức chiến đấu của nhóm bọn họ...

“Thấy chuyện gì cũng không được hiện thân, chờ ta trở lại.” Cối Âm Ảnh Áo Choàng khoác lên người đối phương, đến khi nhìn thấy Quy Vu Tịch Diệt sử dụng kỹ năng Ủng Bảo Hắc Ám của áo choàng, Hắc Diệu mới xoay người chạy nhanh sang phía khác của Phân Giới Sơn.

Tình trạng hiện tại của ba người Thương Lăng nguy cấp vạn phần, đối với sức chiến đấu của ba người mà nói, cho dù không gặp tập kích của ngoạn gia, thì quái cấp chín mươi mấy dưới Phân Giới Sơn cũng đủ khiến họ đau đầu.

Đại kiếm của Thương Lăng cùng trường thương của Túy Sát Giang Sơn liên tục chém xuống, cẩn thận bảo vệ Phù Tô ở giữa, Bạo Hùng cấp chín mươi sáu không chỉ có thể làm ngoạn gia bị chóng mặt, mà còn có kỹ năng rít gào, lúc trước chỉ cần hai giây là giết chết quái, hiện tại hai người bọn hắn phải hợp lực mới có thể miễn cưỡng giết chết nó.

“Phi!” Thương Lăng phun ra một ngụm máu, liếc nhìn thi thể của Bạo Hùng, loại tiểu tạp nư này thể nhưng lại khiến hấn chặt vật không chịu nổi, thật sự là hồ lạc bình nguyên bị khuyển khi.

Túy Sát Giang Sơn lấy lọ bỏ huyết ra uống cạn, lúc này hấn cũng chặt vật không kém gì Thương Lăng, may là lúc này chỉ có một con Bạo Hùng, nếu thêm một con nữa chắc chắn bọn hấn sẽ táng thân dưới hùng chưởng. . .

Lúc này bụi cỏ đột nhiên phát ra tiếng vang tất tất tốt tốt, bụi cây cách bọn hấn không xa kịch liệt lay động, có thể nhìn thấy có vật gì đó đang chạy về phía bọn hấn. Tốc độ của nó rất nhanh, thân hình lại nhỏ, thoát nhìn không phải ngoạn gia.

Ba người Thương Lăng khề thờ ra một hơi, cười khỏ, dưới tình huống này cho dù không phải là địch nhân, kể cả quái bình thường cũng đủ giết bọn hấn.

Thương Lăng cùng Túy Sát Giang Sơn đã nắm chặt vũ khí trong tay, chăm chú đề phòng. Nói thì chậm, diễn ra lại nhanh, một đạo bóng đen thoát ra khỏi bụi cỏ, chạy thẳng về phía Phù Tô đang đứng giữa hai người. Thương Lăng hét lớn một tiếng, giờ cao đại kiếm màu đỏ trong tay, bóng đen với thân hình linh hoạt ở giữa không trung chuyển phương hướng, chạy về phía Túy Sát Giang Sơn, cùng lúc đó một thanh âm quen thuộc vang lên: “Thương Lăng là ta!”

“A Diệu?” Trường thương đã đâm ra được một nửa nganh sinh sinh thu về, bóng đen kia lại trực tiếp bỏ nhào lên mặt hấn, Hắc Diệu Chi Ngân có chút ngưng ngưng nhìn trào ấn bị hấn làm ra trên mặt đối phương, ngưng ngưng nói: “Thật xin lỗi, ta không quá quen với hình thái này.”

Lúc này Thương Lăng mới nhìn thấy bóng đen kia cư nhiên là một con đại miêu, đại miêu hiện tại không nhanh không chậm tiêu sái đến bên chân hấn, vừa nói vừa đi quanh hấn vài vòng, mà thanh âm kia rõ ràng là của Hắc Diệu Chi Ngân. “A Diệu, sao ngươi lại biến thành quái?”

“Không phải quái, đây là kỹ năng hình thái hắc báo mà trang bị của ta phụ trợ thêm, biến thành con vật có thể nhìn rõ vào buổi tối, còn có thể tiềm hành, chủ yếu là tăng tốc độ lên một trăm phần trăm, gần với kỹ năng chủng tộc ‘Phi Tường’ của ta.” Chi là hiện tại hấn không quá quen với hình thái này, nên mới có một màn khôi hài là hấn không khống chế được tốc độ đẩy ngã Túy Sát Giang Sơn lúc này.

“Ách... Ngươi có thể biến trở về không?” Túy Sát Giang Sơn đứng lên, có chút buồn bực nói, lúc này Hắc Diệu Chi Ngân lấy vận tốc ánh sáng bỏ lên người hấn, lực đạo thật lớn đánh vào lục phủ ngũ tạng khiến nội tạng hấn suýt chút nữa hỗn loạn.

“Ách, thật có lỗi, kỹ năng này chỉ có thể sử dụng một lần, nếu ta khôi phục nguyên hình thì trong vòng hai mươi bốn giờ không thể biến thân.” Hắc Diệu Chi Ngân ngưng ngưng lấy chân trước gãi gãi lỗ tai “Tình huống hiện tại lấy hình thái con báo thì có ưu thế hơn.”

“A Diệu, Tịch Diệt đâu?” Phù Tô vẫn không nói gì, phát hiện bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân thế nhưng không có bóng dáng của nhần thích kia, kinh ngạc hỏi.

“Ta để Tịch Diệt lại trên núi.” Hắc Diệu Chi Ngân nghe ra lo lắng trong lời nói của Phù Tô, “Yên tâm, ta đã giao Âm Ảnh Áo Choàng cho Tịch Diệt, nơi hấn ẩn thân cũng rất an toàn.”

“Hư...” Hắc Diệu Chi Ngân lắc mình vào bụi cỏ, dùng mặt ngữ nói với ba người, “Có người đến!”

Ba người Thương Lăng trao đổi ánh mắt cảnh giác, đồng thời làm như không có chuyện gì, lút sau trong rừng cây đột nhiên lóe lên một bóng người, cẩn thận nhìn mới nhận ra đúng là Nhân tộc thích khách Dao Quang mà lúc trước đã đồng hành cùng bọn hấn ở Thông Thiên Tháp, khinh giáp trên người đối phương đầy bùn đất, có thể nhìn ra đã trải qua một phen khổ chiến mới tới được đây.

Túy Sát Giang Sơn thu hồi trường thương trong tay, bước lên hỏi: “Ngươi sao thế?”

“Bị tập kích, Thiên Cơ và Thiên Tuyền đã chết, chỉ còn lại ta.” Dao Quang chặt vật ngồi xuống dưới tàng cây, lấy một lọ bỏ huyết ra uống. Nhìn thoáng qua Túy Sát Giang Sơn cũng đồng dạng đầy người là máu: “Các ngươi cũng bị tập kích?”

Túy Sát Giang Sơn gật đầu, từ trong túi lấy một phần sandwich ra đưa cho đối phương, Dao Quang cũng không khách khí, cầm lấy ăn.

“Tất nhiên là vậy, cùng nhau đi thôi.” Phù Tô chờ đối phương ăn xong rồi ở miệng nói: “Nơi này rất nguy hiểm, càng nhiều người càng thêm một phần phối hợp.”

“A Diệu.” Thương Lăng liếc nhìn Hắc Diệu Chi Ngân đang ẩn thân trong bụi cỏ, dùng mặt ngữ nói.

“Ta ờ, Thương Lăng, các ngươi trực tiếp đến chỗ Tịch Diệt đi, ta sẽ theo sau các ngươi.” Hắc Diệu Chi Ngân vừa trả lời vừa sử dụng kỹ năng tiềm hành, bàn chân mang thịt của hắc báo dẫm trên mặt đất là vô thanh vô tức, nếu không phải đã biết trước, hoặc giống hấn và Tịch Diệt có bản lĩnh không cần dùng mắt cũng cảm giác được địch nhân, thì tuyệt đối sẽ không ai phát hiện ra sự tồn tại của hấn.

Lộ trình sau đó hết sức yên tĩnh, đừng nói kẻ tập kích, ngay cả một con quái cũng không gặp.

Quy Vu Tịch Diệt ẩn thân đứng chỗ tối nhìn đoàn người Phù Tô đang đi về phía này, nhưng người đi bên cạnh không phải là Hắc Diệu Chi Ngân, mà là – Dao Quang?! Đôi mắt nhần thích trừng lớn, đúng lúc này thanh âm Hắc Diệu Chi Ngân vang lên trong kênh tư tán gẫu: “Tịch Diệt, ngươi trước đừng hiện thân, tên kia có chút cổ quái.”

“Diệu... Ngươi gặp Dao Quang ở đâu?”

Thanh âm nhần thích phá lệ cao vút, Hắc Diệu Chi Ngân nghe ra sự thân thiết trong thanh âm của đôi phương, khẽ nhủ mảy. “Ngươi biết hần?”

“Hần... là đệ đệ ta.” Dừng một chút, Tịch Diệt vẫn quyết định nói ra sự thật.

“Hừ...” Huýt gió một tiếng, thanh âm của Hắc Diệu Chi Ngân không thể che dấu ý cười, “Tịch Diệt, ngươi cũng có lúc khó xử a...”

... Quy Vu Tịch Diệt hoàn toàn không còn gì để nói, Hắc Diệu nói đúng, hần đối với tên đệ đệ này thật sự là không còn biện pháp nào.

“Cứ giao cho ta là được, tiểu quỷ không nghe lời phải bị giáo huấn!”

Quy Vu Tịch Diệt đoán ra đôi phương đã phạm phải sai lầm nào, bĩu môi nói: “Tùy ngươi.” Lần này tên tiểu quỷ kia gây họa có chút lớn, không giáo huấn chỉ sợ sẽ khiến người bất bình.

“Không có những người khác sao?” Dao Quang nhìn xung quanh, lại nhìn Túy Sát Giang Sơn.

“Ồ đây!” Thân hình của hắc báo trong bụi cỏ dần cao lên, trong nháy mắt Hắc Diệu Chi Ngân cầm Đào Mã Lí trong tay, ba cây vũ tiễn vững càng chỉ vào Dao Quang.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Bởi lúc này hần không đeo mặt nạ, Dao Quang sững sờ một chút mới nhìn ra hần.

“Ngươi tốt nhất hãy ngoan ngoãn đừng cử động, sau đó bảo sáu người còn lại hủy bỏ tiềm hành tự mình đi đến đây.” Hắc Diệu Chi Ngân vẫn không nhúc nhích, lạnh lùng nói “Hay là ngươi muốn ta tự mình kéo thi thể của họ từ trong bụi cỏ ra?”

>>Hết chương 57Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

“Ngươi đang nói gì thế?” Dao Quang vẫn cười.

“Thật đúng là một tiểu quỷ xấu xa!” Lắc đầu thờ dài một tiếng, Hắc Diệu Chi Ngân híp mắt, trong một khắc không hô hấp, Đào Mã Lí trong tay quay sang trái, ba cây vũ tiễn bay ra ngoài, đâm lên một người rồi rơi xuống đất, thi thể lập tức hóa thành bạch quang bay đi. “Còn lại năm, mau đi ra!”

“Ngươi!” Dao Quang cúi người, nháy mắt vọt tới trước, chùy thủ đã cầm trong tay, đánh thẳng tới cổ Hắc Diệu Chi Ngân.

“Thiệt! Kỹ năng bị phong ấn của ngươi đã được giải. Nhiệm vụ thất bại đúng không?” Hắc Diệu Chi Ngân lật cổ tay, ba cây Minh Diệu Tiễn lập tức được khoát lên dây cung: “Vậy thì có giết ngươi cũng không sao?”

“Diệu, dừng lại!” Mắt thấy ba cây Minh Diệu Tiễn không chút do dự bắn về chỗ yếu hại của Dao Quang, Quy Vu Tịch Diệt rút cuộc mất kiên nhẫn, giải trừ trạng thái tiềm hành cấp tốc hướng qua, nhưng tốc độ có nhanh cỡ nào vẫn không bằng vũ tiễn, hần còn chưa tới, thì ba cây vũ tiễn đã cắm vào ba nơi yếu hại tại cổ họng, ngực cùng bụng của Dao Quang.

“Tịch Diệt.” Đại kiếm của Thương Lăng chặn ngang đường đi của nhần thích, Quy Vu Tịch Diệt hô to với kiếm sĩ đang đứng ngăn trước mặt mình: “Tránh ra, đó là đệ đệ ta!”

“Vậy thì ngươi càng không nên đi.” Kiếm trong tay Thương Lăng vẫn không chút rút lại “Ngươi cho rằng đệ a Diệu giết hần một lần là tốt, hay để mọi người trong Quang Ảnh Thành giết hần một lần mới tốt?”

Nhần thích một giây trước còn hùng hổ nhất thời im lặng, Quy Vu Tịch Diệt trầm mặc nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, ta xúc động.” Nháy mắt tỉnh táo lại, Quy Vu Tịch Diệt đi đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân, tay chỉ vào chỗ tối nhất trong rừng: “Một người trong bụi cỏ, một người trên cây, hai người trong lùm cây, còn một người đứng phía sau Phù Tô, mau rút đi! Nói với Dao Quang ngay cả trình độ cỡ này mà cũng không đặt thì đừng kiêu khích ta nữa, muốn được tha thứ thì hãy ngoan ngoãn tới trước cửa Quang Ảnh Thành quy xuống giải thích, bằng không sau này gặp mặt ta sẽ trở hần lại mà đánh!”

Một lúc lâu, phía sau Phù Tô chậm rãi hiện ra một bóng dáng, đúng là Thiên Cơ đã mà họ đã từng gặp qua, hiện tại đối phương không mang mặt nạ: “Đại thiếu gia, chúng ta...”

“Ồ đây không có đại thiếu gia!” Lạnh lùng đánh gãy lời nói của đối phương, Quy Vu Tịch Diệt khinh thường hừ một tiếng: “Ngươi thế nhưng lại cùng hần hồ nháo, còn làm ra chuyện dè tiện như vậy.”

“Đại thiếu gia...”

“Cút đi.” Không nhiều lời, Quy Vu Tịch Diệt nắm tay Hắc Diệu Chi Ngân dẫn đầu đi sâu vào rừng cây, lưu lại một câu “Nếu các ngươi uy hiếp bằng hữu của ta lần nữa, giết không tha.”

“Vâng...” Nhìn một hàng năm bóng dáng dần biến mất trong rừng, Thiên Cơ cảm thấy mồ hôi lạnh của mình đã ướt sũng y phục, cho dù đã nhiều năm không gặp, uy thế của đại thiếu gia vẫn là một chút cũng không giảm...

Sau khi đi vào rừng, mọi người đều trầm mặc. Vừa rồi Túy Sát Giang Sơn nhận được Thiên Lí Truyền Âm của Lục Đạo Luân Hồi, nguyên lai trên diễn đàn trò chơi có một bài post nặc danh, trong bài kể về từng người bọn họ, hơn nữa còn ám chỉ phi thường rõ ràng rằng họ đã mất đi sức chiến đấu, nếu giết chết họ sẽ có thể nhặt được trang bị cao cấp.

Mặc kệ tin tức này có thật hay không, chỉ riêng hai người Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt sở hữu hai thần khí truyền thuyết đã đủ để những kẻ khác liều mạng. Mà bài post này khiến người xem như vậy không thể không nói nó là một âm mưu hiểm ác – trước không nói việc thần khí nhận chủ không thể rơi xuống, cho dù là chủ nhân sang lại vũ khí thì hệ thống cũng sẽ hủy đi số liệu thu về...

Bài post này, thực rõ ràng là do bọn Dao Quang đã theo họ lên Thông Thiên Tháp giờ trò.

“Không cần tiếp tục điều tra chuyện này nữa, chúng ta đã rõ ràng chân tướng rồi.” Liếc mắt nhìn Quy Vu Tịch Diệt, Túy Sát Giang Sơn dùng Thiên Lí Truyền Âm trả lời Lục Đạo Luân Hồi: “Các ngươi trở về thành cũng tốt, hiện tại Quang Ảnh Thành đang kiến tạo, chỉ có ba người bọn Cực Đoan Phân Tử thì sẽ rất vất vả.”

“Giang Sơn...” Lục Đạo Luân Hồi chần chừ một chút nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì “Đúng rồi, có ba người cầm Yên Diệt Sinh Mệnh của a Diệu đến Quang Ảnh Thành, sự kiện tập kích lúc trước đã khiến mọi người hoảng sợ, chúng ta tạm thời để họ ở phòng khách quý. Hiện tại nên làm gì với ba người này?”

“Yên Diệt Sinh Mệnh thật sự là ta đưa cho bọn hắn, ta cũng lo lắng vào thời điểm này để người xa lạ gia nhập công hội là không ổn, nhưng nhân phẩm của ba người này đều rất đáng tin cậy, tuy cấp bậc không cao, nhưng kỹ năng lại không tồi, nhất là cái người Tinh Linh Druid kia, rất có tiền đồ phát triển, ngươi chiếu cố bọn họ một chút.” Gần đây liên tục xảy ra chuyện, lúc này được đối phương nhắc, Hắc Diệu Chi Ngân mới nhớ ra đoàn ba người Thiên Không Chi Chiến được mình an bài tới Quang Ảnh Thành.

“Àn, ngươi yên tâm.” Lúc Lục Đạo Luân Hồi thấy Yên Diệt Sinh Mệnh trong tay Bất Ái Thường Nga thì đã nhận ba người này, người mà Hắc Diệu Chi Ngân xem trọng thì hẳn tuyệt đối tin tưởng, nên mới an bài ba người đến phòng khách quý, dù có thắc mắc, cũng chỉ vì cẩn thận tính cách của họ thôi. “Chuyện của công hội rất bề bộn, ta không nhiều lời nữa, các ngươi cẩn thận.”

Cắt đứt Thiên Lí Truyền Âm với Lục Đạo Luân Hồi, Hắc Diệu Chi Ngân ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện bọn hắn đã tới sâu trong Phân Giới Sơn, bên cạnh Địa Ngục Thâm Uyên, mảnh đất trống này không phải là nơi lúc trước bọn hắn đã gặp Cerberus, lấy một đồng thịt nướng đổi một cái răng nanh của nó sao?

“Hắn là nơi này.” Quy Vu Tịch Diệt đương nhiên cũng nhớ nơi đây, bất quá bản đồ tọa độ vẫn thể hiện họ còn đang ở Phân Giới Sơn, nhưng phía trước đã không còn đường nữa.

“Có lẽ phía trước là đường.” Phù Tô nghiêng người nhìn xuống vực sâu không thấy đáy phía trước, vách núi đen như được đao khắc ra “Địa Ngục Thâm Uyên, từ cái tên đã có thể hiểu rõ nó.”

Mọi người suy nghĩ một chút đều cảm thấy suy luận của Phù Tô có đạo lý. Hắc Diệu Chi Ngân đi lên trước mấy bước, xung phong làm một người dò đường kiêu ngạo, là người duy nhất biết bay trong đội, cho dù nhảy xuống, hắn cũng không gặp nguy hiểm gì.

Cánh doi được mở rộng, hiện tại Hắc Diệu Chi Ngân cảm thấy may mắn khi mình sở hữu kỹ năng chủng tộc, võ cánh khiến không khí xung quanh tạo thành gió, nâng thân thể lên rồi xoay tròn đáp xuống. An toàn xuống tới đáy cốc, Hắc Diệu Chi Ngân ngăn người trước cảnh đẹp xung quanh – nước sông màu vàng, phẳng phiu lưu động quang mạch, phóng mắt nhìn ra dòng sông là một mảnh đỏ tươi mênh mông vô bờ, từng khóm mạn châu sa hoa đỏ rực, che hết màu sắc của đất, sự hòa trộn của màu vàng và màu đỏ trước mắt đẹp đến khiến kẻ khác hít thở không thông.

“A Diệu, bên ngươi thế nào?” Suy nghĩ bay lên đến chín tầng mây bị thanh âm của Thương Lăng gọi về, lúc này Hắc Diệu Chi Ngân mới nhớ đến sứ mệnh của mình, vội vàng mở bảng trạng thái, không ngoài dự đoán trên bản đồ đã biểu thị vị trí hiện tại của hắn – Minh Hà.

Xem ra suy đoán của Phù Tô là đúng, căn cứ theo tư liệu, muốn tới Địa Ngục Thâm Uyên có hai con đường, một là đi qua Địa Ngục Chi Môn của Bá Lạc Tư, hai là lên đò của Charon, vượt qua Minh Hà. (Charon là người lái đò trong Thần Thoại Hy Lạp đó, các nàng search google để biết thêm chi tiết ^_^, trong bộ này tên mấy NPC toàn là có trong thần thoại không đó, nếu hứng thú thì các nàng chịu khó search, ta để tên tiếng Anh hết rồi, chỉ có hai nhân vật trong Lợi Sát Hữu Tháp và mấy con rồng là ta kiếm không ra)

“Tìm được rồi, các ngươi đợi chút, ta lên tiếp các ngươi xuống.”

Bay tới bay lui bốn năm lần, cuối cùng cũng bình an đưa mọi người xuống vực. Sau khi xuống, mọi người hiển nhiên bị cảnh sắc trước mặt mê hoặc “Thiên a! Đây là Ma giới? Đẹp hơn gấp ngàn lần so với Thần giới đúng không?” Nhớ đến khoảng trắng xóa trên Thông Thiên Tháp kia, Thương Lăng không khỏi lớn tiếng cảm thán.

“Thần giới? Đó là cái gì?” Một thanh âm khàn khàn xa lạ vang lên, mọi người theo đó nhìn lại, chỉ thấy một cái bè gỗ từ giữa sông chậm rãi tiến tới, người nói chuyện đương nhiên là lão nhân lái đò.

“Charon?” Cho dù có ngốc cỡ nào đi nữa cũng nhìn ra lão nhân râu bạc này là ai, Túy Sát Giang Sơn đi lên phía trước, nhìn bè gỗ chậm rãi cập bờ, cung kính nói với lão nhân “Ngài có thể đưa chúng ta qua sông hay không?”

“Được!” Thấy đối phương sáng khoái đáp ứng, Túy Sát Giang Sơn nguyên bản chuẩn bị lãng phí vô mồm khi nghe được thì sững sốt một chút, “VẬY ĐA TẠ.”

“Tiền dồ mỗi người hai thủy tinh tệ.”

“Cái gì?” Túy Sát Giang Sơn còn chưa kịp nở nụ cười, lập tức bị dội lại – mỗi người hai thủy tinh tệ? Đây có độc ác không chứ? Bọn hắn năm người nghĩa là mười thủy tinh tệ? Dù cho chi tiêu một tháng của Quang Ảnh Thành. . .

“Đương nhiên cũng có thể không lấy tiền dồ.” Charon mỉm cười, cởi áo choàng ra, cơ thể còn rắn chắc hơn trong miêu tả của thần thoại Hy Lạp “Các ngươi đánh bại ta, ta liền miễn phí các ngươi qua sông.”

. . . Nhớ lúc trước trải qua khảo nghiệm của Osiris, lại nhìn nhìn Hắc Diệu Chi Ngân người duy nhất có năng lực công kích trong nhóm bọn hắn – đối phương với thân thể đơn bạc còn không chịu được một quyền của đại thúc bập thây này. . .

“Quên đi, chúng ta đưa tiền. . .” Đau lòng lấy ra mười thủy tinh tệ đưa cho Charon, lúc buông Túy Sát Giang Sơn không khỏi thở ra một hơi – đây đều là tiền a! Những người kia không lo nên không biết củi gạo quý hiếm, hắn là thành chủ nên tiền luôn luôn bay ra khỏi túi.

Nhìn Túy Sát Giang Sơn giao tiền tựa như giao thịt mình ra, bốn người còn lại không khỏi cười thầm.

Mình Hà không rộng, đứng ở đây có thể nhìn thấy phong cảnh của bờ bên kia, tay Charon phát lên, bè gỗ liền lấy một tốc độ nhanh như đang bay hướng tới bờ bên kia. Nhìn cảnh đẹp trước mắt, trong lòng Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên dâng lên một tia hoài niệm, nhớ đến Tân Thủ Thôn của Ma tộc nơi mình sinh ra – chẳng lẽ đây gọi là lòng trung thành?

Chuyến đi ngắn ngủi chấm dứt, Hắc Diệu Chi Ngân lưu luyến nói lời cảm tạ với Charon, chuẩn bị nhảy xuống bè gỗ, thì bị đối phương ngăn lại: “Tiểu quỷ của Ma tộc?” Đại thúc cường tráng đánh giá Hắc Diệu Chi Ngân, hỏi nhưng đã khẳng định.

“Đúng, ta là Ma tộc.” Hắc Diệu Chi Ngân thành thật trả lời, cũng không so đo việc đối phương gọi mình là ‘tiểu quỷ’.

“Đã lâu không gặp tân sinh Ma tộc. Xét thấy ngươi là Ma tộc, ta nhắc nhở ngươi một câu.” Trên mặt Charon lộ ra biểu tình hoài niệm, lập tức lấy một thứ gì đó từ trong túi ra rồi khuấy động dòng sông, trên dòng sông màu vàng đột nhiên nổi lên cơn gió động trời, mặt sông mở ra hai bên tạo thành cái hố như một cái miệng rộng đầy răng nanh muốn nuốt chửng tất cả, kéo đồ vật trên tay người lái đò xuống.

Nhìn thoáng qua mọi người vì khiếp sợ mà không nói nên lời, Charon thần nhiên nói: “Nhớ kỹ nơi đây là Ma giới, chỉ có cường giả mới có tư cách sinh tồn.”

“Cảm tạ. . .” Tự đáy lòng nói lời cảm tạ với đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân tất nhiên vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi trong lòng, trời biết hắn còn muốn qua đó kiểm tra nước sông – may mà mình không làm như vậy, nếu không có lẽ hiện tại hắn đã chôn thân trong cái miệng rộng yêu ma quỷ quái không biết tên kia. . .

>>Hết chương 58Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Kỳ thật Hắc Âm Thâm Uyên căn bản là một đại lục hoàn toàn mới. Năm người bọn hắn một đường này có thể nói là trải qua gian khổ, quái ở đây cấp bậc đều từ 125~200, lúc đầu thì bọn hắn còn có thể ứng phó, nhưng hiện tại. . . chỉ có thể bỏ chạy. . .

“Chân Thối Tiến!” Một cây tiễn bay ra ngoài, Hắc Diệu vui mừng nhìn khoảng mười con quái bị lui về sau hơn mười mét, thừa dịp bọn chúng còn chóng mặt “Cơ hội tới rồi, chạy mau!”

Vì thế trong thời gian ngắn còn không đủ để thở dốc, hai chiến sĩ kéo một pháp sư, nghiêng ngã chạy trời chết.

“U. . . thật đúng là chật vật. . .” Một nam nhân tóc màu vàng đỏ, không biết từ khi nào đã đứng đó ngăn cản đường đi của bọn hắn, nhàn nhã khoanh tay, giọng điệu khi nói phi thường đáng đánh.

“Thỉnh hỗ trợ!” Thanh âm Hắc Diệu Chi Ngân có chút hỗn hển, hơn mười con quái gần cấp hai trăm đuổi phía sau, dù là ai cũng không thể thông dong nữa.

“Ngươi chính là tên tiểu quỷ đã lập ước với Abaddon?” Ánh mắt soi mói đánh giá từ trên xuống dưới, thanh âm của nam tử lộ ra tia khinh miệt “Thật không biết hắn coi trọng cái tên nhược đến không giống người này ở điểm nào.”

Tuy nói vậy, nam tử vẫn bước lên trước Hắc Diệu Chi Ngân, tay trái phát phát với đám quái đang đuổi theo phía sau, một hỏa cầu màu tím bay ra ngoài, sau đó nổ mạnh giữa không trung, Địa Ngục Liệt Khuyến cấp 180 ngay cả tiếng thét cũng chưa kịp phát ra, đã bị cháy sạch hôi phi yên diệt.

“Ám Ảnh Liệt Diễm!” Hắc Diệu Chi Ngân rất quen thuộc với ngọn lửa màu tím kia, ngoài Ám Ảnh Liệt Diễm thì còn lửa gì màu tím nữa chứ?

“Không tin được tiểu quỷ ngươi cũng có hiểu biết.” Nam tử huyết gió, thoáng gật đầu “Tùy các ngươi cử một người ra đánh với ta.”

... “Đây là khảo nghiệm đúng không?” Hắc Diệu Chi Ngân ôm một tia may mắn hỏi.

“Đúng vậy, nhanh lên, ta bận rất nhiều việc!” Nam tử không kiên nhẫn thúc giục, nhưng biểu tình cũng vẫn hưng trí bừng bừng.

Hắc Diệu Chi Ngân cùng cả bọn liếc nhìn nhau, quay đầu không chút chân chừ đi về phía nam tử.

“Thế nào, ngươi muốn tới?”

“Ta còn lựa chọn khác sao?” Hắc Diệu Chi Ngân dờ khóc dờ cười, vừa rồi đối phương chỉ tùy tiện dùng một Ám Ảnh Liệt Diễm đã giết hết đám Địa Ngục Liệt Khuyến cấp 180, lực công kích khủng bố này nếu để người bị phong ấn kỹ năng đi khiêu chiến, cùng với chịu chết có gì khác nhau? “Vẫn chưa thành giáo tên của ngươi.” Nam nhân thoát nhìn cường đến chảy nước này rốt cuộc là ai, có chết cũng phải làm một con quỷ biết ai đã giết mình.

“Ba Nhì.” Nam tử đơn giản phun ra câu trả lời, không kiên nhẫn chà chà tay “Ngươi có đánh hay không?”

“Ba Nhì? Cánh tay thứ năm trong bảy mươi hai ma thần của Solomon, Hỏa Diễm Sư Vương ư?” Hắc Diệu thất thanh.

“Biết rõ như vậy?” Đáy mắt Ba Nhì lóe ra quang mang kỳ dị, tia khinh miệt ban đầu cũng biến mất vô tung, thay vào đó là hứng thú ngập tràn “Ta có chút hiểu được suy nghĩ của Abaddon, có lẽ các ngươi thật sự là người thích hợp...”

“Cái gì?” Cái gì gọi là người thích hợp? Hắc Diệu bị hàm ý trong lời của đối phương khiến cho mơ hồ.

“Không có gì, ta quyết định khảo nghiệm của ngươi.” Ba Nhì thần bí cười “Chỉ cần ngươi đỡ được một công kích của ta, thì khảo nghiệm sẽ được thông qua.”

... Không đợi Hắc Diệu mở miệng, nắm tay đối phương đã đánh tới, trong lúc hắn ngây người, thì một cái MISS đã nhẹ nhàng lướt qua đầu. Lấy giá trị nhanh nhẹn cao của hắn hiện tại, muốn tránh né loại công kích vật lý không mang chút kỹ năng nào của đối phương thì không có gì khó khăn, nhưng vấn đề là, chẳng lẽ cứ như vậy thông qua khảo nghiệm sao?

“Đúng vậy, ngươi thông qua.” Ba Nhì nhìn biểu tình ngốc ngốc trên mặt đối phương, cười hi hi.

Thật sự cứ như vậy thông qua?? Hắc Diệu Chi Ngân hiển nhiên đã bị thứ đột ngột từ trên trời rơi xuống này làm hôn mê, nguyên bản còn chuẩn bị một trận đánh ác liệt... như vậy... có tính là thả nước hay không?

“Ách, thật phi thường cảm tạ...” Thấy đối phương lộ ra một bộ biểu tình ‘ta chính là thả nước đó thế nào?’, Hắc Diệu Chi Ngân nói lời cảm tạ từ tận đáy lòng.

“Được rồi, mau đi đi, Lucifer đại nhân đang ở Vạn Ma Điện chờ các ngươi.”

Hắc Diệu Chi Ngân lại nói lời cảm tạ rồi xoay người rời đi. Ba Nhì nhìn một hàng năm người chậm rãi đi xa, đột nhiên vỗ vỗ đầu, lẩm bẩm: “Không xong, đã quên nhắc bọn họ! Bất quá, lúc này gia hỏa kia đang ở Huyền Nguyệt Sâm Lâm, bọn họ hẳn không gặp nguy hiểm... có lẽ vậy?”

“Quả nhiên là Ma giới có tình vị hơn Thần giới nhiều!” Thương Lăng cảm thán một tiếng, kỳ thật trong lòng bọn họ đều rõ ràng, khảo nghiệm vừa rồi nếu Ba Nhì không bỏ qua, muốn thuận lợi qua cửa thật sự còn khó hơn lên trời.

“Cẩn thận!” Lúc đoàn người đang nói nói cười cười, Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên quát một tiếng, thân thể vọt lên trước, đẩy Thương Lăng đang đi đầu qua một bên, sau đó một trận gió nổi lên, cái cây chỗ Thương Lăng đang đứng lúc nãy bị chặt ngang.

“Chú ý!” Hắc Diệu Chi Ngân nhanh chóng giơ Đào Mã Lì, bảo vệ Phù Tô với năng lực yếu nhất ra phía sau, tay nắm chặt cung, vũ tiễn nhắm vào con quái đột ngột xuất hiện trước mặt bọn hắn. Bối cảnh công kích lúc này làm cho nhiều cây bị ngã, nên hiện tại bọn hắn đã nhìn rõ hình dáng của con quái.

Thân hình sư tử màu đỏ rực, trên lưng là đôi cánh dài thật lớn, quái dị nhất, phần cuối thân của con quái là một cái đuôi bò cạp cong cong, vừa dài vừa nhiều gai độc.

“Manticore...” Quy Vu Tịch Diệt thì thầm phun ra một cái tên, mọi người nghe thế không khỏi lộ ra vẻ mặt khốc tang. Có câu tục ngữ “Thượng đế rất công bình, mỗi lần cho bánh xong sẽ lập tức cho rơi xuống thêm một chuyện khác.”

Nếu tên Manticore khiến mọi người cảm thấy xa lạ, vậy thì có một cái tên nổi tiếng để nói về con ma quỷ này – Thứ Vĩ Sư. (Cái này là bên Trung gọi)

“Cấp BOSS của Khô Lâu.” Khóe miệng Hắc Diệu Chi Ngân run rẩy tuyên bố kết quả sau khi giám định ma thú cho mọi người. “Còn do dự cái gì? Chạy a!!!”

Thương Lăng cùng Túy Sát Giang Sơn không nói hai lời liền kéo Phù Tô chạy như điên, loại thời điểm này nếu bọn hắn lưu lại thì sẽ rất bất tiện, vậy không bằng đào tẩu trước. Hắc Diệu Chi Ngân rút một cây Đồng Kết Tiễn ra, nửa quỳ trên mặt đất dựng thẳng Đào Mã Lì, kéo căng cung như trăng tròn, vũ tiễn thuộc băng hệ kèm theo đẩy lùi công kích như thiên nữ tán hoa mà bay tới chỗ con ma thú. Nháy mắt, vũ tiễn cắm lên thân thể cao lớn của con Thú Vĩ Sư kia, vũ tiễn đẩy lùi uy lực mười phần, nhưng chỉ làm nó lao đảo hai bước, lập tức đứng vững.

Hắc Diệu Chi Ngân thầm kêu khổ, không xong rồi, nếu chỉ có mình hắn, dựa vào tốc độ kinh người, có lẽ mình còn cơ hội đào thoát, nhưng bọn Thương Lăng còn chưa chạy xa, hiện tại nếu hắn chạy, ba người kia chỉ có một con đường chết!

Trong lúc hắn do dự, Thú Vĩ Sư kia đột nhiên nổi giận gầm lên, cánh doi sau lưng đập mạnh, không khí lưu động nhanh khiến cây cối xung quanh đổ rạp. Là cường giả bao lâu nay trong Huyết Nguyệt Sâm Lâm, nó đã bao nhiêu năm chưa gặp qua tên nào dám cả gan làm loạn như vậy, lúc này không phải tên gia hỏa này sợ hãi sao, chỉ có nó được đánh – nào dám có ai chỉ đạo kiếm về phía nó?

Thú Vĩ Sư cúi thấp đầu, sau đó lui về sau một chút, khí thế lôi đình vạn quân hướng về phía Hắc Diệu Chi Ngân. Lấy cây máu còn chưa đầy năm trăm của hắn mà nói, nếu trúng công kích này, chắc chắn sẽ không hề trì hoãn mà tử vong, nhanh nhẹn né sang một bên, tránh khỏi công kích của đối phương, công kích của động vật thuộc họ mèo luôn chỉ đơn giản là ba loại “vồ, cào, xé” con Thú Vĩ Sư này cũng là động vật thuộc họ mèo, phương thức công kích không có khác biệt quá lớn.

Thú Vĩ Sư thấy công kích của mình thất bại, càng thêm phẫn nộ, cái đuôi bò cạp mang theo gai độc tại chỗ lắc lắc, hơn mười cái gai xương bay về phía Hắc Diệu Chi Ngân, loại chiêu thức này có mấy phần tương tự với vũ tiễn của hắn, nhưng đáng sợ hơn là cái gai trong suốt phát ra ánh sáng màu lục kia có chứa đựng kịch độc.

“Quang Diệu Tiễn!” Không vội vàng sử dụng công kích phạm vi rộng, một cây Quang Diệu Tiễn lập tức cắm trên phần mặt đất trước hắn, có cái khiến hình tam giác bảo hộ, thay hắn chặn một công kích nghênh tấn công trực diện, nhưng giây tiếp theo Hắc Diệu liền hoảng sợ nhìn cái khiên kia, nó như một tấm kính thủy tinh bị đại chùy đánh vỡ, ầm ầm rơi xuống thành từng mảnh vụn, ngay cả Quang Diệu Tiễn cũng bị bể gãy.

Cùng lúc đó cái đuôi của Thú Vĩ Sư lại bắt đầu động, ba đòn công kích theo sau đó mà tới.

Lần này chết chắc... Hắc Diệu nhắm mắt lại, tuyệt vọng chờ đợi những cái gai phóng tới biến mình thành cái rở, có thể tưởng tượng được sự đau đớn đó, nhưng ngoài ý muốn phát hiện mình vẫn chưa chết. “Ngươi đang làm cái gì?” Tiếng hô của Quy Vu Tịch Diệt vang lên, Hắc Diệu Chi Ngân nhanh chóng mở to mắt, gạt mình nhìn gai độc trên đuôi Thú Vĩ Sư đang bị Quy Vu Tịch Diệt vững vàng không chế trong tay. Thú Vĩ Sư nổi giận cố gắng lay động thân thể, muốn thoát khỏi sự kiểm giữ của đối phương.

“Cẩn thận!” Mắt thấy Thú Vĩ Sư xoay đầu, chuẩn bị dùng răng nanh cắn lên người giữ đuôi mình, Hắc Diệu Chi Ngân sợ hãi hô, một cây Quang Diệu Tiễn lại bắn ra, chặn một trào của Thú Vĩ Sư, nhưng lại lập tức cái khiên yếu ớt đó cũng bị đánh nát. Đồng thời Hắc Diệu Chi Ngân cũng mất đi cơ hội chạy trốn.

Nhìn vũ tiễn trước mặt, Thú Vĩ Sư mới nhớ đến mình còn một địch nhân, lập tức tạm thời buông tha cho Quy Vu Tịch Diệt, ngược lại đánh về phía Hắc Diệu Chi Ngân.

“Ngu ngốc!” Quy Vu Tịch Diệt cảm giận mắng một câu, hắn đã trúng độc của Thú Vĩ Sư, máu đang giảm xuống với tốc độ chóng mặt, mà Hắc Diệu lại còn bỏ lỡ cơ hội hắn thật vất vả mới tạo ra được, lần này e là cả hai đều phải chết ở đây.

Đúng lúc đó, thân thể Thú Vĩ Sư giữa không trung đột nhiên biến mất, thanh âm hệ thống đã lâu không nghe đột nhiên vang lên bên tai: “Chúc mừng ngoạn gia Quy Vu Tịch Diệt thu phục được Thú Vĩ Sư, có được sủng vật Thú Vĩ Sư.”

“Chúc mừng ngoạn gia đầu tiên mở ra hệ thống sủng vật, được hệ thống thưởng 5000 kim tệ, đạt được danh hiệu ‘Ma Thú Chinh Phục Giả’ phải thông cáo tin tức này cho thế giới, xin hỏi có muốn ấn tằng tính danh hay không.”

“Ấn tằng.”

Thế giới thông cáo “Chúc mừng ngoạn gia thu phục được sủng vật, thành công mở ra hệ thống sủng vật, thỉnh các ngoạn gia khác không ngừng cố gắng tiếp tục tạo ra truyền kỳ cho chính bản thân mình.”

>>Hết chương 59Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

“... Thật đáng yêu...” Hắc Diệu Chi Ngân không biết nói gì nhìn con vật ngoan ngoãn đang cọ cọ lên người Quy Vu Tịch Diệt, nhỏ lại gấp mấy lần hình dáng ban đầu, hiện tại Thứ Vĩ Sư Manticore chỉ lớn bằng con thằn lằn. Có chút không tin được, vừa rồi hắn cùng Quy Vu Tịch Diệt thiếu chút đã chết trong tay vật nhỏ này, “Này, Tịch Diệt, ngươi làm thế nào để thu phục nó vậy?”

“Ta cũng không biết...” Quy Vu Tịch Diệt cũng là vẻ mặt mờ mịt. Hắn từ đầu còn nghĩ như mọi người, cho rằng trong Lost temple không có hệ thống sủng vật.

Bất quá không thể trách bọn hắn không biết gì, theo nguyên tắc tất cả đều do ngoạn gia tạo ra, từ lúc trò chơi mới bắt đầu, tư liệu cực kỳ ít, thật ra hệ thống sủng vật của Lost temple đã tồn tại ngay từ đầu, nhưng quy định để thu phục sủng vật là phải trong mười hai giây chế trụ quái mà không được dùng bất kỳ kỹ năng gì hoặc được sự trợ giúp của bên ngoài. Quy định này quá mức hà khắc, thứ nhất không có ai muốn cùng quái đơn đả độc đấu, thứ hai nếu không dùng kỹ năng hoặc được trợ giúp từ bên ngoài thì không ai có thể đánh trúng điểm yếu của quái.

Mà lần này Quy Vu Tịch Diệt chỉ thuần túy là dưới tình thế cấp bách làm liều, mới thu phục được con Manticore cấp ba trăm. Không thể không khiến người khác bội phục sự gan dạ sáng suốt cùng vận khí của hắn.

“Thiên a!” Lúc này Hắc Diệu Chi Ngân mới chú ý cây máu của Quy Vu Tịch Diệt đã thấy đầy, vội lấy thụ cầm ra, giúp đối phương thêm đầy máu, rồi mở một lọ giải độc, vội vàng rót hết cho đối phương, mắt thấy hắn chuyển nguy thành an, mới thở ra một hơi, nghĩ tới hành động vừa rồi của đối phương, không khỏi lo lắng trách cứ: “Tịch Diệt, ngươi cũng quá làm loạn rồi.”

“Ha ha.” Quy Vu Tịch Diệt thoải mái tựa lên vai Hắc Diệu Chi Ngân, hưởng thụ sự chăm sóc cẩn thận của đối phương, chỉ cười mà không nói gì. Nhìn cũng biết nguy hiểm đã được giải, ba người Thương Lăng chạy trở về thì thấy.

Sau khi đám người Thương Lăng nghe Quy Vu Tịch Diệt kể về quá trình thu phục được Thứ Vĩ Sư thì không khỏi tấm tắc khen hắn gặp may, Túy Sát Giang Sơn lại gần muốn nhìn rõ Thứ Vĩ Sư đang nằm trên vai Quy Vu Tịch Diệt, lập tức nắm vết cào đến chảy máu xuất hiện trên mu bàn tay, nó còn nhẹ nhàng nhếch mép rít gào với đối phương.

Hắc Diệu Chi Ngân cười cười, từ Hư Không Thủ Trạc lấy một khối thịt gấu nướng ra đưa tới trước mắt Thứ Vĩ Sư, hấp dẫn: “Tiểu Mạn...” Khi thu phục được sủng vật, Quy Vu Tịch Diệt không đặt tên mới cho nó, nên hệ thống đành sử dụng tên ban đầu của Manticore, Hắc Diệu Chi Ngân liền gọi tắt tên nó là “Tiểu Mạn”. (Manticore tiếng trung là Mạn Đà Khoa Ngươi, nên ta đề là Tiểu Mạn)

Manticore đầu tiên là dùng mũi ngửi ngửi, sau đó mở to miệng cắn khối thịt gấu lớn bằng mình, thuần thực cắn xé, nuốt vào, động tác lưu loát của nó khiến người xem choáng váng. Vừa lòng liếm môi, Thứ Vĩ Sư chủ động nhảy lên vai Hắc Diệu Chi Ngân, liếm liếm tai hắn tỏ vẻ cảm tạ.

Có Manticore bảo vệ, hành trình tiếp theo trong Huyết Nguyệt Sâm Lâm của bọn hắn, có thể nói là dị thường thuận lợi, các tiểu ma thú vừa thò đầu ra, đã bị tiếng gầm gừ của Manticore dọa sợ tới mức xoay người bỏ trốn mất dạng. Hắc Diệu Chi Ngân vui vẻ lấy hết thịt trong Hư Không Thủ Trạc ra, thưởng cho ‘tiểu công thần’ này.

Một tiếng khóc chói tai từ sâu trong rừng truyền đến, Túy Sát Giang Sơn liếc nhìn về hướng phát ra âm thanh, đột nhiên sắc mặt đại biến chạy qua đó. Bốn người còn lại không thấy rõ, liền đi theo Túy Sát Giang Sơn. Qua mấy tán cây che lấp, cuối cùng mọi người đặt chân đến một nơi tương đối trống trải, dưới một đại thụ cách đó không xa, là một lão đầu mặc áo bào của pháp sư, miệng hắn đang chôn sâu vào cổ một tiểu hài tử, đề nó xuống mặt đất, còn tiếng khóc chói tai kia đương nhiên là từ trong miệng tiểu hài tử truyền ra.

“Luyện đồng phích.”

“Quái nhân.”

“Cường X phạm”

Trong nháy mắt những từ ngữ bất đồng hiện lên trong đầu mọi người. Túy Sát Giang Sơn tinh thần trượng nghĩa, lúc này đã vọt tới, một chưởng đánh lên người lão nhân đang áp tiểu hài tử. Hắc Diệu Chi Ngân mắt sắc phát hiện, trên mặt đứa nhỏ kia lộ ra nụ cười hiểm độc, đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ mà mình cùng Quy Vu Tịch Diệt đã từng nhận trong Kính Tử Sâm Lâm, cuối cùng bọn hắn còn suýt chết dưới tay con quái mà chính bọn hắn thả ra. Còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, tiểu hài tử kia đột nhiên hướng về phía Túy Sát Giang Sơn mà mở miệng. Không thể chịu được thanh âm mà tiểu hài tử kia phát ra, tiếng hét bén nhọn như muốn làm vỡ cả thủy tinh, Túy Sát Giang Sơn đứng gần tiểu hài tử bất ngờ không kịp đề phòng, ầm một tiếng ngã xuống đất, ngất đi.

Hắc Diệu Chi Ngân lấy một cây Liệt Vân Tiên ra, vũ tiên phong hệ lấy tốc độ nhanh bay vút qua đó, lập tức cắm xuyên qua cổ hong tiểu hài tử, tiếng hét chói tai ngừng lại, mọi người đang bật chặt tai mới thở ra một hơi. Hắc Diệu Chi Ngân đi qua xem xét Túy Sát Giang Sơn, cũng may chỉ là ngất thôi, lão nhân bị hắn đẩy ra lúc này từ mặt đất đứng lên, phui phui đất cát dính trên người, đi về phía bọn hắn.

“Các ngươi đang làm gì?” Lão nhân hiển nhiên vì sự công kích mạo danh kỳ diệu của họ mà tức giận, khẩu khí cũng không mấy thân thiện.

“Kia... chúng ta là người qua đường, muốn tới Vạn Ma Điện.” Nhìn thoáng qua Túy Sát Giang Sơn, Hắc Diệu Chi Ngân ngại ngùng giải thích.

“Ngà? Các ngươi là đám người mà Abaddon từng nhắc tới kia?” Lão nhân nhú mày, giọng điệu dụ dỗ.

Gật đầu, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn hài tử bị mình một tiễn bắn thủng cổ họng, tuy rằng từ thi thể có thể nhìn thấy vẻ ngoài tuần mỹ của nó, cùng với một đầu tóc quái dị, nhớ tới tiếng hét chói tai trong miệng hài tử phát ra, hắn do dự một chút hỏi, “Lão tiên sinh, xin hỏi thứ này... chẳng lẽ là Mạn Đà La Thảo?”

Mắt lão đầu sáng rực lên, cười ha ha nói: “Thật đúng là khó có được, thế nhưng lại có người thuần thục các loại hình thể của Mạn Đà La Thảo!”

Kỳ thật Hắc Diệu Chi Ngân cũng là dựa vào quyển sách mà lúc trước Lộ Đức Duy Hi đã đưa cho hắn, không ngờ, tiểu hài tử này là thứ duy nhất có thể biến thành người trong truyền thuyết, tiếng khóc thét chói tai khiến kẻ khác nổi điên – Mạn Đà La Thảo. “Chỉ là trong sách có ghi lại. Đây chính là vật phẩm để phối ra được tề cao cấp nhất.”

“Nga? Ngươi là luyện kim thuật sư?” Hai mắt lão nhân lập tức tỏa sáng nhìn chăm chăm Hắc Diệu Chi Ngân.

Bị ánh mắt của lão nhân nhìn đến không được tự nhiên, Hắc Diệu Chi Ngân do dự nói: “Ách... biết một chút.” Cấp bậc Luyện Kim Thuật của hắn đã sắp đến bậc đại sư, nói vậy là phi thường khiêm tốn.

“Vậy sao? Ở đây có sẵn nguyên liệu, ngươi làm một lọ được cho ta xem.” Lão nhân bữu môi chỉ xuống thi thể của Mạn Đà La Thảo. Hắc Diệu Chi Ngân vui mừng, bâng ghi chép của ngâm du thi nhân mà Lộ Đức Duy Hi cho hắn có viết rất nhiều phối phương luyện kim thuật, chỉ là không đủ nguyên liệu, nên không thể thực nghiệm, bây giờ gặp cơ hội tốt sao có thể bỏ qua?

“Minh Hà Chi Thủy, Cuồng Loạn Chi Hoa, Mạn Đà La Thảo.” Vừa nói vừa bỏ nguyên liệu vào bình, một luồng khói bay lên, ngay sau đó trong cái bình thủy tinh xuất hiện được thủy màu vàng, được thủy kia dường như có sinh mệnh, cứ nhảy nhót trong bình, nhưng bọt nước lại không va vào vách bình.

“Hỗn Loạn Dược Tề?” Lão nhân tiếp nhận được thủy rồi quan sát trong chốc lát, rồi đưa đến gần ngửi ngửi, vừa lòng gật đầu “Hiện tại hài tử biết phối ra loại dược này không nhiều, ngươi không tồi.”

Hắc Diệu Chi Ngân vừa định nói chuyện, thì đã bị hệ thống vang lên bên tai đánh gãy: “Ngoạn gia Hắc Diệu Chi Ngân nhận được lời khen ngợi của Tesla, luyện kim lên tới cấp bậc đại tông sư, được thưởng cho một cái ‘bao’.”

Đại tông sư?!! Minh thể nhưng vượt qua cấp bậc tông sư, trực tiếp đạt tới đại tông sư? Phải biết rằng, Điều Khắc Thuật của Quy Vu Tịch Diệt vì chế tạo ra thần khí truyền thuyết Yên Diệt Sinh Mệnh mới lên tới cấp bậc đại tông sư a!

“Tốt lắm, hài tử, không chậm trễ hành trình của các ngươi nữa, Lucifer bệ hạ e rằng cũng đang sốt ruột.” Lão nhân vuốt râu cười ha ha, lấy một lọ dược thủy để dưới mũi Túy Sát Giang Sơn, đối phương dần tỉnh lại. Sau đó Tesla xoay người, một con cú mèo màu vàng đội vương miện xuất hiện trước mặt bọn hắn, con cú vỗ cánh, pháp trận truyền tống xuất hiện “Hài tử, đây là Truyền Tống Trận trực tiếp đến Vạn Ma Điện, xem như lễ vật gặp mặt ta tặng các ngươi. Đi đi, đến yết kiến Lucifer bệ hạ đi!”

“Cảm tạ ngài!” Cảm kích thì lễ với đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân cùng đồng bạn bước vào Truyền Tống Trận, một mảnh hào quang hiện lên trước mắt, trong đó hắc quang hiện lên kiến thức về ‘con cú mèo đội vương miện?’ và cái tên ‘Tesla’ mà hệ thống nói khi thăng cấp hắn trở thành đại tông sư. Thì ra là hắn! Lão nhân này thể nhưng cũng giống như Ba Nhĩ là ma vương thuộc một trong bảy mươi hai ma thân của Solomon, rất hứng thú với Luyện Kim Thuật, Tesla đặc biệt thân thiết với nhân loại.

Đi ra từ Truyền Tống Trận, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người, một đại điện rộng lớn tráng lệ, hai bên trái phải là vách tường, treo đầy những bức bích họa, phía trên là các nhân vật khác nhau, toàn bộ đều là ác ma cùng đạo thiên sứ nổi tiếng, bọn họ khi thì chiến đấu, khi nói trò chuyện với nhau, còn cùng tán bộ, thần thái khác biệt, trông rất sống động. Khó trách nơi này được gọi là ‘Vạn Ma Điện’.

“Hoan nghênh bước vào Vạn Ma Điện.” Một thanh âm trầm thấp êm tai vang lên, đánh gãy suy nghĩ của mọi người, vừa ngẩng đầu đã thấy một nam nhân thân hình to lớn chậm rãi đi đến chỗ bọn hắn, không cần nghĩ cũng biết đối phương là đại thiên sứ của Thiên giới khi xưa, đương nhiệm vương của Ma giới – Lucifer.

>>Hết chương 60Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

“Ta biết sẽ là các ngươi.” Lucifer một thân hắc y hoa lệ nở nụ cười thần nhiên, trong nháy mắt khiến thiên địa cũng thất sắc.

“Ngươi... biết chúng ta?” Thương Lăng nghi hoặc hỏi, không thể nào tiểu ngoạn gia như bọn hắn vừa vào đã được vua của Ma giới chú ý?

“Có tinh thần phản kháng, tin tưởng đồng bạn, trọng tình trọng nghĩa, chủ yếu là không bị trói buộc bởi các quy định...” Lucifer không nói tiếp, ngược lại đổi chủ đề: “Những ưu điểm của các ngươi ta đều nhìn ra được. Cũng chỉ có các ngươi, chúng ta mới yên tâm phó thác nhiệm vụ.”

“Ngươi không phải là... người thật đóng giả NPC chứ?” Cho dù suy nghĩ cỡ nào đi nữa, một NPC được lập trình ra cũng không thể sử dụng ngôn ngữ tình cảm và phong phú đến như vậy, nhớ đến tình huống mình đã gặp khi còn ở Tân Thủ Thông, Hắc Diệu Chi Ngân phán đoán ma vương Lucifer này tám phần là người thật giả NPC.

“Ha ha~” Ma vương mỉm cười, không nói, tất nhiên đã đồng ý với suy đoán của đối phương “Các ngươi thiên tâm vạn khổ đến Ma giới, không phải là để giải trừ phong ấn sao? Chúng ta giải quyết chuyện này trước, rồi hãy nói những chuyện khác.”

Một quyển sách dày như từ điển xuất hiện trên tay Phù Tô “Hãy xem thứ này trước, sẽ thích hợp cho lựa chọn của các ngươi.” Ma vương dừng lại một chút rồi quay đầu nhìn Hắc Diệu cùng Tịch Diệt: “Về chuyện của các ngươi, tự ta sẽ giải quyết.”

Vừa nói xong, sau lưng Lucifer đột nhiên vươn ra sáu cánh chim, đó là thánh quang lục dực trong truyền thuyết, mà hiện tại những cái cánh này cũng là màu đen – đó là dấu hiệu của Đọa thiên sứ.

“Huyết mạch của thượng cô

Hãy mượn tay ta mà truyền lại

Mình Hà kim sắc lạnh lẽo chảy xuôi

Bụi gai hắc sắc sinh trường đòi đào

Có quang cũng có ám

Có hắc cũng có bạch

Có xuất sinh cũng có tử vong

Con dân chúng ta nhiều như sao trời

Huyết mạch chúng ta trải rộng không dứt

—— Huyết thế hoàn thành!”

Một tràn dài chú ngữ được ma vương ngâm tụng xong, một đạo quang màu đen từ sáu cái cánh sau lưng Lucifer tỏa ra bao vây lấy Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt như rừng rậm mà quần lấy bọn họ. Ba người Phù Tô không còn tâm tư để xem quyển sách trong tay, giờ phút này mắt bọn hắn muốn nhảy cũng không dám nhảy chỉ nhìn chăm chăm Lucifer, sợ mình sẽ bỏ lỡ nghi thức chuyển sinh ngàn năm mới có một lần.

Không biết đã qua bao lâu, cái vòng màu đen bên ngoài lộ ra khe hở, hai người như con chim được lột xác, đứng trên mặt đất. Đôi cánh của Quy Vu Tịch Diệt một lần nữa xuất hiện trên lưng hắn, nhưng không phải màu sắc thuần trắng như trước, mà là màu đen tinh khiết tượng trưng cho bộ tộc Đọa Thiên Sứ. Cánh doi sau lưng Hắc Diệu Chi Ngân cũng không có biến hóa lớn, chỉ là các cạnh bên sinh ra những móng vuốt bén nhọn, hơn nữa còn nhiễm tầng quang màu vàng, không còn là màu đen đơn điệu.

Quy Vu Tịch Diệt mở bảng trạng thái, mở bảng nhân vật, không bất ngờ khi trên ô chủng tộc của mình, biến thành chữ “Đọa Thiên Sứ”, nhưng chức nghiệp lại là một cái tên xa lạ “Hành hình giả”. Hơn nữa cấp bậc lại từ 100 biến thành 1. Các kỹ năng vẫn bị phong ấn như cũ, nhưng lại có thêm một kỹ năng “Ảnh Thuận: có thể tự do di chuyển trong bóng tối, khoảng cách hữu hiệu là 500 mét, kỹ năng làm lạnh thời gian 30 giây.”

Nhìn sang Hắc Diệu Chi Ngân hiển nhiên tình trạng của đối phương cũng như mình, một chút kỹ năng cao cấp bị phong ấn, cấp bậc cũng biến về 1, còn chức nghiệp ban đầu viết “Ngâm du thi nhân + cung tiền thủ” giờ đã thành “Tài quyết giả”. Kỹ năng mới “Trật Tự Tài Quyết: đóng dấu lên mục tiêu, hiệu quả nhận pháp thuật được tăng lên gấp bội.” (Hành hình giả = người hành hình, người xử tử, người hành quyết, Tài quyết giả = người quyết định, người phán xét, còn 2 kỹ năng có mấy chữ ta không hiểu lắm nên cứ để vậy đi, đợi khi nào 2 người sử dụng là hiểu à ^_^)

“Trùng giới tài quyết: đóng dấu lên mục tiêu, hiệu quả nhận công kích được tăng lên gấp bội.”

“Tốt, hiện tại đến phiên các ngươi.” Lucifer xoay người nói với ba người Thương Lăng: “Đặt tay lên quyển sách kia.”

Ba người Phù Tô nghe vậy đều đặt tay lên quyển sách, một đạo ánh sáng chói mắt phát ra, chỉ cảm thấy trong hào quang đó có một nguồn lực dũng mãnh không ngừng tiến vào thân thể, sau khi hào quang biến mất, ba người vẫn còn đắm chìm trong cảm giác kỳ diệu đó vẫn chưa hồi thần lại.

Sau khi nghi thức đã hoàn thành, ba người vội mở bảng nhân vật của mình, tình huống của bọn hắn không khác lắm với Hắc Diệu và Tịch Diệt, chức nghiệp của Thương Lăng cùng Túy Sát Giang Sơn biến thành ám kỵ sĩ, còn Phù Tô là hắc ma đạo sĩ, đồng thời có thêm một kỹ năng mới “Hắc Ám Sung Năng: trong nháy mắt có thể bổ sung nguồn lực hắc ám đầy thân thể, hồi phục HP cùng MP đến mức cao nhất, kỹ năng làm lạnh thời gian 24 giờ.”

“Đây chẳng lẽ là nhiệm vụ chuyển chức để sống lại?” Phù Tô nhìn cấp bậc trở lại mức 1 của mình, đột nhiên bừng tỉnh.

“Không sai.” Lucifer tán thưởng gật đầu “Người có thể phát hiện ra nhiệm vụ này rất ít, người có thể thông qua khảo nghiệm để hoàn thành càng ít hơn.”

“Nhưng, nếu lúc trước chúng ta lựa chọn bỏ rơi đồng bạn, trở thành sứ giả của thần, vậy chẳng phải sẽ không thể chuyển chức?” Túy Sát Giang Sơn khó hiểu hỏi.

“Không, nếu các ngươi lựa chọn kết cục đó, thì cũng sẽ làm nhiệm vụ chuyển chức, chẳng qua là gia nhập Quang Minh trận doanh thôi.”

“Nếu như vậy là đã thành công chuyển chức, vậy sau này có còn ai muốn nhận khảo nghiệm, lựa chọn Hắc Ám trận doanh?” Thương Lăng có chút nghi hoặc, “Chẳng lẽ chức nghiệp của Hắc Ám trận doanh lợi hại hơn Quang Minh trận doanh?”

“Ha ha, sau này các ngươi sẽ biết.” Lucifer mỉm cười, rồi lập tức nghiêm túc nói: “Hiện tại ta phải nói với các ngươi một chuyện phi thường quan trọng. Chuyện này có quan hệ với tương lai của trò chơi.”

“Ta biết sau khi Công Thành chiến các ngươi nhận được nhiệm vụ là tìm kiếm Hoàng Kim Long, ta thỉnh các ngươi không nên nóng lòng hoàn thành!”

“Có ý gì?”

“Vì sao?” Năm người trầm mặc một hồi, Lucifer biết bọn hắn tiếp nhận nhiệm vụ này không ngạc nhiên không sao, nhưng tại sao lại ngăn cản bọn hắn hoàn thành nhiệm vụ?

Gương mặt Lucifer lộ ra biểu tình đau thương, nói rõ toàn bộ câu chuyện.

Thì ra Lucifer thật sự là người thật giả NPC, hơn nữa người mà hắn giả lại chính là một trong những thành viên trung tâm để mở rộng thêm cho Lost temple.

Lúc Lost temple chính thức ra mắt, các thành viên của tổ mở rộng đột nhiên phát hiện một chuyện kinh người, đó chính là đầu não Lost temple đột nhiên phát triển ra một ý thức độc lập. Sau khi biết được tin này, thành viên tổ chế tác lập tức loạn lên, đám nhân viên nghiên cứu chia thành hai phe, một phe chủ trương lập tức tiêu hủy đầu não Lost temple. Dù sao thì nếu có một đầu não biết suy nghĩ, không biết khi nào nó sẽ khống chế các nhân viên nghiên cứu, đến lúc đó các ngoạn gia của Lost temple không biết cũng sẽ chịu ảnh hưởng gì. Mà một phe khác lại cho rằng đây là một sự kiện phát triển quan trọng, không như những người muốn giết chết đầu não sinh ra nhân cách độc lập kia, bọn họ muốn duy trì nguyên trạng, cũng dự tính sẽ thúc đẩy đầu não kia phát triển nhân cách.

Hai phe đấu với nhau không ai nhường ai, nhưng Lost temple đã được định ra, trò chơi này ảnh hưởng quá lớn đến các liên bang, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện, vì thế người của tổ mở rộng dưới áp lực của mọi người, cuối cùng bắt hai phe phải nhường một bước, làm ra một thỏa hiệp – giữ lại đầu não có ý thức của Lost temple, nhưng phải phong ấn nó trong một không gian nhỏ hẹp.

Tóm lại, Hoàng Kim Long chính là đầu não sinh ra ý thức của Lost temple, mà nhiệm vụ cố gắng tìm kiếm Hoàng Kim Long, chính là chủ trương của những người theo phe muốn tạo ra đường sống cho đầu não. Đồng thời để cân bằng tâm tính của người muốn giết đầu não, độ khó khăn của nhiệm vụ này cực kỳ cao, hơn nữa là nhiệm vụ duy nhất. Nói cách khác, một khi nhiệm vụ này thất bại, phong ấn đã khởi động lúc trước sẽ tự hủy đi, ý thức của đầu não sẽ bị gạt bỏ không còn một mảnh.

Đột nhiên nghe được tin tức này, ba người Phù Tô kinh ngạc – máy tính là một hợp chất đơn giản lại bỗng nhiên sinh ra ý thức thế? Đó là chuyện kinh người đến cỡ nào? Tin tức này mà truyền ra chắc chắn sẽ oanh động đến các liên bang thậm chí là rung chuyển trời đất.

Không như ba người kia, Hắc Diệu cùng Tịch Diệt lại thần nhiên hơn, dù sao Hắc Diệu cũng có Lam Dịch sở hữu ý thức riêng, nó chỉ thiếu thực thể mà thôi, còn với trí não nhà Tịch Diệt tuy chưa phát triển đến trình độ giống Lam Dịch, nhưng đã có ý thức độc lập, nên bọn hắn đối với chuyện đầu não của Lost temple sinh ra ý thức độc lập cũng không cảm thấy giật mình.

Căn cứ theo tài liệu mà Lucifer đã tiết lộ, trước không nói nơi phong ấn Hoàng Kim Long có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần cái quyền trượng tia chớp trong tay Thần vương thôi là đủ.

Làm sao mới có thể lấy được cây quyền trượng tia chớp? Cũng không thể để bọn hắn lại lên Thông Thiên Tháp nói với Thần vương: “Xin lỗi, phiền người cho ta mượn quyền trượng trong tay người một chút được không?”.

Lấy đầu ngón tay nghĩ cũng biết, chắc chắn sẽ nhận được một bạt tai của Thần vương...

“Ta là nhân viên đầu tiên trong tổ mở rộng, trò chơi này như con của ta, ta không thể chịu được nếu nó bị gạt bỏ ý thức...” Lucifer lộ ra biểu tình đau khổ “Cho nên, ta khuyhnh tấn tất cả, vì nó mà tranh thủ cơ hội này, xin các ngươi, đừng thất bại!”

“Chúng ta phải làm gì?” Hắc Diệu rất hiểu tâm tình của hắn, nếu một ngày có người nói muốn giết chết Lam Dịch, phản ứng của hắn có lẽ càng kịch liệt hơn?

“Ta tiết lộ như thế đã là cực hạn, dù sao ta cũng không thể nào làm ảnh hưởng tính công bằng của trò chơi.” Lucifer cười khổ lắc đầu “Ta chỉ có một lời khuyên, lấy năng lực hiện tại của các ngươi chắc chắn không thể hoàn thành nhiệm vụ kia, nên các ngươi phải tận lực rèn luyện bản thân, đây là phần thưởng cho nhiệm vụ của các ngươi, cầm lấy.”

Lấy ra một cái hộp, giao vào tay Hắc Diệu Chi Ngân, đồng thời vung tay phải, một Pháp Trận Truyền Tống xuất hiện dưới chân bọn hắn, Lucifer thành khẩn nhìn năm người: “Thỉnh các ngươi, tuyệt đối tuyệt đối đừng thất bại!”

>>Hết chương 61Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62

Hệ thống nêu lên: “Hắc Ám Đại Lục chính thức mở ra cho ngoại gia.” Tin tức vừa được thông báo, mọi người của Quang Ảnh Thành phát hiện năm người khiến bọn hắn lo lắng đột nhiên hiện lên sau một trận bạch quang, không chút dấu vết xuất hiện trong phòng họp của công hội.

Mọi người đang họp thấy vậy, đều bị giật mình hết to. “Thiên... thiên ngoại phi tiên...” Quốc Sĩ Vô Song lắp bắp nói.

“Lão đại, người đã bình an trở về?” Nhất Quỷ Tha Dao cố ý toát ra biểu tình thất vọng.

“Sao? Người hy vọng ta chết?” Túy Sát Giang Sơn nhú mày, một cây đao bay qua.

“Được rồi, đừng nháo nữa, mau nói xem các người có thu hoạch gì?” Cực Đoan Phân Tử nóng vội. Đẩy Nhất Quỷ Tha Dao ra vọt tới trước mặt lão đại nhà mình.

Túy Sát Giang Sơn cũng không che dấu, thoải mái mở bảng trạng thái của bình cho mọi người xem, sau khi mọi người nghe hẳn giản lược quá trình hoàn thành nhiệm vụ thì cả phòng đều im lặng. Ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy, nhưng lập tức, trong phòng truyền ra tiếng rống giận của Hoàn Mỹ Phong Bạo: “A a a! Cư nhiên là nhiệm vụ chuyển chức để trọng sinh! Lão tử phải làm thịt kẻ đã đánh lên ta!!!!”

Vốn đã có sự chênh lệch với Phù Tô, hiện tại khoảng cách đó càng thêm xa vời. Tâm lý Hòa hệ pháp sư đang bắt bình nghiêm trọng liên bạo phát.

“Chia đều phần thưởng nhiệm vụ đi.” Hắc Diệu Chi Ngân lấy ra cái hộp mà trước khi đi Lucifer đã cho hắn, mở ra, bên trong là một cây trường thương màu đen, giám định một cái, chỉ thấy phía trên có hàng chữ: “Michelangelo Chi Thương: vũ khí trường thành, tăng 5% tất cả thuộc tính, tăng lực công kích gấp bội với địch nhân Quang Minh hệ, kỹ năng vũ khí: làm đối thủ tê liệt, trọng thương, làm địch nhân lâm vào trạng thái mất máu. Vật phẩm cấp bậc: chanh gai, vật phẩm phẩm chất: thần khí truyền thuyết, yêu cầu khi sử dụng trang bị: con dân của hắc ám”

... Nghe xong kết quả giám định của Hắc Diệu, phòng họp lần thứ hai trở về trạng thái yên lặng, chỉ còn âm thanh “thình thịch thình thịch”...

Tiếp theo Già Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt, Đào Mã Li Xuyên Tâm Cung của Hắc Diệu cùng Yên Diệt Sinh Mệnh thì thần khí thứ tư đã xuất hiện – Michelangelo Chi Thương, trong truyền thuyết thần thoại cây sủng này đã từng bắn xuyên qua chúa cứu thế Jesus, sau thuộc sở hữu của Quý vương Beelzebub, truyền kỳ của nó thật sự xứng đáng với thân phận thần khí truyền thuyết.

Không hề nghi ngờ, nó là của Túy Sát Giang Sơn, dù sao thì trong tất cả cũng chỉ có hắn dùng thương.

Hắc Diệu Chi Ngân tiếp tục lấy một vật trong hộp ra “Kinh Cức Chi Quan, tăng 5% trí lực và tinh thần, trang bị kỹ năng: Ma Thần Chi Nộ: sau khi sử dụng thì các chiêu thức pháp thuật sau đó được sử dụng liên tục, kỹ năng làm lạnh thời gian hai giờ. Vật phẩm cấp bậc: tứ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi. Yêu cầu khi sử dụng trang bị: con dân của hắc ám”

Vốn khi Hắc Diệu Chi Ngân giới thiệu đến trang bị này, thì tất cả các pháp sư đều có xu thế đỏ lên, đến lúc hắn đọc tới yêu cầu khi sử dụng trang bị thì như quả bóng cao su bị nổ – pằng... thứ này được tạo ra để dành cho Phù Tô, bọn hắn không thể lấy được...

“Nguyên Chất Bích Lũy (kính chào cái khiên kiên cố nhất trong lòng ta): tăng 30% sức chịu đựng, trang bị kỹ năng: Phá Phủ Trảm Chu: sau khi sử dụng kỹ năng người phát động sẽ được vây trong trạng thái vô địch, liên tục ba phút, sau đó tất cả lực phòng ngự trở về không, liên tục trong ba giờ. Vật phẩm cấp bậc: tứ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi. Yêu cầu khi sử dụng trang bị: con dân của hắc ám”

Cái này không cần tranh luận cũng biết nó là của Thương Lăng, tuy con dân của hắc ám thì tử vong kỳ si Phi Long Tại Thiên cũng có thể sử dụng, nhưng hắn tuyệt đối không cần tấm chắn này.

“Còn hai cái nữa.” Hắc Diệu Chi Ngân lật ngược hộp, lấy ra hai cái dây chuyền giống nhau như đúc ra, dây chuyền đơn giản được đính một miếng tròn tròn màu đen nhỏ như kim tệ: phân biệt là “Tài quyết giả huy hiệu và hành hình giả huy hiệu” phía trên có khắc hàng chữ nhỏ: “Chứng minh thân phận.”

Một câu giới thiệu vô cùng đơn giản, ngay cả vật phẩm cấp bậc cũng không biểu thị. “Đây là vật gì?” Âm Đồng tò mò đi qua nhìn, Quy Vu Tịch Diệt không nói gì, vươn tay cầm cái tên là “Hành hình giả huy hiệu” rồi đeo lên cổ mình, còn Hắc Diệu Chi Ngân thì cầm cái “Tài quyết giả huy hiệu” đeo.

“Àn? Chẳng lẽ các người...” Tầm mắt hoài nghi của Tiềm Long Tại Uyên đảo qua đảo lại trên mặt hai người, câu cuối cùng, kéo dài âm điệu đến khác thường.

Hai người cũng không nhiều lời, giống Túy Sát Giang Sơn mở ra bảng trạng thái của mình, cho mọi người xem.

“Kháo...” Âm Đồng phun ra một chữ qua kẽ răng, trừng mắt nhìn chức nghiệp của bọn hắn đã biến thành “Hành hình giả” và “Tài quyết giả”, cho đến khi nhìn thấy kỹ năng “Ánh Thuần” của Tịch Diệt cùng “Tài Quyết” của Hắc Diệu, muốn giật mình cũng không thể giật mình nữa.

“Không công bằng...” Cực Đoan Phân Tử ôm cửa, như bị chứng tâm thần mà chột chột bức tường.

Tiềm Long Tại Uyên như mất đi lí trí mà đi về phía Hắc Diệu Chi Ngân, bắt lấy cánh tay hắn lắc qua lắc lại, những người còn lại chỉ thấy Quy Vu Tịch

Diệt đen mặt, lòng thầm ai oán một câu: “Tiểu tử này chết không nơi táng thân...”

Già Lam Phong Bạo còn chưa ra khỏi vỏ, Lục Đạo Luân Hồi mắt sắc liền phát hiện một con quái nhỏ bằng thân lần chui ra khỏi áo choàng của hắn, thân mình màu đỏ như lửa, đôi cánh màu đen, trông cực kỳ đáng yêu, nhưng trong mắt lại có khinh thường cùng bất mãn không chút che giấu. Chỉ thấy cái đuôi nho nhỏ của con quái vung lên, một chùm gai nhọn như vũ tiễn bắn tới Tiềm Long Tại Uyên.

Cẩn thận, hai chữ nghẹn trong cổ họng còn chưa kịp hô lên, chỉ thấy tất cả các gai nhọn đều cắm lên lưng Tiềm Long Tại Uyên, trong nháy mắt, cây máu của ninja đáng thương chỉ còn một phần ba, hơn nữa phía trên đầu còn bốc ra đám khói màu lục cùng máu đang dần giảm xuống biểu hiện hắn đang trúng độc.

“Tiểu Mạn!” Nghiêm khắc trừng mắt đầu sỏ. Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng từ trong Hư Không Thủ Trạc lấy lọ giải dược siêu cấp ra cho Tiềm Long Tại Uyên uống. Quân Sát Bất Quân Mai phản xạ có điều kiện giúp đối phương thêm máu, Tiềm Long Tại Uyên hôn còn chưa bình tỉnh run rẩy chỉ vào con ma thú đang kiêu ngạo đứng trên vai Quy Vu Tịch Diệt nói: “Đây... đây... đây là cái gì...”

“Tịch Diệt...” Hắc Diệu Chi Ngân quay qua muốn giáo huấn con Thứ Vĩ Sư kia một chút, nhưng không ngờ Quy Vu Tịch Diệt lại lấy từ Hư Không Thủ Trạc một xâu thịt nướng đưa đến bên miệng sùng vật, Thứ Vĩ Sư có được sự tán thành cùng dung túng của chủ nhân, vừa ăn vừa vung cái đuôi đầy gai độc, đôi mắt màu lam uy vũ trừng Tiềm Long Tại Uyên.

Lập tức trong đầu mọi người liền hiện lên một từ: “Vật cũng như chủ...”

“Đó là sùng vật của Tịch Diệt, Thứ Vĩ Sư.” Phù Tô sợ thiên hạ còn chưa loạn liền kích thích Tiềm Long Tại Uyên: “Phải biết rằng khi tiểu gia hỏa này trong hình thái trưởng thành, chỉ cần một móng vuốt là làm nát cái khiên do Quang Diệu Tiên của a Diệu đó nha ~”

“... Sao có thể thế được?” Phi Long Tại Thiên rất hứng thú với vật nhỏ này. Chỉ cần trong hình thái ấu sinh đã có thể lấy mất hai phần ba máu của Tiềm Long Tại Uyên, hình thái hoàn toàn không biết sẽ có bao nhiêu hung mãnh bá đạo.

“Không dùng kỹ năng hoặc hỗ trợ từ ngoại lực. Dùng tay chế trụ nó mười giây.” Quy Vu Tịch Diệt lại lấy thêm một xâu thịt, mặt không chút thay đổi nói.

...

Câu nói này một lần nữa khiến phòng họp trở nên yên lặng, chỉ còn thanh âm đầu đập vào tường.

“Ầm ầm ~ ầm ầm ~ ầm ầm ~”

“Păng ~ păng ~ păng ~”

“Ầm ầm ~ ầm ầm ~ ầm ầm ~ ầm ầm ~...”

“Păng ~ păng ~ păng ~ păng ~... păng...”

“Ai? Lão đại, mặt nguoi có gì thế?” Quả nhiên nữ hài từ khỏi phục nhanh nhất, Vực-xây Hoa Hồng cùng Quốc Sĩ Vô Song chạy tới ‘chơi đùa’ với Manticore đang nằm trên vai Quy Vu Tịch Diệt, đột nhiên Vực-xây Hoa Hồng ngẩng đầu, chỉ thẳng vào mặt Túy Sát Giang Sơn hỏi.

“Cái gì?” Túy Sát Giang Sơn nghi hoặc sờ sờ mặt, mặc danh kì diệu: “Trên mặt ta có cái gì?”

“Ai! Không chỉ mặt của nguoi, ngay cả Thương Lăng lão đại cũng có!” Âm Đồng cũng chỉ vào bên mặt trái của Thương Lăng lớn tiếng nói.

“Các nguoi, tự xem đi!” Vực-xây Hoa Hồng lấy một cái gương từ trong túi, đưa đến trước mặt lão đại nhà mình, Túy Sát Giang Sơn nửa tin nửa ngờ nhìn – quả nhiên, dưới mắt trái của mình, chỗ xương gò má xuất hiện một chữ thập ngược màu đen. Cũng là đồ án đồng dạng xuất hiện trên mặt Thương Lăng.

“Phù Tô có không?” Tám phần đoán rằng đây là dấu hiệu gia nhập Hắc Âm trận doanh sau khi chuyển chức, Thương Lăng quay qua, nhìn Phù Tô. Trên mặt Phù Tô cũng có dấu hiệu đó. Bất quá nó ở trên trán, hơn nữa được tóc che, nên bọn hắn không thấy rõ.

“Oa! Lão đại! Cực giỏi nga!” Hai tay Quốc Sĩ Vô Song tạo thành hình chữ thập, trong mắt bắt đầu hiện lên trái tim màu hồng “Đây quả thực là dấu hiệu con dân của các nguoi!”

“Đúng đúng! Chữ thập ngược đại biểu cho con dân của Lucifer, a a a! Ta thật hạnh phúc!” Vực-xây Hai Hồng và Vô Song bắt đầu chụm đầu lại với nhau “Ta muốn lấy đồ án trên mặt lão đại.”

“Đúng đúng đúng! Ấn kỳ này xuất hiện trên mặt lão đại quả thực là hóa đau thương thành lực lượng, hóa thối nát thành thần kì a!!!”

... Túy Sát Giang Sơn buồn bực nghe hai thành viên nữ duy nhất trong phòng đang hồ ngôn loạn ngữ – chẳng lẽ không có cái ấn kí này, mình chính là “đau thương” và “thối nát” hay sao??? Liếc qua Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt, Túy Sát Giang Sơn thầm tính toán sau này mình cũng nên cầu Tịch Diệt làm cho mình cái mặt nạ...

“Được rồi, náo loạn nửa ngày, cũng nên trở lại chuyện chính.” Lục Đạo Luân Hồi không hổ là hai cánh tay của Quang Ảnh Thành, rất nhanh đã khôi phục lại từ trong kinh ngạc “Nếu lão đại đã trở lại, cũng nên cho các người ra chút sức lực – ngày mốt Quang Ảnh Thành chúng ta sẽ cử hành hội đấu giá tư gia đầu tiên, đến lúc đó tất cả phải nhờ các người đến trấn thủ đó nga!”

>>Hết chương 62Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Bởi vì hiện tại Quang Ảnh Thành là Thành Bang đầu tiên và cũng là Bang duy nhất được gia thành lập, nên bọn hắn được hệ thống trao quyền tự mình mở đại hội đấu giá, việc này đối với các ngoại gia mà nói là một tin tức cực kỳ tốt. Mọi người đều biết, trò chơi Lost temple này có danh là “Kỹ năng khó học, cấp bậc khó lên, trang bị khó tìm.”

Mà trong Quang Ảnh Thành cường giả nhiều như mây, đại hội đấu giá của bọn hắn không chừng sẽ có thứ gì đó trong bảo khố. Đại đa số ngoại gia đều ôm tâm tư này, cho dù không có tiền trong túi cũng phải đến xem náo nhiệt, đại khai nhãn giới. Nên lúc này Quang Ảnh Thành náo nhiệt chưa từng có.

Đến ngày đại hội đấu giá chính thức bắt đầu, chỗ ngồi một vạn người mà hệ thống cung cấp đã hết, ngoài cửa cũng đứng đầy, ngẩng đầu nhìn màn hình quay trực tiếp hiện trường đấu giá.

Vé vào cửa nếu ở xa gần cửa thì năm kim tệ một người, ngồi hàng giữa là mười kim tệ, hàng nhất là năm mươi kim tệ, Hoàn Mỹ Phong Bạo và Phù Tô ở hậu trường đếm tiền đến tay cũng rút gân, cười đến miệng không thể khép lại.

Ba người đứng đầu của Quang Ảnh Thành – Túy Sát Giang Sơn, Phi Long Tại Thiên, Thương Lăng ăn mặc sang trọng ngồi trên hàng khách quý bên ngoài. Ba chiến sẽ một thân uy phong lẫm lẫm, sau lưng Túy Sát Giang Sơn là Thần thương Michelangelo, trong tay Thương Lăng là trọng kiếm màu đỏ, Phi Long Tại Thiên một thân sáo trang đặc biệt của chức nghiệp tử vong kỳ sĩ, tản ra hào quang màu đen, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Nhưng rất nhiều người đều quét tới quét lui vô số lần liền thất vọng phát hiện bọn họ không nhìn thấy người mình muốn gặp nhất – nhân vật tiêu chí của Quang Ảnh Thành, Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt.

Cùng lúc đó hàng ghế ngồi ở xa tít sân khấu, chỗ thu năm kim tệ, Hắc Diệu Chi Ngân đã tháo mặt nạ lạnh lẽo vô vai Quy Vu Tịch Diệt, “Tịch Diệt, chúng ta có tính là nói không giữ lời không? Rõ ràng đã答应 bọn họ sẽ tham gia đại hội đấu giá...”

“Chúng ta đã tham gia rồi.” Thiên Sứ – hiện tại hắn nên gọi hắn là Đọa Thiên Sứ không chút áy náy trả lời.

“... Ách, cũng đúng.” Vì thân phận nên hai người bọn hắn đã có một đoạn thời gian dài không được yên bình, Hắc Diệu Chi Ngân miễn cưỡng tiếp nhận hành vi vụng trộm này.

“Cảm tạ các vị đã đến Quang Ảnh Thành.” Vực-xây Hoa Hồng một thân âu phục hoa lệ bước lên sân khấu, hội trường ồn ào náo động lập tức an tĩnh, có thể thấy uy lực của mỹ nữ to lớn đến cỡ nào, – nếu không nói đến bản chất tà ác của hủ nữ, thì Vực-xây Hoa Hồng đích thật là một đại mỹ nữ không kém ai.

“Có lẽ mọi người đã sốt ruột chờ lâu, hiện tại thỉnh xem vật đấu giá đầu tiên – ‘Bách Hợp Nhĩ Hoàn’ (khuyên tai Bách Hợp) viên thạch được khảm từ thủy tinh thuần trắng, tăng 10 điểm tinh thần và trí lực, tăng 5% hiệu quả thương tổn của pháp thuật, vật phẩm cấp bậc lam gia, vật phẩm phẩm chất chất lượng tốt.” Vực-xây Hoa Hồng nâng lên đôi khuyên tai với tạo hình đặc biệt trong tay, nói lại một lần thuộc tính của nó, dùng một chút liên cao giọng nói tiếp: “Quan trọng là, Bách Hợp Nhĩ Hoàn này do công tượng của công hội chúng ta chế tạo ra, nên trong trò chơi này nó thuộc về một người, cũng chỉ có duy nhất một đôi.”

Khuyên tai với ngoại hình tinh mỹ cùng thuộc tính không tồi đã khiến nhiều nữ ngoại gia tâm động, đến khi nghe được Vực-xây Hoa Hồng bổ sung thêm câu nói kia, rất nhiều người đã bị câu nói “chỉ thuộc về một người” đã động, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm cái khuyên tai tỏa ra hào quang tự nhiên kia.

“Được rồi, ‘Bách Hợp Nhĩ Hoàn’ giá khởi điểm tám mươi kim tệ. Thỉnh mọi người ra giá.”

“Tám mươi lăm.” Lập tức có người báo giá.

“Chín mươi.”

“Một trăm.”

“Một trăm hai mươi.”

“Một trăm hai mươi lăm.”

“Một trăm năm mươi.”

Từ khi bắt đầu trò chơi đến giờ, đại bộ phận ngoạn gia đều đã đến cấp bảy mươi tám mươi, trong tay ít nhiều cũng có một số tiền, hơn nữa rất nhiều nam nhân muốn có nó để lấy lòng bạn gái hoặc lão bà của mình, cuối cùng đôi khuyên tai này thành giao với giá một trăm năm mươi kim tệ.

Vệ-xây Hoa Hồng cười toe toét, lên đưa tay làm chữ “V” với người ngồi trên hàng khách quý. Trời biết thứ này là Âm Đồng lấy mấy thứ châu báu gia công mà thành.

Các vật phẩm bán đấu giá đầu đều là tác phẩm của Âm Đồng, có đủ loại trang sức, nhờ đó bọn hắn bán được khoảng hơn một vạn kim tệ. Trang sức vật phẩm trong trò chơi rơi xuống là cực kỳ thừa thớt, đại bộ phận đều phải làm nhiệm vụ với độ khó cao mới được thưởng, nên trang sức vật phẩm ngoại hình tinh mỹ và thuộc tính không tồi rất được hoan nghênh.

“Sau đây thứ đang được đưa lên sân khấu chính là ‘Ma Túy Độc Dược’ có thể bôi lên chùy thủ hoặc đoản kiếm hoặc đoản đao, khiến địch nhân tê liệt trong ba giây, tuyệt đối là hảo vật phẩm đối với đạo tặc cùng thích khách hoặc các băng hữu đi du ngoạn bị đuổi đến chạy trốn chết. Giá khởi điểm chỉ có mười kim tệ.”

Có lẽ có người sẽ hỏi, vì sao một lọ độc dược nhỏ như thế mà còn quý hơn trang sức vật phẩm có thuộc tính không tồi? Đó là bởi vì chức nghiệp Luyện Kim Thuật Sư trong Lost temple phi thường thừa thớt, Luyện Kim Thuật Sư có đẳng cấp cao thì càng ít như lông phượng và sừng lân. Trước đây Âm Đồng đã lấy cái giá trên trời gần một ngàn kim tệ mới mua được một cái bình nhỏ bằng ngón út.

Nên khi các ngoạn gia có chút kiến thức vừa thấy cái bình kia thì mắt lập tức sáng lên, Vệ-xây Hoa Hồng vừa dứt lời, đã có người báo giá. Sau một quá trình đấu giá, bình Ma Túy Độc Dược thành giao với năm trăm kim tệ.

Rất nhiều người không tham gia đấu, không phải vì không muốn thứ này, mà là bởi vì hiện tại đại hội đấu giá còn chưa tiến hành đến một nửa, có lẽ sẽ có không hề ít các thứ tốt xuất hiện, vì vậy bọn họ gắt gao ôm chặt ví tiền, chờ đợi đấu giá các vật phẩm sau.

“Thật nhàm chán, Tịch Diệt, ngươi có muốn cái gì không?” Ngáp một cái, Hắc Diệu Chi Ngân nhìn về phía Quy Vu Tịch Diệt cũng đang chán muốn chết, đối phương không ngoài dự đoán mà lác đác.

Bọn hắn đã xem qua danh sách các vật phẩm bán đấu giá, trang sức vật phẩm đều là do Âm Đồng làm, dược phẩm là Hắc Diệu làm, những trang bị này rất có sức hấp dẫn với người khác, nhưng với bọn hắn những người toàn thân ngoài thần khí truyền thuyết thì cũng là trang bị cấp bậc từ giai sử thi mà nói thì những vật phẩm này chỉ toàn là thứ rác rưởi.

“Kia... Hay là chúng ta chuẩn đi?” Hai người trao đổi một ánh mắt giao hoạt, dư quang khoé mắt đảo qua đồng bạn đang nghiêm túc ngồi trên ghế khách quý luôn bị người “giám định”, không chút nghĩ khi đứng lên chuẩn ra khỏi hiện trường đấu giá.

Hiện tại hai người vừa sống lại sau nhiệm vụ chuyển chức, cấp bậc biến trở về một, ngoài Thần khí trưởng thành là Già Lam Phong Bao và Đào Mã Li Xuyên Tâm Cung ra các trang bị khác không đủ cấp bậc để mặc, đều ném vào Hư Không Thủ Trắc. Hiện tại trên người bọn hắn đều mặc bạch bản trang của tân thủ, thể nhưng hai người lại nghênh ngang tiêu sái trên đường mà không bị bất luận kẻ nào chú ý. Điều này không khỏi khiến Hắc Diệu Chi Ngân cảm thán một câu “Đại ân ân vu thị.”

“Tiếp theo, ngươi có dự tính gì không?” Thân nhiên cùng người trong lòng đi dạo trên đường mà không bị quấy rầy, tâm tình Quy Vu Tịch Diệt khó có được vui sướng như vậy.

“Còn có dự tính gì nữa? Đương nhiên là đi luyện cấp rồi.” Chức nghiệp có bọn hắn có chút đặc biệt, nên giá trị kinh nghiệm cần để lên cấp phi thường khổng lồ, Hắc Diệu Chi Ngân nói sơ qua một chút, sau khi sống lại giá trị kinh nghiệm để lên một cấp của bọn hắn gấp bốn lần ngoạn gia bình thường. Dưới tình huống này, bọn hắn không thể cùng các ngoạn gia bình thường khác tổ đội.

“Ta có một kế hoạch.” Hắc Diệu Chi Ngân quay đầu thần bí nhìn Quy Vu Tịch Diệt: “Hay là chúng ta tạm tách ra, đấu xem ai tới cấp một trăm trước, rồi lại đến Đấu Kỹ Trường của Quang Ảnh Thành quyết đấu một trận, xem ai lợi hại hơn, thế nào?”

Luôn có ý tưởng trực tiếp đấu với Tịch Diệt, Hắc Diệu Chi Ngân đã muốn như vậy từ lâu rồi, đáng tiếc không có cơ hội, hơn nữa hai người đều quá mức quen thuộc kỹ năng cùng phương thức chiến đấu của đối phương, nếu đánh nhau căn bản không có điều gì thú vị. Nhưng lần sống lại này đã cho hắn cơ hội, kỹ năng mới, sự bắt đầu mới, không biết cuối cùng sẽ có kết quả gì.

“Được.” Quy Vu Tịch Diệt không chút do dự mà đáp ứng, nghe lời Hắc Diệu tách ra khiến hắn có chút không ổn, nhưng sau này có cơ hội quyết đấu cao thấp với đối phương, suy nghĩ này đối với hắn là có sự hấp dẫn cực lớn.

“Nột, cứ quyết định vậy đi, đây, đây là thứ ta chuẩn bị cho ngươi.” Hắc Diệu Chi Ngân cười chọn giao dịch với đối phương, đặt vào một số lượng lớn thực vật cùng dược thủy vào cho Quy Vu Tịch Diệt, có thể thấy được trong lòng hắn đã nghĩ đến ‘âm mưu’ rất lâu rồi.

Gật đầu, nhìn vật giao dịch của đối phương, có thể dùng từ ‘nhiều như biển’ để hình dung những vật phẩm này, Quy Vu Tịch Diệt có chút cảm động, nhiều như vậy đủ để hắn dùng nửa năm, thật không biết đối phương đã chuẩn bị từ bao giờ. Hắn chỉ thần nhiên gật đầu, đôi khi không cần nói ra lời cảm kích, chỉ cần ghi tạc trong lòng, đồng thời dùng chân tình gấp trăm lần để báo đáp – đây là tôn chỉ của Quy Vu Tịch Diệt.

“Lấy thứ này.” Lấy Thú Vĩ Sư Manticore trong áo choàng ra, nhét vào ngực đối phương, Quy Vu Tịch Diệt nói thêm một câu: “Nó theo ta sẽ chết đói.”

Tiểu tử kia tuy người không lớn, nhưng sức ăn kinh người, một ngày có thể ăn bằng sức ăn của ba người, Quy Vu Tịch Diệt không biết Nấu Nướng Thuật, đi theo hẳn chắc chắn sẽ đói, Hắc Diệu Chi Ngân sáng khoái nhét tiểu tử kia vào áo choàng của mình.

Kỳ thật Quy Vu Tịch Diệt cho Manticore đi theo đối phương, chủ yếu là lo lắng Hắc Diệu sẽ gặp nguy hiểm, tuy với thân thủ của hắn, rất ít người có thể tạo thành uy hiếp, nhưng dù sao khi sống lại cấp bậc cũng về không, thực lực suy giảm lớn, có Manticore theo bên cạnh, ít nhất cũng có thêm một sức chiến đấu không thể xem thường.

Hai người đều không phải thuộc loại thích dài dòng, mặc dù có chút không nỡ, nhưng sau một thời gian ngắn vẫn cáo biệt sáng khoái ra đi.

>>Hết chương 63Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Mở hệ thống, gửi một cái tin đơn giản cho Thương Lăng, nói mình muốn bế quan tu luyện, có chuyện gì thì dùng Thiên Lí Truyền Âm liên lạc, Hắc Diệu Chi Ngân tắt hệ thống thông tin, bắt đầu không mục đích mà dạo trên đường – đầu tiên hắn cần xác định địa điểm luyện công của mình, tốt nhất là chỗ ít người, quái vật cường hãn một chút, thích hợp để mình rèn luyện.

“A Diệu!” Đang lúc hắn đang đau khổ tìm nơi thích hợp để luyện cấp, vai đột nhiên bị người vỗ mạnh.

Nghi hoặc không biết là ai, mình đã thay trang phục rồi mà còn bị nhận ra sao, Hắc Diệu Chi Ngân quay đầu, đối diện với khuôn mặt cười hi hi của Bất Ái Thường Nga. Đối phương mỉm cười, nói với Thiên Không Chi Chiến bên cạnh: “Ta đã nói đó là a Diệu mà ngươi không tin!”

Thiên Không Chi Chiến cũng không biện giải, chỉ trầm mặc nhìn kỹ gương mặt của đối phương. Ngũ quan tuần mỹ, tóc bạc mắt tím, sao hắn có thể không nhận ra chứ? Nhưng hắn không dám tùy tiện tiến lên, sợ khi đối phương nhìn thấy sẽ lộ ra biểu tình xa lạ – biết mình là vô danh tiểu tốt, đối phương sẽ không thể nào nhớ được mình?

“U... Thiên Không, Lam Thiên, Thường Nga.” Mỉm cười chào với tổ ba người, Hắc Diệu Chi Ngân không ngờ họ lại không tham gia hội đấu giá, ngược lại cũng giống mình đi lung tung trên đường.

“A Diệu, qua bên kia ngồi.” Bích Hải Lam Thiên kéo tay Hắc Diệu Chi Ngân, thúc giục Thiên Không Chi Chiến mời đối phương tổ đội.

Ngắm lại dùng kênh tiểu đội để nói chuyện có vẻ tiện hơn, Hắc Diệu Chi Ngân không nói hai lời đã đồng ý gia nhập.

“A? Các ngươi đã hơn cấp tám mươi rồi sao?!” Nhớ khi vừa gặp mặt, Thiên Không Chi Chiến cấp cao nhất trong ba người cũng bất quá; chỉ sáu mươi, hiện tại bọn họ lại vọt đến tận tám mươi mấy, còn Thiên Không Chi Chiến đã đến cấp tám mươi tám!

Hắc hắc! Ngươi là động lực cho chúng ta!” Bất Ái Thường Nga sùng bái nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, sau đó lấy ra Yên Diệt Sinh Mệnh, lưu luyện sờ sờ nó, rồi trả lại cho đối phương: “Thần khí truyền thuyết a, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Hắn đã từng thử nghiệm, dùng cây vũ tiễn này bắn con quái cấp cao hơn mình: “A Diệu, ngươi đúng là cung tiễn thủ đứng đầu của Lost temple, xin ngươi dạy ta mấy chiêu đi...” Hai mắt ngập sao nhìn thần tượng của mình, Bất Ái Thường Nga dường như đang quấy đuôi.

“Ách... không phải ta tàng trữ... nhưng...” Có chút bất đắc dĩ mở bằng trạng thái của mình, đưa đến trước mặt ba người, Hắc Diệu Chi Ngân cực kì tiếc nuối chìa tay, kỳ thật hắn rất thích Tinh Linh cung tiễn thủ này, nếu cố gắng thêm nữa, nói không chừng có thể trở thành cao thủ song song với Lục Đạo Luân Hồi.

“Tài quyết giả? Cấp bậc 1, tất cả kỹ năng bị phong ấn?” Nhìn một mảnh kỹ năng xám xịt, ba người trầm mặc một lời.

“Không phải ngươi là cung tiễn thủ sao?”

“Sao cấp bậc của ngươi lại về không?”

“Kỹ năng cũng bị phong ấn ư?”

“Không có, ta làm nhiệm vụ chuyển chức, tất cả phải bắt đầu lại từ đầu...” Hắc Diệu Chi Ngân nhìn thoáng qua ba người, phát hiện cấp bậc bọn hắn tuy rằng tăng lên không ít, nhưng trang bị như lần gặp mặt lúc trước “Các ngươi thế nào lại không đổi trang bị?”

“Ách... Lão đại nói đợi đủ cấp chín mươi rồi đổi...” Bích Hải Lam Thiên đỏ mặt, giải thích. Kỳ thật bọn hắn là không đủ tiền đổi trang bị, những thứ

trong hội đấu giá rất tốt, nhưng trang bị tốt một chút đều hơn một ngàn kim, càng đừng nói đến các thứ vũ khí chạm vào bóng tay. Sờ sờ tiền trong túi mình, cho dù có đem bán bọn hắn cũng không mua nổi một cây chủy thủ, ba người đành phải ra khỏi hội trường đấu giá.

Hắc Diệu Chi Ngân là một người khôn khéo, vừa thấy biểu tình của ba người liền đoán ra ngọn nguồn của sự tình. Thần bí cười, mở hệ thống thông tin sử dụng Thiên Lí Truyền Âm gọi Tủy Sát Giang Sơn.

“Làm gì?” Thanh âm Tủy Sát Giang Sơn có chút mệt mỏi.

“Đưa cho ta thanh đại kiếm ngươi còn dư.” Hắc Diệu Chi Ngân không chút khách khí dùng công phu sư tử ngạo. Trong tay Tủy Sát Giang Sơn còn một thanh hảo kiếm, nghe nói thuộc tính không thua cự kiếm màu đỏ của Thương Lăng, có thể nói đó là bảo bối áp hòm của hắn.

“Ngươi cần nó để làm gì?” Thanh âm Tủy Sát Giang Sơn lập tức trở nên cảnh giác.

“Tặng người!” Hắc Diệu Chi Ngân đi thẳng vào vấn đề “Đừng keo kiệt, dù sao ngươi đã có Michelangelo Chi Thương, lưu trữ thanh kiếm kia chỉ bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, không bằng đưa cho ta.

“Hảo, ngươi tới hội trường đấu giá, ta đưa chìa khóa ruộng cho ngươi.”

“Thôi! Ngươi cho ta là đồ ngốc à! Thật vất vả mới trốn ra được giờ phải chạy về?” Hắc Diệu Chi Ngân không mắc mưu “Trực tiếp đưa mặt khẩu ruộng cho ta!”

“Được... Mặt khẩu là *****” Tủy Sát Giang Sơn thấy âm mưu của mình bị xuyên thấu, lập tức ừ ừ báo ra mặt khẩu... Thật sự là hút máu – từ ngày gặp năm con mèo rừng này, cái kho vàng của hắn nhanh chóng giảm sút...

Huyết gió một cái, tâm tình Hắc Diệu Chi Ngân cực kỳ tốt mà vẫy vẫy tay với Thiên Không Chi Chiến. Ý bảo họ đi theo mình. Ba người kia không biết vừa rồi hắn nói với ai, nói cái gì. Nhưng nhìn thấy Hắc Diệu Chi Ngân cười đến tâm viên ý mãn, cũng biết sự tình rất tốt.

Nhanh nhẹn nhập vào một chuỗi mặt khẩu, Hắc Diệu Chi Ngân dẫn theo ba người Thiên Không Chi Chiến nghênh ngang đi vào ruộng của Tủy Sát Giang Sơn.

“Thiết... tên này chứa thật nhiều đồ!” Cảm thán một câu, Hắc Diệu Chi Ngân lấy đại kiếm, vọt cho Thiên Không Chi Chiến, đối phương nghi hoặc nhìn thứ trong tay, kiểm tra thuộc tính của nó, lập tức há hốc mồm “Naraku Chi Kiếm tăng 30 điểm sức chịu đựng, tăng 5% lực lượng, tăng 50% tỷ lệ công kích trúng địch nhân, đồng thời hấp thụ 300~500 HP của địch nhân. Vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.” (Naraku [Nại Lạc] là con nhện quỷ trong Inuyasha đó ^_^)

... Cuối cùng cũng hiểu được vì sao Hắc Diệu Chi Ngân luôn nói những thứ trong hội đấu giá là rác rưởi, Thiên Không Chi Chiến nhìn thanh kiếm trong tay, im lặng...

“Này, không tồi, cho ngươi.” Tùy tay cầm lên một cái nỏ ngắn, nhìn nhìn, xúc cảm rất tốt, giám định nó, nhìn thuộc tính hiện lên trên đoàn nỏ: tăng 30 điểm nhanh nhẹn, tăng 5% tốc độ bắn, kỹ năng vũ khí: tránh né công kích của địch nhân 100%. Kỹ năng làm lạnh thời gian ba mươi phút. Vật phẩm cấp bậc từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

Không tệ, tuy rằng kém Đào Mã Lí của mình cùng Phượng Hoàng Cung của Lục Đạo, nhưng đối với cung tiễn thủ đã là cực phẩm vũ khí.

Vốn muốn tìm một pháp trượng thích hợp cho Bích Hải Lam Thiên, đáng tiếc Tủy Sát Giang Sơn không có vũ khí pháp hệ, trái lại phải tìm cũng không thấy, đột nhiên linh quang chợt lóe, lấy ra Lôi Đình Chi Dực không có ma pháp bám vào trong túi tiền ra. Đưa cho Bích Hải Lam Thiên “Nhìn xem ngươi có dùng được hay không?” (Lúc trước Tịch Diệt có làm bảy(?) cây Lôi Đình Chi Dực, có một cây là không có ma pháp bám vào, liên hệ chương 18)

Lôi Đình Chi Dực, tăng 5% tốc độ bắn, có thể làm ma pháp đạt hiệu quả lớn nhất, có thêm một tỷ lệ nhất định của công kích lôi điện và ma túy khi sử dụng với địch nhân, vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.

Cái phụ gia kỹ năng tăng 5% tốc độ bắn đối với Bích Hải Lam Thiên mà nói là hoàn toàn vô ích, nhưng cái làm ma pháp đạt hiệu quả lớn nhất kia, cùng với khiên địch nhân bị trúng một tỷ lệ của công kích lôi điện và ma túy đối với Tinh Linh Druid mà nói, là phi thường hữu dụng, trước khi chưa tìm được pháp trượng tốt thích hợp với mình, cầm thứ này trước cũng không sai – tuy rằng trị liệu giả cầm vũ tiền để thi pháp thì nhìn thế nào cũng thấy động tác trông có vẻ quái dị...

“Như vậy có được không?” Bất Ái Thường Nga lo lắng nhìn Bạch Cốt Chi Nỏ trong tay, vũ khí với thuộc tính cường hãn như vậy, đem cân hắn rồi đi bán cũng mua không nổi...

“Không vấn đề, dù sao các ngươi đã gia nhập Quang Ảnh Thành, đây là lễ gặp mặt thành chủ tặng các ngươi...” Hắc Diệu Chi Ngân thoải mái khoát tay, dù sao cũng không phải tiền của mình, hẳn một chút cũng không đau lòng. Cuối cùng quét mắt nhìn một lần nữa, xác nhận đã không còn gì để lấy, Hắc Diệu mới thực tự nhiên dẫn ba người đi ra, khóa cửa rồi thông dong rồi đi.

Đi trên đường lớn, Hắc Diệu Chi Ngân cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ nên nói thế nào để nói lời từ biệt với ba người. Trong Lost temple, vừa qua cấp tám mươi là thời kì tập đặng, hai mươi cấp cuối cùng này cần rất nhiều kinh nghiệm, nhưng nơi thích hợp để luyện công lại ít đến đáng thương. Kinh nghiệm đánh quái trong Phân Giới Sơn rất nhiều, chỉ có thể trách thực lực biến thái của quái, không muốn phải về điểm sống lại còn bị trừ 10% kinh nghiệm, nên đại đa số ngoạn gia thà lựa chọn đến nơi cấp thấp một chút để luyện công, mặc dù kinh nghiệm ít, nhưng nó lại đảm bảo an toàn.

Lấy thực lực hiện tại của bọn Thiên Không Chi Chiến, hẳn có thể đi vào Phân Giới Sơn, nhưng nếu dẫn theo mình với cấp bậc hiện tại thì đừng nói nữa, càng không cần đề cập tới hiện tại hẳn muốn thăng cấp cần gấp bốn lần kinh nghiệm...

“Ách...”

“Cùng chúng ta đi luyện công đi!” Thật vật vả mới chuẩn bị tốt, lời còn chưa nói ra, đã bị Bích Hải Lam Thiên đoạt đi.

“Kia... chúng ta không thể luyện với nhau được. Cấp bậc của ta rất thấp...” Đối mặt với hai khuôn mặt tươi cười và vẻ mặt không đổi của Thiên Không Chi Chiến, Hắc Diệu Chi Ngân lập tức cảm thấy cự tuyệt lời mời của họ là một loại cảm giác gây tội.

“Không đâu! Lần trước ngươi chỉ cần một tiền đã giết chết quái!” Trên mặt Bất Ái Thường Nga viết rất rõ ràng và rất to bốn chữ “Ngươi thật khiêm tốn”.

“Ách...” Hắc Diệu Chi Ngân thật muốn nói đó là khi ta cấp một trăm, đương nhiên không thành vấn đề, nhưng lời nói chưa ra miệng đã bị nuốt trở vào, nghĩ lúc trước mình đã lừa gạt ba người này – cảm giác tội lỗi càng thêm nghiêm trọng...

“Không phải ngươi chê chúng ta liên lụy ngươi chứ...” Đôi mắt thật to của Bích Hải Lam Thiên dần hiện lên tầng sương mù, cái tai dài của Tinh Linh cũng rũ xuống, vẻ mặt thất vọng cực điểm.

Cho dù biết hẳn có chút khoa trương, nhưng Hắc Diệu Chi Ngân vẫn không có sức chống cự với vẻ mặt này, dù lí trí nói không thể, nhưng biểu tình rõ ràng đã mềm hóa.

“Cùng chúng ta đi đi. Chiều cố lẫn nhau.” Thiên Không Chi Chiến giới quan sát lập tức rên sát khi còn nóng.

“Đúng vậy, ngươi làm sư phó của ta đi, nếu chúng ta cùng nhau luyện công, chờ cấp bậc của ngươi cao thì có thể dạy ra kỹ năng!” Bất Ái Thường Nga không ngừng cố gắng.

“Được...” Cuối cùng cũng không chịu được thể công ‘đáng thương’ của hai Tinh Linh, đầu Hắc Diệu Chi Ngân nóng lên rồi cũng phải đáp ứng thỉnh cầu của đối phương.

>>Hết chương 64Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

“A...” Hắc Diệu Chi Ngân bị một con Bạo Hùng đuổi đến đường cùng, phía sau lại bị chặn. Chỉ đành chạy vòng vòng xung quanh Thiên Không Chi Chiến. Còn ba người kia thì tập trung công kích con bạo hùng đang chăm chú đuổi theo Hắc Diệu Chi Ngân.

Thân thể to lớn của con Bạo Hùng ngã xuống đất, cuối cùng Hắc Diệu Chi Ngân mới có thể dừng lại nghỉ ngơi. “Ngươi lại không chút mệt nào?” Thiên Không Chi Chiến nhìn thấy đối phương cho dù đã chạy đến muốn chết, nhưng vẫn mặt không đỏ khí không suyễn, thậm chí hiện tại còn cực kỳ thành thạo ngồi xuống thu thập thi thể của Bạo Hùng, tỏ vẻ khâm phục.

“Nhanh nhẹn của ngươi là bao nhiêu?” Đầu thuộc hệ nhanh nhẹn, Bất Ái Thường Nga biết người thường lúc không có kế năng gì, rất khó có thể đạt tới tốc độ như vậy, trị số nhanh nhẹn của hắn rốt cuộc có bao nhiêu biến thái.

“Nhanh nhẹn?” Hắc Diệu Chi Ngân bỏ miếng thịt cuối cùng vào Hư Không Thủ Trạc, đứng lên, mờ mắt trạng thái của nhân vật nhìn thoáng qua, báo ra một con số, “325”. Đây chính thức là trị số của hắn, bởi vì hiện tại hắn không thể mặc các trang bị cao cấp tăng thêm trị số.

Lúc đang nói chuyện, Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên nhú mày, nhắm mắt nghiêng tai, dường như đã nghe thấy gì đó. Động tác này trong mắt Thiên Không Chi Chiến, lại mang chút đáng yêu của trẻ con. Vừa định mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì, Ma tộc trẻ tuổi đột nhiên tóm lấy Bích Hải Lam Thiên có lực phòng thủ thấp nhất bên cạnh, lấy tốc độ không phải người thường kéo Tinh Linh Druid trèo lên một tán đại thụ.

Bất Ái Thường Nga là loại người sư phó sai đâu thì hắn đánh đó... Không hỏi nguyên nhân cũng chạy lên theo, chỉ còn Thiên Không Chi Chiến ngây ngốc đứng một chỗ, không hiểu gì.

“Mau lên đây!” Hắc Diệu Chi Ngân lo lắng hô to, lúc này Thiên Không Chi Chiến mới khôi phục tinh thần, chiến sĩ vốn nhanh nhẹn không cao, không có khả năng linh hoạt như hai cung tiễn thủ giống con khỉ kia, Hắc Diệu Chi Ngân rướn người xuống, vươn tay cố sức kéo đối phương lên một cành cây to chắc.

Thiên Không Chi Chiến ngồi trên cành, còn chưa kịp thở, từ trên cao nhìn xuống, liền thấy có một con Bạo Hùng lớn khủng khiếp đang đi tới chỗ bọn hắn, phía trên có hàng chữ màu vàng biểu hiện thân phận – Bạo Hùng BOSS.

“Choáng! Này thì quá lớn rồi...” Bất Ái Thường Nga thấp giọng nói, cũng là do bọn hắn xui xẻo, con BOSS này lại xuất hiện ở Phân Giới Sơn, trùng hợp đụng phải bốn người bọn hắn.

Lời chưa nói hết, con Bạo Hùng Vương đã chạy tới dưới tàng cây bọn hắn ẩn thân, Hắc Diệu Chi Ngân vội vàng đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo mọi người chớ lên tiếng. Trong lòng thầm cầu nguyện AI của con Bạo Hùng Vương này không cao, không phát hiện bọn hắn đang ở trên cây.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, con đại BOSS hình thể cực to dưới tàng cây đột nhiên dừng bước, dùng mũi ngửi ngửi, sau đó ngửa đầu lên gào một tiếng. Bích Hải Lam Thiên bị tiếng gào kia làm cho suýt nữa trượt chân té xuống, may mà Bất Ái Thường Nga bên cạnh nhanh tay lẹ mắt kéo lại cánh tay hắn.

“Làm sao đây? Đánh hay không đánh?” Bích Hải Lam Thiên nhìn Thiên Không Chi Chiến rồi nhìn Hắc Diệu Chi Ngân.

“Vẫn là nên về thành.” Thiên Không Chi Chiến suy nghĩ chốc lát, từ trong túi lấy ra quyển trục hỏi thành. Trở về Quang Ảnh Thành rồi lại đây, cũng chỉ phí một chút thời gian, nhưng nếu bị sống lại sẽ tổn thất 10% kinh nghiệm, so sánh thì sử dụng quyển trục sẽ dễ hơn.

“Chờ đã.” Thanh âm Hắc Diệu Chi Ngân có chút buồn bực, “Tiếng gào lúc nãy là kỹ năng của Bạo Hùng Vương, hiện tại chúng ta đã tiến vào trạng thái chiến đấu.” Hắn rất hối hận, vì sao lúc nãy không dẫn mọi người trực tiếp về thành?

“Đánh đi!” Thiên Không Chi Chiến cắn môi, đứng lên muốn nhảy xuống, Hắc Diệu Chi Ngân giữ chặt hắn “Đừng xuống.” Thiên Không Chi Chiến không phải giống Thương Lăng là chiến sĩ thuộc hệ phòng ngự, cấp bậc cũng không tới chín mươi, ngoài thanh Naraku Chi Kiếm trong tay, những trang bị còn lại đều thuộc loại trung hạ đẳng, nếu đối mặt đầu với Bạo Hùng Vương, chỉ có nước bị tát một cái rồi đi châu với ông bà.

“Bảo vệ Lam Thiên.” Hắc Diệu Chi Ngân lấy thụ cầm màu trắng ra, đàn mấy khúc – kỹ năng cao cấp của hắn còn đang trạng thái bị phong ấn, hiện tại chỉ có thể sử dụng những khúc nhạc cấp thấp. BUFF xong, hắn thu hồi thụ cầm, nắm chặt Đào Mã Lí, hất cầm với Bất Ái Thường Nga bên cạnh, đôi phương hiểu ý lấy một cây tiên khoát lên Bạch Cốt Chi Nỏ, nhắm vào mắt trái của Bạo Hùng Vương.

Hắc Diệu Chi Ngân gật đầu tán thưởng với Bất Ái Thường Nga – đúng là một đội hữu thông minh. Đôi khi chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể hiểu được ý của người khác.

Vừa vàng giờ lên Đào Mã Lí, Hắc Diệu Chi Ngân làm một trùng phạt với Bạo Hùng Vương – chức nghiệp kỹ năng mới này hắn lần đầu tiên sử dụng, nhìn vào đồ án màu đen trên gáy Bạo Hùng Vương, sau đó vung tay với Bất Ái Thường Nga, dây cung đồng thời căng lên, hai cây vũ tiễn một trái một phải cắm lên mắt Bạo Hùng Vương.

Nhảy lên con số “-3000”, “-2500”, Bạo Hùng Vương hét thảm một tiếng, bịt mắt lại, cứ liên tục mà đâm đá lung tung.

Hai công kích này tuy hiểm, nhưng chỉ lấy đi một phần mười máu của Bạo Hùng Vương, Hắc Diệu Chi Ngân thầm lủi lủi. Không hổ là BOSS cao cấp, xem tình hình này có lẽ máu có đến sáu bảy vạn.

AI của Bạo Hùng Vương cực cao, bối rối một chút liền trấn định lại, hai hùng chưởng thật to đánh tới, liều mạng công kích cái cây mà bọn hắn đang ẩn thân. Thân cây bị đánh đến lắc trái lắc phải, Bích Hải Lam Thiên liều mạng ôm lấy thân cây, hô to với Hắc Diệu Chi Ngân: “Chúng ta làm sao đây?”

Nhìn con Bạo Hùng Vương đang bộc phát dưới tàng cây, Hắc Diệu Chi Ngân nắm chặt Đào Mã Lí suy nghĩ một lát, quyển đoán nói: “Các người ở đây đừng nhúc nhích, ta xuống, sẽ kéo đi lực chú ý của BOSS, Bất Ái Thường Nga người ở trên cây phụ trợ công kích.”

Thiên Không Chi Chiến nhìn bóng dáng linh hoạt kia, thả người một cái liền từ trên cái cây cao đáp xuống đất, tư thái tao nhã như một con hải yến. Là kiếm sĩ, hắn lấy việc bảo vệ đội hữu làm quang vinh, nhưng hiện tại, hắn lại cảm thấy hối hận vì sự lựa chọn chức nghiệp của mình.

Hắn không giống Bất Ái Thường Nga có thể phụ trợ công kích, cũng không như Bích Hải Lam Thiên có thể thêm trạng thái, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng đơn bạc kia, đứng trước mặt mình mà bản thân lại bất lực.

Hắc Diệu Chi Ngân lặng lẽ xuống cây, động tác nhẹ nhàng như con mèo có đệm thịt dưới chân. Vô thanh vô tức bước đến phía sau Bạo Hùng Vương đang đánh cái cây, hắn rút ra một cây vũ tiễn, bình tĩnh khoát lên dây cung, nhắm vào cổ BOSS – nhược điểm của loại BOSS hình thể lớn này chỉ có thể ở mắt, tim và cổ họng, lúc này bọn hắn đã công kích mắt, hiện tại đại gia hỏa thông minh lại thật nghiêm kín mà che chắn hai điểm yếu còn lại, Hắc Diệu Chi Ngân chỉ đành công kích cổ của nó.

Một tiễn bay qua, trên đầu BOSS hiện lên số -800, lực công kích như vậy đối với hắn của trước kia mà nói, thật sự kém đến thê thảm, nhưng hiện tại dưới tình huống này, có thể đánh ra lực công kích như vậy thật sự đã quá đủ.

BOSS thấy mình lại bị công kích, lập tức giận tím mặt, quay người gào lên một tiếng, hai cái hùng chưởng lập tức chụp tới Hắc Diệu Chi Ngân.

Hắc Diệu Chi Ngân thấy động tác của mình bị kim hãm, chặt vật trốn tránh rồi mở bảng trạng thái nhìn, thì ra chiều rít gào của con BOSS có hiệu quả giảm tốc độ – việc này đối với cung tiễn thủ dùng tốc độ như mạng sống mà nói thì đây là việc cực kỳ nghiêm trọng.

Theo lý thuyết mà nói chức nghiệp cung tiễn thủ nếu bắn một kích mà không trúng, thì phải chạy ngàn dặm, nhưng hiện tại dưới tình huống này, hắn chạy thoát thì ba người trên cây kia chỉ có con đường chết. Khẽ căn môi giờ Đào Mã Lí lên ngăn cản cái hùng chưởng, mặc dù có chống đỡ, nhưng uy lực của một kích kia cũng khiến máu của hắn thấy đầy, Bích Hải Lam Thiên kinh hô một tiếng, nâng tay khỏi phục lại, thêm đầy máu cho hắn.

Không kịp thở ra, hùng chương cực đại lại vỡ xuống. Hắc Diệu Chi Ngân không thể do dự mà phải chuẩn bị chống đỡ lần thứ hai, nào ngờ một vật nhỏ thoát ra từ áo choàng, hướng Bạo Hùng Vương gào lên, thay hắc ngân chặn đợt công kích này.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn qua, vội vàng lùi về phía sau, cuối cùng cũng tạo ra khoảng cách với Bạo Hùng Vương, quay đầu nhìn Thứ Vĩ Sư thay hắc ngân cầm một kích, lập tức đau lòng không thôi. Manticore tuy là BOSS ma thú cấp ba trăm, nhưng hiện tại đang trong thời kì ấu sinh, trùng một chương của Bạo Hùng Vương, máu cũng lập tức giảm hơn phân nửa.

Hắc Diệu Chi Ngân đau lòng bất chấp công kích, lập tức lấy ra thụ cầm giúp Thứ Vĩ Sư bỏ máu. Tiểu tử kia cũng không chịu thua kém, lại gào lên một tiếng, cái đuôi lắc lắc bắn ra một chùm gai nhọn.

Bạo Hùng Vương da dày thịt béo, vốn không quan tâm loại công kích không đau không ngứa này, nhưng Thứ Vĩ Sư lại thông minh bắn hết lên mặt nó, hơn nữa trên gai có công kích thuộc tính là độc, BOSS hét thảm một tiếng, bò dưới đất lăn lộn.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn Bạo Hùng Vương trên đầu bốc khói màu lục, đột nhiên nghĩ ra – nếu Thứ Vĩ Sư có thể tiêm độc, vậy trên chủ thụ của Thích Khách cũng có thể thêm độc, vì sao trên mũi tên mình lại không thể chứ? Sau đó, hắc quyết định thật nhanh, lấy lọ độc được từ Hư Không Thủ Trạc, mở bình, tùy tay lấy một cây vũ tiễn ra chắm vào bình để nó dính chút độc, sau đó giương cung khoát tên bắn về phía Bạo Hùng Vương.

Bên tai vang lên thanh âm của hệ thống: “Chúc mừng ngoạn gia phát minh ra kỹ năng mới ‘Độc Tiễn’.”

Hắc Diệu Chi Ngân gắt gao nhìn con BOSS, hiệu quả của một tiễn này cực kỳ tốt, phối hợp với độc của Thứ Vĩ Sư lúc này, trên đầu Bạo Hùng Vương bắt đầu thay phiên nhau hiện lên số -500.

Mất thấy cây máu chỉ còn một phần ba, Hắc Diệu Chi Ngân rút ‘Yên Diệt Sinh Mệnh’ trong túi tiễn ra, đây là thứ duy nhất có thể phát huy khả năng ngoài Độc Tiễn vừa phát minh ra – hy vọng Yên Diệt Sinh Mệnh phối với Đào Mã Li sẽ làm nên chuyện, tiễn con BOSS này về với tổ tiên.

Nhưng ngay lúc này, trên người Bạo Hùng Vương đột nhiên tỏa ra kim quang, máu nhanh chóng đầy lại, năng lực cũng mạnh thêm mấy lần, một chương liền chặt đứt cái cây mà bọn Thiên Không Chi Chiến đang ẩn thân.

Hắc Diệu Chi Ngân thầm kêu khổ, hắc hôm nay thật đúng là trùng thượng lớn, không chỉ gặp phải Bạo Hùng Vương, mà còn phải vượt qua BOSS siêu cấp có 1% kỹ năng – bạo rồi.

Chỉ sợ hôm nay phải ở nơi này... nhìn đội hữu của mình ngã đưa bốn chân lên trời, Hắc Diệu Chi Ngân buồn bực nghĩ.

>>Hết chương 65Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Hai thanh đoản đao giao nhau ngay trước mắt, phía trên là hoa văn thời xưa, ầm ầm lộ ra bạch quang, song đao như thế chỉ có một trong trò chơi này, đó chính là thần khí – Giã Lam Phong Bạo!

“Tịch... Tịch Diệt...” Hắc Diệu Chi Ngân bị tình huống trước mặt này khiến cho không kịp hồi hồn, sao Tịch Diệt lại chạy đến đây?

“Lúc nào thì ta đổi tên thành ‘Tịch Tịch Diệt’?” Ánh mắt chế nhạo của đạo thiên sứ bắn qua, khóe miệng hơi cong lên.

Hắc Diệu bị nụ cười này làm mặt nóng lên, lui về sau hai bước, “Sao ngươi biết ta ở đây?”

“Ha ha... bí mật!” Quy Vu Tịch Diệt vẩy vẩy tay với Thứ Vĩ Sư, nó nhanh chóng chạy tới nhảy lên vai hắc, còn không quên nhe răng với con Bạo Hùng Vương đang đầm đìa lưng tung kia.

Kỳ thật Tịch Diệt ngay từ đầu cũng chọn Phân Giới Sơn làm nơi luyện công, thứ nhất ở đây vắng người, tuyệt đối không ai quấy rầy, thứ hai quái ở đây đủ mạnh, không những có thể lên cấp nhanh, mà còn giúp bản thân rèn luyện kỹ thuật. Khi hắc vừa khó khăn chém chết một con quái, đột nhiên phát hiện máu của Thứ Vĩ Sư trong băng sừng vật của mình rút nhanh xuống.

Hắc rất hiểu Hắc Diệu Chi Ngân, lấy trình độ sùng ái của đối phương với Manticore, hắc tuyệt đối sẽ không để nó bị thương, nên chỉ còn một khả năng – Hắc Diệu gặp nguy hiểm!

Nhìn thoáng qua tọa độ của Manticore, Quy Vu Tịch Diệt vui mừng phát hiện đối phương cũng ở Phân Giới Sơn, hơn nữa cách chỗ của mình cũng không xa – lúc trước hắc giao Manticore cho Hắc Diệu, một là để bảo vệ đối phương, hai chính là có thể tùy lúc nhìn tọa độ của sừng vật mà tìm được vị trí của đối phương. (Cái tên giả hoạt...)

Có Quy Vu Tịch Diệt gia nhập, tự tin lập tức tăng vọt, tựa như trước mặt không phải Bạo Hùng Vương, mà là một con hùng không có gì mạnh, thời khắc này hẳn mới thật sự cảm nhận được hết ý nghĩa của câu nói – “Ta không phải chiến đấu một mình!”

“Ta chỉ có thể giữ chân.” Nói một câu ngắn gọn, Quy Vu Tịch Diệt tiến lên, không có kỹ năng biến thái phụ trợ, lúc này kỹ xảo Quy Vu Tịch Diệt sử dụng hoàn toàn là dựa vào tự thân hẳn.

Một đôi loan đao, dùng linh hoạt như nó chính là cánh tay của mình, đao đánh thẳng vào điểm yếu, hơn nữa trên lưỡi đao của hẳn có Ma Túy Độc Dược, dần dần tốc độ của Bạo Hùng Vương bắt đầu chậm lại. Đồng thời hẳn né tránh cũng rất tốt, chạy qua chạy lại, tựa như chuyện này hẳn vẫn thường làm.

Hiện tại cấp bậc cùng BOSS chênh lệch rất lớn, lại chỉ có thể dựa vào kỹ thuật bản thân, mạnh mẽ không chế Bạo Hùng Vương trong phạm vi nhất định – việc này đã gia tăng chỉ số an toàn của Hắc Diệu lên thật cao. Ít nhất thì hẳn có thể không cần lúc nào cũng chạy trốn, hết sức chuyên chú tìm sơ hở để công kích.

Hai người phối hợp ăn ý, khiến ba người đang đứng một bên xem phải trợn mắt há mồm, Bất Ái Thường Nga không kiềm được, bắt đầu giương cung khoát tiễn, đánh lên một chút.

“Chuẩn bị!” Mắt thấy máu của con BOSS kia còn không tới một phần ba, Quy Vu Tịch Diệt khẽ hô một tiếng, thân hình chợt lóe đã cách xa ra mấy mét.

Hắc Diệu Chi Ngân hiểu rõ gât đầu, lấy Yên Diệt Sinh Mệnh trong túi tiền ra, nhắm một mắt, mũi tiễn chỉ thẳng vào cổ họng Bạo Hùng Vương, chỉ quyết định trong chớp mắt đã gào thét bay ra ngoài.

Cùng lúc đó một tiễn của Bất Ái Thường Nga cũng bay tới, lúc đầu Bạo Hùng Vương trúng vũ tiễn của hẳn, đau đến nhảy dựng, tiễn của Hắc Diệu Chi Ngân không trúng cổ họng của BOSS, ngược lại cắm trên vai nó. Nhưng cũng không thể khinh thường uy lực của một kích này, nháy mắt kéo máu của con quái xuống thấy đáy, Bạo Hùng Vương ngửa mặt lên trời gào một tiếng, cả thân thể lập tức nhào qua phía Hắc Diệu Chi Ngân.

“Cẩn thận!!!” Thiên Không Chi Chiến hét một tiếng, nhanh chóng chạy qua, đáng tiếc hẳn là chiến sĩ, có cố gắng thế nào cũng không thể đến bên cạnh Hắc Diệu Chi Ngân trong nháy mắt được.

Ngay giữa tình huống chỉ mảnh treo chuông này, một bóng dáng thật quý mị xuất hiện phía sau Bạo Hùng Vương, song đao trong tay đưa cao lên, không chút do dự chém thẳng xuống. Cũng nhờ vận khí của hẳn tốt, một đao này sử dụng kỹ năng “Nhất Thiểm”, con quái kia nháy mắt trúng hơn bốn đao, rên rĩ một tiếng, ngã xuống đất chết.

Hệ thống nêu lên: “Chúc mừng ngoạn gia vượt cấp đánh chết BOSS Bạo Hùng Vương cấp 100, đạt được giá trị kinh nghiệm 3000 do hệ thống ban tặng.”

Bạo Hùng Vương cấp 100 đó, hơn nữa lúc bạo thì có cấp bậc sẽ là 120 không chừng... Hắc Diệu Chi Ngân kinh hồn phủ định mà tiến lên giám định, thi thể của BOSS, nó không rớt ra trang bị tốt gì, ngược lại chỉ thật keo kiệt mà rớt xuống một viên bảo thạch màu nâu.

Nhặt bảo thạch lên đưa cho Quy Vu Tịch Diệt, phòng ngừa hệ thống sẽ sinh ra con mới, Hắc Diệu Chi Ngân từ trong giày rút ra một cây chùy thủ nhỏ, âm u đi đến thi thể của Bạo Hùng Vương – “Ta cho ngươi bắt nạt ta cấp thấp... ta cho ngươi kiêu ngạo!” Vừa rồi cũng may lúc trong trạng thái chỉ mảnh treo chuông, Quy Vu Tịch Diệt sử dụng tuyệt kỹ Ảnh Thuận của Hành Hình Giả, thuận đi đến phía sau BOSS, bằng không hẳn nhất định sẽ chết!

Tiểu chùy thủ di chuyển như bay, một con Bạo Hùng Vương to như vậy, bị Hắc Diệu Chi Ngân lóc da, lóc thịt, lóc xương, trong nháy mắt máu thịt văng tứ tung. Bốn người còn lại nhìn thấy tình cảnh này mà liên tục đổ mồ hôi lạnh.

Trả thù Bạo Hùng Vương xong, Hắc Diệu Chi Ngân ưỡn lưng, thở ra một hơi, tiếp nhận bảo thạch màu nâu mà lúc này BOSS rớt ra, giám định nó, nhìn kỹ, thì ra đây là Ma Thú Kết Tinh, quái BOSS hơn một trăm cấp mới có thể rớt ra, dùng để khám. Có thể tăng thuộc tính của vũ khí và trang bị, được làm theo yêu cầu của chức nghiệp kiếm sĩ.

Vũ khí của Hắc Diệu và Tịch Diệt đều là thần khí, không thể khám thạch, nên hẳn thoải mái vứt kết tinh cho Thiên Không Chi Chiến còn ngăn người ở một bên.

Sau khi đối phương tiếp nhận nhìn thoáng qua, cứng họng: “Này... a Diệu... Ta không thể nhận...” Trận chiến vừa rồi với BOSS, hẳn là người duy nhất không xuất lực, hưởng chi lại là vật phẩm tốt như vậy, thế nào cũng phải đưa lên Quang Ảnh Thành không phải sao?

“Ngươi giữ là được rồi, bọn họ không dùng đến nó.” Nhìn ra tâm tư của đối phương, Hắc Diệu âm thầm cười, nhân phẩm của vị kiếm sĩ này thật quá tốt, phải biết rằng đây là cực phẩm dành cho trang bị, đổi thành người khác cho dù cướp cũng phải có được. “Ngươi vốn là một thành viên của Quang Ảnh Thành, lấy thứ này có gì không được?”

Từ sau việc Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Úc và Cương Thiết Chi Thành phản bội công hội, nên Quang Ảnh Thành không quá tích cực thêm thành viên mới, lần này có cơ hội tốt, Hắc Diệu Chi Ngân nghĩ phải tập trung bồi dưỡng ba người này, để bọn họ trở thành những thành viên trung tâm của Quang Ảnh Thành.

Nhìn Hắc Diệu Chi Ngân phân xon chiến lợi phẩm, Tịch Diệt vẫn luôn trầm mặc đứng một bên bước lên trước, vỗ vỗ vai hẳn, người khác nhìn không hiểu, nhưng Hắc Diệu đương nhiên biết, Tịch Diệt muốn bảo mình cùng đi với hẳn.

Nói thật, từ sau lúc này khi phối hợp với Tịch Diệt giết BOSS, Hắc Diệu bắt đầu hối hận, hai người bọn họ phối hợp cùng nhau ăn ý đến thiên y vô

phùng, hiệu suất tuyệt đối cao hơn nhiều khi nhận lời đi cùng Thiên Không Chi Chiến, hưởng chi cuộc cá cược lúc trước hắn và Tịch Diệt đã đặt ra...

“Sư phó... người còn chưa truyền thụ kỹ năng cho ta...” Bất Ái Thường Nga đi tới, đôi mắt to tội nghiệp nhìn chăm chăm Hắc Diệu Chi Ngân.

“Này...” Nhìn Quy Vu Tịch Diệt không nói gì nhưng vẫn toát ra vẻ cường thế, Hắc Diệu Chi Ngân bắt đầu do dự.

“Truyền kỹ năng cho hắn, sẽ trở lại.” Quy Vu Tịch Diệt nhìn thấy vẻ khó xử trên mặt Hắc Diệu, cuối cùng nhượng bộ, một tay cầm Manticore trên vai mình vút cho Hắc Diệu Chi Ngân, lập tức thân hình nhoáng lên, đã biến mất vô tung – dù sao có con sủng vật Thứ Vĩ Sư còn tốt hơn vệ tinh định vị này, hắn lúc nào cũng có thể biết được hành tung của Hắc Diệu, huống hồ sau trận chiến vừa rồi, bọn hắn đã lên tới cấp hai mươi, chỉ cần đến cấp ba mươi, kỹ năng sẽ tự động giải phong ấn, đến lúc đó Hắc Diệu truyền thụ kỹ năng xong, sẽ không còn lý do nào để đi cùng bọn hắn.

Thấy đối phương như một trận gió mà đến vô tung đi vô ảnh, Bất Ái Thường Nga lúc này mới nhớ đến, ngây ngốc quay đầu nhìn Hắc Diệu: “Sư phó... Người vừa rồi là ai?”

“Hắn chính là Quy Vu Tịch Diệt.” Hắc Diệu Chi Ngân nhớ đến, Tịch Diệt ngay cả tự giới thiệu cũng không nói, liền nghênh ngang rời đi – thật đúng là một tên biệt nữ!

“Quy Vu Tịch Diệt!” Bích Hải Lam Thiên cũng kinh ngạc, bọn hắn đều là tiểu nhân vật không ai biết đến, tài đức gì mà có thể hữu duyên gặp gỡ rồi kết bạn với hai đại nhân vật truyền kỳ trong trò chơi? Hắn không khỏi thầm hận mình sao lại không chọn thích khách, tựa như Bất Ái Thường Nga báai sư phó này, tiền đồ sau này sẽ một mảng quang minh.

Thiên Không Chi Chiến nắm chặt ma tinh trong tay, không nói được lời nào, thật ra hắn đã đoán được thân phận của đối phương, thực lực cường hãn, quanh thân phát ra sát ý lạnh lùng, trước khi đi thì nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn ngập ý tứ cảnh cáo – đó là mãnh thú, chỉ có mãnh thú mới sở hữu ánh mắt như thế khi thấy lãnh địa của mình bị xâm chiếm.

Hắn phát giác mình có tâm ý với thanh niên Ma tộc này sao? Thiên Không Chi Chiến cười khổ – bất quá mình cũng không có cơ hội đứng không? Trong chốc lát hắn đã hiểu, người có tư cách đứng bên cạnh người kia, người có thể cùng kẻ vai chiến đấu với người kia, có lẽ chỉ có thể là đạo thiên sứ đó? Mà Hắc Diệu Chi Ngân cũng chỉ có thể ở bên cạnh Quy Vu Tịch Diệt mới không hề cổ kị mà gương cung khoát tiến bản.

Phải kiên cường! Nhất định phải kiên cường. Ngón tay xoa lên Naraku Chi Kiếm toàn thân tối đen, Thiên Không Chi Chiến âm thầm thề.

>>Hết chương 66Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

“Những chiêu thức sở hữu, chỉ nhanh không phá, cung tiễn thủ chúng ta, máu ít và rất thấp, không thể cận chiến, ưu thế duy nhất là tốc độ và lực cảm nhận. Đường nhiên còn độ chuẩn xác!” Hắc Diệu Chi Ngân cầm Đào Mã Lĩ, vẻ mặt nghiêm túc truyền thụ kinh nghiệm cho Bất Ái Thường Nga bên cạnh.

Trong trò chơi này, cho dù cung tiễn thủ có kỹ năng bị động là “miếu chuẩn”, chính là hệ thống phán định, đó là nếu vũ tiễn của người bắn trúng vào địch nhân, còn nếu muốn công kích vào điểm yếu của đối phương, vẫn phải dựa vào tiền kỹ mà bản thân tu luyện.

Người có thể làm cung tiễn thủ, trị số nhanh nhẹn chắc chắn không thấp, ngoạn gia có tư chất như Bất Ái Thường Nga và Lục Đạo Luân Hồi, chỉ số nhanh nhẹn thông thường đều ngoài một trăm. Tốc độ chạy trốn cùng tốc độ công kích tuyệt đối không thành vấn đề, thứ phải tăng thêm chỉ có trúng mục tiêu và độ cảm nhận.

Cột trị số của Hắc Diệu Chi Ngân, lực lượng thấp hơn, việc này quyết định hướng phát triển của hắn chỉ có thể là tốc độ, may là Bất Ái Thường Nga cũng đi theo con đường này, cách tu luyện của hai người không có gì quá khác nhau.

“Miếu chuẩn, phải bắn trúng cái lá đó!” Hắc Diệu Chi Ngân chỉ vào đại thụ cách đó hơn trăm mét, nhánh cây vươn ra, có một cái lá nho nhỏ, mọc trên ngọn.

“... Sư phó...” Bất Ái Thường Nga vẻ mặt đau khổ nhìn đối phương, hai ngày này, đối phương không có thất hứa, bắt đầu truyền thụ tuyệt kỹ cho hắn, nhưng phương pháp truyền thụ này không khỏi quá cổ quái chứ? Không chỉ một kỹ năng cũng không dạy, ngược lại mỗi ngày đều kéo hắn, đi luyện bản.

“Thế nào? Có ý kiến?” Hắc Diệu Chi Ngân nhướn mày, bắn qua ánh mắt như dao, Bất Ái Thường Nga lập tức im lặng không dám lên tiếng, thành thành thật thật gờ nỏ lên, bắt đầu bắn lá cây.

Sẽ có người hỏi, Bất Ái Thường Nga dù sao cũng là ngoạn gia gần cấp một trăm, thế nào lại còn luyện miếu chuẩn nữa? Đã vậy bịa ngấm còn là vật tĩnh, mà không phải vật động?

Kỳ thật chiếc lá nhỏ này mới là một vấn đề lớn, thứ nhất, nó nhỏ, không dễ bắn trúng, thứ hai, nếu lực đạo không chính xác, lá cây sẽ bị vũ tiễn bắn sượt qua, mà không thể bắn xuyên, thêm nữa nếu ngẫu nhiên có gió thổi, nó sẽ bay bay, càng khó hơn.

Này, Bất Ái Thường Nga tốn một đám vũ tiễn vẫn không thể bắn trúng chiếc lá kia dù chỉ một chút, gương mặt như khóc tang, quay đầu nhìn Hắc Diệu Chi Ngân đang nhàn nhã dựa vào thân cây, cùng chia thịt nướng với Thiên Không Chi Chiến và Bích Hải Lam Thiên.

“Vẫn chưa thành?” Phúi tay, Hắc Diệu Chi Ngân đứng lên, cổ tay lật một cái, lấy Đào Mã Lí từ Hư Không Thủ Trạc ra, tùy tay rút một cây mộc tiễn, khoát lên dây cung, nói: “Nhìn rõ, đây là làm mẫu!”

Nói xong mộc tiễn dùng tốc độ cực kỳ nhanh bay ra ngoài, vũng vàng xuyên qua chiếc lá kia, cắm nó xuống đất.

Những cái khác còn có thể nói là dựa vào kỹ năng hoặc trang bị mà thành công, nhưng cái này thì, tuyệt đối là vấn đề chênh lệch thực lực.

Nhìn thấy Bất Ái Thường Nga cuối cùng cũng bắn được chiếc lá, Hắc Diệu Chi Ngân vừa lòng gật đầu – tiểu tử này không chỉ có thiên phú, mà còn biết chịu khó, nếu tới cấp một trăm, chắc chắn có thể sánh vai cùng Lục Đạo Luân Hồi là một cung tiễn thủ vĩ đại.

Đi đến bên cạnh Bất Ái Thường Nga, chọn mở bảng trạng thái, một chuỗi dài tiếng hệ thống nêu lên trước mắt

“Chúc mừng người học được địa hệ Nguyên Tố Tiễn chi ‘Phá Giáp Tiễn’”

“Chúc mừng người học được phong hệ Nguyên Tố Tiễn chi ‘Xuyên Vân Tiễn’”

“Chúc mừng người học được hỏa hệ Nguyên Tố Tiễn chi ‘Hỏa Diễm Tiễn’”

“Chúc mừng người học được thủy hệ Nguyên Tố Tiễn chi ‘Hàn Băng Tiễn’”

Chúc mừng người học được kỹ năng chiến đấu ‘Độc Tiễn’”

Một giờ trước hẳn rốt cuộc cũng lên đến cấp ba mươi, kỹ năng bị phong ấn cũng được mở ra một nửa, hơn nữa mấy ngày trước khi chiến đấu với Bạo Hùng Vương lĩnh ngộ được kỹ năng mới ‘Độc Tiễn’, nên phần kỹ năng của Bất Ái Thường Nga tăng thêm năm cái.

“Sur phó...”

“Àn, rất không tồi!” Vỗ vỗ vai Bất Ái Thường Nga, Hắc Diệu Chi Ngân mở giao dịch, giao dịch hết cho đối phương bốn hệ Nguyên Tố Tiễn và mấy bình độc được còn lại trong túi cho đối phương.

Trong túi tiễn chỉ còn sáu cây, một là thần tiễn Yên Diệt Sinh Mệnh, còn lại là năm cây Lôi Đình Chi Dực mà Quy Vu Tịch Diệt làm cho hắn. Thứ nhất những cái này là Tịch Diệt cho, hắn đương nhiên không tặng cho người khác, thứ hai đồng vũ tiễn này cũng không phải từ giai mà là chanh giai, người khác không có kỹ năng giống hắn có thể thu hồi tiễn về túi, cầm nó chỉ thêm phí.

“Phải đi sao?” Thiên Không Chi Chiến đứng lên. Người này vốn không thuộc đội của bọn hắn, cuộc sống tốt đẹp ở chung mấy ngày nay như chỉ vội vàng mà qua, cho dù hắn thực quý trọng, nhưng không thể giữ lại.

“Àn, cũng không sai biệt lắm rồi, nếu Thường Nga đến cấp một trăm, không chừng vị trí đứng đầu Viễn Trình Đoàn của Lục Đạo Luân Hồi phải nhường lại.

“A Diệu.” Bích Hải Lam Thiên đứng dậy đi tới, ở bàn giao dịch, đặt vào mười hạt giống. Đây là một trong những kỹ năng đặc biệt của Druid, có thể tiêu diệt thi thể của quái hệ thực vật, để nó xuất hiện mầm, sau khi sử dụng, hạt giống sẽ cấp tốc sinh trưởng, quán địch nhân lại, tuyệt đối là sự trợ giúp đắc lực khi muốn giết người chạy trốn – nhưng kỹ năng này hao phí rất nhiều ma lực, kỹ năng làm lạnh thời gian lại siêu dài, đồng thời với quái có yêu cầu rất cao, với những thi thể của quái dưới cấp một trăm căn bản không thể tạo ra mầm, phải là quái hơn cấp một trăm, hơn nữa tỷ lệ thất bại cũng phi thường lớn.

Bích Hải Lam Thiên cùng Thiên Không Chi Chiến mấy ngày nay thừa dịp Hắc Diệu Chi Ngân dạy Bất Ái Thường Nga, gần như giết sách các quái hệ thực vật ở Phân Giới Sơn, mới tìm được mười hạt giống này.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn mắt hạt nhỏ xanh mượt này, có chút cảm động, mấy ngày nay, hai người thường một thân chặt vật, thì ra là vì muốn làm thứ này cho mình, “Cảm tạ.” Ngoài nhận phần tâm ý này, ngôn ngữ hoặc động tác nào cũng dư thừa.

“Này cũng trả cho người.” Một lần nữa trả lại Lôi Đình Chi Dực cho Hắc Diệu Chi Ngân, Bích Hải Lam Thiên không chờ đối phương mở miệng đã nhanh chóng nói: “Ta là Druid, lấy nó cảm thấy hơi lạ, vẫn là người cung tiễn thủ chuyên nghiệp dùng. Pháp trượng của ta vẫn còn sử dụng được, chờ người có thứ gì tốt hơn thì đưa ta.”

Hắc Diệu Chi Ngân nghĩ nghĩ rồi thu hồi vũ tiễn vào túi, tổng cộng có bảy cây Lôi Đình Chi Dực, lúc trước ở Lợi Tát Hư Tháp đã bị gãy một cây, hiện tại chỉ còn sáu cây, “Chờ ta lấy pháp trượng về, đảm bảo còn tốt hơn đại kiếm của Thiên Không và cốt nỏ của Thường Nga!”

“Sur phó...” Bất Ái Thường Nga giữ chặt cánh tay Hắc Diệu Chi Ngân, có chút lưu luyến, làm Hắc Diệu Chi Ngân không được tự nhiên.

“Cũng không phải không còn gấp nữa, chờ ta mần cấp rồi về Quang Ảnh Thành chúng ta cùng nhau làm nhiệm vụ.” Hắc Diệu Chi Ngân cười thần bí, “Các ngươi phải tiếp tục cố gắng, mới có thể nhận đại nhiệm vụ của trò chơi!”

Nói xong chớp chớp mắt với ba người còn đang chìm trong suy nghĩ, ôm Manticore, xoay người đi vào rừng. Thuận tiện mở Thiên Lý Truyền Âm gửi một tin cho Quy Vu Tịch Diệt: “Tôi tìm ta.”

Hắc Diệu Chi Ngân thông minh đương nhiên biết Tịch Diệt thông qua Thứ Vĩ Sư biết vị trí của mình, một khi đã vậy sao hắn phải cố sức tìm người chứ? Còn không bằng đứng tại chỗ chờ.

Trong những ngày Hắc Diệu Chi Ngân dạy Bất Ái Thường Nga, Quy Vu Tịch Diệt cũng không nhàn rỗi. Hắn làm gì? Hắn cũng dạy đồ đệ, bất quá thân phận của đồ đệ này có chút đặc thù – hắn chính là thích khách mà tất cả các thành viên cao cấp của Quang Ảnh Thành đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, đồ đệ của Quy Vu Tịch Diệt, Dao Quang.

Chẳng qua thủ đoạn dạy bảo của hắn không ôn hòa như Hắc Diệu Chi Ngân. Chức nghiệp thích khách nói thẳng ra là ám sát giả xuất quỷ nhập thần, sau khi tình cờ gặp Dao Quang cũng ở Phân Giới Sơn, hai người liền lần quần trong một cái vòng.

Giết người, giết quái, giết quái, giết người.

Chẳng những phải thời thời khắc khắc đề phòng quái tập kích, mà còn phải cẩn thận quan sát xem đối phương có ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó để đánh lén hay không.

Lúc nhận được Thiên Lý Truyền Âm của Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt đag khom lưng ẩn áp trong một lùm cây, hắn cảnh giác đánh giá hướng đi của quái xung quanh, đồng thời song đao trong tay đã nhanh chóng bay tới con mồi cách đó không xa.

Mấy ngày nay Dao Quang cũng học được rất nhiều, lúc sát quái không còn một bộ dáng liều mạng, ngược lại thân pháp thường xuyên biến hóa linh hoạt, cũng thường xuyên uống được thủy bổ máu, luôn chắc chắn máu của mình trên 80%, một khi xung quanh nổi gió thì lập tức ẩn thân.

Quy Vu Tịch Diệt cười thầm hắn trông gà hóa cuốc, bất quá sự cẩn thận của đối phương cũng khiến việc đánh lén của hắn gặp khó khăn. Có lúc, hắn ẩn nấp hết mười phút cũng không tìm thấy sơ hở nào. Bất quá, thợ săn đều phải kiên nhẫn. Tục ngữ nói rất đúng, có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày phòng tặc. Thân kinh của người mà căng thẳng đến một trình độ nhất định, thì sẽ có lúc trở nên mệt mỏi.

Trước mắt, cơ hội đã tới.

Gió thổi qua những tán cây, phát ra tiếng vang sần sật, Dao Quang lập tức chọn ẩn thân, cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện ra bóng dáng quen thuộc, thậm chí bản thân nhất gan, nhìn nhìn lại con quái trước mắt, chỉ còn 10% máu, không như ban đầu chờ đợi thời gian làm lạnh của kỹ năng ẩn thân khôi phục, hắn quyết đoán hiện thân ra sau lưng quái, cho nó một kích trí mạng.

Tịch Diệt chỉ chờ cơ hội này, phải biết rằng không phải mọi người đều giống hắn có hai kỹ năng ẩn thân để thay nhau dùng, qua đó không thể nhìn ra hắn có kỹ năng làm lạnh thời gian hay không. (Tịch Diệt là song chức nghiệp giả, thích khách và ninja)

Nhiều khi, chỉ cần mười giây, cũng đủ để trí mạng!

Vào lúc Dao Quang không kịp thở ra, hai thanh loan đao đã bí mật đến gần, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, chém vào cổ họng hắn. Huấn luyện trong hai ngày nay cũng không phải bỏ không, hắn nhanh chóng dùng Nhất Thiểm, Dao Quang tránh được lần công kích đầu, nhưng không thể dự đoán được một đao kia chỉ là hư chiêu, ngay sau đó đao thứ hai cũng đi thẳng xuống. Thói quen nghĩ chỉ cần tiến vào trạng thái tiềm hành, nhưng không ngờ muốn sử dụng kỹ năng kia phải chờ thêm mười giây.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, đao phong của Quy Vu Tịch Diệt đã xẹt qua cổ họng hắn, ngay điểm yếu hơn nữa lại có thêm công kích của Già Lam Phong Bạo, khiến máu Dao Quang lập tức thấy đầy, chỉ còn một lớp mỏng khiến người khác nhìn vào mà sợ run.

Quy Vu Tịch Diệt không như trước bỏ thêm một đao, ngược lại thu hồi Già Lam Phong Bạo, từ trên cao nhìn xuống hắn rồi lạnh lùng nói “Ngươi chưa đủ tư cách.”

Nổi hoảng sợ khi cận kề với tử vong, bị lừa gạt thay thế, Dao Quang từ mặt đất nhảy dựng lên, chúi thủ trong tay hướng về cổ Quy Vu Tịch Diệt.

Một kích này, gần trong gang tấc, lực đạo mười phần, tránh cũng không thể.

Quy Vu Tịch Diệt không chút hoang mang, lạnh lùng hừ một tiếng. Dao Quang phát hiện một đao vốn đã chắc chắn trúng, thế nhưng lại trượt, mà mục tiêu bị hắn công kích giờ phút này lại là góc đại thụ cách đó hơn hai trăm mét, liếc mắt nhìn hắn, bóng dáng nhoáng lên rồi biến mất vô tung.

>>Hết chương 67Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Sau khi ức hiếp Dao Quang xong, tâm tình Quy Vu Tịch Diệt cực kỳ vui sướng, lấy tay xoa xoa Già Lam Phong Bạo, mở bản đồ nhìn thoáng qua tọa độ của Thứ Vĩ Sư.

Trải qua kỳ rèn luyện mấy ngày nay, thân thủ của Dao Quang có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, chỉ cần hấn bỏ đi tính luôn nôn nóng, có lẽ cũng sẽ trở thành đệ nhất thích khách của Lost temple.

Lục Đạo Luân Hồi tuy lợi hại, nhưng hấn được Hắc Diệu Chi Ngân truyền thụ, gần đây một lòng tu luyện kỹ năng của cung tiễn thủ, ngược lại xem nhẹ chức nghiệp thích khách của mình. Nói đến đây, trong Lost temple tầm quan trọng của kỹ năng không cần nói cũng biết, nhưng nếu muốn trở thành cao thủ đứng đầu, chỉ có kỹ năng thôi thì không đủ.

Đối với vị thích cung có chút quá mức thân mật với Hắc Diệu, hấn luôn có chút canh cánh trong lòng, nghĩ đến sẽ có một ngày đối phương thua dưới tay Dao Quang, mong muốn ‘nhà ta có đệ đệ bắt đầu trưởng thành’, Quy Vu Tịch Diệt cúi người, cấp tốc chạy đến vị trí của Hắc Diệu Chi Ngân.

Hắc Diệu Chi Ngân ngồi dưới đại thụ, dùng một xuyến thịt nướng chơi đùa với Thứ Vĩ Sư, nhìn đối phương mở to đôi mắt màu lam, lộ ra một góc răng nanh nhỏ, nhin không được bật cười.

Quy Vu Tịch Diệt đi qua một tán cây che khuất tầm mắt, liền trông thấy đối phương hơi cúi đầu với gương mặt ôn nhu mỉm cười.

“Diệu.” Đi qua, ôm lấy Thứ Vĩ Sư lẫn người kia vào lòng, hấn cố ý bỏ qua hai má có chút hồng của đối phương, không nhanh không chậm hỏi: “Có tính toán gì không?”

Manticore trông thấy chủ nhân đã xa cách lâu ngày, cũng thật thân thiết, nhảy lên vai Tịch Diệt vỗ vỗ cánh, như làm nũng mà dùng chóp mũi cọ cọ hấn.

“Ân, muốn đi phía Đông một chuyến, trong biên giới của bản đồ nơi tận cùng phía Đông là đại dương.” Hắc Diệu Chi Ngân thuộc Ma tộc, nơi sinh ra là đại lục nằm tận cùng của phía Tây, nên hiện tại hấn muốn thử xem cảnh sắc của đại lục phía Đông.

“Được.” Cung chiều vuốt ve mái tóc màu bạc của đối phương, Quy Vu Tịch Diệt lên tiếng đáp ứng, dù sao chỉ cần hai người bọn hấn ở cùng một chỗ, còn nơi nào không thể đặt chân tới?

Vô Tận Chi Hải, tên cũng thật đúng với nó.

Bản đồ đại lục của Lost temple kéo dài từ nơi này đến hết, chính là đại dương xanh thẳm, mênh mông vô bờ, nước trời như tiếp giáp nhau.

Gió mang theo hương vị đặc biệt của biển, thổi lên đất liền, sóng biển ôn nhu âu yếm bãi cát vàng, từng đợt lại từng đợt.

Giữa khe hở của những tảng đá ngầm lớn màu đen bên bờ biển, thường sẽ có một ít cua nhỏ cấp một đi tới, trên trời ngẫu nhiên cũng có hải âu bay qua, bất quá đều là quái cấp một, thay vì nói là quái, không bằng nói hệ thống cố ý an bài để tăng vẻ đẹp của bức tranh này.

“Hô...” Thật tuyệt! Hắc Diệu Chi Ngân dang rộng hai tay, thích ý hưởng thụ hương vị gió biển, ngoài hiện thực môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng, không khí trong lành và đại dương xanh thẳm như vậy, đã không còn tồn tại nữa.

Quy Vu Tịch Diệt không nói lời nào đứng cạnh hấn, hết sức chăm chú thưởng thức cảnh đẹp – ai dám nói tiêu mỹ nhân không phải là một cảnh đẹp?

Nơi này còn là một mảnh đất chưa được khai hoang, không có một dấu chân, ngay cả bóng dáng của nửa con quái cũng không thấy. Nhưng nếu muốn đến được nơi này, thì phải đi qua rừng cây của Tinh Linh tộc nơi được xưng là ‘ngoài Tinh Linh ra ngay cả chim cũng sẽ bị lạc’, còn phải đi qua Độc Chướng Tùng Lâm với những con quái cấp bậc không thua gì Địa Ngục Thâm Uyên.

Nhưng sau khi đột phá gian nguy, đi vào nơi đây thì chính là một phong cảnh tuyệt vời! Đừng nói không ai có thực lực đến đây, cho dù người khác có thực lực này, cũng không có kiên nhẫn chỉ vì muốn nhìn thấy phong cảnh biển mà vượt qua cả đám chướng ngại.

Hắc Diệu Chi Ngân lại không nghĩ như vậy, đi qua Độc Chướng Tùng Lâm có thể thu thập dược liệu, đã khiến hấn cảm thấy chuyến đi này rất không tồi, lại càng đừng nói hai người một đường đến đây, liên tục vượt cấp giết quái, hiện tại cấp bậc đã nhảy lên đến hơn bảy mươi – cấp bậc này đối với đại bộ phận ngoại gia sắp lên cấp tám mươi mà nói là thời kỳ chờ đợi, không tính là cao cấp, nhưng đừng quên bọn hấn đã chuyển chức, hưởng chỉ giá trị kinh nghiệm cần để thăng cấp lại phải gấp bốn lần người thường! (Bởi vì trước khi hai người chuyển thì đều là song chức nghiệp giả.)

“Tịch Diệt, người nhìn xem đó là gì?” Ánh mắt miễn tuệ của cung tiễn thủ, làm Hắc Diệu Chi Ngân phát hiện xa xa trên biển, có một điểm đen nhỏ.

Quy Vu Tịch Diệt nheo mắt, nhìn ra xa trong chốc lát, hấn cũng nhìn thấy thứ này, ồm ồm cao cao, nhô lên khỏi mặt nước, nhìn thế nào cũng giống một cái cột tụt ý cắm ở đó.

Cột buồm!!! Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời lộ ra biểu tình kinh ngạc, có cột buồm chứng tỏ phía dưới có thuyền bị đắm.

Biết là đội khai phá trong Lost temple tuyệt đối sẽ không thiết kế ra những thứ vô dụng đó mà, rất có thể chiếc thuyền bị đắm kia là một nhiệm vụ ẩn tàng!

“Có muốn đến xem thử không?” Hắc Diệu Chi Ngân kích động đi về phía biển, lúc chân tiếp xúc với mặt nước thì lập tức dừng lại, về mặt khó xử nhìn Quy Vu Tịch Diệt. Trò chơi này rất thực, luyện tập bơi lội cũng được coi là kỹ năng hạng nhất, là thợ săn tiền thưởng đứng nhất nhì trong hiện thực, đương nhiên Hắc Diệu Chi Ngân biết bơi, nhưng vấn đề là, hần không thể nào dưới tình trạng không một trang bị phụ trợ nào mà lặn xuống biển!

Nhìn nhìn vị trí chiếc thuyền bị đắm, không lặn xuống căn bản không thể tra xét.

Quy Vu Tịch Diệt xòe tay, hai người bọn hần để luyện đến cấp bậc này đã rất không dễ dàng, chết một lần tuyệt đối sẽ khóc ra nước mắt, huống chi còn là loại chết đuối trong nước cực kỳ mất danh dự này?

Chẳng lẽ, phải buông tha ư? Bỏ qua một nhiệm vụ ân tâng ở ngay trước mắt, cứ thế mà buông tha, kia cũng thật quá uất ức, Hắc Diệu Chi Ngân suy tư trong chốc lát, cũng không nôn nóng, từ Hư Không Thủ Trắc lấy ra trường bông dựng bên bờ biển, kéo theo Quy Vu Tịch Diệt chui vào – trò chơi không có khả năng thiết kế ra nhiệm vụ không thể hoàn thành, dựa vào kinh nghiệm phong phú của hai người bọn hần, nhất định có thể tìm được điểm mấu chốt của vấn đề để đột phá.

“Không tìm thấy!” Buồn bực cào cào tóc, Hắc Diệu Chi Ngân trừng mắt, nhìn các loại trang bị và nguyên liệu được bày đầy đất, không có một loại nào có thể lặn xuống nước, chẳng lẽ bọn hần phải chính tay chế tạo trang bị lặn xuống nước? Ôm lấy cánh tay Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu Chi Ngân liều mạng bày ra nụ cười nịnh nọt với đối phương: “Tịch Diệt, làm tàu ngầm đi!”

Khỏe môi Quy Vu Tịch Diệt run rẩy, nếu người trước mắt không phải Hắc Diệu, sớm đã bị hần loạn đao chém chết – hần chỉ là Điều Khắc tông sư mà thôi, sao có thể điều khắc ra tàu ngầm?

“Đây là cái gì?” Cầm lên một thứ ngắn như ngón tay, xanh mượt và ẩm ướt, Quy Vu Tịch Diệt tò mò giơ lên nhìn “Tai Nang Thảo: thực vật dưới nước. Sau khi ăn có thể hô hấp dưới nước trong thời gian một phút.”

Hắc Diệu Chi Ngân nghe thế, lập tức đoạt lấy, cầm trong tay nhìn qua nhìn lại, cười to ba tiếng.

— Tai Nang Thảo này là lúc nãy hần tùy tay thu thập bên bờ biển, đó là thói quen của thảo dược Luyện Kim Sư, những thứ chưa thấy qua thì phải thu thập một chút, nên thuận tay bỏ vào Hư Không Thủ Trắc, không ngờ, cử chỉ không chút mục đích này lại giúp hần một đại ân!

Bất chấp mùi tanh, nhét thủy thảo kia vào miệng, bỏ lại một từ: “Chờ ta.” Hắc Diệu Chi Ngân như lốc xoáy chạy ra khỏi trường bông. Khoảng ba phút sau, liền ôm một đồng thủy thảo trở về. “Đồng” một tiếng ném chiến lợi phẩm trong tay lên bàn, lấy một bình thủy tinh mở ra, Hắc Diệu Chi Ngân cứ ngồi trước nó bỏ từng loại từng loại hoa hoa thảo thảo vào.

Quy Vu Tịch Diệt biết đối phương đã lâm vào trạng thái cuồng nhiệt, cũng không quấy rầy hần, từ Hư Không Thủ Trắc lấy một phần sandwich, cộng thêm một bình nước trái cây, thêm một xuyên thịt nướng cho Manticore, một lớn một nhỏ nằm trên giường, vừa ăn vừa uống, vừa nhìn ‘quái kiệt khoa học’ kia làm thí nghiệm.

“Thành công!” Không biết đã qua bao lâu, nghe thấy Hắc Diệu Chi Ngân hô to một tiếng, giơ giơ bình nhỏ trong tay, nhảy lên giường, nhào vào lòng Quy Vu Tịch Diệt, như hiện vật quý nói “Làm được rồi!”

Nhìn gương mặt tươi cười sáng lạn của đối phương, Quy Vu Tịch Diệt một chút cũng không thêm nhìn cái bình, lập tức ôm chặt người trước mặt, ấn một nụ hôn xuống. Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt ở cùng đã lâu, cũng tu luyện được công phu da mặt dày, thêm nữa hiện tại hần đang cao hứng vì đã thành công làm ra dược thủy, nên cũng quên cả thẹn thùng.

Đôi môi cánh hoa thật khó khăn mới được buông tha, hần lại giơ bình lên trước mặt đối phương, kích động nói: “Ta đã làm ra! Ngươi xem!”

Quy Vu Tịch Diệt cũng rất phối hợp nhìn nhìn cái bình, trong cái bình thủy tinh trong suốt là chất lỏng đặc dính màu xanh biếc, như mật ong, lại nhìn tên của dược phẩm “Nhân Ngư Dược Tề, có thể giúp người sử dụng hô hấp dưới nước trong khoảng thời gian bốn giờ liền, tăng tốc độ di động trong nước lên 10%”

Ánh mắt Quy Vu Tịch Diệt vừa nhìn thấy hàng chữ liền sáng lên, Hắc Diệu Chi Ngân có thể làm ra dược thủy để hô hấp dưới nước, điều này hần không thấy kỳ quái, nhưng thời gian của dược lại có thể duy trì lâu như vậy còn tăng thêm tốc độ di động trong nước, không thể không khiến người bội phục.

“Hắc hắc, đây chính là công sức ta sử dụng hơn bảy mươi loại thảo dược mới làm ra được!” Nhìn về giặt mình trên mặt Quy Vu Tịch Diệt, Hắc Diệu Chi Ngân càng thêm đắc ý. Lại huơ huơ thêm bình thủy tinh khác: “Cái này ta đã sớm làm ra, nhưng ngại hiệu quả của nó không tốt.”

Bình dược này nhìn bình thường hơn, chất lỏng màu xanh biếc, hệ thống biểu hiện “Thủy Hạ Hô Hấp Dược Tề, giúp người dùng hô hấp dưới nước trong thời gian một giờ.”

Ánh mắt Quy Vu Tịch Diệt lóe lên, tiếp nhận cái bình trong tay đối phương, đặt lên bàn, sau đó bạch quang chợt hiện, thu Thứ Vĩ Sư vào không gian, rồi cỡi áo choàng, quần lấy người đối diện cũng cỡi gần hết như mình vào lòng, nằm thẳng ra sau.

Đọa thiên sứ ôm mỹ nhân lộ ra nụ cười mỹ mãn, ngón gòn phun ra hai chữ: “Ngủ nào.”

>>Hết chương 68Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69

Sáng hôm sau, hai người đã nghỉ ngơi dưỡng sức xong, bỏ đi áo choàng trời buộc, một thân ăn mặc thoải mái, ra khỏi trường bông, đầu tiên mỗi người uống hết một lọ Nhân Ngư Dược Tề, sau đó một trước một sau kích động đi xuống biển.

Vị trí con thuyền bị đắm kia xa hơn so với tưởng tượng của bọn hắn, hơn nữa tốc độ di động trong nước chỉ bằng một nửa tốc độ khi di chuyển trên đất, mặc dù có hiệu quả của dược tề, hai người vẫn cảm thấy tốc độ của mình chậm như rùa. Hoặc nói ngay cả rùa cũng không bằng, tối thiểu rùa người ta đi chuyển trong nước cũng rất nhanh.

Hơn nữa chủ yếu là nhàm chán nha! Đưa mắt nhìn bốn phía đều là nước biển, lúc mới bắt đầu còn có thể tiêu khiển bằng cách bơi lội vận động, nhưng đi liên ba bốn giờ, cho dù là chuyện tiêu khiển cỡ nào cũng biến thành tra tấn.

Manticore đứng trên đầu Quy Vu Tịch Diệt vẫn không nhúc nhích, từ xa nhìn lại, thật giống như đội một cái nón cỏ quái. Trong khoảng thời gian đánh quái thăng cấp, cấp bậc của Thứ Vĩ Sư cũng đã lên tới 50, lực công kích tăng không ít, đáng tiếc vẫn trong hình thái ấu sinh, chưa tiến hóa.

Mất thấy đã đi được một nửa đoạn đường, Hắc Diệu Chi Ngân dừng lại, thả thân thể mình trôi nổi trong nước – may mà có sự duy trì của dược tề, hắn mới không chết đuối trong biển: “Tịch Diệt, thật nhàm chán.”

Quy Vu Tịch Diệt ngẩng đầu nhìn, cột của chiếc thuyền bị đắm kia còn ở xa, cũng dừng động tác, theo Hắc Diệu thả lỏng người trôi nổi trong nước “Không xa, nghỉ ngơi chút.”

“Tịch Diệt. Người có nghĩ nhiệm vụ này không chỉ có một nhiệm vụ hay không?” Hắc Diệu Chi Ngân nheo mắt nhìn ra xa, thế giới đại dương phong phú đa dạng, không chỉ có hải tảo, còn có những đàn cá kết bạn giao du, thủy thảo phiêu diêu, san hô mỹ lệ, đá ngầm chìm trong nước – không có gì khác với đại dương trong hiện thực.

Đội khai phá của trò chơi sẽ không lãng phí nhiều tài nguyên như vậy để làm ra một mảng đại dương thật lớn, chỉ vì một nhiệm vụ thôi?

Quy Vu Tịch Diệt vừa muốn nói chuyện, Manticore đứng trên đầu hắn đột nhiên phát ra tiếng rít gào cảnh báo, nhe răng với khoảng nước trước mặt.

Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt cảnh giác lấy vũ khí ra, nhìn chăm chăm động tĩnh trong nước – bọn hắn cảm thấy áp lực thật lớn đang tới, phải biết rằng trên đất liền không thứ gì có khả năng tới gần bọn hắn như vậy.

Chờ đến khi thứ ở xa tới gần, Hắc Diệu Chi Ngân mới thở ra một hơi, thứ đến là một mỹ nhân ngư. Cái đuôi thật to lớn ra quang mang lam sắc, nửa người trên là áo hai mảnh mát rượi, trên trán là vòng trang sức hình giọt mưa, lỗ tai ngắn hơn của Tinh Linh một chút, như vây cá, mở ra hai bên.

Mỹ nhân ngư đều là sinh vật hiền lành thân thiện, đôi khi sẽ chủ động cứu những ai gặp nạn khi đi thuyền, Hắc Diệu Chi Ngân đoán có lẽ đối phương là một NPC, thoải mái dẹp Đào Mã Li đi, chờ đối phương bơi đến gần.

Mỹ nhân ngư kia bơi tới, đột nhiên vung tay, vẽ một vòng tròn trước ngực, sau đó một thủy tiễn bắn tới Hắc Diệu Chi Ngân. Quy Vu Tịch Diệt chưa từng thả lỏng đề phòng, thân thủ kéo Hắc Diệu Chi Ngân sang bên mình để tránh né thủy tiễn kia.

“Chúng ta không có ác ý!” Hắc Diệu Chi Ngân vội hô to với đối phương, mỹ nhân ngư là bộ tộc thiện lương, bọn hắn rốt cuộc đã làm gì, mà khiến đối phương chạy tới, không nói hai lời trực tiếp công kích?

Mỹ nhân ngư kia không nói lời nào, nâng tay, lại một thủy tiễn bắn qua. Hắc Diệu Chi Ngân không hiểu, giám định một cái, thấy trên đầu đối phương hiện lên hàng chữ “Hải Tộc Bị Thất Hồn, quái hình người, cấp bậc 200, kỹ năng: thủy tiễn, băng tiễn.”

Mỹ nhân ngư này cư nhiên là quái! Hơn nữa còn cấp 200! So với quái trong Địa Ngục Thâm Uyên và Độc Chương Tùng Lâm còn cao hơn! Hắc Diệu và Tịch Diệt liếc nhìn nhau, đồng thời im lặng – Vô Tận Chi Hải này quả nhiên có gì đó!

Cũng may bọn hắn một đường tập luyện, cấp bậc đã cao rất nhiều, kỹ năng cũng được giải phong ấn hơn nửa, đối với quái cấp 200, cũng không tính là quá sức, dưới song trọng công kích của vũ tiễn và lưỡi đao sắc bén, mỹ nhân ngư xinh đẹp phát ra tiếng thét thảm, lập tức hóa thành bọt biển biến mất, ở nơi thi thể biến mất, trôi nổi một mảnh vỏ sò.

Hắc Diệu Chi Ngân bơi đến, cầm vỏ sò, nhìn thoáng qua thì thấy “Bằng Chứng Của Hải Tộc”. Không biết thứ này có tác dụng gì, tùy tay bỏ nó vào Hư Không Thủ Trạc. Quay đầu làm một thủ thế với Tịch Diệt: “Tiếp tục!”

Mặc dù không hiểu gì, cuối cùng sau một đoạn đường bơi lội nhàm chán, đã tới chỗ nhiệm vụ, không biết chiếc thuyền bị đắm kia rốt cuộc có bí mật gì.

Dọc đường gặp công kích hai lần, đều là Hải tộc cấp 200, sau khi giết thì hiện ra một vỏ sò, hóa thành bọt biển biến mất.

Thật khó khăn mới bơi tới chỗ thuyền bị đắm, Hắc Diệu Chi Ngân lặn xuống trước, chỉ số nhanh nhẹn của hắn cao hơn Tịch Diệt, nếu có nguy hiểm gì,

nói không chừng dựa vào nhanh nhẹn có thể tránh một kiếp.

Đây là chiếc thuyền thật lớn với hai cánh buồm, nhìn cấu tạo và bày trí của nó vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh lúc chưa bị đắm, là một chiếc thuyền xa hoa. Đi vào, hiện tại trên lối nhỏ của khoang thuyền kí sinh đầy những thực vật động vật của biển, Hắc Diệu Chi Ngân đi chậm lại, thật cẩn thận bước từng bước, bất quá không như hân mong muốn, chiếc thuyền đắm này dị thường yên tĩnh, ngoài những con cá nhỏ bơi qua bơi lại bên ngoài, ngay cả bóng dáng của quái cũng không thấy.

“Lại đây.” Sau khi xác định không có gì không ổn, Hắc Diệu nói qua kênh tán gẫu với Tịch Diệt.

Chỉ trong chốc lát, bóng dáng Tịch Diệt đã đứng bên cạnh hắn, hắn nghi ngờ không biết có phải người này dùng trạng thái tiềm hành đi theo sau hắn không.

Không có tung tích vật gì, cũng không thấy NPC nhận nhiệm vụ, Hắc Diệu Chi Ngân kết luận đây là vật phẩm được phát động của nhiệm vụ, bất quá chiếc thuyền này lớn như thế, bọn hắn không biết nên đi nơi nào trước, cũng không thể cứ không biết gì mà đi chứ?

Đi một vòng lớn, lên tầng hai, Quy Vu Tịch Diệt làm một thủ thế với Hắc Diệu Chi Ngân, chỉ chỉ căn phòng với cánh cửa lớn có hình cấm cách đó không xa, phía trên là ba chữ thật to lóe ra quang mang màu vàng “Phòng thuyền trưởng”.

Mất cả hai sáng lên, dấu hiệu rõ ràng như vậy, cái này tám phần là trong phòng thuyền trưởng. Hắc Diệu Chi Ngân vừa muốn đi mở cửa, lại bị Quy Vu Tịch Diệt ngăn cản, đối phương khoát tay với hắn, bóng dáng dần biến mất trong nước. Cánh cửa to lớn nặng nề được chậm chậm mở ra, Quy Vu Tịch Diệt tiềm hành đi vào, hắn mặc dù kinh nghiệm phong phú nhưng vẫn có chút sùng sốt. Không gian trong phòng thuyền trưởng rất lớn, giường có bàn có, đầy đủ mọi thứ, chủ yếu là nó như có một kết giới phân cách với bên ngoài, thật khô ráo, một giọt nước biển cũng không có.

Cảnh giác nhìn bốn phía, xác nhận không có nguy hiểm gì, Quy Vu Tịch Diệt mới gọi Hắc Diệu Chi Ngân vào phòng, hai người bắt đầu công cuộc tìm kiếm lớn, cuối cùng Hắc Diệu với tính cẩn thận, trong ngăn tủ của thuyền trưởng tìm được một tấm hải đồ và một quyển sổ ghi chép những ngày trên biển.

Vừa mở quyển sổ ra, liền thấy có một làn khói màu xám bay nhẹ nhàng bay lên. U linh nửa trong suốt, đội chiếc mũ tam giác, mặc áo bành tô, nhìn hình dáng quần áo, u linh này không thể nghi ngờ chính là thuyền trưởng.

U Linh Thuyền Trưởng nhẹ nhàng bay ra, mờ mịt dạo một vòng khắp phòng, sau đó chuyển mắt về phía Hắc Diệu và Tịch Diệt, chăm chú nhìn hai người một lúc, u linh mới chậm rãi mở miệng “Dừng sĩ, là các người giết chết bọn dê tiện kia, mở ra quyển ghi chép của ta phải không?”

“Giết chết ai?” Hắc Diệu Chi Ngân khó hiểu nhìn u linh. Chỉ thấy gương mặt nửa trong suốt của hắn hiện lên vẻ tươi cười: “Chính là bọn Hải tộc dê tiện, dừng sĩ, ta thấy được di vật của bọn chúng trên người người.”

“Người nói cái này?” Lấy ra vỏ sò có được sau khi giết mỹ nhân ngư, gior lên trước mặt U Linh Thuyền Trưởng, đối phương lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, đoạt nhanh lấy rồi nắm chặt trong tay: “Dừng vậy! Chính là nó! Ha ha ha! Cừu hận của chúng ta vĩnh viễn không biến mất, cho dù đã tử vong, chúng ta cũng muốn làm bọn chúng nợ máu trả bằng máu!”

“Cừu hận?”

“Không sai! Dừng sĩ! Chiếc thuyền này của chúng ta là do bọn Hải tộc dê tiện đánh chìm!” Ánh mắt U Linh Thuyền Trưởng dừng lại trên vỏ sò trong tay, dường như đang hồi tưởng: “Thuyền của chúng ta là lớn nhất đẹp nhất trên biển này, mỗi một thủy thủ của thuyền đều lấy đó làm tự hào, tất cả là do bọn Hải tộc dê tiện! Lúc bắt đầu chúng ta còn tưởng rằng bọn hắn hiền lành thân thiện, thậm chí có một ít thủy thủ đã lấy chút đồ ăn trên đất liền để đổi đặc sản biển của bọn chúng, hai bên rất thân thiết với nhau, chờ chúng ta chậm rãi thả lỏng cảnh giác, đến một ngày kia, chúng ta đi trên biển, đột nhiên bị Hải tộc tập kích, bọn chúng đánh chìm thuyền của ta, giết hại thủy thủ của ta, kéo chiếc thuyền đến tận giữa đại dương sâu thẳm này!!!”

Nói đến đây đôi mắt U Linh Thuyền Trưởng như bắn ra lửa: “Gần một ngàn người trên thuyền, từ nhỏ đến lớn, đều bỏ mạng giữa đại dương mênh mông này! Chúng ta muốn báo thù! Cho dù hóa thành u linh ta vẫn không quên cừu hận này!”

“Dừng sĩ, xin hãy giúp chúng ta báo thù! Giết chết bọn Hải tộc dê tiện kia, ta sẽ thưởng cho người!”

Lời nói của U Linh Thuyền Trưởng vừa dứt, đã nghe thanh âm hệ thống nên lên “Có nhận nhiệm vụ, Báo thù của U Linh Thuyền Trưởng?”

Hai người không chút do dự lựa chọn nhận, lập tức nhìn thấy trên bảng nhiệm vụ xuất hiện thêm nhiệm vụ mới “Nhận nhiệm vụ ‘Báo thù của U Linh Thuyền Trưởng’ giết chết Hải tộc, lấy bằng chứng của chúng, giao lại cho U Linh Thuyền Trưởng, tiến độ nhiệm vụ (3/9999).”

Khi hai người nhìn thấy con số cuối cùng, mắt lập tức tròn tròn – 9999? Hệ thống không đùa người chứ? Mỗi lần giết chết một Hải tộc được một vỏ sò, nói như vậy, chẳng phải bọn hắn cần giết 9999 con? Phải giết đến tháng nào năm nào đấy!

“Đi thôi, xem như luyện cấp...” Hắc Diệu Chi Ngân thầm tính toán, vật tư trên người bọn hắn cũng không ít, hồng được lam được đều đủ, cho dù trường bông đã bị để lại trên bờ, cũng có thể nghỉ ngơi tại phòng thuyền trưởng này. Nhân Ngư Được Tề tuy không nhiều, nhưng đã có sẵn nguyên liệu, tùy thời đều có thể làm, ở trong này mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề. Hải tộc ở đây tuy không rút ra đồ quý, nhưng kinh nghiệm lại nhiều đến dọa người, xem như bồi thường đi.

>>>Hết chương 69Đăng bởi: admin

Chương 70

Nhân ngư trong biển này chia làm hai loại, có nam có nữ, nữ là mỹ nhân ngư mà lúc trước bọn hắn đã thấy qua, là quái công kích pháp thuật, còn nam thì cầm trong tay một thanh tam xoa kích thật dài, là quái thuộc công kích cận chiến, cấp bậc hơn 200, trong trò chơi có thể coi là quái phi thường lợi hại, đối với Hắc Diệu và Tịch Diệt đã chuyển chức và cầm trong tay thần khí mà nói, cũng không quá khó khăn, chỉ cần đừng tập trung lại quá nhiều, là có thể thoải mái thu phục.

Trong nước gần một tháng, giết người thấy vầy đến muốn nôn, vật tư mang theo trên người đã khô kiệt, hai người lên tới cấp chín mươi mấy, cuối cùng cũng giết chết hết 9999 con.

Cầm sỏ vô sỏ đủ để chứa đầy phòng thuyền trưởng, Hắc Diệu Chi Ngân thở ra một hơi thật dài, hai người bọn hắn đã diệt sạch Nhân Ngư tộc trong biển, điều này hẳn thuyền trưởng sẽ rất vừa lòng đúng không?

“Thù của chúng ta cuối cùng đã được báo, ta và các thành viên trên thuyền có thể an tâm yên nghỉ, cảm tạ các người, đừng sĩ!” U Linh Thuyền Trưởng nhìn vô sỏ đầy đất, kích động đến rơi nước mắt (nếu u linh có thể rơi lệ), “Đây là di tích mà chúng ta phát hiện dưới đáy biển, nơi đó hẳn là có vô số bảo tàng, đừng sĩ, hiện tại ta tặng hải đồ chỉ dẫn vị trí của di tích cho các người, hy vọng các người có thể tìm được nơi đó, đây coi như là một tâm nguyện chưa xong cuối cùng của ta!”

Lấy ra một tấm da dê được xem như hải đồ, giao vào tay Quy Vu Tịch Diệt, bóng dáng U Linh Thuyền Trưởng kia hóa thành một làn khói rồi chậm rãi biến mất.

Nhìn chằm chằm hải đồ trong tay, vẻ mặt hai người như ‘nhặt được bảo khố’ – theo kinh nghiệm của bọn hắn, nơi nào không biết càng đại biểu cho việc phần thưởng càng lớn, giá trị của hải đồ này vượt xa phần thưởng của các nhiệm vụ bình thường khác, tiền tài, kinh nghiệm và trang bị.

Hắc Diệu Chi Ngân kiểm tra lại Hư Không Thủ Trắc, có chút buồn bực nói: “Những thứ chúng ta còn lại không nhiều lắm” Thực phẩm đã tiêu hao không ít, mặc dù bọn hắn có thể giết cá nhỏ sống dưới biển để ăn, miễn cưỡng qua ngày, nhưng quan trọng nhất là bọn hắn đã hết được tề. Nhân Ngư Được Tề, một tuần trước đã dùng xong, ngay cả Thủy Hạ Hồ Hấp Được Tề cũng chỉ còn mười bình.

Tai Nang Thảo thì nơi nơi đều có, nhưng những loại dược thảo phối phương khác chỉ có trên đại lục mới sinh trưởng, mà Kim Trần Hoa cần để chế tạo Nhân Ngư Được Tề, chỉ có ở Độc Chương Tùng Lâm. Nói cách khác thời gian bọn hắn có thể ở lại thế giới đại dương này chỉ còn năm giờ.

Quy Vu Tịch Diệt nhìn hải đồ trong tay, tọa độ biểu thị nó cách nơi này không xa, khẽ cắn môi, uống vào một lọ Thủy Hạ Hồ Hấp Được Tề, Địa Thiên Sứ sờ sờ Già Lam Phong Bạo bên hông, nói với Hắc Diệu Chi Ngân: “Đi!”

Rời khỏi vị trí thuyền đắm, hai người bơi thẳng về phía Đông, cũng may có hải đồ, nên không bị lạc đường, đáng tiếc thời gian của Thủy Hạ Hồ Hấp Được Tề rất ngắn, cũng không có hiệu quả tăng tốc độ, điều này khiến hai người đang cấp bách cảm thấy thật phiền muộn.

Đang bơi, đột nhiên thế giới trong xanh trước mắt không còn nữa, thay vào đó là khoảng tối đen không thấy rõ năm ngón tay, hai người đương nhiên không ngu ngốc cho rằng do trời tối, đây nhất định là có gì đó có quái. Cũng may lúc trước hai người đã tu luyện không cần dùng mắt cũng có bản lĩnh cảm giác tình huống xung quanh, mặc dù đang ở trong nước nhưng lực cảm giác của bọn hắn vẫn không giảm, nhưng dù vậy cũng giống với một đoàn ruồi bọ mà chạy loạn.

Nơi sâu trong đáy biển như bị đun nấu, bọt khí rất nhiều, liên tiếp và không ngừng bốc lên, dưới lực nước cường đại, hai người như hai cây hải tảo, bị dòng nước cuốn lấy, trôi đi chung quanh.

Quy Vu Tịch Diệt nắm chặt tay Hắc Diệu Chi Ngân, trong thời điểm hỗn loạn này, một khi tách ra, hai người bọn hắn đừng nghĩ đến việc tìm thấy đối phương nữa.

Hai người bị dòng nước cuốn đến đâu óc choáng váng không biết đã bao lâu, đột nhiên Quy Vu Tịch Diệt cảm thấy có chút khó thở, hắn biết đây tất nhiên là thời gian hạn định của Thủy Hạ Hồ Hấp Được Tề đã hết, lúc này một bàn tay cầm bình được đưa qua, một ngụm được tề, cùng nước biển đều được nuốt vào bụng, sự khó thở mới giảm bớt.

“Tịch Diệt, đây là lọ được cuối cùng của chúng ta.” Thanh âm Hắc Diệu Chi Ngân truyền đến từ bóng tối, mang theo vẻ không cam lòng, hai người từ khi kết bạn thám hiểm đến nay, trải qua thật nhiều nguy hiểm cũng như vô số tình huống sinh tử, muốn tìm ra phế tích trong bóng tối như thế là không có khả năng, trước mắt bọn hắn chỉ có hai con đường, một là đợi đến khi thời gian hạn định của được tề hết, chết chìm trong biển, hai là bóp nát quyền trục để hồi thành.

“Quay về đi.” Quy Vu Tịch Diệt trực tiếp lấy ra quyền trục trở về Quang Ảnh Thành, cho dù không cam lòng, hắn cũng không thể lấy tính mạng của cả hai ra đùa giỡn. Hai người thở ra một hơi, đồng thời bóp nát quyền trục hồi thành. Hoàn cảnh hỗn loạn, khiến bọn hắn đã xem nhẹ thanh âm mà hệ thống nêu lên.

Cả người ướt sũng, trên tóc còn dính hải tảo, cả hai một thân chặt vật xuất hiện trong phòng tiếp khách của Quang Ảnh Thành, làm Nhất Quý Tha Dao đang ngồi trên ghế ăn đồ ăn vặt nhảy dựng lên. “Hai vị đại ca... các người từ đâu tới a?”

Hắc Diệu Chi Ngân không thèm để ý hấn, trực tiếp thay trang phục, thay hoàn toàn bộ trang phục chiến đấu đã bị ướt từ trong ra ngoài, mặc vào bộ trang phục sinh hoạt sạch sẽ. Quy Vũ Tịch Diệt cũng vậy, thay vào trang phục sinh hoạt trông như quân phục mà trước đây đã từng mua trong thương điểm.

Còn chưa kịp mở miệng, Cực Đoan Phân Tử và Tiềm Long Tại Uyên một đường la hét vọt vào phòng tiếp khách: “Các người có thấy hệ thống thông cáo không? Thấy hệ thống thông cáo không?”

Cực Đoan Phân Tử lắc qua lắc lại tay áo của Nhất Quý Tha Dao, lớn tiếng hét.

“Nhìn thấy cái gì?” Hắc Diệu Chi Ngân hoạt động tứ chi, tò mò hỏi.

Tiềm Long Tại Uyên vốn không chú ý đến hai người đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi, lúc này khi thấy Tịch Diệt cùng Hắc Diệu một thân trang phục sinh hoạt, nhàn nhã ngồi trên ghế, thì tựa như nhìn thấy quỷ: “Các người... các người sao lại ở đây?”

“Chúng ta vừa trở về, xảy ra chuyện gì?” Hắc Diệu Chi Ngân khó hiểu.

“Các người không thấy hệ thống thông cáo sao?” Tiềm Long Tại Uyên không tin được hô to.

“Không thấy.” Hệ thống có thông cáo sao? Bọn hấn không chú ý.

“Các người có thấy hệ thống nêu lên không?” Không chờ Tiềm Long Tại Uyên trả lời, Hoàn Mỹ Phong Bạo và Lục Đạo Luân Hồi đã đẩy cửa xông vào phòng tiếp khách, dồn dập hỏi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì? Trời sập, hay là đất nứt?” Hắc Diệu Chi Ngân hoàn toàn hồ đồ, rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến hai tên xưa nay luôn ôn trọng phải kích động thành như vậy?

“A Diệu, Tịch Diệt các người thế nhưng không biết?” Hoàn Mỹ Phong Bạo nói: “Hệ thống đã thông cáo với thế giới, nói hai người các người tìm được đại lục bị thất lạc, Atlantis!” (Lục địa Atlantis: một quốc gia vĩ đại và hùng cường, mà sự thống trị đối với thế giới cổ đại đột ngột chấm dứt chỉ sau một thảm họa, đã kích thích nhiều nhất trí tưởng tượng của nhân loại suốt hơn hai nghìn năm qua. Tất cả bắt đầu từ một huyền thoại về Atlantis. Nguồn: khoahoc.com)

“A???” Chuyện này khiến Hắc Diệu và Tịch Diệt đồng thời kinh ngạc, bọn hấn không biết đã trôi nổi bao lâu trong đại dương, cũng không biết trôi tới vị trí nào, chẳng lẽ là đánh bậy trúng bạ?

Cực Đoan Phân Tử không chờ bọn hấn nói, đã trực tiếp mở kênh công hội loạn rống, không đầy một phút sau, quang mang của truyền tống trận liên tiếp sáng lên, mặc kệ là người ở nơi nào, tất cả đều dùng quyền trực để trở về Quang Ảnh Thành.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Hắc Diệu Chi Ngân liền kể lại từ đầu đến cuối đoạn đường dài mà bọn hấn trải qua, còn kể thêm chuyện phát hiện thuyền bị đắm, nhận được nhiệm vụ tiêu diệt Hải tộc của U Linh Thuyền Trưởng, cuối cùng trôi nổi trong dòng nước biển cường lực tối đen, ngẫu nhiên phát hiện ra Atlantis.

Những người trong phòng tiếp khách, sau khi nghe bọn hấn chỉ hai người mà giết 9999 con quái cấp 200, cảm liền rớt xuống đất, lại nghe bọn hấn nói bị trôi dạt đi, liền phát hiện đại lục mới, thì càng thêm không còn gì để nói.

Năm người cùng chuyển chức, Phù Tô, Túy Sát Giang Sơn và Thương Lăng hiện tại bất quá cũng chỉ khoảng cấp tám mươi, cả hai người bọn hấn lại là song chức nghiệp giả khó luyện, thế nhưng đã hơn chín mươi, còn phát hiện đại lục mới, không thể không nói thực lực và vận khí của bọn hấn quá biến thái.

“Ta đề nghị đi xem ngay bây giờ.” Túy Sát Giang Sơn thân là chủ thành, rất miễn tuệ nhận thấy tiềm lực to lớn mà đại lục mới này mang đến.

“Đồng ý, nơi đó là người Quang Ảnh Thành chúng ta phát hiện, có lẽ những người khác trong thoáng chốc không có tư cách đặt chân đến Atlantis, chúng ta không thể buông tha cơ hội tốt như vậy.” Phù Tô gật đầu đồng ý.

Cũng giống như Địa Ngục Thâm Uyên, là một đại lục mới đó! Hiện tại trong Địa Ngục Thâm Uyên tràn đầy những nhân vật nguy hiểm đã mất cấp, có đại lục mới này, bọn hấn sẽ không cần cùng các bang hội khác tranh giành nữa, càng chủ yếu hơn chính là giành trước đại lục này để khai hoang, có thể tiếp nhận đại nhiệm vụ duy nhất, mà nhiệm vụ ở đó sẽ nhiều như nước, đủ để khiến Quang Ảnh Thành của bọn hấn nổi tiếng hơn, đưa uy danh của tiểu bang hội này vang xa mấy trăm dặm.

“Ta cần nguyên liệu.” Hắc Diệu Chi Ngân viết ra một danh sách thật dài lên giấy, tuy lần du lịch dưới đáy biển này rất lời, nhưng lượng nguyên liệu tiêu hao cũng kinh người như vậy, đầu tiên không như ở đại lục tùy thời tùy chỗ đều có tiếp viện, tiếp theo đừng nói đến thảo dược cần để chế tạo Thủy Hạ Hô Hấp Được Tê là một con số thiên văn, chỉ cần hồng lam dược tề, thực vật linh tinh, và số lượng vũ tiễn cần mang theo trên người Lục Đạo Luân Hồi cũng phải đủ dùng.

“Chuyện này đơn giản.” Túy Sát Giang Sơn tiếp nhận danh sách rồi nhìn lướt qua, lập tức như trước đây phân phó: “Những thứ được viết, mọi người tận

lực đấu giá để mua được, tiền nhiều ít không thành vấn đề, trong vòng hai ngày phải cầm những thứ này trở về.”

Phi Long Tại Thiên tiếp nhận danh sách xem xong liền giao cho Tiềm Long Tại Uyên, trận đấu giá vừa qua đã giúp Quang Ảnh Thành thu nhập một số tiền rất lớn rồi, chuyện này không thể nói giong được, huống chi tiền lời khi khai phá ra đại lục mới tuyệt đối sẽ lên đến giá trị ngàn phiếu.

“Đưa cho tất cả thành viên xem, ba ngày sau chúng ta xuất phát!” Phi Long Tại Thiên mở ra bảng công hội, nhìn thoáng qua rồi nói. Cái gọi là tất cả thành viên đầu tiên phải là ngoạ gia đạt tới cấp một trăm, bằng không đừng nói Atlantis, có lẽ ngay cả Độc Chương Tùng Lâm cũng không qua được, tiếp theo đương nhiên phải là người có thể tin cậy, gia nhập vào công hội lớn, khó trách có người so bì thiên vị, đừng nói đến lực lượng nằm vùng mà công hội khác đưa vào, chỉ cần lần phân bội của Hạ Tuyết Thiên Địch Hồi Ưc thật lâu trước kia, phần kị ức đó cũng đủ để bọn hắn nhớ mãi, phải cảnh giác.

>>Hết chương 70Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Sau một trận sàng lọc, cuối cùng quyết định ngoài mấy thành viên bọn hắn, còn có thêm ba người Thiên Không Chi Chiến, Bích Hải Lam Thiên và Bất Ái Thường Nga mà Hắc Diệu Chi Ngân coi trọng.

Đầy đủ các loại nguyên liệu được nhồi vào túi hai mươi người, dưới sự chỉ dẫn của Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt mà xuất phát.

Nửa lộ trình đầu, mọi người cơ bản đều rất quen thuộc, đi phi thường thuận lợi, mặc dù phải đi qua thụ hải của Tinh Linh tộc khiến Hắc Diệu và Tịch Diệt rất phiền não, nhưng dưới sự dẫn dắt của Lục Đạo Luân Hồi và Bất Ái Thường Nga đều là Tinh Linh, một đường này cực thuận lợi vượt qua.

Trở ngại nhỏ duy nhất là Độc Chương Tùng Lâm. Nơi này thật đúng như tên gọi của nó, đâu đâu cũng là thực vật cùng động vật có độc, không nói đến còn phải đi qua đầm lầy phát ra mùi tanh tươi mà bất kỳ lúc nào cũng có thể trượt chân té vào. Tốc độ của đại đội nhân mã lập tức chậm lại.

Có người khác ở đây, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt vẫn nhân nhả đi phía sau đội, nhưng Bất Ái Thường Nga lại là lần đầu tiên tham gia loại hoạt động tập thể như vậy, đội hữu lại là cường giả mà hắn sùng kính, đương nhiên xung phong làm công tác dò đường. Hắc Diệu Chi Ngân rất tin tưởng vị đồ đệ do chính tay mình dạy, mỗi lần phải đi trước dò đường đều để hắn đi.

Một ngày này, đi vào giữa Độc Chương Tùng Lâm, mọi người dựng trướng bồng để nghỉ ngơi và phục hồi. Trong Độc Chương Tùng Lâm, thường sẽ có những làn khói độc, mùi hương đừng nói khó ngửi mà nó còn có thể làm người khác khó thở, mặc dù có giải dược, mọi người vẫn dị thường vất vả, hơn nữa thỉnh thoảng sẽ bị các loại mãnh thú hoặc độc trùng tập kích, mấy ngày qua đi, ngoài những người luôn làm nhiệm vụ ở trong rừng cảm thấy không có gì, những người khác, nhất là các chức nghiệp hệ pháp thuật dựa vào trí lực cùng tinh thần đã bắt đầu ăn không tiêu.

Vệc-xây Hoa Hồng cùng Quốc Sĩ Vô Song vừa đi vào trướng bồng, trực tiếp ngã thẳng xuống đất, hai nữ hài tử mặc dù thường xuyên chụm đầu vào nhau thảo luận chút vấn đề khiến người nghe dở khóc dở cười, nhưng tới thời khắc quan trọng tuyệt đối không có sự manh mai của nữ tử, đi theo đại đội đến tận bây giờ, cho dù ngay cả chiến sĩ cũng cảm thấy có chút cố sức, các nàng vẫn cắn răng kiên trì, không kêu khổ dù chỉ một tiếng, điều này không thể không khiến kẻ khác bội phục.

Sắp xếp cho các chức nghiệp pháp hệ đang bị mệt mỏi về tinh thần, Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt sớm đã quen với việc này trở lại gian trướng bồng khác, bắt đầu chuẩn bị thực phẩm, dưới tình hình như thế, thứ duy nhất có thể làm mọi người phấn chấn lại tinh thần, chỉ có thể là các loại thức ăn mỹ vị phong phú mỗi ngày mỗi món khác nhau của Hắc Diệu. Quy Vu Tịch Diệt có chút đau lòng nhìn đối phương, vui đầu vào làm thực phẩm, mấy ngày nay Hắc Diệu cũng không quá thoải mái, hắn tuy không thường đi dò đường, nhưng lại ôm hết việc lo thức ăn cho mọi người, còn phải tìm thảo dược Kim Trần Hoa để chế tạo Nhân Ngư Dược Tề, nó chỉ sinh trưởng trong Độc Chương Tùng Lâm, mỗi lúc nghỉ ngơi, Hắc Diệu sẽ ra ngoài thu thập thảo dược, chế tạo dược tề cho mọi người.

Khó khăn làm xong một đồng thức ăn, Hắc Diệu Chi Ngân dựa vào giường, trong lòng tính sẽ đi thu thập chút thảo dược, theo kinh nghiệm lần trước của hắn, đi xuống đáy biển, dược tề cần có hiệu quả suốt hai mươi bốn giờ, lượng tiêu hao tuyệt đối kinh người, nên thừa dịp hiện tại đang ở Độc Chương Tùng Lâm, có thể thu thập thì thu thập thêm chút thảo dược.

“Không xong rồi!” Bất Ái Thường Nga vừa hô to vừa xông vào trướng bồng của bọn hắn, nắm chặt Hắc Diệu Chi Ngân rồi chạy nhanh ra ngoài. Tiếng hô của hắn rất lớn, làm kinh động mọi người trong trướng bồng khác, ai cũng đi ra xem. Vẫn là Thiên Không Chi Chiến trầm ổn, kéo lại Bất Ái Thường Nga hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta gặp BOSS!” Bất Ái Thường Nga thấy lão đại nhà mình, cũng ổn định lại, thờ hồn hèn nói: “Lục Đạo và Nhất Quý Tha Đạo đang đánh với BOSS, ta trở về tìm viện binh, nhanh đi hỗ trợ, bọn họ chống đỡ không được bao lâu.”

“BOSS gì, cấp bao nhiêu?” Hắc Diệu Chi Ngân không chút hoang mang hỏi, Lục Đạo Luân Hồi và Nhất Quý Tha Đạo đều là những người thân kinh bách chiến, một là thích khách, một là thích cung, cho dù đánh không lại, nhưng chạy trốn vẫn là không thành vấn đề, kỹ thuật của Bất Ái Thường Nga

không tồi, nhưng dù sao kinh nghiệm cũng ít hơn, nên lúc này mới luống cuống tay chân.

“Thực Nhân Hoa, cấp 170!” Bất Ái Thường Nga đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hận không thể mọc cánh bay tới chỗ hai người kia.

“Nga, vậy sao? Chúng ta theo người xem xem.” Hắc Diệu Chi Ngân bình thần gạt đầu, bấu môi với Tịch Diệt, hấn vừa muốn đi ra thu thập thảo dược, thuận tiện đi xem con BOSS kia.

Những người khác thấy hai người họ đi, đương nhiên không có gì bất an, đều tự trở về trường bông nghỉ ngơi, điều này làm Bất Ái Thường Nga choáng váng: “Sur phó... chỉ ba người chúng ta?” Đó là BOSS Thực Nhân Hoa cấp 170 đó! Bọn hấn hiện tại có măn cấp cũng chỉ một trăm thôi!

Thiên Không Chi Chiến và Bích Hải Lam Thiên cũng có chút khẩn trương đi qua: “Đừng vậy, hay là chúng ta với người cùng đi được không?”

Hắc Diệu Chi Ngân mỉm cười, không nói gì gạt đầu. Hiện tại những BOSS cấp 170 hấn và Tịch Diệt đều không để vào mắt, lúc trước chỉ có hai người đi qua Độc Chưởng Tùng Lâm thì tất nhiên ít nhất cũng phải giết qua ba bốn con quái, lúc đó bọn hấn còn chưa tới cấp chín mươi. Hiện tại không sai biệt lắm đã khôi phục lại như lúc trước, như vậy BOSS này đối với bọn hấn mà nói chỉ như một đĩa thức ăn nhỏ.

“Nhanh! Nhanh lên nào!” Bất Ái Thường Nga đi trước dẫn đường, một bên vội vàng mà chạy, một bên liều mạng quay đầu thúc giục bọn Thiên Không Chi Chiến và Bích Hải Lam Thiên đi có chút chậm. Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt lại một trái một phải đi bên cạnh hấn, thường thường sẽ đi ra đến một góc cây hái dược liệu, rồi lập tức lại đuổi kịp, tựa như đang dạo chơi ở ngoại thành mà không phải đi giải cứu đội hữu.

Thiên Không Chi Chiến bị bộ dạng “Mặc cho mưa tạt gió thổi, ta vẫn ung dung mà đi” làm cho hồ đồ, bọn hấn thực sự quá mức tự tin với đội hữu của mình, chẳng lẽ bọn hấn không xem tính mạng của hai người kia thành một vấn đề?

“A! A Diệu, Tịch Diệt, các người đã đến.” Tới nơi đó, Nhất Quý Tha Đạo chà xát bàn tay, cười hi hi nói: “Đại gia hóa này, ta cùng Lục Đạo thật đúng là xoay sở không xong!”

“Hai người các người không có gì chứ?” Không chờ Hắc Diệu Chi Ngân mở miệng, Bất Ái Thường Nga đã nhanh chóng hỏi.

“Không sao, không sao.” Nhất Quý Tha Đạo vỗ vỗ vai Bất Ái Thường Nga “Thường Nga tiểu đệ, người chạy đến đầu đầy mồ hôi, thật sự là vất vả.”

“Đừng để ý đến hấn, tên này một chút khí lực cũng không xuất ra, có thể có chuyện gì?” Hắc Diệu Chi Ngân đánh gãy lời của Nhất Quý Tha Đạo, chỉ vào Thực Nhân Hoa đang đấu với Lục Đạo Luân Hồi ở xa xa “Thời gian dài như vậy, đều là Lục Đạo đánh phải không?”

“Hắc hắc! Lục Đạo đại ca không phải là người thích lo lắng sao!” Nhất Quý Tha Đạo vẫn mỉm cười trả lời, BOSS Thực Nhân Hoa này không chỉ có độc, hơn nữa lá cây trên người còn có thể công kích, chức nghiệp cận chiến quả thật có chút chật vật. Hắc Diệu Chi Ngân nhìn nhìn Thiên Không Chi Chiến cùng nhau tới, nên để bọn hấn tham gia đánh BOSS, ba người này phương diện nào cũng tốt, chỉ là thiếu kinh nghiệm. Sau này xuống biển, mới thật sự là nguy, không bằng để bọn họ ở đây rèn luyện trước.

“Thiên Không, người lên đi, hấp dẫn lực chú ý của quái, Lam Thiên người chú ý thêm máu!” Không chờ Hắc Diệu Chi Ngân nói xong, Thiên Không Chi Chiến đã rút Naraku Chi Kiếm xông lên, trong mắt hấn, chức nghiệp kiếm sĩ là người bảo hộ.

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn hấn thật cẩn thận đâm kiếm xuống đất, sau khi phát giác không phải đầm lầy mới yên tâm tiến lên, thầm khen ngợi – lo lắng mà không xúc động, bình tĩnh quan sát địa hình xung quanh, có thể nhìn ra Thiên Không Chi Chiến đủ tư cách để làm một kiếm sĩ thân kinh bách chiến.

Bích Hải Lam Thiên phối hợp nâng pháp trượng, cho mỗi người một chiêu Tự Nhiên Tứ Phúc (có tác dụng chống cự nhất định với công kích thuộc tính độc), sau đó thông thả dùng một chiêu Hồi Xuân Thuật có tác dụng hồi máu cho Thiên Không Chi Chiến.

Lục Đạo Luân Hồi thấy Hắc Diệu cùng Tịch Diệt không vội ra tay, ngược lại để Thiên Không Chi Chiến xông lên, liền hiểu được tâm tư của đối phương, thu hồi Phượng Hoàng Cung lui về vị trí an toàn, sử dụng vũ tiễn bình thường để kiềm chế BOSS. Bất Ái Thường Nga cũng không phải chìm ngốc, ngay từ đầu tuy có chút hoảng thần với cấp bậc của BOSS, hiện tại sau khi đã trấn định, cũng rút một cây hỏa hệ Ma Pháp Tiễn ra, hết sức chuyên chú mà công kích.

Kỳ thật ba người bọn họ còn có Lục Đạo Luân Hồi nếu phối hợp ăn ý, hoàn toàn có thể xử lý con BOSS này, nhưng lo lắng ba người lần đầu tiếp xúc với BOSS cấp cao như thế sẽ không thể thích ứng được, Hắc Diệu phát phát tay với Nhất Quý Tha Đạo, ý bảo hấn lên hỗ trợ, bản thân thì rút ra Đào Mã Lị, bình tĩnh mà chuẩn bị, phòng ngừa có tình huống gì đột ngột xảy ra. Quy Vu Tịch Diệt sớm đã thấy khó chịu với việc Thiên Không Chi Chiến có ý với Hắc Diệu, hiện tại hoàn toàn bỏ mặc, khoanh tay lạnh nhạt đứng một bên.

Năm người tuy nói lần đầu hợp tác, nhưng phối hợp rất ăn ý, hơn nữa BOSS Thực Nhân Hoa này lúc đầu đã bị Lục Đạo Luân Hồi đánh mất một phần mười máu, hiện tại không cần đến năm phút đồng hồ, máu của BOSS đã thấp xuống còn một phần ba. Chỉ cần không ngừng cố gắng, duy trì tiết tấu ổn định mà chiến đấu, rất nhanh có thể giết được BOSS.

Đáng tiếc lần này xem như Thiên Không Chi Chiến xui xẻo, Thực Nhân Hoa kia uốn éo cánh gai thật dài, phun ra một ngụm khói độc, tiếp đó thân thể đột nhiên biến lớn, máu nhanh chóng đầy lại. Hắc Diệu Chi Ngân biết con BOSS này bạo rồi. Quả nhiên, sau khi bạo thì lực công kích của BOSS tăng lên cực kỳ cao, một dây đập xuống, xóa sạch ba phần năm máu của Thiên Không Chi Chiến.

Bích Hải Lam Thiên hít một hơi thật sâu, vội vàng dùng pháp thuật khôi phục cực mạnh, hào quang nháy lên, cuối cùng thêm đầy máu cho Thiên Không Chi Chiến. Sau khi Thực Nhân Hoa bạo, có lẽ cấp bậc đã gần hai trăm, năm người đôi phó có chút cố sức, Hắc Diệu Chi Ngân không còn không biết xấu hổ mà khoanh tay đứng nhìn nữa, đầu tiên là lấy ra thụ cầm, BUFF chút thủ khúc tăng cường lực, trước tình hình chiến đấu căng thẳng

này, nó có thể giúp giảm bớt áp lực, lại nhìn hướng Quy Vu Tịch Diệt, đôi phương hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không có ý ra tay.

Thầm nghĩ thật là một tên biệt nữ, Liệt Diễm Tiễn từ trong tay Hắc Diệu Chi Ngân bắn ra, bay qua chỗ BOSS Thực Nhân Hoa.

>>Hết chương 71Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Quái hệ thực vật, vốn sợ hỏa hệ công kích, hướng chi cây Liệt Diễm Tiễn này lại mạnh nhất trong hỏa hệ Nguyên Tố Tiễn. Một tiễn bắn ra, mặc dù không công kích trúng điểm yếu, nhưng trên đầu con BOSS kia vẫn toát ra con số -3000.

Lục Đạo Luân Hồi thấy thế có chút buồn bực – đều là người sử dụng cung, đều là người sử dụng hỏa hệ tiễn, sao hắn đánh chỉ có một nghìn, mà công kích của người ta lại lên đến ba nghìn?

Đoạn oán thầm này của hắn, may mắn không nói ra, nếu không sẽ bị những người khác khinh bỉ tới chết. Hiện tại lực công kích của các ngoại gia miễn cấp cũng chỉ có mấy trăm, bọn hắn đánh ra một nghìn, đã có thể được xem là đứng hàng đầu của chức nghiệp.

Có Hắc Diệu Chi Ngân phụ trợ công kích, cho dù là BOSS Thực Nhân Hoa bạo rồi cũng bị rút hết nửa cây máu, chỉ thấy Thực Nhân Hoa kia đột nhiên quất cái cành dài đầy gai của nó ra, bức Thiên Không Chi Chiến lui về sau mấy bước, sau đó hé miệng, phun một ngụm khói độc.

Hắc Diệu Chi Ngân thăm kêu không tốt, nó lại dùng đại chiêu, khói độc này phạm vi rất lớn, hít một chút cũng sẽ tổn hại một giây năm trăm máu, lần đầu tiên khi hắn cùng Tịch Diệt chiến đấu với BOSS này, cũng suýt bị chiêu thức đó hại chết.

Lúc này, Bích Hải Lam Thiên quyết định thật nhanh, một kết giới trong suốt màu xanh được thành lập, đây là đại kỹ năng sau khi miễn cấp của Druid – Tự Nhiên Bích Chương, có thể chống đỡ tất cả các kỹ năng công kích trực tiếp tổn hại HP – nói cách khác nếu đứng trong kết giới này, có thể miễn dịch với tất cả các công kích phạm vi lớn từ mọi phía, cho dù là Bạo Phong Tuyết của pháp sư, vũ tiễn của cung tiễn thủ, ngay cả khói độc của BOSS cũng không ngoại lệ.

Đáng tiếc duy nhất là, để duy trì kết giới này thì cực tốn năng lượng, mỗi giây sẽ tiêu hao năm mươi giá trị pháp lực, và người thi pháp không thể làm những động tác khác. Lấy điểm ma lực hiện tại của Bích Hải Lam Thiên, kết giới này tối đa chỉ có thể duy trì trong nửa phút.

Một khi kết giới biến mất, Thiên Không Chi Chiến, Nhất Quỷ Tha Dao, Bích Hải Lam Thiên đều sẽ bị BOSS phun khói độc đến chết, biện pháp duy nhất là trong ba mươi giây này, giết chết Thực Nhân Hoa kia.

“Tịch Diệt!” Liếc mắt nhìn Đọa Thiên Sư bên cạnh, Hắc Diệu Chi Ngân rút Minh Diệu Tiễn khoát lên Đào Mã Lí – hiệu quả thương tổn của Minh Diệu Tiễn này lớn đến khiến người sợ hãi, đạo lý cây to đón gió mãi mãi không thay đổi, từ sau khi kết thúc Công Thành Chiến ở Quang Ảnh Thành, hắn căn bản không dùng cây vũ tiễn này nữa, bất quá bây giờ tình thế nguy hiểm ngay trước mắt, đã không thể chú ý nhiều chuyện như vậy nữa.

Đầu tiên là một chiêu Trừng Gió Tài Quyết đi qua, để con BOSS kia bị quán quanh bởi một vòng bụi gai màu đen, sau đó quyết định, giương rộng cung nhắm vào cái miệng đang nhả khói độc của Thực Nhân Hoa, Minh Diệu Tiễn rời cung mà đi, cùng lúc đó bóng dáng Quy Vu Tịch Diệt lóe lên, giây tiếp theo đã thấy Đọa Thiên Sư xuất hiện phía sau cái bóng thật lớn của Thực Nhân Hoa, một kích trí mạng, loan đao mang theo quang mang màu đỏ chém thẳng xuống.

Song trọng công kích cùng đến, cái đầu vốn đã nhanh chóng bị Minh Diệu Tiễn ăn mòn đến héo rữa, lại bị Già Lam Phong Bạo chặt đứt chỗ tương liên với gốc, nửa thân trên bay thẳng ra.

Ngay cả đầu cũng bị chém xuống, BOSS Thực Nhân Hoa đương nhiên sống không nổi, mà cái đầu bị cầm Minh Diệu Tiễn kia, trong nháy mắt đã bị thiêu đến sạch sẽ, chỉ còn một đám tro tàn.

Uy lực của Minh Diệu Tiễn, Lục Đạo Luân Hồi đã lĩnh giáo qua, khoảng thời gian lâu như vậy, nhìn lại, vẫn như cũ nổi một thân da gà, những người ở đây ngoài Quy Vu Tịch Diệt vẫn luôn mang vẻ mặt không chút thay đổi, toàn bộ đều ngây ngốc tại chỗ.

Cho dù máu chỉ còn không đến một phần ba, nhưng con BOSS cấp 170 cũng không thể dễ dàng bị mỗi người một chiêu giết chết như vậy, phải biết rằng đây là BOSS đó! Tuyệt không thể so sánh nó với tạp binh được.

Bất quá Bất Ái Thường Nga cùng Nhất Quỷ Tha Dao, nhìn ánh mắt của hai người đều biến đổi, tựa như hai người trước mắt kia không phải đội hữu, mà là ngọn núi vàng vĩnh viễn bất diệt.

“Sư phó (Tịch Diệt)! Dạy chiêu này cho ta đi!” Hai người cùng hét lớn một tiếng, tự chạy về phía thần tượng của mình.

Quy Vu Tịch Diệt đương nhiên không lưu tình, song đao nhoáng lên, liền hất bóng dáng Nhất Quỷ Tha Đao ra xa hơn hai mét, Nhất Quỷ Tha Đao trừng mắt Già Lam Phong Bạo đang phát ra hàn quang, không dám tới gần, sợ làm quý dưới đao, nhưng vừa rồi chiêu thức mà Tịch Diệt thuận di kia, thực sự rất hấp dẫn hẳn. Cuối cùng lòng hiếu kỳ chiến thắng nỗi sợ hãi, Nhất Quỷ Tha Đao ôm quyết tâm cùng lắm thì bị hấn chém chết, bước lên: “Tịch Diệt... truyền chiêu lúc này cho ta đi...”

“Kỹ năng chức nghiệp đặc thù.” Quy Vu Tịch Diệt cứng rắn ném ra một câu, thu hồi song đao, đi về phía Hắc Diệu, lưu lại thích khách đứng sau lưng, hóa thành hạt phấn giữa bầu không khí cô đơn...

Hắc Diệu Chi Ngân lại không có vận khí tốt như vậy, Minh Diệu Tiền kia của hắn không phải Ảnh Thuận, là chiêu thức hạn chế chức nghiệp. Chi cần đối phương là cung tiễn thủ, đều có thể học kỹ năng này, nhưng vấn đề là, muốn làm Minh Diệu Tiền, phải tiêu hao không ít máu của hắn, theo sự tăng cao của cấp bậc, lượng máu cần để chế tác vũ tiền đều làm hắn suy yếu một đoạn thời gian dài.

Cây Minh Diệu Tiền cuối cùng mà hắn tạo ra, là khi hắn rót máu lên Lôi Đình Chi Dực.

Nhưng Atlantis, nguy hiểm trùng trùng, nếu có nhiều hơn hai người học được kỹ năng biến thái này, có thể tự bảo vệ mình được, suy nghĩ một lúc, Hắc Diệu Chi Ngân vẫy vẫy tay với Lục Đạo Luân Hồi, mở bảng kỹ năng, truyền Minh Diệu Tiền cho hai người.

Sau đó lấy hai cây Minh Diệu Tiền trong Hư Không Thủ Trạc, phân cho mỗi người một cây – đây là hàng dự trữ từ lúc trước, ngoài Minh Diệu Tiền được chế tạo từ Lôi Đình Chi Dực ra, còn hai cây nữa, chỉ là nó được chế tạo từ vũ tiền lục giai, lực sát thương mặc dù kém Lôi Đình Chi Dực là từ giai, nhưng tuyệt đối cũng thuộc hàng ngũ đồ vật tuyệt vô cận hữu.

“Thực có lỗi, Minh Diệu Tiền chỉ còn hai cây, dùng xong sẽ không có nữa.” Hắn không nói rõ Minh Diệu Tiền này là dùng máu mình để chế tạo ra, lúc trước khi chế tạo Minh Diệu Tiền từ Lôi Đình Chi Dực, Tịch Diệt vì chuyện hắn lấy máu làm tiền mà suýt chút trở mặt với hắn, chỉ thiếu bề gây cây Lôi Đình Chi Dực mà chính mình tạo ra, cuối cùng còn bắt hắn thề sẽ không bao giờ chế tạo Minh Diệu Tiền nữa mới chịu bỏ qua. Cho nên, theo một ý nghĩa nào đó, Minh Diệu Tiền, đích thật sẽ không còn nữa.

Lục Đạo Luân Hồi và Bất Ái Thường Nga là người biết tiền lùi, thấy bộ dáng khó xử của Hắc Diệu Chi Ngân cũng biết Minh Diệu Tiền này rất trân quý. Trong lòng cảm động không thôi. Tiếc nuôi duy nhất chính là, kỹ năng này, là duy nhất, không đến thời điểm nguy cấp, hai người tuyệt đối không thể lấy ra dùng – trừ phi cung hoặc nỏ của bọn hắn giống như Đào Mã Lí, có công năng tự thu hồi tiền về túi...

Lục Đạo Luân Hồi đóng bảng kỹ năng, đi đến bên cạnh thi thể của BOSS, những thứ đồ rơi ra của một con BOSS đẳng cấp cao như vậy tuyệt đối không phải rác rưởi, Quang Ảnh Thành của bọn hắn từ trên xuống dưới đều tài đại khí thô, cho dù xem không vừa mắt những trang bị này, nhưng nếu bán nó trong hội đấu giá thì tuyệt đối là một số tiền lớn.

Hiện tại đại đa số ngoạn gia trong trò chơi đều ở Phân Giới Sơn để lên cấp 100, còn một số công hội hoặc đoàn thể có thực lực thì bắt đầu tiến vào Địa Ngục Thâm Uyên, nhưng BOSS đẳng cấp cao như vậy người bình thường tuyệt đối đánh không lại.

Nhìn thứ đồ mà Lục Đạo Luân Hồi giơ lên trước mắt mình, là một pháp trượng giống như hoa hướng dương, Hắc Diệu Chi Ngân tiếp nhận rồi không có chút hy vọng nào giám định một cái – những thứ tạo hình như vậy, cho dù thuộc tính không tồi, cũng bán không được giá tốt. Thử hỏi ngoài đám tiểu nữ sinh thích những thứ lạ, có ai muốn ôm một cây hoa hướng dương thật lớn để thi pháp không?

“Đại Vương Hoa: tăng 50 điểm trí lực và tinh thần, nâng tất cả các trị liệu pháp thuật lên cao nhất, kỹ năng phụ trợ: Tự Nhiên Chi Ngữ, trong phạm vi năm mươi mét, mỗi giây sẽ khôi phục 50 HP của tất cả đội hữu, thời gian liên tục trong sáu mươi giây, kỹ năng làm lạnh thời gian một giờ, vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

Nếu xem nhẹ tạo hình và cái tên khiến kẻ khác không biết nói gì này, chỉ cần thuộc tính như vậy cũng tuyệt đối là cực phẩm pháp trượng dành cho chức nghiệp trị liệu khiến người khác phải chảy nước miếng. Hắc Diệu Chi Ngân nhìn thoáng qua Bích Hải Lam Thiên, pháp trượng này cho hắn là thích hợp nhất, nhưng – để cho một nam nhân, cả ngày ôm cây hoa hướng dương lúc ẩn lúc hiện... thật sự rất cần dũng khí.

“Cái kia... người cầm trước đi, thuộc tính của thứ này không tồi, hay là bình thường người thu vào túi, để khi chiến đấu mới lấy ra?” Lục Đạo Luân Hồi giơ cây hoa hướng dương lớn... không, là cây Đại Vương Hoa lên trước mặt Bích Hải Lam Thiên “Yên tâm, sau này có cơ hội chúng ta nhất định đổi cái khác cho người, cái này người cứ cầm trước...”

“Thật xinh đẹp!” Ánh mắt Bích Hải Lam Thiên đột nhiên toát ra mấy ngôi sao, nắm chặt lấy cây Đại Vương Hoa kia, không chút buông tay ôm vào trong ngực: “Cảm tạ, ta thật sự rất thích nó, không cần thay cái khác!”

... Thâm mỹ của người này... thật đúng là không bình thường... Trán Lục Đạo Luân Hồi chảy ra mồ hôi lạnh, bất quá có lẽ người có lối suy nghĩ độc đáo như thế này, mới lựa chọn chức nghiệp Druid, một chức nghiệp siêu cấp ít người chọn?

Sự thật chứng minh, Bích Hải Lam Thiên có lối suy nghĩ cực kỳ độc đáo, nhất là lúc hắn cầm cây Đại Vương Hoa kia với vẻ mặt hưng phấn mà đi rêu rao khắp nơi, khiến mọi người ở đây đều cảm lạnh. Trong lòng mọi người không hẹn mà cùng nghĩ – may mắn khi nơi này là thâm sơn cùng cốc...

>>Hết chương 72Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73

BOSS Thực Nhân Hoa bất quá chỉ là một nhạc đệm nho nhỏ, càng đi sâu vào Độc Chương Tùng Lâm, gặp quái càng cường đại, rất nhanh, ba người Thiên Không Chi Chiến đã dần dần, nhìn thấy BOSS cấp cao cũng không còn khăn trương nữa, trực tiếp rút đao chém.

Đội viên còn lại cũng dần thích ứng với hoàn cảnh đã ngoại ác lược này, tốc độ của đội ngũ trở nên nhanh hơn.

Ra khỏi Độc Chương Tùng Lâm, người của Quang Ảnh Thành nghênh đón lấy gió biển thổi vào mặt, trong nháy mắt cảm nhận cảm giác từ địa ngục lên đến thiên đường.

Có vài người, tựa như nổi điên mà “bùm bùm” nhảy vào biển. Ngay cả Phi Long Tại Thiên cùng Túy Sát Giang Sơn cũng nhìn không được lực hấp dẫn này, tham gia vào đội quân của bộ tộc bơi lội.

“A Diệu, Tịch Diệt, sao các ngươi lại không xuống? Nước biển rất thoải mái a!” Âm Đồng vừa nghịch nước biển, vừa vẫy vẫy tay với hai người đứng trên bờ. Hắc Diệu Chi Ngân cười lắc đầu, kéo Quy Vu Tịch Diệt vào trường bông – chờ thêm mấy ngày nữa, bọn họ sẽ có cảm giác như bị ngâm trong nước biển mấy tháng, nhìn thấy nước biển là buồn nôn, không có tình cảm mãnh liệt gì cả.

Dang rộng tứ chi nằm trên tấm thảm mềm mại, Hắc Diệu Chi Ngân thoải mái nheo mắt – vẫn là thứ của mình thoải mái nhất. Đứng nhìn không gian lều trại của hãn nhỏ, bên trong thật ra lại rất rộng, các loại đồ dùng sinh hoạt đều là tốt nhất cao cấp nhất, dọc đường đi với bọn Thương Lăng đều ở trong trường bông cũ được lấy ra từ kho hàng trong công hội, thậm chí bạc màu, thật đúng là không quen.

Quy Vu Tịch Diệt thuận thế nằm bên cạnh Hắc Diệu, vui mặt vào đôi đùi ngọc mềm mại như lông ngỗng, hít một hơi – đây mới đúng là nơi tốt nhất trên thế giới. Gian trường bông này, từ sau lần trước bọn hãn xuống biển thám hiểm thì bị vứt bỏ trên bờ cát, sau bọn hãn lại trực tiếp dùng quyền trực về Quang Ảnh Thành. Nếu tính từ đầu, thời gian đã gần ba tháng, nhưng trường bông vẫn như cũ, ngay cả bụi cũng không có. Không gian quen thuộc, vật phẩm quen thuộc, người mình âu yếm – Quy Vu Tịch Diệt lần đầu tiên có cảm giác, cuộc sống bình thường, đơn giản, an nhàn như vậy cũng không tồi.

Nghỉ ngơi hồi phục một lát, Hắc Diệu bắt đầu chuẩn bị cơm trưa cực kỳ phong phú cho mọi người, thịt nướng đặc sản của đại lục, Nấm Hương Nùng Thang đặc sản của rừng rậm, Hải Sản Nùng Thang đặc sản của biển, còn có thêm cá chiên, tôm hùm, cua biển, sò biển, cá sống tươi, ăn đến mọi người mắt rung rung, thần tình hạnh phúc. Nhưng những tên khôn khéo đồng thời cũng nhận ra một chuyện không thích hợp – bữa cơm này, sao mà giống với bữa tối cuối cùng khi Jesu ăn với mười hai môn đồ...

Đội sau khi bọn họ trong biển bơi cả ngày, mặt không còn chút máu cũng phải bơi, đến được chiếc thuyền bị đắm mà lúc trước Hắc Diệu và Tịch Diệt nhận nhiệm vụ, ngã vào trong phòng thuyền trưởng mà sùi bọt mép, cuối cùng hiểu được dụng ý của bữa cơm trưa phong phú kia.

Xem ra chiếc thuyền bị đắm này không chỉ đơn giản là nơi tuyên bố nhận nhiệm vụ, mà còn là nơi duy nhất để bọn hãn có điểm dừng chân trong đại dương mênh mông này, may là người tạo ra trò chơi còn có lương tâm cho bọn hãn nơi để ngủ, nói cách khác, mọi người Quang Ảnh Thành, chỉ có thể như thủy thảo trôi theo dòng biển, bọn hãn cũng không muốn trên diễn đàn của trò chơi xuất hiện một bài post làm rung động lòng người – xác chết trôi trên Vô Tận Chi Hải...

Lại tưởng tượng cảnh lúc trước Hắc Diệu cùng Tịch Diệt trôi nổi trong biển hơn một tháng để giết 9999 Hải tộc, càng thêm không còn gì để nói. Hai tên này... tuyệt đối không phải người, a a a a a a!!!!

“Đi lên trước nữa là Atlantis?” Thương Lăng chậm chậm bơi đến bên cạnh Hắc Diệu, hỏi. Trong biển bọn hãn không thể bảo trì trận hình tam giác chính tề, vì phòng ngừa tình huống đột ngột phát sinh, chỉ đành thận trọng từng giây từng phút. Căn cứ theo biểu thị của hải đồ, Atlantis ở cách đó không xa, chỉ trước mắt mà thôi, nhưng thị lực của mọi người vẫn nằm trong mảng đại dương mênh mông này.

Hắc Diệu cũng không biết làm sao, lúc trước bọn hãn tìm được Atlantis chỉ thuần túy là đi bậy đi bạ, không biết đã trôi theo dòng nước tối đen bao lâu, bây giờ còn ai nhớ rõ đường chứ?

Đang chần chờ, trước mắt lại một mảnh hắc ám, nếu không phải có cảm giác còn trong nước biển, mọi người cơ hồ đều nghĩ rằng khoang thuyền trò chơi xảy ra vấn đề gì đó.

“Đây là chuyện gì?” Mấy thanh âm kích động vang lên trong kênh đoàn đội, bản năng nhân loại có chút sợ hãi đối với hắc ám. Những người kinh nghiệm không đủ sẽ lâm vào bối rối.

“Mọi người đừng hoảng hốt!”

“Nắm chặt đội hữu bên cạnh mình.”

“Bảo vệ tốt pháp hệ chức nghiệp!”

Túy Sát Giang Sơn, Thương Lăng cùng Phi Long Tại Thiên không hổ là lão đại của đoàn, lúc này ba người đồng thời bình tĩnh phát ra mệnh lệnh, hơn nữa tận khả năng kéo những người trong đoàn lại cùng một chỗ, để phòng bóng đêm làm thất lạc.

“Lam Thiên, mau thiết lập kết giới!” Hắc Diệu Chi Ngân đã có chuẩn bị trong lòng quyết định hô to trong kênh đoàn đội.

“Nga... Được!!!” Lúc này Bích Hải Lam Thiên mới hồi phục tinh thần, hoang mang lấy ra một bảo thạch trong túi rồi giờ lên, lớn tiếng niệm: “Lấy danh nghĩa của gió cùng nước của thiên nhiên – khế!!!”

Một kết giới hình vuông với không gian trong suốt lấy Bích Hải Lam Thiên làm trung tâm, khởi động bao quanh mọi người. Kết giới không lớn không nhỏ, vừa lúc vững vàng bao lại hơn hai mươi người, ngăn cách với bên ngoài, vẫn như cũ là một mảnh nước biển tối đen.

Phù Tô mở hệ thống nhìn thoáng qua, tọa độ của bọn hắn trên bản đồ cũng không biến mất, xem ra nơi này cũng không phải không gian đặc thù của hệ thống, nhủ mày suy tư một lúc, Tinh Linh pháp sư quyết đoán nói: “Mọi người cẩn thận, tình huống này có lẽ do quái tạo thành!”

“Lời nói còn chưa dứt, liền nghe thấy Quốc Sĩ Vô Song hét một tiếng chói tai, đến khi mọi người quay đầu nhìn nằng, người đã biến mất không còn dấu vết.

“Vô Song! Vô Song, ngươi đang ở đâu?” Vực-xây Hoa Hồng hô vài tiếng trên kênh đội, nữ pháp sư vẫn không trả lời.

“Nàng đã chết.” Phong Tiểu Sa đột nhiên mở miệng, chỉ chỉ trạng thái đội hữu trong kênh đoàn đội, hình cái đầu của nữ pháp sư biến thành màu đen, trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc chưa hồi thần thì thanh âm của Quốc Sĩ Vô Song vang lên: “Lão đại, ta đã chết trở về nơi sống lại...”

“Đó là thứ gì?” Túy Sát Giang Sơn thập phần khó hiểu, rốt cuộc là quái lợi hại cỡ nào, có thể trong thời điểm thần không biết quỷ không hay, mà giết chết đội hữu của mình, hơn nữa còn là giết chết trong chớp mắt.

“Thật xin lỗi... ta nhìn không rõ...” Quốc Sĩ Vô Song cũng thực buồn bực, vừa rồi nàng chỉ cảm thấy có vật gì đó trườn lên người mình, sau đó là đau nhức đánh úp lại, mờ to mắt, người đã ở nơi sống lại. Phải biết rằng lúc ấy trên người nàng có pháp lực hộ thuẫn, có thể bỏ qua ma pháp thuẫn của nàng trong một giây đã giết chết, lực công kích của đôi phương nhất định phi thường cường đại.

“Bỏ đi, Vô Song, ngươi hãy trực tiếp quay về Quang Ảnh Thành.” Túy Sát Giang Sơn nghĩ nghĩ rồi nói. Sau khi chết, cấp bậc của Quốc Sĩ Vô Song tụt xuống 10%, hiện tại chỉ còn chín mươi, với năng lực của nàng đương nhiên không thể đi xuyên qua khu vực tràn đầy quái gần cấp hai trăm, chứ đừng nói việc đặt chân lên Atlantis.

“Được, xin lỗi, các ngươi hãy bảo trọng.” Thanh âm của Quốc Sĩ Vô Song thập phần buồn bực, nàng có thể gọi là chưa kịp ra tay đã chết, đã vậy còn không biết mình bị thứ gì giết.

“Mọi người cẩn thận.” Michelangelo trong tay Túy Sát Giang Sơn hung hăng đâm về phía trước, mũi thương phiếm hắc khí xò xuyên qua một cái xúc tua. Đây biển bỗng nhiên sôi trào như núi lửa, đại lượng bọt khí đều nổi lên, ngay cả khi được bảo vệ bởi kết giới của Bích Hải Lam Thiên, mọi người vẫn bị cảnh tượng sóng cuộn biển gầm này ép đến đầu óc choáng váng.

“Kháo, suy nghĩ nửa ngày, quái vật cư nhiên chỉ là một con bạch tuộc!” Bởi vì nước biển ngoài kết giới đều là màu đen, không thể tập trung vào mục tiêu, Hoàn Mỹ Phong Bạo cho một chiêu Luyện Ngục Hóa Hải vào sâu trong nước biển, nước biển vốn không ngừng cuộn, lúc này càng thêm dữ dội.

“A Diệu, giữ lại làm bạch tuộc viên.” Túy Sát Giang Sơn mặt không chút thay đổi giờ mũi thương đang cắm chặt xúc tua, đưa qua cho Hắc Diệu.

... Hiện tại là lúc lo lắng vấn đề này sao? Trên trán Hắc Diệu xuất hiện mấy đường hắc tuyến, xem ra Túy Sát Giang Sơn luôn ôn trọng đã bị Thương Lăng lây bệnh, biến thành một người trong mắt chỉ có thức ăn...

Quái bị chặt đứt một xúc tua lập tức nổi giận, mấy cái xúc tua đồng thời đâm tới, ở đầu ở cuối xuất hiện xúc tua thô to như thân cây, tới tới lui lui trong nước biển, lực đạo mười phần. Mọi người rút cuộc đã hiểu vì sao Quốc Sĩ Vô Song còn chưa nhìn thấy bộ dáng của con quái này đã trở về điểm sống lại.

“Không thể cứ tiếp tục như thế!” Âm Đồng chặt vật trốn tránh xúc tua lúc ẩn lúc hiện bên cạnh, tốc độ né tránh của mọi người đều đã suy yếu, những chiến sĩ với lực lượng và sức chịu đựng là chính như Thương Lăng lúc này cũng phải cố hết sức, người dựa vào nhanh nhẹn để kiếm com như bọn hắn càng khỏi nói không chút thoải mái nào, pháp hệ chức nghiệp còn dựa vào phòng hộ thuẫn trên người, lại được chức nghiệp cận chiến bao vây bên trong, áp lực không quá nhiều, còn mấy thích khách đạo tặc phải bảo vệ pháp hệ chức nghiệp, còn phải cẩn thận mình không bị xúc tua kia giết chết, nhất thời chịu không được.

Phù Tô vẫn im lặng lúc này mở ra kênh đoàn đội, gấp gấp nói: “Mọi người không cần đánh, lập tức lui lại!”

“Tại sao?” Phi Long Tại Thiên nghi hoặc hỏi, hiện tại bọn hắn tuy không chiếm thế thượng phong gì, nhưng không bị tổn thất, vì sao lại phải lui?

“Đó không phải con bạch tuộc bình thường!” Phù Tô vung pháp trượng, một mũi dao băng bay ra chặt đứt xúc tua trước mắt nói: “Các ngươi có nghe qua tên Bắc Hải Cự Yêu?”

Bắc Hải Cự Yêu, là một con cá mực với hình thể cực lớn trong truyền thuyết, sở hữu lực lượng dơ bẩn, đã từng làm đại dương bị ô nhiễm, là con yêu mà khiến đại dương trở nên tối đen không còn chút ánh sáng.

“Hiện tại nửa vui nửa lo, nếu đây là Bắc Hải Cự Yêu, vậy chúng ta không tìm lắm, căn cứ theo thần thoại truyền thuyết, Atlantis chắc chắn ở gần đây, nhưng vấn đề là, bây giờ chúng ta phải làm thế nào để thoát thân?”

Chẳng lẽ bọn hán phải chiến đấu với con cự quái to lớn trong truyền thuyết sao? Việc này thật là một đại phiền toái! Thương Lăng nhũu mày, cẩn thận thu hồi kiếm, thay vào đó tạo nên một ranh giới bảo vệ. “Các người lui trước, chiến sĩ chúng ta cản phía sau!”

Nếu là Bắc Hải Cự Yêu, lấy thực lực hiện tại của bọn hán chắc chắn đánh không lại, nó chẳng những biết tạo ra kết giới hắc ám, điều quan trọng là chỉ cần không công kích trúng điểm yếu của nó, nó sẽ vô hạn mà tái sinh, nói cách khác vô luận người chém bao nhiêu xúc tua của nó, đối với nó đều không ảnh hưởng gì.

Trong khi mọi người nói chuyện với nhau, thế công chậm lại, quái chi bị thương tổn nhỏ, mấy xúc tua lại bắt đầu quất tới không chút kiêng nể.

Tình cảnh của mọi người càng thêm nguy hiểm.

>>Hết chương 73Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Quy Vu Tịch Diệt vừa trốn tránh xúc tua đang quất tới bên cạnh, vừa huy động Già Lam Phong Bạo, hàn quang lóe lên, xúc tua đều bị chặt đứt. Đánh đánh, Đọa Thiên Sư đột nhiên ngăn người, may là Hắc Diệu bắn một cây Xuyên Vân Tiễn qua, thay hán trừ bỏ nguy hiểm “Tịch Diệt, người suy nghĩ gì thế?”

Quy Vu Tịch Diệt không trả lời, vuron tay vào Hư Không Thủ Trạc lấy ra một thứ gì đó rồi bỏ vào trong nước, mọi người nhìn kỹ mới thấy đó là những hạt đậu với các hình thể khác nhau đang dần ngấm vào nước, sau đó lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà điên cuồng sinh trưởng, dây leo đan vào nhau rồi quấn vào một phần xúc tua, thế công bị hoãn lại, áp lực của mọi người nhất thời giảm đi.

Lúc này Hắc Diệu mới nhớ đến, lúc nãy thứ Quy Vu Tịch Diệt lấy ra mấy hạt giống. Đó là lễ vật chia tay mà Bích Hải Lam Thiên đã cho mình lúc ở Phân Giới Sơn, hạt giống ra không khí sẽ sinh trưởng nhanh thành một bụi gai, cuốn lấy thứ đang công kích, là vật phẩm phụ trợ để chạy trốn, nó rất khó chế tạo, lúc trước Bích Hải Lam Thiên và Thiên Không Chi Chiến cực lực không ngừng mà chỉ làm ra được mười hạt. Hán phân năm hạt cho Quy Vu Tịch Diệt, không ngờ, lúc này thứ đó lại phát huy tác dụng lớn như thế.

Không hề do dự, Hắc Diệu cũng lấy năm hạt giống còn lại, đều quăng ra ngoài, dây leo sinh trưởng đan vào dây sinh trưởng lúc đầu, hình thành một cái võng kín không chút kẽ hở, trông như một nhà giam, vây lại Bắc Hải Cự Yêu.

“Thừa dịp này, mọi người chạy mau!”

Quân Sát Bất Quân Mai nhanh trí, sử dụng mũi tên chì đường, mũi tên màu vàng hết sức bắt mắt hiện lên trong nước biển tối đen, bay thẳng về phía trước, mở cho mọi người một con đường sống.

Theo phương hướng mà mũi tên màu vàng bay đi, liễu mạng mà bơi, màu sắc tối đen của nước biển cũng trong dần, Vực-xây Hoa Hồng thét to một tiếng, theo hướng ngón tay của nàng, mọi người nhìn thấy một quần thể kiến trúc cực kỳ nguy nga tráng lệ đột ngột xuất hiện. Đây đúng là thất lạc chi thành mà bọn hán liễu mạng tìm kiếm – Atlantis!

Ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Atlantis không phải là tòa cổ thành hoang phế dưới biển như bọn hán vẫn nghĩ, bỏ qua một khu vực bên ngoài toàn là phế tích, thì khu vực trung tâm của Atlantis, rõ ràng là một thành phố lớn phồn hoa.

Có lẽ vị U Linh Thuyền Trưởng kia chỉ nhìn xung quanh của Atlantis, nên mới nhận định nơi này là tòa phế tích?

“Còn chờ gì nữa? Chúng ta mau tới xem một chút!” Vực-xây Hoa Hồng đã sớm bị kiến trúc bằng đá cẩm thạch trắng này mê hoặc, tay trái giữ chặt Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt, tay phải túm lấy Phong Tiểu Sa bước lên trước.

Ám Đồng nhanh tay cân năng lại, đồng thời vẫy vẫy tay với Cực Đoan Phân Tử, hai đạo tặc cùng lúc ẩn thân đi dò đường.

Khoảng năm phút sau, trong kênh đoàn đội vang lên thanh âm của Ám Đồng: “Các người đứng tại chỗ trước, ở đây có rất nhiều cơ quan cạm bẫy.”

Vừa dứt lời, phía trước có vô số mũi nhọn hình trụ đâm xuyên lên, đậm đặc như rừng gai, từ xa nhìn lại, nó cao khoảng một thân người, nếu lúc này bọn hán lỡ ngỡ chạy đến, có thể hiểu được kết cục thế nào.

Đây là điểm đặc biệt của các chức nghiệp đạo tặc, đều thuộc chức nghiệp ẩn thân, lực công kích của họ không bằng thích khách, tính cơ động không bằng ninja, nhưng nói về việc điều tra địch tình, dỡ bỏ cạm bẫy, đó là ưu thế của họ, nói về chuyện này, nếu không có Ám Đồng cùng Cực Đoan Phân Tử, một đội người cường hãn như bọn hán, cũng sẽ không tránh được công kích của cạm bẫy.

Đường đi tới đây nguy hiểm trùng trùng, nhưng một đội bọn hán lại ngày càng hưng phấn, độ khó nhiệm vụ càng cao, thì phần thưởng sẽ càng lớn, huống

chỉ bọn hần là những cường giả đứng trên đỉnh cao nhất, ngoài mong muốn có phần thưởng, nhiều hơn chính là tâm tính muốn vượt qua chính bản thân.

Càng tiếp cận trung tâm thành trấn, càng thêm kinh ngạc, nơi này được bảo vệ rất hoàn hảo, hơi thở sinh hoạt rất nồng, tựa như hôm qua vẫn còn người sinh sống.

“Các ngươi là ai?” Một thanh âm yếu ớt vang lên, mọi người theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy phía trên một pho tượng cách đó không xa, có một bóng người đang đứng – thay vì nói là đứng, không bằng nói lay động. Bởi vì bóng dáng kia cực kỳ phong phanh, cái đuôi ở nửa người dưới ngẫu nhiên nhẹ nhàng đong đưa, bảo trì cân bằng của thân thể, tựa như sẽ có một ngày nào đó bị cuốn trôi theo dòng nước.

Vây cá màu xanh lam phủ đầy nửa thân dưới, bàn tay có màng, và đôi tai hình quạt, dung nhan xinh đẹp... Hải tộc! Hắc Diệu Chi Ngân cùng Quy Vu Tịch Diệt rất quen thuộc với tạo hình này “Chúng ta là những người lữ hành.”

Hắc Diệu Chi Ngân bước lên trước đoàn người, đi đến trước mặt mỹ nhân ngư, cách đối phương khoảng bốn năm bước chân thì cẩn thận dừng lại, Quy Vu Tịch Diệt đi sát bên cạnh hần, hai tay giấu trong áo choàng đã đặt sẵn trên chuỗi đao của Giả Lam Phong Bạo.

“Người lữ hành... sao? Hãy nhanh rời đi, đại dương đã bị ô nhiễm, nếu không rời đi các ngươi sẽ không thoát được nữa!” Điều khiến người kinh ngạc là, nhân ngư không công kích bọn hần, ngược lại còn hảo tâm khuyên bọn hần rời đi.

Chín mươi chín phần trăm đây là nhiệm vụ! Hắc Diệu Chi Ngân suy tư một lát, nói: “Chúng ta là những người thám hiểm. Tới nơi này để tra xét nguyên nhân vì sao đại dương lại phát sinh dị biến.”

“Vậy sao?” Con người trống rỗng của nhân ngư nhìn hần, sau đó khe khẽ lắc đầu “Các ngươi... không làm được, Hải tộc, đã gần như bị hủy diệt... đi nhanh đi, ở lại cũng chỉ làm vật hi sinh mà thôi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Quy Vu Tịch Diệt có chút không kiên nhẫn, NPC dài hơi như vậy...

“Đó là chuyện thật lâu trước kia, lúc đầu chúng ta chỉ cảm thấy đó là cỗ lực lượng cường đại, từ trên trời rơi xuống, gần như bao trùm toàn bộ đại dương, sau đó chiếu sáng cả đáy biển, khiến toàn bộ Hải tộc kinh hồn táng đảm. Tình hình như vậy kéo dài suốt một ngày, chúng ta sợ hãi chờ đợi, nhưng lại không phát sinh chuyện gì khác, dần dần mọi người cũng an tâm lại. Nhưng, không ngờ qua một thời gian... trong thành bắt đầu có người mất tích, không có mục đích nào mà cứ đi loay quanh trong biển, tựa như bị mất hồn, thấy người liền công kích.” Nhân ngư nhìn thoáng qua mọi người đang một thân chạt vật bởi vì lúc này chiến đấu với Bắc Hải Cự Yêu “Các ngươi cũng gặp trên đường đúng không? Đồng bào thất thường của ta? Theo thời gian qua đi, người thất thường ngày càng nhiều, khiến lòng người của Hải tộc hoảng sợ, có người bắt đầu rời khỏi đây, đến nơi xa hơn sinh sống, mà những người ở lại thì không hề ngoại lệ bắt đầu nảy sinh dị biến, cho đến cách đây không lâu, ngay cả Hải Thần Điện của chúng ta cũng bị quái chiếm cứ... Hải tộc... kết thúc rồi...”

Thì ra là thế, cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc trước gặp phải Hải tộc thì họ bất chấp tất cả xông lên công kích, xem ra đó chính là những người bị thất hồn trong miệng nhân ngư này.

“Hải tộc, đã kết thúc rồi, nhưng nếu không tìm ra nguồn gốc, cả đại dương cũng sẽ bị ô nhiễm, những người thám hiểm, nếu các ngươi đã tới nơi này, thì hãy giúp chúng ta đi, tìm ra nguồn gốc, tiêu diệt nó, như vậy Hải tộc chúng ta cho dù tiêu vong, cũng đủ an tâm.”

Hệ thống nêu lên: “Có nhận nhiệm vụ “Đại dương bị ô nhiễm” cấp bậc SSS hay không, thời gian nhiệm vụ vô hạn.”

Nhiệm vụ cấp bậc SSS... quả nhiên thế giới đại dương có rất nhiều tiết mục... chọn nhận nhiệm vụ, liền thấy khuôn mặt nhân ngư kia như đã trút được gánh nặng, lấy một bọc nhỏ bằng da cá giao cho Hắc Diệu Chi Ngân: “Cầm nó đi, đây là trợ giúp duy nhất của ta cho các ngươi, ta sắp không chống đỡ được nữa rồi... những người thám hiểm, xin hãy giúp ta... giúp ta có được sự yên bình cuối cùng...”

Lời còn chưa dứt, ngực của nhân ngư đột nhiên phát ra bạch quang, Hắc Diệu Chi Ngân không kịp né tránh, bị bạch quang kia bay xuyên qua, cũng may không có thương tổn gì, bạch quang chỉ đơn thuần xuyên qua thân thể hần, bay về hướng Đông.

Đang lúc hần buồn bực, một quang mang màu lam xẹt qua, nhân ngư vừa nãy còn nói chuyện với hần lúc này vung hai tay lên, một cái băng tiễn bay tới, cũng may Quy Vu Tịch Diệt bên cạnh một mực cảnh giác đề phòng, Giả Lam Phong Bạo đồng thời được rút ra, xẹt ngang cổ họng nhân ngư, thân thể đối phương lập tức hóa thành bọt biển rồi biến mất, chỉ để lại tại chỗ một vỏ sò.

Mặc dù biết đây là nội dung vốn đã được sắp xếp sẵn, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn không khỏi thờ dãi một tiếng, bước lên nhặt vỏ sò trên đất, nhưng kỳ quái là, vỏ sò này dường như không quá giống với những cái mà bọn hần thấy lúc trước, so với những vỏ sò mà các Hải tộc khác rơi xuống, mảnh này lớn hơn một ít, cả vật thể trắng tinh, ở mép hình quạt còn có một hoa văn màu đỏ tươi, thoạt nhìn xinh đẹp mà quý dị.

Cầm vỏ sò trong tay, giám định nó, trên vỏ sò liền hiện ra hàng chữ: “Hải Dương Chi Tâm: vật phẩm trang sức, làm tăng hiệu quả pháp thuật lên cao nhất, kỹ năng phụ trợ: Phục Tò: trong ba mươi giây sau khi sử dụng, hiệu quả của tất cả pháp thuật trị liệu tăng gấp bội, kỹ năng làm lạnh thời gian một giờ, vật phẩm cấp bậc: từ giai, vật phẩm phẩm chất: sử thi.”

Phía dưới vỏ sò còn có thêm hàng chữ nhỏ: “Thông qua nơi cuối cùng muốn đi.”

Không cần nói đây là cực phẩm dành cho những chức nghiệp trị liệu, Đại Vương Hoa lúc trước đưa cho Bích Hải Lam Thiên, thứ này chắc chắn nên phân cho Quân Sát Bất Quân Mai và Vực-xây Hoa Hồng. Nữ mục sư nhìn thoáng qua vỏ sò xinh đẹp trong tay Hắc Diệu, suy tư trong chốc lát. Quyết đoán nói: “Vẫn là nên đưa cho Quân Sát Bất Quân Mai đi, hiện tại ta dùng nó thì có chút lãng phí.”

Kỹ năng của nàng thấp hơn Quân Sát Bất Quân Mai một chút, pháp thuật cũng không phong phú bằng đối phương, mà nếu Quân Sát Bất Quân Mai có thêm vật phẩm trang sức thì sẽ như hổ thêm cánh, Atlantis cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa bọn họ vừa mới nhận nhiệm vụ cấp bậc SSS, mỗi người đều phải tăng lực lượng của mình lên cực mạnh.

“Cũng được, Hoa Hồng, khi về bảo Âm Đồng làm cho người một cái khác thật tốt.” Túy Sát Giang Sơn rất hài lòng hành vi của Vực-xây Hoa Hồng, đánh giá về nữ mục sư cao lên một ít.

“Nha hô hô hô hô... Ta đây không khách khí đâu, trăm sự đều nhờ người, Tiểu ~ Đồng ~ Đồng ~” Vực-xây Hoa Hồng bộc phát một trận cười của nữ vương, khiến mọi người vốn đã lạnh vì ngâm trong nước biển nay càng thêm nổi da gà. Bọn hắn sao có thể quên bản chất ác liệt của nữ nhân này?

Hào cảm lúc này đối với Vực-xây Hoa Hồng bây giờ rớt thẳng xuống đáy cốc.

>>Hết chương 74Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Mê cung trong trò chơi, đều rất tra tấn người khác, huống chi mê cung này lại được kiến tạo dưới đáy biển. Nơi nơi đều là thủy thảo dùng để che khuất tầm mắt, đá san hô rải đầy đánh lạc hướng, nhìn qua có chút khác, nhưng khi đi đến lại không thấy cảnh tượng có gì khác nhau, khiến đoàn người gần như phát điên.

“Ta kháo! Thấy qua thứ gây sức ép, nhưng chưa thấy qua thứ nào gây sức ép đến như vậy!” Không kiên nhẫn chém đứt thủy thảo gây trở ngại trước mắt, Cục Đoan Phân Tử buồn bực nói. Mê cung này được kiến dựng phi thường biến thái, cả đại dương trống không, ngoài đoàn người thám hiểm Quang Ảnh Thành bọn hắn ra, ngay cả một bóng người cũng không có. Lúc mới bắt đầu còn hy vọng sẽ có quái để bọn hắn giải sầu, nhưng đi hết nửa ngày lại không có quái gì cả.

Nói thật thì không có cái gì gọi là hoàn hảo, nhưng nơi này cơ quan tràn đầy, đủ loại hình thức, bố trí thì chỉ chít như sao trên trời, loại nào cũng có, lực sát thương cũng thực biến thái. Quá xảo quyết quá nham hiểm, đủ cả ngũ độc. Mà điều khiến người khác buồn bực là, trong cái mê cung này, mũi tên của Quân Sát Bất Quân Mai không nhảy, điều này càng khiến mọi người như bánh xe bị xỉ hơi.

Trong đội ngũ chỉ có hắn và Âm Đồng là đạo tặc, hai mươi mấy cái mạng của đội đều đặt trên người hai bọn hắn, không khỏi khiến hai người vật dấy tinh thần, hết sức chuyên chú tìm kiếm và đỡ bỏ cạm bẫy. Cũng may lúc này khi nhận nhiệm vụ của nhân ngư, trong bọc nhỏ là Nhân Ngư Chi Lệ có năng lực giúp người ăn vào vĩnh viễn hô hấp được dưới nước, nếu không cho dù không mệt chết cũng sẽ bị nín thở chết trong cái mê cung này. (Chương trước ghi là cái bọc làm bằng da cá mà ta hiểu sai ý nên viết là mảnh da cá, đã sửa)

“Ta nghĩ chúng ta hẳn nên đi con đường bên trái này.” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt cũng rất bận rộn trong đội, đột nhiên vỗ vỗ vai của Âm Đồng đang đi phía trước rồi nói.

“Sao?” Âm Đồng kinh ngạc quay đầu lại, bởi vì năng lực của đội quá mức biến thái, nên khiến cho quang mang của triệu hoán sư này bị che đi, tuy nhiên năng lực của Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt, trong trò chơi tuyệt đối cũng thực nổi tiếng.

“Trực giác...” Triệu hoán sư giải thích như không giải thích, kỳ thật hắn cũng không rõ, dù sao thì vẫn có cảm giác phải đi bên trái.

“Được rồi.” Âm Đồng gật đầu, rẽ trái đi trước, dù sao hắn cũng không có chủ ý, rốt cuộc nên đi bên nào, không bằng cứ nghe ý kiến của đối phương.

“Rẽ trái.”

“Rẽ phải.”

“Đi giữa.”

Khi Âm Đồng và Cục Đoan Phân Tử đỡ bỏ cạm bẫy cuối cùng, thở ra một hơi. Thì mọi người phát hiện bọn hắn đã bỏ lại cái mê cung kia ở phía sau.

“Thật lợi hại! Phong Tử!” Vực-xây Hoa Hồng vỗ thật mạnh lên vai Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt tán thưởng.

Không thể không thừa nhận, sau khi bọn hắn nghe theo lời triệu hoán sư, lộ trình đã không còn vòng vòng nữa.

“Hắc hắc, từ lâu đã thích một mình chơi trò mê cung.” Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt cười.

“Vây là kinh nghiệm đã được tích lũy từ lâu.” Thoát khỏi khốn cảnh, tâm tình mọi người đương nhiên tốt hơn.

“Ách... cũng không có kinh nghiệm gì, hoàn toàn là do trực giác thôi...” Triệu hoán sư ngượng ngùng gãi đầu, kỳ thật hắn không có kinh nghiệm gì, chỉ đi theo cảm giác. Nhưng trực giác của hắn còn chuẩn xác hơn mũi tên của Quân Sát Bất Quân Mai, trong mắt người khác, cũng thật huyền diệu không thể giải thích.

“Lợi hại! Nếu có mê cung nào nữa thì phải dựa vào ngươi rồi!” Cực Đoan Phân Tử cho đối phương một cái ôm thật chặt, tên này tuyệt đối là người trong bảo khố! Vào mê cung, càng ít đi đường vòng, đại biểu cho việc càng ít cạm bẫy...

“Nhưng... bây giờ chúng ta phải làm gì?” Thanh âm của Bất Ái Thường Nga vang lên cực kỳ sát phong cảnh, tay hắn chỉ về cánh cửa bằng đá đóng chặt phía trước. Cánh cửa kia cao khoảng mấy người hợp lại, hoàn toàn được tạc từ một tảng đá lớn, trên mặt là hình các loài sinh vật biển, còn có thêm Hải tộc nhìn rất sinh động.

Không cần phải nói, sau cửa đá này chắc chắn có cái gì đó, nhưng vấn đề là bây giờ bọn hắn làm thế nào để mở ra cửa đá này? Cánh cửa lớn được tạc từ đá, không thể nào đẩy được, lại đóng kín như bưng, làm người khác vô kế khả thi.

“Đồng Đồng ngươi đến thử xem.” Thương Lăng đặt tay lên cửa đá, suy tư một lát, quay đầu nói.

Ám Đồng bị điểm tên, bước lên phía trước, sau khi làm cái gì đó với cửa đá khoảng năm sáu phút, về mặt thất bại lui về: “Không được, ta thử rất nhiều lần, nhưng không mở ra được.”

Là đạo tặc, kỹ năng mở khóa của Ám Đồng không người có, ngay cả hắn cũng không mở khóa được, những người còn lại đừng ôm hy vọng gì.

“Đừng nản chí, chúng ta nghĩ biện pháp khác.” Túy Sát Giang Sơn vỗ vỗ vai an ủi Cực Đoan Phân Tử. Kỹ năng mở khóa của đạo tặc không có hiệu quả, việc này nằm trong dự kiến của bọn hắn, dù sao vừa nãy trong mê cung, ngay cả mũi tên của Quân Sát Bất Quân Mai cũng không nhạy, lấy độ khó của trò chơi mà nói, sẽ không để mọi người thoải mái hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc mọi người đứng tại chỗ với những vẻ mặt khác nhau suy nghĩ đối sách, Quân Sát Bất Quân Mai đột nhiên đi đến trước cửa đá, cũng không biết hắn đã làm gì, đột nhiên cánh cửa kia ầm ầm mở rộng ra.

Mọi người sững sốt một chút, cùng lúc nhìn về phía Quân Sát Bất Quân Mai. Đại tể ti Nhân tộc vươn tay, một vỏ sò được xỏ dây dùng làm vòng cổ xuất hiện trước mắt mọi người, rõ ràng là thứ mà nhân ngư vừa nãy đã rút xuống, ‘Hải Dương Chi Tâm’. “Ta chỉ đặt cái này lên cửa, cánh cửa liền mở ra.”

“Giỏi quá! Sao ngươi lại nghĩ ra?” Thổ hệ pháp sư Phong Tiểu Sa đều giống hắn xuất thân từ công hội Long Chiến Tứ Dã, quan hệ giữa hai người cũng thân hơn. Pháp sư đoạt lấy vòng cổ vỏ sò trong tay đối phương, lật qua lật lại nhìn, thứ này có nhìn ở góc độ nào đi nữa cũng không thể tượng tượng nó với chìa khóa được.

“Phía trên có ghi.” Quân Sát Bất Quân Mai chỉ chỉ hàng chữ nhỏ “Thông qua nơi cuối cùng muốn đi” của Hải Dương Chi Tâm. (sr các nàng là chương trước ta edit bậy cái tên, đã sửa =.= *lau mờ hồi* sao chương trước mình làm ẩu quá)

Thiên Không Chi Chiến thăm bệ phục sự cẩn thận của vị đại tể ti này, quả nhiên những thành viên của Quang Ảnh Thành đều không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Vẫn như trước là Ám Đồng và Cực Đoan đi dò đường, chẳng qua sau khi hai tên này đi vào cánh cửa đá thì không có tin tức, người bên ngoài đứng chờ khoảng ba mươi phút mà không thấy hồi âm, không khỏi lo lắng.

“Đồng Đồng, Cực Đoan, có nghe ta nói không?” Thương Lăng rót cuộc nhện không được, gọi hai đạo tặc trong kênh đoàn đội.

Thông thường khi đạo tặc dò đường bọn hắn đều tận lực không liên lạc với đối phương, chủ yếu để phòng đối phương không vì phân thân mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng hai tên kia vô thanh vô tức trong khoảng thời gian dài như vậy, bọn hắn khó tránh khỏi lo lắng.

“Thương Lăng lão đại, chúng ta không sao...” Thanh âm của Ám Đồng cuối cùng cũng vang lên, mọi người nghe thấy bọn hắn không có chuyện gì, mới thở ra một hơi.

“Nhưng nơi này thật sự rất quý dị.” Cực Đoan Phân Tử nói tiếp.

“Sao thế? Có gì nguy hiểm?” Túy Sát Giang Sơn nhú mày, những nơi nguy hiểm mà lúc trước hắn từng đi qua, ngoài Lợi Tắt Hưu Tháp thì chính là Thông Thiên Tháp, nhưng thế giới đại dương này thật sự quý dị hơn nhiều so với hai chỗ kia, hắn không thể không cẩn thận, những người bên cạnh là đồng đội đáng tin tưởng nhất, mất đi một người là mất đi sự tồn tại không thể cứu vãn. (Chữ Lợi Tắt Hưu Tháp ở chỗ này thật ra tác giả viết là Lợi Tắt Tu Tháp =.= ta nghĩ tác giả viết sai bởi vì 2 chữ đồng âm, nên tự sửa lại)

“Nguy hiểm... thì không có, nói chung các ngươi hãy thử vào sẽ biết, nhưng phải cẩn thận, đừng có làm ra thanh âm hoặc tiếng động lớn.” Ám Đồng do dự một chút rồi nói.

Không biết hai tên này gặp phải chuyện kỳ quái gì bên trong, mọi người không khỏi tò mò, ai cũng đều bước đi nhẹ nhàng vào cánh cửa lớn kia.

Sương mù che khuất tầm mắt dần dần tán đi, mọi người bước vào cửa, sau khi nhìn thấy cảnh tượng quý dị trước mặt đều giật mình tròn tròn mắt.

Thật quý dị, đối với cảnh tượng trước mắt bọn hắn, chỉ có thể dùng hai từ quý dị để hình dung. Cả không gian này, dùng thị lực đều có thể thấy hết, tất cả đều là người – không, nói họ là người thì không đúng. Nhìn hình thái bán trong suốt này, bọn họ hẳn là linh hồn của những Hải tộc đã chết!

“Thật nhiều...” Bất Ái Thường Nga thấp giọng nói. Không thể đếm nổi số lượng của những linh hồn này, tụ tập cùng một chỗ, từ xa nhìn lại rất giống với sương mù bao phủ đỉnh núi vào những lúc sáng sớm.

Suy nghĩ sơ qua một chút, xem ra có khoảng mấy vạn linh hồn, bọn họ đều quay mặt vào trong, tụ lại một chỗ, tựa như cục sắt bị nam châm hút vào, mở rộng hai tay, dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

“Chẳng lẽ phải đánh bọn họ?” Lục Đạo Luân Hồi đau đầu xoa xoa trán, nghĩ đến nhiệm vụ đầu tiên yêu cầu Hắc Diệu và Tịch Diệt giết 9999 Hải tộc, lần này đến phiên cả đội bọn hắn giết linh hồn cũng không phải không thể – tuy rằng số lượng hơn con số 9999 rất xa.

“Có lẽ, nhưng tốt nhất mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Hắc Diệu Chi Ngân nghiêm túc nói. Hệ thống có lẽ sẽ thực sự vô lương tâm mà tạo ra nhiều linh hồn để bọn hắn giết, nhưng những linh hồn này không giống với Hải tộc mà lúc trước bị giết. Số lượng của Hải tộc bên ngoài kia tuy không ít, nhưng dù sao phân bố cũng thưa thớt. Nhưng ở trong này, số linh hồn chỉ có thể dùng vạn để đếm đã vậy còn tụ tập lại một chỗ, khó bảo toàn việc nếu đánh một con, sẽ không có thêm mấy ngàn con xông lên. Đến lúc đó khoảng hai mươi người bọn hắn chỉ có thể bị giẫm chết...

“Các người ra ngoài đi, ta đến.” Quy Vu Tịch Diệt rút Già Lam Phong Bạo ra, nói một câu ngắn gọn, nghiêng đầu, ý bảo những người còn lại lui ra ngoài cửa.

Quy Vu Tịch Diệt có kỹ năng ẩn thân bất cứ lúc nào, lại thêm “Ảnh Thuần”, thuận di với cự ly xa. Quả thật là người thích hợp nhất đảm đương nhiệm vụ thí nghiệm, hơn nữa khinh giáp của hắn lại có thêm kỹ năng miễn một lần tử vong ‘Thủ Hộ Của Bifrons’, nhiệm vụ này ngoài hắn thì còn ai đảm đương nổi đây?

“Được, người cẩn thận!” Biết thực lực đối phương rất biến thái, nhưng Hắc Diệu vẫn lo lắng dặn dò một câu, mới đi theo đội ra cửa.

Khoảng mười lăm phút sau, thanh âm của Quy Vu Tịch Diệt vang lên trong kênh đoàn đội: “Vào đi.”

“Thế nào?” Phù Tô nhìn linh hồn khắp phòng hỏi.

“Ta thử bảy lần, mỗi lần sẽ có năm con đi qua, cấp bậc 300.” Quy Vu Tịch Diệt thần nhiên nói.

“Vậy thì tốt, bắt đầu giết đi.” Hắc Diệu thờ ra một hơi, đẩy nhẹ Bất Ái Thường Nga bên cạnh “Người đi dẫn quái, chú ý dùng kỹ năng, chỉ lấy tiền bình thường để bắn.” Đây là vì sau khi dẫn quái tới, các chiến sĩ có thể đơn giản tiếp nhận thù hận, bằng không nếu chiêu thức đầu sử dụng quá độc, quái sẽ chỉ đuổi theo cung tiễn thủ, chết cũng không quay đầu lại.

Thương Lăng cẩn thận dùng khiên phòng ngự lớn, quái cấp 300, mặc dù đã là ngoại gia mãn cấp, nhưng vẫn không dám chủ quan.

Năm con, mặc dù cấp bậc cao nhưng không đủ để hai mươi mấy người dính răng, không đến ba phút đã diệt sạch. Linh hồn hóa thành quang mang màu vàng rồi tiêu tán, tuân theo tập quán keo kiệt của quái vật sống dưới nước, cái gì cũng không rớt ra.

Mọi người cũng không quan tâm, dù sao bọn hắn đang làm nhiệm vụ, chỉ cần giá trị của phần thưởng cuối cùng bằng với giá trị ngân phiếu là được.

“Người có phát hiện không?” Sau khi giết khoảng mấy chục con quái, Phi Long Tại Thiên đột nhiên ngừng động tác trên tay, nhìn về phía Túy Sát Giang Sơn.

Đối phương dựng thẳng Michelangelo, cũng gật đầu. Sau một hồi chém giết bọn hắn mới dần phát hiện, những linh hồn này một lần lên năm con, nhưng nó cứ nối đuôi nhau một đám mà tới, ngay cả thời gian để thở cũng không có, quả thực là chiến thuật đánh luân phiên. Trong phòng này có mấy vạn con, lúc đầu thì không sao, nhưng nếu cứ thế mà đánh, thì bọn hắn sẽ bị mệt chết.

>>Hết chương 75Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76

“Bây giờ hãy nghe ta chỉ huy!” Phù Tô phóng ra một chiêu Băng Hà Thế Kì, tạm thời đông lại mấy linh hồn, sau đó nhanh chóng nói trên kênh đoàn đội: “Ta sẽ phân tổ, mọi người nghe rõ!”

Tổ một, Thiên Không Chi Chiến, Bất Ái Thường Nga, Bích Hải Lam Thiên, Nhất Quỷ Tha Dao, Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt.

Tổ hai, Phi Long Tại Thiên, Tiềm Long Tại Uyên, Sa Mạc Chi Ứng, Phong Tiểu Sa, Quân Sát Bất Quân Mai.

Tổ ba, Túy Sát Giang Sơn, Lục Đạo Luân Hồi, Cự Đoan Phân Tử, Hoàn Mỹ Phong Bạo, Vực-xây Hoa Hồng.

Tổ bốn, Thương Lăng, Âm Đồng, Phù Tô, Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt.

“Tốt, bây giờ người của tổ một đến đây, những người còn lại toàn bộ rút ra ngoài cửa đá!”

Trong khoảng thời gian ngắn, chia tổ rõ ràng, công thủ phân đều, xa gần phối hợp, người có năng lực tính toán như vậy ngoài Phù Tô ra, không ai có thể làm được.

Năng lực của ba người Thiên Không Chi Chiến có hơi thấp, nhưng Nhất Quỷ Tha Dao công cao, và mười con triệu hoán thú của Bất Phong Ma Bất Thành Hoạt có thể bù lại điểm này. Nên khi cả đám người rút đi, tình hình chiến đấu mặc dù căng thẳng, nhưng không tới nỗi không thể ứng phó.

Đứng ngoài cửa khoảng ba phút, đợi đến khi giải trừ trạng thái chiến đấu, Phù Tô vẫy tay với Hắc Diệu Chi Ngân nói: “A Diệu, chuyện còn lại phải nhờ người, không chỉ có thức ăn, mà còn được thủy để tiếp tế, trên người chúng ta cũng có mang theo chút nguyên liệu, nếu không đủ thì hãy nói với ta một tiếng.”

Thấy Hắc Diệu Chi Ngân gật đầu đáp ứng, Phù Tô nhìn qua những người khác rồi tiếp tục phân nhiệm vụ: “Dưới đáy biển không thể dựng trường bồng, mọi người hãy tùy ý tìm chỗ nghỉ ngơi, mỗi tổ ba tiếng đổi một lần, mọi người hãy chú ý thời gian.” Tinh Linh pháp sư nói xong, đi thẳng đến một khối đá san hô gần đó, ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba tiếng trôi qua, tổ hai của Phi Long Tại Thiên đi vào, để tổ một của Thiên Không Chi Chiến đi ra. “Hô... mệt quá...” Nhất Quỷ Tha Dao cùng Bất Ái Thường Nga chạy ra ngồi phịch xuống đất, ba tiếng đánh không ngừng tay, ngoài uống được thủy ra thì đều là giết quái, khó trách sắc mặt của bọn hắn không quá tốt.

Tuy nói bọn hắn đã giết mấy trăm quái trong ba tiếng, nhưng so với tổng số hàng vạn mà nói, bắt quá chỉ là một góc nhỏ thôi.

Thiên Không Chi Chiến chặt vật cấm Naraku Chi Kiếm lên mặt đất, chống đỡ thân thể đang lung lay sắp ngã, là người nhận thương tổn, có thể nói hắn là người vất vả nhất. Hắc Diệu Chi Ngân đi qua đưa cho tổ hắn mỗi người một lọ nước trái cây, và một cái sandwich kẹp thịt nướng. Năm người vốn đã sức cùng lực kiệt trông thấy nó như thấy người yêu, nhanh chóng tiếp nhận, ngay cả nói cũng không kịp, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Người còn lại thấy tình trạng chật vật của bọn hắn, tâm cũng đồng tình, bắt đầu lo lắng cho tương lai mấy ngày sau của mình.

Bọn hắn hai mươi bốn giờ thay nhau ra trận, một ngày nhiều nhất cũng chỉ tiêu diệt ba bốn ngàn quái, hướng hồ càng về sau, mọi người càng mệt mỏi, lực công kích cũng theo đó tụt dốc. Cho đến khi bọn hắn diệt sạch sẽ tất cả linh hồn, thì đã qua mười ngày.

“Ta kháo...” Lúc này bọn hắn bất chấp vấn đề hình tượng gì đó, tất cả đều như mấy con chó sắp chết nằm bẹp xuống đất, ngay cả ngón tay cũng không muốn động.

Phía sau bỗng chớp động một mảng kim quang, vốn những linh hồn khi chết hóa thành bụi màu vàng, đột nhiên bắt đầu chuyển động, chậm rãi tụ lại một chỗ, cuối cùng là hình thành một thực thể lớn.

“Không phải BOSS chứ?” Hiện tại bọn hắn đã mất hết sức chiến đấu, nếu BOSS ra chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Cũng may lần này hệ thống không bỏ đá xuống giếng, thực thể kia dần ngưng kết thành hình một quả trứng, hơn nữa cái tên màu vàng biểu hiện đó là một NPC.

“Là ai giải cứu ta ra khỏi hỗn loạn?” Quả trứng tỏa ra kim quang thể nhưng lại mở miệng nói chuyện, tuy thanh âm có chút ồm ồm, nhưng xác thật là nó đang nói chuyện.

“Ta nghĩ có lẽ ngươi đang nói chúng ta.” Thật sự không còn sức lực, Tủy Sát Giang Sơn chỉ có thể nằm trên mặt đất trả lời câu hỏi của đối phương.

“Có thể đến được đây, nghĩa là các ngươi nhất định đã tiêu diệt thể xác hung bạo của chúng ta, giải phóng linh hồn bị trói buộc của chúng ta có phải không?” Quả trứng tiếp tục hỏi.

“Hắn là... đúng...”

“Từ rất lâu trước kia, Hải tộc chúng ta đã bị một cỗ lực lượng không hiểu là gì ăn mòn, linh hồn bắt đầu rời đi thân thể, bị người khác sử dụng, ngàn năm bị trói buộc ở đây, dần dần tụ tập lại, theo số lượng linh hồn, xem ra Hải tộc đã diệt vong rồi phải không?” Thanh âm của trứng có chút bi thương “Nhưng chỉ cần đại dương không cạn, thì Hải tộc chúng ta liền có hy vọng, cảm tạ các ngươi đã giải cứu chúng ta.”

“Cầm lấy, đây là tâm lòng của chúng ta, mặc dù nó không thể báo đáp hết những chuyện mà các ngươi đã giúp...”

Lời nói của trứng vừa dứt, mọi người liền nghe thấy thanh âm hệ thống nêu lên “Nhiệm vụ ‘Đại dương bị ô nhiễm’ đã hoàn thành.”

Sau đó quả trứng lơ lửng giữa không trung đột nhiên nổ mạnh, bột phấn màu vàng như dòng nước chui vào thân thể mọi người, trong túi của ai cũng xuất hiện một vỏ sò màu vàng, phía trên viết “Sự cứu giúp cuối cùng: vật phẩm buộc định, không thể mua bán, giao dịch, rơi xuống. Có thể thay thế chủ nhân từ vong một lần.”

Có cái này nghĩa là có thêm một mạng, thứ này quả thật không tồi, thật giống như quả trứng đó nói, phần thưởng này có quan hệ trực tiếp đến một hồi

lao động vất vả của bọn hắn!!!!

“Vậy là xong rồi?” Tiềm Long Tại Uyên không cam lòng hỏi, bọn hắn suýt chết đi sống lại, đánh nhiều ngày như thế mà chỉ nhận được một vật nhỏ như vậy? Đây là nhiệm vụ cấp bậc SSS. Hệ thống không phải quá keo kiệt rồi chứ?

Lúc mọi người còn đang buồn bực và tức giận, phòng đột nhiên sụp đổ, nháy mắt lún sâu xuống đất, mọi người không hề phòng bị mà bị rơi xuống theo mấy tầng đá.

“Đây lại là đâu?” Mọi người bị hệ thống đùa giỡn khiến mặt mày xám tro đứng lên khỏi mặt đất, cũng may đây là đáy biển, ít nhất còn có sức nổi, bằng không từ chỗ cao như vậy mà ngã xuống, tất cả bọn hắn chết chắc.

Đây dường như là một không gian bị phong ấn, ánh sáng cực kỳ âm đạm, chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của đội hữu bên cạnh mình, đúng lúc này, trên người Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên toát ra một đạo lam quang đẹp mắt, sau đó một cái bóng xuất hiện trước mắt mọi người. Nam tử tuấn mỹ tóc bạc, bì giáp cũng màu bạc, đột nhiên xuất hiện khiến mọi người giật mình, bọn hắn cuối cùng cũng nhớ ra mỹ nam tử này là Phong Long Già Lam mà lúc trước đã từng hiện thân.

“Già Lam?” Quy Vu Tịch Diệt nghi hoặc gọi đôi phương một tiếng, nhưng tâm tư của cự long này hoàn toàn đặt ở nơi khác, nên một tiếng này kêu ra cũng không phản ứng. Chỉ thấy hắn tập trung nhìn phía trước, đang đứng đột nhiên nhào lên, trầm mặc một hồi lâu mới cúi đầu gọi: “Vương...”

Thanh âm kia không lớn, cũng rất áp lực, mọi người nghe thấy đều có thể cảm giác đó là sự bi thương không cách nào hóa giải.

Không biết là ai phát ra đại hòa cầu, ánh lửa chiếu cả căn phòng, lúc này mọi người mới thấy Phong Long Già Lam đang dán sát cả người lên một vật trong suốt. Đó là một vách chắn hình nửa vòng tròn thật lớn, trong suốt như thủy tinh, còn tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Trong vách chắn, là một con quái vật thật lớn nằm sấp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, nếu không phải chỗ bụng còn phập phồng, chứng tỏ con cự long này vẫn còn hô hấp mỏng manh, thì chắc chắn tất cả mọi người đều nghĩ nó hẳn là một khối thi thể.

Nhưng tình trạng của con cự long kia quá mức thảm thiết, làn giáp màu vàng bao trùm cả người đã không còn phát ra ánh sáng, hơn nữa có nhiều nơi bị tróc ra, tứ chi bị xiềng xích màu vàng xỏ xuyên, chặt chẽ đóng cự long dính với mặt đất, mảng đất dưới thân cự long đã biến thành màu đen, người có kinh nghiệm chỉ cần liếc mắt cũng đủ nhìn ra, đó là do vết máu khô lưu lại.

“Vương... vương của ta...” Tiếng gọi của Già Lam Phong Bạo rốt cuộc cũng được đáp lại, cự long bị nhốt trong kết giới cố sức mở mắt, nhìn thấy Phong Long đang đứng trước mặt mình, đôi mắt hồ phách thật to chớp chớp, vẻ mặt nhân tính hóa toát ra bi thương và ủy khuất. Nhưng vì thân thể không chống đỡ nổi mà phải lập tức khép mắt lại.

Hắc Diệu và Tịch Diệt đứng phía sau Già Lam nhìn thấy cảnh tượng này thì lập tức hiểu ra. Quả nhiên là trí não có lỗi suy nghĩ độc lập.

Phản ứng của Già Lam càng thêm kịch liệt, chỉ thấy dòng nước lấy Phong Long làm trung tâm mà mãnh liệt xoáy tròn, càng xoáy càng nhanh, lực lượng cường đại khiến mọi người trong Quang Ảnh Thành không thể không dùng thuật phòng hộ để tự bảo vệ mình.

“Báo thù! Chúng ta phải báo thù!” Phong Long bi thương phẫn nộ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

“Đinh... hệ thống nêu lên, nhiệm vụ ‘Tìm kiếm Hoàng Kim Long’ của ngài đã hoàn thành, có nhận nhiệm vụ tiếp theo ‘Giải cứu Hoàng Kim Long’ hay không? Kỳ hạn một tháng.”

Trong cảnh tượng hỗn loạn như thế, thanh âm của hệ thống có vẻ nhỏ bé không đáng kể, nhưng mọi người luôn cảnh giác cũng không bỏ qua thanh âm quan trọng này. Lúc kiến tạo Quang Ảnh Thành cũng là lúc nhận nhiệm vụ Tìm kiếm Hoàng Kim Long, giờ cuối cùng cũng hoàn thành, kế tiếp tất nhiên phải là nhiệm vụ giải cứu, mọi người không cần nói cũng chọn “Nhận”.

Già Lam bạo phát xong, nước biển hỗn loạn cũng dần lắng đọng lại.

Thanh âm hệ thống lần thứ hai vang lên, chẳng qua lần này là thông cáo với thế giới: “Nơi phong ấn Hoàng Kim Long đã bị phát hiện, thế giới phân ra hai đại trận doanh là Quang Minh và Hắc Ám, hệ thống phải tiến hành đổi mới trong thời gian hai mươi lăm phút, các ngoạn gia không cần logout, hệ thống sẽ truyền tổng ngoạn gia đến đường ranh giới của trò chơi.”

>>Hết chương 76Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Ngồi trong phòng nghỉ mà hệ thống đầu não chuẩn bị cho ngoạn gia, mọi người của Quang Ảnh Thành hai mặt nhìn nhau, một lúc sau Hoàn Mỹ Phong

Bạo mới mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Không thể tưởng tượng được lần này chúng ta lại làm ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy.”

“Không biết Quang Minh cùng Hắc Âm trận doanh là chuyện gì, nhưng chắc chắn chúng ta sẽ vào Hắc Âm trận doanh.” Lục Đạo Luân Hồi quét mắt nhìn những người ngồi đây, Hắc Diệu thì không cần phải nói, trời sinh là Ma tộc, hiện tại Quy Vu Tịch Diệt là Đọa Thiên Sứ, Thương Lăng, Phù Tô, Túy Sát Giang Sơn vừa chuyển chức thành Hắc Âm Chúc Dân, hơn nữa muốn giải cứu Hoàng Kim Long chắc chắn phải đối nghịch với Thần tộc, Quang Ảnh Thành bọn hắn ngay từ đầu đã nghiêng về gia nhập Hắc Âm.

“Hơn nữa nhiệm vụ này chỉ có thể thành công, không thể thất bại.” Hắc Diệu Chi Ngân bổ sung thêm một câu, hắn vẫn không quên lời dặn mà lúc trước Lucifer đã nói, nhiệm vụ này là duy nhất, nếu thất bại, ý thức thể mà đầu não Hoàng Kim Long vừa có, sẽ vĩnh viễn bị cắt bỏ.

“Các người mau lên diễn đàn nhìn một chút đi, loạn thành một đồng rôi...” Cục Đoan Phân Tử luôn một mực ngăn người, đột nhiên nhảy dựng lên, lúc này hắn vừa về phòng nghỉ, đã khẩn cấp truy cập diễn đàn của Lost temple, không ngoài dự kiến, lần đổi mới này rất trọng đại, khiến cho diễn đàn sôi trào một lần nữa.

Một bài post tên là được đẩy lên cao nhất, mọi người bình tĩnh phân tích thể cục hiện tại của trò chơi. Không thể không nói từ sau lần Quy Vu Tịch Diệt bị đọa thiên, thanh thế của Hắc Âm trận doanh lập tức vượt xa Quang Minh trận doanh, dù sao ba người đứng đầu bảng cao thủ đều gia nhập vào Hắc Âm trận doanh – thứ nhất là Quy Vu Tịch Diệt, thứ hai là Túy Sát Giang Sơn, thứ ba là Hắc Diệu Chi Ngân (thứ hạng căn cứ vào thứ tự xếp hạng của đại hội Thiên Hạ Độ Nhất Vô Đạo lần thứ nhất).

Có người đưa ra câu hỏi, hiện tại xuất hiện xu thế nghiêng về một bên, những ngoại gia lựa chọn Quang Minh trận doanh có khi nào sẽ bị người của Hắc Âm trận doanh áp bách đến không ngóc đầu dậy nổi. Đối với vấn đề này phía chính phủ trả lời thật khéo léo, nói gì mà hai đại trận doanh sinh ra là để tăng cường tính đối kháng giữa các ngoại gia, hệ thống tuyệt đối sẽ không phát sinh tình huống thiên vị một bên. Quang Minh trận doanh cũng sẽ có một số chức nghiệp đặc thù với thực lực cường đại, còn việc phải làm thế nào ngoại gia mới đạt được chức nghiệp này thì mỗi ngoại gia tự mình cố gắng.

Ngụ ý là, hai đại trận doanh tuy mỗi bên một vẻ, nhưng việc Hắc Âm trận doanh tập hợp đều là cường giả thì chính phủ sẽ không nhúng tay can thiệp, cứ như vậy, đương nhiên có rất nhiều ngoại gia gia nhập Hắc Âm trận doanh, nhưng đồng thời cũng có không ít người coi trọng không gian phát triển thật lớn của Quang Minh trận doanh.

Dù sao thì hiện tại Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt đã phân biệt chiếm cứ chức nghiệp đặc thù duy nhất của Hắc Âm trận doanh là Tài Quyết Giả và Hành Hình Giả, nhưng chức nghiệp đặc thù của Quang Minh trận doanh vẫn chưa xuất hiện, người có năng lực lập tức phóng đến Quang Minh trận doanh.

Trước không nói diễn đàn đã đầy tiếng ồn ào vì lần đổi mới này, hai mươi lăm phút của hệ thống trôi qua rất nhanh, ngoại gia về lại trò chơi thì thấy trước mặt mình xuất hiện cái bảng giống với khi bắt đầu tạo nhân vật, đầu tiên là xuất hiện một khung đối thoại, hỏi người lựa chọn Quang Minh trận doanh hay Hắc Âm trận doanh. (Đương nhiên những người như Hắc Diệu Tịch Diệt và Thương Lăng bọn hắn vừa làm nhiệm vụ chuyển chức đã sớm là thành viên của Hắc Âm trận doanh nên không nhận được cái này) (Chương trước tác giả ghi là hai mươi phút nhưng chương này lại đề là hai mươi lăm =.=)

Ngoại gia lựa chọn Hắc Âm trận doanh, trên mặt sẽ xuất hiện hoa văn hình chữ thập ngược màu đen, ngoại gia lựa chọn Quang Minh trận doanh thì trên mặt xuất hiện ấn kí long chim hoặc giọt nước.

Vào trò chơi, bọn hắn đã từ nơi phong ấn dưới đáy biển trở về lại đại bản doanh của Quang Ảnh Thành. Sức ảnh hưởng của thần tượng mình rất lớn, không cần phải nói, mọi người trong Quang Ảnh Thành gần như đều chọn Hắc Âm trận doanh. Hai ba người lựa chọn Quang Minh trận doanh, giậm chân đấm ngực phát hiện đồng bạn ngày xưa của mình bây giờ lại ở phe đối lập. Cảm thấy hối hận chạy vào Thần Điện muốn đổi trận doanh. Đại trưởng lão Thần Điện hắc hắc cười, công bố điều kiện để đổi trận doanh là – giết sạch quái của Minh hệ đi, ngoại gia cũng có thể giết một số lượng nhất định, thì lúc đó tự động sẽ biến thành người của Hắc Âm trận doanh.

Đương nhiên lấy trình độ vô lương tâm của hệ thống mà nói, số lượng quái cần giết đương nhiên sẽ là con số lên đến hàng ngàn khiến người ta khóc không ra nước mắt.

“Rốt cuộc phải làm gì để hoàn thành nhiệm vụ này?” Nghi ngại và hồi phục trong thời gian ngắn, mọi người bỏ đi một thân chật vật, ngồi trong phòng khách quý của Quang Ảnh Thành, tham khảo về nhiệm vụ Giải cứu Hoàng Kim Long. Buồn bực là nhiệm vụ này cũng giống với nhiệm vụ Tìm kiếm Hoàng Kim Long lúc trước, không có hướng dẫn không nói, chết tiệt hơn là bỏ thêm vào cái thời hạn nhiệm vụ. Quy định một tháng, nói cách khác nếu bọn hắn trong một tháng mà không thể thành công giải cứu Hoàng Kim Long ra, vậy nhiệm vụ sẽ tính là thất bại.

“Ta cảm thấy chúng ta hẳn nên đến Thông Thiên Tháp.” Nhớ rõ Lucifer bệ hạ đã từng nói chìa khóa để mở ra nơi phong ấn Hoàng Kim Long chính là quyền trượng trong tay Thần vương – có lẽ manh mối này rất khó thực hiện, nhưng không thể nghi ngờ nó rõ ràng nhất.

“Chỉ với mấy người chúng ta?” Lần trước nhận uy áp của Thần vương, ký ức đó đối với bọn hắn vẫn còn rất mới mẻ, hiện tại mặc dù năng lực đã cao hơn, nhưng cũng không thể trực tiếp đối kháng với Thần vương.

“Mọi người trong Quang Ảnh Thành.” Phù Tô lắc lắc ngón tay, hiện tại Quang Ảnh Thành là thành bang lớn nhất của trò chơi, ngoại gia trong Quang Ảnh Thành lên đến hàng vạn người, đều là tinh anh mà trong những năm gần đây Long Chiến Tử Dã và Thí Thần thu nạp, cấp bậc trung bình khoảng chín mươi, còn có một bộ phận lớn đã nắm cấp. “Hiện tại hẳn bọn họ đều gia nhập Hắc Âm trận doanh, một khi đã như vậy thì nên góp một phần sức lực, dù sao đây cũng là một manh mối của nhiệm vụ.”

“Nói có lý, nhưng chúng ta tụ tập lại nhân thủ rồi thì làm gì? Thông Thiên Tháp lần trước mở ra là vì trận Thiên Hạ Độ Nhất Vô Đạo, lúc bình thường căn bản không thể bước vào.” Phi Long Tại Thiên nhíu mày hỏi.

“Hay là đi thêm một chuyến đến Địa Ngục Thâm Uyên?” Túy Sát Giang Sơn đề nghị, lần trước không phải bọn hắn cũng có được manh mối nhiệm vụ ở chỗ của Lucifer hay sao?

“Vây phải chậm trễ bao nhiêu thời gian của chúng ta!” Từ nơi này đi đến Địa Ngục Thâm Uyên không có truyền tống, toàn bộ đều dựa vào đi đường giết quái, không có công phu bảy tám ngày đường thì không thể đến được, nhiệm vụ này lại có thời hạn.

Mọi người hết đường xoay sở, đột nhiên trước mắt hiện ra thông cáo của thế giới “Ngoạn gia Dao Quang của Quang Minh trận doanh đã mở ra nhiệm vụ ‘Bãi trừ hắc ám’, Quang Minh trận doanh chính thức tuyên chiến với Hắc Ám trận doanh, ngay bây giờ, cả đại lục tiến vào trạng thái chiến đấu, nếu bị ngoạn gia đối lập trận doanh giết chết, trừng phạt của tử vong được giảm phân nửa, ngoạn gia giết chết người ở trận doanh đối lập mình sẽ được 10% giá trị kinh nghiệm, ngoạn gia giết chết người có cấp bậc thấp hơn mình từ 10 trở lên, sẽ không được hưởng điều kiện này. Hy vọng các ngoạn gia hãy cố gắng, chiến đấu vì lựa chọn của chính mình!”

Người của Quang Ảnh Thành nghe vậy, thần kinh run lên – cuối cùng đã có đường để đột phá!

Vốn đã hết đường xoay sở đối với nhiệm vụ này, hiện tại cuối cùng đã có chuyện để làm. Kết quả là, hội nghị thảo luận về nhiệm vụ giờ biến thành hội nghị bố trí chiến lược.

Túy Sát Giang Sơn cùng Phi Long Tại Thiên và Thương Lăng trao đổi ý kiến trong chốc lát, cuối cùng lấy danh nghĩa thành chủ của Quang Ảnh Thành, công bố với thế giới: “Quang Ảnh Thành nguyện chiến đấu cùng tất cả các ngoạn gia thuộc Hắc Ám trận doanh, hoan nghênh lão đại của các công hội đến Quang Ảnh Thành cùng thương nghị đại kế!”

Thế giới thông cáo liên tục mười lần, loại thông cáo này cho dù ở khu vực đặc thù cũng có thể nghe được, nên giá phải trả rất cao, liên tục mười lần, phải trả một ngàn kim tệ, qua đó đủ thấy sản nghiệp của Quang Ảnh Thành. Chỉ trong chốc lát, kênh thông tin của Túy Sát Giang Sơn đã liên tục nhận được đối thoại do Thiên Lí Truyền Âm truyền vào.

Hiện tại ngoạn gia thuộc Hắc Ám trận doanh chiếm đa số, đó là sự thật, trong đó cũng không thiếu những công hội nhỏ có thực lực, Quang Ảnh Thành luôn tuân theo chủ nghĩa ôn hòa, vì vậy quan hệ với các công hội khác coi như không tồn tại, hơn nữa hiện tại cùng đứng trên một chiến tuyến, trò chơi phân thành hai trận doanh lớn, ngoạn gia chọn Hắc Ám trận doanh đều biết đạo lý cây nghiêng theo gió, đương nhiên sẽ kết minh với Quang Ảnh Thành.

Bên này Túy Sát Giang Sơn phải sút đầu mẻ trán ứng phó với những Thiên Lí Truyền Âm liên tục đưa tới. Bên kia mọi người cũng bận rộn với công tác của mình.

Phù Tô là một quân sư hoàn toàn có trách nhiệm, cầm một cây bút ngồi vào bàn bắt đầu phân phối kế hoạch tác chiến.

Hắc Diệu Chi Ngân phụ trách chuẩn bị vật tư, còn các đội trưởng chức nghiệp khác, cũng vội vàng thống kê nhân số đội viên chức nghiệp của mình – tóm lại ai nấy cũng đều vội đến khí thở gấp, không chút rảnh rỗi.

“Được rồi, ta sẽ nói sơ lược về chiến thuật cho mọi người.” Phù Tô là người phụ trách sự vụ của Quang Ảnh Thành, công tác rất thuận buồm xuôi gió, hiệu suất cũng cao, không đến hai mươi phút đã cho ra một kế hoạch tác chiến giản dị cho các thành viên.

1: Lúc chiến tranh tất cả các thành viên dù thuộc công hội nào cũng phải tự mình đến đội trưởng chức nghiệp của mình báo danh, một khi có hoạt động tập thể thì phải trong vòng mười phút có mặt tại Quang Ảnh Thành, làm trái một lần cảnh cáo, ba lần trục xuất khỏi đội.

2: Cho dù thành viên có miễn cấp hay chưa, hoạt động dã ngoại đều phải là tiểu đội ba người trở lên, thành viên trong đội tự do lựa chọn, nếu ai không chọn thì sẽ cưỡng chế phân phối, trong vòng ba ngày phải đưa danh sách quyết định cuối cùng cho các quản lý của Quang Ảnh Thành.

3: Lúc chiến tranh người trong Quang Ảnh Thành ai tung tin đồn, nâng giá buôn bán, tụ tập nháo loạn, nếu bị phát hiện sẽ trục xuất bất kể là ai, cho dù có là thành viên của Quang Ảnh Thành cũng không ngoại lệ.

4: Nếu thấy đồng bạn thuộc Hắc Ám trận doanh giống mình bị địch tập kích, thì phải ưu hỗ trợ đội hữu đứng cùng trận doanh với mình.

5: Người nào biết được kế hoạch của địch hay cung cấp được tình báo của địch, một khi tình báo này là thật, Quang Ảnh Thành sẽ có phần thưởng xứng với tầm quan trọng của nó.

6: Thành viên của Quang Ảnh Thành có thể tự do lựa chọn trận doanh, quản lý của Quang Ảnh Thành không truy cứu.

Thông báo vừa ra, lập tức dán trên cửa và bảng thông báo của Quang Ảnh Thành, mọi người ngồi trong phòng họp nhìn điều lệ mà Phù Tô viết, một bên bội phục, một bên lú lẫm – thật đúng là tên gian xảo.

Bởi vì điều lệ cuối cùng, ‘lí luận’ của nó rất có huyền cơ. Báo cáo vừa được dán, những thành viên lúc nãy chọn Quang Minh trận doanh hận không thể tự cho mình một cái tát, lập tức chạy thẳng vào sâu trong rừng, cố gắng giết quái chuyển trận doanh.

>>Hết chương 77Đăng bởi: admin Chương Sau Chương Tiếp Báo lỗi chương Mâu Nền: -Chọn-Mặc địnhXám nhạtXanh nhạtXanh đậmVàng nhạtMàu sepiaVàng đậmVàng ôMàu tối Font chữ: -Chọn-Mặc địnhBookerlySegoe UIPatrick HandTimes New RomanVerdanaTahomaArial Chiều cao dòng: -Chọn-Mặc định100%120%140%180%200% Kích Cỡ Chữ: Website đọc truyện online hàng đầu việt nam, với những truyện online được chọn lọc một cách tỉ mỉ và kĩ càng khi đăng tải hi vọng sẽ mang đến cho bạn sự hài lòng. Website GocTruyen.com có rất nhiều thể loại truyện đặc sắc hiện nay như: truyện tiên hiệp, truyện kiếm hiệp, truyện ngôn tình, truyện teen, truyện xuyên không, truyện đô thị, bạn hãy chọn cho mình một thể loại truyện thích hợp

nhất nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Việc thành viên của Quang Minh trận doanh ít hơn Hắc Âm trận doanh là sự thật không thể chối cãi, điểm yếu về nhân số ít, đương nhiên quyết định chiến thuật của bọn hắn chỉ có thể là du kích hoặc đánh lén. Mà sự phân phối của Phù Tô lại rất hữu hiệu khi đối phó với chiến thuật này.

Quang Ảnh Thành cao thủ như mây, ngoạn gia của Quang Minh trận doanh tự hỏi cũng biết mình không có thực lực tấn công thẳng vào Quang Ảnh Thành, nhưng ngẫu nhiên đến quấy rầy cũng không sao.

Lúc này, Nhất Quỷ Tha Dao đang đập bàn trừng mắt với thủ hạ của hắn cũng là một thích khách: “Thương nhân NPC của thương điểm thể nhưng lại bị giết rồi? Các ngươi đừng dọa ta! Chúng ta là ai? Chúng ta là Quang Ảnh Thành! Thích khách mạnh nhất nhì của đại lục ở ngay trong thành chúng ta, vậy mà lại có mấy tên tiểu dân hại nước kiêu ngạo ở đây?! Ta nói cho ngươi biết, nếu hôm nay ngươi không thể tiêu diệt mấy tên tiểu dân hại nước kia, thì ta sẽ tiêu diệt ngươi! Cái gì? Đã giết rồi? Vậy cho lão tử xem thi thể!!”

Thích khách kia về mặt hắc tuyến chạy đi – đây là trò chơi a... còn thi thể...

“Được rồi được rồi, đây là chuyện khó đề phòng!” Lục Đạo Luân Hồi cười an ủi Nhất Quỷ Tha Dao đang nóng giận.

“Lục Đạo, tuy hiện tại ngươi thuộc Viễn trình đoàn, nhưng cũng có một nửa là thích khách mà! Ngươi nói xem lần này người của chúng ta đã mất bao nhiêu rồi, ta có thể không gấp sao?” Nhất Quỷ Tha Dao không cam lòng. Cũng không thể trách hắn nóng giận, NPC bị giết trước mắt bao nhiêu người, truyền ra ngoài thì thật mất mặt Quang Ảnh Thành, tuy rằng cuối cùng đã giết hết những tên đánh lén, nhưng NPC chết thì phải một qua một thời gian mới tạo ra người mới, tổn thất này rất không nhỏ.

“Ha ha, đây chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi.” Lục Đạo Luân Hồi vẫn nhàn nhã, một chút cũng không nóng vội “Yên tâm, thời điểm quyết chiến sắp đến rồi!”

Suy luận của hắn là có căn cứ, từ khi hai bên tuyên chiến tới bây giờ đã qua mười ngày, kế hoạch tác chiến mà Phù Tô định ra rất hữu hiệu, lợi dụng ưu thế về nhân số, từng chút từng chút chiếm cứ trên bản đồ, hiện tại thế lực của Hắc Âm trận doanh đã chiếm lĩnh một đại bộ phận khu vực, cứ theo tình hình như thế, không đến mười ngày nữa, có lẽ sẽ đến dưới chân Thông Thiên Tháp. Mà người của Quang Minh trận doanh ngay cả cánh cửa của Địa Ngục Thâm Uyên cũng chưa thấy qua.

Chuyện ám sát trong Quang Ảnh Thành lần này, không thể nghi ngờ là do thêm sĩ khí cho người của Quang Minh trận doanh. Nếu đối phương biết suy nghĩ, thì sẽ lợi dụng cơ hội này để tấn công mạnh vào Hắc Âm trận doanh. Hơn nữa Dao Quang là đệ đệ của Quy Vu Tịch Diệt, điểm này từng thành viên thuộc ban quản lý của Quang Ảnh Thành đều rất rõ. Dao Quang đã sớm muốn phân định cao thấp với Tịch Diệt, nên trận quyết chiến quy mô lớn hoặc sớm hoặc trễ cũng sẽ bùng nổ thôi.

Quyết chiến đến trễ hơn một chút so với dự đoán của bọn hắn, có lẽ vì Dao Quang do dự, một khi trận chiến này thất bại, Quang Minh trận doanh vốn sĩ khí không tốt sẽ thật sự binh bại như núi. Nên đối phương kéo dài đến tận chân của Thông Thiên Tháp, mới quyết tâm tử chiến đến cùng.

Hắn cũng không phải kẻ bị động mà ứng chiến, trong lòng cũng có ít suy tính của riêng mình. Thanh thế của Quang Minh trận doanh không bằng địch, ngoạn gia cũng tương đối ít. Thông Thiên Tháp dù sao cũng là sân nhà có lợi thế với Quang Minh trận doanh, lúc trước chỉ một cái uy áp của Thần Vương cũng khiến bọn hắn gần như không ngóc đầu dậy nổi – hắn không tin địch đã đánh tới nhà, NPC này sẽ không ra tay.

Mà một khi NPC tham chiến... phần thắng của bọn hắn sẽ tăng lên rất cao!

Trên mảnh đất trống người đông nghìn nghịt, hai bên, một bên là màu lam đại diện cho Quang Minh trận doanh, một bên là màu đỏ đại diện cho Hắc Âm trận doanh.

Tủy Sát Giang Sơn cầm Michelangelo trong tay, đứng đầu đội ngũ, một thân áo giáp uy phong lẫm lẫm, phía sau hắn đều là những thành viên tinh anh của Quang Ảnh Thành thể quyết trung thành với lão đại. Đầu là nhân vật mẫn cấp, trên người là trang bị tử giai sử thi, sát khí bức người.

Phía sau dựa theo chức nghiệp mà phân phối, Xe tăng đoàn đứng trước, Công kích đoàn đứng sau, Phụ trợ đoàn ở giữa, tiếp đó là Pháp sư đoàn, đứng cuối cùng là các cung tiễn thủ thuộc Viễn trình đoàn. Đội ngũ chỉnh tề, trật tự hợp lý.

Quang Minh trận doanh cũng không kém, đứng đầu đương nhiên là Dao Quang, từ sau lần đánh với Quy Vu Tịch Diệt ở Phan Giới Sơn, thực lực của hắn tăng lên rất nhiều, có thể nói là đứng đầu của chức nghiệp thích khách (Quy Vu Tịch Diệt không thể xem như là thích khách). Phía sau hắn là sáu thành viên của Thất Tinh, tất cả đều thuộc chức nghiệp tiềm hành. Lúc trước khi Dao Quang chỉ huy, không để thủ hạ của mình đánh lén Quang Ảnh Thành, nên đã bảo tồn rất tốt thực lực của bọn hắn, hiện tại sáu người này đều là ngoạn gia đã mẫn cấp, trang bị cũng không tồi.

Mài dao phải mài ở lưỡi dao, Dao Quang biết Tủy Sát Giang Sơn sau khi cường hóa thì lực phòng ngự giảm xuống rất nhiều, nếu vậy thì lúc ấy có thể ám sát được Tủy Sát Giang Sơn, phần thắng của bọn hắn sẽ gia tăng. Trước khi quyết chiến hắn đã hạ lệnh, nhiệm vụ của những kẻ tiềm hành chỉ có duy nhất một đó chính là bất kể đại giới gì cũng phải giết chết Tủy Sát Giang Sơn.

Nếu muốn nói chuyện gì kích thích lòng hăng hái của nhân loại nhất, thì đáp án không thể nghi ngờ chính là – chiến tranh. Mặc dù chỉ là chiến tranh trong thế giới ảo, nhưng nó có thể khiến ngoạn gia trong Lost temple cảm nhận được cảm giác thân lâm kỳ cảnh này.

“Một ván định thắng bại.” Tủy Sát Giang Sơn giờ cao trường thương trong tay mình rồi hét lớn: “Các huynh đệ, giết!!!”

Lời nói vừa dứt, hai bóng dáng đứng bên cạnh Tủy Sát Giang Sơn bay lên trời, lấy mặt nạ trắng đen là kí hiệu, một là cánh chim đen như mực của Đọa Thiên Sứ, một là cánh dơi đỏ như máu của Đại Ác Ma. Hai người một nắm Đào Mã Lí, một cầm Giã Lam Phong Bạo, chỉ thẳng vào đối diện mà hô to: “Các huynh đệ, giết!”

Cùng lúc đó Lục Đạo Luân Hồi, đoàn trưởng của Viễn trình đoàn đứng phía sau cũng ra lệnh một tiếng, vũ tiễn như gió bão thì nhau bắn tới.

Hắc Ám trận doanh sĩ khí ngút trời, đạt tới đỉnh cao nhất, đầu tiên là thành viên của Xe tăng đoàn gầm lên, vô số kỵ sĩ nhắm thẳng vào mục tiêu mà chém, những chức nghiệp tiềm hành thuộc Công kích đoàn cũng bắt đầu ẩn thân, từ một nơi bí mật gần đó tìm thời cơ giết địch, thừa sơ hở của địch nhân rồi ra tay.

Pháp sư đoàn đứng bất động tại chỗ, giờ cao pháp trượng bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, đủ hệ ma pháp lóe ra quang mang nhiều màu sắc trên chiến trường, nhất thời gió nổi mây tuôn, đất rung núi lở, nước lửa dâng lên. . .

Xem xét tình hình trên chiến trường, Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt thấy sĩ khí đã đạt tới đỉnh cao, đều thu cánh về, trở lại mặt đất – bọn hắn một người dùng cung, một người dùng đao, tổng thể mà nói phải đứng chỗ tối mới có thể phát huy được ưu thế.

Hơn nữa cung tiễn thủ và pháp sư của Quang Minh trận doanh không phải đứng đó để làm đẹp, nếu bọn hắn vẫn bay trên trời, vậy không phải sẽ thành bia ngắm sống sao?

“Hoa Hồng, chú ý bảo vệ Giang Sơn, Giang Sơn, người tốt nhất phải bảo tồn thực lực và không được cường hóa.” Đứng giữa không trung rộng lớn, Hắc Diệu Chi Ngân sắc bén trong thấy từ khi bắt đầu trận chiến, Dao Quang và sáu người phía sau đã ẩn thân. Người thông minh có đầu óc nhìn vào cũng biết đối phương tập trung lên người Tủy Sát Giang Sơn, trong trận chiến này, ảnh hưởng của Tủy Sát Giang Sơn không chỉ về lực công kích, mà còn là một dấu hiệu, từ xưa đến nay trong các trận chiến, một khi chủ tướng bị giết, tồn thất của nó là chuyện không thể đo được.

“A Diệu yên tâm, chúng ta sẽ không rời Giang Sơn lão đại nửa bước, bọn họ muốn tới, thì phải bước qua xác của chúng ta!” Vực-xây Hoa Hồng vỗ ngực cam đoan.

Hắc Diệu Chi Ngân vừa lòng gật đầu, bên cạnh Tủy Sát Giang Sơn là Hoàn Mỹ Phong Bạo, cạnh bên là Lục Đạo Luân Hồi và Nhất Quỷ Tha Dao đứng một trái một phải, cách đó không xa là Phù Tô, Âm Đồng, Thương Lăng, muốn bước qua xác những người này để giết chết Tủy Sát Giang Sơn, quả thật cần một hồi công phu.

Hắc Diệu Chi Ngân đứng lẫn trong đoàn người, nâng cao Đào Mã Lí gia nhập trận chiến, lại bị Quy Vu Tịch Diệt kéo cánh tay. “Có muốn thi đấu một trận không?”

Hắc Diệu Chi Ngân sững sốt một chút, lập tức nhớ đến sau khi chuyển chức hắn và Tịch Diệt đã cá cược với nhau – sau khi miễn cấp hai người sẽ tìm cơ hội thi đấu với nhau một trận, đáng tiếc sau vì đủ loại nguyên nhân mà chuyện này bị gác lại. Không ngờ lúc này Tịch Diệt lại mở lời, gương mặt của thanh niên Ma tộc sau lớp mặt nạ nở nụ cười: “Vậy thì xem ai giết chết nhiều kẻ địch hơn, thế nào?”

“Được!” Đọa Thiên Sứ cũng nhếch môi, nhìn số đếm nhỏ nhỏ mà hệ thống tạo ra ở góc, nơi đó là số 0 – bất quá chờ sau khi trận đấu kết thúc không biết nó lên đến bao nhiêu đây? “Nếu người thua thì phải đáp ứng ta một chuyện.” Trong lòng Tịch Diệt đã có tính toán trước mà “leng keng” rung động.

“Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!” Hắc Diệu cười lạnh một tiếng, kéo căng Đào Mã Lí: “Nếu người thua cũng phải đáp ứng ta một chuyện!”

“Một lời đã định!” Vừa nói xong, bóng dáng Đọa Thiên Sứ đã biến mất vô tung, xuất hiện phía sau một chiến sĩ bên phe địch nhân, Giã Lam Phong Bạo toát ra hồng quang từ vong, lặng yên không chút tiếng động xẹt qua cổ họng đối phương, đợi cho đến khi đối phương phát hiện có nguy hiểm, chậm chạp muốn phản kháng, thì đã quá trễ. Cây đao kia như lưỡi hái tử thần, đi đến đâu, ánh sáng linh hồn nối đuôi nhau bay lên đến đó.

“Xí...” Hắc Diệu Chi Ngân khề hừ một tiếng, không thể phủ nhận, tên Tịch Diệt này ngày càng biến thái, nhưng chẳng lẽ mình không có tiến bộ sao? Tay phải vung lên, đồ án hình bụi gai rơi lên cổ một pháp sư, pháp sư kia cũng rất sáng suốt, lập tức tạo ma lực hộ thuẫn cho mình.

Nghĩ làm vậy có thể tránh được một kiếp hay sao? Thầm cười lạnh một tiếng, buông tay ra, một cây Phá Giáp Tiễn xé rách ma lực hộ thuẫn của đối phương, thuận thế đâm thẳng vào người hắn, tiễn vị pháp sư kia về nơi sống lại. Sau đó điều chỉnh góc độ, tiếp tục giết mục tiêu kế tiếp.

Dần dần các ngoạn gia của Quang Minh trận doanh phát hiện, chỉ cần trên cổ xuất hiện đồ án hình bụi gai màu đen, thì giây tiếp theo chắc chắn sẽ chết; mà một bộ phận khác ngoạn gia đi ra từ nơi sống lại nói cho đội hữu của mình, trước khi chết bọn hắn chỉ nhìn thấy một bóng đen mờ mờ. . .

>>Hết chương 78Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79

“Thế nào?” Dao Quang vừa tiềm hành thừa cơ đánh chết các ngoại gia thuộc Hắc Âm trận doanh, vừa bình tĩnh đặt câu hỏi trong kênh đoàn đội.

“Thật xin lỗi, lão đại, hiện tại chúng ta vẫn không có biện pháp tiếp cận. Bọn hắc phòng thủ rất nghiêm.” Thích khách tên Thiên Xu, một trong thành viên Thất Tinh tiểu đội, trả lời.

“Vậy ư? Không vội, nhân cơ hội một kích miếu sát!” Nếu là bình thường, chỉ sợ hắc đã thiếu kiên nhẫn, bất quá nhờ công của Quy Vu Tịch Diệt, hắc đã hiểu một điều, chỉ có người kiên nhẫn nhất, mới đạt được thắng lợi cuối cùng.

“Được, lão đại chú ý an toàn.”

“Ân.” Trả lời một tiếng, Dao Quang chủ động cắt đứt kênh thông tin. Tiềm hành ra phía sau một ngăm du thi nhân, chủ thủ không cần dùng sức cũng có thể đâm xuyên tim đối phương, không chút biểu tình nhìn đối phương còn chưa kịp thét lên đã trở về nơi sống lại, Dao Quang nhanh nhẹn né tránh vũ tiễn dày đặc từ xa bắn tới, đồng thời mắt tuệ sâu sắc trông thấy bóng dáng quen thuộc trong đám người, bóng dáng mà hắc đã nhìn theo mười mấy năm, cũng đuổi theo mười mấy năm – ca ca, không biết lần này ta có thể đánh bại ngươi!

Ngoại gia của Hắc Âm trận doanh nhiều hơn Quang Minh trận doanh đến một phần ba, lúc này đã bắt đầu căng thẳng, mà Quang Minh trận doanh cũng đang suy tàn dần – ngoại gia không phải NPC, không phải người không sợ chết mà cứ xông lên phía trước, dần dần có người lui về sau, có người thì sau khi ra khỏi nơi sống lại đã lặng lẽ lựa chọn rời khỏi chiến trường.

Túy Sát Giang Sơn bên này giết người rất sáng khoái, từ khi cầm được Michelangelo trong tay, đây là lần đầu tiên nó phát huy nhuần nhuyễn như vậy, hắc hiện tại rốt cuộc có thể cảm nhận được sự thích thú của Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt khi sở hữu thần khí trong tay. Những ngoại gia mẫn cấp mà đến thì cơ bản chỉ cần hai thương là kết liễu một người, cho dù thuộc chức nghiệp phòng ngự đánh cũng không quá năm lần, những ngoại gia chưa mẫn cấp, không cần nói cũng bị giết chết trong chớp mắt!

Túy Sát Giang Sơn giết người đến thích thú, khó tránh khỏi việc đắc ý, dần dần thoát khỏi giới bảo hộ nghiêm mật của thành viên công hội, mà thời khắc Thất Tinh tiểu đội đau khổ chờ đợi đã đến, trong nháy mắt, sáu bóng dáng, mười hai thanh vũ khí tất cả đều tập trung công kích về phía Túy Sát Giang Sơn.

“Lão đại!” Lục Đạo Luân Hồi là người đầu tiên phát hiện sự tình không thích hợp! Nhưng lại đứng ở xa, nên không thể quay về cứu kịp, dưới tình thế cấp bách lấy ra Minh Diệu Tiễn mà Hắc Diệu Chi Ngân đã cho mình, khoát lên Phượng Hoàng Cung, một tiễn giết chết Thiên Quyền của Thất Tinh tiểu đội.

Nhưng vẫn còn công kích của năm người đánh lên Túy Sát Giang Sơn, đủ để làm cho thành chủ Quang Ảnh Thành trở về nơi sống lại, ngay sau đó, một mặt màu đỏ vuron tới, Túy Sát Giang Sơn còn chưa kịp phản ứng lại đã bị đánh bay ra. Công kích của Thất Tinh tiểu đội hạ hết lên người Thương Lăng.

Từ khi Túy Sát Giang Sơn thoát khỏi vị trí của đội, Thương Lăng cũng phát hiện có chút không đúng, bắt đầu đi về phía hắc, đợi đến khi Thất Tinh tiểu đội hiện thân, Thương Lăng đã chạy đến, vừa lúc Minh Diệu Tiễn của Lục Đạo Luân Hồi bay tới giết chết Thiên Quyền, tạo ra một lỗ hổng giữa vòng vây hoàn mỹ, dưới tình thế cấp bách hắc chỉ có thể xông thẳng tới, lấy trọng kiếm màu đỏ đánh Túy Sát Giang Sơn ra vòng vây, bản thân đỡ lấy công kích của Thất Tinh tiểu đội.

“Thương Lăng!” Túy Sát Giang Sơn hét lớn một tiếng, nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn thi thể Thương Lăng ngã xuống đất – mặc dù là kiếm sĩ hệ phòng ngự, mặc dù đã mẫn cấp, nhưng Thương Lăng không phải mình đồng da sắt, huống chi vừa nãy hắc cũng không dựng tường phòng ngự, sao có thể chống đỡ công kích cực mạnh đồng thời phát ra của năm người?

Phù Tô phóng một cái Băng Hà Thế Kì qua, năm người không kịp chạy trốn toàn bộ bị đông lại, cùng lúc đó, Luyện Ngục Hỏa Hải của Hoàn Mỹ Phong Bạo, Bạo Phong Tuyết của Quốc Sĩ Vô Song, Tinh Trầm Địa Chấn của Phong Tiểu Sa đồng loạt bay tới, bốn kỹ năng ma pháp quần công cường đại đánh ập tới, nhưng tiếc là cho dù giết chết địch nhân cũng không thể cứu lại được đội hữu của mình, thi thể Thương Lăng vẫn nằm một chỗ bất động.

“Xin lỗi...” Túy Sát Giang Sơn về mặt áy náy, dù sao cái chết của Thương Lăng cũng là do sai lầm của hắc.

“Tất cả chờ chấm dứt rồi nói sau.” Tinh Linh pháp sư mặt không chút thay đổi để lại một câu, xoay người phát chiết phiến trong tay, từng cái Băng Hà Thế Kì cứ thế bay ra ngoài, từng nhánh từng nhánh băng bên nhọn vọt ra, đông đến những người ở đây run rẩy, tựa như mình đang đắm mình trong băng tuyết.

Nhất Quỷ Tha Dao cho Túy Sát Giang Sơn một ánh mắt thương hại – Phù Tô tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng... lão đại ngươi tự cầu mình nhiều phúc đi.

Bích Hải Lam Thiên đi tới bên cạnh Thương Lăng vừa bước ra từ nơi sống lại, pháp thuật của hắc mặc dù không bằng An Hồn Khúc của Hắc Diệu Chi Ngân cứu vãn một trăm phần trăm tổn thất, nhưng ít ra cũng có thể cứu vãn một nửa, dù sao nếu chỉ chiến đấu được một nửa thời gian mà Hắc Diệu tiến

vào trạng thái suy yếu, đàn An Hồn Khúc thì rất không phù hợp.

“Tịch Diệt, người tìm Dao Quang phải không?” Phù Tô dùng Thiên Li Truyền Âm hỏi. Quy Vu Tịch Diệt không phải tên ngốc, lúc trước Dao Quang vẫn bình an vô sự, đó là do mọi người cố kỵ đến thái độ của hắn, nếu không nhất định sẽ không từ mà biệt, riêng Hắc Diệu Chi Ngân và Quy Vu Tịch Diệt còn có năng lực giết chết vị thích khách máu mòng kia trong nháy mắt.

“Giao cho ta.” Quy Vu Tịch Diệt rất bình tĩnh, ví như khi đối phó với Dao Quang, đệ đệ của mình thì chỉ có thể do chính mình giải quyết. Hơn nữa hắn muốn nhìn xem đối phương đã tiến bộ được đến đâu, nhưng hiện tại xem ra, tuy có chút tiến bộ hơn trước, nhưng vẫn chưa đủ. . .

Nở nụ cười nghiền ngẫm, dùng Ảnh Thuần đi đến bên cạnh Dao Quang, chém thẳng xuống, Dao Quang luôn luôn cảnh giác, xoay người sang phải, nhanh nhẹn tránh thoát một kích này, cùng lúc đó nhấc tay phải lên, chùy thủ phiếm hắc quang hướng về phía bụng của Quy Vu Tịch Diệt. Đối phương uốn cong người tạo ra sự mềm dẻo khó có thể tin, ngã sang trái, né tránh một đao này, Giã Lam Phong Bạo bên tay trái bổ lên vai hắn.

Lần này cho dù là công kích bình thường cũng làm mất hai phần ba máu của mình, hiện tại Quy Vu Tịch Diệt cũng đã mất cấp, vũ khí trong tay lại là thần khí, có được lực công kích như vậy cũng là đương nhiên. Ngay sau đó Quy Vu Tịch Diệt phát hiện chân của mình bị bụi gai chui ra từ trong đất cuốn chặt lấy. Nếu đây là người khác thì chắc chắn sẽ sợ hãi, nhưng Quy Vu Tịch Diệt lại là người đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió, tình huống này hắn chưa gặp qua, nhưng đã dùng qua – đây không phải chính là hạt giống mà chỉ có Tinh Linh Druid mới làm ra được hay sao? Ở Atlantis, bọn hắn nhờ thứ này mới chạy thoát khỏi Bắc Hải Cự Yêu.

Ngoạn gia lựa chọn Druid trong trò chơi rất ít, bởi vì năng lực ở giai đoạn đầu quá vô dụng, còn không bằng ngâm du thi nhân, nên ngoạn gia lựa chọn Druid đã ít càng thêm ít, hơn nữa luyện cấp rất khó, các Druid tựa như lông phượng và sừng lân, Druid mất cấp chỉ sợ ngoài Bích Hải Lam Thiên thì không còn người thứ hai. Dao Quang không chỉ phát hiện tầm quan trọng của chức nghiệp này, mà còn lợi dụng hạt giống để đối phó mình – điểm này thật sự rất giỏi.

Dao Quang thấy đối phương không kinh hoảng, ngược lại trầm ổn đứng yên, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng bụi gai này đã cột chặt đối phương lại, rất nhiều kỹ năng không thể phát huy được. Hơn nữa lúc này đã dùng Ảnh Thuần, hiện tại không thể trong khoảng thời gian ngắn như thế mà sử dụng được.

“Vừa nãy người cố ý tiếp một đao kia của ta?” Sau một lúc lâu trầm mặc, Quy Vu Tịch Diệt đột nhiên hỏi.

“Bình bất yếm trá!” Kỳ thật Dao Quang đang đánh cược, vừa rồi nếu là kỹ năng ‘Nhất Thiểm’ của Giã Lam Phong Bạo, cho dù là công kích bình thường, hắn cũng tuyệt không đỡ nổi. Nhưng may là hắn thắng, lúc này tình thế có nghịch chuyển lớn.

“Thấp kém” Quy Vu Tịch Diệt hừ lạnh một tiếng. Kỳ thật hắn rất vừa lòng với chiêu này của Dao Quang, nhưng trong cảm nhận của hắn, không thể khen tiểu hài tử được, nếu không nó sẽ kiêu ngạo. (Tên ca ca biệt nữ. . .)

Dao Quang đi đến phía sau Quy Vu Tịch Diệt, xuất ra một kỹ năng tổ hợp, cho dù Quy Vu Tịch Diệt có lợi hại thế nào cũng thuộc chức nghiệp nhanh nhẹn máu ít, ở sau lưng mà dùng chiêu thức mạnh, thì chỉ có con đường chết. Dao Quang thỏa mãn nhìn máu của đối phương tụt đến thấy đáy, thì thể dần dần ngã xuống đất.

Đột nhiên cảm thấy tảng đá đặt trên đầu bao nhiêu năm đột nhiên vỡ đi, thực nhẹ nhàng. Nhưng cũng rất hư không, còn có chút mờ mịt.

“Trên chiến trường sao có thể phân tâm?” Giã Lam Phong Bạo của Quy Vu Tịch Diệt xẹt qua cổ họng đối phương, thanh âm cũng rất ôn nhu: “Lần này xem như ta thua. . . tiểu đệ.”

Thủ pháp của Quy Vu Tịch Diệt lưu loát nhanh nhẹn đến nỗi hắn không cảm thấy chút đau đớn nào, bên tai lại là tiếng vọng nhẹ nhàng khiến sóng biển dâng trào – “tiểu đệ”.

Những nỗ lực truy đuổi, những phần hận do ngưỡng mộ, kỳ thật chỉ vì muốn nghe được một câu khẳng định của đối phương. Hận hắn có thể kiên quyết bỏ nhà ra đi mặc dù khi ấy còn là một thiếu niên, hận hắn để lại một mình mình mà xoay người ra đi không quay đầu lại.

Nên hao tổn tâm cơ muốn đối địch với hắn, kết quả bản thân hoàn toàn tình nguyện, mình chỉ muốn nghe một câu tán dương của hắn, chỉ muốn hắn giống như khi xưa, thật ôn hòa gọi mình một tiếng ‘tiểu đệ’.

>>Hết chương 79Đã bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Dao Quang chết khiến Quang Minh trận doanh hoàn toàn bại trận, Tủy Sát Giang Sơn không để mất cơ hội mà hô to: “Các huynh đệ, đánh lên Thông Thiên Tháp!”

Không có sự ngăn cản của ngoại gia đối địch, thành viên của Hắc Ám trận doanh như thủy triều mà tràn vào Thông Thiên Tháp, thậm chí còn có công hội rời khỏi đội ngũ, dẫn theo thành viên của mình tranh giành đi trước, tư tưởng đi trước sẽ được ưu đãi.

Hoàn Mỹ Phong Bao nhìn những tên ham lợi trước mắt, các “minh hữu” dần lộ ra bộ mặt thật, tâm tình không khỏi buồn bực, nhưng Phù Tô lại vẫn yên lặng nhìn những người đó, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh: “Đề bọn hắc tranh nhau đi, chưa từng gặp qua ai vội đi chịu chết như vậy.”

Quả nhiên, rất nhanh trong Thông Thiên Tháp đã truyền ra tiếng kêu thảm thiết, chưa kéo dài được mấy phút đã im bất, không cần nghĩ cũng biết đám người kia đã trở về nơi sống lại ở bên ngoài.

“Được rồi, Phụ trợ đoàn thêm trạng thái đi, mọi người nghỉ ngơi hồi phục một chút thêm đầy máu và năng lượng.” Biết đám người kia đã chết sạch, Phi Long Tại Thiên liếc mắt nhìn rồi hạ lệnh với các hội trưởng công hội khác vì lúc này không dám coi thường nên không xông lên.

Tiếng cảm của ngâm du thi nhân vang lên, mấy hội trưởng công hội nhỏ nhìn nhau, trong lòng thở ra một hơi, cũng may lúc này bọn hắc không xúc động, nếu không bây giờ người chết chính là bản thân.

“Ám Đồng, Cực Đoan đi dò đường, đừng xâm nhập, có tình hình gì lập tức báo lại.” Túy Sát Giang Sơn ra lệnh, hai đạo tặc đồng thời ẩn thân đi vào Thông Thiên Tháp, không đến một phút sau đã trở về.

“Thế nào? Tình huống bên trong?”

“Giang Sơn lão đại, người vào thi biết, Thiên Sư thuần một sắc với cấp bậc 300.” Ám Đồng cười khò, thứ nghênh đón bọn hắc trong Thông Thiên Tháp không cần nghĩ ngờ là một trận khổ chiến.

“Bên trong là Thiên Sư cấp ba trăm, bây giờ người muốn bỏ cuộc có thể rời khỏi đơn vị.” Túy Sát Giang Sơn trầm mặc trong chốc lát rồi dùng kênh đoàn nói với các ngoại gia thuộc Hắc Ám trận doanh phía sau mình.

Lời vừa nói ra, đội ngũ vốn có chút ồn ào lập tức im lặng, chốc lát sau, một hội trưởng công hội nhỏ bước lên trước nói: “Giang Sơn lão đại, một bộ phận người của công hội chúng ta vẫn chưa mãn cấp, đi vào xem ra sẽ làm cản trở, thật có lỗi nhưng chúng ta phải rời đi, phần thưởng của nhiệm vụ này chúng ta sẽ không yêu cầu chia, trận chiến lúc này đã dạy cho chúng ta thêm rất nhiều điều, bấy nhiêu đó đủ rồi!”

Túy Sát Giang Sơn gật đầu, ý là thành viên của công hội kia có thể rời khỏi, Phù Tô đi qua chọn giao dịch, đưa cho đối phương 5 thủy tinh tệ, “Tiền trợ cấp được thủy cho các huynh đệ.”

Hội trưởng công hội kia sùng sốt một chút, cảm kích nói lời cảm tạ, nhận 5 thủy tinh tệ sau đó rời khỏi.

Lần lượt có thêm mấy công hội nhỏ rời đi, Túy Sát Giang Sơn cũng không giữ lại, Phù Tô vẫn như cũ đi qua giao dịch cho mỗi công hội 5 thủy tinh tệ.

Cũng có người không muốn đi, một kỵ sĩ đứng trong đội ngũ xoa xoa bội kiếm bên hông mình: “Mẹ nó, quái cấp 300, ta chưa bao giờ trông thấy qua, vào trong xem như kiến thức một chút, cùng lắm thì chết thôi! Sợ cái gì!”

Nghe được lời của hắn, cũng có không ít người lựa chọn ở lại, Túy Sát Giang Sơn nhìn thành viên của Quang Ảnh Thành, lại nói trên kênh đoàn: “Ngoại gia chín mươi cấp trở xuống hiện tại trở về thành, sau khi kết thúc nhiệm vụ sẽ có được thủy trợ cấp, ngoại gia trên cấp chín mươi, theo phân phối của tiểu đội ban đầu, đứng cùng với đồng đội mình, lát nữa nếu các huynh đệ chết đi, sau khi sống lại hãy trực tiếp trở về thành, không cần vào nữa, mọi người nghe rõ?”

“Rõ thưa lão đại!”

Sau một lần sàng lọc, Hắc Ám trận doanh ban đầu mấy vạn người, bây giờ chỉ còn hơn một vạn, Túy Sát Giang Sơn nhìn thoáng qua Thương Lăng đang đứng cạnh mình, hít sâu một hơi, nâng trường thương trong tay, nói: “Các huynh đệ, chúng ta đi!”

Thiên Sư cấp 300, chỉ cấp bậc thôi cũng khiến các ngoại gia phiền não đến chết, huống chi các chiêu thức của nó lại rất thần bí. Con quái khó giải quyết như vậy, ngoài những người đã từng đặt chân đến Atlantis, thì những kẻ khác vốn chưa từng gặp qua.

Nhưng may mắn bọn hắc nhiều người, không thể khinh thường uy lực của chiến thuật biển người. Các ngoại gia mãn cấp tụ tập từ ba đến năm người với nhau tạo thành một tiểu đội, hai đội vây chặt một con Thiên Sư, đội chưa mãn cấp thì tụ lại ba bốn đội, hai mươi người giết một Thiên Sư.

Những người trong Quang Ảnh Thành, ngoài năm người đã chuyển chức rồi, thì hai ba người đối phó một con. Thiên Sư cũng rất lợi hại, chẳng những tốc độ nhanh mà còn có thể bay lên trời, thậm chí cứ thế mà bay lên, đứng giữa không trung thì triển ma pháp.

“Kháo!” Hắc Diệu Chi Ngân thấp giọng chửi một tiếng, khoát tay với Quy Vu Tịch Diệt, nháy mắt hai người bay lên, Hắc Diệu Chi Ngân ổn định thân thể, sau đó sử dụng chiêu Trùng Gió Tài Quyết, rồi kéo căng Đào Mã Lĩ, bắn thẳng vào cổ họng Thiên Sư – bởi vì đối phương mặc một thân võ trang che đầy rất kín, thứ lộ ra ngoài cũng chỉ là khe hở không đến hai tấc nơi cổ họng.

Năm cây Xuyên Vân Tiễn lấy tốc độ khó có thể thấy được mà hướng về Thiên Sư đang lơ lửng trên không trung, AI của đối phương cao. Vừa thấy vũ tiễn bay tới, đã lập tức vỗ cánh cao hơn nữa, nhưng tốc độ của Xuyên Vân Tiễn là cỡ nào chứ? Lúc Thiên Sư muốn di động thì nó đã bay tới trước mắt, cắm thẳng lên ngực đối phương.

Phong hệ ma pháp nổi danh nhờ tốc độ, lực xuyên thấu kém xa Phá Giáp Tiễn, bởi vì có áo giáp ngăn cản, nên một tiễn này cũng không làm nó bị thương quá nặng, chỉ mất 1500 máu, nhưng năm cây cùng một chỗ thì giá trị thương tổn lại tăng cao gần một vạn. Hắc Diệu Chi Ngân cũng không nổi giận, ngay sau đó rút Yên Diệt Sinh Mệnh, khoát lên dây cung, lại một tiễn bắn ra, lần này Thiên Sứ đang kinh hồn chưa hồi phục phản ứng, bị vũ tiễn cắm thẳng vào cổ họng – vũ khí cấp bậc thần khí không như những thứ bình thường khác, hơn nữa Yên Diệt Sinh Mệnh tấn công không cần biết thuộc tính phòng ngự của địch là gì, Thiên Sứ bị trúng một kích trí mạng này, thân mình rơi thẳng xuống đất, như con chim chết rũ cánh không còn động đậy.

Mọi người trên mặt đất chịu đủ kích nghiêm trọng, mười mấy người bọn hắn vây đánh một con Thiên Sứ mất nửa ngày, người ta chỉ hai tiễn thôi là xong – đây thật sự là do chênh lệch thực lực?

Mặc dù hai tiễn này của Hắc Diệu Chi Ngân nhìn rất đơn giản, nhưng nó đã có tính toán kỹ lưỡng, đầu tiên là dùng nhãn lực, có thể trong lúc chiến đấu mà nhìn ra điểm yếu của đối phương một cách chuẩn xác, tiếp đó phải là chính xác, phía dưới có hơn một vạn ngoạn gia, cả ngàn cung tiễn thủ, để tay lên ngực tự hỏi bao nhiêu người có thể bắn trúng ngay cổ họng của Thiên Sứ khi nó đang di động, e là số lượng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cuối cùng là cấp bậc và kỹ năng, thực lực của ngoạn gia vừa chuyển chức và không chuyển chức, tuyệt đối cách biệt một trời một vực, điểm này chỉ cần nhìn Phù Tô bọn họ cũng có thể thấy được.

Cho nên sức mạnh chính là hậu thuẫn của hào quang, điểm này người khác có hâm mộ cũng không đạt được, chỉ biết vui đầu cố gắng tăng cao thực lực của bản thân.

Quy Vu Tịch Diệt cũng không yếu thế, giải trừ được khúc mắc nhiều năm với Dao Quang, tâm tình của Đạo Thiên Sứ cực kỳ vui sướng, mà tâm tình vui sướng đương nhiên sẽ bộc lộ bằng cách phát huy thực lực, nên với con Thiên Sứ đang trên trời bay cao bay thấp, căn bản chỉ cần bốn đao là xong, quả thực không khác gì lắm với việc giết gà.

Túy Sát Giang Sơn không cam yếu thế, hẳn ngoài việc không thể bay ra, cũng không thua kém hai người kia bao nhiêu, nâng cao Michelangelo, mũi thương như độc xà đâm xuyên Thiên Sứ trước mặt. Michelangelo vốn là cây thương giết thần, lực công kích của nó khi gặp những con quái thuộc Quang Minh trận doanh thì tăng lên gấp bội, một thương đầu mũi thương của Túy Sát Giang Sơn mang theo đầu khí phá hủy áo giáp lợi hại của Thiên Sứ, tiếp theo rút về rồi đâm thêm một thương vào cổ họng, Thiên Sứ vốn đã trúng đòn nghiêm trọng, lại bị đâm trúng điểm yếu, không cần nghi ngờ lập tức tử vong.

Lục Đạo Luân Hồi và Bất Ái Thường Nga đứng một một chỗ, một bên Phượng Hoàng Cung, một bên Bạch Cốt Nô, vũ tiễn liên tiếp bắn tới, tuy bọn hắn không đủ thực lực một mình giết chết một con Thiên Sứ, nhưng dựa vào sự chính xác khi sử dụng tiễn và kỹ năng cường đại cũng có thể trong một hai phút giết một con.

Phù Tô đứng ở hàng ngũ pháp sư thích ý dùng ma pháp công kích phạm vi lớn, dù sao quái trong Thông Thiên Tháp rất dày đặc, mỗi một lần công kích ít nhất cũng trúng năm sáu Thiên Sứ – mặc dù lực công kích của ma pháp quần công không bằng những công kích khác, nhưng Thiên Sứ cũng không thể chịu nổi nhiều ma pháp từ các pháp sư phóng ra cùng một lúc! Từ lượng biến về chất, chính là đạo lý này.

Thích khách, đạo tặc và ninja so với bọn hắn thì không có mệnh tốt như vậy, đầu tiên bọn họ không có lực công kích biến thái, lại không có ưu thế về khoảng cách như cung tiễn thủ và pháp sư, những chức nghiệp máu ít bọn họ chỉ có thể phối hợp cùng các kỵ sĩ sở hữu lực công kích bạc nhược.

Có lẽ nhờ sức mạnh của tư tưởng biến thái, mặc dù có thương vong, nhưng mọi người vẫn nhanh chóng qua khỏi tầng một của Thông Thiên Tháp, mà kinh nghiệm sau khi giết Thiên Sứ lại khiến mọi người trực tiếp lên một cấp, phải biết rằng đã hơn cấp chín mươi, muốn lên cấp là chuyện khó khăn cỡ nào!

Có lẽ là do nhiệm vụ, nên lần này trong Thông Thiên Tháp không như lúc tổ chức Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo là một tầng một loại quái, ngược lại lần này mỗi tầng là Thiên Sứ đủ mọi kiểu dáng. Chẳng qua tầng càng cao, thì năng lực Thiên Sứ càng mạnh, AI cũng tăng theo, hơn nữa dần xuất hiện BOSS.

>>Hết chương 80Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Nhìn Thiên Sứ đứng ở giữa, Túy Sát Giang Sơn lo lắng lại nhìn sang Thương Lăng: “Còn được không?” BOSS Khô Lâu, không như những tiểu quái mà bọn hắn đã tiêu diệt lúc này. Thương Lăng đã tử vong một lần, hiện tại không còn mất cấp nữa.

“Không thành vấn đề! Chỉ cần a Diệu làm nhiều thức ăn ngon là được!” Chớp mắt vui đùa với Hắc Diệu, Thương Lăng dựng lên tấm chắn, vọt qua phía Thiên Sứ.

“Hoa Hồng, Quân Sát Bất Quân Mai, chú ý trị liệu!” Túy Sát Giang Sơn dẫn dò, đầu khí quanh người bắt đầu di chuyển với tốc độ nhanh, mũi thương Michelangelo như một ngọn lửa đang bùng cháy – đây là hình thái cực mạnh gần giống với cuồng hóa của hắn, công kích mạnh hơn bình thường rất nhiều. Giết chết BOSS sớm một phút thì Thương Lăng sẽ được an toàn hơn một phút, tuy trong trò chơi này không hiện rõ đau đớn nhưng một chút công kích cũng sẽ khiến người khác đau!

Phù Tô nhìn bộ dáng liều mạng của Túy Sát Giang Sơn, gương mặt luôn nghiêm túc có chút dịu đi, nâng tay lên, phóng qua một cái băng trụ đã được cường hóa.

Những người còn lại cũng không dám chậm trễ, Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt, Lục Đạo Luân Hồi, Nhất Quỷ Tha Dao, Phi Long Tại Thiên, Tiềm Long Tại Uyên mỗi người đều có cương vị riêng, dưới sự phối hợp chặt chẽ ăn ý, cho dù là BOSS cấp 400 cũng rất nhanh bị mọi người đánh cho ngã ngựa.

Hiện tại ngoạn gia của Hắc Ám trận doanh còn lại không tới năm nghìn người, hơn phân nửa là thành viên Quang Ảnh Thành, còn lại là một số tinh anh của các công hội lớn khác. Có thể đi được đến đây nhiều ít cũng có chút tài năng, biết mình đi nữa cũng chỉ thêm quấy rầy tiết tấu công kích của bọn họ, nên đều nhất trí lựa chọn đứng bên ngoài quan sát. Chỉ có một số bộ phận thuộc Viễn trình đoàn hỗ trợ công kích.

Người tinh thông, nhất là những người đứng bên ngoài quan sát, trên mặt đều lộ ra thần sắc kính nể – không hổ là công hội lớn nhất trong Lost temple. Chỉ bọn họ mới đủ thực lực mở ra Địa Ngục Thâm Uyên, xông vào Atlantis, nếu là bản thân thì nhất định không thể làm được những chuyện này.

Nơi đây là tầng cuối cùng của Thông Thiên Tháp, đi lên phía trước nữa là bậc thang dài thông hướng vương tọa của Thần vương, mọi người đều nhìn hết mặt mày, hiển nhiên ký ức của bọn họ đối với chuyện đã từng xảy ra trong Thông Thiên Tháp vẫn còn rất mới mẻ. Sau khi Thiên Sứ chết đi, thân thể hắn hóa thành một mảnh kim quang, ánh sáng lóe lên, bậc thang thông thiên lại hiện ra trước mắt mọi người.

Người của Quang Ảnh Thành đã nhìn thấy qua, nên không có phản ứng gì lớn, nhưng không phải ai cũng thế, những người mà lần trước cho dù có tham gia Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Đạo, cũng không thể lên được đến đỉnh, càng đừng nói trông thấy bậc thang thông thiên này. Nhất thời mọi người bị cảnh tượng này làm cho kinh sợ.

Hoàn Mỹ Phong Bạo thầm cười khò, thừa dịp bây giờ thấy nó đẹp thì cứ thưởng thức đi, lát nữa bước lên bậc thang, thì trong đầu các người sẽ chỉ biết mắng mẹ nó.

Không ngoài dự liệu, vừa bước lên bậc thang đầu tiên bằng đá cẩm thạch trắng, uy áp đã mãnh liệt đè ép lại, nhất là Phù Tô, Thương Lăng, Quy Vu Tịch Diệt và Túy Sát Giang Sơn, lần trước bọn họ còn cảm thấy đỡ chút, nhưng lần này đã chuyển chức, chính thức trở thành Hắc Ám Chúc Dân, hiệu quả của uy áp tác dụng lên người bọn họ tăng lên gấp bội, bọn họ cuối cùng cũng hiểu được cảm giác lúc trước của Hắc Diệu Chi Ngân và Phi Long Tại Thiên...

“Kết... kết giới...” Hắc Diệu Chi Ngân hữu khí vô lực nói với Bích Hải Lam Thiên, hiện tại hắn có cảm giác mình như bị núi đè, ngay cả hô hấp cũng thực khó khăn.

Bích Hải Lam Thiên nghe đối phương nhắc nhở, vội vàng lấy bảo thạch ra, niệm vài câu chú ngữ, kết giới màu vàng nhạt hiện ra, uy áp vốn đang đè ép lập tức biến mất vô tung.

Nhưng kết giới này không thể bao phủ cả năm nghìn người, đại bộ phận ngoạn gia đi phía sau đều đầu đầy mồ hôi, vừa tập tễnh bước vừa chửi mẹ nó.

Khó khăn lắm mới leo lên được bậc cao nhất của cầu thang, tất cả hầu như đều đã mệt đến mất hơn nửa cái mạng. Rốt cuộc uy áp cũng biến mất, còn chưa kịp thở gấp, không biết ai ngẩng đầu nhìn cảnh trước mặt, nhất thời hóa đá.

“Ta XXOO...” Không biết là ai hung hăng mắng trong kênh đoàn.

Khóe miệng Hắc Diệu Chi Ngân run rẩy, cho dù là nhiệm vụ biến thái cấp SSS+ cũng không phô trương đến vậy chứ?

Trước mặt bọn họ, có rất nhiều Thiên Sứ bốn cánh – tất cả đều là BOSS không rõ cấp bậc. Việc này không phải quá khoa trương rồi chứ? Mười con quái như vậy bọn họ may ra còn có đường sống. Nhưng hiện tại cả trăm cả ngàn con... chỉ cần không phải thăng ngục, đều sẽ biết quay lưng bỏ chạy.

“Mau tản ra!” Thương Lăng dường như nhớ đến cái gì, hô to một tiếng trong kênh đoàn. Bọn họ dựa vào nhau dày đặc như vậy, chỉ cần người ngồi trên vương tọa kia dùng một chiêu Thần Phật, chắc chắn sẽ đánh chết mấy ngàn người.

Các ngoạn gia sững sờ một chút, liền hiểu ý của Thương Lăng, vội vàng tản ra, nhưng Thông Thiên Tháp dù sao cũng là một chỗ nhỏ, phân tán thế nào cũng không có quá nhiều tác dụng. May là Thần vương không sử dụng kỹ năng gì, nhưng Đại Thiên Sứ bốn cánh thì lại từng người từng người vọt lên.

“Ổn định đội hình! Mười đội thành một tổ, chú ý né tránh ma pháp quần công của Thiên Sứ!” Túy Sát Giang Sơn hô to một tiếng, liền đóng kênh đoàn, quái trước mắt rất lợi hại, hắn cũng không thể giết chúng giúp người khác, huống chi những người ở đây không phải những con gà.

“Còn nữa, tận lực ngăn chặn bọn họ thi pháp!” Phi Long Tại Thiên rút kiếm ra, vội vàng vàng bỏ sung.

“Làm sao ngăn chặn?” Có rất nhiều người không biết phải làm thế nào.

“Công kích miệng hoặc cổ chúng!” Ám Đồng nghiêng người, né tránh một thương đang đâm tới, có chút không kiên nhẫn hô to: “Tất chết bọn chúng cũng được, chỉ cần các người có thể!”

Nói thì dễ, nhưng làm lại không đơn giản như vậy, thân hình của Thiên Sứ gấp ba lần một ngoạn gia bình thường, lại mặt áo giáp bảo hộ, muốn công kích đến miệng hoặc cổ của hắn một cách chuẩn xác thật sự rất cần kỹ thuật.

Tình hình lúc này cực kỳ hỗn loạn, không gian ở đây vốn hẹp, hơn nữa các Thiên Sứ công kích như mưa bão, ngoài mấy tổ ngoạ gia có thể nỗ lực duy trì, đại đa số mọi người đều chạy trốn chết.

Không đếm được đã bao nhiêu ngoạ gia bị cây thương của Thiên Sứ đâm xuyên qua, chỉ biết là rất nhiều, đều trở về nơi sống lại.

Ngoạ gia bên cạnh giảm mạnh xuống một ngàn người, mà Thiên Sứ thì chỉ mới chết hơn mười con, thực lực đối lập cách xa nhau, đây là một trận chiến không công bằng. “A Diệu, gọi Đọa Thiên Sứ đi!” Túy Sát Giang Sơn phối hợp với Lục Đạo Luân Hồi, hai người cùng tiễn một con Thiên Sứ lên Tây Thiên, thoáng thờ dốt, quay đầu nói với Hắc Diệu Chi Ngân.

“Vô dụng, biểu hiện không thể triệu hồi!” Lúc vừa bước lên đỉnh cao nhất của Thông Thiên Tháp, hắn đã thử triệu hồi, đáng tiếc kỹ năng kia là màu xám.

“Ta kháo! Đây cũng là hạn chế của nhiệm vụ? Chúng ta ngay cả Thiên Sứ còn không qua được, sao có thể lấy quyền trượng của Thần vương chứ? Đây chắc chắn là một nhiệm vụ tạo ra để đùa giỡn người khác!” Tiềm Long Tại Uyên buồn bực mắng, nghiêng người tránh công kích của Thiên Sứ, sau đó mượn lực nhảy lên, đá vào mặt Thiên Sứ, vị Thiên Sứ vốn đang ngâm xướng ma pháp lập tức che mặt lại, lao đảo lui về sau mấy bước. Thừa cơ hội này, trường kiếm của Phi Long Tại Thiên và tiêu thương của Sa Mạc Chi Ưng một trái một phải đâm tới.

Nghe Tiềm Long Tại Uyên oán giận, đầu Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên sáng lên: “Hiện tại đạo tặc trong đoàn, kỹ năng ăn cắp của ai đã max?”

“Của ta max.”

“Của ta cũng max.”

“Ta cũng vậy.”

Có khoảng bảy tám đạo tặc trả lời. Trong trò chơi kỹ thuật ăn cắp chỉ có tác dụng với người hoặc sinh vật, quái hình người trong trò chơi cũng không phải nhiều, nếu trộm của ngoạ gia mà bị phát hiện sẽ rất dễ bị đuổi giết. Nên kỹ năng ăn cắp trong Lost temple rất khó luyện. Trong số mấy trăm đạo tặc ở đây, cũng chỉ có bảy tám người tăng max kỹ năng ăn cắp. (Ta thấy các gamer thường dùng từ tăng max chiêu nên để chữ max luôn)

“Đồng Đồng, nếu để bảy tám người các ngươi thay phiên nhau ăn cắp, thì các ngươi có thể trộm quyền trượng đến đây không?”

“Trên lý luận thì được.” Âm Đồng nâng cằm suy tư chốc lát: “Nhưng thực tế thì không chắc, cấp bậc của Thần vương cao hơn chúng ta rất nhiều, cho dù kỹ năng ăn cắp đã max đi nữa thì xác suất thành công rất thấp. Cho dù may mắn ăn cắp được, vậy Thần vương kia chắc chắn sẽ biến dị.”

“Những thứ khác các ngươi không phải lo, chỉ cần trộm được quyền trượng là đủ, còn lại giao cho chúng ta.” Phù Tô đột nhiên chen vào, Hoàn Mỹ Phong Bạo, Phong Tiểu Sa cùng Quốc Sĩ Vô Song đứng bên cạnh hắn cũng nghiêm túc gật đầu. Mặc dù không biết đối phương giấu đòn sát thủ gì, nhưng được đồng bạn tin tưởng vô điều kiện, Âm Đồng sáng khoái gật đầu: “Vậy giao cho chúng ta đi.”

Thân ảnh của tám đạo tặc biến mất vào không khí.

Hắc Diệu Chi Ngân vỗ vỗ vai Quy Vu Tịch Diệt: “Chúng ta cũng phải cố gắng!” Quỳ một gối xuống đất, thông thả mà hữu lực mở dây cung, một loạt Chấn Thái Tiễn bay ra, đẩy lui các Thiên Sứ, tạo ra một đường thẳng đi lên trước. Tám đạo tặc kia đều là những người có kinh nghiệm, có lẽ lúc này đã thừa cơ hội đi xuyên qua hàng ngũ Thiên Sứ, tiếp cận vương tọa của Thần vương.

Tiếp đó, Hắc Diệu Chi Ngân giơ tay phải, trên cổ của một Thiên Sứ xuất hiện đồ án bụi gai màu đen, hắn hít sâu một hơi, lấy Minh Diệu Tiễn trong túi ra, khoát lên dây cung: “Phải bắt đầu thôi, Tịch Diệt!”

Minh Diệu Tiễn mang theo quang mang màu tím, phóng thẳng tới Thiên Sứ đã bị trúng Trùng Giới Tài Quyết, cùng lúc đó Quy Vu Tịch Diệt bay vọt đến phía sau Thiên Sứ, Giả Lam Phong Bạo trong tay đâm thẳng vào tim đối phương.

Thiên Sứ hệ thần thánh, thừa nhận công kích thuộc tính hắc ám, thương tổn sẽ gấp bội, Minh Diệu Tiễn của Hắc Diệu Chi Ngân có thể nói là khắc tinh của Thiên Sứ, hơn nữa thuộc tính của Trùng Giới Tài Quyết cũng giúp lực công kích tăng thêm gấp bội, phối hợp với một kích trí mạng mà Quy Vu Tịch Diệt đâm ra, cho dù là BOSS Thiên Sứ cấp 500 cũng không chịu nổi hai công kích nặng nề như vậy, lập tức ngã xuống đất tử vong.

“Hắc! A Diệu cuối cùng cũng chơi tuyệt chiêu!” Lục Đạo Luân Hồi hâm mộ nhìn qua, Minh Diệu Tiễn của hắn vì cứu Túy Sát Giang Sơn khỏi Thất Tinh nên lúc này đã sử dụng, hiện tại chỉ có thể hâm mộ nhìn Hắc Diệu Chi Ngân, trong lòng thầm hạ quyết tâm, lần này trở về dù thế nào đi nữa cũng phải tìm cho ra túi tiền có công năng thu hồi tiền.

>>Hết chương 81Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Mấy người bọn Âm Đồng thiên tâm vạn khổ đi đến bên cạnh Thần Vương, Âm Đồng xoay người vẫy tay, Cực Đoan Phân Tử hợp tác với hắn lâu như vậy, đã sớm ăn ý, lập tức dừng chân, sáu người còn lại cũng dừng ở chỗ cách vương tọa của Thần vương khoảng mười bước.

Âm Đồng một mình tiềm hành đi qua, lên ra phía sau vương tọa, vươn một ngón tay với Cực Đoan Phân Tử.

Những đạo tặc khác không hiểu gì, nhưng Cực Đoan Phân Tử rất hiểu hành động đó, rút tay vào túi, tùy tiện lấy một hòn đá nhỏ, chọi ra một chỗ xa xa.

“Cạch!” Hòn đá rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ, Thần vương nghe thấy thanh âm kia, quay đầu nhìn một chút, cùng lúc đó Âm Đồng ra tay nhanh như chớp – hệ thống nêu lên: ăn cắp thất bại.

Nghe hệ thống thông báo, Âm Đồng không nổi giận, ngược lại còn hắc hắc cười hai tiếng – là ‘thất bại’ mà không phải ‘miễn dịch’. Vậy nghĩa là không phải không có biện pháp trộm quyền trượng của Thần vương. Vẫy tay thêm một cái, Âm Đồng cẩn thận lui về, đối lại là Cực Đoan Phân Tử đi qua.

Hai người làm như ban đầu, Âm Đồng tạo thanh âm trước, hấp dẫn lực chú ý của Thần vương, sau đó Cực Đoan Phân Tử ra tay ăn cắp. Đáng tiếc vẫn là thất bại. Đối phương không chút để ý, vẫn cẩn thận lui về, đặt tay lên vai đạo tặc khác: “Huynh đệ, thử vận may của ngươi, chúng ta sẽ yểm trợ ngươi!”

Thời gian làm lạnh của kỹ năng ăn cắp là năm phút, bọn hắn có tổng cộng tám đạo tặc, một người đi qua trộm một lần, cũng vừa đúng.

Tám đạo tặc này có thể tăng max kỹ năng ăn cắp, tuyệt đối không phải dạng hơi hợt, chỉ tiếc cấp bậc của Thần vương quá cao, nên xác suất thành công rất thấp, bọn hắn tám người đi qua đi lại hết mười lần, còn chưa ăn cắp thành công.

“Kháo! Từ lúc xuất đạo cho đến giờ lão tử chưa từng uất ức như vậy!” Một đạo tặc oán giận, chà xát bàn tay, thất bại nhiều như thế, cho dù là người có tố chất tâm lý cũng bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

“Bình tĩnh!” Âm Đồng quay đầu trừng hắn, ý bảo đối phương chớ lên tiếng. Ngày thường Âm Đồng trong Sơn Miêu tiểu đội luôn luôn hi hi ha ha, như một đứa con nít, ngẫu nhiên còn cùng Thương Lăng bị Phù Tô bắt nạt, hơn nữa có sự tồn tại của hai cường giả là Hắc Diệu và Tịch Diệt, nên khiến cho rất nhiều người bỏ qua năng lực của hắn.

Nhưng lực ảnh hưởng của cái tên ‘Âm Đồng’ nó đối với giới đạo tặc rất lớn. Đạo tặc oán giận lập tức không nói thêm tiếng nào, cười xin lỗi hắn.

“Đừng nóng vội, chúng ta tiếp tục.” Cực Đoan Phân Tử vỗ vỗ vai Âm Đồng, “Ngươi đi đi, ta yểm trợ.”

Âm Đồng lại bước tới phía sau Thần vương, hươ hươ tay với Cực Đoan Phân Tử, đối phương không giống như lúc này đưa tay vào túi lấy hòn đá nhỏ, ngược lại bỏ tiềm hành, chạy tới chỗ Thần vương.

... Sáu đạo tặc phía sau tròn tròn mắt, Âm Đồng cũng sùng sốt một chút, liền nghe thấy tiếng hô do Cực Đoan Phân Tử dùng Thiên Lí Truyền Âm nói với hắn: “Mau ra tay!”

Âm Đồng cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, trực tiếp đưa tay về phía quyền trượng của Thần vương, chỉ nghe thấy hệ thống nêu lên: “Ăn cắp thành công!”

“Ta trộm được!” Không thèm biết có bị bại lộ hay không, Âm Đồng trực tiếp hét lớn một tiếng, chạy như bay xuống dưới.

Lại nghe thấy thanh âm của hệ thống vang lên một lần nữa: “Ăn cắp quyền trượng của Thần vương, khiến cho Thần vương biến dị.”

Hắc Diệu Chi Ngân ngẩng đầu nhìn thấy Thần vương chỉ một tay đã giết chết Cực Đoan Phân Tử, sau đó đuổi theo Âm Đồng: “Lục Đạo!”

Lục Đạo Luân Hồi cũng thấy rõ tình hình lúc này, cùng Hắc Diệu quỳ một gối xuống, Chấn Thối Tiễn bay về phía Thần vương, không hổ là BOSS siêu cấp, không như những quái khác ít nhất phải lui về sau mấy mét, mà Thần vương chỉ bùng mặt, ngừng lại ba giây.

Nhưng chỉ cần ba giây này, cũng có thể tạo con đường sống cho Âm Đồng.

“Bây giờ các ngươi chạy xuống Thông Thiên Tháp, có bao xa chạy bao xa! Chạy không thoát thì nhận mệnh đi!” Phù Tô tháo xuống cặp mắt kính đặt trên mũi, quay đầu nói với những người còn lại. Mà Hoàn Mỹ Phong Bạo, Quốc Sĩ Vô Song và Phong Tiểu Sa bên cạnh hắn đã bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

“Khắc ấn bị chiếm đoạt

Cái kèn mà phê hồn giả đã thổi lên nhân ngày tận thế

Ngục Thâm Uyên ngủ say

Bài ca ngâm xướng của sự hủy diệt

Lấy sự khởi đầu của nguyên tội làm khởi đầu

Lấy thứ cuối cùng của Huyết tộc làm cuối cùng

Mở ra di sản của ác ma tối hậu...”

“Chạy mau!” Hắc Diệu Chi Ngân đương nhiên biết bọn họ đang niệm chú ngữ gì, cũng không có thời gian giải thích, vội vã hô lớn, đôi cánh phía sau đã mở rộng, nắm chặt Quần Sát Bất Quần Mai với tốc độ di động chậm, bay thẳng xuống tầng dưới.

Quy Vu Tịch Diệt cũng nhanh chóng triệu hồi Thứ Vĩ Sư, Thứ Vĩ Sư đã cấp một trăm tuy chưa khôi phục trạng thái tuyệt nhất, nhưng thân hình đã lớn nhiều, ít nhất có thể cười. Quy Vu Tịch Diệt kéo Âm Đồng bên cạnh mình, ném hấn lên lưng Thứ Vĩ Sư, sau đó vỗ vỗ lưng sủng vật của mình nói: “Đi!”

Cánh chim sau lưng Thứ Vĩ Sư cũng dang ra, dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, bay vút đi. Quy Vu Tịch Diệt tiện tay nâng Thương Lăng lên, đôi cánh màu đen mở rộng, cũng vọt thẳng xuống dưới lầu.

Nhìn mọi người cuối cùng cũng chạy xuống, ngón tay Phù Tô vung lên tạo thành một vách tường băng, ngăn lại bốn pháp sư bọn hấn, vô số Thiên Sứ, Thần vương đã bạo với đội hữu phía sau.

Thanh âm ngâm xướng chú ngữ vẫn vang lên bên tai

“Tàn âm của tiếng rít hắc sắc

Lạc ấn được nhận trong yên tĩnh

Cởi ra lời nguyên đôi mắt của thế giới

Chịu đựng sự phản nộ của vong hồn thượng cổ

Tai tình vô tận hư không buông xuống không ngừng

Chôn vùi toàn bộ vạn vật sinh linh thân hồn thể gian...”

Bình tĩnh sử dụng bụi gai chặn lại kỹ năng con giận của Thần, tiếp tục niệm chú, Phù Tô nhìn ba pháp sư còn lại, hô lên bốn chữ cuối cùng của chú ngữ – “Tứ Vong Điều Linh!!!”

Con lóc màu đen lấy bốn người làm trung tâm, nhanh chóng tản rộng ra, lóc xoáy điên cuồng cắn nuốt mọi thứ.

Uy lực đồng thời bạo ra của bốn đại pháp sư lớn đến không thể tưởng tượng, cho dù có vách tường băng của Phù Tô ngăn cản, cho dù đã chạy đi rất xa, bọn hấn vẫn khó tránh khỏi bị trúng đòn.

“Ca ngợi sự vinh quanh của Thánh Đường

Nghe những lời ngâm xướng từ xưa

Lời chúc của thần rơi xuống thế gian,

Phá hủy bóng tối ngu muội

Đánh thức bài thánh văn chương

—— Chiếc ô luân hồi!”

“Nữ thần tự nhiên nhân từ

Xin ngài hãy quan tâm con dân của ngài

Gió nhẹ khẽ thổi

Nước biếc chảy xuôi

Lấy nguồn gốc sinh mệnh của vạn vật – khẽ!”

Chiếc ô luân hồi của Quần Sát Bất Quần Mai và vách tường tự nhiên của Bích Hải Lam Thiên đồng thời bao phủ mọi người, nhưng uy lực của Tứ Vong Điều Linh quá lớn, năng lượng màu đen xé toạc vách phòng hộ.

“Phong Tử!” Tiềm Long Tại Uyên chỉ kịp hét một tiếng, đã bị trở về nơi sống lại. Hắc Diệu Chi Ngân giương cung khoát tiễn, ba cây Quang Diệu Tiễn bay ra, dừng bên cạnh Âm Đồng, tiếp đó là Quang Diệu Tiễn của Lục Đạo Luân Hồi, Quang Diệu Tiễn của Bất Ai Thường Nga, trị liệu thuật của Vực-xây Hoa Hồng, tất cả kỹ năng hồi phục và phòng ngự đều thi triển lên người hấn, chiến sĩ hoặc thích khách không hề tiếp nhận phòng ngự hoặc trị liệu chạy tới chắn trước mặt hấn, dùng cả thân thể mình ngăn cản năng lượng màu đen to lớn.

“Đồng Đồng, nhờ người!” Hắc Diệu Chi Ngân dùng chút sức lực còn lại lấy một lọ dược thủy ra, ném cho vị đạo tặc đang được mọi người che chắn, sau đó Ma tộc với lượng máu mỏng nhất là người đầu tiên hóa thành bạch quang.

Tiếp theo là Nhất Quỷ Tha Dao, Sa Mạc Chi Ưng, Quy Vu Tịch Diệt, Lục Đạo Luân Hồi, Bất Ái Thường Nga, Tủy Sát Giang Sơn, Thiên Không Chi Chiến, Phi Long Tại Thiên, và người ngã xuống cuối cùng là Thương Lăng cầm cái khiên lớn trong tay.

Cho dù chỉ là trong trò chơi, nhưng tình huống này quá mức chấn động, nhìn xuống nước mắt đã gần tràn mi, đạo tặc mở ra lọ dược thủy mà Hắc Diệu Chi Ngân cho mình, gấp rút uống hết, sau đó liều mạng mà chạy.

‘Vô Định Dược Thủy’: trong 30 giây có thể miễn dịch với tất cả công kích bất kể hình thức nào, đây là dược thủy siêu cấp mà Hắc Diệu Chi Ngân dùng thảo dược lấy từ Địa Ngục Thâm Uyên để chế tạo ra, là lọ dược tuyệt vô cận hữu.

30 giây không tính quá ngắn, nhưng hiện tại Âm Đồng chỉ hy vọng khoảng thời gian này, có thể dài một chút... một chút nữa...

Hai chân chạy nhanh đến tựa như không chạm đất, tim đập nhanh đến muốn nhảy ra ngoài, gần như sắp bay khỏi lồng ngực. Âm Đồng ngừng thở, liều mạng chạy về phía trước, hiện tại trong đầu hắn trống rỗng, ý nghĩ duy nhất chính là “Chạy, nhất định phải chạy!”

Một khắc lao ra khỏi Thông Thiên Tháp, tâm Âm Đồng hoang mang, cuối cùng cũng trút được gánh nặng, đạo tặc Tinh Linh tộc tê liệt ngã xuống đất, lệt rôi đầy mặt.

“Đồng Đồng!” Thương Lăng vừa bước ra khỏi nơi sống lại, bởi vì ảnh hưởng sự trừng phạt của tử vong, sắc mặt hắn có chút tái, nhưng lại tươi cười rất sáng lạn.

“Ô ô ô... lão đại, ta cuối cùng cũng chạy ra được!” Âm Đồng không thêm để ý ánh mắt mọi người xung quanh, lao thẳng lên người lão đại nhà mình, khóc đến nước mắt nước mũi tùm lùm, mất hết hình tượng.

“Ngoan... ngoan... lần này Đồng Đồng là công thần!” Phù Tô cũng bước ra từ nơi sống lại, đi đến xoa xoa đầu Âm Đồng, đạo tặc khóc đến đỏ mắt, đôi tai dài run run, cực kỳ giống thỏ con.

“Kháo! Tốt xấu gì cũng phải khen ta một câu chứ!” Cực Đoan Phân Tử không cam lòng nhảy vào giúp vui.

“Đến đến... cũng khen Cực Đoan mấy câu...” Tủy Sát Giang Sơn cười gian, không thêm duy trì hình tượng uy nghiêm của lão đại, vươn tay muốn nhéo tai Cực Đoan Phân Tử, đối phương lập tức nghiêng người né tránh. Khiến những người xung quanh xem thường một phen.

“Lần này tử vong thật thảm...” Một thành viên của Quang Ảnh Thành thở dài, cho dù trong trận Công Thành Chiến để kiến thành lần trước, bọn hắn cũng không tới nông nổi toàn quân bị diệt...

“Mẹ nó, chết thì chết, nhưng phải công nhận lần chết này rất sáng khoái!” Một ngoại gia thuộc Hắc Ám trận doanh tiếp lời.

“Đúng đúng! Kể từ khi chơi trò này, lão tử chưa bao giờ sáng khoái như vậy!” Có thêm một người phụ họa.

“Ha ha ha ha!” Những người vừa bước ra từ nơi sống lại, cũng điên cuồng mà cười, cho dù bọn hắn hiện tại rất chật vật, cho dù bọn hắn bị suy yếu do di chứng của tử vong, cho dù bọn hắn bị giảm không ít cấp, nhưng bọn hắn chưa từng cảm thấy sáng khoái như vậy...

>>Hết chương 82Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Một pháp trận triệu hồi xuất hiện trên mặt đất, Địa Thiên Sư Abaddon thò bước ra “Chúc mừng các ngươi!”

“Này, không phải ngươi đến phát thưởng chứ?” Hắc Diệu Chi Ngân đã rất quen thuộc với Địa Thiên Sư, nên cũng nhìn không được vui đùa một hai câu với đối phương. “Trận chiến này chúng ta thắng?”

“Đương nhiên.” Địa Thiên Sư mỉm cười “Tất cả các ngoại gia thuộc Hắc Ám trận doanh đều có công lao, đến Vạn Ma Điện của Địa Ngục Thâm Uyên, tự lĩnh phần thưởng của mình!”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người của Hắc Ám trận doanh đều phát ra tiếng hoan hô, Vạn Ma Điện của Địa Ngục Thâm Uyên! Không biết phần thưởng thế nào. Không ít người đã khẩn cấp muốn vọt tới Địa Ngục Thâm Uyên.

“Kia... ta muốn hỏi lần này sẽ không có khảo nghiệm gì chứ?” Nhớ tới sự gian khổ khi đi đến Vạn Ma Điện lần trước, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn còn có chút sợ hãi mà hỏi.

“Khảo nghiệm thì không...” Quang mạng ác ý muốn xem kịch vui thoáng hiện trong mắt Địa Thiên Sư: “Nhưng, bọn hần phải dùng năng lực của chính mình đi tới Vạn Ma Điện mới có thể nhận thưởng.”

... Đã biết hệ thống vô lương tâm sẽ không đơn giản ưu đãi như vậy. Trước không nói tới khó khăn trên đường tới Vạn Ma Điện, chỉ cần quái cấp 200 của Địa Ngục Thâm Uyên thôi cũng đủ khiến ngoại gia bình thường đau đầu, huống chi trải qua trận chiến này, mọi người gần như đều giảm 10 cấp. Phần thưởng của Vạn Ma Điện đối với bọn hần tựa như một miếng thịt béo thấy được mà không ăn được.

“Đã lấy được quyền trượng của Thần vương?”

“Lấy được.” Âm Đồng lấy ra quyền trượng hình tia chớp trong túi, vì thứ này, bọn hần phải trả cái giá đại giới rất thảm thiết.

“Rốt cuộc thì phải làm thế nào mới giải cứu được Hoàng Kim Long?” Hắc Diệu Chi Ngân hỏi, kỳ hạn nhiệm vụ một tháng đã qua đi hơn nửa, hiện tại chỉ còn mười ngày, thời gian phải nói là có chút gấp gáp.

“Có cái này cơ bản thì đủ rồi.” Abaddon tiếp nhận quyền trượng, chắc chắn một tiếng, “Lão nhân kia lúc này chắc đang tức đến sôi máu?”

“Chúng ta phải làm gì để mở ra kết giới kia?” Biết Địa Thiên Sư bất hòa với Thần vương, nên Hắc Diệu Chi Ngân không hỏi nhiều, hiện tại điều mà hần quan tâm nhất chính là làm thế nào để giải cứu Hoàng Kim Long, dù sao thì một khi nhiệm vụ đã thất bại, ý thức tự chủ của đầu não sẽ bị xóa bỏ.

“Đây chính là chìa khóa, muốn mở phong ấn cần một nguồn năng lượng thật lớn, với thực lực của các ngươi tuyệt đối không làm được.” Địa Thiên Sư thường thức quyền trượng trong tay, không chút hoang mang nói: “Đương nhiên Ma tộc chúng ta cũng không thể ra tay, đây dù sao cũng là việc nhà của Long tộc.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Hắc Diệu Chi Ngân sốt ruột.

“Long tộc.” Quy Vu Tịch Diệt xen vào, Hắc Diệu đang bị loạn nên không nghe ra, nhưng ý tứ ám chỉ của Abaddon rất rõ ràng.

“Ha ha.” Tán dương nhìn Địa Thiên Sư, Abaddon cười mà không đáp, xem như ngầm đồng ý lời nói của đối phương. “Được rồi, thời gian cũng không còn nhiều, các ngươi nên xuất phát đến Atlantis.”

“Ít nhất cũng phải để Quang Ảnh Thành chúng ta chuẩn bị chứ?” Tỷ Sát Giang Sơn vội nói. Hiện tại bọn hần vừa chết nên cấp bậc chỉ còn là chín mươi, đến Atlantis càng thêm khó khăn, huống chi trên người không có vật tư, những thứ đó lúc trong Thông Thiên Tháp đã dùng hết.

“Không cần.” Một đạo hào quang hiện lên, bóng dáng của Phong Long Già Lam xuất hiện trước mắt mọi người, “Cảm tạ những gì mà các ngươi đã làm cho Long tộc, bây giờ đã đến lúc chúng ta góp sức.”

Phong Long phát phát tay, gió khe thổi qua, mọi người lập tức cảm thấy thân thể mình nhẹ như lông chim, Cực Đoan Phân Tử thử nhảy nhảy, không ngờ thân thể lại nhẹ nhàng bay lên.

“Đi thôi.” Không biết từ khi nào, Hỏa Long Ba Lạp Tập Tư và Địa Long An Tháp Thụy Tư cũng xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa còn có Thủy Long Bá Luân Tư bước ra trong pháp trận triệu hồi lúc nảy của Abaddon, bốn cự long của tứ đại nguyên tố đồng thời tề tụ.

Tốc độ đập gió mà đi, không chút thua kém với cảm giác bay lượn trên bầu trời, lộ trình dự đoán là phải một tuần, thế nhưng chỉ cần trong vòng một ngày ngắn ngủi đã tới. Đứng bên ngoài Độc Chướng Tùng Lâm, mọi người không khỏi cảm thán. Nhớ đến các quái hệ thực vật biến thái luôn xuất hiện khắp nơi trong Độc Chướng Tùng Lâm này, còn có các đầm lầy bí mật, mọi người càng thêm sâu sắc.

“Sao lại không đi tiếp?” Hỏa Long Ba Lạp Tập Tư là một người tính tình nóng nảy, thấy tất cả dừng chân lại, khó hiểu hỏi.

“Quái trong đây dày đặc, hơn nữa còn thêm sương độc và đầm lầy, chúng ta cứ thế bước vào, chỉ có chết.” Hắc Diệu Chi Ngân đáp.

“Hừ ~ còn tưởng chuyện gì!” Ba Lạp Tập Tư khinh thường lắc đầu, sau đó rướn người, lập tức hóa thành hình thái của cự long, ma pháp long ngữ nhanh chóng tuôn ra khỏi miệng, một trận mưa lửa từ trên trời rơi xuống, nháy mắt đốt trụi Độc Chướng Tùng Lâm.

Dưới cái nhìn trợn mắt há mồm của mọi người, Phong Long gọi Phong Bạo đến thổi tan những làn sương độc, mặt không chút thay đổi nói với mọi người của Quang Ảnh Thành: “Đi thôi.”

... Thật không hổ là Cự Long thuộc tứ đại nguyên tố! Nan đề khiến bọn hần cực kỳ đau đầu cứ thế được giải quyết dễ dàng... may mắn hệ thống có công năng tạo ra cái mới, khoảng bảy ngày sau thì Độc Chướng Tùng Lâm sẽ khôi phục lại nguyên dạng, bằng không tội danh phá hủy thiên nhiên này chắc chắn trút lên đầu bọn hần. . .

Cứ như vậy thuận lợi đi đến Vô Tận Chi Hải, nhìn biển rộng mênh mông trước mắt, mọi người đều lập tức quay đầu nhìn về phía Thủy Long Bá Luân Tư, lần trước bơi bơi trong nước đến tróc cả lớp da, hiện tại bọn hần không có được thủy đề hồ hấp dưới nước, cứ thế trực tiếp vọt vào đại dương, kết quả duy nhất chắc chắn là biến thành xác chết trôi.

Thủy Long tóc xanh biển hiển nhiên không quá quen bị nhiều người nhìn đến vậy, có chút mất tự nhiên bước lên trước, đưa tay chạm vào nước biển, nhẹ nhàng nói: “Đại dương ôn nhu, ta lấy danh nghĩa của Thủy Long, xin người nhận bằng hữu của ta, bao dung bọn họ như với ta, đối xử tử tế với họ như với ta.”

Lời nói vừa dứt, đại dương xanh thăm thẳm chuyển động, nước biển rẽ sang hai bên, tạo ra một con đường cho bọn hắn.

“Thật thần kỳ!” Vực-xây Hoa Hồng tán thưởng, vô số sinh vật biển ở bên cạnh mình đi tới đi lui tuần tra, chỉ cần vрон tay là có thể chạm vào vách tường nước, cảm giác được sự mát lạnh của nước biển, loại chuyện mới mẻ này hoàn toàn khác với việc ngồi trong tàu ngầm thưởng thức thế giới dưới đáy đại dương.

“Phía trước là lãnh địa của Bắc Hải Cự Yêu, ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Nghi ngời lấy sức một hồi trên chiếc thuyền đắm, sau khi ăn thức ăn bổ sung thể lực, đoàn người lại cất bước, Hắc Diệu Chi Ngân vẫn luôn chú ý quan sát phong cảnh xung quanh nhận ra nơi đây chính là chỗ lần trước bọn hắn bị tập kích, mặc dù thực lực của tứ đại Cự Long rất cường hãn, nhưng vì sự quan tâm đối với người một nhà, hắn vẫn có lòng tốt nhắc nhở đối phương.

“Bắc Hải Cự Yêu? Đó là cái gì?” Địa Long An Tháp Thụy Tư khó hiểu hỏi.

“Nga, đại khái là nguyên liệu để làm bạch tuộc viên...” Hòa Long Ba Lạp Tập Tư đáp. Từ sau khi thưởng thức trù nghệ của Hắc Diệu Chi Ngân, dạ dày của nhóm Cự Long hoàn toàn bị chinh phục, hiện tại tất cả những gì trong mắt bọn hắn, đều dùng để phán đoán có thể ăn được hay không.

Từ sau lần nghe bọn họ gọi Abaddon là “người đầy lông chim”, Hắc Diệu Chi Ngân đã hoàn toàn lĩnh giáo sự ác độc trong những lời nói của hai vị Cự Long này.

“Vậy sao? Còn không đi nhanh?” Nghe thấy thứ có thể làm đồ ăn, ánh mắt của Địa Long An Tháp Thụy Tư lập tức sáng lên, không chút quan tâm chạy vào trong nước.

Máy mấn Phong Long Già Lam vẫn còn chút lý trí đứng bên cạnh, vрон tay kéo lại con Địa Long liêu lĩnh: “Trở về! Ngươi vớt vào đó, chỉ có thể chết đuối!”

“A? Cũng đúng!” Địa Long và Hòa Long liếc nhìn nhau, cùng thở dài tức giận, nhưng chỉ hai giây sau đã sinh long hoạt hổ trở lại, đều quay đầu nhìn Bá Luân Tư với mái tóc xanh biển: “Tiểu thủy...”

... “Đừng để ý bọn hắn!” Abaddon giữ chặt cánh tay Bá Luân Tư.

“Xì... có bản lĩnh thì ngươi bắt đi, hay là lát nữa tới bữa cơm ngươi không cần ăn! Ngươi ~ đầy ~ lông ~ chim ~” Địa Long và Hòa Long đồng thời dựng ngón giữa với Abaddon.

“Ta phải làm thịt các ngươi!!!” Thực rõ ràng, Abaddon cực kỳ dị ứng với bốn chữ ‘người đầy lông chim’ này.

“Được rồi, được rồi!” Mắt thấy trận nội chiến hết sức căng thẳng, Thủy Long Bá Luân Tư vội vàng ngăn cản Đọa Thiên Sứ bên cạnh và hai vị huynh đệ của mình: “Không phải chỉ là con bạch tuộc thôi sao, ta đi bắt là được!”

Dứt lời Thủy Long tóc xanh biển đã trực tiếp vớt vào nước.

“Tính tình của Bá Luân Tư rất tốt, mới có thể bị bọn họ bắt nạt đến thế!” Phong Long Già Lam bày ra bộ mặt thối đen, khinh bỉ liếc hai tên quỷ tham ăn và một tên lão bà nỏ, xem thường nói “Nếu là ta ta cho mỗi tên một cái Phong Bạo là xong.”

... Người bên cạnh nghe vậy, đều chảy mồ hôi lạnh – tính cách của Phong Long Già Lam này... thật sự rất giống Tịch Diệt a...

Không bao lâu sau, Thủy Long Bá Luân Tư trở lại, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn nhu – nếu bỏ qua con bạch tuộc thật lớn mà hắn đang kéo theo phía sau, mọi người còn cho rằng đây là quý công tử nào đó đang tản bộ trong hoa viên.

“Nhạ, thu hồi nó lại đi, a Diệu.” Kéo thứ trong tay ra phía trước, Thủy Long Bá Luân Tư mỉm cười nói với Hắc Diệu.

... Hắc Diệu Chi Ngân không biết phải nói gì, con bạch tuộc này lớn bằng cả một sân bóng đá, nếu không phải Hư Không Thủ Trạc của hắn là một trạng bị biến thái, chỉ sợ ngay cả mấy cái xúc tua cũng chứa không được...

“Được rồi, nhanh chóng đi thôi, sớm một chút giải cứu Hoàng Kim Long ra, chúng ta bớt lo lắng.” Lời vừa dứt, mấy Cự Long mới nhớ tới mục đích của mình, lập tức biểu tình ngưng trọng, hấp tấp phóng đi.

>>Hết chương 83Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Nhờ công ơn lúc trước của bọn hắn, nơi phong ấn Hoàng Kim Long đã hóa thành một mảnh phế tích, ngay cả trận mê cung ngăn cản bọn hắn tiến vào

cũng thế, nên lần này bọn hắn không bị thứ gì ngăn cản, đường đi có thể nói cực kỳ thoái mái.

Thủy Long Bá Luân Tự tạo ra cột nước, rửa sạch đá vụn và đất cát ở chung quanh chỗ phong ấn, hiện tại thứ bại lộ trước mặt mọi người chính là vách tường năng lượng phong ấn Hoàng Kim Long.

Lần trước do ánh sáng quá yếu, nên mọi người không nhìn rõ tình huống phong ấn, nhưng lần này bởi vì có sự trợ giúp của Thủy Long Bá Luân Tự, rửa sạch các phế tích nơi phong ấn, toàn bộ cảnh tượng đều được bọn hắn thu hết vào đáy mắt.

Nó như một tế đàn (bàn thờ) hình tròn, Hoàng Kim Long bị bốn xiềng xích thô to xỏ xuyên qua tứ chi, đóng chặt trên tế đàn, vẩy tróc ra rất nhiều, đang hấp hối.

Hỏa Long tính tình nóng nảy thấy cảnh tượng này, gầm lên giận dữ, mọi người chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh lập tức bay thẳng lên, đáy biển tựa như một ngọn núi lửa đáp lại sự tức giận của Cự Long, bắt đầu bùng nổ.

Cho dù là ai khi thấy cảnh tượng Hoàng Kim Long bị tra tấn tàn nhẫn trước mắt cũng sẽ không đành lòng, huống chi là Long tộc. Ngay cả Phong Long Già Lam luôn nổi danh bình tĩnh cũng suýt chút bạo phát năng lượng, đừng nói là Hỏa Long Ba Lạp Tập Tự có tính cách xúc động?

“Bình tĩnh!!!” Abaddon cầm trường thương trong tay, hung hăng gõ đầu Hỏa Long: “Ngươi muốn hại chết bọn họ sao?”

Lần này lực đạo không nhẹ, khiến cho Hỏa Long lao đảo mấy bước mới đứng vững thân thể. Nhưng cũng nhờ cái đánh này, Hỏa Long Ba Lạp Tập Tự cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, nhìn thoáng qua những người của Quang Ảnh Thành bên cạnh do chịu không nổi nhiệt lượng đang dâng lên mà phải thi triển các thuật phong ngự, Hỏa Long cúi đầu nhẹ giọng nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, chúng ta nhanh chóng nghĩ biện pháp cứu hắn ra.” Thương Lăng đáp, đã từng đi đến Vạn Ma Điện, hắn biết Hoàng Kim Long chính là đầu não có ý thức tự chủ. Có lối suy nghĩ riêng, nên Hoàng Kim Long sẽ không còn giống những NPC bình thường khác, mà là một con người. Nhìn thấy hắn bị tra tấn đến vậy, Thương Lăng cũng không đành lòng.

“Nếu các ngươi mù quáng phá vỡ vách tường năng lượng này, thì bốn xiềng xích đã bị phù chú sẽ lập tức treo cổ hắn lên.” Abaddon chỉ chỉ xiềng xích đang xỏ xuyên qua thân thể của Hoàng Kim Long.

“Vậy phải làm thế nào?” Thủy Long Bá Luân Tự cũng lo lắng.

“Đừng vội, ta sẽ giúp ngươi.” Ôn nhu xoa xoa mái tóc mềm mại màu xanh biển, Đọa Thiên Sứ nói: “Dùng năng lượng của bốn người các ngươi, mở ra phong ấn của xiềng xích này, hơn nữa áp chế năng lượng của chúng, rút chúng ta khỏi thân thể của Hoàng Kim Long, có thể làm được chứ?”

“Không thành vấn đề! Cho dù phải dùng tính mạng, chúng ta cũng sẽ làm được!” Hỏa Long Ba Lạp Tập Tự nói.

“Muốn mạng của ngươi để làm gì? Có thể ăn sao?” Đọa Thiên Sứ trả lời lại một cách mỉa mai, vừa lòng nhìn đối phương đen mặt, sau đó quay đầu nói với mấy người Hắc Diệu Chi Ngân: “Các ngươi có thể nắm chắc sẽ bắn vũ tiễn trúng vào xiềng xích ngay khi vách tường năng lượng bị phá hư hay không?”

Hắc Diệu Chi Ngân nhìn nhìn khoảng cách từ đây tới xiềng xích, khoảng 400 mét, đối với thần tiễn thủ như bọn hắn mà nói thì không quá khó khăn, điều duy nhất cần chú ý là nắm chặt thời cơ, một khi ra tay quá sớm hoặc quá trễ, Hoàng Kim Long đều sẽ chết.

“Hắn là không vấn đề.” Lục Đạo Luân Hồi và Bất Ái Thường Nga gật đầu đáp ứng. Sa Mạc Chi Ứng nắm tiêu thương trong tay, cũng nghiêm túc gật đầu.

“Được, lát nữa các ngươi phải rút hết năng lượng của bản thân vào vũ khí của bọn họ, sau đó dùng vũ khí làm môi giới, khống chế xiềng xích ngay khi chạm vào chúng!” Abaddon nói ngắn gọn, cầm lấy quyền trượng hình tia chớp của Thần vương: “Về chuyện giải phong ấn của vách tường năng lượng thì cứ giao cho ta.”

“Chờ đã!” Hắc Diệu Chi Ngân dường như nhớ tới gì đó mà dè dặt cánh tay Abaddon “Ngươi không phải đọa thiên sứ sao? Tiếp xúc với pháp thuật hệ thần thánh này không việc gì chứ?”

“Ha ha...” Đọa Thiên Sứ cười nhưng không trả lời, kết quả có thể nghĩ, thân thuộc Hắc Ám trận doanh hắn có lợi hại thế nào cũng không thể chống đỡ lực lượng của Thần vương, nhưng... giải cứu Hoàng Kim Long là nguyện vọng của Bá Luân Tự...

“Ngươi đeo cái này.” Quyền đoán lấy ra một đôi bao tay, đây là Cách Tuyệt Thủ Sáo mà thật lâu trước kia lúc ở Lợi Tắt Hư Tháp Lộ Đức Duy Hi đã đưa cho hắn, đeo cái này vào sẽ không bị thương tổn khi tiếp xúc với pháp thuật hệ thần thánh. (Cái bao tay xuất hiện trong chương 26)

Không biết bao tay này có tác dụng với pháp thuật của Thần vương hay không, nhưng có thêm một lớp phòng hộ, cũng an tâm hơn chút.

“Cảm tạ...” Abaddon tiếp nhận Cách Tuyệt Thủ Sáo rồi đeo vào, nắm chặt quyền trượng tia chớp, đi tới phía trước vách tường năng lượng, Hắc Diệu Chi Ngân, Lục Đạo Luân Hồi, Bất Ái Thường Nga cùng Sa Mạc Chi Ứng đã vào vị trí riêng. Phía sau bọn họ là Phong Long Già Lam, Thủy Long Bá Luân Tự, Hỏa Long Ba Lạp Tập Tự cùng Địa Long An Tháp Thụy Tự.

Biểu tình trên mặt tám người rất nghiêm túc, nhất kích định càn khôn, vũ khí trong tay bọn họ quyết định vận mệnh của Hoàng Kim Long.

“Được, ta bắt đầu!” Abaddon giờ cao quyền trượng hình tia chớp trong tay, bắt đầu niệm chú ngữ.

“Nơi cuối cùng của con đường tiêu vong

Sự trừng phạt của bụi gai vương miện

Ca ngợi vương của ta

Vượt qua hắc ám nghĩa là tôn kính chi dân

Vượt qua trời buộc nghĩa là tự do chi phong

Vượt qua luân hồi nghĩa là vô miện chi vương...” (vô miện = không ngai)

Quyền trượng tia chớp trong tay Đọa Thiên Sư dần hiện ra quang mang màu bạc như cự xà, năng lượng cuồng bạo đánh sâu vào thân thể mọi người, khiến tất cả dường như không thể mở mắt. Có lẽ bị năng lượng ảnh hưởng, bàn tay nắm chặt quyền trượng của Đọa Thiên Sư bắt đầu đổ máu, bao tay màu trắng bị nhuộm đỏ, ngũ quan của hắn trở nên vẩn vơ, nhưng bàn tay cầm quyền trọng vẫn không chút buông lỏng.

“Câu nói đã phong tỏa thánh đường

Ác ý đã chặt đứt phẩm hạnh

Xin hãy nghe ý nguyện của ta

Thức tỉnh đi

— Tồi Cao Chi Long!”

Sau khi chú ngữ chấm dứt, vách tường năng lượng như một tấm kính thủy tinh bị đánh nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Cùng lúc đó, ba cây vũ tiễn một cây tiêu thương bay nhanh tới xiềng xích khóa trên người Cự Long.

Địa thủy hòa phong bốn hệ năng lượng phát ra hào quang đỏ vàng lam trắng chói mắt, trong nháy mắt đã vây chặt lấy xiềng xích, sau đó chậm rãi nhưng chắc chắn hút xiềng xích dần dần rời khỏi thân thể Hoàng Kim Long. Cuối cùng bốn xiềng xích cũng đã hoàn toàn bị hút ra khỏi. Cục nghẹn trong lòng mọi người rốt cuộc cũng được phun ra.

Tứ đại Cự Long tiêu hao năng lượng quá lớn tựa như vị Đọa Thiên Sư bị năng lượng thần thánh thương tổn, không còn chút sức lực nào ngã xuống đất. Nhưng ngay sau đó, bốn xiềng xích bỗng nhiên gãy dựa như độc xà, đánh về phía Hoàng Kim Long không hề có sức phản kháng.

“!!!” Tiếng thét chói tai còn chưa kịp phát ra, một đạo bạch quang chói mắt hiện lên. Đợi đến khi mọi người nhìn lại, thì bốn xiềng xích kia đã thành thành thật thật nằm trên mặt đất, rõ ràng không còn gì uy hiếp, còn Hoàng Kim Long vẫn như cũ nằm đó, thân thể mỏng manh phập phồng chứng tỏ hắn còn hô hấp.

Đang lúc mọi người còn luống cuống, thanh âm của hệ thống vang lên: “Chúc mừng ngoạn gia của Quang Ảnh Thành đã hoàn thành nhiệm vụ Giải cứu Hoàng Kim Long, sau hai bộ tộc Thiên Sư tộc và Ma tộc, Lost temple sẽ xuất hiện chủng tộc ẩn tàng mới, Long tộc. Hệ thống phải tiến hành tự động đổi mới, thỉnh các ngoạn gia trong vòng ba phút logout, lần đổi mới này thực hiện trong bảy ngày.”

Người của Quang Ảnh Thành hai mặt nhìn nhau, hệ thống chết tiệt! Bọn hắn liều chết hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng lại là nhiệm vụ mở ra chủng tộc mới! Một chút ưu đãi cũng không có thì không nói, còn thông báo đơn giản như đang thay y phục!!! Mọi người tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, còn chưa kịp nói thêm gì đã bị hệ thống đá khỏi trò chơi.

“Hô...” Thở ra một hơi, Hắc Diệu Chi Ngân đứng lên từ du hí thương, một thời gian dài chiến đấu khản trương khiến hắn có chút mệt mỏi.

Vừa muốn mở miệng nói chuyện, đã bị gương mặt phóng đại gần trong gang tấc trước mắt dọa cho giật mình mà hô lớn: “Người làm gì vậy, Lam Dịch!” Kinh hồn đặt tay trước ngực, khó khăn bình ổn trái tim vì giật mình mà đập đến muốn nhảy ra, Hắc Diệu Chi Ngân nén giận nhìn Lam Dịch.

“Chủ nhân, người xem, người xem!” Lam Dịch không chút để ý, ngược lại còn đưa thứ đang ôm trong ngực ra cho Hắc Diệu Chi Ngân xem – đó là một con Hoàng Kim Long thu nhỏ, nhìn thoáng qua chỉ lớn bằng một con mèo lông vàng, ngoan ngoãn nằm trong ngực Lam Dịch.

... Hắc Diệu Chi Ngân trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên lớn tiếng hét lên: “Tịch Diệt!!!! Tịch Diệt!!!!”

“Xảy ra chuyện gì?” Quy Vu Tịch Diệt cũng vừa từ du hí thương bước ra vội vàng chạy đến.

“Nó... nó... nó...” Hắc Diệu Chi Ngân chỉ vào con rồng nhỏ trong tay Lam Dịch, nói năng lộn xộn.

“Ngà.” Trái ngược với sự thất kinh của Hắc Diệu Chi Ngân, Quy Vu Tịch Diệt có vẻ thờ ơ.

“Lam Dịch lừa gạt Hoàng Kim Long ra đây!” Hắc Diệu Chi Ngân hít sâu một hơi, cuối cùng cũng tìm về ngôn ngữ mà mình đã đánh mất.

“Nga.” Quy Vu Tịch Diệt vẫn bộ dáng không liên quan gì tới bản thân.

“Đó là trí não của Lost temple!” Hắc Diệu Chi Ngân chưa bỏ ý định mà bổ sung một câu.

“Nga.” Đối phương lại tiếp tục hờ hững.

“Ta nói...” Hắc Diệu Chi Ngân rút cuộc phản ứng lại, nheo ánh mắt nguy hiểm, quét qua quét lại hai gương mặt của Lam Địch và Tịch Diệt “Không phải các ngươi đã thông đồng từ trước chứ?”

“Khụ...” Lam Địch khụ một tiếng, mặt đỏ bừng, rõ ràng hắn chưa học được việc nói dối chủ nhân mình.

“Được rồi, để lại một ý thức có suy nghĩ độc lập trong trò chơi, đám người kia sẽ lo lắng, không bằng để bọn họ tưởng rằng trong quá trình làm nhiệm vụ xảy ra sự cố, nên ý thức của đầu não bị tổn hại. Dù sao cho dù Tiểu Hoàng không ở đó thì hoạt động của Lost temple cũng không bị ảnh hưởng.” Biết mình không thể không nói, Quy Vu Tịch Diệt khó có lúc giải thích một tràng dài.

“Tiểu Hoàng?” Ngay cả cái tên cũng nghĩ ra rồi... các ngươi giấu ta khổ thật! Trán Hắc Diệu Chi Ngân nổi gân xanh...

“Ách... cái kia, chủ nhân...” Lam Địch ôm rỗng nhỏ, thật cẩn thận đưa đầu ra khỏi máy tính nói: “Lucifer bệ hạ nhờ ta chuyển lời cho ngươi, đa tạ ngươi, còn nữa, thỉnh chiếu cố tốt hắn...”

“Kháo! Các ngươi thông đồng tốt lắm!!!!!! Ngô ngô ngô... buông... buông ra ngô...” Lửa giận tiềm tàng của Hắc Diệu Chi Ngân cuối cùng cũng bùng nổ.

Lời rống giận tận trời còn chưa kịp phát ra hoàn toàn thì chỉ còn lúu rúu rồi dừng hẳn, khóe miệng Quy Vu Tịch Diệt nhếch lên, một tay vòng qua đặt trên lưng Hắc Diệu, tay kia làm một thủ thế với Lam Địch.

Đối phương lập tức nghe lời ôm rỗng nhỏ trốn hẳn vào máy – Khổng Tử từng viết: phi lễ vật thị, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật thính...

Cái gì? Ngươi hỏi bọn họ rốt cuộc đã làm chuyện gì? Hắc hắc hắc...

Ai biết được... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ngoại Truyện

>>Hoàn

Ngoại truyện chi thượng vị tranh đoạt chiến

Warning: H

Chương này tặng Ishuca, ta tự edit tự beta đây nhá!

Thất lung bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, Hắc Diệu Chi Ngân đang thí nghiệm chế tạo được thủy dơi lực chú ý khỏi cái bình, nghiêng đầu, liền thấy khuôn mặt đang tươi cười của Quy Vu Tịch Diệt “Thế nào? Có chuyện gì vui sao?”

“Đúng vậy.” Ngón tay thon dài di chuyển, đoạt lấy bình thủy tinh trong tay Hắc Diệu Chi Ngân, thuận tay vứt sang một bên, lại vươn tay ôm thật chặt người trước mặt, khiến thân thể cả hai dán sát lại gần nhau, khi nói chuyện, hơi nóng phả lên cổ, khiến làn da mẫn cảm nổi lên từng trận da gà, “Ngươi có biết hôm nay là ngày gì?”

“Ta, ta làm sao biết?” Hắc Diệu Chi Ngân căng thẳng, hôm nay Tịch Diệt không giống thường ngày... rất không giống... tục ngữ nói đúng, vật khác thường tức là yêu quái – tên này, không phải đã phát sinh biến hóa gì không tốt chứ?

Quy Vu Tịch Diệt bật cười, tùy tay mở bảng trạng thái nhân vật, vươn tay, chỉ vào chỗ hảo hữu của hai người, trên đó viết rõ một chuỗi con số: “10000”

“Độ hảo hữu đã lên đến một vạn, chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao?”

“Nga, thì ra là độ hảo hữu... đã tới một vạn rồi?!!!!” Hắc Diệu Chi Ngân miễn cưỡng lên tiếng, ba giây sau mới phản ứng lại. Không khỏi mở to hai mắt nhìn. Độ hảo hữu đã tới một vạn, vậy không phải nghĩa là có thể ở trong trò chơi...

“Ha ha, ta đã mong chờ ngày này rất lâu.” Nhìn biểu tình thiên biến vạn hóa của người trong lòng, tâm tình Quy Vu Tịch Diệt rất tốt, hai tay ghì chặt bên eo cũng bắt đầu không an phận mà di chuyển. “Nghe nói trong trò chơi, sau khi làm xong sẽ không có cảm giác đau.”

Hắc Diệu Chi Ngân nghe được nửa câu, mí mắt “đột” một cái nhảy lên. Biết tên này sẽ không nghiêm túc mà, thì ra đã có mục đích từ lâu.

Sau khi làm sẽ không có cảm giác đau... Hừ, cũng không biết cái cảm giác đau kia là ai tặng! Càng nghĩ càng giận, đã vậy hai móng vuốt bên eo còn cực kỳ không thành thật mà sờ tới sờ lui, cuối cùng, gần xanh trên trán Hắc Diệu Chi Ngân cũng nổi tung. Nghiêng đầu, nở nụ cười vạn vẹo dữ tợn với gương mặt gần trong gang tấc: “Không có cảm giác đau? Vậy cũng không tồi!”

Quy Vu Tịch Diệt ồ chung với hắc lâu như vậy, đã sớm hiểu con người đối phương, sao có thể không đoán ra suy nghĩ trong lòng hắc chủ, con báo nhỏ này vẫn chưa buông tha cho việc phản công sao! Khóe miệng Đọa Thiên Sứ nhếch lên tạo thành một độ cung, cũng tốt, đôi khi phản kháng cũng là một loại tình thú. “Người xác định mình có thể làm?”

Những lời này hoàn toàn đâm vào tử huyệt của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân như chú mèo bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên: “Ta không tin ta sẽ thua dưới tay người.”

Tránh đi một quyền đối phương đánh qua, còn không quên vươn tay mon tron đôi môi mềm mại, Đọa Thiên Sứ ăn chút đậu hủ rồi lui về sau mấy bước, khoanh tay cười nói: “Vậy thể hiện đi.”

“Đây là người nói!” Hắc Diệu Chi Ngân tức giận không biết mình đã trúng kế khích tướng của đối phương. Đây đầu là ý nghĩ chém đứt cái đầu với khuôn mặt tuấn tú kia, sau đó đem nó đi chiên xào nướng hấp, nhai ngấu nghiến cho nó thành đồng tro.

“Đừng hủy đi ngôi nhà nhỏ của chúng ta.” Quy Vu Tịch Diệt liếm môi, nhìn thoáng qua chiếc giường nhỏ êm ái, giọng nói mang đầy ý tứ khiêu khích.

Hắc Diệu Chi Ngân xanh mặt, không nói hai lời lấy ra Đào Mã Li Xuyên Tâm Cung, chạy ra khỏi trường bông. Quy Vu Tịch Diệt cũng không nóng vội, rút Giã Lam Phong Bạo, song đao đánh một vòng trên không trung rồi trở về tay, Đọa Thiên Sứ cúi đầu nở nụ cười: “Bảo bối, thợ săn cần nhất là sự bình tĩnh, người đã thua một nửa rồi.”

Vừa bước tới khu an toàn ngoài trường bông, một cây vũ tiễn đã bay thẳng tới, Quy Vu Tịch Diệt nhảy sang bên cạnh, tránh thoái thế tiễn ào ạt, cười nói: “Bảo bối, người thật nóng vội.”

“Nói bậy!” Lại một cây vũ tiễn bay qua, tán ra quang mang đỏ sậm, Tịch Diệt không dám dùng mạng của mình để nói giỡn, vội vàng trốn tránh, cái cây bị vũ tiễn kia bắn trúng nổ tung, vụn gỗ lá cây bay đầy trời. “Này, người mưu sát chồng a!” Quay đầu nhìn đại thụ bị nát vụn, Tịch Diệt tựa tiểu phi tiểu oán giận.

“Người ta muốn giết là người!” Hắc Diệu Chi Ngân hoàn toàn bạo phát, toàn thân bốc lửa, năm cây vũ tiễn đồng thời bay tới. Nhưng không ý thức được mình trong bất tri bất giác, đã thừa nhận thân phận “chồng” của đối phương.

“Ta kháo, bọn họ đang làm gì?” Cực Đoan Phân Tử nấp sau tường thành, nhìn rừng cây cách đó không xa, đao quang tiễn ảnh, người tới ta đi.

“Làm gì? Làm gì? Nội chiến? Ly hôn?” Nhất Quỷ Tha Dao ôm tâm tình xem kịch vui mà trêu chọc.

“Dựa vào kinh nghiệm phán đoán chuyên nghiệp của bốn tiểu thư, lý do mà hai người này đánh nhau đến khí thế ngất trời chỉ có một...” Vực-xây Hoa Hồng giả vờ trí thức ôm sách pháp thuật trong tay, ra vẻ mất tự nhiên mà kéo dài âm cuối, tầm mắt lại gắt gao khóa chặt trên hai bóng dáng phía xa, trong mắt bắn ra tinh quang.

“Cái gì?” Tất cả ánh mắt tập trung lên người nàng, ngay cả Túy Sát Giang Sơn và Hoàn Mỹ Phong Bạo ngày thường lão luyện thành thực cũng không khỏi chăm chú nhìn nàng.

Hường thụ ánh mắt sùng bái của mọi người, nữ mục sư thanh thanh giọng, lần lượt đảo mắt qua từng người ở đây, chậm rãi chậm rãi nói ra từng chữ một: “Đương nhiên là ~~~~~ vấn đề công thụ!”

“Cung thủ? Cái gì cung thủ? Tịch Diệt đại ca muốn học bắn tiễn?” Bất Ái Thường Nga mờ mịt nhìn nữ mục sư. (công thụ và cung thủ phát âm gần giống nhau)

Vực-xây Hoa Hồng thờ dài, dùng ánh mắt gỗ mục không thể chạm trổ, thương hại nhìn cung tiễn thủ trước mặt.

“Người câm miệng!” Nhất Quỷ Tha Dao gõ một cái lên đầu Tinh Linh, đồng thời quay qua, nịnh nọt nhìn Vực-xây Hoa Hồng: “Hoa Hồng ti, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Nga hô hô hô hô ~~~~~ Vực-xây Hoa Hồng trong lòng bộc phát ba tiếng cười nữ vương thức, nhưng ngoài mặt lại hết sức nghiêm túc, ánh mắt không có ý tốt đảo qua Nhất Quỷ Tha Dao rồi dừng trên người một thích cung thủ. Lại là một CP tương lai sáng sủa a ~ quyết định gia nhập Quang Ảnh Thành lúc trước của ta thật anh minh vĩ đại thần võ a ~~~~~ (Có ai không biết thích cung thủ là ai không =)))

Vực-xây Hoa Hồng thực si mê... Vực-xây Hoa Hồng thực thỏa mãn...

“Hoa Hồng, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nhanh nói đi ~~~~~” Lần này thật ngoài ý muốn, người mở miệng thúc giục lại là Phi Long Tại Thiên. Hắc

không phải tò mò hai người kia sẽ ra sao, chỉ đơn thuần muốn biết vấn đề ‘công thụ’ mà thôi.

“Hừ? Tên tử vong kỳ sị này thật khó lường! Hoa Hồng tì, ngươi xem hẳn liệu có suy nghĩ không an phận nào với ai không?” Quốc Sĩ Vô Song cười gian một tiếng, trộm truyền âm cho Vực-xây Hoa Hồng.

“Không biết, bắt quá lạc thú của chúng ta không phải là khai thác CP hay sao?” Vực-xây Hoa Hồng trả lời Quốc Sĩ Vô Song qua tư tán gẫu, thanh thanh giọng, chuyển qua kênh bình: “Cái gọi công thụ, chính là chỉ, vị trí phân biệt của hai người trong lúc XXOO, hai vị trí hoàn toàn không giống nhau, chia thành số 0 và số 1, đương nhiên còn gọi là thụ và công, ai thấp hạng toàn năng thì đáng được quý lễ. Về phần công tác cụ thể của từng người – hãy liên lạc riêng với ta, một thủy tinh tề một phần tư liệu, tiền trao cháo múc, ta sẽ gửi cho các vị qua hòm thư, cam đoan chất lượng nội dung”

“Oa! Hoa Hồng tì! Ngươi thật gian trá!” Quốc Sĩ Vô Song bất chấp tất cả, trực tiếp hô to trong kênh bình.

Vực-xây Hoa Hồng đắc ý cười gian, nhìn lên trời bắt đầu ảo tưởng về đời sống kiếm tiền của mình.

“Tìm ta cũng được, mỗi tư liệu một thủy tinh tề, mã hóa truyền tống, tuyệt không tiết lộ thông tin của người mua tin tức, tư liệu chia làm văn tự thuật, hình ảnh giải thích là người thật...” Phù Tô đẩy đẩy mắt kính, khiêu khích nhìn Vực-xây Hoa Hồng, trong mắt viết rõ bốn chữ ‘một chút tài mọn’.

“Ngươi... ngươi...” Vực-xây Hoa Hồng hung hăng trừng mắt vị pháp sư phúc hắc, cứng họng.

Mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng, và lại câu giữ bí mật kia của Phù Tô càng khiến người tâm động, so với việc tiết lộ những bí mật của mình cho mấy đồng nghiệp nữ kia, không bằng nói cho người cùng giới mà mình tín nhiệm, có cảm giác an toàn hơn...

“Oa ~ Phù Tô đại ca, ngươi thế nhưng có hình ảnh của người thật, là Âu Mỹ hay Nhật Hàn? Truyền cho ta, truyền cho ta ~~~~~” Trong nháy mắt kênh bình bị thanh âm của các nữ đồng nghiệp bao phủ...

“Như cũ, một thủy tinh tề một bộ, giao dịch ngầm, giữ bí mật tư liệu của người mua.” Phù Tô không chút hoang mang trả lời.

Trên tường thành giao dịch đến khí thế ngút trời, trận đánh ngoài thành cũng đã tới hồi gay cấn. Một mảnh rừng nho nhỏ gần như bị ma pháp tiễn của Hắc Diệu Chi Ngân hủy đến thành bãi đất trống.

Chiêu thức ẩn thân đối với Hắc Diệu mà nói là hoàn toàn vô dụng, Quy Vu Tịch Diệt cũng đơn giản bỏ tiềm hành, quang minh chính đại lợi dụng thân thủ nhanh nhẹn mà tránh né công kích của đối phương.

Theo lẽ thường, công kích của thích khách chỉ có thể dựa vào ẩn thân đánh lén, nếu không lúc đối phó với viễn trình chức nghiệp sẽ không có phần thắng, nhưng Quy Vu Tịch Diệt không phải bình thường, điều này sao có thể dựa theo lẽ thường để phán đoán?

Chiêu tuyệt sát ‘Ánh Thuận’ của Hành Hình Giả giúp thuận di trong khoảng 500 mét ở nơi bóng râm, là ác mộng của tất cả viễn trình chức nghiệp, Tịch Diệt dựa vào ưu thế về khoảng cách. Viễn trình chức nghiệp yếu ớt chỉ có thể buông tay chịu chết.

Biết rõ sự lợi hại của đối phương, Hắc Diệu Chi Ngân luôn cẩn thận duy trì khoảng cách của hai người ngoài 500 mét, nhưng theo tình hình chiến đấu ngày càng dâng cao, sao còn thừa sức mà lúc nào cũng chú ý khoảng cách giữa hai người? Chỉ trong một phút bất cẩn, vũ tiễn trong tay chậm một bước, bị Quy Vu Tịch Diệt đột phá khoảng cách 500 mét an toàn. Ngay sau đó một bóng đen vọt đến phía sau, cán của song đao Già Lam Phong Bạo bổ thẳng tới động mạch trên cổ.

“Oa! Sư phó!” Bất Ái Thường Nga trên tường thành nhìn thấy Hắc Diệu Chi Ngân yếu ớt té ngã trên mặt đất, sợ hãi kêu một tiếng muốn chạy xuống. Bị Nhất Quỷ Tha Đạo nhanh tay lẹ mắt kéo áo: “Đứng lại, tiểu quý! Ngươi làm gì?”

“Sư phụ ta bị thương!”

“...” Đau đầu xoa xoa trán, Nhất Quỷ Tha Đạo cảm thấy tiểu quý trước mắt này thuần khiết đến khiến người ta bất đắc dĩ: “Nếu hiện tại ngươi dám đi xuống, tối nay chắc chắn chúng ta sẽ được ăn lẩu.”

“Vi sao?” Bất Ái Thường Nga rõ ràng không hiểu việc mình xuống cứu Hắc Diệu Chi Ngân và việc ăn lẩu có liên quan gì.

“Bởi vì nếu ngươi hiện tại dám đi quấy rầy chuyện tốt của người khác, Tịch Diệt chắc chắn sẽ chặt ngươi thành từng khúc thịt.” Quốc Sĩ Vô Song có lòng tốt giải thích cho đối phương, đồng thời nhìn chằm chằm hai người ngay lập tức sẽ tiến vào trường bông: “Ái, thật muốn xem tiếp mà... nếu bọn họ không về trường bông thì tốt rồi.”

Quy Vu Tịch Diệt đang ôm Hắc Diệu Chi Ngân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tường thành, ánh mắt lạnh lẽo mặc dù cách một khoảng khá xa vẫn khiến mọi người giật mình, đồng thời thanh âm lạnh lùng vang lên trong kênh đoàn: “Cút hết đi! Thu hồi luôn pháp thuật nhìn trộm!”

Mọi người thè lưỡi, lập tức nhìn nhau. Pháp thuật nhìn trộm? Pháp thuật nhìn trộm gì?

Bích Hải Lam Thiên đồ mặt bốp nát hạt giống trong tay, đó là một trong những kỹ năng sau khi mãn cấp của Druid, có thể dựa vào một gốc cây cách đó 1000 mét trở lại mà quan sát tình huống xung quanh. Vốn có thể xem là pháp thuật bí mật nhất, sao lại bị Quy Vu Tịch Diệt phát hiện? Xem ra hẳn đã coi thường trực giác của dã thú...

Mắt thấy tất cả chương ngại đã được quét sạch, khoe môi Quy Vu Tịch Diệt cong lên, đi vào trường bông, cúi đầu nói khẽ bên tai Hắc Diệu Chi Ngân:

“Chúng ta bắt đầu nào ~”

“Này! Uy!~, thả ta xuống!” Hắc Diệu Chi Ngân không ngốc, chuyện mà Tịch Diệt đang nghĩ đến sao hắn có thể không biết? Người của Quang Ảnh Thành, nhất là mấy tên bát quái kia, nếu bị họ biết mình là người phía dưới – hắn không muốn mất hết mặt mũi trong trò chơi này đâu.

“Bảo bối, có chơi có chịu.” Biết hắn đang giận dữ, Quy Vu Tịch Diệt cũng không vạch trần, dù sao bọn hắn đang ở trong trường bông, dựa theo quy định của trò chơi, trừ phi chủ nhân cho phép, nếu không người ngoài sẽ không thể vào, cũng không biết được tình huống bên trong trường bông.

“Ngô...” Hắn luôn không có sức chống cự với nụ hôn của đối phương, đôi môi bị đầu lưỡi mềm mại lướt qua, khiêu khích như có như không, nhẹ nhàng mút liếm, đột nhiên tiết tấu biến đổi, luồn qua khoang miệng, tiến quân thần tốc. Gạt bỏ sự ôn nhu vừa rồi, mạnh mẽ công thành đoạt đất như đang tuyên cáo quyền chiếm hữu, đảo qua từng góc từng tấc, không để lại chút đường sống.

Không biết qua bao lâu, hai đôi môi giằng co một chỗ cuối cùng cũng tách ra, một sợi chỉ bạc chảy xuống nơi khoe môi: “Ta muốn ở trên.”

Không cam lòng bản thân chỉ vì một nụ hôn mà đã còi hết mũi giáp, bỏ vũ khí đầu hàng, Hắc Diệu Chi Ngân đặt tay lên trước ngực, ngăn cản đối phương tiếp cận, đồng thời hung hăng đặt yêu cầu với Tịch Diệt.

“...” Quy Vu Tịch Diệt không thêm đề ý yêu cầu bóc đồng của đối phương, nhích lên phía trước, để thân thể cả hai kề sát nhau, dính chặt cùng một chỗ, chậm rãi ma sát.

“Ta... ta phải ở trên!” Đáng chết! Thân thể ngoài hiện thực vốn đã quen thuộc với chuyện này, chỉ cần khiêu khích một chút thì nhiệt độ sẽ tăng cao, xuất phát từ vị trí mà hai người ma sát nhau. Không thể cứ khoanh tay chịu chết như vậy! Hắc Diệu Chi Ngân mở to mắt, đẩy một cái, tạo khoảng cách thân thể với đối phương, một lần nữa khẳng định lập trường của mình.

“...” Quy Vu Tịch Diệt có chút buồn cười nhìn bộ dáng đối phương thực tùy hứng nhưng cũng thực đáng yêu, một lần nữa nhin xuống tiếng gào thét phải ăn sạch đối phương trong lòng, “... Được.”

“Thật ư?!” Không ngờ Tịch Diệt luôn luôn kiên định với lập trường của mình cũng có ngày chấp nhận, Hắc Diệu Chi Ngân vui mừng đến quên hết tất cả, nhào tới cho đối phương một cái hôn vang dội, nhưng không phát hiện rằng, khoe miệng Tịch Diệt nhếch lên tạo thành nụ cười gian trá.

Vừa lòng khi cảm nhận thân thể căng cứng đề phòng của đối phương mềm mại trở lại, Tịch Diệt nâng tay đỡ đầu Hắc Diệu, hôn thật sâu, tay kia bắt đầu lướt qua lớp khinh giáp.

Tướng mạo của đối phương trong trò chơi có giảm, nhưng cũng không tổn hại nhiều về sự xinh đẹp của hắn, ngược lại phối với khinh giáp hoa lệ kia, càng tăng thêm vài phần sắc thái mộng ảo.

Đôi mắt màu tím khép hờ, mái tóc dài màu bạc quấn bên eo, Hắc Diệu của lúc này càng xinh đẹp thoát tục hơn cả hiện thực, khiến hắn tưởng như mình bắt được một con yêu tinh.

Khinh giáp vốn do hệ thống bảo hộ nên không thể còi, nhưng vào trong tay hắn thì dễ dàng bị kéo xuống đất, tiếp theo là nội y, đến khi hai người chỉ còn mặc quần trong cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại trường bông dường như bốc cháy bởi nhiệt độ tỏa ra từ cả hai.

Hai tay chậm rãi trượt trên đường cong duyên dáng, di chuyển xuống bờ mông co dãn, bắt đầu chậm rãi xoa nắn.

“Ừm...?” Tuy thật sự ý loạn tình mê, nhưng bản năng của Hắc Diệu Chi Ngân vẫn phát hiện ra chuyện có chút không đúng. Vặn vẹo thắt lưng, muốn thoát khỏi tay đối phương.

“Đừng động!” Cảm giác tê dại từ nơi hai người ma sát chạy khắp toàn thân, thanh âm luôn bình tĩnh của Quy Vu Tịch Diệt trở nên nóng nảy.

Để ngăn cản đối phương tiếp tục nghi ngờ, hắn nằm ngửa ra sau, kéo Hắc Diệu đè lên người mình.

“Ừm a...” Hai thân thể dây dưa đụng chạm, dục vọng vốn đã rục rịch va vào nhau, có chút đau đớn, nhưng nhiều hơn là dục vọng mãnh liệt. Nhịn không được thốt ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

“Ngươi... là tên gốc sao?” Tịch Diệt hít một hơi nói. Vừa đè lên đã va vào “nơi đó”, chẳng lẽ muốn hại hắn sau này không thể cương sao?

“Ồ... xin lỗi...” Nhớ đến hành động của Tịch Diệt luôn mang tâm tình che chở mình, còn mình thì lại làm ra động tác lỗ mãng, đáy lòng toát ra một tia áy náy, lúng túng nói: “Ta, ta sẽ cẩn thận.”

“A ~~~~ phải có kiên nhẫn a.” Mím cười, con ác ma trong lòng Tịch Diệt bắt đầu vỗ cánh: “Ta dạy ngươi, phải nhớ kỹ đó.”

... Tuy rằng rất muốn mạnh mẽ nói mình cũng biết, nhưng nghĩ lại những khi làm tiền hí, đa số mình đều nằm hưởng thụ, tất cả ấn tượng giờ phút này cũng trở nên mơ hồ, nếu nói về cụ thể, hắn thật sự... không rõ...

“Ha ha...” Cá đã cắn câu. Tịch Diệt ngừng đầu, tay phải xoa lên nụ hoa ửng đỏ trên ngực hắn, tay còn lại mạnh mẽ xoa nắn phía sau của đối phương.

“Hừm...” Cảm giác tê dại dần dần khuếch tán ra khắp thân thể, Hắc Diệu khó nhin lay động eo, tay phải chống lên thân người Tịch Diệt nằm bên dưới, tay trái xoa nắn dục vọng đã ứ ọt át của mình.

“Muốn như vậy sao?” Tịch Diệt cười gian. “Vậy hãy thêm nhiệt tình đi.”

Tay phải dùng sức, thoáng đẩy ra thân thể Hắc Diệu, cầm lấy cổ tay hắn, cưỡng chế tay phải của hắn chống đỡ trên ngực mình, còn tay kia đặt lên khuôn ngực trắng nõn của chính hắn: “Tự sờ thử xem, rất thoải mái.”

Âm cuối mang theo ý tứ hàm xúc, nhìn bàn tay trái ngoan ngoãn tự xoa nắn ngực hắn, đầu tiên là dùng móng tay gầy nhẹ, sau đó dường như bị nghiền, chậm rãi tăng thêm sức. Trong miệng tràn đầy tiếng rên rỉ đã mất lí trí.

Đương sự không biết, nhưng cảnh tượng này lại được Tịch Diệt thu hết vào mắt, một Hắc Diệu ngày thường luôn nghiêm túc, khó có được động tác cá gan mê người như vậy, lúc này cho dù là Tịch Diệt kiêu ngạo với tự chủ của mình cũng không khỏi hít sâu một hơi, cố gắng bình phục xao động trong lòng mình.

Phải nhanh hơn... ngón tay bồi hồi phía sau chậm rãi rời khỏi mục đích, tay phải ở phía trước cũng không ngừng di chuyển, dùng chút sức chạm lên nơi cứng rắn phía trước, theo tiếng thở dốc của Hắc Diệu mà đưa một ngón tay vào.

“Này... người...” Động tác Hắc Diệu thoáng ngừng lại.

“Ta đang khuếch trương,” Nhẹ giọng nhu hòa trấn an đối phương, ngón tay phía sau càng thêm xâm nhập vào nơi bí ẩn. Ở bên trong vỗ về chơi đùa, cảm thấy nó đã dần thích ứng, khẩn cấp xâm nhập thêm ngón thứ hai. Hai ngón tay vận động bên trong, thỉnh thoảng tách ra, khuếch trương huyết mạch và dừng đạo đang dần nóng lên, đồng thời kích thích vách thịt bốn phía, tìm kiếm nơi nhô lên đầy mẫn cảm.

“A!” Khoái cảm đột ngột xâm nhập lên đầu, thân thể không khỏi buộc chặt lại, Tịch Diệt vốn chăm chú quan sát biểu tình của đối phương, rất đúng thời cơ cho vào thêm một ngón tay. Đồng thời xua xa không chạm vào nơi mẫn cảm kia, chỉ đưa tới gần đã đột ngột lui về.

Hắc Diệu cảm giác như bị móng vuốt của mèo nhỏ nhẹ nhàng lướt qua, nhưng lại không chạm đúng vào chỗ ngứa, khiến hắn bắt đầu nôn nóng.

Động tác của bàn tay tự cầm dục vọng phía trước cũng bắt đầu dồn dập, đúng lúc này, tay phải phủ trên ngực hắn của Tịch Diệt đột nhiên trượt xuống, nắm lấy cổ tay đang cầm dục vọng của hắn, kéo mạnh sang bên cạnh.

“Hừm...” Đáng chết! Phía sau! Rõ ràng đã đi đúng đường, nhưng trong nháy mắt lại trở về, mất đi bàn tay an ủi, dục vọng ngẩng cao đầu run rẩy đập từng nhịp, từng giọt từng giọt thủy ngân rỉ ra, nhỏ xuống bụng Tịch Diệt.

Ánh mắt nóng rực, thấy một màn này thì càng thêm thâm sâu, tay trái vẫn không ngừng dùng sức xâm nhập, hung hăng chạm vào chỗ nhô lên.

“A!!!!” Chiếm được sự an ủi vẫn luôn khát vọng, Hắc Diệu liều mạng vận vận thất lung, muốn giữ lại đợt khoái cảm kia, nhưng tựa như nó cố ý muốn đối nghịch với hắn, ngón tay gian xảo lại bắt đầu lui về xoa vòng nơi huyết mạch hồng nhật, không xâm nhập nữa.

“Chết, đi...” Đôi mắt bịt kín một tầng sương, loại kích thích như có như không này thật sự dày vò người khác đến mất cả lí trí.

Núi không chuyển động thì ta liền chuyển động. Động đậy thất lung, Hắc Diệu cố gắng dờn thân thể xuống, đuổi theo ngón tay đáng giận kia.

Quy Vu Tịch Diệt trông thấy những gì xảy ra thì máu cũng xông thẳng lên não, vừa tiếp tục dùng ngón tay khiêu khích, vừa chậm rãi điều chỉnh thân thể, thấy đã đạt được mục đích, đột nhiên rút ngón tay ra, thay vào đó là dục vọng tiến quân thân tốc xông vào.

“A ~~~!” Cho dù về độ cứng, nhiệt độ hay kích thước thì những ngón tay lúc này đều không thể so sánh với nó, giờ phút này có ngọc cổ nào thì Hắc Diệu Chi Ngân cũng nhận ra mình đã bị nam nhân này tính kế.

“Người... người hỗn đản!” Vừa giận mình ngọc, vừa tức Tịch Diệt thế nhưng dám ra chiêu này, “Thật... giỏi thật!”

“Đa tạ khích lệ ~~~~” Quy Vu Tịch Diệt vì đã thực hiện được âm mưu mà nhếch môi, tư thế này hắn đã nghĩ đến rất lâu rồi, nhưng bởi vì Hắc Diệu ngại nên không chịu. Hiện tại có thể để đối phương chủ động yêu thương nhưng nhớ, hắn sao có thể không giờ chút thủ đoạn chứ?

Lay động thất lung ra sức va chạm, đâm thẳng vào vị trí nhô lên trong dừng đạo, Hắc Diệu vừa rồi còn tràn đầy cảm phấn lập tức rên rỉ ra tiếng, thân thể như rắn mềm xuống. “Người rõ ràng... nói để ta... ở trên...”

“Bảo bối ~ người hiện tại không phải ở trên hay sao?” Bây giờ mà còn nhắc tới vấn đề đó? Xem ra vợ mình rất cố chấp vấn đề này: “Đây là vị trí mà người chủ động yêu cầu, mau động nào!”

Bàn tay không nhẹ không mạnh đánh lên cái mông bóng loáng, phát ra tiếng vang thanh thúy, gương mặt Hắc Diệu lập tức đỏ bừng: “Người... người... a ~~~~~ um...”

Nói được thì làm được, cái tên xấu xa kia không chịu động nữa, ngược lại còn muốn rút ra, tăng thêm sự ma sát trong dừng đạo chật hẹp.

Cách tra tấn này còn tàn nhẫn gấp trăm ngàn lần. Hai tay bị cố định, không thể an ủi dục vọng đang rơi lệ trước mặt, phía sau thì bị ma sát, loại kích thích khê khằng này khiến toàn thân hắn như bốc cháy. “A... động một chút, ta muốn... người, động một chút a...”

Hạ mình khẩn cầu, hy vọng được sự an ủi, nhưng... nhưng tên hỗn đản kia thể nhưng không thêm nghe!!!!

“Ngoan ~~~ muốn thì tự mình động nào!” Thấy hai mắt đối phương vì phần nộ mà bắt đầu hồng hồng, vốn là thuần tím trong suốt bấy giờ dần đậm màu hơn. Quy Vu Tịch Diệt dùng hết toàn bộ tự chủ mới áp chế bản năng muốn lay động của mình, vẫn duy trì trạng thái cũ, ngoài miệng thì dụ dỗ đối phương.

Làm thì làm!!! Hắc Diệu vốn đã không còn lí trí dùng sức hạ thất lưng xuống, để dục vọng kia hoàn toàn chôn sâu vào thân thể mình, sau đó hít một hơi, nhấc mông, mụm lực của thất lưng bắt đầu phun ra nuốt vào dục vọng của Tịch Diệt.

Mồ hôi từ trán chảy xuống, thấm đẫm đôi môi mềm mại đỏ hồng quyến rũ, phía dưới lại mãnh liệt phun ra nuốt vào dục vọng của mình, lúc ra còn mang chút mị thị đỏ tươi... thật sự là, gọi cảm chết tiệt...

“Ngoan ~~~ như vậy tốt biết bao!” Buông ra đôi tay kiềm chế đối phương, Tịch Diệt vươn tay xoa xoa đôi môi như cánh hoa anh đào, nói: “Đề ta hưởng thụ một chút...”

... Động tác của Hắc Diệu ngừng lại chốc lát, đột nhiên tựa như trả thù mà ngồi xuống thật mạnh, khiêu khích hấn: “Ta thắc mắc tại sao ngươi lại cố sức muốn ta làm như vậy... ngươi... sẽ không phải không được chứ?”

Như bóng mây từ dưới nhìn lên, mắt phượng hẹp dài của Tịch Diệt nghe vậy thì bắn ra quang mang nguy hiểm, ngón tay thon dài di chuyển, nhẹ nhàng trượt qua đường cong cơ thể Hắc Diệu rồi đi đến bụng, sau đó ném qua câu nói khiến người khác phải cảnh giác.

“Bảo bối, rất nhanh thôi ngươi sẽ hối hận, bởi vì dám ngay tại thời điểm này, khiêu chiến tôn nghiêm của một nam nhân...”

Vừa dứt lời, dục vọng nóng bỏng đã không báo trước mà đâm thẳng vào, với tư thế từ dưới hướng lên, nhanh chóng mở ra vách thịt bên trong, độ sâu trước nay chưa từng có.

“A!!!” Hắc Diệu hô một tiếng, yếu ớt ngã lên người Tịch Diệt.

“Đến, ôm nơi này.” Ý bảo đối phương đang tay ra ôm vai mình, Tịch Diệt cũng nâng tay đỡ lưng đối phương, sau đó nửa người trên dùng chút lực ngồi thẳng lên.

“Um a...” Bị cảm giác từ trước đến nay chưa từng nếm qua khiến cả người vô lực, nhưng cảm quan của thân thể lại rất hưng phấn. Hắc Diệu vui đùa vào hõm vai Tịch Diệt, hai người mặt đối mặt ngồi ôm nhau, bên dưới tiếp nối chặt chẽ, dục vọng bởi vì bị kích thích, đứng thẳng dán sát giữa bụng hai người, theo nhịp điệu mà bị động nhận ma sát.

.

Khoái cảm như thủy triều xô bờ: “Tịch Diệt... Tịch Diệt... Đủ rồi... đủ rồi...”

“Vậy là đủ rồi?” Quy Vu Tịch Diệt nhếch môi cười, thoạt nhìn có chút ma mị, hấn cắn nhẹ tai Hắc Diệu: “Ta đã nói, ngươi sẽ hối hận, lập tức...”

Tịch Diệt hôn lên môi hấn, hai tay nâng cánh mông tròn đầy của đối phương, dục vọng cứng rắn tồn trữ lực lượng lui xuống dưới, ngay sau đó hai chân dùng sức, đứng thẳng lên giường.

“A a a a a!!!!” Tuy rằng môi đang bị hôn, nhưng vẫn có tiếng thét chói tai thoát ra giữa hai bờ môi đỏ tươi.

Dục vọng cực lớn mụm xung lượng tiến vào chỗ sau chưa từng có, tựa như một thanh kiếm sắc bén, gần như đâm thủng thân thể, nam nhân kia ôm thất lưng hấn, dùng thể lực kinh người và nghị lực ương ngạnh, từng trận từng trận xâm nhập, tựa như chạm cả vào lục phủ ngũ tạng, xâm nhập không ngừng, càng vào càng sâu, chặt chẽ dán sát, không để lại một con đường sống.

Tay nhanh chóng khoát qua vai đối phương, hai chân thon dài giao nhau quấn chặt thất lưng đối phương, giờ này khắc này, Hắc Diệu Chi Ngân như một cây dây leo vắt trên vách núi, hoảng sợ vạn phần, tùy người chiếm lấy, rồi lại không cách nào buông tay. Chỉ có thể ôm chặt Tịch Diệt, tựa như thân thể vững chắc của nam nhân kia chính là chỗ dựa duy nhất của mình trong thế giới này.

Tịch Diệt đương nhiên rất hưởng thụ giây phút này, đối phương yếu ớt bất lực, toàn tâm toàn ý dựa vào mình. Hấn hiểu, nam nhân trong lòng, không phải một con chim nhỏ, mà là con ưng tung cánh bay khắp trời, hấn có thực lực tương xứng với mình, nên về mặt xin giúp đỡ này thật sự là trăm năm khó gặp.

Rõ ràng đang trong hoàn cảnh xấu hổ, nhưng lơ lửng trên không trung, thứ đối phương cho mình chỉ là lực lượng dùng để chống đỡ thân thể, ngoài hai tay đang nâng mông mình, cũng chỉ còn... cũng chỉ còn dục vọng cực lớn đang chôn sâu trong cơ thể. Thực cứng thật nóng, tựa như một cái đinh, đâm thật sâu vào cơ thể mình.

Đáng ra hấn phải cảm thấy thẹn, đáng ra hấn phải lớn tiếng kháng cự, nhưng thân thể tựa như hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế, không gian xung quanh thật tĩnh lặng, chỉ có âm vang nơi giao hợp của hai người liên tiếp truyền đến. Vách thịt kia như có ý thức, từng chút từng chút nấp máy, siết lại, ngậm chặt thứ bên trong, tựa như đang hấp dẫn đối phương, xin nó hãy xâm nhập càng sâu.

Đáng chết! Quy Vu Tịch Diệt không phải người chết, chỗ mẫn cảm liên tục gửi lời mời, hấn sao có thể vô tri vô giác. Dục vọng trở nên hung bạo hơn, tốc độ nhanh hơn, xâm nhập sâu hơn. Rút ra toàn bộ, rồi lại dùng sức đâm vào toàn bộ. Một lần lại một lần, tốc độ ngày càng nhanh, mỗi lần đều đâm hết cả căn nguyên, sau đó lại kéo hết ra.

Hắc Diệu cảm giác mình như một con thuyền nhỏ bơ vơ giữa bão táp mưa rền, sóng to gió lớn mà không tìm được bờ bến...

“Ta... ta sắp chết rồi...” Khoái cảm đánh sâu vào đầu, linh hồn dường như rời khỏi thân thể, thân thể đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng tinh thần lại ngày càng phấn khởi.

Tịch Diệt cũng mất đi biểu tình lạnh lùng thường ngày, ồ ồ thở dốc, tim đập cuồng loạn nhưng hữu lực, đôi mắt bị dục vọng tiềm ẩn trở nên thâm thúy dị thường, va chạm mãnh liệt, mỗi một lần đều đâm vào nơi mềm yếu, Hắc Diệu mở lớn mắt mê loạn, miệng khẽ hé mở, phát ra tiếng thở dồn dập, một sợi chỉ bạc không thể không chảy xuống.

“A a a? ~~~~~” Trong sự lú độn điên cuồng, hai người đồng thời lên cao trào, phun nhiệt dịch ra ngoài, Quy Vu Tịch Diệt cảm giác một lực lượng tụ lại sau lưng mình, đôi cánh chim đen huyền diệu trung cho thân phận Địa Thiên Sư không tự chủ được đang rộng mở, tạo theo luồng gió mát mẻ.

“Đây... đây là chuyện gì?” Hắc Diệu Chi Ngân thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần, gạt mình trừng mắt đôi cánh đen kia, trừng hồi lâu mới nhớ tới mình đang trong trò chơi “Người có cảm giác khó chịu gì không?”

Hiển nhiên Quy Vu Tịch Diệt cũng bị gạt mình không nhỏ, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, thử vỗ vỗ cánh, sau khi xác nhận mình không có dị thường gì, nam nhân vẻ mặt thỏa mãn cười cười, thu lại cánh: “Không có gì, ta nghĩ, đây có lẽ là một loại tình thú mà người tạo ra trò chơi đã thêm vào...”

“Thế nào bảo bối, cảm giác ra sao?” Nhìn vợ kiệt sức ngã xuống giường, Quy Vu Tịch Diệt cúi đầu hôn nhẹ lên trán đối phương. Cũng may là trong trò chơi, nếu ngoài hiện thực mà vận động kịch liệt như vậy thì chắc chắn sẽ bị thương.

“Hừ! Lần sau đổi thành thí thí của người thử xem?” Nhắc tới chuyện này, Hắc Diệu Chi Ngân liền tức giận không chỗ trút, nụ cười ôn nhu của Quy Vu Tịch Diệt, vào mắt hắn thì càng giống sự đặc ý thỏa mãn sau khi thực hiện được gian kế.

“Được, chiều người ~~~ ta xem xem có cái gì để uống không.” Sờ sờ mái tóc bị mồ hôi làm ướt đầm của vợ, Quy Vu Tịch Diệt nén xuống xúc động muốn cười lớn, xoay người sang chỗ khác, giả vờ tìm kiếm gì đó trong tủ, nhưng vai lại run rẩy đến đáng nghi.

Hắc Diệu Chi Ngân còn đang ngồi một bên hờn dỗi, cũng không ý thức được lời mình vừa nói có ý nghĩa gì.

Nhưng xem ra nếu cứ như vậy, thì Hắc Diệu tiểu bằng hữu đáng thương của chúng ta, cả đời này chỉ có thể bị người ăn sạch, vùi lên trong vô vọng...
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Lost Temple (Thất Lạc Thần Miếu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.